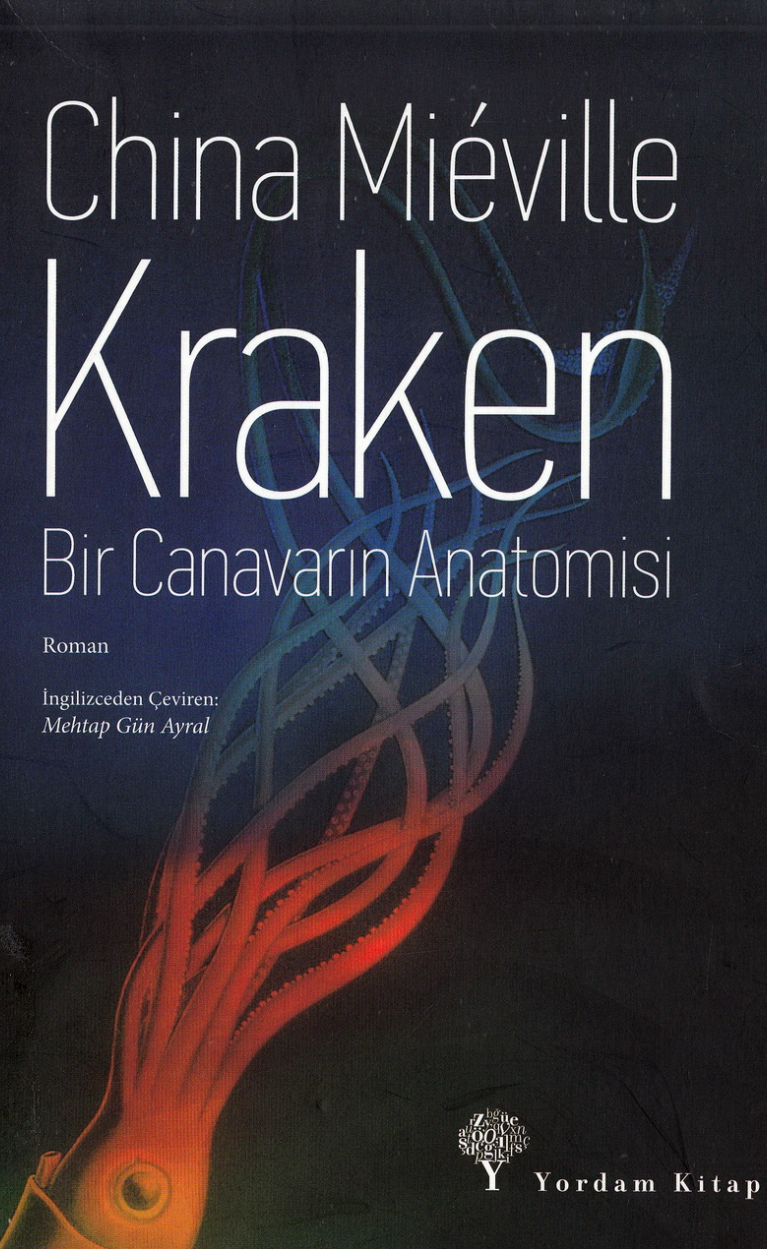
China Miéville

Kraken

Bir Canavarın Anatomisi

Roman

İngilizceden Çeviren:
Mehtap Gün Ayral

Yordam Kitap

China Miéville (1972)

Britanyalı fantastik edebiyat yazarı. Cambridge Üniversitesi'nde sosyal antropoloji öğrenimini tamamlayan Miéville, yüksek lisans ve doktora derecelerini London School of Economics'te Uluslararası İlişkiler alanında almıştır. Doktora tezi, *Between Equal Rights: A Marxist Theory of International Law* adıyla 2005'te kitaplaştı. Miéville, Warwick Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

China Miéville, yarattığı fantastik edebiyatı "tuhaf kurgu" olarak tanımlıyor. Fantastik edebiyatı ticarileşmeden, tutucu klişelerden kurtarmayı amaçlayan Miéville'in politik duruşunu, fantastik romanlarından takip etmek mümkündür. Marksist tutumu romanlarında olduğu kadar, edebiyatla ilgili kuramsal duruşunda da belirgindir. Yordam Kitap'ın yayınladığı ve yayınlayacağı romanları şunlardır: *Kral Fare* (*King Rat*, 1998; Türkçesi 2010), *Perdido Sokağı İstasyonu* (*Perdido Street Station*, 2000; Türkçesi 2011), *Yara* (*The Scar*, 2002; Türkçesi 2013), *Demir Konsey* (*Iron Council*, 2004), *Un Lun Dun* (*Un Lun Dun*, 2007; Türkçesi 2012), *Şehir ve Şehir* (*The City & The City*, 2009; Türkçesi 2012), *Kraken* (*Kraken*, 2010; Türkçesi 2013).

İlk romanı *Kral Fare* ile hem Uluslararası Korku Cemiyeti hem de Bram Stoker ödüllerine aday gösterilen China Miéville, çok sayıda ödül kazanmıştır. *Perdido Sokağı İstasyonu* ile 2001 yılında kazandığı Arthur C. Clarke ve Britanya Fantezi ödülleri, *Yara* ile 2003'te kazandığı Britanya Fantezi ödülü, *Demir Konsey* ile 2005'te kazandığı Arthur C. Clarke ödülü, *The City & The City* ile 2010'da kazandığı Arthur C. Clarke ödülü bunlardan bazılarıdır.

Eserin orijinal adı:
Kraken
An Anatomy
(2010, Londra: Macmillan)

Yordam Kitap'ta China Miéville Eserleri

Kral Fare
Perdido Sokağı İstasyonu
Yara
Un Lun Dun
Şehir ve Şehir

KRAKEN

Bir Canavarın Anatomisi

China Miéville

İngilizceden Çeviren
Mehtap Gün Ayral

Yordam Kitap: 201 • **Kraken** • China Miéville • ISBN 978-605-5541-67-5
İngilizceden Çeviren: Mehtap Gün Ayral • *Redaksiyon:* Eda Sezgin
Düzeltme: Filiz Çomuk • *Kapak ve İç Tasarım:* Savaş Çekiç
Sayfa Düzeni: Gönül Göner • *Birinci Basım:* Kasım 2013
© China Miéville, 2010; © Yordam Kitap, 2011
(Telif hakları Anatolialit aracılığıyla alınmıştır)

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat:3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 **Faks:** 0212 528 19 09
W: www. yordamkitap. com • **E:** info@yordamkitap. com
www.facebook.com/YordamKitap • www.twitter.com/YordamKitap

Baskı: **Pasifik Ofset Ltd. Şti.** (Sertifika No: 12027)
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat:2
34310 Haramidere - İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

roman

KRAKEN

Bir Canavarın Anatomisi

Dokunaç yoldaşı
Mark Bould'a

Teşekkür

Bu kitabı yazarken bana çok yardımı dokunan Mark Bould; Mic Cheetham; Julie Crisp; Melisande Echanique; Simon Kavanagh; Chloe Healy; Deanna Hoak; Peter Lavery; Jemima Miéville; David Moensch; Sandy Rankin; Max Schaefer; Jesse Soodalter; ve editörlerim Chris Schluep ve Jeremy Trevathan'a çok teşekkür ederim. Del Rey ve MacMillan'a içten teşekkürlerimi sunarım.

Doğal Tarih Müzesi ve Darwin Merkezi, elbette gerçekte var olan yerler. Gerçek bir *Architeuthis* de var. Ama bu kitapta tamamen bana ait olan bir hikâye anlatıldı. Olağanüstü misafirperverlikleri ve perdenin ardındakilere de erişmemi sağladıkları için enstitüde çalışanlara, özellikle de Patrick Campbell, Oliver Crimmen, Mandy Holloway, Karen James ve John Lambshead'e çok teşekkür ederim.

19. bölümdeki "Kraken Uyanıyor" şiiri, Huge Cook'a aittir. Bu şiiri kullanmam için bana izin veren ailesine teşekkür ederim. Kendimi borçlu hissettiğim onlarca yazar, müzisyen, sanatçı ve araştırmacılar içinde, bu kitabın yazılmasına vesile olan Hugh Cook; Burial; Hugh Harman ve Rudy Ising; William Hope Hodgson; Pop Will Eat Itself; Tsunemi Kubodera ve Kyoichi Mori; Jules Verne; H.G. Wells ve Japetus Steenstrup'a teşekkür ederim.

"Yeşil dalgalar kırılıyor yanlarımda
Ben döndükçe, vakit geldi"

Hugh Cook, "Kraken Uyanıyor"

DENİZ AZİZLERLE DOLUDUR. Biliyor muydunuz? Elbette bilirsiniz, siz koca adamsınız.

Deniz azizlerle doludur ve yıllardır, deniz azizlerle dolu olmuştur. Her şeyden daha uzun süredir. Azizler, tanrılardan önce bile oradaydılar. Onları bekliyorlardı. Hâlâ da oradalar.

Azizler, balık ve yumuşakçalarla beslenir. Bazıları denizanası yer, bazıları da çer çöp. Bazı azizler de ne bulurlarsa onu. Kayaların altında saklanırlar. İçlerini dışlarına çevirirler ve spiraller püskürtürler. Azizlerin yapamayacağı şey yoktur.

Elinizle şu şekli yapın. Şöyle. Parmaklarınızı hareket ettirin. İşte, bir aziz yaptınız. Bakın! Bir tane daha geliyor. Şimdi kavga ediyorlar. Sizinki kazandı.

Artık büyük sarmal şeklinde azizlerden bulunmuyor, ama torba gibi ya da bukle bukle olanlardan hâlâ var. Bir de kollarını kanat gibi çırpan cüppeliler var. Sizin en sevdiğiniz hangisi? Benimkini söyleyeyim. Ama bir dakika. Önce, onları aziz yapanın ne olduğunu biliyor musunuz? Onların hepsi de kutsal bir aileden geliyor, hepsi kuzenler. Birbirlerinin ve... başka kimlerin kuzenleri, biliyor musunuz?

Doğru. Tanrı'nın.

Tamam. Şimdi. Sizi yaratan kimdi? Ne diyeceğinizi biliyorsunuz.

Sizi kim yarattı?

Birinci Kısım

NUMUNELER

1

HERKESİN AŞİNA OLDUĞU AYAKLI REKLAM TABELASI İÇİNDEKİ ADAM, müzenin girişinde, günlerdir dikildiği yerden aniden aşağıya indi. Üstündeki tabelanın ön yüzünde kıyamete dair eski bir kehanet yazıyordu: Arka yüzünde sallanan yazı ise BOŞ VER GİTSİN diyordu.

İÇERİDE, BİR ADAM büyük salonda yürüyordu. İki basamak çıktı, dev bir iskeletin yanından geçti. Adımları, mermer döşemede yankılanıyordu. Heykel hayvanlar onu izliyordu. "Peki, madem," diye söylenip duruyordu adam.

Adı Billy Harrow'du. Ustalıkla imal edilmiş kemiklere baktı ve selam verir gibi başını salladı. Bir ekim sabahıydı. Saat on biri biraz geçiyordu. Salon dolmaya başlıyordu. Girişte onu bekleyen bir grup vardı. Nazik, çekingen bakışlarla birbirlerini süzüyorlardı.

Yirmili yaşlarda iki delikanlı vardı. Saç kesimlerinden, inek tipler oldukları anlaşılıyordu. Onlardan biraz daha genç görünen bir kızla oğlan, birbirlerine sataşıp duruyordu. Kızın, sırf oğlan istedi diye burada olduğu o kadar belliydi ki. Grubun diğer üyeleri, yaşlıca bir çift ve otuzlarında bir adamla küçük oğluydu. "A, maymuna bak," dedi adam. Müzenin kolonlarına işlenmiş hayvan figürlerini gösteriyordu. "Minik kertenkeleyi gördün mü?"

Oğlan kaçamak bir bakış attı. Billy'nin selam verir gibi baktığı o apatozor iskeletine bakıyordu. Belki de, arkadaki gliptodona bakıyordur, diye düşündü Billy. Doğal Tarih Müzesine gelen her çocuğun, bu ilk salondaki hayvanlar arasında en çok sevdiği bir tane olurdu. Billy de en çok, yarım dünya büyüklüğündeki dev bir armadillo olan bu gliptodonu seviyordu.

Billy, bilet kesen kadının arkasındaki güvenlik görevlisine gülümsedi. "Grubumuz bu, herhalde?" dedi. "Peki, madem. Evet, arkadaşlar, hadi başlayalım."

GÖZLÜKLERİNİ SİLDİ. Bunu yaparken gözlerini kırpıştırırdı. Eski sevgililerinden biri, bir defasında, böyle yapınca çok seksi olduğunu söylemişti. Sıkılgan biriydi Billy. Otuz yaşındaydı, ama çilli suratı onu daha genç gösteriyordu. "Bill" diye çağrılacak kadar sakallı da değildi. Yaşlanınca tıpkı Leonardo Di Caprio gibi olacağından korkuyordu. Buruş buruş olmuş, bebek suratlı bir adam.

Saçları modaya pek uygun olmayan bir tarzda darmadağındı. O kadar da umutsuz bir vaka olmadığını gösteren bir üst ve ucuz bir kot giymişti. Merkezde ilk çalışmaya başladığında, böyle bir işe göre fazla havalı olduğunu düşünmek hoşuna gitmişti. Ama bugün, bu halinin artık kimseye şaşırtıcı gelmediğinin farkındaydı. Artık kimse, bilim adamlarının bilim adamı gibi giyinmesini beklemiyordu.

"Darwin Merkezinde yapacağımız tura hoş geldiniz," dedi. Rehberlik edeceği grubun, sanki bütün müzeyi teftiş edeceğini düşünüyordu. Sanki bütün laboratuvarlar, ofisler, dosyalar, belgeler elden geçirilecekti. Oysa gruptakiler, binadaki tek bir yeri görmek için oradaydılar.

"Adım Billy," dedi. "Müze sorumlusuyum. Yani, müzedeki her şeyi kataloglama, muhafaza etme gibi şeyler yaparım. Uzun zamandır burada çalışıyorum. Buraya ilk geldiğimde, deniz yumuşakçaları üzerinde uzmanlaşmayı seçtim –yumuşakça nedir, biliyor musun?" diye sordu oğlan çocuğuna. Çocuk utana sıkıla başını salladı ve babasının arkasına saklandı. "Salyangozlar gibi, evet." Yumuşakçalar, Billy'nin master tezinin konusuydu.

"Evet, arkadaşlar." Gözlüğünü taktı. "Şimdi beni takip edin. Yalnız, burası bir çalışma ortamı olduğundan, lütfen sessiz olalım. Hiçbir şeye dokunmamanızı rica ediyorum. Burası kostik maddeler, zehirler ve her türden zararlı maddeyle dolu."

Gençlerden biri, tam, "Ne zaman..." diye başlamıştı ki, Billy elini kaldırıp onun sözünü kesti.

"İzin verir misin?" dedi. "Size burada neler yapacağımızı anlatayım." Saçma sapan bir batıl inancı vardı. Görecekleri şeyi görmeden önce, onun adını söylerlerse, bu kötü şans getirirdi.

"Çalıştığımız yerlerden birkaçını göstereceğim size." Zoraki konuşuyormuş gibi bir hali vardı. "Sorunuz olursa, turumuzun bitiminde sorabilirsiniz: zamanımız biraz kısıtlı, bu yüzden, önce turumuzu tamamlayalım."

Müze sorumlularından ya da araştırmacılarından hiçbiri, bu tur rehberliği işini yapmak zorunda değildi aslında. Ama birçoğu yapmıştı. Billy de, sıra ona gelince artık dırdır etmekten vazgeçmişti.

Dışarı çıktılar ve bahçeden geçerek Darwin Merkezine geldiler. Burası bir tarafta binalar, öbür tarafta ise Doğal Tarih Müzesinin tuğladan örülü duvarlarlarıyla çevriliydi.

"Fotoğraf çekmek yasaktır," dedi Billy. Yasağa uymasalar da umurunda değildi: onun görevi, bunu hatırlatmaktı. "Burası 2002 yılında açıldı," dedi. "Gördüğünüz gibi, ilaveler yapılıyor. 2008 yılında yeni bir bina daha yapılacak. Darwin Merkezinin yedi katı, sulu numunelerle doludur. Yani formalin sıvısı içinde tutulan numuneler vardır."

Koridorlar leş gibi kokuyordu. "Tanrı aşkına," diye söylendi gruptakilerden biri.

"Gerçekten de öyle, değil mi?" dedi Billy. "Biz buraya tabakhane deriz." Camların ardında, küçük tabutlara benzeyen çelik kutular duruyordu. "Burası iskeletleri temizlediğimiz yer. Kemiklerin üzerinde hiçbir doku kalmıyor. *Dermestes maculatus* sayesinde."

Bilgisayar ekranında iğrenç, tuzlanmış görünümü veren bir balık görüntüsü vardı, kımıl kımıl binlerce minik böcek tarafından kemiriliyordu. Gruptakilerden birinin içi kalktı, "öğğğ!" diye öğürdü.

"Kutuların içinde birer kamera var," diye anlatmaya başladı Billy. "Bu yaratıkların dilimizdeki adı, 'deri böceği'dir. İskeletin yüzeyinde kalan her şeyi yerler. Geriye sadece kupkuru kemikler kalır."

Ufaklık sırıtarak babasının eline asıldı. Gruptakiler utana sıkıla gülümsemeye çalışıyordu. Et yiyen böcekler: hayat bazen, gerçekten de ucuz bir filme benziyordu.

Billy'nin gözü gruptaki genç bir adama takıldı. Demode bir takım elbise giymişti. Gösterişsiz bir centilmen kıyafetiydi, ama o yaştaki birinin böyle giyinmesi biraz tuhaf kaçıyordu. Yakasında bir rozet vardı. Üzerindeki şekil kolları uzun bir asteriske benziyordu. Bu kollardan ikisinin ucunda kıvrımlar vardı. Genç adam notlar alıyordu. Elindeki defterin yarısından fazlası doluydu.

Hem yaradılışı hem de mesleği icabı, her şeyi sınıflandırmaya meraklı olan Billy, bu tura katılanların pek de ilginç kimseler olmadığını düşünmüştü. Çocuklar gelirdi: çoğunlukla sıkılgan tavırlı, ama heyecanlı genç oğlanlar. Gördükleri şeyler hakkında geniş bilgiye sahip olurlardı. Aileleri de yanlarında olurdu. Yirmili yaşlarda sersem sepelek gençler gelirdi bir de. Bilgisayar kurduydu bunlar. Çocuklar gibi sabırsız ve hevesli olurlardı. Sevgilileri de olurdu bazen yanlarında, sabırla turu tamamlamayı beklerlerdi. Bazen de yollarını şaşırmış turistler.

Ve bir de, saplantılı olanlar vardı.

Bu inek tiplerden bile daha fazla bilgiye sahip olurdu bunlar. Bazen hiç konuşmazlardı: Bazen, Billy bir şeyler anlatırken yüksek sesle sözünü keser, sorular sorarlardı. Bazen de, insanı yoran bir titizlikle, bilimsel detayları düzeltirlerdi. Billy, son birkaç haftadır, bu tip ziyaretçilerin sıkça gelmeye başladığını fark etmişti.

Arkadaşı Leon'a, "yaz bitiyor ya, garip tipler de ortaya çıkmaya başladı," dedi. Birkaç gece önceydi bu. Thames kıyısında bir barda içiyorlardı.

"Bugün, *Uzay Yolu** rozeti takmış biri gelmiş. Maalesef benim vardiyamda değildi."

"Faşist herif," dedi Leon. "İnek tiplere karşı neden bu kadar ön yargılısın sen?"

"Hadi canım, sen de," diye karşılık verdi Billy. "Bu bir parça kendinden de nefret etmek olmasın."

"Öyle tabi, ama sen de biraz abartıyorsun. Sanki gizli görevdesin," dedi Leon. "Bu inek gettosundan kaçabilir, rozeti saklayabilir ve dışarıdan yemekler, kıyafetler ve bolca laf getirebilirsin."

---

* (Orj.) Starfleet: Bir kült yapım olarak kabul edilen ve Türkiye'de "*Uzay Yolu*" ismiyle gösterilen "Star Trek" dizisinin hayranlarının oluşturduğu bir topluluk. *–Ed.*

"Mmm, eğlenceliymiş."

"Tamam," dedi Billy, arkadaşları yanından geçerken. Balıkbilimci olan birine seslendi, "Kath." Ardından bir başka müze sorumlusuna döndü: "Brendan?"

"Önden buyurun," dedi Billy. "Meraklanmayın, güzel şeyler olacak."

Tüp? Gruptan bir iki kişi, yanlış mı duyduk acaba, diye bakakalmışlardı.

Liverpool'da meslektaşlarıyla içmeye gittikleri bir gün, ona bu lakabı takmışlardı. Merkezdeki ilk yılıydı. Her yıl düzenlenen müze sorumluları toplantısına katılmıştı. Eserleri muhafaza etmenin tarihi ve yöntemleriyle, müze tasarımları ve eserleri sergileme yöntemleriyle ilgili konuşmalar bütün gün devam etmişti. Sonra akşam sohbetleri başlamıştı. "Bu işe nasıl başladınız?" türünden beylik sorular, falan. Bir süre sonra, herkes kafasına uyan birini bulmuş, barda derin konulara dalmıştı. Çocukluk anıları, bomboş geçen yıllar, ayyaşlıklar anlatılmaya, samimiyetle içler dökülmeye başlamıştı. Derken akşam, bir doğruluk mu cesaret mi oyununa dönüşmüştü. Herkes, yaptığı en çılgın, en abartılı şeyi anlatıyordu; sümüklü böcek yemek, grup seks yapmak, okulu yakmaya kalkışmak gibi şeyler.

Billy de, dümdüz bir ifadeyle, dünyanın ilk *tüp* bebeği olduğunu açıkladı. Ama bazı iç politika meseleleri yüzünden, laboratuvar bunu onaylamamış, işe şaibe karıştırmış ve Billy'nin doğumundan birkaç ay sonrasında da bu unvan bir başkasına verilmişti. Herkes ona olayın detaylarını sorunca, Billy, sarhoş kafayla doktorların adını teker teker saymış, hastanenin yerini söylemiş, hatta doğum sırasında ortaya çıkan küçük bir komplikasyondan bile bahsetmişti. Bütün sırlarını ortaya dökmüştü. Biraz sonra da oynadıkları bu oyunu unutmuşlardı. İki gün sonra Londra'ya dönünce, laboratuvarda birlikte çalıştığı arkadaşı, ona hikâyenin doğru olup olmadığını sormuştu.

"Kesinlikle," diye cevap vermişti Billy. Hem "evet," hem de "hayır," manasına gelebilecek alaycı bir tavırla vermişti bu cevabı. O günden beri de, ne zaman bu soruyu sorsalar aynı cevabı verirdi.

Ona inandıklarından şüphe duysa da, "deney tüpü" ve benzeri lakaplar hâlâ kullanılıyordu.

BİR GÜVENLİK GÖREVLİSİNİ DAHA GERİDE BIRAKTILAR: iri yarı, vahşi görünüşlü, kafası kazınmış, kas yığını bir adam. Billy'den birkaç yaş daha büyüktü. Billy'nin duyduğuna göre, adı Dane Bilmemne'ydi. Billy başıyla selam verdi, her zaman yaptığı gibi, adamın bakışlarını yakalamaya çalışarak. Dane Bilmemne, hep yaptığı gibi, onun selamını görmezden geldi. Billy'nin buna fazlasıyla bozulmasına da hiç aldırmadı.

Kapı kapanırken Billy, Dane'in birine bir şeyler anlattığını gördü. Bir an için güvenlik görevlisi, yakasına rozet takmış o ciddi görünüşlü, saplantılı gence başını salladı. Genç adam gözlerini kırparak görevlinin selamına karşılık verdi. Tam kapı kapanırken Billy, şaşırtıcı şekilde, aralıktan Dane'in kendisine baktığını gördü.

DANE, ONA HİÇ TANIDIK GELMEMİŞTİ. "Hava serinliyor, değil mi?" dedi Billy, kafasını sallayarak. Onları hızla, zaman ayarlı kapılara götürdü. "Buharlaşma sürecini engellemek için. Ateşe karşı dikkatli olmalıyız. Çünkü malum, bir miktar da olsa alkol var ortamda, bu yüzden..." Elleriyle bir patlama hareketi yaptı.

Ziyaretçiler hiç kımıldamadan duruyorlardı. Bir numune labirenti içindeydiler. Sıralı bir karmaşa. Kilometreler boyunca uzanan raflar ve kavanozlar. Her birinde hareketsiz, sıvı içinde yüzen hayvanlar. Sesler bile kavanozlara tıkılmış gibiydi, sanki saklanması gereken bir sır vardı.

Numuneler, bilinçsizce tek bir noktaya odaklanmıştı, bazıları da şeffaf bağırsaklarıyla poz verir gibiydi. Kavurma tanklarında yassı balıklar vardı. Kavanozlar dolusu sıkış tepiş fare, sepya rengini almış, soğan turşusuna dönmüştü. Kitap gibi, özenle raflara dizilmişlerdi. "Gördünüz mü?" diye sordu Billy.

Bir kapıdan daha geçtiler ve işte asıl görecekleri şeye ulaşmışlardı. Billy, aynı şeyleri defalarca yaptığı için, neler olacağını çok iyi biliyordu.

Darwin Merkezinin kalbi olan tank odasına girdikleri zaman, Billy, ziyaretçilere biraz zaman tanırdı. Bu kocaman salonun duvarları da raflarla çevriliydi. Boyu oldukça alçak olan bu raflarda, su bardağı büyüklüğünde yüzlerce şişe diziliydi. Her birinde, mahzun ifadeli hayvan suratları vardı. Birbirlerinin benzeri canlı türleri Linnaeus* tarzında yan yana dizilmişti. Etrafta çelik kaplar, üzüm salkımı gibi asılı duran makaralar vardı. Kimse bunları fark etmezdi. Herkes, salonun tam ortasında duran büyük tanka bakardı.

Onu görmeye gelmişlerdi, o devasa, pembemsi şeyi. Hareketsizliğini, yavaş yavaş çürümesini, solüsyonun içinde çıkardığı sesleri, buruş buruş olmuş, pörsümüş ve körleşmiş gözlerini, hastalıklı rengini, birbirine dolanmış bacaklarının, suyu sıkılan çamaşır gibi burgu burgu oluşunu. İşte bunları görmeye gelmişlerdi.

Öylece asılı duruyordu. Devasa vantuzlarıyla sepya renkte bir yaratık. *Architeuthis dux.* Dev mürekkep balığı.

"8.62 METRE UZUNLUĞUNDA," derdi Billy sonunda. "Görülen en büyük mürekkep balığı değil belki, ama küçük de sayılmaz." Ziyaretçiler, tankın çevresini sarardı. "2004 yılında, Falkland Adaları açıklarında bulundu."

"Tuzlu su ve formalin karışımı bir sıvı içinde tutuyoruz onu. Damian Hirst'e yapılan tankın aynısı bu. Malum, o da köpek balığı koymuştu bu tanka." Bundan sonra hep aynı şeyler yaşanırdı. Çocuklar tanka iyice yaklaşıp dev mürekkep balığına yakından bakarlardı.

"Gözleri yirmi üç-yirmi dört santim çapında var," derdi Billy. Herkes karışlayarak ölçmeye çalışır, çocuklar gözlerini iyice açarak, yaratığı taklit ederlerdi. "Evet, bir tabak büyüklüğünde. Bir yemek tabağı," derdi Billy. Her seferinde de, Hans Christian Andersen'in köpeği gelirdi aklına.** "Ama gözlerini korumak mümkün olmadı.

---

* Burada ünlü İsveçli doğabilimci Carl Linnaeus'a gönderme yapılmaktadır. Linnaeus, türlerin sınıflandırılmasında kullanılan ikili adlandırma sistemini oluşturmuştur. *–Ed.*

** Yazar burada H. C. Andersen'in 1835 tarihinde yazdığı "The Tinder-Box" isimli masala gönderme yapmaktadır. *–Ed.*

Maalesef işlevlerini yitirdiler. Tankın içindeki sıvıyı, gözün içine enjekte ettik. Böylece çürümeyi durdurduk."

"Yakalandığı zaman canlıydı."

Bu açıklamayla, herkesin soluğu kesilirdi. Denizin yirmi bin fersah altında, yaratığı yakalamak için verilen çetin bir savaş... Her yanını kaplayan halatlar, çılgın bir mücadele gelirdi gözlerinin önüne. Yakalanan avın sımsıkı bağlanıp teknenin küpeştesine çıkarılışı ve vantuzlarıyla, dehşet içinde tekneye yapışması...

Oysa hiç de böyle olmamıştı. Dev mürekkep balığı güçten düşmüş, yolunu şaşırmış, can çekişir bir halde su yüzüne vurmuştu. Yüzeydeki havayla paniklemiş, kendini parçalarcasına debelenmiş, muhtemelen nefessiz kalıp felç olmuştu. Ölmekte olan dev bir kütle halindeydi bulunduğu zaman. Ama bunun bir önemi yoktu. Oluşan çürüme zor da olsa engellenebilirdi, öyle de oldu.

Dev mürekkep balığı, işlevsiz duyargalarıyla bakarken, Billy, hep o aynı, bayatlamış soruları cevaplardı –"Adı Archie." "Çünkü Latince adı *Architeuthis*. Anladınız mı?" "Evet, dişi olduğunu düşünmemize rağmen, yine de bu adı koyduk."

Onu getirdiklerinde, buzlarla kaplanmıştı, üzerine de koruyucu bir kılıf geçirmişlerdi. Billy kılıfın çıkarılmasına ve buzların kaldırılmasına yardım etmişti. Bu ölü et kütlesine masaj yapan, koruyucu maddeyi bütün dokuya yaymak için uğraşan oydu. Üzerinde ne kadar uğraştığının, kendi bile farkına varmamıştı. Ancak işlerini bitirip onu tanka koydukları zaman fark etmişti. Bu dev mürekkep balığı, onu çok etkilemişti. Yaklaşıp uzaklaştıkça üzerinde oluşan ışık kırılmalarını seyretmişti. Durağan görüntüsünün altında insanı büyüleyen bir hareketlilik vardı.

O sıradan bir numune, şişelenip türünün geri kalan tüm mensuplarını temsil ettiği düşünülen türlerden biri de değildi. Dev mürekkep balığı tek parça halindeydi ve öyle kalacaktı.

Salondaki diğer numuneler de ziyaretçilerin az da olsa dikkatini çekerdi. Bir kurdele balığı, bir ekidne ve şişelerce maymun. Salonun sonunda, cam kapılı bir dolapta on üç küçük kavanoz duruyordu.

"Bunların ne olduğunu bilen var mı?" diye sorardı Billy. "Size göstereyim."

Kavanozun içindeki kararmış mürekkebi ve çok eskiden, el yazısıyla yazılmış etiketleri gösterirdi. "Bunlar çok özel birinin koleksiyonundan," diyerek, çocuklardan birine dönerdi. "Yazıyı okuyabiliyor musun? Bunun ne demek olduğunu bilen var mı aranızda? Nedir '*Beagle*'?"

Bazıları anlardı. O zaman da ağızları bir karış açık kalırdı. Basit bir raf üzerinde duran bu koleksiyona bakakalırlardı. İki yüz yıl önce, genç doğabilimci Charles Darwin tarafından, Güney Amerika denizlerine yapılan bir yolculukta toplanmış, ötenazi yapılıp koruyucuyla kaplanarak sınıflandırılmış küçük hayvanlardı bunlar.

"Bu onun el yazısı," derdi Billy. "Bunları bulduğu zaman çok gençti, henüz büyük teorisini ortaya atmamıştı. Bütün bu koleksiyon, onun büyük teorisini doğuran parçalardır. Küçümsenecek şeyler değil bunlar. Her şey, bu parçalar sayesinde başlamıştır. Yakında o yolculuğun yıldönümü kutlanacak."

Nadiren de olsa, bazen biri çıkıp Darwin teorisini tartışmaya kalkardı. Billy böyle şeyleri hiç dikkate almazdı.

Evrim teorisinin tohumlarını atan bu on üç küçük kavanoz ve o yüz yıllardır korunan, kahverengiye dönmüş timsahlar, denizin derinliklerindeki yaratıklar, dev mürekkep balığının yanında sönük kalıyordu. Billy, Darwin bölümünün ne kadar kıymetli olduğunu biliyordu, ziyaretçiler bilmezse bilmesindi. Hiç fark etmezdi. Bu odaya girip buranın özeline tecavüz etmek hiç de hoş bir şey değildi Bu odaya girmek, hiç hoş olmayan bir biçimde bir şeyin Schwarzschild yarıçapı kadar içine girmek demekti ve bu kafadan bacaklı kadavra, eşsiz bir parçaydı.

BILLY BUNLARI DAHA ÖNCE DE YAŞAMIŞTI. Ama bu sefer, salonun kapısını açınca, bir an kalakaldı. Arkasından gelen ziyaretçiler, Billy aniden durunca tökezlediler. Ne olduğunu bilemeden, öylece beklediler.

Salonun ortasında hiçbir şey yoktu. İçerideki bütün kavanozlar bir suç mahallinin parçalarıydı sanki. Dev mürekkep balığı, dokuz metrelik tankı ve içerisinde bulunduğu deniz suyu-formalin karışımı sıvıyla birlikte yok olmuştu.

2

BILLY feryadı basar basmaz, arkadaşları başına toplandı. Hepsinin de ağzı bir karış açık kalmıştı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Neler oluyordu böyle, kahrolası mürekkep balığı, nereye gitmişti?

Ziyaretçileri hemen binadan dışarı çıkardılar. Daha sonra, Billy'nin bu koşuşturmacadan tek hatırladığı, görmeyi beklediği şeyi göremeyen o zavallı küçük oğlanın hıçkırıkları olacaktı. Biyologlar, güvenlik görevlileri ve müze sorumluları geldi, aptallaşmış suratlarıyla, salonun ortasındaki devasa boşluğa bakakaldılar. Onlar da tıpkı Billy gibi, "Ne old...?" "Nereye gi...?" diye bir şeyler söylemeye çalışıyorlardı.

Olayı duymayan kalmadı. Herkes, sanki bir şey arıyormuş ya da bir şeyi kaybetmiş de, bir dolabın altında falan bulabilecekmiş gibi, oradan oraya koşturuyordu.

Josie adlı bir biyolog, "Olamaz, olamaz," diye haykırdı. Evet, olamazdı, kaybolmuş olamazdı. Metrelerce büyüklükteki bu et parçasının yok olması imkânsızdı. Tankın vinç gibi bir şeyle kaldırıldığına dair herhangi bir belirti yoktu. Karton gibi incecik duvarlarda, ne devasa bir tankın ne de içindeki dev mürekkep balığının geçtiğini gösteren oyuklar vardı.

Böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini söyleyen hiçbir kural yoktu. Kimyasal bir sızıntı durumunda ne yapılacağı önceden planlanmıştı. Bir numune kavanozu kırıldığında, sayım yapılıp da sonuçlar birbirini tutmadığında, hatta müzedeki ziyaretçilerden biri etrafa saldırmaya başladığında bile ne yapılacağı önceden belliydi. Ama, peki ya şimdi ne olacak, diye düşündü Billy.

POLİSLER NİHAYET GELDİ. Paldır küldür içeri daldılar. Personel, sanki hava soğukmuş, sanki parmak uçlarına kadar ıslanmışlar da tir tir titriyorlarmış gibi birbirlerine sokulmuştu. Polisler ifadelerini almaya çalıştı.

"Hiç anlamadım. Galiba..." diyebildi içlerinden biri.

"*Yok olmuş.*"

Suç mahalline girmek yasaklandı. Ama olayı fark eden kişi Billy olduğu için, onun kalmasına izin verdiler. Eksik gedik, bir şekilde ifadesini verdi. Her şeyi anlattı, onu sorgulayan memur başka şeylerle ilgilenmeye başlayınca bir kenara çekildi. Polisleri seyre koyuldu. Adamlar, onları gözleyen, bir zamanlar canlı birer hayvan olan kalıntılara baktılar. Bunun dışında ne yok olan koca tankı ne de kayıp devasa yaratık *Architeuthis*'in bulunabileceği yerleri araştırdılar.

İçerinin ölçüsünü aldılar. Sanki bundan bir ipucu çıkaracaklarmış gibi... Billy'nin de daha iyi bir fikri yoktu zaten. Salon çok genişti. İçerideki diğer tanklar, terk edilmiş, bir kenara atılıvermiş gibi duruyorlardı. İçindeki numunelerse özür diler gibiydi.

Billy, *Architeuthis*'in olması gereken yere baktı. Heyecanı hâlâ geçmemişti. Polislerin konuşmalarına kulak kesildi.

"Bir ipucu bulmaya çalış, adamım..."

"Boka battık. Bu ne demek, biliyorsun, değil mi?

"Başlatma şimdi, şu metreyi ver bana."

"Ciddiyim. Bak şuraya yazıyorum, buna düpedüz el değiştirme derler. Başka açıklaması olamaz..."

"Sen neyi bekliyorsun arkadaşım, hey!" Billy'ye sesleniyorlardı. Memurlardan biri, kibarca yaylanmasını istedi. O da dışarıdaki kalabalığa katıldı. Herkes görevine göre bir kenarda toplanmış, fısıl fısıl, mırıl mırıl konuşuyordu. Billy, müdürlerin kendi aralarında tartıştığını gördü.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Josie, "Müzeyi kapatsak mı diye tartışıyorlar," dedi. Tırnaklarını kemiriyordu.

"Ne?" dedi Billy. Gözlüğünü çıkarıp müdürlere doğru öfkeyle baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "Daha neyi konuşuyor bu lanet herif-

ler? Buranın kapatılması için daha ne kadar büyük bir olayın olması gerekiyor?"

"Hanımlar, beyler." Kıdemli bir polis memuru, dikkatleri çekmek için ellerini çırptı. Diğer memurlar da çevresini sarmıştı. Omuzlarındaki telsizlere mırıl mırıl bir şeyler söylüyorlardı. "Ben, başmüfettiş Mulholland. Sabrınız için teşekkür ederim. Sizi epey beklettik, kusura bakmayın." Personel endişeyle tırnaklarını yiyor, huzursuz tavırlarla kıpırdanıyordu.

"Bu konuda *yorum yapmamanızı* önemle rica ediyorum, hanımlar, beyler," dedi Mulholland. Bu sırada, genç bir kadın polis içeri daldı. Üstündeki üniforma darmadağındı. Görünmeyen birileriyle konuşur gibi, kulaklıklı telefonuyla konuşuyordu. Billy bir süre onu izledi. "Lütfen bu konuda konuşmayalım," dedi Mulholland tekrar. Salondaki fısıldaşmalar yerini sessizliğe bıraktı.

Bir süre sonra, "Şimdi," diye devam etti Başmüfettiş. "O şeyin kaybolduğunu ilk kim fark etti?" Billy elini kaldırdı. "Siz, Bay Harrow'sunuz öyleyse." Mulholland devam etti. "Geri kalanların beklemesini rica ediyorum. Her şeyi anlattınız, biliyorum, ama memurlarım sizinle tekrar konuşacak."

"Bay Harrow." Polisler onun talimatlarını uygularken, Mulholland Billy'nin yanma gitti. "İfadenizi okudum. Bana etrafı gezdirirseniz memnun olurum."

"Ziyaretçiler için yaptığınız turun aynısını benimle de yapar mısınız?" Billy, genç kadın polisin gitmiş olduğunu fark etti.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu. "Onu bulacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Mulholland ona nezaketle baktı. Sanki Billy anlayışı kıt bir adammış gibi. "Kanıt."

Kanıt. Billy, ellerini saçlarında gezdirdi. Yerde, devasa ve hain bir çark düzeneğinin izlerini görmeyi hayal etti. Yerde, müzevir ekmek kırıntıları misali, koruyucu sıvıdan kuruyup kalmış izler bulmayı mı hayal ediyordu? Tabii, tabii.

Mulholland adamlarını yanına çağırdı. Billy onları müze turuna çıkardı. Geçip gördükleri şeyler hakkında, hep yaptığı gibi esprili şeyler anlattı. Polisler, gördükleri parçaların ne olduğunu sordu.

Billy de kısa açıklamalar yaptı. "Enzim solüsyonu," ya da "Bu bir zaman çizelgesi."

"İyi misiniz, Bay Harrow?" diye sordu Mulholland.

"Bu benim için ağır bir durum, anlıyorsunuz, değil mi?"

Billy'nin, yürürken sürekli arkasına bakmasının tek sebebi bu değildi. Bir ses duyduğunu sandı. Bir çıtırtı, bir şişenin yere düşüp yuvarlanmasına benzeyen hafif bir şangırtı duydu. Bu sesi ilk kez duymuyordu. Müzede çalışmaya başladığı ilk günden beri, bir yıldır, ara ara bu türden sesler duyardı. Defalarca, sesin kaynağını bulmak için boş bir odanın kapısını açmış ya da kimsenin olmadığını bildiği bir salondan cam çizilmesine benzer hafif sesler duymuştu.

Uzun zamandır da, duyduğu bu anlık seslerin, zihninin bir ürünü olduğuna inanmaya başlamıştı. Bu sesleri genelde endişeli ve huzursuz olduğu zamanlarda hissetiğini düşünüyordu. Bu olayı arkadaşlarına da anlatmıştı. Birkaçı, anlattığı durum karşısında telaşlanmış, bazıları da baskı altında oldukları zamanlarda hissettikleri ürperme ya da seğirmelerden bahsetmişti. Sonuçta Billy, bu durumun pek ciddi bir şey olmadığı sonucuna vararak rahatlamıştı.

Tank odasında, adli ekip parmak izi aramak, fotoğraflar çekip masaların ölçülerini almakla meşguldü. Billy kollarını kavuşturup başını iki yana salladı.

"Lanet Kaliforniyalılar..." Tank odasından çıkıp, beklemekte olan personelin yanma döndüğünde, bir arkadaşına dönüp rakip kuruluşlarla ilgili bir espri yaptı. Saklama yöntemleriyle ilgili çekişmeleri bir tiyatroya benzetti. "Yeni Zelandalılardır," dedi. "O'Shea* en sonunda şeytana uymuştur."

* * *

BILLY, İŞTEN SONRA doğruca evine gitmedi. Bir arkadaşıyla, çok önceden kararlaştırılmış bir randevusu vardı.

Billy, Leon'u üniversiteden beri tanıyordu. Farklı bölümlerde okumuşlardı. Okuldan sonra Leon, Londra'da edebiyat doktorası yapmaya başlamıştı. Gerçi bu düşüncesini o zamanlar Billy'ye hiç

* Steve O'Shea. Yeni Zelanda'nın önde gelen mürekkep balığı uzmanı. -*Ed.*

açmamıştı. Asırlardır, *Gizemli Bahar* adlı bir kitap üzerine çalışıyordu. Leon bunu ona söylediğinde, Billy "Boktan Kitap Adları Olimpiyatları'na katıldığını bilmiyordum," diye dalga geçmişti onunla.

"Cehalet çukurunda yüzmeseydin, o başlığı Fransızlarla dalga geçmek için yazdığımı anlardın. Kelimeler de o komik dillerine çevrilmiyor ki..."

Leon'un evi, Hoxton çevresinde bir yerdeydi. Leon, Dante'nin *İlahi Komedya*'sındaki Virgil rolüne soyunup, Dante rolünü de Billy'ye biçmiş, onu sanat gösterilerine götürmüş ya da hangilerine katılamayacağına karar vermiş, bazılarını çok abartmış ve konularına ilişkin yalanlar söylemişti. Bir oyun oynuyor gibilerdi. Billy, daima fıkralar anlatıp espriler yapar, Leon'un hikâyelerini kullanıp dururdu. Leon ise sıska yapılı, tıraşlanmış kel kafasıyla pizzacının önünde, bacaklarını uzatıp o soğukta dışarıda otururdu.

"Bunca zamandır neredeydin, Richmal?" diye bağırdı. Leon uzun zaman önce Billy'ye, o mavi gözlerini de hesaba katarak bir başka muzur karakter olan, *Sadece William*'daki William'ın adını takmıştı*. Billy de hiç düşünmeden ona kitabın yazarının adıyla hitap etmişti.

"Chipping Norton," dedi Billy, Leon'un kafasına hafifçe vurarak. "Theydon Bois'de. Akıl fikir işleri ne âlemde?"

Leon'un sevgilisi Marge yanağını uzattı. Sürekli boynunda taşıdığı haçlı kolye parıldadı.

Billy, kızı sadece birkaç kere görmüştü. İlk gördüğünde ise, "Rahibe midir, nedir?" diye sormuştu Leon'a.

"Ya, ne demezsin. O yüzden İsa, memelerinin arasında sallanıyor."

Leon'un çoğu kız arkadaşı gibi, Marge da çekici ve biraz kilolu bir kızdı, Leon'dan biraz, ama emo-gotik tarzı için fazla yaşlıydı. "Çok sıkışırsan Ruben tarzı ya da etine dolgun, diyebilirsin."

"Etine dolgun ne demek?" diye sordu Billy.

"'Çok yaşlı' da değil bir kere. Pauley Perrette** bile daha yaşlı."

---

* İngiliz yazar Richman Crompton'un "*Just William*" isimli eserinin baş kahramanı olan William'a bir gönderme. –*Ed.*

** 1969 doğumlu Amerikalı kadın aktris. –*Ed.*

"O da kim?"

Marge yarı zamanlı olarak Southwark İmar İşleri Birimi'nde çalışıyor ve aynı zamanda video çekiyordu. Leon'la bir galeri açılışında, uyuşuk bir orkestranın programı sırasında tanışmışlardı. Leon, Billy'nin *Simpsonlar* esprilerini çalmış ve Billy'ye, çizgi filmde asıl adı Marginalia olan Marge'ın yaptığı gibi, kızın da adını kısalttığını söylemişti.

"A, *öyle mi*, asıl adı neymiş?"

"Billy," dedi Leon. "Hadi, mızıkçılık yapma."

"Yaptığımız sadece dışarıda bir bankta oturup aptal bir güvercin sürüsünü seyretmekti," dedi Leon. Billy yanlarına oturdu.

"Kitaplar hakkında tartışıyorduk," dedi Marge.

"Hm, en iyi tartışma şekli," dedi Billy. "Konu nedir?"

"Onunla uğraşma," dedi Leon, ama Marge cevabı vermişti bile.

"Virginia Woolf, Edward Lear'a karşı."

"Aman Tanrım," dedi Billy. "Başka seçenek yok mu?"

"Ben Lear'dan yanayım," dedi Leon. "Birincisi, l harfine gönülden bağlıyım. İkincisi, anlamsız ile aptal ve saçma olan arasında bir seçim yapmak gerekirse, tereddüt etmeden anlamsız olanı seçmek gerekir."

"Senin *Üç Gine*'den haberin yok anlaşılan," dedi Marge. "Anlamsızlık mı arıyorsun? Kitapta Woolf 'askerler'e 'fırtına çıkaran' diyor; 'kahraman' ise eşittir 'gıda'."

"Lear mı?" dedi Billy. "Gerçekten mi? Koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi derler." Gözlüğünü çıkarıp burnunun üstünü ovaladı. "Peki bakın ne diyeceğim. Olay şu." Bir şey anlatmaya başlayacaktı, ama sonra, ne olduysa vazgeçti. Leon'la Marge, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Billy tekrar denedi. Başını salladı. Boğazına bir şey takılmış gibi öksürdü. Sonunda baklayı ağzından çıkardı. "Dev... mürekkep balığımız kayboldu." Sanki gizli bir kutunun kapağını açmış gibi hissetti.

"Ne?" dedi Leon.

---

* İngiliz kadın yazar Virginia Woolf'un dilimize *Üç Gine* ismiyle çevrilen *Three Guineas* isimli yapıtı. *-Ed.*

"Anlamadım..." dedi Marge.

"Evet, artık ben de bir şey anlamıyorum." Olanaksız görünen her şeyi, tek tek anlattı.

"Yok mu oldu? Nasıl yani? Neden benim haberim yok?" dedi Leon.

"Bilmiyorum. Düşünmüştüm ki... Yani, polis bu konudan kimseye bahsetmememizi söyledi. Hay aksi, yaptığıma bakın... Ama zaten ağzımı tutamazdım. Bu olay *Standard*'ın manşetlerine hemen düşer sanıyordum.

"Bence bu, nasıl derler, yayın yasağı gibi bir şey," dedi Leon. "Hani gazetecilerin haber yapmasını engellerler ya..."

Billy omuzlarını silkti. "Bu mümkün değil... Tura katılanların yarısı, olup biten her şeyi şimdiye dek çoktan bloglarında yayınlamışlardır."

"Hatta, biri çoktan 'devmurekkepbaligikayip.com' diye bir site bile açmıştır," dedi Marge.

Billy yine omuzlarını silkti. "Olabilir. Buraya gelirken, çenemi kapalı tutmam gerektiğini düşünüyordum. Kendime bile itiraf etmemeliydim. İçimdeki Tanrı korkusundan olsa gerek. Ama beni asıl ilgilendiren, polislerin konuşmamızı istememeleri değil: olanların 'baştan sona imkânsız' oluşu.

BILLY O GECE EVE GİDERKEN, şiddetli bir fırtına vardı. Havayı kötü bir elektrikle dolduran korkunç bir fırtına. Gökteki bulutlar koyu kahverengiye dönmüştü. Sanki çatılara sidik yağıyordu.

Haringay apartmanına girip, kapısının eşiğinden adımını atar atmaz telefon çaldı. Pencereden, yağmurdan sırılsıklam olmuş ağaçlara, evlerin çatılarına baktı. Caddede fır fır dönerek esen pis bir rüzgâr, çatıda bir yerlere tutunmaya çalışan bir sincabın üstüne üstüne esiyordu. Hayvan kafasını sallayarak Billy'ye baktı.

"Alo?" dedi Billy. "Evet, ben Billy Harrow."

"...tam da zamanında döndünüz. Geliyorsunuz, değil mi?" dedi telefondaki kadın.

"Bir saniye, ne dediniz, anlamadım." Sincap hâlâ ona bakıyordu. Billy, hayvana eliyle bir hareket çekip *defolup gitmesini* söyledi. Pencereye sırtını dönüp dikkatini telefondaki sese vermeye çalıştı. "Kusura bakmayın, kimsiniz?"

"Beni dinleyecek misin be adam? Çeneni kapa da beni dinle tamam mı? Ben polisim, arkadaşım. Yarın. Anladın mı?"

"Polis mi?" dedi Billy. "Müzeye mi geleyim? Siz benim..."

"*Hayır.* Karakola. O boktan kulaklarını da bir temizlet." Sessizlik oldu. "Orda mısın?"

"... Bakın, konuşma tarzınızı hiç beğen..."

"Evet, ben de aldığınız tüm uyarılara rağmen çenenizi tutmamanızı beğenmiyorum." Telefondaki kadın ona bir adres verdi. Billy adresi bir paket servis menüsünün üzerine karalarken, kaşlarını çattı.

"Neresi? Orası *Cricklewood*. Müzeye yakın değil ki? Nedir bu...? Müzeye neden yukarı semtten bir ekip gönderdiler ki?"

"Konuşma bitmiştir, arkadaşım. Sen bu adrese geliyorsun. Yarın." Kadın telefonu kapattı. Billy, buz gibi odasında, elindeki ahizeye bakakaldı. Rüzgârla birlikte pencereler ıslık çalıyordu, sanki gerildikçe gèriliyorlardı. Billy hâlâ telefona bakıyordu. Kadının emrine boyun eğmek zorunda kalmak onu çok sinirlendirmişti.

3

BILLY ÇOK KÖTÜ RÜYALAR GÖRDÜ. Ama yalnız değildi. Bütün şehrin, geceyi ter içinde geçirdiğinden henüz haberi yoktu. Birbirini hiç tanımayan ve aynı şeyleri yaşadığından habersiz yüzlerce kişi, rahatsız bir gece geçirdi. Ve bunun sebebi kötü hava koşulları değildi.

Verilen adresteki görüşmeye gitmek, uzun ve zor bir yolculuk demekti. Billy bu durumu görmezlikten gelmeyi tercih etti. Babasını aramayı düşündü ya da düşünür gibi yaptı. Tabii ki aramadı. Leon'un numarasını çevirirken, vazgeçti, onu da aramadı. Bildiklerinden daha farklı bir şey söylemeyecekti. Ortadan yok olan şeyi, bu tuhaf hırsızlığı başka birine daha anlatmak istedi. Telefon konuşmasını aklından geçirdi. Bu sefer de tüm hevesini kaybetti.

Sincap hâlâ oradaydı. Onu, çatıdaki oluktan gözetleyen aynı sincap olduğundan emindi. Pusuya yatmış bir asker gibi, öylece bakıyordu. O gün işe gitmedi. Kimsenin de gittiğini sanmıyordu. Müzeyi arayıp durumu öğrenmeye gerek duymadı. Kimseyi aramadı.

Sonunda, geç bir vakit, hava iyice sakinleşip gri gökyüzü ortaya çıkınca, içinde yapmacık bir itaatsizlik duygusuyla, telefondaki o kaba saba sesin söylediğinden daha geç bir saatte apartmandan çıktı, Manour House otelinin yanından, iş yerlerinin önünden geçip, 253 numaralı otobüse binmek için durağa gitti. Yollarda uçuşan yiyecek paketlerinin, gazetelerin, rüzgârla birlikte tek tek havaya savrulan el ilanlarının arasından yürüdü. Otobüse binince, otobüs duraklarının düz alçak tavanlarına, yerde birikmiş yapraklara baktı.

Camden'e gelince metroya bindi. Birkaç durak sonra inip, tekrar otobüse binmek için yukarı çıktı. Cep telefonunu sürekli kontrol ediyordu. Aldığı tek mesaj Leon'dandı. "BAŞKA KAYIP HAZİNE

VAR MI??" Uzun yolculuğunun son ayağında Billy Londra'nın aşina olduğu, ama pek gitmediği, orta sınıf iş yerleri, ucuz lokantalar, Noel ışıklarıyla zamanından önce süslenmiş, belki de bir yıldır orada unutulmuş sönük ampullerin sarktığı, elektrik direkleriyle dolu mahallelerine baktı. Kulaklığını taktı, MIA* ile geleceği parlak bir rap solistinin çıkardığı gürültülü müziği dinlemeye başladı. Karakolun bu kadar sapa bir yerde olduğunu bilseydi, polisten, gelip kendisini evden almalarını isterdi.

Yürürken, kulağında kulaklık olduğu halde, yine aynı sesle irkildi. O cam sesini, Darwin Merkezinin dışında ilk kez duyuyor ya da belki hayal ediyordu. O akşamüzeri, ters giden bir şeyler vardı. *Her şey altüst oldu*, diye düşündü. Sanki *Architeuthis*'in gövdesi bir yerlere sızıp oraya tutunmuş gibiydi. Billy, bir kapağın yerinden fırlayıp gürültüyle yere çarptığını duydu.

Karakol ana yolun dışındaydı, beklediğinden daha büyüktü. Viktorya dönemine ait, modası hiç geçmeyen o havalı kırmızı tuğlalar yerine, hardal rengi tuğlalardan yapılmış çirkin Londra binalarından biriydi bu da.

Bekleme salonunda uzunca bir süre bekledi. İki kere yerinden kalkıp Mulholland'ı sordu. İlk sorduğu memur, "Birazdan sizinle ilgileneceğiz, efendim," dedi. İkincisi ise, "Mulholland da kimmiş?" diye karşılık verdi. Billy iyice sinirlenmeye başlamıştı. Eski bir derginin sayfalarını çevirerek oyalanmaya çalıştı.

"Bay Harrow? Billy Harrow?"

Ona doğru gelmekte olan adam Mulholland değildi. Ufak tefek, zayıf biriydi, güzelce tıraş olmuştu. Ellili yaşlardaydı, kahverengi demode bir takım elbise giymiş, ellerini arkasına kavuşturmuştu. Durdu, öne doğru eğilerek parmak uçlarında yaylanmaya başladı. Bunu tik haline getirmişti.

"Bay Harrow?" dedi, tıpkı bıyığı gibi incecik bir sesle. Billy'yle tokalaştı. "Ben Başmüfettiş Baron. Meslektaşımla tanışmışsınız. Mulholland."

"Evet. Kendisi nerede?"

* İngiliz kadın şarkıcı. *-Ed.*

"Evet. Yok. Kendisi şu anda burada değil. Onun soruşturmasını ben devralıyorum, Bay Harrow. Yani, sayılır." Adam başını geriye attı. "Sizi beklettiğimiz için kusura bakmayın. Geldiğiniz için de çok teşekkür ederiz."

"Devralıyorum derken, neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Billy. "Bir de, dün akşam beni arayan her kimse... fazlasıyla kabaydı, bunu söylemek zorundayım."

"Bu işle bizim çok ilgimiz var," dedi Baron. "Zaten başka nereye gidecektiniz ki? İşimizi bitirene kadar, başka bir seçeneğiniz yok, maalesef. Bunu bir tatil olarak düşünebilirsiniz belki."

"Gerçekten sebebini bilmek mi istiyorsunuz?" Baron, Billy'yi floresan ışıklarla aydınlatılmış koridorlardan geçirip aşağı indirdi. Beyaz ışığın altında, Billy, adamın gözlüklerinin ne kadar pislenmiş olduğunu fark etti. "Soruşturmayı neden siz devraldınız? Neden bu kadar uzak bir yer... Lütfen üstünüze alınmayın, ama..."

"Neyse..." dedi Baron. "Sizi olması gerekenden fazla tutmayacağız, emin olun."

"Sizin için ne yapabilirim, bilemiyorum," dedi Billy. "Bildiğim her şeyi zaten fazlasıyla anlattım. Yani, Mulholland'a. Beceremedi mi yoksa? Siz onun pisliğini mi temizliyorsunuz?"

Baron durup Billy'ye döndü. "Tıpkı bir film gibi, değil mi?" dedi. Gülümsedi. "Siz diyorsunuz ki, 'Bildiğim her şeyi polislere anlattım,' ve ben de diyorum ki, 'Bir de bana anlatın,' ve siz bana güvenmiyorsunuz ve karşılıklı biraz atışıyoruz, sonunda birkaç sorudan sonra korkuya kapılıyorsunuz ve 'Ne yani, *benim* bu işle bir ilgim olabileceğini mi düşünüyorsunuz?' diye soruyorsunuz. Ve bu iş böyle sürüp gidiyor."

Billy'nin nutku tutulmuştu. Baron gülümsemeye devam etti.

"Rahat olun, Bay Harrow," dedi. "Burada böyle şeyler olmaz. Sizi şerefim üzerine temin ederim." İzci sözü verir gibi elini kaldırdı.

"Aklıma bile gelmedi zaten..." dedi Billy, yarım ağızla.

"Bunu da hallettiğimize göre," diye devam etti Baron, "o halde şu senaryoyu bir kenara bırakıp bize yardım edebilecek misiniz? Bu harika olur, Bay Harrow," dedi ince sesiyle. "Çok güzel. Şimdi işimize bakalım."

Billy hayatında ilk kez bir sorgu odasında bulunuyordu. Her şey tıpkı televizyondaki gibiydi. Küçük, penceresiz, bej rengi duvarlarla kaplı bir oda. Masanın bir ucunda bir adamla kadın oturuyordu. Adam kırklarında olmalıydı. Uzun boylu, güçlü kuvvetli biriydi. Üzerinde gayet sıradan, koyu renk bir takım elbise vardı. Seyrelmeye başlamış saçlarını üç numaraya vurdurmuştu. Billy'nin elini kuvvetlice sıktı ve kibarca Billy'ye baktı.

Kadınla ilgili, Billy'nin ilk fark ettiği şey, ne kadar genç olduğuydu. Yirmili yaşlarının başındaydı, muhtemelen. Müzede bir görünüp sonra kaybolan memurdu bu. Üzerinde mavi renkli, büyükşehir polis üniforması vardı. Ama kıyafeti pek özensizdi. Umduğundan daha ciddiyetsiz bir kılıktaydı. Bu haliyle kadının ceza almasını beklerdi. Düğmelerini iliklememiş, öylesine üstüne geçirivermişti. Temizdi, ama buruş buruş olmuş, orası burası sarkmış, çekiştirilmişti. Resmî bir görevlinin yapabileceğinden daha ağır bir makyajı vardı. Sarı saçları darmadağınıktı. Kurallara uymak zorunda kalmış, ama içten içe okul üniformasına isyan eden bir öğrenciye benziyordu. Kadın ona doğru dürüst bakmadığından, Billy de onun neye benzediğini göremedi.

"Evet," dedi Baron. Öbür adam başını salladı. Genç kadın duvara yaslanıp telefonuyla oynamaya başladı.

"Çay içer misiniz?" diye sordu Baron, Billy'ye oturması için bir sandalye gösterirken. "Kahve? Apsent? Şaka, şaka... Sigara uzatırdım, ama bugünlerde, biliyorsunuz..."

"Sağolun, böyle iyiyim," dedi Billy. "Sadece bir an önce..."

"Tabii, tabii. Pekâlâ." Baron bir sandalye çekip oturdu, ceplerinden bir tomar kâğıt çıkarıp incelemeye başladı. Ama tavırları yapmacıktı. "Bana kendinizden bahsedin, Bay Harrow. Müze sorumlusunuz, değil mi?"

"Evet."

"Göreviniz nedir, tam olarak?"

"Numuneleri saklamak, kataloglamak, bu tür şeyler." Billy, kimseyle göz göze gelmemek için gözlüğüyle oynamaya başladı. Kadının nereye baktığını anlamaya çalışıyordu. "Sergileme benden sorulur, her şeyin belli bir düzende kalmasını sağlarım."

"Hep bunlarla mı uğraştınız?"

"Hemen hemen."

"Ve..." Baron gözlerini kısarak önündeki bir nota baktı. "Bana verilen bilgiye göre, mürekkep balığıyla ilgilenen de sizmişsiniz."

"Hayır. Aslında hepimizdik. Ben... Söz konusu olan bir grup çalışmasıydı." Öbür adam Baron'un yanına oturdu, hiç konuşmuyor, kendi ellerine bakıp duruyordu. Genç kadın iç geçirerek telefonuyla oynamaya devam etti. Galiba oyun oynuyordu. Ağzını şapırdattı.

"Sizi müzede gördüm, değil mi?" diye sordu Billy. Kadın ona baktı. "Dün akşam beni arayan da siz miydiniz?" Saçları Amy Winehouse'unkileri andırıyordu. Hiç cevap vermedi.

"Siz..." Baron, elindeki kalemle Billy'yi gösterirken, önündeki kâğıtlara bakınmaya devam ediyordu. "Çok alçak gönüllüsünüz. Mürekkep balığından sorumlu kişi sizmişsiniz."

"Demek istediğinizi anlayamadım." Billy oturduğu yerde kıpırdandı. "Böyle bir durumda... Yani, onunla hepimiz ilgileniyorduk. Herkesin eli değmiştir. Yani..." Billy ellerini iki yana açarak yaratığın büyüklüğünü tarif etmeye çalıştı.

"Hadi, hadi," dedi Baron. "Sizin özel bir ilginiz varmış, öyle değil mi?" Baron onun gözlerine baktı. "Herkes böyle söylüyor."

"Bilemiyorum." Billy omuz silkti. "Yumuşakçaları severim."

"Çok hoş, alçak gönüllü bir gençsiniz," dedi Baron. "Kimseyi de aptal yerine koymazsınız."

Sınıflandırma yapmak müze sorumlulukları için olağan bir işti. Ama Billy'nin yumuşakçalarının ne kadar özel olduğunu müzedeki herkes bilirdi. Burada her iki söze de vurgu yapılabilirdi: *Billy'nin* yumuşakçaları ya da Billy'nin *yumuşakçaları*. İlkinde söz konusu olan, koruyucu sıvıları içerisinde asırlardır bozulmadan kalmayı başaran yaratıklar; ikincisinde söz konusu olan ise, tıkıldıkları kavanozlar içerisinde her biri kendine has bir tavır sergileyen yaratıklardı. Şunun hiçbir anlamı yoktu: Kimse, bir mürekkep balığını, bir kertenkele ya da fareden daha iyi muhafaza edemezdi. Ama daha her şey bitmemişti, yapılacak ufak tefek işler vardı. İşin aslı, Billy bu işe ilk başladığında çok beceriksizdi. Eli alışana kadar bir sürü

beher, cam boru ve deney tüpü kırmış, işinde iyice ustalaşana kadar birkaç hayvanı telef etmişti.

"Bunun olanlarla ne ilgisi var?" dedi Billy.

Baron, "Bundan sonra olacaklarla ilgisi var," diye cevap verdi. "Yani, sizi buraya, aşağı getirdik ya da yukarı çıkardık, artık haritayı nasıl tuttuğunuza bağlı. Bunun iki sebebi var, Bay Harrow. Birincisi, mürekkep balığının kaybolduğunu fark eden ilk kişi sizsiniz. İkincisi, biraz daha karışık. Söylediğiniz bir şey hakkında."

"Söylemek zorundayım," diye devam etti Baron. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Yani, daha önce, atların çalındığını duydum. Çok sayıda köpeğin de, elbet. Bir iki tane de kedi. Ama..." Hafifçe öksürdü ve kafasını salladı. "Güvenlik görevlileriniz bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalacaklar, değil mi? Esas itibarıyla, burada çok ciddi bir ihmal var."

"Bunlardan Dane mi sorumlu, diyorsunuz?" dedi Billy. "Belki, bilemiyorum."

"Aslında Dane'i kastetmemiştim. Onun adını zikretmeniz çok ilginç. Ben, *diğer* güvenlikçilerden bahsediyordum. Dane Parnell'le arkadaşları da şaşkına dönmüştür mutlaka. Bunu tanıdın mı?"

Baron not defterinden bir sayfa koparıp masanın üstüne bıraktı. Üzerinde belli belirsiz bir asterisk işareti vardı. Belki de bu, bir güneşten yayılan ışınları temsil ediyordu. Bu kollardan ikisinin ucu kıvrık, diğerlerinden daha uzundu.

"Evet," dedi Billy. "Bunu ben çizdim. Müze turuna katılan ziyaretçilerden birinin üstünde görmüştüm. Benimle dün görüşen memura göstermek için çizmiştim."

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Bay Harrow?" diye sordu Baron. "Size Billy diyebilir miyim? Biliyor musun, Billy?"

"Nereden bileyim? Ama bu işareti taşıyan adam, tur boyunca hep benimleydi. Yanımdan hiç ayrılmadı, hiçbir şeyle ilgilenmedi. Şüphe uyandırır bir hali vardı. Daha önce..."

"Onu daha önce görmüş müydün?" Odadaki diğer adam, ilk kez ağzını açmıştı. Sanki bir şey yakalarmış gibi, ellerini birbirine çarptı. Belli bir aksanı yoktu. Sanki özellikle çalışılmış gibiydi, nereli olduğu anlaşılmıyordu. "*Hafızanı bir yoklasan*?"

Billy duraksadı. "Kusura bakmayın, ama siz kimsiniz? Sorabilir miyim?"

Baron başını salladı. İri yarı adamın yüzünde, gözlerini yavaşça kırpması dışında bir hareket olmadı. Kadın, nihayet, başını telefondan kaldırıp baktı ve dilini şapırdattı.

"Bu, Patrick Vardy, Bay Harrow," dedi Baron. Vardy parmaklarını kenetledi. "Kendisi bu soruşturmada bize yardımcı oluyor."

Adamın rütbesi yok, diye düşündü Billy. Tanıştığı bütün polislerin bir rütbesi vardı. *Memur bilmem ne, bölüm şefi bilmem kim, müfettiş falanca.* Ama Vardy'nin yoktu. Vardy ayağa kalktı, duvar kenarına, odanın karanlıkta kalan bölümüne doğru ilerledi. Dikkatlerin üzerinden dağılmasını istiyordu.

"Evet, bunu daha önce *gördünüz mü*?" Baron, parmağıyla hafifçe kâğıda vurdu. "Size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Billy. "Sanmıyorum. Nedir bu? Bilmem mi gerekiyor?"

"Kensington'daki arkadaşlarımıza adamın *çok tedirgin* göründüğü gibi bir şeyler söylemişsiniz," dedi Baron. "Ne demek istediniz?"

"Evet, Mulholland'a anlatmıştım," dedi Billy. "Demin söylediğiniz o isimler neydi?" diye sordu Vardy'ye. Ama adam cevap vermedi. O da Baron'a dönüp, "Adamın tuhaf olup olmadığı ya da nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok," dedi. Baron omuz silkti. "Mürekkep balığını görmeye gelenler arasında bazen..."

"Son günlerde onun gibilerini çok görüyor muydunuz?" diye sordu Baron. "Yani, işte, tuhaf kişiler?"

Vardy eğilip Baron'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam başını salladı. "Gereğinden fazla heyecanlı birileri var mıydı?"

"Mürekkep balığı manyakları mı? Bilmiyorum. Olabilir. Kostüm gibi acayip kıyafetler giymiş bir çift vardı." Kadın bir şeyler yazdı. Billy de onu dikkatle izledi.

"Peki, şimdi bana şunu söyleyin," diye devam etti Baron. "Son zamanlarda müzenin dışında anormal bir şeyler fark ettiniz mi? Herhangi bir el ilanı, bir gözcü? Herhangi bir *protestocu*? Üzerinde ilginç takılar olan birtakım ziyaretçiler dikkatinizi çekti mi? Far-

kındayım, sizi parlayan her şeye gözü kayan bir kargaya benzettiğimi düşünüyorsunuz, ama sormak zorundayım.

"Rica ederim. Bilemiyorum. Müzeden attığımız çatlak tipler olmuştur. Bu adamı Dane benden daha iyi bilir. Parnell." Billy omuz silkti. "O adamı tanıdığını düşünüyorum."

"Dane Parnell'le de konuşmak isterdik, elbette. Şu Esrarengiz Rozetli Adam ile tanışıp tanışmadığını soracaktık, ama maalesef olmadı." Vardy Baron'un kulağına yine bir şeyler fısıldadı. Baron devam etti. "Çünkü korumakla görevli olduğu numune ve rozetli adam gibi, Dane Parnell de ortadan yok oldu."

"Yok mu oldu?"

Baron başını salladı. "Nerede olduğu bilinmiyor," dedi. "Telefonlara çıkmıyor. Köpeğin önüne bir kemik atıp gitmiş. Evinde de yok. Neden yok olmuş, diye sorabilirsiniz. Geriye dönük incelemelerde bize yardımcı olmasını *çok isterdik*."

"Onunla hiç görüştünüz mü?" diye sordu kadın polis. Billy yerinden hopladı ve kadına baktı. Kadın, ağırlığını tek bir yana vermiş, Londra aksanıyla, hızlı hızlı konuşuyordu. "Çok konuşuyorsun, değil mi? Etmemen gereken laflar ediyorsun."

"Ne...?" dedi Billy. "O adam müzede çalışmaya başladığından beri on kelimeden fazla konuşmamışızdır."

"Önceden ne iş yapıyormuş?" diye sordu Baron.

"*Hiçbir fikrim* yok."

"Nasıl da ciyaklıyor," dedi kadın, memnun bir sesle.

Billy gözlerini kırpıştırdı. Bunun bir şaka olduğuna inanmak istiyordu. Gülümsedi. Kadının da gülümsemesini bekledi, ama olmadı. "Açıkçası," diye devam etti, "adamı sevmezdim bile. Çok sıkıcı biriydi. Her şey bir yana, bir selam vermekten bile acizdi."

Baron, Vardy ve kadın polis, sessizce birbirlerine baktılar. Kaş göz işaretleri yaparak aralarında anlaşıyor gibiydiler.

"Evet, aklınıza bir şey gelirse, Bay Harrow, lütfen bizi arayın," dedi Baron.

"Tabi," dedi Billy başını sallayarak. "Tabii, ararım." Teslim olurmuş gibi ellerini kaldırdı.

"Siz iyi bir adamsınız." Baron ayağa kalktı. Billy'ye kartını uzattı, teşekkür etmek istermiş gibi elini sıktı ve ona kapıyı gösterdi. "Bir yere ayrılmayın, olur mu? Tekrar konuşmamız gerekebilir."

"Evet, sanırım gerekecek," dedi kadın.

"'Rozetli adamın yok olduğunu' söylerken, ne demek istediniz?" dedi Billy.

Baron omuz silkti. "Her şey, herkes kaybolabilir, değil mi? Gerçek anlamda yok olmadı, elbette; bulunduğu yerde olmadığını kastettim. Ziyaretçiler müzeden randevu alıp numaralarını bırakıyorlar. Dün refakat ettiğiniz herkesi aradık. Yakasında rozet olan adam..." Baron önündeki çizime hafif hafif vurdu. "Adı Ed'miş. Danışmaya adının *Ed* olduğunu söylemiş. Bıraktığı numara rehbere kayıtlı değil. Kimse cevap vermiyor."

"Kitaplarına dönebilirsin, Billy," dedi Vardy, Billy kapıyı açarken. "Beni hayal kırıklığına uğrattın." Parmağıyla kağıda vurdu. "Kooby Derry ile Morry'nin sana ne gösterebileceklerine bir bak."

Bu isimler kulağa saçma geliyordu, ama bir o kadar da tanıdıktı.

Billy tam kapıdan çıkacakken, "Bir saniye," dedi. "Ne demek bu şimdi?" Vardy elini sallayarak onu gönderdi.

BILLY, ŞAŞKINA DÖNMÜŞ bir halde, anlamaya çalıştı ama yapamadı. Tutuklanmamıştı: İstediği an gidebilirdi. Telefonunu çıkardı, Leon'u arayıp içini dökecekti, ama konuşmaması gerektiğini hatırlayarak vazgeçti.

Eve de gitmedi. Kendini sürekli gözetim altında hissediyordu. Bunun yerine, şehir merkezine gitmeyi tercih etti. O kafe senin bu kafe benim dolandı, kitapçıları gezdi, fazlasıyla çay içti.

Telefonunun internet bağlantısı yoktu, dizüstü bilgisayarı da yanında olmadığı için geçen geceki olayın duyulup duyulmadığını kontrol edemedi. Haberlerde mürekkep balığının kaybolmasıyla ilgili bir şey yoktu. Londra gazeteleri bu haberi girmemişti. Yemek yemedi. Saatlerce, öylece oturdu, akşamı etti. Sonra gece oldu. Karamsar bir ruh hali içinde düşünüp durdu, kendini haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Merkezi aramadı, sadece ihtimalleri düşünmeye çalıştı.

Bütün o saatler boyunca sürekli aklına gelip duran, beynini en çok kemiren şey, Vardy'nin söylediği isimlerdi. Billy ona bir şeyler çağrıştıran bu isimleri daha önce de duyduğundan çok emindi. Vardy'yi daha fazlası için zorlamadığına pişman oldu: Nasıl yazıldıklarını bile bilmiyordu. Bir kâğıt parçasına ihtimalleri yazmaya başladı: *kubi derry, morry, moray, kobadara...*

Etrafa iyice bakınmak lazım, diye düşündü.

Eve dönerken, nedendir bilinmez, otobüsün en arka koltuğunda oturan bir adam gözüne takıldı. Ama adamı net göremedi.

İri yarı biriydi, kapüşonunu başına geçirmiş, önüne bakıyordu. Billy ne zaman ona baksa, adam eğiliyor ya da yüzünü hemen camdan tarafa çeviriyordu. Her hareketi Billy'nin dikkatini çekiyordu.

Sanki bu gece vakti, şehirdeki bütün hayvanlar ve binalar, hatta bütün yolcular onu gözetliyordu. *Böyle hissetmem çok saçma,* diye geçirdi içinden. Kimsenin onu gözetlediği falan yoktu. Otobüse binmekte olan adamla kadına baktı. Yanından geçip arkaya doğru ilerlediler, artık onlara bakmıyordu ama tam arkasındaki metal koltuklara oturduklarını düşündü.

Bir güvercin sürüsü ansızın otobüsün peşine düştü. Beklemedeydiler. Otobüs hareket edince uçmaya başlıyorlar, otobüs durunca onlar da duruyorlardı. Keşke yanında aynası olsaydı, başını çevirmeden, yüzünü ondan gizlemeye çalışan adamın kim olduğunu görebilirdi.

İki katlı otobüsün üst katındaydılar. Londra'nın merkezindeki cafcaflı neon ışıklar altında, alçak ağaçların tepelerine, evlerin birinci kat pencerelerine ve şehir tabelalarına yukarıdan bakıyorlardı. Şehrin ışıkları karanlıkta çizgi çizgi oluyor, karanlığa doğru dalga dalga akıp gidiyordu. Sokak lambalarıyla dolu ve vitrinlerin göz kamaştırıcı floresan ışıklarıyla parlayan cadde ne kadar da sığ görünüyordu: Gökyüzü dipsiz bir uçurum gibiydi. Nokta halindeki yıldızlarsa, ışık saçan balıkları andırıyordu. Otobüsün üst katı, bu uçurumun tam ağzındaydı. Boş ofislerin yükselerek karanlığa karıştığı bir deniz dibinin tam sınırında... Billy, sanki deniz altında bir çukura düşmüş gibi başını yukarı kaldırdı. Arkasındaki adam da yukarı bakıyordu.

Bir sonraki durak, Billy'nin ineceği durak değildi. Kapılar kapanana dek bekledi. Sonra, "Bir dakika! Bekleyin!" diye bağırdı. Yerinden fırladığı gibi otobüsten indi.

Otobüs onu durakta bıraktı, sonra da bir denizaltı gibi karanlıkta kayboldu. Üst katın en arka tarafında, kirlenmiş pencereden, adamın dimdik ona baktığını gördü.

"Kahretsin!" dedi. "Kahretsin!"

Adam hızlıca camı itti. Otobüsün camı esnedi, otobüs uzaklaşırken, adam kendini geriye attı. Billy'nin gözlükleri titredi. Pencerenin ardında kimseyi göremedi. Aniden ikiye ayrılan pencerede, sadece bir çatlak kalmıştı. Gördüğü adam Dane Parnell'di.

4

BILLY O TUHAF, KARANLIK GECEDE geç saatlere kadar uyumadı. Oturma odasının perdelerini çekti. Bilgisayarla oyalanırken, o rezil sincap onu izliyormuş gibi geliyordu. Dane onu neden takip etmişti? Onu nasıl bulmuştu? Bir dedektif gibi düşünmeye çalıştı, ama beceremedi. Polisi arayabilirdi. Dane'in bir suça karıştığına şahit olmamıştı, ama yine de... Aramalıydı. Baron'u arayabilirdi, zaten o da bunu istememiş miydi? Duyduğu huzursuzluğa, daha doğrusu korkuya rağmen bunu yapmak istemedi.

Baron, Vardy ve o kadınla arasındaki ilişki, Billy'nin sinirlerini bozan tuhaf bir oyun haline gelmişti. Onunla oyun oynadıkları, ağzından laf almaya çalıştıkları, kafalarındaki her neyse, bunu anlamak için o kadar kafa patlatırken onu hiç dikkate almadıkları çok açıktı. Bu işe bulaşmak istemiyordu. Ya da, dahası, bu işi kendi başına çözmek istiyordu.

Sonunda az da olsa uyuyabildi. Sabah, Darwin Merkezine girmenin düşündüğü kadar zor olmadığını gördü. Kapıda görevli iki polis memuru, müze giriş kartını dikkatle inceledi. Billy, müzeye geri gelmesinin sebebi olarak bitirmesi gereken işler olduğu şeklinde bir hikâye tasarlamıştı, ama polisler onu dinlemeye pek hevesli değildi. Sözünü yarıda kesip dikkatli olmasını, elini çabuk tutmasını falan istediler. "Hadi geç," der gibi ellerini savurdular.

Polislerden biri "Tank odasına giremezsin," dedi. *Tamam, tamam*, diye geçirdi içinden Billy. *Neyse ne.*

Bir şey arıyordu, ama ne olduğunu kendi de bilmiyordu. İmbiklerin ve çeşmenin, plastik kutularda, etleri enzimler tarafından yok edilmiş, kemikleri maviye dönmüş balıkların yanından geçerken, bir an tereddüt etti. Gemisi *Beagle*'ın kiç bir taklidi olan bu yüzen

laboratuvar, Darwin'in yolculuklarının can alıcı bölümünü oluşturan o ilk günlerinin izini sürmek, o zamanı yeniden yaşatmak adına asılmış, Beagle projesini anlatan bir yığın posterle doluydu.

"Selam, Billy," dedi Sara. O da müze sorumlusuydu. Kim bilir hangi bahaneyle içeri girmeyi başaranlardan biriydi. "Duydun mu?" Çevresine bakındı, sesini alçalttı, o kadar önemsiz ve boş şeyler konuştu ki, Billy'nin bunları duymasıyla unutması bir oldu. Billy, duyacağı dedikoduya karşı çok kayıtsızdı. Söylentiler ağızdan ağza yayılıyordu. Billy, sanki duyacağı şey çok şaşırtıcı bir habermiş gibi kafasını salladı.

"Duydun mu?" dedi Sara. "Dane Parnell ortadan yok olmuş."

Evet, *bunu* duymuştu. Tıpkı geçen gece Dane'i metrelerce uzaktan, otobüsün penceresinde gördüğü zamanki gibi, yine buz kesti.

"Polislerden biriyle konuşuyordum," dedi Sara. "Tank odasında bir şeyler yapıyorlardı. O şey kaybolduğundan beri, tank odasından garip sesler geldiğini söyledi."

Billy, bir hayalet gibi, "Böööl" diye bir ses çıkardı. Sara gülümsedi. *Ama onlar, benim sanrılarım*, diye düşündü Billy. Sanrıları çalınmıştı. Polisin duyduğu şeyler, onun kafasında yarattığı seslerdi.

Bilgisayarlardan birine girdi, Vardy'nin söylediği o isimlerin sonsuz varyasyonlarını denedi. Kâğıda yazdığı ihtimallerin üzerini tek tek çizdi. Son olarak "Kubodera" ve "Mori" seçeneklerini girdi. "Hadi be!" diye fısıldadı. Gözü ekrana takılı vaziyette arkasına yaslandı. "Tabii ya."

Bu isimleri bir yerden hatırladığına emindi. Kendinden utandı. Kubodera ve Mori, birkaç ay önce, dev mürekkep balığını yaşadığı ortamda fotoğraflayan ilk araştırmacılardı.

Araştırmacıların bununla ilgili yazdıkları raporu indirdi. Fotoğraflara yeniden baktı. "Kendi ortamında canlı olarak gözlemlenen ilk dev mürekkep balığı" diye yazıyordu kâğıtta. *Proceedings of the Royal Society B** dergisini sanki on yaşında çocuklar yönetiyormuş gibi. İlk *defa*.

Bu fotoğrafların çıktısını alan başka arkadaşları da olmuştu. Fotoğraflar yayınlandığı gün, Billy elinde iki şişe şampanyayla ofi-

* İngiltere'de çıkan biyolojik araştırmalar dergisi. *-Ed.*

se gelmiş, o günün Mürekkep Balığı Günü olarak kutlanmasını ve resmî tatil ilan edilmesini önermişti. Çünkü o zaman Leon'a da söylediği gibi, bu fotoğraflar çok önemli belgelerdi.

Haberlerde kullandıkları o ilk fotoğraf da, en meşhur olanıydı. Sekiz metrelik bir mürekkep balığı, suyun yaklaşık bir kilometre derininde görüntülenmişti. Görüş alanının en uç noktasında, kollarını açmış, onun için hazırlanmış olan tuzağı soldan ve sağdan sarmış bir vaziyette duruyordu. Ama Billy'nin bakmakta olduğu fotoğraf ikincisiydi.

Yine görüş alanı derinlere doğru açılıyor ve hayvan yine o uğursuz suların içinde duruyordu

Ama bu seferki ağzı açık bir halde geliyordu. Kolları neredeyse tamamen açılmış vaziyetteydi: Kafasında bir diş izi vardı. Avlanmaya hazır vaziyetteki iki kolu, küreğe benzeyen elleri ve kollarından daha uzun bacaklarıyla bu hayvan, karanlıkta ürkütücü bir hale bürünmüştü.

Dokunaçları patlarcasına açılmıştı. Bu fotoğraf, *Architeuthis*'in cansız olduğu iddialarını kesin bir şekilde çürütmüştü. Dokunaçların, derin suda avını yakalamak için bezgin bezgin sallanıp kaldığını, bu hayvanın aptal bir denizanasından farkı olmadığını söylemişlerdi.

Bu fotoğraf, "devasa mürekkep balığı" *Mesonychoteuthis*'in hayranları için çok değerliydi. Tıknaz gövdeli *Architeuthis*'in yanında çok daha heybetli görünüyordu. *Mesonychoteuthis*'in de fotoğrafları çekilmiş, görüntüleri filme alınmıştı. Bu çok önemli, tarihî bir olaydı. Evet, çok korkunç bir yaratıktı. Kocaman bir gövdesi vardı, boyu daha uzundu, doğru. Avını vantuzlarıyla emerek değil, vahşi bir kedi gibi pençelerini atarak yakalıyordu. Ama ne kadar büyük olursa olsun, *Architeuthis*'le karşılaştırıldığında, o *dev mürekkep balığı* olamazdı. Sonradan meydana çıkmış bir canavardı. Bu yüzden onu bulan araştırmacılar, "kıyaslanamaz bile", "çok daha büyük", "ortalama büyüklükte" gibi laflarla krakenin uzun süreli itibarını sarsmaya pek hevesli görünüyorlardı.

Kubodera ve Mori'nin çektiği fotoğraflara dikkatle baktı. Kindar fırsat düşkünlerinin eline böyle bir fırsat zor geçerdi. *Architeuthis*

cansız değildi, boş boş sallanıp durmuyordu. Kocaman gövdesiyle karanlık suların içinden fırlıyor, avlanıyordu.

Billy ekrana baktı. On uzun kol, beş çapraz çizgi halindeydi. İçlerinden ikisi, diğerlerinden daha uzundu. O gümüş rozette gördüğü işaret de bunun aynısıydı. Avının peşindeki dev mürekkep balığı.

BILLY ELİNDE KÂĞITLARLA KORİDORDA, sanki bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi yürüyordu. Girmesine izin verilen bütün odalara girdi, içerideki polislere başıyla selam verdi, ama onlar selamını almadı bile. Hâlâ bulduğu bir şey yoktu, ne bulmayı ümit ettiği hakkında da en ufak bir fikir sahibi değildi.

Ana müzeye gitmek üzere Darwin Merkezinden çıktı. Burada hiç polis yoktu. Tur güzergâhını izleyerek yürümeye devam etti. İhtiyozor gözünü dikmiş ona bakıyordu, taşlaşmış ammonitleri, artık bir kafe olarak düzenlenmiş alanı geride bıraktı. Sonunda, hiç kimsenin olmadığı boş bir alanda, bir ses duyduğunu sandı. Sanki cam bir kavanoz yerde yuvalanıyordu. Ses çok haf iften geliyordu.

Sesin, ziyaretçilere kapalı olan bölümün kapısından geldiğini sandı. Bu kapı aşağıdaki depolara açılıyordu. İyice kulak kabarttı. Hiçbir şey duyamadı. Giriş kodunu girerek kapıyı açtı ve aşağı indi.

Alt kattaki penceresiz koridorlarda ilerlemeye başladı. Kendi kendine, duyduğu sesin gerçek olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Bu ses her ne ise, kafasından uydurduğunu düşünüyordu. *Pekâlâ,* dedi kendi kendine. *Buradan çıkmama yardım et. Ne arıyorum ben? Neyin peşindeyim?*

Güvenlik görevlileri ve müze sorumluları, Billy yanlarından geçerken ona selam verdiler. Odalar ve koridorlar raflarla doluydu. Üzerlerinde etiketlenmiş karton kutular, boş cam kaplar, ihtiyaç fazlası numuneler, belgeler, kullanılmayan eşyalar diziliydi. Kalorifer borularının altında, tuğla duvarların ve direklerin yanında, Billy yine o sesi duydu. Köşeden geliyordu. Yoluna serpilmiş ekmek kırıntılarını takip eder gibi oraya doğru ilerlerdi.

Koridor, bir odaya değil, aniden genişleyen bir hole açılıyordu. Viktorya döneminden kalma, içleri doldurulmuş hayvanlar yığıl-

mıştı buraya. Duvardaki memeli hayvan kafaları, dizilmiş yüz Falada* gibi ona bakıyorlardı. Ölü bizonlar, yaşlı askerler gibi, alçıdan yapılmış bir iguanodon ve eski püskü bir emunun yanında duruyorlardı. Uzun boyunlu zürafalar ağaçlara benziyordu. Uzun boyunlarıyla yan yana dizilmiş zürafa başları, birer güneş şemsiyesi gibiydi.

Bir şıngırtı, bir çınlama duyuldu. Ses, doldurulmuş hayvanların gölgelerinin düştüğü yerden geliyordu. Billy hafif bir ses daha duydu. Duvarın kenarındaki karanlık yerden, aşağıdaki numunelerin oradan gelmişti bu ses.

Yavaşça ilerledi. Taş gibi sertleşmiş antika hayvanların arasından geçti, hayvan kalıntılarının içinden omuzlarıyla iterek kendine yol açmaya çalıştı. Tepesinde kuşlar varmış gibi yukarı baktı ve kulağını sıvalı duvara yasladı. Hiç ses yoktu. Duyduğu tek şey kendi nefesi ve elbiselerinin hışırtısıydı. Yerde duran hipopotam parçalarını ayağıyla ittirdi, bir an ne olduğunu anlayamadığı bir şeyle karşılaştı.

O ana kadar gördüğü en büyük cam kaptı bu. Eskiydi. Göğüs hizasına gelen bu kapaklı dev kavanozun içinde sidik rengindeki koruyucu madde vardı. Kavanozdaki numune gözlerini dikmiş ona bakıyordu. İçine konulduğu kaba göre çok daha büyük olan bir şey, zorla içeri tıkılmış gibiydi. Kabuğu yer yer soyulmuş, gözleri ve elleri kavanoza yapışmış, soyulmuş derisi kanat gibi açılmıştı. *Olamaz*, diye içinden geçirerek başını salladı.

Billy, gördüğü şeyin önce parçalanmış bir gömlek olduğunu sandı. *Aman Tanrım, lanet olsun.* Gözlerini ona dikmiş bakan ölü yaratığın, iki büklüm bir halde katlanıp kavanoza tıkılmış bir insan olduğunu fark etti.

BILLY POLİSLERDEN uzak durmaya gayret ediyordu. Onları arayan da o değildi. O korkunç anlarda, nefes nefese merdivenleri tırmanırken, polisi aramak aklına gelmemişti. Darwin Merkezinde görevli iki güvenlik görevlisine koşup bağırmıştı: "Çabuk buraya gelin, çabuk!"

---

* Falada, Grimm Kardeşler'in *Kaz Çobanı Prenses (La Fille d'Oie)* adlı eserinde geçen efsanevi atın ismidir. *-Ed.*

Görevliler koşup gelmiş, müzenin çevresini sarmışlardı, Bodrum kata girmenin yasak olduğunu söylüyorlardı. Billy'nin yere düşen bilgisayar çıktılarını almışlar, yaşadığı şoku atlatması için ona çikolata yedirmişlerdi.

Kimse ona bir şey sormadı. Onu bir konferans odasına aldılar ve bir yere ayrılmamasını tembihlediler. Ama kimse, o şeyi nasıl bulduğunu sormadı. Billy, konferans odasında bir tepegözle tekerlekli sehpa üstündeki bir televizyonun yanında durup bekledi. Müzenin boşaltıldığını duydu. Dışarıdan korku ve şaşkınlık dolu sesler geliyordu.

Temiz havadan çok, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bedeninin, geçirdiği şok yüzünden titreyip durmaktan vazgeçmesini istiyordu. Ona söyleneni yaparak, öylece oturup bekledi. Nefesinden gözlüğü buhar içindeydi. Sonunda kapı açıldı, Baron içeri girdi.

"Bay Harrow," dedi. Başını salladı. "*Bay Hah-row*"

"Bay Harrow, Billy, Billy Harrow. Neler *yaptınız* böyle?"

5

BARON, BILLY'NİN YANINA oturdu, halden anlar bir tavırla omzunu silkti.

"Çok sarsılmışsınızdır."

"O neydi öyle?" dedi Billy. "Nasıl koymuşlar... Ne olmuş..."

"Şişeleme işine yeni bir boyut kazandırmışlar, değil mi? Özür dilerim, kusura bakmayın," dedi Baron. "Morg şakalarından biri işte. Bir tür savunma mekanizması. Yoksa çok sarsılmış olduğunuzun farkındayım. İnanın."

"Neler oluyor?" diye sordu Billy. Baron cevap vermedi. Billy, "Dane'i gördüm," diye devam etti.

"Öyle mi?" dedi Baron, sakince. "Burada mı gördünüz?"

"Eve giderken. Dün gece. Otobüste. O da oradaydı. Beni takip ediyor olmalıydı. Tabii, eğer... hayır. Kasten o otobüsteydi. Nerede oturduğumu bulması hiç zor değil..."

"Tamam, tamam. Şimdi beni dinleyin."

"Delirdiğimi düşünmeye başlamıştım," dedi Billy. "Ondan önce de... Bodrumdaki şeyden önce. İzleniyormuşum gibi geliyordu. Kimseye bir şey söylemedim, çünkü insana aptalca geliyor, anlarsınız ya..." Pencere, rüzgârla çarptı. "Neredeyse kafayı sıyıracaktım... Aşağıda ne olmuş öyle? Dane mi yapmış?"

"Biraz düşünmeme izin verin, Bay Harrow," dedi Baron.

"Sizinle görüşmemizde, o psikolog, Vardy orada ne arıyordu? Psikolog, değil mi? Onu araştırdım. Hadi, Baron, öyle bakma bana. İnternette arama motoruna adını yazmam yetti. Zaten polis olmadığını anlamıştım."

"Öyle mi? Birazdan kendin sorarsın, o zaman."

"Orada olmasının nedeni... Benim deli olduğumu mu düşünüyorsun, Baron?"

Bir sessizlik oldu. "Sence deliriyor muyum? Çünkü, of Yüce Tanrım..." Billy nefes alırken âdeta sarsılıyordu. "Şu anda haklı olabilirsin."

"Hayır," dedi Baron. "Kimse senin kafayı sıyırdığını düşünmüyor. Hatta tam aksine." Saatine baktı. Bu sefer, Vardy içeri girdiğinde Billy'yle tokalaştı. İnsanı rahatsız eden, aşırı sert bir el sıkışı vardı. Bir evrak çantasıyla gelmişti.

"Bakabildin mi?" diye sordu Baron.

"Beklediğimizden farklı bir şey yok."

"*Ne*?" diye bağırdı Billy. "Ne *bekliyordunuz ki*? Beklediğiniz şey neydi tam olarak?"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Vardy. "Konuşacağız, Billy. Şimdi bekle. Dane Parnell'i gördüğünü söylemişsin."

Billy elini saçlarında gezdirdi. Vardy, oturduğu sandalyeye göre çok iri kalıyordu: Fazla yayılmamak ister gibi omuzlarını büzmüştü. Baron ile sessizce birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ," dedi Baron. "Baştan başlayalım. Patrick Vardy, bu Billy Harrow, müze sorumlusu. Billy Harrow, bu Patrick Vardy, Londra Üniversitesinde psikoloji profesörü. Zaten biliyorsun."

"Dememiş miydim," diye söylendi Billy. "Google'da arama yapmakta üstüme yoktur."

"Sizden özür dilemem gerekir, Bay Harrow," dedi Baron. "Bu kadar şüpheci olduğunuzu düşünmemiştim. İsimlerimizi araştırmak pek kimsenin aklına gelmez."

"Hakkımızda ne biliyorsunuz?" diye sordu Vardy. "Benim hakkımda?"

"Psikologsunuz," diye cevap verdi Billy. Omuzlarını silkti. Polisle çalışıyorsunuz. Bir tür... Karakter çözümleyicisisiniz, öyle değil mi? Şifre çözücü gibi. *Kuzuların Sessizliği*'ndeki gibi, değil mi?" Vardy hafifçe gülümsedi. Billy, "O zavallı adam, aşağıda bir şişenin içine tıkılmış," diye devam etti. "Bu olay ilk kez olmuyor, değil mi? Haklıyım, değil mi? Birini arıyorsunuz... Dane'i. Dane bir seri katil. Onun olayını çözmek için buradasınız ve aman Tanrım, sıradaki kurban benim, değil mi? *Beni* takip ediyor. Bu konuda yapacak..."

Birden sustu. Bütün bunların kayıp mürekkep balığıyla ne ilgisi vardı? Baron dudaklarını büzdü.

"Tam olarak değil," dedi. "Pek öyle sayılmaz." Ellerini çırptı, sanki elinin altında görünmez düşünceler varmış da onları derleyip topluyormuş gibi bir hali vardı.

"Bakın, Bay Harrow," dedi. "Şöyle yapacağız. Öncelikle yavaşlayalım. Dev mürekkep balığını kim çalmak isteyebilir? Bunun *nasıl* gerçekleştiğini düşünmeyin. Önemli olan bu değil. Şu anda, neden sorusuna odaklanalım. Sanırım bize yardımınız dokunacak, bizim de size. Tehlikede olduğunuzu söylemiyorum, ama demek istediğim..."

"Of, Tanrım..."

"Billy Harrow, beni *dinle*. Neler olduğunu bilmen gerekiyor. Daha önce de konuştuk. Sana bütün hikâyeyi anlatacağım. Söyleyeceklerimin hepsi *çok gizli*. Bu sefer çeneni kapalı tutacaksın, tamam mı? Teşekkür ederim. Bunları genelde halka duyurmayız, ama sana söylemenin faydalı olacağını düşünüyoruz. Açıkça ifade edeyim, bizim de sana çok yardımımız olacak."

"Dane neden benim peşimde?"

"Başlangıçta bu davaya ben bakmıyordum, biliyorsun. Bazı durumlarda bayrağı çekmek gerekebilir. Bazı suçlar söz konusu olduğunda... Mürekkep balığının kaybolması gibi... Aşağıda gördüklerin gibi... Bunların hepsi birbiriyle ilişkili. Mesela, o kavanozun ağzı, o adamı içine alacak kadar geniş değil."

"Ne?"

"Ama asıl dikkatimizi çeken şey," diye devam etti Baron, "kafamdaki ampülü yakan şey, –bu arada bunu gerçek anlamda söylüyorum, masamın üzerinde böyle bir lamba var– bize çizdiğin şekil oldu."

Vardy, evrak çantasından, abartılı şekilde çizilmiş bir asterisk şeklinin fotokopisini çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi Billy. "Kubodera ve Mori..."

"Ben de özel birime başvurdum."

"Ne birimiymiş bu?"

Vardy, bir belge daha çıkarıp masaya koydu. Kâğıtta aynı şekil vardı, açılmış on tane kol, ve onlardan da uzun iki kol daha. Ama bu, Billy'nin çizdiği değildi. Açılar, kolların uzunluğu biraz farklıydı.

"Bu çizim bir ay kadar öncesine ait," dedi Baron. "Bir gece bir kitapçıya baskın düzenlendi ve bir yığın belge toplandı. Baskından birkaç gün önce, tıpkı buna benzeyen bir rozet takan bir adam kitapçıya gelmiş. Hiçbir şey almamış, sadece kitaplara bakmış. Çok tedirgin görünüyormuş."

"Eğer mesele sadece, *Obey Giant* yazılı tişörtler giyen birkaç çocuk olsaydı, önemsemezdik," diye lafa girdi Vardy. "Bu sadece sosyal bir paylaşım değil. Öyle de olabilirdi, işler böyle karıştığı için sağ olsunlar." Billy gözlerini kırpıştırdı. "Duvar yazılarını sever misin? Yeni yeni ortaya çıkmaya başladı. Yakında elektrik direklerinde, öğrencilerin sırt çantalarında görmeye başlarsın. Sonuçta" –elindeki kâğıda bir fiske attı– "buna el koyduk."

"Bence makul," dedi Baron.

"Ama daha bir yere varamadık," diye cevap verdi Vardy. "Bir kere daha bulursak, o zaman elimizde bir şeyler var, demektir."

"Soyulan şu adam," dedi Baron. "Olay Charing Cross yolunda olmuş. Bir sürü ıvır zıvır topluyormuş. Antika şeyler de varmış elinde. O gece altı tane kitabı çalınmış. Beşi bize ulaştı. İki, belki üç yüz papel eder. Adam kitapları masasında bırakmış, içeriklerine bakacakmış. Önce çalınanların sadece bunlar olduğunu sanmış.

"Ama bir de kilitli bir cam dolabı varmış. Dolabın camı kırılmış, üst raftan bir şey alınmış." Parmağını havaya kaldırdı. "Bir kitap. Bir eski akademik dergiler yığınının arasındaymış. Adam neyin kaybolduğunu bulmuş."

Baron başını eğdi, çabalayarak okumaya çalıştı. "*For-handlinger... ved de Skandinav*, falan filan. 1857 yılında basılmış."

"Danca bilir misin, Billy?" diye sordu Vardy. "Sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Kötü adam, içeri zorla girildiği ve kitabın tesadüfen çalındığı izlenimini uyandırmak istemiş. Bu yüzden de masada duran kitapları da almış. Sonra bir koridordan aşağıya inmiş, belli bir dolaba

yönelmiş, dolap kilitliymiş, belli bir camı kırmış, belli bir kitabı almış." Baron başını salladı. "Bir dergi bu aslında. Bütün bildiğimiz *bu*."

"Danimarka Kraliyet Akademisine kitabın içeriğini sorduk," dedi Vardy. "Ama veri tabanlarında bulunamayacak kadar eski tarihli olduğunu söylediler."

"Açıkçası, işin başında bu olayı pek de düşünmüyorduk," dedi Baron. Önceliğimiz bu değildi. Sadece şu sembol etrafta dolanıp durduğu için ilgilenmiştik. Kopenhag'dan gelen raporda hiçbir şey dikkatimizi çekmedi. Ama... Sembol burada da karşımıza çıkınca işler değişti. O makalelerden biri haftalar önce çalınmıştı."

"Seksen iki ile seksen beş arasındaki sayfalar," dedi Vardy.

"Denizci İskandinavcasıyla* okumaya kalkışmayacağım," dedi Baron. "Bu makale *blaeksprutter*** ile ilgiliymiş, öyle dediler. Tercümesi şöyle: Japetus Steenstrup. "Atlantik'teki Dev Mürekkep Balığı Hakkında Belli Başlı Bilgiler"

* * *

"ÖZETLEMEK GEREKİRSE," DİYE DEVAM ETTİ BARON. "Sizin mürekkep balığı çalınmadan haftalar önce, biri bu makalenin orijinal bir kopyasını çalmış."

"Yazarı biliyor olmalısınız," dedi Vardy. Billy'nin ağzı bir karış kalmıştı. Biliyordu, evet. Dev mürekkep balığının genel ismi *Architeuthis dux* olarak biliniyordu, ama onun türü, onu ilk sınıflandıran adamın adıyla anılıyordu: yani *Architeuthis Steenstrup.*

"Şimdi," diye devam etti Vardy. "İki olay arasındaki ilişki tartışılır, komplo teorilerine gerek yok. Yine de... Bu iki olay, aşağıdaki adamla birlikte üç oldu gerçi, mücevher değerinde bir makale *ve* dev mürekkep balığıyla bağlantılı ve radarlarımız vızıldamaya başladı bile."

---

* Yazar burada *Scandiwegian* ifadesini kullanmıştır. Scandiwegian, kuzey ülkelerinden gelen bir kişi ya da gemiyi tanımlamak için kullanılan argo bir denizcilik tabiridir. –*Ed.*

** Mürekkep balığı (Dan.) –*Ed.*

"İşte bizi ilgilendiren asıl mesele bu," dedi Baron.

"Biz derken?" diye sordu Billy. "Kim bu '*biz*'?"

"Biz işte," dedi Baron "KTSB."

"Ne?"

Baron parmaklarını kenetledi. "Kendilerine Yeni Gül Haçlılar diyen grubu hatırlıyor musunuz? Walthamstow'da kaçırılan kızı?" Baron baş parmağını Vardy'ye doğru havaya kaldırdı. "Onları yakaladık. Ve o da yirmi dört saat danışmanlık yapıyordu sanırım. Bu tür şeyler. Bir iştigal konusu."

"*Ne* konusu?"

"Tamam, tamam," dedi Baron. "Neredeyse ağlayacaksınız."

Vardy Billy'ye bir kâğıt uzattı. Bu, adamın özgeçmişiydi. Çok garipti. Doktorasını psikoloji alanında yapmıştı, ama yüksek lisansı teoloji alanındaydı. İlahiyat. Billy gözlüğünü takıp yayımlanan makaleler listesini, yapılan işler bölümünü inceledi.

"*Köktendincilik Araştırmaları Dergisi*'nin editörlerinden misiniz?" diye sordu Billy. Bu bir sınavdı.

Baron, "KTSB, Köktendinci ve Tarikat Bağlantılı Suçlar Birimi, demektir," diye açıkladı.

Billy bir Baron'a, bir Vardy'ye, sonra yeniden elindeki özgeçmişe baktı. "*Siz* bir karakter çözücüsünüz," dedi. "Tarikat karakteri çözücüsü."

Vardy bu kez gerçekten gülümsedi.

BARON PARMAKLARIYLA saymaya başladı: "Aum Shinrikyo... Geri Dönenler Tarikatı... Hristiyan Avcılar Kilisesi... Kratosyanlar... Bazılarının hassas noktalarını bulduk. Son on yılda tarikat bağlantılı suçlardaki artışın farkında mısınız? Değilsiniz, elbette, sadece El Kaidelileri bilirsiniz, çünkü haberlerde hep onları gösterirler. Ama biz El Kaide konusunda hiç endişe duymayız. Bu konulardan habersiz olmanızın bir sebebi de, *bizim* işimizi çok iyi yapmamızdır. Sokakları beladan temizliyoruz.

"Bu yüzden kimseye bir şey anlatmamanızı istedik. Ama siz birilerine bir şeyler söylediniz. A: Söylememeniz gereken bir şeyi, B:

Etkileyici olmayan bir şeyi. Collingswood size yeniden sormak zorunda kalacak, biraz daha sert bir şekilde.

"Sır gibi saklanmıyoruz," diye devam etti Baron. "'Gerçekçi inkâr'* denen şey, bizim için geçerli değil –bugünlerde işler böyle gitmiyor. Bizimkisi daha çok 'gerçekçi yavan' durumu. İnsanlar bizim hakkımızda 'KTSB mi? Soracak başka şey mi bulamadın? Aptalca, anlamsız, saçma sapan bir şey işte...' derler." Baron gülümsedi. "Anlatabildim mi?"

Billy koridorda dolaşan memurların seslerini duyabiliyordu. Telefonlar susmak bilmiyordu.

"Demek, siz tarikatçılarsınız. Bütün bunların bodrumdaki zavallı adamla ilgisi ne peki? *Benimle* ne ilgisi var?" diye sordu Billy.

Vardy bilgisayarda bir video dosyası açtı, bilgisayarı üçünün de görebileceği şekilde masaya koydu. Kayıt, bir ofiste yapılmıştı. Küçük bir masa, duvarda raflar dolusu kitap, bir bilgisayar ve bir yazıcı vardı. Vardy, kameradan kırk beş santim kadar uzaktaydı. Odadaki diğer adamın sırtı görünüyordu. Billy'nin tek görebildiği, adamın dümdüz arkaya taranmış saçları ve gri ceketiydi. Renkler çok da kaliteli değildi.

Billy, arkası dönük adamın "... *öyleyse*," dediğini duydu. "*Bu grupla Epping'de bir görevde bulundum. Bence hepsi de sıradan manyaklar. Denge, denge, denge, çok da ilginç değil, zamanınızı boşa harcamak istemem.*"

Görüntüde, Vardy adama, "*Peki bu ne?*" diye sordu. Billy kendi çizdiği sembolü gördü.

Yüzünü göremediği adam eğilip baktı. "*Ha, tamam*," dedi. Sanki bir suikastı açığa kavuşturacakmış gibi konuşuyordu. "*Tothis, Tothisçiler,*" *dedi. "Tam bilmiyorum. Tothisçiler yeni bir grup galiba. Onları çok kez gördüm, ama bu şekli çizerken değil.* Bir işaret bir işarettir. *Hiç Camden'e gittin mi? Ben bunu gördüm ve* bunlardan almalıyım, *diye düşündüm, ama çok tuhaf şeyler, sanki el sallar gibi. Zaten pek fazla da bulunmuyor. E? Bu gizli bir şey mi?*"

"*Sence öyle mi?*" diye sordu, videodaki Vardy.

---

* (Huk.) Bir işi gayriresmî emirle astına yaptırırarak olası sonuçların sorumluluğunu üstlenmeme durumu. –*Ed.*

"Öyleyse sen söyle, sen söyle. Onların arasına giremiyorum, beni tanırsın, boşa çaba harcıyoruz, anlayacağın."

"Sorun prensipleri mi?"

"Aynen öyle. Duydum ki..." Adam ellerini gizli bir şey söyleyecekmiş gibi ağzına götürdü. *"tek duyabildiğim, karanlıktan bahsettikleri. Güneşin doğuşundan. Anladın mı? Birine el vermekten. Onlar bu destek olma işlerini pek seviyorlar, hafay..."*

"Ne?"

"Hafay, hafay... Yunanca öğretmeniniz nerede? Alfa fi eta, hafe, *hapsis de diyebilirsin. Hassas, hassas. Şöyle diyorlar. -Bu çok haptik* bir hikâye."*

Vardy videoyu durdurdu. "Bu adam bir tür serbest araştırmacı. Bir *fanatik*. Bir koleksiyoncu."

"Ne topluyor?" diye sordu Billy.

"Dinler. Tarikatlar."

"Tarikat koleksiyonu nasıl yapılır ki, Tanrı aşkına?"

"Katılarak."

DIŞARIDAKİ ŞİDDETLİ RÜZGÂR, ağaçların dallarını savuruyordu. Odayı kasvet basmıştı. Billy pencereden dışarı baktı.

Vardy, videodaki adam gibi başkaları da olduğunu söylemişti. Söz konusu olan küçük, takıntılı bir gruptu. Bu sapkınlık düşkünleri, tarikattan tarikata koşuyor, hepsi birer açgözlü Renfield** gibi tapınmaya doymuyordu. Bir hafta Mesihin Askerleri, ertesi hafta Opus Dei ya da Bobo Dreds'e katılıyorlardı. Her birine kendilerini içtenlikle adıyor, samimiyetlerini açık şekilde ifade ederek, yeni tarikat üyesi olarak gayet de hoş karşılanıyorlardı. Bazıları bu tarikatlarla alay ediyordu, her biri, onlar için bir skor gibiydi. Diğerleri ise Şamlılar'a katılıp, *bu seferkinin farklı olduğuna* inanarak, iki üç gün takılıyorlardı. Sonra ait oldukları yeri hatırlayınca, müsamahakâr gülüşler eşliğinde kendilerini aforoz ediyorlardı.

---

* Dokunsal. *-Ed.*

** İrlandalı yazar Bram Stoker'ın ünlü romanı *Dracula*'da, Dr. Seward'ın kan içmeye doymayan hastası. *-Ed.*

Edgware caddesindeki kafelerde nargile tüttürürken ya da Primrose Hill, Almagan Yard gibi yerlerdeki birahanelerde, sağa sola anlatmak için ruhani bilgiler ediniyorlardı. Vardy, bunların "haritada görünmeyen caddeler"de takılmayı çok sevdiklerini söylemişti. İçten içe bir rekabet halinde, sanki iskambil oynarmış gibi inançlarını birbirleriyle yarıştırıyorlar, muhalifleriyle birbirlerine gizemli hikâyeler anlatıyorlardı.

"Senin kehanetin nedir, bakalım?" "Evren, zaman ağacında bir yapraktır, sonbahar gelince o yaprak düşüp cehenneme gidecektir." Herkes bu sözleri takdir eder. "Vay, çok iyiymiş. Benim yeni grubum, karıncaların güneşi yiyeceğini söylüyor."

"ADAM, ŞU 'TOTHİSÇİLER'E katılmak istiyor, senin de anladığın gibi," dedi Vardy. "O bir mükemmeliyetçi. Ama tarikata ulaşamıyor."

"Haritada olmayan cadde ne demek?" diye sordu Billy, cehalet içinde.

"*Tothisçiler*," dedi baron. "Anladın mı? Harrow, otur şöyle." Billy ayağa kalkmış, kapıya yönelmişti. "*Tothisçiler*," dedi Baron. "Anlamadın mı? To-to-to-*Tothisçiler*."

"Yeter artık," dedi Billy.

"Otur."

"Biz mürekkep balığı tarikatıyız, Harrow" dedi Baron. "Neden bizden yardım istediler sanıyorsun? Bu olanlardan kim sorumlu sence?"

"Teuthisçiler," dedi Vardy. "Yani dev mürekkep balığına tapanlar."*

* Teuthis (Lat.): Dev mürekkep balığı. –*Ed.*

6

"ÇALINAN MAKALE," diye devam etti Baron. Billy, eli kapının kolunda, ayakta dikiliyordu. "Japetus, *Architeuthis* adını ilk kez bu makalede kullanmış. Bir kopyasını alabilirsin, tabii, ama orijinaller hep daha özeldir, öyle değil mi?"

"O gelenekleri reddediyordu," dedi Vardy. "O palavralara pabuç bırakmayan biriydi. 'Hayır,' diyordu, 'hayır, bunun mantıklı bir açıklaması mutlaka olmalı, beyler.' Deniz canavarının karşılaştığı şey..." Vardy etrafını gösterdi. "İşte bu. *Modern dünya.*" Bunu alaycı bir vurguyla söylemişti. "Masaldan bilime. Eski bir düzenin sonu. Değil mi?" Parmağını *hayır* anlamında salladı. Baron sabırla onu seyrediyordu.

"Efsanenin sonu mu?" dedi Vardy. "Sırf ona bir isim verdi diye? Ona *Ar-chi-teu-this* adını verdi. 'Büyük', demedi, Billy. 'Kocaman' da demedi, hele 'dev', hiç demedi. '*Hükümran*' dedi." Vardy gözlerini kırpıştırdı. "*Hükümran mı*? Bu onun aydınlanma felsefesine duyduğu inancın göstergesi. Onu sınıflandırıyor, ama ne olarak? Kahrolası bir otorite olarak."

"O bir peygamberdi. Vaazlarının sonunda ne oldu biliyor musun? Bir sürü destekçisi oldu. Billy Graham kadar iyi bir konuşmacıydı. Bir kavanoz ortaya çıkarıyor ve içinde ne var? Bir ağız." Vardy parmaklarını şaklattı. "Dev bir mürekkep balığının ağzı."

Hava kararıyordu: Bir araya toplanmış kara bulutlar yaklaşan bir belayı haber verir gibiydi. Billy Vardy'ye baktı. Gözlüğü elinde olduğu için, adamın yüzünü net seçemiyordu. Billy bu hikâyeyi daha önce de duymuştu, ya da genel hatlarıyla anımsıyordu: Bir amfide geçen bir anekdot. Hocaları gösterişli jestlerle kendinden önceki kuşakların teorilerini daha da ballandırarak anlatırlardı. Bir

bilge olan Faraday hakkında da çok anekdot vardı. Feynman'ın ölen karısına yazdığı acıklı mektubu okumuştu. Edison'un nasıl da hava attığını anlatıyordu. Ütopyaları uğruna yaptıkları araştırmalara yaşamlarını feda eden Curie ve Bogdanov'dan övgüyle bahsediyordu. Steenstrup da, bu dikkat çekici topluluğun bir parçası olmuştu.

Vardy, sanki Steenstrup'ın performansını gerçekten *görmüş* gibi konuşuyordu. Sanki onun kavanozdan çıkardığı silaha benzer şeye bakıyordu. Bu deniz canavarı parçası, bir ağızdan çok, canavar gibi tasarlanmış bir alete benziyordu. Muhafaza edilmiş, değerli ve sanki bir azizin parmak kemiğiydi. Neyi iddia ederse etsin, Steenstrup'un kavanozu, kutsal emanetin saklandığı bir sandık gibiydi.

"O makale," dedi Vardy. "Bir dayanak noktasıydı. Olayları ele alış biçimiyle, kanunlar kolayca yerle bir edilebilirdi. Çünkü o bizim kutsal kitabımız. O bizim *İncil*'imiz."

BILLY KAFASINI SALLADI. Kulakları çınlıyordu.

"Ve," dedi Baron, memnuniyet içinde, "profesöre de bu yüzden ödeme yapıyoruz."

"Bizim için çalışan hırsızların yaptığı şey, bir kütüphane oluşturmak," dedi Vardy.

"Bahse girerim, geçtiğimiz birkaç ayda Verrill, Ritchie, Murray gibi dev mürekkep balığı üzerine yazmış daha pek çok klasik yazarın kitapları da çalınmıştır."

"Aman Tanrım," dedi Billy. "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?" Vardy onun bu sorusunu duymazdan geldi, sanki sinek kovalarmış gibi elini savurdu.

"Adamın yaptığı şey, işte bu," dedi Baron. "Kırk sekiz saatte sıfırdan bir guru yaratmak."

"Devam edelim," diye lafa girdi Vardy.

"Öyleyse," dedi Billy. "Bu tarikatın kitabı çaldığını, mürekkep balığını aldığını, o adamı da öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz? Şimdi de sıra bende mi?"

"Ben böyle bir şey dedim mi?" diye sordu Vardy. "Onların böyle bir şey yaptıklarından emin olamayız. Açık söylemek gerekirse, akıl erdirilemeyen bir şeyler var."

Billy sinirli bir kahkaha attı. "*Gerçekten mi?*"

Vardy onu duymazdan gelerek devam etti. "Ama bu olanların onlarla ilişkisi olduğu kesin."

"Hadi canım," dedi Billy. "Hepsi *palavra*. Mürekkep balığı dini, öyle mi?"

Konferans odası üstüne üstüne gelmeye başladı. Baron'la Vardy ona bakıyorlardı. "Hadi ama şimdi," dedi Vardy. "Herhangi bir şeye inanç duyabilir insan," diye ekledi. "Her şeye tapınılabilir."

"Bunların hepsinin bir tesadüf olduğunu mu söyleyeceksin yoksa?" diye lafa karıştı Baron.

"Mürekkep balığı öylece ortadan yok oldu, öyle mi?" diye sordu Vardy.

"Ve kimse de seni takip etmiyor. Aşağıdaki zavallı adama kimse bir şey yapmadı. Şişenin içine atlayıp intihar etti adam, öyle mi?" dedi Baron.

Vardy, Billy'ye baktı.

"Ya sen" dedi, bakmaya devam ederek, "şu anda ters giden hiçbir şey olmadığını mı düşünüyorsun? Hah, öyle düşünüyorsun, değil mi? Seni anlıyorum. Asıl duymak istediğin bu."

Bir sessizlik oldu. Sonra Billy, "Nasıl yaptılar?" diye sordu.

"Bazen, *nasıl* sorusuna verecek yanıtın olmaz. Bazen olmaması gereken şeyler olur ve bunun seni durdurmasına izin veremezsin. Ancak *neden?* diye soracak olursan, işte o zaman ilerlemeye devam edebilirsin," diye cevap verdi Baron.

Vardy pencerenin önüne gitti. Dışarıdan gelen ışığın önünde karanlık bir gölge gibi dikildi. Billy, yüzü ona dönük mü değil mi anlayamıyordu.

"Çanlar, tütsüler..." dedi Vardy. "Katolik kilisesi gibi. *Dünyadan* bile... *vazgeçebilirler.*" Üstüne basa basa konuşuyordu. "Ama bunlar gibi tarikatlar, ayinler ve putlarla fazlasıyla haşır neşir olur. Bütün olay budur. Pek az tarikat, dinsel bir devrim yapacak niteliğe sahiptir." Vardy, pencerenin önünden uzaklaştı. "Böyle bir şey yaptılarsa bile, selam size Serbest Bölge'nin alçakları, Trento Konsili yeniden toplanacak ve eski düzen geri gelecektir. Dinî ayinlerini her halükârda yapacaklardır." Vardy başını salladı.

Billy, afişler ve ucuz sanat eserleri ile tanımadığı meslektaşlarının çeşitli duyurular iliştirdikleri pano arasında gidip geliyordu. "Bu hayvana tapınıyorsanız... Daha basitçe ifade edeyim," dedi Vardy. "Sen, senin *Darwin* Merkezin..." Billy, bu sözlerdeki küçümsemeyi algılamadı bile. "Sen ve meslektaşların, Billy, Tanrı'yı sergiliyordunuz. Bu durumda, hangi sofu fanatik onu serbest bırakmayı istemez?"

"Burada pestili çıkmış bir halde duruyordu. Bu, onlar için dayanılmazdı. Bunu nasıl da huşu içerisinde gerçekleştirdiklerini tahmin edebilirsin. Onlar için Tanrı'nın ne demek olduğunu."

"Tamam," dedi Billy. "Tamam. Size bir şey söyleyeyim mi? Buradan hemen çıkmak istiyorum."

Vardy, ona bir alıntıyla yanıt verdi: "'Karanlıkta ilerliyor, mürekkebini boşalttığı karanlıkta.' Galiba bunun gibi bir şeydi. *Henüz kararmış sudaki kara bulut mu desek, yoksa?* İşte sana bir bilmece, Billy. O dokunulabilen bir tanrı, bizim parmaklarımız gibi, onun da dokunaçları var. *Sence bütün bunlar bir tesadüf mü?* Çünkü işler *böyle* yürüyor, anlıyor musun?"

Baron Billy'ye başıyla kapıyı işaret etti. "Onun ağzına methiyeler düzecekler," dedi Vardy. "Suyun derinliklerindeki *bir kuşun kaskatı gagası.*" Omzunu silkti. "Bunun gibi bir şeydi. Tanrı'nın varlığı konusunda şüphelerin mi var? Tam tersi: O *mükemmel* bir tanrı, Billy. O, bugünler için seçilmiş en saf tanrı. Çünkü tıpkı bize benziyor. Bir yaratık. Bu zorba yaratık, pek makul gelmiyor, öyle değil mi?"

"Sana göre yeterince mantıklı, seni gidi ikiyüzlü," dedi Baron, neşeli bir sesle. Billy koridorda onu takip etti.

"Bu şeyi çok kutsal sayıyorlar," dedi, peşlerinden gelen Vardy. "Büyük olasılıkla sizin ona gösterdiğiniz yakın ilgiyi bir hakaret olarak algılıyorlar ve onu bundan korumak istiyorlar. Ona bir isim bile takmışsınızdır, yanılıyor muyum?" Vardy başını geriye attı. "Ona 'Archie,' diyorsunuz, haklıyım, değil mi? Şimdi söyleyin. Hangi inançlı kişi buna izin verebilir?"

MÜZENİN KORİDORLARINDA ilerlemeye devam ettiler. Nereye gittikleri hakkında Billy'nin bir fikri yoktu. Sanki bütün zincirle-

rinden kurtulmuştu, sanki orada bile değildi. Koridorlar bomboştu. Müzenin karanlık odalarını ve ahşap kapılarını bir bir kapatarak ilerliyordu.

"Nasıl...? Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Vardy'ye. Vardy derin bir nefes aldı. İçgörünün tam merkezi. *Bu nedir böyle?* diye düşündü Billy. Bilgileri toplamak, aralarında hızlıca bir ilişki kurmak, bir hiçliğin içinde gerçeğin ilk nüvelerini görmek, sonra görüşmeler yapmak, sonra nedenler bulmak ve muhalif olmak.

Vardy gülümsedi. "Paranoya," dedi. "İlahiyat."

Billy'nin hiç kullanmadığı bir çıkışa geldiler. Dışarı çıkınca, Billy serin havayı derin derin içine çekti. Fırtına gün boyunca dinmemişti: Ağaçlar savrulmuş, bulutlar sanki çok acele bir yere yetişecekmiş gibi sürüklenip durmuştu. Billy taş basamaklara oturdu.

"Bodrumdaki adam..." dedi.

"Henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi Vardy. "Fazla ayak altındaymış. Bir muhalif, güvenlik görevlisi ya da bir kurban olabilir. Şu anda sadece tahminde bulunuyorum ."

"Bunlar seni ilgilendirmez," dedi Baron. Ellerini cebine sokup, binanın cephesindeki taştan oyulmuş hayvan figürlerine baktı.

Rüzgâr, Billy'nin saçlarını, elbiselerini uçuşturuyordu. "Bunlar için ortalığı velveleye vermen gerekmez. Ama şu var. Parnell'in otobüste oluşu, sana dikkat etmiş olması, sebebi nedir, bilmiyorum, ama... seni fark ettikleri manasına gelir, Bay Harrow."

Baron Billy'yle göz göze geldi. Billy irkildi ve gözünü kaçırdı. Çevresine bakınmaya başladı. Bahçe kapısının önündeki yola ve etraftaki bitkilere baktı. Çöpler rüzgârla savruluyor, leş yiyiciler gibi kaldırımlarda toplaşıyordu.

"Sen, onların tanrısını tuzağa düşüren bir komplonun parçasısın," dedi Vardy. "Ama dahası da var. Söz konusu mürekkep balığıysa sen bu işin pirisin. Seninle ilgilenen birileri var. Onlara göre sen, ilgilenilmesi gereken birisin."

Billy'nin önünde durup rüzgârını kesti. "Mürekkep balığının kaybolduğunu bulan *sensin.* Onu o tank odasına ilk yerleştiren de sensin. O büyülü yumuşakçaya dokunan sendin. Parmaklarını çevirdi. "Şimdi, şu cesedi de *sen* buldun. Bütün bunlar, seninle ilgilenmeleri için yeterli değil mi?"

"Bir şeyler olduğunun... farkındaydın," dedi Baron. "Bunu söylemek yanlış olmaz, değil mi?"

"Bana neler oluyor?" Billy sakinliğini korumaya çalışıyordu.

"Merak etme, Billy Harrow. Bu hissettiklerin paranoya değil, zeki olduğunun göstergesi." Baron dönüp Londra manzarasına baktı. Onun baktığı her yere, durup dikkat ettiği her karanlık noktaya Billy de baktı. "Kötü bir şey *var*. Ve seni fark etti. Durumun pek de iç açıcı değil." Billy bütün bu uyarıları, zavallı bir kurban gibi dinliyordu.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu. "Yani o adamın katilini bulacaksınız, değil mi? Peki ben? Mürekkep balığını geri getirecek misiniz?

"Bu sorulara 'evet' demek isterdim," dedi Baron. "Tarikat hırsızlığı, sonuçta bizim halletmemiz gereken bir olay. Bir de cinayet var. Evet. Senin güvenliğin ise bizi hiç ilgilendirmiyor."

"Ne istiyorlar? Dane'in tüm bunlarla ilgisi ne?" diye sordu Billy. "Sen de gizli bir mürekkep balığı tarikatındansın, değil mi? Öyleyse bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum, biraz kafan karıştı," dedi Baron. "Karanlıkta kalan noktalar var. Yardımcı olabiliriz. Sen de bize yardım edebilirsin."

"Sen de bu işin içindesin, istesen de, istemesen de," dedi Vardy.

"Sana bir teklifimiz var," diye devam etti Baron. "Burası çok soğuk. Darwin Merkezine gidelim. Orada sana bir teklifimiz olacak, bir de tanışmanı istediğimiz biri var."

7

ETRAFLARINI ÇEVİREN ODALAR, sanki birer *genii loci** tanrı gibiydi. Billy kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Duyduğu cam şıngırtısı, kemiklerin sesi olabilir miydi?

Tank odasının kapısında nöbet tutan iki polis memuru, Baron'u selamlama zahmetine bile girmedi. "Gördün, değil mi?" dedi Baron. "Şu anda o ikisi, KTSB hakkında muhteşem şakalar yapmakla meşguller. İlk iki harf için, 'Kerizler Topluluğu' demişlerdir, eminim."

İçeride, yine o küçümser bakışlı genç kadın vardı. Billy'ye bakışları bu defa belki bir parça daha sevecendi. Üniforması da her zamanki gibi dağınıktı. Mürekkep balığının kaybolduğu yerde, masada oturmuş, dizüstü bilgisayarını açmış bekliyordu. "Tamam mı?" diye sordu. Baron'la Vardy'ye yapmacık bir selam verdi. Billy'ye bakıp kaşını kaldırdı. Tek eliyle bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

"Ben Billy."

Sahi mi? der gibi ona baktı kadın. Sonra Baron'a döndü. "İşte, izler burada," dedi.

"Billy Harrow, polis memuru Kath Collingswood," dedi Baron. İkisini tanıştırdı. Kadın ağzını şapırdattı ya da ağzında sakız vardı, Billy tam anlayamadı. Sonra bilgisayarı çevirdi. Billy ne olduğunu tam göremiyordu.

"Epeyce sivriymiş," diye söylendi Vardy.

"Böylesi bir darbe, bu şekilde sonuç vermez," dedi kadın. Vardy uzun uzun tank odasını inceledi. Sanki bu olanlardan ölü hayvanlar sorumluymuş gibi.

"Bunların ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Billy.

---

* Koruyucu Tanrı (Lat.) -*Ed.*

"Yo, yo," dedi Vardy düşünceli bir tavırla. Yıllar önce yakalanmış bir kurdele balığına doğru yaklaştı. Ardından çok eski zamanlardan kalma bir timsah yavrusuna baktı. "Ha..."

Etrafında dolaştı. "Ha..." Darwin'in *Beagle* gemisiyle topladığı numunelere gitti. Kafasından neler geçiyordu kim bilir.

"Bunlar, onlar," dedi bir süre sonra.

"Evet," dedi Billy.

"Aman Tanrım," dedi Vardy. "Tanrım." İyice yaklaşıp çok eskiden yazılmış etiketleri okudu. Sonunda, bilgisayara verileri giren Collingswood'un yanına geldi. Dönüp dönüp Darwin'in numunelerine bakıyordu. Collingswood onun nereye baktığını merak etti.

"Ha, evet," dedi, kavanozları göstererek. "Ben de bunlardan bahsediyorum."

"Tanışmam gereken kişi, siz misiniz?" diye sordu Billy.

"Evet," dedi kadın. "O kişi benim. Hadi, birahaneye gidelim."

"Şey..." dedi Billy. "Şimdi pek sırası olduğunu..."

"Bir içki sana iyi gelir," dedi Baron. "En iyisi bu. Geliyor musun?" dedi Vardy'ye.

Vardy başını salladı. "İkna etmek de ayrı bir yetenek." Üçüne el salladı.

"Hayır," dedi Collingswood, Billy'ye. "Pek öyle değil. Bu, ikna etme yeteneğiyle pek *ilgilenmediği* anlamına gelmiyor? Tam tersi *ilgileniyor*. Kavanozdaki şeyler gibi."

"Hadi Billy," dedi Baron. "Hadi gel, Büyükşehir Polis Merkezinin orada bir şeyler içelim."

Onlar giderken, sanki dünya yerinden kayıyor gibiydi. İnsanlar köşe başlarında gizli gizli bir şeyler konuşuyordu, etraf çok sessizdi. Gökyüzünde sanki fısır fısır bir şeyler konuşuluyordu. Collingswood başını kaldırıp bulutlara baktı. Kaşlarını çattı. Sanki göğe yazılanları beğenmemişti. Birahanenin içi karanlıktı, duvarlar eski Londra yol tabelaları ve antika haritalarla kaplanmıştı. Gözlerden uzak bir köşeye oturdular. Yine de, içerideki bahisçiler, kılıksız moruklar ve ofis çalışanları, Kath Collingswood'un üniformasından rahatsız olmuştu.

"Eee..." dedi Billy. Ne diyeceğini bilemiyordu. Collingswood onu hiç umursamıyordu. Baron bara gittiğinde, bir süre Billy'yi süzdü, ona sigara uzattı.

"Galiba burada sigara içilmiyor," dedi Billy. Kadın ona şöyle bir bakıp sigarasını yaktı. Dumanlar kıvrıla kıvrıla etrafını sardı. Billy bekliyordu.

"Şimdi," dedi Baron, içkileri getirirken. "Vardy'yi duydun. Parnell ve Tothisçiler senin peşinde. Yani pek güvende sayılmazsın."

"Ama ben sıradan biriyim," dedi Billy. "Sen de biliyorsun."

"Konu bu değil," dedi Baron. Collingswood'un üniforması üstündeyken içki ve sigara içmesi, onu şoka uğratmıştı. Öte yandan bu durumun onu bu kadar şaşırtmış olmasına da şaşırdı.

"Bakalım elimizde neler var," diye devam etti. "Şimdi, Vardy... Sen onu iş üstündeyken gördün. Neler yaptığını biliyorsun. Bizim uzmanlığımız yüz yüze yapmak, yani o an ne olup bittiğini görmek. Seninle elimizdeki bilgileri karşılaştırabiliriz. Senin gibi bir uzmanla. Burada fanatiklerden bahsediyoruz. Bu tipler işlerinin uzmanıdır. Bizim de uzman kişilere ihtiyacımız var. İşte tam burada sana iş düşüyor."

Billy ona baktı. Hatta hafifçe de gülümsedi. "Benden böyle bir şey isteyeceğiniz aklıma gelmişti, ama sonra, 'hadi canım,' dedim kendi kendime."

"Hiçbirimiz, bu dev mürekkep balığı hakkında bir bok bilmiyoruz," dedi Collingswood. Hayvanın adı, onun o alaycı Londra aksanıyla bir tuhaf tınlıyordu. "Çünkü o hayvan umurumuzda bile değil ama..."

"Tamam, o zaman, beni rahat bırakın," dedi Billy. "Nasılsa ben uzman falan değilim."

"Of hadi ama, böyle yapma."

"Bu bilimsel ukalalıklara karnımız tok, Harrow," dedi Baron. "Tarikatçılara büyük saygı duyarım. *Onlar* senin özel biri olduğunu düşünüyor, bu da bize çok şey ifade ediyor. *Senin* ne düşündüğünün bir önemi yok. Dane Parnell'i gördüğün o geceyi hatırlıyor musun? Otobüsün penceresini?"

"Ne?" dedi Billy. "Pencere kırılmıştı, onu mu diyorsun?"

"Bize *kırıldığını* gördüğünü söylemiştin. Bu nasıl oldu sence?" Baron, Billy'nin düşünmesi için bir süre bekledi. "Bizim, yani KTSB'nin işleyiş şekli... Şu andakinden daha zekice bir yaklaşıma ihtiyacımız var. Birime *dışarıdan* destek almak daha akıllıca olur.

"Ciddi ciddi size katılmamı istiyorsunuz," dedi Billy. Duyduklarına inanamıyordu.

"Belli başlı ayrıcalıkların olacak," diye devam etti Baron. "Sana birkaç görev verilecek. Devlet sırları, falan filan. Biraz da para. Açık söylemek gerekirse, çok fazla bir şey değil, ama işte, birkaç öğün yemeğini çıkarır."

"Peki, bana söyler misiniz," dedi Billy, "bu KTSB'de kimsenin bir gram aklı yok mu?" İçkiden gevşemiş bir halde diğerlerine baktı. "Planlarım arasında bugün işe alınmak yoktu."

"Evet, aynasızlar da seni istiyor," dedi Collingswood. Sigarasının dumanını üfleyip Billy'ye sırıttı. Henüz kimse ona burada sigara içmenin yasak olduğunu söylememişti.

"Seni yanımızda istiyoruz," dedi Baron. "Vardy'ye yardım edebilirsin. Kitaplardan anlıyorsun. Mürekkep balığı konusuna da hâkimsin. Her soruşturmaya fikirlerle başlarız, ama biyoloji de artık bunun bir parçası olacak.

"Sana söylemem gerek..." Baron, sanki can sıkıcı bir şey söyleyecekmiş gibi huzursuzca kıpırdandı. "Belki sen de duymuşsundur, eski bir kural vardır, eğer katili arıyorsan, cesedi bulan kişiyle işe başlarsın. Üstelik, senin tank odasına giriş iznin de var."

Billy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ayağa kalktı. Baron, gülerek onu kolundan çekip yerine oturttu. "Otur yerine, salak şey," dedi. "Benim söylemek istediğim, eğer isteseydik, olaya başka açılardan da yaklaşabilirdik. O gece nerede olduğunu sorardık, ispatlamanı isterdik, falan filan. Ama bak, senle ben, birbirimize yardım edebiliriz. Biz sağlıklı bir bakış açısı istiyoruz, sen korunmak istiyorsun. Danışıklı dövüş, arkadaşım, bu kadar basit."

"Öyleyse beni neden tehdit ediyorsunuz?" diye sordu Billy. "Benim sağlıklı bir bakış açım olduğunu..."

"Ne yani?" diye sözünü kesti Baron. Çenesini kaldırdı, *hadi canım*, der gibi baktı. "O lanet şeyin ne kadar korkunç olduğu hakkında hiç mi fikrin yok?"

"Mürekkep balığının mı?"

"Kahrolası *Architeuthis*, Billy Harrow, evet. Dev mürekkep balığı. Tanktaki o şey. O. Çalınan. Ve de kaybolan. Birilerinin ona tapınması, çok mu garibine gitti? Nedenini bilmek istemez misin? Ne umduklarını? Ortada bir şeyler döndüğünün farkındasın. Daha fazlasını bilmek istemez misin?"

"Yeni hayatlar ve yeni medeniyetler var," dedi Collingswood. Elindeki küçük aynada kendine bakıyordu.

Billy başını salladı. "Cehennem olasıca."

"Hayır, orası başka bir yer," diye cevap verdi kadın.

Billy gözlerini kapattı, masada duran kadehlerin titremesiyle yeniden açtı. Baron'la Collingswood birbirlerine baktılar. "Sakın bunu o...?" dedi Collingswood. Dikkatle Billy'ye baktı.

"Tedirgin olduğunun farkındayız," dedi Baron. "Bu da seni çok uygun bir aday..."

"*Tedirgin mi* dedin?" Billy'nin aklına kavanoza tıkılmış adam geldi. "Böyle de söylenebilir, tabii. Benden istediğiniz, sizin için araştırma yapmam mı? Hepsi bu kadar mı?"

"Başlangıç için, evet."

"Hiç sanmıyorum," dedi Billy. "Eve gitmeyi ve bütün bunların üstüne bir sünger çekip her şeyi unutmayı tercih ederim."

"*Tamam*," dedi Collingswood. Saçlarını düzeltti. Loş ışıkta altın rengi bukleleri parladı. "Her şeyi unutabilecek misin bakalım? Bütün *bunların* üstüne bir sünger çekmeyi becerebilecek misin?" Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Öyleyse sana iyi şanslar, kardeşim."

"Keşke bu mümkün olsaydı," dedi Baron. "Maalesef, herkese seçme hakkı verilmiyor. Sen ilgilenmesen de, o seninle ilgileniyor. Şöyle anlatayım."

"Olay şu ki, Billy, biz çağa ayak uyduramıyoruz. KTSB 2000 yılının hemen öncesinde kuruldu. Bazı eski teçhizatlarla donatıldı. Geçici bir birim olması düşünülüyordu. Yeni bir binyılın başlangıcındaydık: Bazı dindar kaçıkların Parlamento Binasını ateşe vermelerini bekliyorduk. Cherie Blair'i keçi tanrılarına kurban etmelerini falan."

"Ama olmadı," dedi Collingswood. Öpüşür gibi dilini çıkararak sigarasının dumanını üfledi. Billy bu görüntüden iğrenmesine rağmen, gözünü alamamıştı.

"Her şeyin içine sıçıldı" dedi Baron. "Birkaç küçük olay oldu, ama asıl beklediğimiz olay... büyük Y_2K patlaması... yani *binyılcılık** fos çıktı."

"*O anda* gerçekleşmedi, evet," dedi Collingswood.

"Sen milenyumu nereden hatırlıyorsun ki?" dedi Billy. "Senin o günlerde Teletubbyler izliyor olman gerekmez miydi?" Kadın sırıttı.

"Collingswood haklı," dedi Baron. "Olayı erteleldiler. Daha sonra oldu. Sonuçta o iş bizi çok meşgul etti. Bak, beladan uzak durdukları sürece, bu grupların ne yapmak istediği umurumda bile değil. İsterse kendilerini maviye boyasınlar, isterlerse kaktüs soksunlar bir taraflarına, ama ne yapacaklarsa dört duvar içinde yapsınlar, başkalarını bu işlere bulaştırmasınlar. Yani, yaşa ve yaşat. Ama asıl bela bu değil." Baron, her lafından sonra parmağıyla masaya vuruyordu. "Bu grupların hepsi kafalarını vahiylerle, apokrifalarla bozmuş."

"Hepsi de aynı kapıya çıkıyor yani," dedi Collingswood.

"Evet, biraz öyle," diye devam etti Baron. "Söz konusu olan bir kutsal kitapsa, bizi son bölümü ilgilendiriyor."

"Kutsal John bilmem nesi," dedi Collingswood. "Çok basit, bir, ki, üç..."

Baron araya girdi. "Meslektaşımın anlatmak istediği, bir Aziz John dalgasıyla karşı karşıya olduğumuz. Kıyamet günü salgını." Hiç de şaka yapar bir hali yoktu, "Kıyamet gününe yaklaşıyoruz," dedi.

"Vikingler ölülerin dansına karşı; Hindu kıyameti, Müslüman kıyametine karşı," diye söylendi Collingswood. Ragnarök** hayalet dansına***; hayalet dansı kali yugaya****; kali yuga kıyamete, o şuna, şu buna karşı.

"Bu günlerde bunlar dönüşüme uğruyor," dedi Baron. "Kıyamet gününde bir pazar yeri. Mahşer günü sapkınlıklarından neleriniz var."

* Millennializm: Bir inanış. Binyılcılık. *-Ed.*

** İskandinav mitolojisinde kıyamet. *-Ed.*

*** Kızılderililerin ölülere saygı amaçlı yaptıkları ayinsel dans. *-Ed.*

**** Hint mitolojisine göre dünyanın felaketlerle dolu son evresi. *-Ed.*

"Bu, yüzyıllardır hep lafta kalan bir şeydi. Ama artık olan bazı şeyler var," dedi Collingswood.

"Hepsi de *kendi* kıyametlerinin başladığında ısrar ediyor. E, bu da bela demek, çünkü kavga ediyorlar," dedi Baron.

"*Bir şeyler oluyor*, derken, ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Billy. Böyle şeylerin mümkün olamayacağına dair takınmaya çalıştığı küçümser tavır pek işe yaramamıştı. Collingswood yukarıyı göstererek ellerini birbirine sürttü. Bir şeyler hissettiğini anlatmaya çalışıyordu. Sanki dünyanın tüm tortusu onun üstündeydi.

"Herhangi bir şey hakkında fikir birliğine varmışlarsa korkmak gerek," diye devam etti. "Peygamberler. Peygamberlerin yapmasını istediğin en soy şey budur. Detaylarda anlaşamamış olabilirler. Doğu Londra'da cirit atan varoş gençlerini duydun mu?" Kafasını salladı. "Vulpus'un Kardeşleri, bir grup rahiple birlikte oraya gitti. Bu çok çirkin. Çok keskin orakları varmış. Dünyanın nasıl sona ereceğini anlatıyorlarmış."

"Aşırı gerilmiş durumdayız, Harrow," dedi Baron. "E, başka işlerimiz de var: kurban edilen çocuklar, hayvanlara eziyet gibi bir yığın ıvır zıvır. Ama asıl sorun teşkil eden şey dünyanın sonu meselesi. Kıyamet günü çığırtkanlarıyla baş etmek, her gün biraz daha güçleşiyor. Yetişemiyoruz," dedi. "Sana karşı dürüst olacağım. Her şeyi bir yana bırak, çok büyük bir olay oldu. Yanlış anlama –fal bakacak halim yok. Ama yine de... Kısa bir zaman önce, Londra'daki peygamberlerin yarısı, dünyanın yoldan çıktığını anlayıverdi." Baron bunları söylerken, hiç de alay eder gibi konuşmuyordu. "Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, her şey birdenbire aydınlandı. Hani insanın zihni bir anda netleşir ya."

"Senin mürekkep balığı *uçup* gitti," dedi Collingswood.

"Benim mürekkep balığım diye bir şey yok."

"Var, var." Sanki mürekkep balığı gerçekten Billy'ye aitmiş gibi konuşuyordu. "Yine oldu," dedi Baron'a. "Yine yakınlaştı."

"İşin içine herkesi karıştırdılar," dedi Baron. "Sivilleri uzak tutmak için yönümüzü değiştirdik. Ama senin gibi biri, yani konusunda senin kadar bilgili biri bize katılırsa, o zaman avantajlı oluruz."

"Bazıları, diğerlerine göre daha çok iş görür," dedi Collingswood.

Dikkatle Billy'ye baktı. İyice yaklaştı. "Bir dakika ağzını açsana," dedi. Billy karşı koyamadı. Kadın onun dişlerini inceledi. "Arkadaşlarına mürekkep balığına olanları anlatmayacaktın," dedi. "*Yapmamalıydın.*"

"Vardy'nin bana ihtiyacı yok," dedi Billy. "Her şeyi kendi başına yapabilir. Benim de size ihtiyacım yok."

"Profesör bazen insanın canını sıkabiliyor, farkındayım" dedi Baron. Collingswood'un paketinden bir sigara aldı.

"Mürekkep balığına tapanlar hakkında konuşma biçimi..." dedi Billy. "Sanki onlardan biri gibiydi."

"Tam üstüne bastın. *Tıpkı* onlardan biri gibi. Çok az açık veriyor." dedi Baron.

"Bence hemen anlaşılıyor. Kişi kendinden bilir işi," dedi Collingswood. "Tabii ya."

"Ne? Yoksa o da...?" diye sordu Billy.

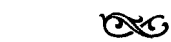
"Bir sofu," dedi Baron. "Yeniden doğuşu geliştirdi. Yaratıcı, her şeyi harfi harfine açıklar. Babası kıdemlilerdendi. Yıllarca onların içinde kaldı. İnancını kaybetti, ama ilgilenmeye devam etti, neyse ki, fikirlerini esirgemedi. Baktığımız her grubun dönek olduğunu düşünüyor." Baron göğsüne vurdu. "Çünkü o da bir an için dininden *dönmüştü.*"

"Dahası var," dedi Collingswood. "Bir türlü anlamıyor." Billy'ye bakıp gülümsedi. Bir şeyler fısıldayacakmış gibi elini dudaklarına koydu, ama konuşmadı. "O günleri çok *özlüyor.* Sefil bir halde. Bütün bunlarla uğraşmazdı aslında. Dünyanın tanrısız ve amaçsız bir yer olması onu çok kızdırıyor. Elinden gelse, eski inancına hemen geri döner. Ama artık gözü açıldı."

"Bu çelişkiyle baş etmek zorunda," dedi Baron. "Güm-güm! Teşekkür ederim."

"Dinin bir palavradan ibaret olduğunu biliyordu," dedi Collingswood. "Aslında bilmemeyi dilerdi. Bu yüzden kaçıkları anlayabiliyor. Bu yüzden onların peşinde. Saf inancı özlüyor. Onları kıskanıyor."

8

BARON, YAĞMURLU HAVADA, GEÇ VAKİT Billy'yi evine bıraktı. "Kath kilitlerini kontrol etsin."

"Kilidim falan yok."

"Aman ne güzel."

"Sana bir şey olmasını istemem," dedi Kathy. "Şu anda bizim için çok önemlisin." Billy ona baktı. "Birkaç gün, tanımadığın kimseyi içeri alma."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Bak, o adamlar aptal değil," dedi Baron. "İzlediğimizi tahmin ederler. Seninle ilgili soruları da olacaktır ve fazla merak iyi değildir. Demek ki neymiş? Önce güvenlik, değil mi?" Baron dönüp, arkada oturan Billy'ye baktı. "Bunlar benim de hoşuma gitmiyor. Tamam, belki sen daha çok nefret ediyorsun." Baron güldü.

"Beni korumanız gerekmiyor mu?" diye sordu Billy.

"Sen de benim çeteye mi katılmak istiyorsun, çeteye, çeteye," diye şarkı söylemeye başladı Collingswood.

"Gary Glitter'ın şarkısı bu, değil mi?" diye sordu Billy.

"*Tehlikedesin* demek biraz fazla olur," dedi Baron. "Ama *dikkatli* olmak gerekir. Kimseyi evine alma, demiyoruz–"

"Ben diyorum," diye lafa karıştı Collingswood, ama Baron devam etti. "Güvendiğin biriyse sorun yok. Sadece dikkatli ol. Sen onlar için önemli değilsin. İstediklerini aldılar zaten."

"Mürekkep balığı," dedi Billy.

"Collingswood kapına sağlam bir kilit takacak. Güvende olursun. Bizimle çalışmaya karar verirsen, daha iyisiyle değiştiririz.

Billy onlara baktı. "Bu bir iş teklifi değil. Bu, koruma kisvesi altında şantaj. Sözde koruma."

Collingswood, ayıplar gibi ona baktı. "Her şeyi nasıl da abartıyorsun." Billy'nin yanağını tıpışladı. "Çıkarlar söz konusu, değil mi? Ama faydaları da yok denemez, değil mi? Her işin vardır."

Collingswood kapının kilidini takarken, Baron da mutfağa yönelen Billy'ye baktı. Collingswood antreyi dikkatle gözden geçirdi, Billy'nin anahtarlarını ve mektuplarını koyduğu dolaba baktı. Yine üstü başı darmadağınıktı. Parmaklarının ucunda yükselip dolabın üstüne baktı. Ağzında tuttuğu sigarasıyla bir Fransız filminden fırlamış gibiydi. Tıpkı Fransız filmlerindeki gibi, kapının üst köşesini yokladı. Billy'nin kendinden çok daha genç biriyle arkadaşlık etmeyeceğinden emindi."

"Neden bahsettiğimizi anladın mı?" diye sordu Baron. İzin almaya gerek bile duymadan mutfağı karıştırmaya başladı. Kahve arıyordu. "İşine devam edebilirsin. Sadece haftada bir gününü bize ayırırsın. Eğitim için. Din biliminin uç noktalarını, kendini savunmayı öğrenirsin. Biraz da para kazanırsın. Hatta birazdan fazla da olabilir."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Billy. "Birazmış. Ben *turşuya dönmüş* bir ceset buldum. Şu anda da bana Cthulhu tarikatının peşimde olduğunu söyleyen polislerce işe alınıyorum"

"Tamam," dedi Baron. Cthulhu'nun ne olduğuna dair bir açıklama istemeye gerek duymamıştı. "Sakin ol. Sana aklımdakini söyleyeyim. Peşinde biri var. Gözlüyor, ama harekete geçmiyor. Belki sadece konuşmak istiyorlar. Yaratılış teorisi taraftarlarının aralarında bilim adamları ya da onun gibi kimseler olduğunda ne kadar saçmaladıklarını biliyorsun. Eğer tarikat içinde gerçek anlamda bir mürekkep balığı uzmanı olsa işler nereye varır bir düşünsene."

"Harika," dedi Billy. "İşte bu içimi rahatlattı. Kalbimi söküp çıkarmazlarsa tabii."

"Vardy bunların üstleriyle görüşebilir," dedi Baron. "Eğer bu tarikatçıların, senin peşinde olduklarını düşünmezse. Onlar da peşinde olmazlar."

Yan odadan vurma sesleri duyuldu. "O ne yapıyor öyle içeride?" diye sordu Billy.

"Dikkatini bana ver, Harrow. Ben ve Vardy, mürekkep balığı fanatiklerinin senin neyin temsilcisi olduğunu anlamaya çalıştıklarını düşünüyoruz."

"Hiçbir şeyi temsil ettiğim yok benim!"

"Evet, ama onlar bunu bilmiyor. Şu anda içinde bulunduğun dünyada, *her şey* bir şeyi temsil eder. Anladın mı? Bunu anlaman çok önemli. Her şey, bir şeyi temsil eder."

"Ama gereken neyse yapılacaktır," dedi Collingswood, elleri cebinde içeri girerek. "Sen sadece çağır. Doktor Octopus kafasını toparlayana kadar bekleyecektir. Dokunma." Billy'ye doğru parmağını salladı. "Uzak dur."

"Vardy'nin, benim için endişelenecek bir şey olmadığını düşündüğünü söylemiştiniz," dedi Billy. "Bence yanılmıyor."

"Asla yanılmaz," dedi Collingswood, omuzlarını silkerek. "Ama asla da emin olamaz, demek istediğimi anladın mı?"

"Bunlar basit önlemler," dedi Baron. "Sen bir de benim evi gör. Birkaç gün evden çıkma. Hem biraz da düşünmeye vaktin olur. Seninle bağlantıda olacağız. Radarlarımız açık, neyin peşinde olduğumuzu biliyoruz. Sana teklifimiz belli. Bir an önce karar ver, tamam mı?"

Billy umutsuzca başını salladı. "Tanrım, bana bir şans ver..."

"Ne istediğine karar ver," dedi Baron. "Ama kendin ver, tamam mı? Kath?" Collingswood hafifçe Billy'nin adem elmasına dokundu. Billy irkilerek geri çekildi.

"Bu da ne şimdi?"

"Şimdi konuşmaya çalış," dedi Collingswood. "Kendi iyiliğin için. Bana güven."

"Sana güvenmiyorum."

"Akıllıca."

"Bana bak. Burada numaram var." Baron ona kartını verdi.

"Benim kartımı alamazsın," dedi Collingswood. "Henüz hak etmedin."

"Kafanı karıştıran, tuhaf bir şey görürsen ya da bize katılmaya karar verince..."

"Eğer," diye düzeltti Billy.

"Bize katılmaya karar verince ara."

Herhangi tuhaf bir şey. Billy, dev kavanozun içindeki cesedi hatırladı. Griye dönmüş derisini, içe batmış gözlerini.

"Ciddiyim," dedi, kısık bir sesle. "O adama ne yaptılar? Mürekkep balığını o odadan nasıl çıkardılar?"

"Şimdi, Bay Harrow," dedi Baron. Samimi bir tavırla başını salladı. "Size söyledim. Bir şey ararken, tüm bu *soruların* bir faydası yoktur. Görmediğiniz daha neler var. Neler döndüğünü anlayamazsınız. İsteseniz bile... Dediğim gibi, nokta nokta nokta."

"Bu yüzden, baş edemeyeceğiniz işlere kalkışmak yerine, beklemenizi tavsiye ederim. Bekleyin ve görün. Çünkü göreceksiniz. Devamı gelecek. Şimdilik hoşçakalın."

9

EVİN GİRİŞİNDE, Collingswood'un kilitle uğraştığı yerlerde ince çizikler oluşmuş, ahşap kapının cilası kalkmıştı. Billy kalkan yerleri tırnağıyla kazıdı.

Kendisine sağlanan bu koruma her ne ise, Billy buna bir türlü güvenemiyordu. Kapısını iki kere kilitledi. Pencereden dışarı baktı. Çatıdaki lanet sincap ortalıkta yoktu. Hayvanın sel sularına kapılıp boğulmuş olmasını diledi.

İnternete girip KTSB hakkında araştırma yapmak istedi, ama tek bir kaynak bile bulamadı. Bu kısaltma altında binlerce kurum vardı, ama Baron'un çalıştığı yer yoktu. Vardy'nin okuduğu üniversitenin sayfasına girdi. Onun yayınladığı makalelerin listesine baktı. "Oedipus, Karizma ve Jim Jones"; "Seyyid Kutub ve Psikolojik Organizasyon Sorunu"; "Waco Diyalektiği"

Televizyonu açtı, sesini kapattı ve karşısına geçip şarap içti. Sarhoş bir gölge oyunu. Böyle tekliflerin ne kadar sıklıkla yapıldığını düşündü. Gardıroptan bir şövalye çıkmış, ona başka bir dünya vadederek, *ama şimdi gelmelisin* demişti sanki. Mürekkep balığı orada mıydı, yoksa imha mı edilmişti? Müstakbel meslektaşlarına güvenemiyordu. İşe alım tekniklerini hiç sevmemişti.

Televizyonun ışığı altında, perdeler gözüne sarkmış gibi göründü. Müzenin bodrumunda bulduğu o iğrenç şey geldi aklına. Bu kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Perdenin arkasındaki pencereyi hayal etti. Aniden, telaş içinde uyandı.

Ne ara uyuyakalmıştı? Uyuduğunu bile hatırlamıyordu. Okumaya başladığını bile hatırlamadığı kitap, ince bir battaniye gibi üstünde duruyordu. İçerisi karanlıktı. Billy, kapının önünde ayak sesleri duydu.

Sanki kapının dış tarafında bir kertenkele dolanıyordu. Bir tırmalama sesi ve evet, bir fısıltı. Billy sessizce bekledi. Kendi kendine, bunun bir rüya olduğunu söyledi. Ama değildi. Ses yeniden duyuldu.

Sürünerek mutfağa gitti, bir bıçak kaptı. Ses, hafif hafif devam ediyordu. Kulağını kapıya dayadı. Kilidi açtı, cesaretine ve bir ninja kadar sessiz oluşuna kendisi de hayret etti. Kapıyı açarken, polislik oynayacağı yerde, Baron'u araması gerektiğini düşündü. Ama artık çok geçti. Kapıyı açmıştı.

Koridor bomboştu.

Komşuların kapılarına baktı. Ortada olağan dışı bir durum ya da aceleyle kapanmış bir kapı yoktu. Toz da kalkmamıştı. Billy boş koridora baktı. Bir an, kapının önünde kalakaldı. Dakikalar geçti. Sadece başını eğerek, koridorun sonunu görmeye çalıştı. Evin dışına adımını atmıyordu. Ama hiçbir şey göremedi.

O gece hiç uyuyamadı. Yorganını alıp kanepeye geçti. Sokak kapısına yakın olmak istiyordu, böylece bir ses olursa duyabilirdi. Başka ses duymadı, ama bütün gece neredeyse hiç uyumadı.

SABAH OLUNCA, sessizliğe gömülmüş mutfakta tostunu yedi. Dışarısı, içeriden daha sessizdi. Bu sessizlik pencerelere yapışmış gibiydi. Perdeleri aralayıp çirkin ve gri gökyüzüne baktı. Dikizci sincabın ağaç dallarının, yaprakların, kahverengi plastik poşetlerin arkasından koşturmasını seyretti.

Çok fazla arkadaşı yoktu, ama yalnızlık çektiği de söylenemezdi, hele böylesi bir yalnızlık, hiç duymamıştı. GELEBLR MSN, diye, Leon'a mesaj gönderdi. ANLATCKLRIM VAR. LÜTFEN. Baron'la Collingswood'un onun için kurduğu tuzaktan kurtulmaya çalışan bir hayvan gibi hissetti kendini. Sanki cesur, isyankâr bir hayvan. Bu kaçışın kendisine zarar vermemesini diledi.

Leon geldiğinde kapıdaki kilit hakkında biraz geyik yaptılar.

"Etrafta amma da çok serseri var," dedi Leon. "Çok tuhaf bir gece. Gelene kadar üç kişiyle kavga ettim. Benim gibi sakin biri üstelik. Mektupların varmış, onları getirdim. Bir de şarap." Leon elindeki torbayı uzattı. "Saat çok erken. Neler oluyor? İki seferdir..."

"İçeri gir." Billy zarflarla şarabı aldı.

"İki seferdir çağırıyorsun diyorum."

"Bir içki al. Olanlara inanamayacaksın."

Billy Leon'un karşısına oturdu, olanları ona anlatmaya niyetlendi. Ama bulduğu cesetten mi, yoksa polisin ona yaptığı tekliften mi başlayacağını bilemedi. Sanki dili tutulmuştu, ağzının içinde bir et parçasından farksızdı. Yutkundu. Sanki dişçi koltuğundaymış gibi ağzını açmaya korkuyordu.

"Anlamıyorsun," dedi Leon. "Babamla hiç tartışmaya girmedim ben, konuşmamayı tercih ettik." Billy, onun aylar öncesinden bir şeyler anlattığını fark etti. "Kardeşimi hiç sevmedim. Bilerek defterden sildim. Gerçi babam da..."

Billy'ye göre babası sıkıcı biriydi. Biraz da sinirliydi. Annesinin ölümünden sonra yalnız yaşamaya başlamıştı. Onun gibi... Yıllar vardı ki görüşmüyorlardı.

"Cumartesi sabahları televizyonda çocuk programları olurdu, hatırlıyor musun?" diye sordu. Billy, Leon'a kavanozdaki adamı anlatmaya karar vermişti. "Bir defasında, hatırlıyorum..." Babasına çok sevdiği bir çizgi filmi göstermişti. Onun yüzündeki şaşkınlığı hâlâ unutmamıştı. Oğlunun sevincini paylaşma yeteneğinden yoksun bir adamdı, hatta sevinmiş gibi bile yapamamıştı. Billy daha on yaşında bile değildi. Yıllar sonra, babasıyla hiç de ortak yönlerinin olmadığını, o anda anladığını fark etmişti.

"O çizgi filmi hâlâ seyrediyorum," dedi. "Geçenlerde internette denk geldim. İzlemek ister misin?" 1936, Harman-Ising yapımıydı, defalarca izlemişti. Bir eczacının rafında duran cam kavanoz sakinlerinin macerasını anlatıyordu. Sıra dışı ve çok korkunçtu.

"Ne oluyor, biliyor musun?" dedi Billy. "Bazen laboratuvarda çalışırken, numuneleri düzenlerken falan, o çizgi filmin şarkısını söylerken buluyorum kendimi. 'Amoooonyak ruhu...'"

"Neler oluyor Billy?" diye sordu Leon.

Billy sustu, neler olduğunu anlatmayı yeniden denedi. Yutkundu, ağzıyla savaş vermeye başladı. Sanki ağzına giren davetsiz bir misafiri kovmak ister gibiydi. Sonunda derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. Bodrumda bulduğu şeyi ve polisin onunla çalışmak isteyişini anlattı.

Leon gülmüyordu. "Bunları bana anlatman doğru mu?" dedi sonunda. Billy güldü.

"Değil, ama işte..."

"Yani, bunlar gerçekten de inanılmaz."

"Biliyorum, öyle."

Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. "Belki de... Cennetle cehennemden fazlası vardır," dedi Leon.

"Bana Shakespeare okuyacaksan, ben de senin canına okurum. Tanrı aşkına, Leon, sana kavanozda bir ceset buldum, diyorum."

"Bu çok korkunç. Onlara katılmanı mı istiyorlar? Polis mi olacaksın?"

"Danışman."

Leon, aylar önce mürekkep balığını görmeye geldiği zaman, *Vay canına!* demişti. İnsan dinozor iskeleti görünce *Vay canına!* der, kraliyet mücevherlerini ya da Turner'ın bir suluboya tablosunu görünce de... Bu tepki, Darwin Merkezini gezen aileler için normaldi. Ama Leon... Billy hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Leon.

"Bilmiyorum." Billy, Leon'un aşağıdan getirdiği postalara baktı. İki fatura, bir kartpostal, bir de kahverengi kâğıda sarılı, bir iple eski usul bağlanmış, ağırca bir paket. Billy gözlüğünü takıp ipi kesti.

"Marginalia'ya gidecek misin?" diye sordu.

"Evet, ama onun adını bu ses tonuyla söyleme, yoksa ona söylerim." Leon cep telefonunu çıkardı. "Derdi hiç bitmiyor."

"Dur tahmin edeyim. Şöyle mi diyor, 'Bu mesajın aslında başka anlamları var...'" Billy kaşlarını çattı. Paketin içinde ne olduğunu anlayamamıştı. Paketin içinde dikdörtgen şeklinde siyah bir kumaş vardı.

"Ona mesaj atıyorum, o da bunu seviyor," dedi Leon.

"Sana söylediklerimi ona yazma *sakın*. Zaten fazlasıyla konuştum..." Billy kumaşı elledi.

Paket hareket etti.

"*Siktir*..."

"Ne oldu? Ne? Ne?"

İkisi de ayaktaydı. Billy pakete bakıyordu. Masanın üstünde, elinden düşürdüğü yerde öylece duruyordu. Sessizlik oldu. Billy cebinden bir kalem çıkarıp kumaşı hafifçe dürttü.

Kumaş yine hareket etti. Paket açıldı.

Kumaş gittikçe büyüyordu. İçine hava doldu, genişledi, birdenbire şişti. Ucunda bir el ortaya çıktı. Bu bir erkek koluydu, koyu renk bir ceket giymişti. Ceketin kolundan beyaz gömlek manşeti görünüyordu. Ortaya çıkan el, Billy'nin boğazına sarıldı.

"Aman Tanrım!" Leon Billy'yi çekip kurtarmaya çalıştı, ama başaramadı. Sağa sola *çekiştirdi*, itekledi. Hiçbir işe yaramadı.

Billy kapana kısılmıştı. Paket açılmaya devam ediyordu. Kumaş kat kat açıldı, alt tarafında siyah ve mavi renkte *ayakkabılar* belirdi. Yangın hortumu misali, başka kollar da çıkmaya başladı. Bu kollar Leon'u uzak tutuyordu.

Bitkilerin hızlı çekimde büyümesine benziyordu. Ikına sıkına, ter ve osuruk kokuları içinde, bir adamla bir çocuk, Billy'nin masasının üstünde beliriverdi. Çocuk Leon'a bakıyordu. Adamın eliyse hâlâ Billy'nin boğazındaydı.

"BENİ İTEKLEDİN," dedi adam. Masadan yere atladı. Billy'yi bırakmıyordu. Adam sırım gibiydi, eski bir kotla kir pas içinde bir ceket giyiyordu. Kırlaşmaya başlamış uzun saçlarını savurdu. "Beni dürtükledin. Bu korkunçtu." Adam Leon'a baktı. "Ha?" diye bağırdı. Sanki onun onayını bekliyordu.

Oğlan yavaşça sandalyeye atlayıp oradan yere indi. Temiz, üstüne büyük gelen bir takım giymişti. Kilise kıyafeti. "Buraya gel, evlat." Adam boşta kalan elinin parmaklarını yaladı, oğlanın karmakarışık saçlarını düzeltti.

Billy nefes alamıyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Adam onu tutup karşı duvara savurdu.

"Pekâlâ." Adam, olduğu yerde çakılıp kalmış Leon'a baktı. "Gözünü ondan ayırma, Subby. Gece porsuğu gibi başında bekle." Adam Leon'a iki parmağıyla gözüm sende işareti yaptı. "Kılını kıpırdatırsa cezasını ver. Hadi bakalım." Oğlan, fal taşı gibi açılmış gözlerini Leon'a dikti.

"Evet," dedi adam. Kapıdaki kilidi kokladı. "Fena değil. Oğlumunkilerin dışında fikirlerimi söylemek gerekirse, iyi olmuş bu. Çünkü burada *olmayan* şey, sadece faydasız olanlar. Artık dışarı çıkmamıza kimse engel olamaz." Billy'ye doğru eğildi. "*Dışarı* çıkmamızı hiçbir şey engelleyemez, diyorum. Bu hiç aklına gelmemişti, değil mi? Seni azılı pislik!"

Billy'nin boğazından hırıltılar yükseldi. Adam parmağını dudağına götürüp susmasını söyledi. Bir şeyler bekler gibi oğlana baktı. Oğlan da, adamın yaptığının aynısını yaparak, Billy'ye "*Şşş*..." dedi.

"Goss ve Subby, yeniden yapın," dedi adam. Dilini çıkarıp havayı yaladı. Eliyle Billy'nin ağzını kapattı. Billy, adamın avucunun serinliğini hissetti. Sonra adam Billy'yi yanında sürükleyerek odadan odaya girip çıkmaya, yerleri, duvarları, lamba düğmelerini yalamaya başladı. Dilini televizyon ekranında gezdirdi. Tozlu ekranda, salyasının izi kaldı.

"Söyle bakalım, lepidopterist, burada hangi, hangi, hangi numuneleri *tutuyorsun*?" diye raflarla konuşmaya başladı. Raflardaki kitapları çekip düşürdü. "Yok, "dedi. "Hiçbir tat alamıyorum."

Leon birden ayağa kalkıp adama doğru atıldı. Adam bir anlık şaşkınlıktan sonra, Leon'u yere seriverdi. "Sen de kimsin?" diye sordu. "Genç ustanın arkadaşlarından biri, öyle mi? Maalesef bütün doktorlar, çocuğun kapatılmasında hemfikir ve çıkardığın şu şamatayla kendini güçlü mü sanıyorsun, ama Bay Billiam'ın ihtiyacı olan şey bu değil. Seni yiyebilirim, biliyor musun? Seni küçük kurabiye seni."

Leon yerinden kımıldar kımıldamaz, oğlan ona yöneldi. Gözleri vahşi balıklarınki gibiydi. Adam hırıltıyla soluyarak ağzından dumanlar çıkardı. Sigara içmiyordu, duman falan da solumamıştı.

"Hayır..." diye inledi Leon. Adam ağzını açtı, açtı... Leon yok olmuştu. Adam ağzının kenarını sildi. Çizgi filmlerdeki kedilere benziyordu.

"Pekâlâ," dedi soluğu kesilmiş bir halde, insafsız parmaklarla boğuşan Billy'ye. "Pılını pırtını topladın mı? Diş fırçanı unutma. Sütçüye haber verdin mi? İyi madem, artık gidelim. Havaalanları nasıldır, bilirsin. Küçük Thomas seyahati pek sevmez. Ben de Ayia

Napa'ya giden bir grubun arkasında saatlerce sıra beklemek istemiyorum. *Düşünebiliyor musun*? Bana sakin bir hafta sonu sözü verip duruyordun Billy. İşte şimdi tam zamanı." Ellerini çırptı, kaşını kaldırdı. "Sesini çıkarma," dedi oğlana. "İkinizle ne yapacağım ben, bilmem. Hadi, marş."

Adam Billy'yi boğazından çeke çeke dışarı çıkardı.

İkinci Kısım

EVRENSEL UYKUCU

10

ÇOCUKLUK VE GENÇLİK YILLARINDA, Kath Collingswood'un öğretmenleri ona farklı, hatta hafiften soğuk davranırlardı. Özellikle de biyoloji öğretmeni onu hiç sevmezdi. Kath başından beri bu durumun farkındaydı, bunun sebeplerini kendine açıkça itiraf edebilmişti.

Adam onun suratsızın biri olduğuna inanıyordu. Kath'in arkadaşlarını da sevmezdi zaten. Yüzde 65 olasılıkla, onun belalı bir öğrenci olduğunu düşünüyordu. Sınıfın yarısını tehditle sindirmek, Kath için çok kolaydı, öyle de yapmıştı. Ama bunlar küçük zorbalıklardı, mecburen işlenmiş suçlar. Kendisini korumak için.

Collingswood, bela çıkarmanın kendisi için ne kadar kolay olduğu üzerine uzun uzadıya düşünmemişti hiç. Çoğunlukla birkaç kelime ya da bir bakışla yetinirdi. Bu bile, etkili sonuçlar verirdi. Bunu ilk, öğretmenin lafını ağzına tıkadığı zaman anlamıştı.

On üç yaşındaydı. Sınıf arkadaşıyla ağız dalaşına girmişti. Bay Bearing, elindeki tebeşiri Collingswood'a doğru sopa gibi sallıyor, "Beş para etmezsin, biliyorsun, değil mi? Beş para etmezsin," diye söylenip duruyordu.

Adam kafasını sallayarak yazmak üzere tahtaya dönmüştü ki Collingswood aniden delirdi. Ona edilen lafın altında kalmaya hiç niyeti yoktu. Bay Bearing'e bakmadı bile. Delirmiş vaziyette tırnaklarına baktı, dilini şaklattı, buz gibi bir şey içinde şişip patlamış gibiydi.

Collingswood o anda başını kaldırdı. Bay Bearing tebeşiri elinden bıraktı. Ayakta durmuş, tahtaya dayanmıştı. İki üç çocuk, afallamış halde etrafına bakıyordu.

Kath halinden çok memnundu. Bay Bearing'in kendisine bir daha "Beş para etmezsin," diyemeyeceğini çok iyi biliyordu.

İşte bu kadardı. Adam tekrar tahtaya dönüp yazmaya devam etti. Arkasını dönüp Kath'e bakamadı. Kath neler olduğunu sorgulamayı sonraya bıraktı. Arkasına yaslanıp bu anın tadını çıkardı.

O ANDAN SONRA COLLİNGSWOOD, bu sessiz müdahaleleri daha sık yapar oldu: Arkadaşları ya da düşmanlarının söyleyecekleri şeyleri önceden tahmin ediyor, karşısındakini anında susturabiliyor, nerede olduğunu bilmediği kayıp şeyleri buluyordu. Bunlar üzerine kafa yormaya başladı.

Collingswood kötü bir öğrenci değildi, ama öğretmeni, onun bu araştırmalarıyla ilgili hevesini görse, mutlaka çok etkilenirdi. İnternette rastgele tıklamalarla işe başlamış, bir kitap ve doküman listesi yapmıştı. Bunların çoğunu tuhaf sitelerden indirmesi mümkündü. Bu tür yayınlarda yayın hakkı gibi sorunlar yoktu. İnternette bulamadığı kitapları ise not edip kütüphane memurlarına, kitapçılara sormuştu. Listeyi görenlerin çoğu şaşırmış, hatta endişelenmişti. Bir iki yerde de onları bulmayı başarmıştı.

Daha önce birçok kez geçtiği otlarla kaplı yoldan, evinin yakınındaki, artık kullanılmayan otoparka ve camları kırılmış, metruk hastane binasına yönelmişti. Defalarca gittiği doğum servisine yine gitmiş, kitapta yazılan saçma sapan direktifleri aynen uygulamıştı. Kendisini aptal gibi hissetmiş, ama yine de devam etmişti. Yazılan bütün sözleri tekrarlamıştı.

Neler yaptığını, nerede yaptığını defterine bir bir not etmişti. THOTH'UN* KİTABI= DAHA ÇOK DA SAÇMALIKLAR KİTABI, diye not almıştı. ÖZGÜRLÜĞÜN HİÇLİĞİ=SIFIR NOKTASI.

Çoğu zaman, bunların hiçbir etkisi olmamıştı. Sadece bu konuya ilgisini ayakta tutmuştu (Bazen ayak sesleri duyar gibi oluyor, bazen de bir gölge gördüğünü sanıyordu), o kadar. Ama tam, artık bıktığını, bu araştırmaya *boş vermeyi*, bir sonuca varamayacağını düşündüğü anda, çok ciddi bir ilerleme kaydetmişti.

"Bu günlük bu kadar. Erken çıkabilirsiniz." Sınıf arkadaşlarıyla beraber kitaplarını toparlayan Collingswood, Bayan Ambly'nin kendi lafına ne kadar şaşırdığını görmüştü. Kadın hayretler içinde

* Mısır mitolojisinde bilgeliğin ve simyanın tanrısı. *-Ed.*

elini ağzına götürmüş, neden böyle bir şey söylediğini anlayamamıştı. Collingswood parmağıyla bir fiske atınca, Bayan Ambly'nin masasındaki kalem yere yuvarlanmıştı.

Daha sonraları, bir gün: Kızın biri, "Ne yapıyor, öğretmenim?" diye sormuştu, kafası karışmış kadına. Kavanozda hiç de normal olmayan bir şekilde yüzmekte olan Japon balığını göstermişti. Collingswood farkında olmadan, arkadaşının cep telefonunun melodisine sıraya vurarak ritim tutarken, balık da onun ritimlerine uyarak bir ileri, bir geri yüzmeye başlamıştı.

Bütün bunlar yıllar önceydi. O zamandan beri çok şey olmuştu elbette. Daha düzenli çalışmış, daha çok deneme yapmıştı, ama Collingswood'un sabırsız yapısı, onu araştırmalarından alıkoymuştu. Bu durumun, onu fazlasıyla engellediğini anlamaya başlıyordu. Bir yeteneği olduğu muhakkaktı ve bu işten kolayca para kazanabilirdi, ama hiçbir zaman en iyisi olamazdı. O günlerden bu yana, bu işte çok iyi olan birkaç kişiyle tanışmıştı. İçeri girdikleri anda, onlarda da aynı yeteneğin olduğunu hemen anlamıştı.

Kendine koyduğu sınırlamaların beklenmedik etkileri oldu ve hepsinin de olumsuz olduğu söylenemezdi. En iyilerle rekabet etme hevesinin olmayışı, sınırları belirsizleştiriyor, birbirine karıştırıyor, sonuca benzer birtakım kırıntılar elde etmesini sağlıyordu. Çoğunlukla görmezden gelinebilecek etkiler ya da hatalar oluyordu, ama sadece çoğunlukla.

Mesela, Billy'nin kapısına kurduğu alarm sistemi sadece girişlere duyarlıydı. Ama çıkış yapma durumunda da, şiddeti hafif de olsa harekete geçebilirdi ki bu, bir üretim hatasından değil, Collingswood'un güçlü, ama gelişigüzel yöntemleri yüzünden olacaktı.

Bu durum, mükemmeliyetçi olan birinin canını sıkabilirdi. Ama o kişi, içeri girenler Billy'yi evinden alıp götürdüklerinde, bunu hiç anlamayacak, Collingswood gibi birden sarsılmaya başlamayacak, kafası karışmayacak, kalbinin atışını kulaklarında duymayacaktı.

11

KÜLÜSTÜR BİR ARABANIN içindeydiler. Adı Goss olan adam direksiyondaydı. Arkada ise oğlu Subby, Billy'nin koluna sarılmış bir halde oturuyordu.

Subby'nin silahı yoktu, kolunu öyle sıkı da tutmuyordu, ama Billy yine de kımıldamadı. Bir anda odasında beliren adam ile oğlunu görünce şaşkınlıktan donakalmıştı. Haneye tecavüzdü bu, dünya sanki uyuşuk bir halde sürükleniyordu. Billy'nin düşünceleri paramparçaydı. Zaman içinde sürükleniyor gibiydi. Arabanın arkasından bir güvercin bulutu geliyordu. Galiba onu günlerdir takip ediyorlardı. *Neler oluyor, neler oluyor*, diye düşündü. Sonra aklına *Leon* geldi.

Arabanın içi yemek, toz ve bazen de duman kokuyordu. Goss'un yüzü bu zamana ait değil gibiydi. Sanki ellilerden çıkıp gelmişti. Savaş sonrası dönemde insanların yüzüne sinen vahşet, onda da vardı.

Billy'nin eli iki kez kapıya gitti. Aniden kapıyı açıp kendini dışarı atmayı, onu kaçıran bu esrarengiz adamlardan kurtulmayı düşündü. Şu köşedeki Türk manava girip yardım isteyebilirdi. Ya da hamburgerciden. Neredeydiler? Balham'da mı? Bunları ne zaman düşünse, Goss "cık, cık," diyor, Subby'nin eli, kolunu biraz daha sıkıyordu. Billy hareketsiz oturuyordu.

Sigara içmiyordu, ama Goss'un verdiği her nefesle, arabanın içi odunsu bir kokuyla doluyordu. "Amma da gece ha?" dedi. "Ne dersin Subby? Ortalıkta neler dolaşıyor?

Birisi gezmemesi gereken yerlerde gezmiş. Birisi uyanmış, Subby." Adam pencere kolunu çevirerek camı açtı, gökyüzüne baktı, sonra tekrar kapattı.

Billy'nin, artık neresi olduğunu kestiremediği sokaklarda ilerlemeye devam ettiler. Üçüncü ya da dördüncü bölgede olmaları ge-

rekiyordu. Anahtarcı dükkânları ve işporta tezgâhları başlamıştı. Zincir mağazalardan hiçbirini göremedi. Ne batı kıyısındaki kahveciler, ne de Tescolar*. Nasıl sokaklardı bunlar? Garajlar, kereste depoları, judo salonları, çöplerin uçuştuğu taş kaldırımlar... Gökyüzündeki son aydınlık da yok oldu. Artık gece olmuştu. Billy ve onu kaçıranlar, şimdi tren yolunu takip ediyorlardı. Tren onları bir yere götürüyordu. Karanlık bir kemerin önünde durdular.

"Hadi, çabuk ol!" dedi Goss. Şüpheli tavırlarla etrafına bakındı, havayı kokladı. Billy'yi çekerek arabadan çıkardı. Billy kusacak gibi olmuştu. Başı döndü. Goss, yine o duman kokulu nefesini verdi. Yamru yumru olmuş demir bir kapının kilidini açtı, Billy'yi karanlığa doğru itekledi. Subby onu çekiştirdi.

Goss, sanki Billy'le sohbet ediyormuş gibi konuşmaya başladı. "Bu o mu?" "Bilmiyorum, olabilir. Her şeyi aldın mı?" "Tamam, o zaman. Kapıyı aç, hazır mısın?"

Bir şey açıldı. Billy, havadaki değişimi yüzünde hissetti. Goss fısıldadı. "*Şimdi sessiz ol.*"

Bulundukları yer küf ve ter kokuyordu. Bir şey hareket etti. Çatırtılar, cızırtılar geldi. Işıklar yandı.

İçeride hiç pencere yoktu. Yerler pis ve betondandı. Tavandaki tuğlalar rutubetten harita gibi olmuştu. Çok büyük bir yerdi burası. Goss duvarın dibinde, elinde bir levyeyle dikiliyordu. İçerisi, kabloların ucundan sarkan ampullerle doluydu. Duvardaki çatlaklarda küfler birikmişti.

Goss bir küfür savurdu. Billy bir radyo sesi duydu. Daire olmuş bekleyen insanlar gördü. Deri ceketler, kot pantolonlar, çizmeler ve eldivenler giymişlerdi. Hepsi de aynı tişörtü giymiş, motosiklet kaskı takmıştı.

Ellerinde silahlar, bıçaklar, karikatürlerde rastladığı çivili sopalardan vardı. Radyoda klasik müzik çalıyordu. Durağan, hafif bir müzik. Dört ayak üstünde duran çıplak bir adam vardı. Dudakları titriyordu. Meme uçlarının üst tarafına tuşlar sokulmuştu. Kanamıyordu, ama tuşların etrafı kabarmıştı. Radyo sesi, adamın açık ağzından geliyordu. Müzik yapmak için dudaklarını oynatıyordu. Arada bir başka istasyonları çeviriyordu.

---

* Bir çay markası zinciri. –*Ed.*

Tuğladan bir platformda bir adam vardı. Saçlarını dimdik taramış, yaşlı bir punkçıydı. Bir bandanayla ağzını kapatmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, aklını oynatmış gibiydi. Zorlukla nefes alıyordu. Ağzındaki bandana inip kalkıyordu. Serin havada bile sırılsıklam terlemişti. Üstü çıplaktı. Bir taburede, elleri dizlerinde, oturuyordu.

Gördüğü şeyler, Billy'nin başını döndürdü, midesi bulandı. Bütün bunların gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Birazdan uyanacağını düşünmeye çalıştı.

"Lanet Billy Harrow," dedi adam. "Bak bakalım, şu küçük orospu ne yapıyormuş."

Kasklı adamlardan biri, radyo adamın düğmelerinden birini çevirdi, adamın ağzı birden değişti, şarkı sustu. Adam fısıltıyla bir şeyler söylemeye çalıştı, sesi zorlukla duyuluyordu. Hem erkek, hem de kadın sesleri çıkarıyordu.

"*Roger, bu Sarge*," dedi. "*Vardy'yle konuş, tamam mı? ETA 15 dakika, tamam.*"

"Daha oraya gelmedik," dedi bandanalı adam. "Eski evini ziyaret ediyorlar." Adam bir yükselip bir alçalan tonda, Londra aksanıyla konuşuyordu. Goss Billy'yi itekleyerek yaklaştırdı. "O partiyi gönderin o zaman," dedi. "Sana teklifimi yapayım mı, Billy Harrow? Kiminle olduğunu ve ne yaptığını söyleyebilir misin? Bu gece neler oluyor? Ne işler çeviriyorsun? Çünkü burada bir şey var. Daha da önemlisi, bunlar senin işin mi?"

"NE OLUYOR?" diye fısıltıyla sordu Billy. "Leon'a ne yaptınız?"

"Leon mu?"

"Nasıldır, bilirsin," dedi Goss. "İkiniz de en lezzetli yemek için yarışıyorsunuz ve sonunda bütün yemekler bitecek."

Goss, Billy'yi kukla gibi tutup kaldırdı. Küçük Subby'nin eli, Billy'nin eline yapıştı.

"Neler oluyor?" dedi Billy. Çevresine bakındı, sonra da radyo adama. Kurtulmaya çalıştı. "Nedir bu?"

Taburede oturan adam iç geçirdi. "Haylazın biri," dedi. "Bunu sen yapacaksın." Dik dik bakan gözleri hiç değişmedi. "Sana şöyle anlatayım, Billy. Sen ne haltsın?"

Taburesini döndürdü. Ellerini biraz kaldırdı. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. "Kiminle çalışıyorsun?" dedi. "Sen nesin?" Billy, adamın ağzındaki bandananın hiç de öyle kovboy tarzında bağlanmadığını, gelişigüzel takılmış olduğunu fark etti. Adamın ağzı tıkalıydı. Kafasını sallıyordu. Billy, bileğinde kelepçe olduğunu gördü.

"*Çevir o bok kafanı!*," diye bir ses çıktı, konuşamayan bu adamdan. "*Arkanı dön.*" Kasklı adamlardan biri onun yüzüne sert bir tokat attı. Adamın çığlığı ağzındaki tıkaçta kayboldu. "Kaldırın bu alçağı." İki adam, onu koltuk altlarından tutup kaldırdılar. Adamın kafası sallanıp duruyordu. "Görelim, bakalım," dedi aynı ses. Kasklı korumalar, adamın yüzünü duvara çevirdiler.

Manzara oldukça renkliydi. Üstü çıplak olan adamın sırtı baştan başa dövmelerle doluydu. Sırtının kenarında renkli bir girdabın uçları, Kelt düğümünden fraktallar vardı. Tam ortada kocaman, siyah konturlarıyla bir yüz resmi görünüyordu. Çok ustaca yapılmış, doğal olmayan renklerle boyanmıştı. Keskin hatlı, yaşlı bir erkek yüzüydü, gözleri kırmızıydı. Öğretmenle şeytan arası bir şeydi. Billy bakakaldı.

Dövme hareket etmeye başladı. Ağır göz kapaklarıyla çevrili gözler, Billy'ninkilere çevrildi. Billy ona baktı, o da Billy'ye.

12

BILLY ŞOKA GİRMİŞ BİR HALDE çığlık attı. Kaçmaya çalıştı. Goss onu yakaladı.

Korumalar, punk saçlı adamı tutuyordu. Dövme'nin mürekkepli gözleri sağa sola bakındı. Billy sanki bir çizgi film seyrediyordu. Kalın siyah konturlar hareket etti. Dövme dudaklarını büzerken, derisinin üzerindeki mavi, mavi-yeşil, bakır rengi kısımlar yer değiştiriyordu, kaşlarını kaldırarak Billy'ye baktı. Dövme ağzını açınca, siyah mürekkepten bir delik göründü. Bir karanlık, çizilmiş bir boğaz beliriyordu. Ağır bir Londra aksanıyla konuşuyordu.

"Kraken nerede, Harrow? Durduğun yer neresi? Baron'un adamları senden ne istiyor?" Radyo adamın durağan sesi çınlıyordu.

"Sen nesin?..."

"Sana derdimizi anlatayım," dedi Dövme. Sırtına yerleştiği adam, korumaların arasında çırpınıp duruyordu. "Benim derdim, seni kimsenin tanımaması, Billy Harrow. Birdenbire ortaya çıktın. Kimse senin ne istediğini bilmiyor. Bunlar umurumda olmazdı aslında, ama o kraken... O krakenin *seçimi*, dostum. Ve şimdi kayboldu. Ve bu hiç iyi değil. Onun gibi bir şey, melek onu kolluyor. Yoksa fena olur, ha? Sana teklifim şu: Ne yaptığını, nasıl yaptığını anlamıyorum. Anlatmak ister misin?"

Billy, kendisini kaçıran bu gerçeküstü insanlara, onu serbest bırakmaları için bir şey, herhangi bir şey söylemeye çalıştı. Her şeyi söyleyebilirdi. Ama söyleyeceği hiçbir şey, Dövme'nin sorularına cevap olamazdı.

Gölgeler yer değiştirdi. "Baron'un adamlarıyla çalışıyorsun. Boktan bir durum, ama seni kendinden kurtarabilirim. Şimdi, senle ben beraber çalışacağız. Aramızda sırlar olmayacak. Hadi, başlayalım." Dövme gözlerini Billy'ye dikti. "Olay nedir?"

Birden beliren adamlar, radyo adamlar ve bir adamın sırtından konuşan mürekkep.

"Şuna bakın," dedi Dövme. "Bu küçük hergele bir Hristiyan, öyle mi? Evinde bir şey bulamadığınızı mı söylediniz?"

"Haylaz kokular geldi burnuma," dedi Goss. Önce öksürdü ve sonrasında ağzına gelen şeyi çiğnedi.

"Krakeni kim aldı Billy?" diye sordu Dövme. Billy konuşmaya çalıştı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Bak," dedi Goss. "Bir şeyler biliyor."

"Hayır," dedi Dövme, yavaşça. "Hayır. Yanılıyorsun. Bilmiyor. Galiba onu biraz yontmamız gerekecek." Adam başını sallayarak inledi. Korumalardan biri ona tekrardan vurdu. Dövme, üstünde bulunduğu bedenle birlikte sarsıldı. "Ne istediğimizi biliyorsun," dedi. "Onu atölyeye götürün."

GOSS BILLY'Yİ SÜRÜKLEMEYE başladı. Billy'nin bacakları tıpkı çizgi filmlerdeki gibi sallanıyordu. Küçük Subby de arkalarındaydı.

"Bırak beni," dedi Billy aniden. Goss bir dede edasıyla gülümsedi. "Herkes dikkat etsin," dedi. "Çok, ama çok sessiz olduğun zaman çok hoşuma gidiyor. Şu kapının arkası," dedi. "Yolun hemen üstünde, eski kapağı açınca içeri bakabilirsin. Bu koca kız neden tutukluk yapıyormuş, anlayalım." Goss Billy'nin karnını tıpışladı. "Hepimiz geri dönüşümcüyüz, işimizi yapmalıyız, değil mi? Küresel ısınma, kutup ayıları falan. Ona buzdolabı olarak yeni bir hayat sunacağız."

"Dur," diye fısıldadı Billy. Zaten sadece fısıltıyla konuşabiliyordu. "Bak, ben yapabilirim..."

"Ne yapabilirsin, kuklacık? Gelişme gösterdiğini görmeye dayanamam. Şu köşede yeni bir teknoloji var. Hepimiz hazır olmalıyız. Hiç bu kadar iyi çalışmamıştı."

Goss kapıyı açtı, bir sokak lambası yandı. Subby dışarı çıktı. Goss Billy'yi onun arkasından gönderdi. Billy emekleyerek ilerliyordu. Goss da onun peşinden geliyordu. Billy ellerini kaldırdı. Bir şeyin üstüne doğru geldiğini hissetti. Kırılan bir cam sesi duydu.

Billy emeklemeye devam atti. Goss peşinden gelmiyordu. Subby de durmuştu. Havada hiç hareket yoktu. Billy ne olup bittiğini an-

layamadı. Kendisinden başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Bir iki saniye için, kalbinin sesinden başka bir şey duyamadı.

Sonra hava birden hareketlendi. Goss kaçmaya çalıştı, ama çok geçti, bütün camlar bir anda kırılıp yere indi. Afalladı, başını silkeledi. Billy'nin artık olmadığı yere baktı.

Subby'ye bir şey çarptı. "Ahh!" diye inledi Subby ve metrelerce öteye fırladı. Karanlıkta bir insan silüeti, eline bir boru parçası aldı. Goss haykırdı. Saldırgan, elindeki metal boruyla ona vurdu. Sanki Goss da metalmiş gibi bir çınlama sesi çıktı. Goss sendelemedi bile. Yerde gözlerini kırpıştırarak yatan Subby'ye doğru koştu.

Elinde metal boru olan adam Billy'yi yakalamıştı. İri yarı, cüsseli bir adamdı, ama çok hızlı hareket ediyordu. Kısa saçlıydı. Üstünde siyah, pis bir kıyafet vardı. Sokak lambasının ışığı hafifçe üstüne vuruyordu.

"Dane?" dedi Billy, soluk soluğa. "Dane."

ÇAMUR İÇİNDEKİ YOLDA yokuş yukarı koşmaya başladılar. O korkunç kemer altından uzaklaştılar. Bir tren geçti, gökyüzünd şimşekler çaktı. Goss arkalarında kalmıştı. Onun, Subby'nin başında diz çöktüğünü gördüler.

"Hadi," dedi Dane. Yan taraftaki tuğlaların önünden bir şey geçti. Billy'nin ne olduğunu anlayamadığı bir şey. "Buraya varmalarına sadece iki dakika var. Bir dakika da patronlarının neler olduğunu anlayana kadar geçer. Yaran kanıyor. Goss tadını alacaktır."

Bir tren daha geçti. Uzaktaki ana caddeden trafiğin gürültüsü geliyordu. Dane, Billy'ye acele etmesini söyledi. "Onları asla ele geçiremem. Birini hallettim, ama beklemediği anda saldırdığım için. Ayrıca..."

Dane onları dolambaçlı yollardan götürdü ve tuğladan bir labirentin önüne çıktılar. Bir parkın yanındaydılar. Sokaklarda bir iki kişi vardı. Dane, büyük ağaçların altında park edilmiş bir arabanın kapılarını açıp Billy'yi içine itekledi.

Billy kan kokusu aldı. Sakallarının kanlanmış olduğunu fark etti. Gömleğinde de kan izi vardı. Gecenin o sert koşuşturmacası esnasında dudağını yarmıştı. Kanıyordu.

"Kahretsin," diye söylendi.

"O geri zekâlının işi," dedi Dane. "Emniyet kemerini tak." Kaldırımın kenarındaki oluktan, arabanın içine doğru hızla bir şey girdi. Koltuğun altında bir sincap, kıvrılmış oturuyordu. Billy dik dik sincaba baktı.

"Sessiz ol," dedi Dane. Arabayı çalıştırıp hızla sürmeye başladı. "Bu küçük sincap olmasaydı, seni bulamazdım. Goss'un arabasına saklanmış."

Işıklı caddelere doğru döndüler. İnsanların alışveriş yaptığı, kafelerde oturduğu bir sokağa girdiler. Billy başka insanları görünce ağlayacak gibi oldu. Sanki boyut atlamış ve gerçek dünyaya geri dönmüştü. Dane ona bir mendil uzattı.

"Ağzını sil."

"Leon..."

"Ağzındaki kanı sil. Bizi durdurmasınlar."

"Durmamız gerek. Polise gitmek zorundayız..." *Gerçekten mi?* Billy her şeyin farkındaydı. *Oraları geçeli çok oldu.*

"Hayır," dedi Dane. Sanki Billy'nin iç sesini duyar gibiydi. "Polise gitmiyoruz." *Biliyorsun, değil mi?* "Yola devam etmeliyiz. Ağzını sil. Seni buradan çıkaracağım."

Billy önündeki Londra manzarasına baktı. O kadar yabancıydı ki, burası Trablus da olsa fark etmezdi.

13

"BU İNANILMAZ, değil mi? Kesinlikle mükemmel." dedi Baron. Billy'nin evinde ağır adımlarla geziniyordu. Duvarlara bakıp başını salladı, kollarını kavuşturdu, sonra serbest bıraktı. "Tam olması gerektiği gibi. Çok güzel."

Parmak izi ekibinin yanından geçti. Collingswood'un sırtı onlara dönüktü, ama Billy'nin evinin kapısını incelediği yerden, hepsinin kızgın olduğunu hissedebiliyordu.

Onların düşüncelerini duyamadı. Bildiği kadarıyla, bunu kimse yapamazdı: Her kafadan bir ses geliyor ve bunlar birbiri üstüne çakışıyor, bir karşı akış oluşturuyordu. Bu akışta kelimeler birbirini tutmuyor, insanı yanıltıyordu. Ama bu yoğun iletişim halinden rahatsız olsa da, yanıldığını bile bile, algıladıklarını yazmaya başladı.

bu fahişe ne olduğunu sanıyor
bu işi serserilerin değil gerçek polislerin yapması lazım
o küçük orospunun sigara içmesine neden kimse bir şey demiyor

Collingswood döndü, algıladığı son cümleye karşılık verdi. "Çünkü bize istediğimizi yapabileceğimizi söylemiştin, değil mi?" Adamın suratı kıpkırmızı oldu. Collingswood, yere düşmüş kitapların üstünden atlayarak Baron'u takip etti. Masanın üstündeki mektuplara baktı.

"Evet?" dedi Baron. "Bir fikrin var mı?"

Collingswood onu dinlemiyordu. Billy'nin bıraktığı izlere odaklanmıştı. Kapının çerçevesine dokundu. Billy'nin izlerini aramak, bir çatlağın arasından gözlerini kısarak bakmak gibiydi.

ne yapıyor bu kız
giremiyor
ne halt ederse etsin

"Sen neye sırıtıyorsun öyle?" diye sordu Baron. "Bir şey mi buldun?"

"Hayır, patron. Haklısınız. Hiçbir şey yok. Bu şey, ben geldiğimde elden geçmişti, değil mi? Bu yüzden içeri girmenize izin vermek zorundaydım. Davetsiz bir giriş yok. Billy'nin hali malum. Ona söylediklerimizden sonra, kimseyi içeri alamayacak kadar korkuyordu.

"Ne oldu o zaman? Yürüyüşe mi çıktı yani?"

"Hayır." İtişip kakışma izlerine bakıp omzunu silkti. "Biri onu götürmüş."

"İçeri giremeyen biri."

Genç kadın başını salladı. "İçeri girmemiş olan biri," dedi.

Vardy yatak odasından çıktı. Billy'nin eşyalarını incelemişti. Mutfağa, onların yanına gitti.

"Bu olamaz," dedi Collingswood. Eliyle havada bir şekil çizer gibi yaptı. "Bu gece çok büyük bir şey olmuş. Krakenin yok olması kadar büyük bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum, ama burada bir şey gezinmiş."

Baron yavaşça kafasını salladı. "Profesör," dedi. "Sizin bir fikriniz var mı? Sizin şu Teuthisçilerden bir saldırı gelmiş olabilir mi?"

"Hayır," dedi Vardy, kesin bir sesle. Kollarını kavuşturdu. "Zannetmiyorum. Sesinizin tonuna dikkat etseniz, iyi olur. Burada neler olduğunu, kimin kime ne yaptığını bilemem. Sordunuz, ben de *hayır*, diyorum. Bu bana Teuthisçilerin işiymiş gibi *gelmiyor*."

"Peki..." Baron iç geçirdi. "Başladığımız yere döndük, bayanlar ve baylar. En güvenilir şahidimiz ve müstakbel meslektaşımız ortadan yok oldu. FİRAR. Alarm sisteminin açık ve çalışır durumda olduğunu biliyoruz. Öyle olması gerekiyordu zaten. Belki sigorta falan atmıştır, ya da atmamıştır. Haklı mıyım?"

"Sayılır," dedi Collingswood. "Tersten kapatılmış. Beni uyandırdı. Önce ne olduğunu anlayamadım."

"Pencereleri de kapsıyordu, değil mi?" dedi Vardy. Collingswood'a baktı. "Tamam," dedi. "Sormak zorundayım."

"Hayır, değilsin. Zaten söylemiştim. Kimse içeri giremezdi."

"Kimse mi?"

"Ne demek istiyorsun? Benden daha güçlü biri olmadığını söylemiyorum ki? Olduğunu sen de biliyorsun. İçeri biri girmişse, alarm çalışırdı ve ben de duyardım. Kimse zorla..." Genç kadın sustu. Gelen postaları tek tek inceledi. Karton kutuya baktı. "Kimse zorla *girmemiş*," dedi. "Biri ona bir şey göndermiş. Bakın. Üstünde damga yok. Bu elden teslim edilmiş." Kutuyu eline alıp tarttı, kokladı.

Vardy kollarını çözdü. Collingswood parmaklarıyla kâğıda dokundu. Onlarla birtakım yollar, alt yollar çizdi. Kendi kendine bir şeyler fısıldadı.

"Ne oluyor?" diye sordu Baron.

"Tamam," dedi kadın, sonunda. Yan odada öbür polislerin söylenip durduklarını duyuyordu. Önemsemedi. "Her şey, olayın nasıl olduğunu gösteriyor, değil mi? Aynen, böyle..." Kutuyu salladı. "İçinde ağır bir şey varmış. Ama şimdi boş. Çok ağırmış, sıradan bir şey değil, acayip bir şey varmış içinde."

Tekrar kutuya dokundu. İşinin bir gereği olarak, olayları sıkıcı hale getirmekte üstüne yoktu. "Olması gerektiği kadar ağır değilmiş."

"Şefim," diye seslendi Baron'a. "Büyük şeyleri, küçük şeylerin içine sığdırmak konusunda..." Ellerini açıp birbirine kenetledi. "... Bilginiz var mı?"

14

"LEON'A NE OLDU?" diye sordu Billy.

Dane ona bakıp başını salladı.

"Ben orada değildim, değil mi? Bilmiyorum. Goss mu yaptı?"

"Goss denen adam, bir de o çocuk. Sanki..."

"Orada değildim. Gerçekleri kabul et." Dane tekrar ona baktı. "Gördüğün şeyi, gördün. Üzgünüm."

Ne gördüm? diye düşündü Billy.

"Sana ne dedi?," diye sordu Dane.

"Kim?"

"Dövme. Sana ne dedi?"

"O *neydi* öyle?" diye sordu Billy. "*Hayır. Bana* bazı şeyleri açıklamak zorundasın. Sen nereden çıkıp geldin?" Billy'nin bilmediği yollara girmişlerdi.

"Şimdi olmaz," dedi Dane. "Zamanımız yok."

"*Polise git...*" Arkada oturan sincaptan gelmişti bu ses.

"*Kahretsin,*" dedi Dane. "Bunun için zamanımız yok, diyorum. Senin kafan çalışır, neler olduğunu anlamışsındır." Dane parmaklarını çıtlattı. Parmaklarında hafif bir ışık patlaması oldu. "Zamanımız *yok.*"

Frene basarken bir küfür savurdu. Yeşil ışık yandı. "Lütfen, saçmalamayı bırakabilir miyiz artık? Evine dönemezsin. Bunu biliyorsun. Seni oradan aldılar zaten. Baron'u da arayamazsın. Sana yardım edemezler. Polis sana inanır mı?"

"Bir dakika..."

"Orası artık senin evin değil." Kesik kesik konuşuyordu. "Kıyafetlerin, kitapların, bilgisayarın, hiçbiri artık sana ait değil, anladın mı? Göreceğini gördün. Göreceğini gördüğünü biliyorsun." Dane

parmağıyla Billy'nin burnuna dokundu. Yine bir ışık patlaması oldu. Direksiyona sarıldı. "Anlaştık mı?"

Evet, hayır, evet, anlaşmışlardı. "Neden geldin?" diye sordu Billy. "Baron ile Vardy dediler ki... Sen benim peşimdeymişsin."

"Arkadaşların için üzgünüm. Ben de o yollardan geçtim. Sen nesin, biliyor musun?"

"Hiçbir şeyim."

"Ne yaptığını biliyor musun? Ben hissettim. Yapmamış olsaydın, asla zamanında orada olamazdık ve seni atölyeye götürürlerdi. Kimbilir oradan ne olarak *çıkacaktın*" Billy, içinde bir şeylerin sıkıştığını, cam kırılmasını, sürükleniş anını hatırladı. "Goss yalaya yalaya izimizi bulacaktır. Asıl o adamdan korkman gerekir."

"Dövme *konuşuyordu.*"

"Yine başlama. Mucizeler artık olağan şeyler, dostum. Bunun olacağı belliydi." Sesi boğuklaştı. Göğsüne, kalbinin hemen üstüne dokundu. "Dünyanın sonu geldi."

"Sonu mu?"

"Evet."

BİNALAR, açılardan ve biçimlerden bağımsız olarak, kendiliklerinden kümelenmiş gibiydi. Arkada kaldıkça dağılıp yok oluyorlardı. Bu gece garip şeylerin olduğu kesindi.

"Savaş çıktı," dedi Dane. "Burası tanrıların yaşadığı yer, Billy. Savaşa gittiler."

"Ne diyorsun sen? Ben taraf tutmuyorum."

"Tutuyorsun. Sen *kendin* bir tarafsın zaten."

Billy haykırdı. "O Dövme, bir tanrı mı?"

"Değil, *elbette.* O bir suçlu. O bir cani. Senin ona karşı olduğunu düşünüyor. Krakeni senin çaldığını sanıyor. Belki de Grisamentum için çalışıyordun." Bu isim, Billy'ye bir dua gibi gelmişti. Kutsal kitaptan bir alıntı. "Asla düzelemeyecekler."

"Mürekkep balığı nerede?"

"Bütün mesele bu, değil mi?" Dane hızla direksiyonu çevirdi. "Neler olduğunu hissetmediğini mi söylüyorsun? İşaretlerin farkında değil misin? Karanlığın içinden geliyorlar. Artık tanrıların zamanındayız. Uyanıyorlar."

"Ne...?"

"Plastik ya da cam içindeki sıvılarda. Bu senin *kanında*, Billy. Cennetten çıkıp geliyorlar. Vakit geldi. Avustralya, Londra, Yeni Zelanda." *Architeuthis* ve *Mesonychoteuthis*'in firar ettiği yerler.

Tabelasında GÜNEY LONDRA KİLİSESİ yazan bir binaya gelmişlerdi. Sokaklar tilki kürkü kokuyordu. Dane kapıyı açtı. Sincap arabadan atladı, bir iki sıçrayışta ortadan kayboldu.

"Açıklama yapsan iyi olur, Dane" dedi Billy. "Yoksa ben.. gideceğim."

"Lütfen, Billy. Seni kurtarmadım mı? Bırak yardım edeyim."

BILLY ÜRPERDİ. DANE İÇERİ girmişti. Bir kürsüye bakan plastik sandalyelerin arasından geçti, arka taraftaki odaya yöneldi. Pencereler, renkli krapon kâğıtlarından kesilerek yapılmış kolajlarla kaplıydı. Suni vitray görüntüsü verilmişti. Anne ve çocuk toplantılarını, ikinci el eşya satışlarını duyuran el ilanları göze çarpıyordu. Depo, motor parçaları, kalıplar, eski bir bisiklet ve yıllardır biriktirilmiş bir yığın döküntüyle doluydu. "Tarikat saklanmamıza yardım edecek," dedi Dane. "Sakın onlarla dalaşma. Onların sırtını kaşıyacağız ki, onlar da bizimkini kaşısın." Yerdeki bir kapağı açtı. Aşağıdan bir ışık yükseldi.

"Burası mı?" diye sordu Billy.

Beton basamaklar, floresanla aydınlatılan bir koridora ve bir fabrika asansörünün kapısına benzeyen sürmeli kapıya gidiyordu. Parmaklıkların ardında yaşlıca bir adamla kafası kazınmış genç bir oğlan, silahlarını doğrulttu. İkisi de tulum giymişti. Londra'nın gece sesleri bir anda yok olmuştu.

"Bu?..." dedi nöbetçilerden biri. "Kim bu?"

"Sen *benim* kim olduğumu biliyor musun?" dedi Dane. "Çok iyi biliyorsun hem de. Git papazına geldiğimi söyle, bizi içeri alsın." Billy, Dane'in onu sert, ama nazik bir biçimde içeri ittiğini hissetti.

Girişin ardındaki duvarlar çok acayipti. Billy'nin ağzı bir karış açık kaldı. Burası da betondan yapılmıştı, burada da pencere yoktu. Duvarlar bir intizam gözetilmeden yapılmıştı. Londra'nın duvarlara yapışan kiri, ne kadar ovulsa da çıkacak gibi değildi. Bir deniz

salyangozu, bir ahtapot ve bir sübye ile iç içe geçmişti. Bir paltonun fırfırlı eteklerini andırıyorlardı. Dışarı fırlamış yumurta kabuğu şeklindeki yuvasının altında hareket eden bir argonotla birlikte kollarını birbirine doladı. Her yer mürekkep balıklarıyla kaplıydı. Duvarlara daha ıslakken şekil verilmişti.

Ne biçim bir yerdi burası böyle. Disney dünyasından çıkmış gibi görünen bir vampir mürekkep balığı, sıradan bir Humboldt mürekkep balığı, çatal biçimli kamçılı mürekkep balığı. Boyları birbirine eşitlenmiş, kendilerine has özellikleri yok olmuş, mürekkep balığı olmaktan çıkmışlardı.

Dane'in Billy'yi getirdiği, toprağın altındaki bu oda, bir gemi kamarası kadar küçüktü. Küçük bir yatak, çelikten yapılmış bir tuvalet vardı. Masada, körili bir yemek ile birlikte bir kapta sıcak bir içecek vardı. Yemek kokusu, Billy'nin gözlerini yaşarttı.

"Şoktasın," dedi Dane. "Çok acıkmışsındır ve çok yorgunsun. Neler olduğunu anlayamıyorsun. Hadi, bir şeyler ye de, oturup konuşalım."

Dane yemekten bir çatal alıp ağzına attı. Yemeğin güvenli olduğunu göstermek istiyor, diye düşündü Billy. Tabaktakileri yedi. İçecek olarak aşırı tatlı bir sıcak çikolata vardı.

"Neredeyiz?"

"Teutheks* sana anlatacaktır."

Teutheks de ne? Billy kendini yüzüyormuş gibi hissetmeye başladı. Yorgunluğu iyice artmıştı. Gözünün önünde bir siyahlık belirdi. Düşünceleri, radyo istasyonu gibi gidip gelmeye başladı. Bu, yorgunluktan öte bir şeydi.

"Ah..." Beyninde ikaz sirenleri çalmaya başladı.

"Şimdi, hiç meraklanma," dedi Dane.

"Sen, ne yaptın.." Billy masada duran fincana çarptı ve bakakaldı. Fincanı düşürmeden yavaşça yerine koydu, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. Siyahlık, bir mürekkep bulutu gibi üstüne üstüne geliyordu. "Ne yaptın sen?"

"Meraklanma," dedi Dane.

"Buna ihtiyacın vardı," dedi Dane.

---

* Teuthisçiler yani, dev mürekkep balığına tapanlardan oluşan tarkatın en kıdemli, baş kişisi.

Dane bir şey daha dedi, ama sesi artık çok uzaktan geliyordu. *Alçaklar*, demeye çalıştı Billy. Bir yanı, diğer yanına, Dane'in asıl niyetinin onu kurtarmak değil, hemen şuracıkta öldürmek olduğunu söylüyordu. Ama diğer yanı, korkamayacak kadar yorgundu. Billy sessiz bir karanlığa gömüldü. Karanlık onu almadan önce ayaklarını yatağa atıp uzanmayı başarabildi. Bunu tek başına yapabildiği için kendiyle gurur duydu.

DENİZLERDEN DAHA derin bir uykuya daldı. En derinlerinde her şey kapkaranlıktı. Fosforlu hayvanlar hareket ediyordu. Işık saçan bedenler vardı ve uyku çukurunda, o ışıklar küçük rüyalardı.

Uzun süre uyudu. Ara sıra görüntüler belirdi. Ama korku yoktu.

Billy ara ara uyandı, göz kapaklarını araladı. Bu anlar rüya değildi. İki ya da üç kez, üzerine eğilmiş ona bakan birilerini gördü. Su akıntısı sesi kulağından hiç gitmiyordu. Sadece bir kere, çok uzaktan gelen bir kadın sesinin, "Ne zaman uyanır?" diye sorduğunu duydu.

Billy bir krile dönüşmüştü. Küçücük, tek bir gözü vardı. Benekli gövdesiyle boşluğa bakıyordu. Plankton Billy, içinde bulunduğu anın simetrisini görüyordu. Üzerinde bir çiçek demeti gibi dışarı sarkan etten uzantılar vardı. Kabuğunun üzerindeyse yüzgeç parçaları. Kırmızı, kauçuktan bir ete dönüşmüştü. Şimdilik fark ettiği kadarı buydu.

Küçük, ya da uzakta olan bir şey gördü. Ortalık karardıkça kararardı, o şey yaklaştı. Hatları düzgün, sert bir şeydi. Düzensiz açılarla kıvrılan bir uçurum.

Bu bir numuneydi. Bu onun krakeniydi. Dev mürekkep balığı, tankında öylece duruyordu. Denizin dibinde sürüklenen ölü bir yaratık gibi hareketsizdi. Sonu olmayan bir boşluğa doğru batıyordu. Mürekkep balığı evine dönüyordu.

Kendi kendine söyleyebileceği son sözler son derece açıktı. Yukarıdan aşağıya inmekte olan tankın olduğu yerden bir şey gözlerini dikmiş bakıyordu. Tankın altında belirgin ve karanlık bir şey hareket ediyordu. Çok yavaş bir şekilde yükseliyor ve sonu gelmiyordu.

15

COLLİNGSWOOD, KENDİNİ MALZEME BİLİMİNİN BİR "MENSUBU" olarak tanıtan bir kadınla bir iki saat konuştu. Kadın ona isimler, araştırmacılar ve dolandırıcıların isimlerini gönderdi. "Bu tür şeyler durmadan değişir," diye uyarmayı da ihmal etmedi. "Hiçbirinin doğruluğunu garanti edemem."

"İlk çifti aradım, şef," dedi Collingswood. "Telefonda bana düzenbazmış gibi geldiler, anlarsın ya? Bazıları bana başka isimler de verdi. Kimsenin neyin peşinde olduğumu anladığını sanmıyorum. Onlarla yüz yüze görüşmem gerek. Gelmeyeceğinden emin misin? Başka ne işin var ki?" Collingswood, Baron'un kafasından geçenleri çok nadir çözümleyebilirdi. Bu da beklenen bir şeydi zaten: sadece tecrübesizler ve beceriksizler düşüncelerini her yere saçardı. Savurganlar ve aptallar.

"Aslında," dedi Baron. "Cep telefonları böyle zamanlarda işe yarıyor, değil mi? Elimizdeki en iyi şey bu."

Londra'ya doğru giden zikzaklı bir yolu takip ettiler. Baron sade bir takım giymişti. Collingswood'un üstünde ise, kostüm gibi görünen üniforması vardı. İspiyoncuların ağzından samimi itiraflar duymayı umuyorlardı. Listede pek fazla isim yoktu. Katlama ve kütle büyüsü gizli, kullanışsız yan yollardı. Baron ve Collingswood ofislere, tarikat okullarına, cadde üstündeki mağazaların arka odalarına gittiler. Baron, "Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye lafa giriyor, Collingswood, "Büyük şeyleri küçük paketlere sığdırmakla ilgili ne biliyorsunuz?" diye soruyordu.

Listedeki isimlerden biri bir fen bilimleri öğretmeniydi. "Hadi, öğretmenim, sınıfa bir gösteri sunalım," dedi Collingswood. Şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalan öğrencilerin yanından geçip

Bunsen beklerinin arkasına geçti. "George Carr, siz misiniz?" dedi Collingswood. "Büyük şeyleri küçük hale getirmekle ilgili ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"HOŞUNUZA GİTTİ Mİ?" DEDİ CARR. Okulun bahçesinde geziniyorlardı. "Sınıfta yaptığınız neydi öyle? Sizce bir fen bilimleri öğretmeni hiçbir sonuca ulaşamaz mı?"

"Hayır," dedi Collingswood. "Benim ulaşabileceğim bütün sonuçları bilir."

"Mürekkep balığı tarikatının benimle ne işi olabilir ki?"

"Sadece araştırma yapıyoruz, efendim," dedi Baron.

"Yeteneklerinizi geliştirmeyi hiç düşündünüz mü?" diye sordu Collingswood. "Nesneleri küçülterek para kazanabilirdiniz."

"Hayır. Yeterince iyi değilim ve pek de ilgi duymadım. Ben alacağımı aldım."

"Neydi o aldığınız?"

"Benimle bir gün tatile gelin," dedi Carr. "Küçük bir el çantasına üç haftalık kıyafet sığdırın."

"Köpeğimi de sığdırabilir miyim?" dedi Baron.

"Ne? Mümkün değil. O kadar karmaşık bir şeyi yoğunlaştırmak benim işim değil. Belki deneyebilirdim, ama köpeğim Fido, bir daha kumsalda oynayamayabilir."

"Ama mümkün."

"Elbette. Bunu yapabilen birkaç kişi var." Adam kirli sakalını sıvazladı. "Size Anders'in adını veren oldu mu?"

Baron'la Collingswood birbirlerine baktılar. "Anders?" dedi Baron.

"Anders Hooper. Chelsea'da bir dükkânı var. Küçük bir yer. Anders bu işte çok iyidir."

"Peki, biz onu neden duymadık?" dedi Baron, elindeki listeyi sallayarak.

"Çünkü daha yeni başladı. Profesyonel olarak bir yıldır bu işi yapıyor. Artık yeterince beceri *kazandı*, bu işten para kazanıyor."

"*Siz* onu nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Collingswood.

Carr gülümsedi. "Ona her şeyi ben öğrettim. Ona Bay Miyagi'nin selamı var, deyin."

HOOPER'IN DÜKKÂNI, bir şarküteri, bir kitapçı ve bir çiçekçinin de bulunduğu bir teras katındaydı. Dükkânın adı Japon İşi'ydi! Vitrindeki karakterler, robot kitleri ve mınçıkaların hemen yanı başından, manga tiplemelerine has bir heyecan ifadesiyle gelen geçene bakıyorlardı. İçerideki rafların üçte biri felsefe, matematik ve origami kitaplarıyla doluydu. Kâğıt katlama modelleriyle ilgili bir yığın kitap vardı. Tek parça halindeki kâğıtları katlayarak dinozor, balık, şişe, geometrik şekiller gibi, onlarca inanılmaz örnek yapmıştı.

"Pekâlâ," dedi Collingswood. Beğeniyle gülümsedi. "Evet, bunlar çok hoş."

Arka taraftan genç bir adam çıkageldi. "Günaydın," dedi. Anders Hooper uzun boylu, melez biriydi. Üstünde bir Gundam tişörtü vardı. "Size..." Collingswood'un üniformasını fark edince biraz tedirgin oldu. "... Yardımcı olabilir miyim?"

"Belki," dedi Collingswood. "Masraflarınızı karşılayacak kadar satış yapabiliyor musunuz?"

"Siz kimsiniz?"

"Soruya cevap verin, Bay Hooper," dedi Baron.

"Elbette. Animelere ilgi büyük. En iyi tedarikçilerden biriyiz..."

"Bütün bunlar internetten de sağlanabilir. İnsanlar gerçekten buraya mı geliyor?" diye sordu Collingswood.

"Tabii. Bizde..."

"Peki, şu koduğumun origamisi?" dedi genç kadın. Hooper gözlerini kırpıştırdı.

"Ne olmuş? O daha uzmanlık isteyen bir konu, elbette..." Adamın aklı epey karışıktı, ama Collingswood ansızın, onun kafasından *ne biliyorlar?* sorusunun geçtiğini anladı.

"Sen, osun, değil mi? Lanet olasıca Chelsea'deyiz. Nasıl karşılıyorsun masraflarını? Bay Carr'la konuştuk. Sana selamı var, bu arada. Bize senin daha farklı katlamalar yaptığını söyledi. Özel işler. Değil mi Anders?"

Adam tezgâha doğru eğildi. Bir Baron'a, bir Collingswood'a baktı. Sonra, dinleyen biri var mı diye, sağı solu kolaçan etti.

"Ne istiyorsunuz? Ben kanunsuz bir şey yapmadım."

"Kimse senin yaptığını söylemedi," dedi Collingswood. "Ama biri yaptı. Neden bu işlere girdin?"

"Küçültmek için," dedi Anders. "Bu iş sadece bastırmak, ya da sıkıştırmak değil. Topografya bilmek lazım. Saygısızlık etmek istemem, ama Carr gibi biri bunu yapamaz. Beni bu işe başlatan oydu, ama bilmekle yapmak farklı şeylerdir." Hooper, elleriyle hamur yoğurur gibi yaptı. "Nesneleri kendi içine doğru katlıyorsun. Sonra bir valize tıkıyorsun."

"O da aşağı yukarı aynı şeyleri anlattı," dedi Baron.

"Yapmak istediğiniz buysa, sorun yok. Ama..." Elleriyle bir şeyler tarif etmeye çalıştı. "Planurji yaparak nesneleri başka yerlere koymak istiyorsunuz, tamam mı? Gerçek nesneler, kenarları, köşeleri olan. Origamide yüzeylerle uğraşırsınız. Kesmek yoktur. Mesele onu katladığınız gibi açabilmek aynı zamanda. Anladınız mı?"

"Ve katlanan *katı* nesnenin eski haline gelmesinde bir sorun olmuyor, öyle mi?" dedi Collingswood.

"Sandığınız kadar değil. Son birkaç yılda, origamide devrimsel gelişmeler oldu... Ne?"

Collingswood gülmeye başladı. Baron da gülüyordu. Birkaç saniye sonra, Anders da gülmeye başladı.

"Evet, kusura bakmayın," dedi. "Ama oldu. Bilgisayarın bunda katkısı büyük. Artık *sıra dışı origamiler* çağındayız. Şimdi siz buna da gülersiniz. Her şey matematikle ilgili." Collingswood'a baktı. "Siz hangi gelenektensiniz?"

"Gelenekler hanım evlatları içindir," dedi Collingswood.

Hooper güldü. "Öyle diyorsanız... Matematikte sosyal bilimler, hayalî sayıları çarpanlara ayırma gibi şeyler, size bir şey ifade ediyor mu?"

"Devam edin."

"Kusura bakmayın. Demek istediğim, bunun belli yolları var..." Yazar kasaya doğru eğildi, dijital göstergeyi iki parmağıyla tuttu. İkiye katladı.

Collingswood gösteriyi izliyordu. Anders göstergeyi üst üste katladı, anahtarların arasına sıkıştırdı. Akordeon şekline getirdi. Kocaman nesne, katlanan kenarlarından içeri çöktü, kırılmamış düzlemlerin farklı yüzleri, bir anda farklı yönlerden görünüyormuş gibi birbiri ardına sıralandı. Anders katlamaya devam etti. Bir buçuk dakika içinde, tezgâhın üstünde ucundan elektrik fişi sarkan el büyüklüğünde bir turna kuşu belirdi. Kuşun kanatlarının bir yüzü, dijital göstergenin köşesiydi. Diğeri ise para bölmesinin ön yüzüydü. Boynunda düz bir zemin üzerinde tuşlar vardı. "Çekerseniz, kanatlarını da çırpabilir," dedi.

"Harika," dedi Collingswood. "Kırılmaz mı?"

"İşte püf noktası burada," dedi Hooper. Köşeleri bozdu, nesneyi eski haline getirdi. Tuşa basınca, zil sesiyle beraber çekmece açıldı.

"Güzel," dedi Baron. "Demek, yazar kasaları kuşa çevirerek para kazanıyorsun."

"Ah, evet." Yüzü duygusuz bir ifadeye büründü. "Çok kârlı bir iş."

"Peki ağırlık değişiyor mu?"

"Kullanılmayan alanlara katlama yapmanın yolları var. Siz açana kadar, kimse onun ağırlığını fark etmez."

"Ne kadar para alıyorsun?" dedi Baron. "Mesela, bir insanı katlamak için. Bir pakete koyup postayla göndermek için?"

"Ah, evet. İnsanda birçok yüzey vardır. Bütün yüzeylerin üstünden geçmeniz gerekir. Bu da çok katlama demektir. Bunu mu soracaktınız? Arkadaşını şaşırtmak isteyen şu adamı mı?"

Collingswood ve Baron ona baktı. "Kimmiş?" dedi Baron. "Bu adam?"

"Kahretsin, bir şey mi oldu? Adam arkadaşına şaka yapacaktı. Oğlunu kitap gibi yapmamı istedi. Elden teslim etmem için ek ödeme yaptı. Postaya güvenmediğini söyledi. Konuştuklarından ne istediğini anlamam asırlar sürdü. Verdiği adrese ulaşana kadar canım çıktı, ama emeğimin karşılığını..."

"Teslimatı nereye yaptın?"

Adam Billy'nin adresini verdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bize bu adamla ilgili *bildiğin her şeyi* anlat," dedi Baron. Not defterini çıkardı. Collingswood ellerini açmış, adamdan kalan izleri

hissetmeye çalışıyordu. "Bu arada," dedi Baron. "Oğlu derken neyi kastediyorsun?"

"Kendini katlattıran adamın bir de oğlu vardı," dedi Anders. Baron ve Collingswood'un bakışlarına gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi.

"Onları tarif et," diye fısıldadı Baron.

"Adam elli yaşlarındaydı. Uzun saçlıydı. Kokuyordu, gerçekten. Duman kokuyordu. O kadar parası olduğunu hiç zannetmiyordum, bu ucuz bir iş değil. Oğlu da... Biraz tuhaftı." Anders kafadan kontak demek ister gibi bir hareket yaptı. "Çocuk tek kelime etmedi... Ne? *Ne*? Ne oluyor?"

Baron geri çekildi, kolları yana düştü. Not defteri elinde sallanıyordu. Collingswood olduğu yerde kalakalmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, beti benzi atmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Aman Tanrım, bu, bu alarmı çalıştırmadı, değil mi?" dedi Baron. "Neyle uğraştığını bir saniye bile düşünmedin, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum!"

"Bir bok bildiği yok," dedi Collingswood. Sesi öfkeli çıkıyordu. "Bu salak çömezin bir şeyden haberi yok. Bu yüzden buraya geldiler. Çünkü o daha yeni başladı. Bu yüzden işi ona verdiler, çünkü o henüz çaylak. Neyle uğraştığının farkında olmadığını biliyorlardı."

"Kiminle *uğraştım* ben?" dedi Anders. "Ne yaptım?"

"O," dedi Collingswood. "O, değil mi şef?"

"Aman Tanrım, galiba o. Ona benziyor." Aniden serinleyen dükkânda ürperdiler.

"Bunlar Goss ile Subby," diye fısıldadı Collingswood.

16

BILLY UYANDI. KAFASININ İÇİNDEKİ SİS ve karanlık sular dağılmıştı.

Yatakta doğrulup oturdu. Yara bere içindeydi, ama yorgun değildi. Uykuya daldığı zamanki kıyafetleri vardı üstünde. Ama çıkarılıp temizlenmişler, sonra yeniden giydirilmişlerdi. Gözlerini kapattı. Derin uykusundan, okyanusla ilgili şeyler hatırladı.

Kapıda eşofmanlı bir adam bekliyordu. Billy onu görebilmek için geriye kaykıldı. Yarı ürkek, yarı hırçın bir tavırla ellerini kaldırdı. "Seni bekliyorlar," dedi adam. Kapıyı açtı. Billy yavaşça ellerini indirdi. Ne zamandır bu kadar iyi hissetmediğini fark etti.

"Bana ilaç verdiniz," dedi.

"Bu konuda bilgim yok," dedi adam, endişeli bir sesle. "Ama seni bekliyorlar."

Billy, deniz böcekleri ve ahtapotların floresan lambalarla ışıklandırılmış resimlerinin önünden geçerek adamın peşinden gitti. Billy sanki hâlâ rüyada gibiydi, tıpkı kulağında varlığını hissettiği su gibi. Adam köşeyi dönene kadar, Billy biraz geride kaldı. Sonra gerisin geri dönüp, hızla koşmaya başladı. Ayak seslerini duydukça daha da hızlandı. Nefesini tutmuştu. Bir yol ayrımına gelince durdu. Sırtını duvara dayayıp çevresine bakındı.

Çimentonun içinde farklı alt türler vardı. Belki kafadan bacaklıların izini takip ederek yolunu bulabilirdi. Nereye gideceğini bilmiyordu. Peşindeki adamın önce ayak seslerini, bir iki saniye sonra da kendisini gördü. Adam ona kafasıyla pek de hoş olmayan bir tavırla bir işaret yaptı.

"Seni bekliyorlar," dedi. Adamın peşinden kiliseye gitti. Burası, Billy'nin tahmininden çok daha büyüktü. Nefesi kesildi. Burada da hiç pencere yoktu ve her şey Londra'nın altında inşa edilmişti.

"Teutheks birazdan gelir," dedi adam ve dışarı çıktı.

Oturmak için sıralar vardı ve hepsinin sırt kısımları arkaya doğru eğimliydi ve üzerlerinde ilahi kitapların koyulacağı yerler vardı. Sıralar Shaker stilinde yapılmış bir mihraba bakıyordu. Mihrabın üstünde güzelce dövülmüş o devasa çok kollu sembol vardı. S şeklinde kıvrılan kolları gümüş ve ahşaptandı. Duvarlar pencere görünümlü kâğıtlarla kaplanmıştı. Her biri dev mürekkep balığına ait görüntülerdi.

Derin denizlere ait puslu fotoğraflar gördü. Olması gerektiğinden daha eski görünüyorlardı. Antik hayvannamelerden gravürler vardı. Resimler... El yazması tefsirler, pasteller, fraktal vantuzlarla yapılmış op art tarzı geometrik resimler vardı. Bir tanesini bile tanımıyordu. Billy kraken resimleri ve canavar kitaplarıyla büyümüştü. Tanıdık bir şeyler aradı. Montfort'un gemileri batıran o koca ahtapotu neredeydi? Jules Verne'in o meşhur vantuzlu dev ahtapot resimleri neredeydi?

On sekizinci yüzyıla ait bir dev mürekkep balığı resmi –gayet kötü resmedilmiş genç bir *Architeuthis*– balıkçıların onu seyrettiği kıyının yakınlarında, dalgaların köpükleri arasında sıçrıyordu. Yarı soyut denebilecek bir resimde de, çivi gibi kahverengi dişler birbirine girmişti.

"Braque'ın bir eseri," dedi arkasından gelen ses. "Rüyanda ne gördün?"

Billy döndü. Dane oradaydı, kollarını kavuşturmuştu. Ama konuşan, onun önünde duran adamdı. Rahipti. Altmış yaşlarında, beyaz saçlıydı. Sakalını ve bıyığını özenle taramıştı. *Tam* bir rahip gibi görünüyordu. Uzun, siyah bir cüppe giymiş, beyaz rahip yakası takmıştı. Biraz hırpani bir hali vardı. Ellerini arkasında kenetlemişti. Boynundaki zincirin ucunda bir mürekkep balığı sembolü sallanıyordu. Kilisenin ortasında, derin bir sessizlik içinde, üç adam birbirlerine baktılar.

"Beni zehirlediniz," dedi Billy.

"Gel, gel," dedi rahip. Billy sıralardan birine tutundu.

"Beni zehirlediniz."

"Buradasın, değil mi?"

"Neden?" dedi Billy. "Neden ben? Neler oluyor? Bana bir açıklama borçlusunuz."

"İşin aslı," dedi rahip. "Sen bize hayatını borçlusun." Yüzünde bir teslimiyet gülümsemesi vardı. "Böylece ödeşmiş olduk. Bak, neler olduğunu bilmek istediğinin farkındayım. Biz de açıklamak istiyoruz. İnan bana, anlamaya ihtiyacın var." Dikkatle, aksansız bir şekilde konuşuyordu, ama yine de bir Essex havası seziliyordu.

"Bunların ne olduğunu bana anlatacak mısınız?" Billy bir çıkış kapısı aradı. "Tüm bildiğim, dün Dane'in–"

"Dün çok kötü bir gündü," dedi adam. "Umarım daha iyisindir. Rüyanda neler gördün?" Ellerini ovuşturdu.

"Bana ne verdiniz?"

"Mürekkep, tabii ki."

"Saçmalık. Mürekkep balığının mürekkebi sanrılar yaratmaz. Bana verdiğiniz, uyuşturucu gibi bir şeydi ..."

"Mürekkepti," dedi adam. "Ne gördün? Bir şeyler gördüysen, aklının ürünleridir. Biraz zorlama olduğu için üzgünüm. Ama başka seçeneğimiz yoktu. Zaman daralıyor."

"Neden?"

"Çünkü *bilmen gerekiyor*." Adam ona baktı. "Görmen gerekiyor. Neler olduğunu öğrenmen gerekiyor. Biz sana sanrılar göstermedik, Billy. Gördüklerin, senin gördüklerindi. Her şeyi herkesten daha net görebiliyorsun."

Adam resme yaklaştı. "Braque, demiştim. 1908'de tek Fransız Teutheks olan Bertrand Hubert, onu denizden çıkardı. Dört gün boyunca Biskay Körfezi'ndeydiler. Hubert özel bir tören yaptı, maalesef bu kayıtlarımızda yok. Sonra küçük tanrıyı sudan çıkardı.

"Çok güçlü biri olmalı. Steenstrup'dan beri, bu işi becerebilen tek kişiymiş. Aslında... yavru. Yani küçük tanrı, Braque çabalayıp dururken beklemiş ve anlaşılan, o taslağını çizerken gemiden denize düşüyormuş neredeyse. Sonra bir avcı kol, tıpkı Braque'ın *'exactement comme un garçon qui dit «au revoir» aux amis,'** betinlemesi gibi dalgaların altından uzanarak ilerledi. Adam gülümsedi. "Zavallı ahmak. En ufak bir fikri bile yoktu. Burada *'comme'* derken,

* *"Tam anlamıyla arkadaşlarına 'hoşçakal' diyen bir çocuk gibi."* (Fr.) *–Ed.*

aslında onun sandığı gibi bir şeyi kastetmiyordu. Onu açılı düşünmeye iten şeyin gördüğü *sarmal* olduğunu söylemiş. Hiçbir kıvrımın böyle sarmallar yapamayacağını eklemiş."

Kübizm, tam bir başarısızlık örneğiydi. Billy başka bir resme yaklaştı. Daha geleneksel tarzda yapılmıştı bu. Şişman bir dev mürekkep balığı, bir levhaya yapışmıştı. Çevresi uzun bacaklı kuşlarla sarılıydı. Hızlı fırça darbeleriyle yapılmış bir resimdi. "Neden beni uyuşturdunuz?"

"Bu Renoir'in bir resmi. Orada duran ise bir Constable. Steenstrup'dan önceki döneme ait, biz ona mürekkep çağı diyoruz. Bizler mürekkep bulutundan çıkmadan önce." Çevresindeki resimler, Billy'ye Edouard Manet tabloları gibi gelmeye başladı. Ya da Piranesi'ler, Bacon'lar, Breughel'ler*, Kahlo'lar.

"Adım Moore," dedi rahip. "Arkadaşın için çok üzgünüm. Keşke buna mâni olabilseydik."

"Ben ne olduğunu bile bilmiyorum. O adamın ne olduğunu..." Sustu, yutkundu. Moore hafifçe öksürdü. Ağır çerçeveli camın ardında yassı bir yüzey vardı. Bakır renginde bir düz zemin. Altmış santimlik bir kare şeklinde kahverengi-gri renkte bir taş. Dışı organik, siyah mürekkebe bulanmış, üzerinde kurumuş bir kan lekesi var, özensizce çizilmiş insan figürleri, bir torpido şekli, baş başa vermiş spiral kamçılar, siyah yuvarlak bir göz.

"Bu, Chauvet Mağarası'ndan," dedi Moore. "Otuz beş bin yıllık." Mürekkep balığının kömürden gözleri, çağlar öncesinden onlara bakıyordu. Billy Antik Dönem'den de eski bu resme bakarken başı döndü. Bu ateşi yalamak gibi bir şeydi. Ellerinde asalarıyla kadınlar ve erkekler, parmak uçlarını kuruma bulayıp, denizden onları ziyarete gelen şeyin resmini yapıyorlardı. Onlar kayalıklardan el sallarken, derin sulardan kollarını çıkaran şeyin resmini.

"Bizim hep bir görevimiz vardı," dedi Moore. "Onlara tanrıyı gösterdik." Gülümsedi. "Ya da genç tanrıyı. Yaptığımız buydu."

"Mürekkep çağının bitişinden bu yana, sunabildiğimiz tek şey sadece rüyalar. Sana sunduğumuz gibi. Hubert bir genç tanrıyı nasıl

* Peter Bruegel. En büyük Flaman ressamlarından biri olarak kabul edilir. 1559 yılında soyadı Brueghel'den "h" harfini atmış ve yapıtlarını Bruegel olarak imzalamıştır. *-Ed.*

getirmiş, hiç fikrimiz yok. Bunun yanıtını bize deniz bile vermiyor. Sorduk. Sen genç tanrıyı gördün, Billy. Bebek İsa'yı." Tanrıyla dalga geçen bu sözü karşısında gülümsedi. "Senin koruduğun şey buydu. *Architeuthis*, bir kraken yavrusudur. Tanrılar yumurtlar. Sadece bizim tanrımız değil, bütün tanrılar. Tanrının yumurtaları her yerdedir, eğer bakmasını bilirsen."

"O dövme neydi?" diye sordu Billy.

"Bunu nihai sona vardıran şey o kraken mi?" Moore mağara resmini gösterdi. "Uyuyorlar, yaptıkları bu," dedi. "Onların dediği gibi 'Deniz solucanları, üzerinde semiriyorlar'. Son anda uyanacaklar. Sadece *son geldiğinde*." Parmaklarıyla tırnak işareti yaparak: "Son ateş, en güçlü olandır. Sadece *bir kez* görülmek yeter, onlar uyanacak ve yüzeyde ölecektir."

Billy adama baktı. Müstakbel meslektaşlarının araştırmalarının nasıl gittiğini merak etti. Baron, Vardy ve Collingswood'un kendisini arayıp aramadıklarını düşündü. Arıyorlardı mutlaka. Anlık bir aydınlanma yaşadı. Collingswood'u üniforması içinde görür gibi oldu. Hepsi kafa kafaya vermiş, Billy'yi bulmaya çalışıyordu.

"Başlangıçta oradaydık," dedi Moore. "Şimdi buradayız. Sonda. Bebek tanrılar her yerde görülmeye başladı. Kubodera ve Mori. Bu sadece başlangıçtı. Fotoğraflar ve videolarla giderek ünlendiler. *Architeuthis, Mesonychoteuthis*, ve daha bilinmeyenler. Yıllarca süren sessizlikten sonra şimdi *uyanıyorlar*."

"2006 yılının 28 Şubat'ında kraken Londra'da görüldü." Adam gülümsedi. "Melbourne'dekini bir *buz* kütlesi içinde tutuyorlar. Düşünebiliyor musun? Onun bir tanrı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Paris'te bir tanesine *plastinasyon* yapacaklar, biliyor musun? O tuhaf Alman'ın insanlara yaptığı şeyi. *Bunlar*, onların tanrıyı sunma biçimleri." Dane kafasını salladı. Moore da kafasını salladı. "Ama seninki böyle değil. Sen ona... doğru davrandın, Billy. Sen onu *nezaketle* sergiledin. Saygıyla. Onu camın ardında tuttun."

Billy'nin mürekkep balığı, kutsal emanetlerin saklandığı sandıkta bir emanetti. "Bu kraken, milattır," dedi Moore. "*Anno Teuthis*. Zamanın sonundayız. Ne olacağını düşünüyordun? Tanrıyı ortaya çıkarıp sergilediğinde, dünyanın aniden sona ereceğini mi?

Neden gelip bakıyorduk sanıyorsun? Neden içeride bir adamımız vardı?" Dane başını eğdi. "Bilmek zorundaydık. İzlemek zorundaydık. Korumak da zorundaydık. Neler olduğunu anlamamız gerekiyordu. Bir şeyler olacağını biliyorduk."

"Krakeni *almanın* sebebi, onun uyanıp yüzeyde öleceğini fark etmen yüzünden miydi?"

17

MARGE, LEON'LA BERABERSE, bazı davranışlarına katlanmak zorunda olduğunun farkındaydı. Kötü bir şey değildi bu, kendi davranışlarını da etkiliyordu, alınganlıklara yol açabilecek kadar müsamaha gösteriyordu ve eski sevgililerine düşmandı.

Mesela Marge, işi olduğu zaman randevularını ertelemekten rahatsız olmuyordu. Çer çöpten ya da eBay'den bulduğu video ekipmanlarını incelerken, "Kusura bakma hayatım, biraz işim var. Erteleyebilir miyiz?" diyebiliyordu.

Aynısını Leon yapınca, rahatsız olsa da, kefaretini ödemiş gibi hissediyordu. Bunların, sonradan nakde çevireceği krediler olduğunun farkındaydı. Benzer sebepler yüzünden, birlikteyken tek eşliliğe de inanmıyordu. Onun başkalarıyla yatmasını (ki bunu açıkça ima ederdi) bir tür rahatlama olarak görüyordu.

Leon'dan iki, üç, beş gün, hatta bir hafta boyunca haber alamamak, onun için sıra dışı bir şey değildi. Son anda iptal edilen randevular gibiydi bu da. Yine de, James Bond maratonunu izlemeye gidecekleri günü kaçırması, onu endişelendirmişti, çünkü "çok eğlenceli olacak"tı. Leon bunu çok istiyordu, iptal etmek için aramamıştı da. Ona -pek de mühim sayılmayacak- saçma sapan bir mesaj atmıştı. Sonra aramamıştı da. Şimdi de onun mesajlarına cevap vermiyordu.

Mesaj attı, email gönderdi. *Neredesin?* diye yazdı. *Bir haber ver, yoksa endişelenmeye başlayacağım. İstediğin zaman posta güvercinlerini gönderebilirsin xx*

Marge, Leon'un son gönderdiği mesajı sildi. Sarhoş kafayla yazılmış bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi buna çok pişman olmuştu. *Billy, bir mürekkep balığı tarikatından bahsediyor,* diye yazmıştı.

* * *

"DONDURUCU KARANLIKTAKİ ANNELER, BABALAR, umursamaz teyzeler ve amcalar olarak sana yalvarıyoruz."

"Sana yalvarıyoruz." Cemaat, Teutheks Moore'un duasını tekrarladı.

"Bizler, senin hücrelerin, sinirleriniz. Senin kurbanınız, sana sığınıyoruz."

"Sığınıyoruz."

"Bizi umursuyorsan eğer, biz bunu bilmiyoruz."

"Bilmiyoruz."

Billy kilisenin arka tarafında oturuyordu. Küçük cemaatle birlikte kalkıp oturmuyor, onlarla birlikte o anlamsız sözleri söylemiyordu. Sadece seyrediyordu. İçeride yirmiden az kişi vardı. Çoğu beyazdı. Çoğu ucuz kıyafetler giymişti, çoğu orta yaşta ve daha yaşlıydı. Bunların arasında, katı bir şekilde dindar görünen dört beş genç adam da vardı.

Dane, besili bir kurban gibi bekliyordu. Gözleri kapalıydı. Dudakları kıpırdıyordu. İçerisi loştu. Her yerde gölgeler oynaşıyordu.

Teutheks töreni idare ediyordu. İngilizce dışında da sözler söylüyordu. Latince ve kuş dili gibi, Yunancaya benzer sözler. Heceler zor anlaşılıyordu. Belki de artık konuşulmayan bir dil, ya da mürekkep balığı takımının uydurduğu bir dildi bu. Atlantis, ya da eski Yunan efsanelerindeki gibi r'leri yuvarlayarak söylüyorlardı. Billy, bu ateşli dindarlığın, dillerinin böyle yuvarlanmasının sebebinin ekstazi olduğunu düşündü. Ama bu coşku, gözyaşlarındaki ve tutulan ellerdeki bu coşku, kontrol altındaydı. Bu tarikata bu havayı veren rahipti. Bu tarikat, karizmatik olmamakla birlikte, yumuşakçaya tapınmanın Anglo-katolik bir türüydü.

Çok küçük bir topluluktu. Diğerleri neredeydi? Bu kilise, kilisenin sıraları, bunun üç katı kalabalığı kaldırabilirdi. Kiliseye eskisi gibi gelen olmuyor muydu? İlgi azalmış mıydı?

"Bizi bağrına bas," dedi Moore ve cemaat tekrar etti. "Bizi bağrına bas." Ellerini göğüslerine bastırdılar.

"Biliyoruz," dedi Teutheks. Vaaz vermeye başladı. "Tuhaf günlerden geçiyoruz. Sonun geldiğini düşünenler var." Bunu ciddiye almadığını belirten bir el işareti yaptı. "Hepinizden inancınızı

korumanızı istiyorum. Korkmayın. Herkes bana, 'Nasıl gidebilir?' diye soruyor. 'Neden tanrılar bir şey yapmıyor?' İki şeyi unutmayın. Tanrılar bize hiçbir şey borçlu değildir. Bu yüzden tapınmıyoruz. Onlar tanrı olduğu için tapınıyoruz. Burası onların evreni, bizim değil. İstediklerini seçerler ve bunu bilmek, bizim işimiz değildir."

Aman Tanrım, diye düşündü Billy. *Ne kadar da katı bir felsefe.* Nasıl oluyordu da, umut ve duygudan bu denli uzak olan bu dine inananlar çıkabiliyordu? Billy'nin düşündüğü buydu, ama içerideki şeyin nihilizm olmadığını gördü. Teutheks ne derse desin, hepsinin içi umutla doluydu ve Teutheks aslında kendisi de umut ediyordu. Bu öğreti, tam anlamıyla bir öğreti bile değildi.

"Ve ikincisi," dedi Moore. "Hareketsiz gibi görünen şeylerdeki hareketi hatırlayın." Bu, insanı ürperten bir sözdü.

Katılım, paylaşım yoktu, kendinden geçmeler yoktu. Sadece ilahi bir mürekkep balığı mı? Kulak tırmalayan ve çirkin bir ilahi, sessiz bir dua, sonra müritler kiliseden çıktı. Tek sıra halinde kiliseyi terk ederlerken, hepsi de Billy'ye garip, yalvaran gözlerle baktı. Genç adamlar onunla göz göze gelebilmek için sabırsızlanmıştı.

Dane ve Moore yanına geldiler. "Evet," dedi Moore. "Bu ilk törenindi."

"O SİNCAP NEYDİ?" diye sordu Billy.

"O bağımsız," dedi Dane.

"Ne? Nasıl bağımsız?"

"Yardımcı ruh." *Yardımcı ruh.* "Öyle bakma. Yardımcı ruhun ne olduğunu bilmiyor musun?"

Billy kara kedileri düşündü. "Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Ona ödeme yaptım. O da ondan istediğim şeyi yaptı." Dane onun yüzüne bakmıyordu. "İş bitti. O da gitti."

"Ona nasıl ödeme yaptın?"

"Fındıkla, Billy. Bir sincaba ne verebilirsin ki başka?" Dane'in yüzündeki donuk ifadeden, gerçeği mi söylediği, yoksa dalga mı geçtiği anlaşılmıyordu. Yeni bir dünyadaydı. Büyülü hayvanlara fındık gibi şeylerle ödeme yapılan... Billy, Moore'un koyu gri boyanmış odasındaki resimlere, kitaplara baktı.

"Baron..." dedi Billy.

"Ah, Baron'u tanıyoruz," dedi Dane. "Küçük arkadaşlarını da."

"Bana bazı kitapların çalındığını söylemişti."

"Kütüphanedeler," dedi Teutheks. Çay koydu. "Dünyayı ikna etmek için fotokopi kullanamazdım."

Billy başını salladı, sanki bir anlamı varmış gibi. Moore'a baktı. "Neler oluyor?" dedi. "O adam... Ne istiyor? Beni neden tutsak ettiniz?"

Moore şaşkınlıkla ona baktı. "Tutsak mı? Nereye gitmek isterdin?"

Bir sessizlik oldu. "Ben gidiyorum," dedi Billy. Sonra aceleyle devam etti. "Goss... Leon'a ne yaptı?"

"Sana inanmadığımı söylesem, bana çok kızar mıydın?" dedi Moore. "Dışarı çıkmak istediğin hakkında. Bunu istediğini sanmıyorum." Billy'ye baktı. "Ne gördün?" Billy, onun sesindeki arzudan ürktü. "Dün gece. Rüyanda ne gördün? Neden güvende olmadığını bile bilmiyorsun, Billy. Baron ile Vardy'ye katılırsan, daha az güvende olacaksın."

"Hakkımızda neler dediklerini biliyorum." Gözleri parladı. Rahip şaka kaldırabilen biriydi. "Ama kendilerine 'polis' diyen o inanç çetesi sana yardım edemez. Bunu biliyorsun. Artık Dövme'nin görüş alanındasın."

"Dövme'yi düşün," dedi Dane. "O yüzü. Bir adamın sırtındaki o yüzü. Bununla nasıl baş edeceksin Billy?" Kısa bir sessizlikten sonra Dane devam etti. "Polisin bununla baş etmesini nasıl sağlayacaksın?"

"Sadece bununla da kalmıyor," dedi Moore. "Sanki yetmezmiş gibi. Her şeyin biraz... Neyse. Sadece Dövme yok. Herkes, artık sonun geldiğinde hemfikir. Bunda tuhaf bir şey olmadığını düşünebilirsin. *Herkesi* kastettiğimi söylediğin kısım dışında haklı olabilirdin.. İşin içinde bir iş varmış gibi gelebilir. Bir gücün desteğine ihtiyacın var. Sana anlatayım. Biz, Tanrı Kraken Tarikatı'yız. Artık bizim zamanımız geldi."

HER ŞEYİ ANLATTILAR.

Londra, muhalif tanrılarla dolmuştu.

Neden? Bir yerde yaşamaları gerekiyordu da ondan. Burası kendi ahiretini yaşayan bir şehirdi, neden olmasındı?

Elbette, tanrılar her yerdeydi. Bir zamanlar gizlice tapınılan, ya da hâlâ tapınılmakta olan, yarı tapınılan, korkulan, çekinilen ufak tefek ilahlar: Her yere sızıyorlardı.

Tanrıların toprağı verimlidir. Korku salacakları hiçbir şey ve hiçbir yer yoktur. Her yerde hamamböceği var diye, bu, New York'taki bir mutfakta hamamböceği yoktur, anlamına gelmez. Melekler eski yerlerini koruduklarından, her taş, her sigara paketi, her kayalık tepe ve şehrin kendi ilahı vardır. Bu sadece Londra'ya özel bir durum değildir.

Londra sokakları, inananlar için taştan sinirlerle birbirine bağlıdır. Tooting Bec'den ne tarafa gidersen git, bir tanrıya rastlarsın. Sen Londra'nın tanrılarıyla ilgilenmeyebilirsin, ama onlar seninle çok ilgileniyorlar.

Tanrıların olduğu yerde ustalık, para ve curcuna vardır. Islah evleri, adak için işlenen cinayetler, silahçılar ve yağmacılarla doludur. Burası alimler, hilebazlar, cadılar, papalar ve canilerin şehridir. Dövme gibileri de, suçluların kralıdır. Dövme, dövme olmadan önce Kray'lerle beraberdi. Kapını kilitlemeden asla yatmamalısın. Kimse onun adının ne olduğunu hatırlamıyor: Bu, onun başına gelenlerin bir parçasıydı. Kötü bir büyü, onu bir derinin altına hapsetti, adını ve bedenini unutturdu. Herkes onun bir adı olduğunu biliyor, ama hatırlayamıyordu. Kendisi bile.

"Onu böyle yakalayan, çok zeki biriydi," dedi Dane. "Yaşlı Griz, *o* buralardayken, her şey daha iyiydi. Adamlarından bazılarını tanırım."

Coğrafi ve ekonomik, zorunluluk ve cezayla ilgili çok boyutlu sistemler vardı. Suç, inançla çakışıyordu. "Neasdenliler, Budist alçaklarla birlik oldu," dedi Dane. Birçok gerilla girişimcisinin dinle ilgisi yoktu, belki, laik, agnostik, ateist ya da cahil ekümeniklerdi. Ama inanç, dünyayı biçimlendiren şeydi.

"Goss ve Subby kim?" diye sordu Billy. İkisinin arasında oturmuş, bir Dane'e, bir Moore'a bakıyordu. Dane yumruk yaptığı ellerine baktı. Moore iç geçirdi.

"Goss ve Subby..." dedi Moore.

"Kim onlar?" diye yineledi Billy.

"Düşünebildiğin her şey."

"Kötülük," dedi Dane. "Goss kötülük satar."

"O adamı neden öldürdüler?" diye sordu Billy. "Mahzendeki adamı?"

"Korunan adam," dedi Moore. "Eğer becerisi buysa."

"Dövme, mürekkep balığını benim çaldığımı düşünüyor," dedi Billy.

"Bu yüzden peşindeydi," dedi Dane. "Anladın mı? O yardımcı ruh seni bu yüzden gözlüyordu."

"Sen onu korudun, Billy. Kapıyı açtın ve gittiğini gördün," dedi Moore. "Baron'un seni istemesine şaşmamalı. Dövme'nin de. Bizim de."

"Ama çalmadığımı biliyordu," dedi Billy. "Hiçbir şeyden haberim olmadığını söyledi."

"Evet," dedi Dane. "Ama sonra seni ben kurtardım."

"Seni dışarı çıkardık, böylece müttefik olduk," dedi Moore. "Artık onların *düşmanısın*."

"Bizim korumamız altındasın," dedi Dane. "Çünkü buna ihtiyacın var."

"*Architeuthis*'i nasıl ele geçirdiniz?" diye sordu Billy.

"Biz yapmadık," dedi Moore.

"Ne?" Hani o kutsal emanetti? Onun için savaşırlardı mutlaka, tıpkı Roma'nın dindarlarının, şehirlerini korumak için savaşmaları gibi, ateşli bir Budistin çalınmış bir Surayı geri getirmesi gibi. "Kim aldı o halde?"

"Bak, "dedi Moore. "Sakin ol. Olayların belli bir yönde aktığına dair evreni ikna etmelisin. Asıl marifet budur." Billy, bu son sözün sözün tuhaflığıyla gözlerini kırpıştırdı. "İstediğini kullanabilirsin."

"Şıklat," dedi Dane. Parmaklarını şıklattı. Hafif bir ışık patlaması oldu. Billy bakakaldı. Bunun bir sihirbazlık numarası olmadığını biliyordu. "Sadece deri ve el, bu."

"İstediğin şeyi kullanabilirsin," dedi Moore. "Bazı şeyler, diğerlerine göre daha kullanışlıdır."

Billy, Dane ile Moore'un aslında konuyu saptırmamış olduklarını anladı.

"Dev bir mürekkep balığı..." Billy tükenmişti, ama düşünmeye devam etti. *O güçlü bir büyü, büyük bir şey, büyük çaplı bir anlaşma. O bir büyü.* Ustalık kazanmak *için*. "Bu yüzden onu aldılar. Dövme onu bu yüzden istiyor. Ama bu çılgınlık." Kendini durduramıyordu. "Bu çılgınlık."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Dane. "Çılgınca inançlar, değil mi? *Metafor* gibi bir şey olmalı, ha? Başka bir anlamı olmalı." Dane başını salladı.

"Ne küstahça bir şey. Ya inançlar, gerçekten de oldukları gibiyse? Gerçekten de ima ettikleri şeyi demek istiyorlarsa?"

"İrdelemeyi bırak da dinle," dedi Dane.

"Ya varlıklarını ısrarla sürdürmelerinin en büyük sebebi tam ve eksiksiz olmalarıysa?" dedi Moore. Sonra bekledi. Billy hiç cevap vermedi. "Bunların hepsi kusursuz biçimde gerçek. Dövme o bedeni istiyor, Billy. Bir şeyi tamamen *kendi başına* yapmak için. Ya da *bir başkasını* bir şey yapmaktan alıkoymak için," dedi Moore.

"Bütün bunların kendi güçleri var, Billy. 'Derine giden yolda pek çok akıntı vardır diyorlar,' diyorlar. Ama bazıları diğerlerinden daha çabuk ve daha derine iner. Bazıları *haklıdır*." Moore gülümsedi, ama şaka yapar gibi bir hali yoktu.

"Bu bazılarının amacı nedir?" diye sordu Billy.

"Neyse ne," dedi Dane. "Ben karşıyım."

"Ne yapmak istemezler ki?" dedi Moore. "Neyi yapamazlar? Bu kadar kutsal bir güçle."

"Bu yüzden oraya varmamız gerek," dedi Dane. "Onu bulmak için."

"Dane," dedi Moore.

"Bu bir görev," dedi Dane.

"Dane, anlayışa ihtiyacımız var, bu çok net," dedi Moore. "Ama inancımızı korumak zorundayız."

"İnancımızı oraya varmaktan başka ne koruyabilir ki?" diye sordu Dane.

"Neler olduğunu anlıyor musun?" dedi Dane, Billy'ye. "Tüm bunların ne kadar tehlikeli olduğunu? Dövme senin peşinde ve *kraken de birilerinin elinde*. O bir tanrı, Billy. Bizse onu kimin ya da neden aldığını bilmiyoruz."

BİR TANRI, DİYE DÜŞÜNDÜ Billy. Hırsız, formalin içinde korunan lastiksi, devasa şeyi almıştı. Ama Billy, gerçek diye bilinenlerin doğru olmadığını biliyordu.

"Tanrı kendine bakabilir," dedi Moore, Dane'e. "Bir şeylerin döndüğünü biliyorsun, Billy. Günlerdir biliyordun."

"Hissettiğini *gördüm*," dedi Dane. "Seni göğe bakarken gördüm."

"Bu bir son," dedi Moore. "Bunu yapan da bizim tanrımız ve bizim kontrolümüz dışında. Ve bu doğru değil." Moore çok komik bir şekilde parmaklarını açarak dua eder gibi yaptı. "Bu yüzden buradasın, Billy. Farkında bile olmadığın şeyler biliyorsun," dedi. Moore'un sesindeki coşku, Billy'yi ürpertti. "*O kutsal etin üzerinde çalışıyordun.*"

18

"O KÜÇÜK AYAĞINI yere vurabilirdin, değil mi Subby? Ayakkabını çıkarıp göle atabilirdin."

Goss ayağını yere vurdu. Subby birkaç adım arkasından geliyordu. Acemi pozlarla önündeki adamı taklit ediyordu. Goss öne eğilip büyük bir hızla koşmaya başladı. Ellerini yana indirip sonra yeniden kaldırıyor, pislenmiş kafasını tutuyordu. Subby onu seyretti, o da aynısını yaptı.

"Neredeyiz?" diye sordu Goss. "Sorabilirsin. Sorabilirsin. Gerçekten de neredeyiz? Hazretleri genellikle yanılmaz, ama bu Bay Harrow, zannettiğin kadar kolay lokma değilmiş, onu kaçıracak böyle korumaları olduktan sonra... Kafana vuranın kim olduğundan hâlâ emin değilim. Zavallı çocuk. İyi misin?" Oğlan ağzı açık ona bakarken, Goss onun saçlarını okşadı.

"Nasıl *biri*? Haddini bilmezin biriydi, değil mi? Elimizdeki en iyi şey, artık o deri altında yaşayan mürekkebin bize hak vermesi olacak. Ne dersin? Bir kere yetmez. Onu daha önce yakaladık, yine yakalarız."

"Nerede? İşte asıl soru bu, küçük çırak.

"Kulağını yere daya, Subby. Dilini dışarı çıkar." Subby ona söyleneni yaptı. Nerede olduklarını diliyle tadarak aldı. Çevredeki yayalar ya da alışveriş yapanlar, onun yılan gibi uzun dilini havada salladığını gördülerse de, görmemiş gibi yaptılar. "Galiba Fluffy'yi geçtik, tadı tanıdık geliyor mu? Bence Bay Harrow'un bildiği ufak tefek şeyler var. Hâlâ onun kokusunu alıyorum."

O GÜNLERDE, ŞEHİRDE HER TÜR olay yaşanıyordu, entrikalar, ihanetler, kinayeler ve çıkarları ortak ya da birbirinden bağımsız olan

gruplar arasında yanlış anlaşılmalar oluyordu. Ofislerde, atölyelerde, laboratuvarlarda ve kütüphanelerde, öfkeli bilim adamları ve bağımsız teorisyen-manipülatörler aralarında bağıra çağıra tartışıyor ve insan olmayan arkadaşları da etrafta dolanıyordu.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" En çok duyulan söz olmuştu. Ardından da, "Cehennemin dibine git," geliyordu.

İngiliz Endüstri Konfederasyonu'nun merkez binasında, bir tuvaletle küçük bir toplantı odasının arasında bir koridor vardı. Organizasyonun çoğu üyesi, bunu fark etseydi, neden daha önce yapmadıklarını merak ederdi. İlk seferden sonra, bir daha da yapmak istemezlerdi. Yeterince ışık yoktu. Koridorun duvarındaki suluboya resimler pek anlaşılmıyordu. Orada asılıydılar, ama dikkat çekmiyorlardi.

Koridorun sonundaki plastik plakada DEPO, ya da ARIZALI, gibi bir şey yazıyordu. Kesin olarak hatırlanacak bir yazı değildi. Ama, *aradığın bu kapı değil, başka kapıya git,* iması çok açıktı. İki kişi, bu imayı anlayamadı. Kapının önünde pahalı bir takım giymiş, başında motosiklet kaskı olan iri kıyım bir adam duruyordu. Onun hemen arkasında, elini tuttuğu altmışlarında bir kadın, ayağı takılınca telaşlı bir hayvan gibi sendeledi. Durgun bir yüz ifadesi vardı, modası geçmiş bir trençkot giymişti.

Adam kapıyı çaldı, cevap beklemeden de açtı. İçeride küçük bir ofis vardı. Bir adam, onları karşılamak için ayağa kalktı. Masasının önündeki iki koltuğu gösterdi. Ellerini kadının omzuna koydu. Kadın ceketini çıkardı. İçine hiçbir şey giymemişti. Donuk ve hastalıklı bir cildi vardı.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Sonra kadın, ağzını sıra dışı bir şekilde oynatmaya başladı. Telefon sesi çıkarıyordu.

"Alo?" dedi, masanın arkasında oturan adam.

"Alo?" dedi kadın. Sesi derinden geliyordu. Erkek sesi çıkarıyordu, Londra aksanlı. Gözleri bir mankeninki gibi boş boş bakıyordu. "SMB'den* Bay Dewey ile mi görüşüyorum?"

"Evet. Hemen aradığınız için teşekkür ederim."

---

* CBI: Soruşturma Merkez Bürosu (İng.) –*Ed.*

"Sorun değil," dedi kadın. Hafifçe ağzı sulanmıştı. "Bana bir teklifiniz olduğunu anlıyorum. Halihazırdaki tartışmalara dayanarak."

"Evet, bayım, var... Bize yardımcı olup olamayacağınızı soracaktım."

YAPILAN ÖZEL COĞRAFİ araştırmalardan sonra, büyük şehir polisi, günlük operasyonlarını Cricklewood'a kaydırmaya karar vermişti: KTSB ve uzman ekibini. Bu ekipte, daktilo etmeleri gereken bilgilerden korkmayan sekreterler, önlerine konan her cesede otopsi yapabilen patologlar vardı. Vardy, Baron ve Collingswood, bu patologlardan biri olan Doktor Harris'le buz gibi laboratuvarda buluştu. Doktor Harris uzun boylu bir kadındı. En olmayacak durumlar ve en usta işi cinayetler karşısında bile, soğukkanlılığını korurdu. Müzenin bodrumunda bulunan şeylere ait kalıntıları bir kez daha gösterdiler.

"Bana tek parça bırakmamı söylemiştiniz," dedi kadın.

"Şimdi de size şu şeyi açmanızı söylüyorum," dedi Baron. Yarım saat sonra, bir çatlak ve biraz kaldıraç yardımıyla, kavanoz iki parçaya ayrılıp çelik zemine düştü. Ceset, tıkıştırıldığı bu silindirin içinden kurtulmuştu. Bedeni, ellerinin duruşu, hâlâ kavanozu içeriden iter gibiydi.

"İşte," dedi Harris. Elindeki lazerle işaret etti. Ceset, boğulan birinin girdiği panik ifadesiyle doktora bakıyordu. "Dediğim gibi," dedi kadın. Kavanozun ağzını gösterdi. Bu adamı bu kavanozun içine sokmanın imkânı yok." KTSB ajanları birbirlerine baktılar.

"Fikrinizi değiştirebileceğinizi düşünmüştüm," dedi Baron.

"Bu mümkün değil. Ancak bu şişenin içinde doğmuş ve orada büyümüş olması gerekir. Adamın dövmeleri olduğu ve diğer imkânsızlıklar da göz önüne alındığında, böyle olmadığı da açık."

"Tamam," dedi Baron. "Burada aradığımız şey bu değil. Evet, bayanlar, baylar? Şüphe yöntemlerimiz hakkında neler biliyoruz? Burada birinin izini görebiliyor muyuz? Buradaki sorumuz, Goss ve Subby hakkında."

GOOS İLE SUBBY. GOSS ile Subby!

Collingswood, haklı olduğuna emindi. Anders Hooper başarılı bir origami ustası olabilirdi, ama işi almasının asıl sebebi genç, acemi ve iş verenini tanımıyor olmasıydı.

Collingswood'dan daha genç değildi, ama Vardy'nin de dediği gibi, "Collingswood sayılamazdı". Onun araştırması sıra dışı olabilirdi, her şeyi bilemeyebilirdi, ama çalıştığı bu çevre hakkında çok bilgisi vardı. Tarihçesini, sistematik olmasa da, okumuştu. Goss ve Subby'yi nasıl bilmezdi!

Kötü bir şöhreti olan "Soho Keçileri" barı, dörtlü cinayetle dağılan Crowley'in fotoğraflarıyla doluydu. Collingswood hâlâ o fotoğrafları görünce gözlerini kapatıyordu. Solistlerin Dağılması. Bu olay Londra, Büyük Yangın ile mücadele ederken olmuştu. Her şey Goss ve Subby'nin başının altından çıkmıştı. Goss Katillerin Kralı'ydı. Bu lakap, ona Romalı bir entelektüel tarafından takılmıştı. Adam ismini ifşa etmekten özenle kaçınmıştı. Subby ise, Margeret Cavendish'in şiirindeki "kötü niyet abidesi"ydi.

Goss ve kahrolası Subby. Albion'un tarihinde gözden uzaklaşıp on, otuz, hatta yüz yıl boyunca kayboluyor, sonra *bir gece* ortaya çıkıp sosyopat bakışlarla, cesetleri ortalığa bırakıyorlardı.

Goss'la Subby'de belirgin bir özellik yoktu. Hünerlerinin ne olduğunu bilmek isterseniz, Collingswood, bunun, onların süper güçleri olduğunu düşünüyordu. Goss, *bütün katillerden daha katil* biriydi. Bir Süper Bela, Büyük Bela, tam anlamıyla bir alçaktı. Bunun komik yanı yoktu. Sıradan görünse de, şeytan şeytandır. Goss ağzını esnetebilir, yumruğuyla duvarı delebilir, alev tükürebilirdi. Her şeyi yapabilirdi o.

Collingswood onları ilk defa, on yedinci yüzyıldan kalma bir belgenin kopyasından okumuştu. "Uzun parmaklı kötülük saçıcı ve onun zombi oğlu," diye tarif ediliyorlardı. Harfleri tam okuyamadığı için, birkaç hafta boyunca, isimlerinin Goff ve Fubby olduğunu zannetti. Baron ile bu duruma çok gülmüşlerdi.

"Fef," demişti Collingswood. "Fence fu Goff'la Fubby'nin fişi mi?" diye karşılık vermişti Baron, gülmekten katılarak. "Fu onların MOsu mu?"

Ve bir sorun vardı. Goss ve Subby'nin MO diye bir şeyleri yoktu. Baron, Vardy ve Collingswood, turşusu kurulmuş cesede baktılar. Notlarını karşılaştırdılar, etrafında dolaşıp mırıl mırıl konuştular.

"Kesin olarak söyleyebileceğimiz tek şey," dedi Baron. Eğilip dikkatle baktı. "Bildiğimiz kadarıyla, elimizde, birinin daha önce bu hale getirilmiş olduğuna ilişkin bir kayıt yok. Dosyalara baktım. Vardy?"

Vardy omuz silkti. "El yordamıyla ilerliyoruz," dedi. "Hepimiz bunu biliyoruz. Ama benim fikrimi soracak olursanız, sonuç olarak, bence... benim fikrim, hayır. Onların metotlarından bildiğim kadarıyla, hep yakın çalışırlar. El ele, dip dibe. Bu... Başka bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum, ama onlar değil, sanmıyorum."

"Pekâlâ, "dedi Baron. "Öyleyse, Goss'la Subby'nin peşindeyiz, bir de düşmanlarının turşusunu kuran bir *başkasının*." Kafasını salladı. "Tanrım, ne acı verici bir ölüm. Evet, bayanlar, baylar. İşimize bakalım. Bu zavallının kimliğini bulmamız gerekiyor. Derhal. Daha bir sürü işimiz var."

19

YENİ LONDRA'YA MI? Şehirdeki itibarın berbat, dedi Teutheks. *Avlandın.* Billy, koca gözlü bir balık olduğunu hayal etti. Dövme'nin, Goss'un, Subby'nin ve atölyenin onu beklediğini, Londra'nın da bunun farkında olduğunu... *Hah, işte buradasın.*

Neredeyse özgür bir halde şehrin altında dolaştı. Yanından bir iki krakenci geçti. Gözlerini dikip Billy'ye baktılar. O da onlara baktı. Ama kimse onu rahatsız etmedi. Kafadanbacaklıların gri renkli, yarı kabartma desenleri dökülmeye başlamış, altından tuğla duvar çıkmıştı. Aydınlık bir odaya açılan bir kapı gördü.

Nefes almakta güçlük çekiyordu. Burası, küçük bir oturma odası kadardı, ama zemini aşağıya doğru devam ediyordu. Anlamsız şekilde çok derindi. Basamaklar kıvrılarak aşağıya iniyordu. Duvarlarda raflar dolusu kitap vardı. Tavandan bir merdiven sarkıyordu. Billy, kilisenin arazisi büyüdükçe, kraken müritleri, kendilerine dikey bir kütüphane yapmak zorunda kalmış, diye düşündü.

Billy aşağı doğru inen raflardaki kitapların isimlerini okudu. Bhagavad Gita'nın yazdığı Ölünün Tibet Kitabı, iki üç tane Kuran, eski ve yeni kutsal kitaplar, sırlar kitabı, Aztek mitolojisi, kraken bilimi. Kafadanbacaklılarda kültür, biyoloji, mizah, sanat ve oşinografi, ucuz karton kapaklı kitaplar ve nadir kitaplar. Kapağında süslemeler olan bir *Moby Dick.* Verne'in *Denizler Altında 20000 Fersah*'ı. Bir sayfasında Pulitzer ödülü damgası olan bir kitap, sayfada sadece, "Dev mürekkep balığı, kendini cesaretle, denizin derin, karanlık sularına itiyordu," satırları seçilebiliyor. Kutsal olmayan bir şeymiş gibi, boydan boya çizilmiş, Jim Lynch imzalı *En Büyük Metcezir.*

Tennyson ve Hugh Cook'un yazdığı bir şiir kitabı karşılıklı duruyordu. Billy, Alfred Lord'a ithafen yazılmış şiiri okudu.

Kraken Uyanıyor

Küçük gümüş balık
Şarapnel gibi saçılıyor
Yukarıya çekerken onu ben
Derin karanlıklardan

Yemyeşil dalgalar kırılıyor sağımda, solumda
Zamanın dolmasıyla toplanırken
Tam onuncu saniyeden önce
Duyuyorum kendi ateşimi-
Hiçbir rüzgâr
Serin değildir okyanus kadar.

Öğlen olunca,
Acıyla kıvranır tenim
İçim burulur
Taşar bedenimden
Çok hastayım, savaşamam –asılı kalırım
Acının sıcağında,
Haykırırım yavaş, yavaş, yavaş
Uçuruma doğru yükselir sesim.

Acıdan deliriyorum
Her şeye bulaşıyor acım–
Şehirler birbirini kana buluyor
Ateş fırtınalarında gemiler batıyor; ordular
Sopalarla, değneklerle saldırıyor
Kalpleri yağ bağlıyor
Açlık sokaklarında.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Billy.

Samizdatlar, pahalı ciltli kitaplar, el yazmaları, ufak çaplı yayınlar. *Esrarlı Dokunaçlar, Krakene Tapma Üzerine, Aziz Steenstrup'a Göre Hakikatler.*

Billy, rastgele aldığı bir el yazmasında, *evreni göremeyiz*, cümlesini okudu. Kötü bir el yazısıyla yazılmıştı.

> *Evreni göremeyiz. Karanlık bir çukurdayız. Derin bir yarıkta, karanlığı dünyadan daha büyük sulardayız. Kendi kanımızla yıkanıyoruz. Işık saçan küçük balıklar, cesur ve zavallı Prometheus gibi, ateşi çalmak için çok zayıf, ya da çok korkak, ama yine de parlıyorlar. Tanrılar aramızda ve hiçbir şeyi umursamıyorlar ve bize benzemiyorlar. İşte bu kadar cesuruz: Yine de tapınıyoruz.*

Eski ciltler, eklerle kalınlaşmıştı. Üzerinde kabartma harflerle *Catechismata* yazıyordu. Kesilmiş sayfalar özenle yapıştırılmıştı. Açıklamalar eklenmişti. Zalim bir mürekkep balığına dair ustaca yorumlar yapılmıştı.

Dickins ve Jelliss'in adlarını gördü: *Alice Satrancı.* Bu oyunda tuhaf güçleri olan filler ve piyonlar; kertenkeleler, torlar, kral karşıtları denilen mutasyona uğramış taşlar vardı. Bunlardan birine de kraken adı verilmişti. "Evrensel sıçrayıcı", genellikle en güçlü taş olarak kabul edilirdi, çünkü tahtanın her yerinde, istediği gibi hareket edebilirdi. Ama işin aslı öyle değildi. En güçlü taş, krakendi. *Kraken= evrensel sıçrayıcı+sıfır= evrensel uykucu*, diye yazıyordu. Kraken, istediği her yöne hareket edebilirdi, *üstünde bulunduğu kare dahil.* Yani, hiçbir yere de gitmeyebilirdi.

> *Satranç tahtasında da, gerçek hayatta da kraken için boşluk, boşluk değildi. Krakenin hareketsizliği, bir eksiklik değildi. Onun hiçliği, aynı zamanda var olması demekti. Bu, hamle değilmiş gibi görünen bir hamleydi ve bütün hamlelerin en güçlüsüydü.*

Değer artışları dengeli canlanmanın bir işleviydi, diye okudu Billy. Art Nouveau sarmallara özeniyordu. Savaşlar ise, kurgusal kraken politikalarının cılız yansımalarıydı.

BILLY, SAATLER SONRA başını kaldırıp baktığında, kütüphanenin yüksek girişinde genç bir kadın gördü. Rüyasında gördüğü bir andan hatırladı onu. Bir Londra klasiği haline gelmiş bir uzun kollu tişört ve kot pantolon giymişti. Kadın dudağını ısırdı.

"Merhaba," dedi, utangaç bir sesle. "Sizinle tanışmak benim için bir onur. Dışarıda herkesin sizi aradığını söylüyorlar. Hafıza meleği ve diğer her şey sizin peşinizdeymiş, Dane öyle söyledi." Billy gözlerini kırpıştırdı. "Teutheks sizi sordu, kendilerine katılırsanız... yani benimle gelirseniz, çünkü sizi bekliyorlar."

Billy onun peşinden daha küçük bir odaya girdi. İçeride büyük bir masa ve bir sürü insan vardı. Dane ve Moore da oradaydı. Kalabalığın içindeki bazı kadın ve erkekler, Teutheks gibi cüppeliydiler. Diğerleri sivil kıyafetler içindeydi. Herkes çok öfkeliydi. Masanın üstünde dijital bir kayıt cihazı duruyordu. Billy içeri girer girmez gürültü kesildi. Dane ayakta duruyordu.

"Billy," dedi Moore, bir an bekledikten sonra. "Lütfen bize katıl."

"İtiraz ediyorum," dedi kalabalıktan biri. Mırıldanmalar oldu.

"Billy, lütfen bize katıl," dedi Moore yeniden.

"Neler oluyor?" diye sordu Billy.

"Hiç böyle bir şey olmamıştı," dedi Moore. "Geleceği merak ediyor musun?" Billy cevap vermedi. "Yıldız falını okur musun?"

"Hayır."

"Mantıklı. *Geleceği* göremezsin, öyle bir şey yoktur. Hepsi tahminden ibarettir. İki ayrı falcıdan aynı şeyi duyman mümkün değildir. Ama bu, onların yanıldığı anlamına gelmez."

"Gelebilir de," dedi Dane.

"Belki." Moore devam etti. "Ama bunlar olasılıklardır. Kâhinlerinin tartışmasını *istersin*. Bize rüyanda gördüklerini hiç anlatmadın, Billy. Bir şey mi oldu? Herkes bir şeyler olduğunu hissediyor. Kraken kaybolduğundan beri. *Kimsenin buna itirazı yok*." Moore ellerini birleştirdi. "Ama bu yanlış."

"Burada Londra manipülatörleriyle yaptığımız bir danışma toplantısının kaydı var."

"Ne var?..." dedi Billy.

"Sorabilirsin," dedi Dane.

"Şehrin sesleri," dedi Moore.

"Çok beklerler..."

"Dane, lütfen. En yaşlı kâhin M_{25}'te bulunuyor."

"Kusura bakmayın," dedi Dane. "Ama Kokarca yıllardır çalışmıyor. Sadece duymak istediklerinizi söylüyor. İnsanlar âdet yerini bulsun diye yapıyor bunu..."

"Ondan daha iyiler de var," dedi kalabalıktan biri.

"Unutmayın," dedi Moore. "Onu ilk çağıran, Londra manipülatörleriydi. Kokarca artık yaşlanmış olabilir, doğru. İnsanlar âdetlerini bırakmış olabilirler, bu da doğru."

"Çok duyarlı," dedi Dane.

"Belki," dedi Moore. "Ama bu kez, onu çağıran kendisiydi. İnsanlara, onu dinlemeleri için yalvarıyor." Moore çalma düğmesine bastı.

"*–bana sorarsan, en iyisi,*" dedi, sert dijital bir ses.

"Bu konuşan Saira," dedi Moore.

"*–bu yüzden buradasınız.*"

"*Bir şey geliyor, en diplerden.*" Bu konuşan da Teutheks'di.

"*Arada bir yol bulmaya çalışıyoruz.*"

"*Bu kez değil.*" Yaşlı bir adamın sesiydi. Anlamsız bir şeyler mırıldandı. Adamın kafası karışık, sesi telaşlıydı. "*İnancınızı koruyun, ama bir şeyler yapmanız gerekiyor, anlıyor musunuz? Haklısınız, geliyor ve mecbursunuz... Her şey bitiyor.*"

"*Neye inanmalıyız?*" dedi Teutheks. "*Londra'ya mı?*"

Yaşlı Kokarca, arka sokaklar ve gizli hikâyelerle ilgi anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Şehir planına bakarak şehrin varoşlarındaki pentagramları tarif etti. "*Söyleyeceğim şey zamandı,*" dedi.

"*Anlamıyorum...*"

"*Kimse anlamıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Sana ne dediler? Kimse sana neyin geldiğini söyledi mi? Söyledi mi? Hayır. Sadece bir şey olduğunu biliyorlar. Kimse onu görmedi, değil mi? Bir şey,*" dedi Kokarca. Sesi, toz sesi gibiydi. "*Geliyor. Londra bunu sana söylemişti. Bir şey oldu ve hesap yapmanın sırası değil. Bu kez tartışmanın sırası değil. Bundan kaçış yok.*"

"Nedir bu?"

"Dünya kuşatılıyor. Bir şey uyanıyor. Ve son geliyor. Aksini söyleyen birileri olursa, def et." Billy çaresizliğin sesini duyuyordu. *"Çünkü ya yalan söylüyorlar, ya da yanılıyorlar."*

"Bakmamız gerek," dedi Dane. "Çıkıp Tanrıyı bulmalıyız. Dövme işleri ele aldı. Kimsenin bu kadar güçlenmesine izin veremeyiz."

"Onun düşmanı olduğunu söylediğin bir adam vardı," dedi Billy. "Hırsız o olabilir mi?"

"Grisamentum," dedi Dane. "Hayır. O kötü biri değildir. Tanrıların adamı da değildir. Ve o öldü."

"Onu *sizin* almış olabileceğinizi düşünenler yok mu," dedi Billy. Herkes ona baktı.

"Herkes, bunu bizim yapmayacağımızı bilir," dedi Teutheks. "O *bizim* değil. O kimsenin değil." Billy, onların bu inançlarıyla, hırsız olabilecek en son kişiler olduklarını düşündü.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Dane. "Durumu anlamamız gerektiğini söylüyorsun, ama onu *ele geçirmeliyiz.* Onu şeytanın elinden alabiliriz."

"*Yeter*," dedi Teutheks. Herkesi susturdu. "Bunun bir sınav olduğunu görmüyor musun? Gerçekten, *Tanrının... kurtarılmaya ihtiyacı olduğuna* mı inanıyorsun?" İlk defa bir kilisenin lideri gibi davranıyordu.

"Senin ilmihalin nerede kaldı? Tahtadaki en güçlü taş hangisiydi?"

Dane mırıldandı. "Tahtadaki en güçlü taş krakendir."

"Neden?"

"... Hamle gibi görünmeyen hamleleri sebebiyle."

"Bunu iyice anla ve ona göre davran."

Moore ayağa kalkıp dışarı çıktı. Billy bekledi. Dane de dışarı çıktı. Cemaat teker teker dağıldı.

20

KTSB MERKEZ OFİSİ, ucuz koltuklar ve İkea'dan alınma ofis mobilyalarıyla döşenmiş orta büyüklükte bir odadan ibaretti. Collingswood pek masa başında oturmazdı, zaten kendine ait bir masası da yoktu. Bunun yerine, koltuğa gömülüp dizüstü bilgisayarında çalışmayı yeğliyordu.

"Suratsız fahişeden ne haber?" diye sordu, Baron'a.

"Kimi kastediyorsun?"

"Vardy. Bu mürekkep balığı işi çıktığından beri iyice suratsızlaştı. Hiç sesi çıkmıyor."

"Öyle mi? Bana aynı gibi geldi."

"Hayır." Collingswood ekrana eğildi. "Ne işi var bugün onun?"

"Mürekkep balığı tarikatının icabına bakacak."

"Anlaşıldı. Kaytarıyor demektir."

Collingswood, Vardy'nin yöntemlerini biliyordu. Muhbirlerle konuşmak için Londra'nın öte yakasına gitmişti. İnternette çok araştırma yapmıştı. Bazen bir çılgının peşine düşer, kitapları karıştırarak izini bulmaya çalışırdı. Bir kitaptan bir paragraf okuyup bir kenara bırakır, masasının üstündeki kitap yığınından başka bir kitap alır, ya da yerinden fırlayıp raflardaki kitaplardan birini çeker, aradığını bulana kadar okurdu. Bazen, sayısız kitap arasında inandırıcı bir hikâyeyi de kaçırdığı olurdu. Kendi kendine meydan okurdu. Sandalyesinde oturur, ellerini ağzının üstünde kenetler, gözlerini kapatır, sallanırdı. Dalıp gider, dakikalarca, bazen saatlerce öyle kalırdı.

Ortaya çıkan tuhaf bir tarikat hakkında, "Bu Karıncayiyen Kemikleri tarikatının ardında ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sorardı Baron. Ya da "Şu rahiplerin 'kanlı-asa' dedikleri şeyle ilgili bir

ipucu var mı?" derdi. Ya da, "O oğlanı nerede kurban etmiş olabilirler sence?" diye sorardı.

"Emin değilim," derdi Vardy. "Bazı fikirlerim var. Biraz düşüneyim." Diğerleri sessizliğe gömülürdü. Collingswood oradaysa eğer, *ne kadar da dangalakça* hareketler, diye düşünür, elindeki kahveyi Vardy'nin üstüne kazayla döker gibi yapardı.

Vardy o halde saatlerce otururdu. Sonunda aniden gözlerini açar, "Olanların zırhla bir ilgisi yok, Karıncayiyenler *çok ayaklıdır.* Bütün olay burada. Bu yüzden o dansçıyı kaçırdılar..." Ya da, "Greenford. *Elbette ya.* Kullanılmayan havuzların soyunma odalarında olmalı. Çabuk, vaktimiz yok," deyiverirdi.

"Mürekkep balığı için harekete geçemez," dedi Baron. "Onu son gördüğümde Archie'nin korunması ve mürekkep balığı metabolizması hakkında kitaplara bakıyordu. Bir de, Darwin'in *Beagle* gemisiyle yaptığı yolculukta tuttuğu el yazmalarına."

Collingswood kaşlarını kaldırdı. "Putney'deki işle ilgili bir gelişme yok," dedi. "Çok fazla şey oluyor. O lanet olası mürekkep balığı herkesi çok gerdi. İnanamayacağınız kadar çok kişi arıyor."

"Nasıl baş ediyorsun?"

Kaba bir sesle, "Hadi oradan, şef,"dedi. Ona sürekli gördüğü kâbuslardan bahsetmedi. Bir arabadan atılıp duvara çarptığı o rüyadan.

"Bu Putney işi, tam bize göre."

"Dur tahmin edeyim," dedi Collingswood. "Çürükler."

Taşlı sahile dalgalarla defalarca vuran bir beden. Adam işçi sınıfına özel bir ilgi duyan bir gazeteciydi. Ölü bedeni, suyun içinde taşlara çarpıp durmaktan ezilmişti. Bir patolog, adamın göğsünde darp izi olduğunu tespit edince, olayı KTSB'ye havale etmişlerdi. Göğsündeki iz, olağanüstü büyük bir yumruk darbesine benziyordu.

Baron ekranına baktı. "Harris'ten mesaj var."

"Haklı mıymışım?" dedi Collingswood. Bodrumda buldukları cesedin mürekkep balığıyla bir ilgisi olmadığına inanıyordu –"Her şey bir yana, o ceset o kavanoza, mümkün değil, sığamaz."– Aslında bu iş, Billy'nin tesadüfen okuduğu eski bir yeraltı dünyası vur-

gunuyla ilgiliydi. "Elinde bir şeyler var," dedi Collingswood. "Biraz sağduyu. Belki de bir şeylerin kokusunu aldı."

"Hah," dedi Baron. Arkasına yaslandı. "Tamam o zaman. Bunu seveceksin Kath. Haklısın."

"Ne?" Collingswood ayağa kalkarken, aceleden kahvesini döktü. "Hadi oradan. Gerçekten mi şef?"

"Harris, cesedin kavanoza konulduğunu söylüyor. Birkaç yüz yıl önce. Onca zamandır o şeyin içindeymiş."

"Vay anasını. Bu önemli bir bulgu, değil mi?"

"Daha dur. Devamı var. Ve'si var. Ya da belki, Ama'sı, demeliyim belki de. İkisini birden ifade edebileceğim bir kelime biliyor musun?"

"Devam etsene, şef."

"Ceset yüz yıldır falan o kavanozdaymış. GG Allin'i duymuş muydun?"

"O da kimmiş?"

"Nereden bileyim? Neyse ki Doktor Harris Google'da çok iyi. Adamın bir şarkıcı olduğunu bulmuş. Burada bir anlam esnekliği olduğunu söylüyor. Çok hoş. 'Pis rockçı,' diyor burada. Ben Queen grubunu severim. 'Ön sıralarda durmayın,' diyor Harris. Her neyse. Adam öleli yüz yıl olmuş."

"Cesedin dövmelerinden birinde 'GG Allin ve Cinayet Müptelaları' yazdığını da göz önünde tutmuş olmalı."

"Kahretsin."

"Bence de. O dövmeyi yaptırmadan birkaç yüz yıl önce turşusunun kurulduğu çok açık." Birbirlerine baktılar.

"Kim olduğunu bulmamı istiyorsun, değil mi?"

"Gerek yok," dedi Baron. "Elimizde bilgi var. Adam veri tabanımızda."

"*Ne*?"

"Parmak izleri, DNA, her şey. DNA'sı yüz yıllık, doğum tarihi 1969. Adı Al Adler. Başka adları da var. Lakap takmayı çok severler."

"Neden sabıkalıymış?"

"Soygun. Ama asıl suçu bu değil, diğer suçları başka bir listede." Yasa dışı büyücülük. Adler, ezoterik yöntemlerle kırıp içeri giriyormuş.

"Kiminle çalışıyormuş?"

"Başlangıçta yalnızmış. Deptford'da bir tür cadılar toplantısı için iş yapmış. İş hayatının son dört yılını, *Grisamentum* ile çalışarak geçirmiş. O ölünce de ortadan kaybolmuş. Lanet Grisamentum, ha?"

"Benim dönemimden önceymiş," dedi Collingswood. "Onunla tanışmadım."

"Hatırlatma," dedi Baron. "Benden bu kadar genç olman yasal değil. Grisamentum, iyi biriydi. Kime güveneceğini asla bilemezsin, ama bize birkaç defa yardımı dokundu."

"Elimizdekileri toparlayalım. Moruk aniden ortaya çıkıyor. Tam olarak ne yapmış?"

"Her işte parmağı olan biriymiş," dedi Baron. "Bir tür oyuncu. Öldüğünden beri işler durmuş. Arada denge kuran biriymiş."

"Bana onun..."

"Ha, hayır. Herhangi bir çarpışma falan olmadı. Adam hastaydı. Herkes biliyordu. Sır gibi saklandı. Cenazesi çok parlak geçmişti."

"Sen orada mıydın?"

"Tabii."

Büyük şehir polisi, böyle önemli bir cenazeyi kaçıramazdı. Bir ölüm ilanı verdiler. Grisamentum'un şehre nerede ve nasıl veda ettiği, gösterişli bir biçimde duyuruldu.

"Durumu nasıl idare ettin?" diye sordu Collingswood. Baron gülümsedi.

"Çok da beceremedim. Hey, bize bakın, bizi görün, her şey çok aptalcaydı." Başını salladı.

Collingswood, polislik mesleğinde, usta olacak kadar uzun zamandır çalışıyordu. KTSB'nin ne kadar gözü pek olduğunu ve Londra'nın protokollerini biliyordu. Polisin, meşruluğu tartışılır birinin cenazesine katılması uygun değildi, ama bu etkinliğe katılmayarak saygısızlık ya da nankörlük de edemezlerdi. Olanlar bir maskaralıktan ibaret de olsa, o cenazeye katılmaları gerekiyordu.

"Adler'e ne oldu? Turşusu mu kuruldu?" diye sordu Collingswood.

"Kim bilir? Kim bilir, kimin kuyruğuna bastı. Senin tahminin de benimki kadar iyidir."

"*Benimki* seninkinden çok daha iyi, şef. "

Collingswood dolabından oymalı bir levha, bir mum ve iğrenç kokulu bir yağ çıkarıp getirdi. Baron Harris'e mesaj gönderip Adler'in derisinden, kemiğinden ve saçından bir parça istedi.

ORADAN AYRILAMIYORDU, ama ayrılmazsa da kendini tutamayacaktı. Billy, eski kütüphanede saatler geçirdi. Derin deniz dinleri ve şiirleri hakkında doyasıya kitap okudu. Mürekkep balığı kıyametiyle ilgili detayları araştırdı.

Karanlıktan çıkıp, her şeyi yutan bir canavar. Korkunç ısırıklar. Kutsal mürekkep balığının gövdesine yerleşmiş küçük parazitler. Ya da başka şeyler. Billy, sonunda iç geçirerek gözlüğünü çıkardı, kitapları yerine koydu, gözlerini ovuşturdu. Sonra birden, Teutheks yapılan toplantıda bulunan kadınlı erkekli bir grubun orada olduğunu fark etti. Ayağa kalktı. Farklı yaşlarda ve sivil kıyafetliydiler. O saygılı tavırlarından eser yoktu. Billy onların geldiğini bile duymamıştı.

"Ne zamandır buradasınız?" diye sordu.

"Bir sorumuz olacak," dedi kadınlardan biri. Uzun bir elbise giymişti. Boynunda altından bir dokunaç mührü parlıyordu. "Sen üstünde çalıştın. Bu krakenin... özel olduğuna dair bir bilgiye rastladın mı?"

Billy ellerini saçlarında gezdirdi. "Özel mi? *Dev mürekkep balığı* olmasının dışında mı?" Umutsuzca başını salladı. "Nereden bilebilirim?" Omuz silkti. "Siz söyleyin. Ben sizin peygamberlerinizden biri değilim ki."

Billy'nin bu sözü, onları çok şaşırttı. Hepsi de süklüm püklüm oldular. *Ne oldu ki şimdi?* diye düşündü Billy. *Neydi bu?* Ah, yoksa...

Elbette onların peygamberiydi.

"Kahretsin," dedi. Kitaplığa yaslandı, gözlerini kapattı. Bu yüzden ona rüyalar gördürmüşlerdi. O rüyalar *herhangi birine* ait değildi, yorumlanması gereken rüyalardı.

Billy rüyalarından yola çıkarak kitaplara, el yazmalarına baktı. Vardy'nin yaptığı gibi, oradaki temsilî Şam sahnelerini hayal etme-

ye çalıştı. Bu tarikat üyeleri, bir yumuşakça biyoloğu olan Billy'nin, aslında bir aziz olduğunu ve bundan kendisinin bile haberi olmadığını düşünüyordu. Onlara göre, Billy gözüne görünenlerin farkında değildi. Billy onların tanrısına dokunmuştu. Onu güvende tutmuş, zamana karşı korumuş, onu Anno Teuthis'e* kadar getirmişti. Goss ve Dövme yüzünden, tanrı adına acı da çekmişti. Bu yüzden bu tarikat onu korumuştu. O sıradan bir aziz değildi, Billy koruyucuydu. Dev mürekkep balığının koruyucusu. Krakencilerin utangaçlıklarında gördüğü şey, bağlılıktı. Saygıyla karışık bir korku.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi.

Hepsi ona baktı. Billy'nin heyecanlı konuşmalarından bir anlam çıkartmaya çalışıyorlardı.

ŞİMDİ DİYE TABİR EDİLEN HERHANGİ BİR ZAMAN DİLİMİNDE her şey mümkün olabilir. Belirsizlik anlarında, Londra'nın hassas kişileri karanlıkta uzanıp yatardı. Bazıları, ortaya çıkan bu kadar çok şey yüzünden baş dönmesi, mide bulantısı geçiriyordu. Buna son özlemi diyorlardı. Gezegendeki şartlar, takvimsel kötü şans, geri zekâlı çocukların doğumu, kurbanları inim inim inletip kusturabilir, yan etkiler, ya da inanmadıkları buluntular onları hasta ederdi.

Bir durumdan, başka bir duruma geçiliyor, dolambaçlı yollara sapılıyordu. Bir yandan, bu saldırılar azalmaya başlamıştı. Yıllarca başkasının kurbanları için kurban edildikten sonra, son özlemi, belalardan hiç bu kadar uzak olmamıştı. Diğer yandansa, bunun sebebi üreme ve gittikçe çoğalan, daima kendine zarar veren, açık bir evrenin sarhoşluğuydu, çöküştü. Yerini başka bir şey alıyordu. Bütün o belirsizlikler yerine, onların hepsine birden işaret eden, belirsiz bir biçimde, gittikçe artan bir hızla yaklaşan basit ve kesin bir son vardı.

Hassas kişiler, bu bulantıların sebebini merak etti. Bu rahatsızlığın, bu yeni hastalığın sebebi neydi? Sonunda anladılar. Ne olduğu açıktı. Bu korkuydu.

---

* Son (Lat.) –*Ed.*

Hayvanlar da korkuyordu. Fareler yeraltına kaçmış, martılar denize dönmüştü. Tilkiler feci şekilde kızışmıştı. Salgıladıkları hormonlar yüzünden, gizli şehir avcılarına kolayca yem oluyorlardı. Birçok Londralı için bu bir salgın hastalıktı. Güvercinler kendi üstlerine pislemeye başlamıştı. Mağazalar kapanmıştı. Chelsea'de Anders Hooper, Japon İşi adlı dükkânının vitrininden dışarı baktı, iğrenerek başını salladı. Kapının küçük *çanı* çaldı, kapı açıldı. Goss ile Subby içeri girdiler.

"Bertrand!" diye seslendi Goss. Elini sallayarak onu selamladı. Subby gözünü dikmiş bakıyordu. "Beni çok heyecanlandırdın. Sana bir sorum daha olacak!"

Anders geriledi. El yordamıyla cep telefonunu aradı. "Onlardan haber alırsan, bizi ara," demişti Baron. Kartını da vermişti. Anders kartı nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Birden, hızla duvara çarptı. Goss tezgâha doğru eğildi.

"Neyse," dedi. "İşte buradayız. Subby ve ben. Ha, bir de, bilirsin, *hepimiz*. Elbette biliyorsun. Sizler, lanet matematikçilersiniz, değil mi? O halde soru şu, cılız nedir?" Goss gülümsedi. Asla içine çekmediği sigarasını üfledi.

"Anlamıyorum," dedi Anders. Eli cebindeydi. Telefonun 9 tuşuna bastı.

"Anlamazsın, tabii... Subby tezgâhın arkasına geçip Anders'in yanma geldi, koluna dokundu, gömleğini çekiştirdi. Anders numaraları karıştırdı. Yeniden denedi.

"Daha fazla hemfikir olamazdım," dedi Goss. "Jokey kulübü gibiydi. Bu yüzden küçük saraca doping vermek zorunda kaldık. Adımı duyunca nasıl şaşırdığımı bilemezsin. Her işte bir hayır vardır." Parmağıyla burnuna vurup göz kırptı. "O aynasızlar. Adımı söylediler! Adımı, inanabiliyor musun?"

Anders'in başından aşağı kaynar sular döküldü. "Dur."

"Sen gevezelik mi yaptın? Buna izin verir miyim sandın? Şimdi hepsi benim peşime düşecek!" Goss güldü. "Bunlar ufak tefek şeyler. Adımı söyle, adımı söyle! Adımı söyledin!"

"*Söylemedim.* Adınızı *bilmiyorum* bile."

Anders parmağını aşağı indirdi. Ortalık birden karıştı. Aniden bir şey oldu. Anders ne olduğunu anlayamadı. Telefonun tuşuna bastı. Tezgâhın kapısı paramparça olmuştu, havada kıymıklar uçuşuyordu. Goss tezgâhın öbür yanına geçmişti. Tam önündeydi. Ona yaklaştı, telefonu eliden bırakana kadar bileğini sıktı.

Telefon yere düştü. Goss eliyle konuşan ağız işareti yaptı. "Sen çok konuşkan birisin. Sen ve Subby tek kelime etmeyeceksiniz."

Anders, Goss'un saçlarının kokusunu alabiliyor, suratındaki damarları seçebiliyordu. Goss yüzünü iyice yaklaştırdı. Bu kez nefesi hiçbir şey kokmuyordu. Sanki bir aspiratör bütün kokuları emmişti. Ama Goss bir nefes daha verince, duman kokusu geldi. Anders ağlamaya başladı.

"Kitapları okudum," dedi Goss. Başıyla origami kitaplarının durduğu rafı işaret etti.

"Subby'ye de okudum. Çok *etkilendi*. Çok, çok etkilendi. Bana hiç *Aç Tırtıl* yapmıyorsun. Hadi bana nasıl sazan olunur, öğret. At nasıl yapılıyor? Böyle şeylerde pek iyi değilimdir. Ama deneyelim."

"Kimseye söylemedim," dedi Anders. "Kim olduğunu bile bilmiyorum..."

"Elma ağacı yapalım mı?" dedi Goss. "Kaplumbağa? Katla ve katla ve katla." Goss katlamaya başladı. Anders haykırmaya başladı. "Senin kadar iyi değilim!" Goss güldü.

Goss, kanlı et ve kırık kemiklerin arasında katlamaya devam etti. Sonunda Anders bağırmayı kesmişti. Goss katlamaya devam ediyordu.

"Bilmiyorum, Subby," dedi sonunda. Ellerini Anders'in ceketine sildi. Gözlerini kısarak eserine baktı. "Daha çok çalışmam gerek. İstediğim gibi bir lotus olmadı bu."

21

BILLY, SU ALTINDAN ÇIKMIŞ gibi bir hisle uyandı. Soluk soluğa kalmıştı. Başını titreyen ellerinin arasına koydu. O derin rüyada gördüğü buydu.

Zihni berraklaşmıştı. Aydınlanmıştı. Yüzeyin altında hassas bir noktaya dokunmuştu. Okyanusta bir akıntıyla sürükleniyordu. Her şey olması gerektiği gibi tek renkti, hiç ışık yoktu. Aniden bir uçuruma doğru yöneldi, Mariana Çukuru kara bir gölge gibi derinlere gidiyordu. Billy benliğinden uzaklaşırcasına sürükleniyordu. Bu anlamsız biçimde uzun süren sürüklenişten sonra, artık aşağıda hiçbir şey görmez olmuştu. Bitip tükenmez bir karanlık, derinlik algısını yok ediyordu. Rüyadaki Billy neler olabileceğinin farkındaydı ve onun kollarından, dallarından ve sonsuz gövdesinden korkuyordu. Ama sular biraz aydınlanınca, onun silüetini seçebilir hale geldi. Gördüğü şey çok tanıdıktı, çünkü kendisiydi. Bir Billy Harrow yüzü, bir Atlantisli, gözlerini açmış, göğe doğru bakıyordu. Devasa Billy, uzun zaman önce ölmüş gibiydi. Turşusu kurulmuştu. Derisi soyulmuş, bir kilise kadar kocaman olan gözleri koruyucu sıvıyla dolmuş, geniş, soğuk ve yapış yapış dudakları, korkunç büyüklükteki dişlerine doğru soyulmuştu. Konserve Billy'nin cesedi, su altındaki bir felaketle ortaya çıkmıştı.

Billy yatağında ürperdi. Dışarıda sabah mı olmuştu, yoksa kendisine kilisenin saatlerden bağımsız, alışkanlıklarına göre hazırlanmış bir program mı verilmişti, anlayamadı. Birden, Marge'a Leon'un öldüğünü söylemek için önüne geçilmez bir istek duydu. O ana kadar Marge'ı düşünmemişti. Kendinden utandı. Gözlerini sıkıca kapadı, Leon'u düşünerek nefesini tuttu. Goss onu almaya geldiğinde, cam kırıldığında içini buran her ne ise, onu rahatlatmaya çalıştı. Tedirgin oldu.

Tepsideki bardakta bulanık bir içecek vardı. Mürekkebe benziyordu. Artık kimse ona, kandırarak bir şeyler yaptıramazdı. Yapacağı her şey, kendi seçimi olacaktı. Kendisine sunulan şey oradaydı. Umut. Gerçi, mürekkebin yardımı olmadan da rüya görebiliyordu. Billy, rehin alınmış bir peygamber, mahkûm bir kâhindi. Bir tür kıyamet oyununda bir piyondu.

Saymanız gerekiyordu. Falcı kuantum bahsi oynuyordu, olacakların varyasyonlarını kristal küresinde görmeye çalışıyordu. Varyasyon, anlaşmazlıklar hesaba katılması gereken şeylerdi. Üçlü olasılıklar. Kâhinlerin hemfikir olduğu tek şey, kimsenin ne yapılacağını bilmemesiydi. Billy yatağa tutundu. Sarhoş edici mürekkebe baktı.

Tam bu sırada kapı çalındı, Dane geldi. Duvara yaslandı. Üstünde bir kaban vardı, elinde de bir çanta. Uzunca bir süre, ikisi de konuşmadı. Sadece birbirlerine baktılar.

"Ben senin peygamberin değilim, Dane" dedi Billy. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Bunu söylemeye fırsatım olmadı, kusura bakma. Ama bu... Beni bırakmak zorundasın." Hâlâ aranıyordu, evet, ama. "Bana yardım edebilirsin."

Dane gözlerini kapattı. "Ben kilisede doğdum," dedi. "Annemle babam da orada tanışmışlar. Bu işlere ilk giren, dedemmiş, babamın babası. Her şeyi ondan öğrendim. Bana ilmihal öğretirdi. Ama yani, bütün bunlar saçmalık, öyle değil mi? Papağan gibi her söyleneni tekrarlamak değil ki her şey? Anlamak gerekiyor. O bana anlatırdı."

Gözlerini açtı, çantasındaki aleti çıkarıp kontrol etti, sonra geri koydu. Silaha benzeyen şeyin ucunda bir mızrak vardı. "Arkadaşlarımın çoğu... Çocukların kilisede nasıl olduklarını bilirsin. Hiç sebat etmezler, değil mi? Ama ben... Benim görev aşkım vardı. Teutheks'in ne dediğini duydun." Dane aletlerini kontrol etti. "Seni koruyabiliriz. Goss ve o kahrolası Subby senin peşinde. Herkes kafanın içindekini istiyor, Billy. Biliyorum, biliyorum, söylemene gerek yok. Kafanda bir şey yok. Her neyse."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Billy.

"İşimi. Kilise için bu tür işler yaparım. Her şeyi sorma, çünkü söyleyemem. Bütün inançları, onların..." Öyle bir sessizlik oldu ki sanki boş koridorlar bile susmuş bekliyor gibiydi.

"Haçlılar," dedi Billy.

Dane omuz silkti. "Ben, görev adamı, diyecektim. Güvenilir kişiler." Esrarkeşler, Hastane Rahipleri, Francis X Killy. Dindarların meşru suikastçıları. "Herkesin bir kıyamet tugayı var, Billy. Her şeyin bittiği an için. Pusuya yatmış bekliyorlar. Gizlenemiyorlar." Güldü. "Darwin Merkezinde işe giremiyorlar."

Dane gömleğini kaldırdı. Derisi yara izleriyle doluydu. İzleri gösterdi. Hepsine evcil hayvanlar gibi bir isim takmıştı. "Zaman Yolcuları," dedi. "Kurtarıcı Tarikatı. Mary Şehitleri. Bu..." Yılan gibi uzayan bir yara izini gösterdi. "Bu tanrılar savaşından değil, bir dolandırıcıyla ettiğim kavgadan kaldı. Bizden çalıyordu."

Ayak sesleri yaklaştı, geçip gitti. Dane tavana baktı. "Sorun ne, biliyor musun? Sorun neye bağlı olduğun. Tanrı'ya mı? Kiliseye mi? Papa'ya mı? Ya onlar seninle aynı fikirde değilse?" Bakışları tavandaydı. "Senin isteklerine benimkiler aynı olmayabilir. Sen güvende olmak istiyorsun... Tutsak kalmak istemiyorsun. En çok hangisini isterdin? Biraz intikam almak da isterdin, değil mi? Ben tanrımı istiyorum. Belki ikisi de aynı kapıya çıkıyor biraz."

"Bunu yaparsak, Billy, sen ve ben, kaçmayacağından emin olmak isterim. Seni tehdit etmiyorum. Sadece, bu işle tek başına uğraşmaya kalkarsan, öleceğini söylüyorum. Eğer bunu yapacaksak, sana yardım ederim, sen de bana edeceksin. Bu da demektir ki, bana güvenmek zorundasın."

"Hiç güvende olamayacağım, anlıyor musun? Eğer gidersek. *Herkesi* peşine taktın." Çantasını aldı.

"Burada kalırsan daha güvende olursun. Zaten seni bir yere göndermezler. Ne gördüğünü öğrenmek istiyorlar." Parmağıyla kafasına vurdu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Billy'nin kalbi yine hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

"Çünkü oturup *seyretmenin* zamanı değil. Kurtarmamız gereken bir tanrı var."

"Doğru olanın bu olduğunu düşünüyorlar," dedi Billy. "Hareketsiz hareket hakkında yazılanları okudum. Moore kutsal olanı yaptığını düşünüyor. Tahtada kraken gibi hareket ediyor. Hareket etmeyerek."

"Yazılanları böyle yorumlayıp kıçının üstüne oturması hiçbir işe yaramaz. Seni bırakmayacaklar. Yardım etmeni istiyorum, ama seni zorlamayacağım. Zaman aleyhimize işliyor. Ne diyorsun?"

"Ben düşündüğün şey değilim," dedi Billy. "Sırf bir mürekkep balığını kestim diye, aziz olmadım, Dane."

"Tutsak olmak mı, yoksa aziz olmak mı seni daha çok endişelendiriyor? Senden bir şey olmanı beklemiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Bir savaşın ortasına düştün. Sana masal anlatmayacağım, arkadaşının intikamını alabilirsin, demeyeceğim. Goss'u yenemezsin. Ben de yenemem. Sana teklifim bu değil. Krakeni kimin aldığını bilmiyoruz, ama Dövme'nin onun peşinde olduğunu biliyoruz. Eğer eline geçirirse..."

"Arkadaşını o öldürdü. Onu mahvetmenin tek yolu, tanrıyı geri almak. Elimden ancak bu gelir."

Billy kendisine çok saygı duyulan bu zindanda kalabilirdi. Ona hayal gördüren içecekler veriyorlar, ne kadar saçmalarsa saçmalasın, ona olan bağlılıklarını sunmaktan geri durmuyorlardı.

"Senin peşinden gelirler mi?" dedi Billy. "Dışarı çıkarsan?"

Bu nasıl bir döneklikti! Dane, onu karanlığın içinden inancı çıkaran dönek bir kahraman, bir cehennem şövalyesi olarak var eden kilise olmadan da yapabilirdi. Hayat boyu sadakat gösterse, sonunda ne olacaktı?"

Billy kafasını salladı. Mürekkebi yanına aldı. "Gidelim," dedi.

KAPIDAKİ İKİ NÖBETÇİ, Dane onlara doğru yaklaşırken şaşkın şaşkın bakakaldılar. Başlarını salladılar. Gözlerini Billy'den kaçırdılar. Dane nöbetçilerle konuşmak zorunda kaldı.

"Çıkıyorum," dedi. "Görevliyim."

"Tamam," dedi nöbetçilerden genç olanı. Kolundaki tüfeği diğer koluna geçirdi. "Yalnız..." Kapının önünde ne yapacağını bilemeden duruyordu. Billy'yi gösterdi. "Teutheks'in izni gerekiyor."

Dane gözlerini devirdi. "Beni oyalama," dedi. "Görevdeyim. Bir şey için ona ihtiyacım var. Burada olan şey gerekli bana." Billy'nin kafasına hafifçe vurdu. "Onun kim olduğunu biliyor musun? Za-

manımı harcama, zaten onu hemen geri getireceğim." Nöbetçiler birbirlerine baktılar. Dane, alçak sesle tekrarladı. "*Zamanımı harcamayın.*"

Ne yani, *Dane Parnell*'e karşı mı geliyorlardı? Nöbetçiler kapıyı açtı.

"Kilitlemeyin," dedi Dane. "Birazdan geri gelecek." Billy'yi yukarı çıkardı. Billy, arkasında bıraktığı nöbetçilerin endişeli bakışlarını hissedebiliyordu. Dane tavan kapağını açtı. Güney Londra Hristiyan Kilisesinin arka odasına çıktılar.

PENCERELERDEN İÇERİYE IŞIK GİRİYORDU. Etrafta Londra'nın tozları uçuşuyordu. Billy gözlerini kırpıştırdı.

"Sürgüne hoş geldin," dedi Dane, alçak sesle. Kapağı indirdi. Görevine duyduğu sadakatle, artık o bir haindi. "Hadi." Mutfaktan, tuvaletin, ıvır zıvırla dolu rafların yanından geçtiler. Büyük salonda daire şeklinde dizilmiş sandalyeler vardı. Billy ve Dane, yaşlı kadınların düzenlediği bir toplantının ortasına düşmüşlerdi. Kadınlar onları görünce sustular.

"İyi misin, hayatım?" dedi kadınlardan biri. Bir başkası, "Her şey yolunda mı tatlım?" diye sordu. Dane onları duymazdan geldi.

"Onlar..." diye fısıldadı Billy. "Krakene mi tapıyorlar?"

"Hayır, onlar Baptistler. Tarikatçilerdir. Teutheks gittiğimizi her an anlayabilir. Derhal uzaklaşmalıyız. Peşimden ayrılma ve ne diyorsam onu yap, dediğim anda yap. Kendi başına olmak istiyorsun, Billy, ama seni bulurlar ve ölürsün. İkimiz de bunu istemeyiz. Anladın mı? Hızlı yürü, ama koşma."

"Hazır mısın?"

22

SONUN GELMEKTE olduğunu çok önceden gören kâhinler "Ben söylemiştim," türünden büyüklenmeleri bırakmıştı. Artık herkes onlarla aynı fikirdeydi. Gerçi bu sezgiler inkâr edilebilirdi ve bu fikirlerin savunucuları, birdenbire, paylaştıkları görüşleri giderek daha az savunur hale gelmişlerdi. Herkes onları dinlese de, hayatlarını onları uyarmaya adamanın ne anlamı vardı? Nasılsa umursamıyorlardı ve son gelene kadar da umursamayacaklardı. Sadece başlarını sallayıp görüşlere katılmakla yetiniliyordu.

Londra'nın çılgın peygamberleri, bir can sıkıntısı salgınına yakalanmıştı. Uyarı işaretleri artık dikkate alınmıyor, el ilanları buruşturulup atılıyor, megafonlar dolaplara kaldırılıyordu. *Architeuthis* kaybolduğundan beri, onun aslında var olmadığı hakkında şüpheler doğmaya başlamıştı. Bu yeni bir şeydi. Bu insanı kışkırtan, kuvvetli ve maksatlı yapılan bir şeydi. Bundan çok kısa bir zaman sonra, yeniden yavaş yavaş baş göstermeye, *daha fazla* rengini belli etmeye, önsezili bir evreye geçmeye, saplantılı haliyle zaman içinde baskın bir biçimde kendini hissettirmeye başladı.

Hayır, ne anlama geldiğini bilmiyorlardı, ama genel kanıları buydu. Çok korkuyorlardı.

BILLY DIŞARI çıkınca soğuk gün ışığı ve yanından gelip geçenler, günlük kıyafetleri içinde, ellerinde gazeteleri, çantalarıyla güney Londra'nın mağazalarına akın eden insanlar onu sersemletti. Kimse ona dönüp ikinci bir kez bakmadı. Yaprakları dökülmüş ağaçlar, sanki göğü tırmalıyordu. Kış, her şeyi alıp götürmüştü.

Bir güvercin sürüsü havalandı, gökyüzünde bir daire çizdi, sonra uzaklaştı. Dane, kuşların hareketlerini merakla gözledi. Başıyla Billy'yi çağırdı.

"Hadi," dedi. "Kuşların hali hoşuma gitmedi."

Billy, onun asfalttaki tekdüze ayak seslerini dinledi. Hiç yankılanmıyordu. Nabzı hızlandı. Ufkun aşağısında bakımsız tuğla yapılar görünüyordu. Binaların arkasındaki kilise, bir barakadan halliceydi. "O kuşların halini hiç beğenmedim," dedi Dane.

Gazete bayilerinin, yerlerinden oynamış çöp tenekelerinden saçılan çöplerin, ağaçların dibindeki köpek dışkılarının, sıra sıra dükkânların önünden geçtiler. Dane bir arabaya yöneldi. Öncekinden farklı bir arabaydı bu. Kapıyı açtı. Bir fısıltı duyuldu.

"Ne?" dedi Dane. Başını kaldırıp baktı. "Neydi o?" Başka bir ses duyulmadı. Viktorya tarzı yapılmış bir binanın çatısındaki kaba saba canavar heykeline bakıyordu. Heykel tepesinden çatlamaya başlamıştı. Aceleyle Billy'yi arabaya itekledi.

"Ne oluyor?" dedi Billy. Dane motoru çalıştırırken nefesi titriyordu.

"Hiç," dedi. "Bir düşünce, sadece. Tanrı biliyor ya, biraz yardıma ihtiyacımız var. Arayı açmamız gerek." Billy, girdikleri sokakların hiçbirini tanımıyordu. "Her an, Londra sokakları benim çeteden tiplerle kaynamaya başlayabilir. Eski çetem."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Yeraltına iniyoruz. Sonra da ava çıkacağız."

"Ya... *ya* Polisler?" diye sordu Billy.

"Polise *gidemeyiz*." Dane direksiyona vurdu. "Hiçbir halt edemezler. Yapabilselerdi, zaten şimdiye kadar yaparlardı. Neden *araştırdıklarını* düşünüyorsun ki? Onu kendileri için istiyorlar."

"Peki sen onu bulduğunda ne yapacaksın, Dane?"

Dane ona baktı. "Kimsenin eline geçmemesini sağlayacağım."

DANE'İN SAKLANACAK YERLERİ VARDI. Boş görünen binalar, sahipleri saygın ya da saygın olmayan kişiler olan düzgün görünümlü evler.

"Devam ediyoruz. Bir yerde bir ya da iki gün kalıyoruz," dedi Dane. "Ava çıkıyoruz."

"Kilise bizi mutlaka bulacaktır. Bu evler güvenlidir, değil mi?"

"Teutheks'in kendisi bile buraları bilmez. Benim yaptığım işleri yapınca, ister istemez rotadan çıkmak zorunda kalıyorsun. Ne kadar az bilirlerse, o kadar iyi. Ellerini pisliğe bulaştırmazlar. Bizim işimiz öldürmek değil, *biz* cani değiliz, anlıyor musun? Ama ihtiyaçlar gerektirdiğinde..." Cenneti korumak için cehennemi salarsın. Böyle bir safsata işte.

"Bir tek sen mi varsın?" dedi Billy.

"Hayır. Ama en iyisi benim."

Billy arkasına yaslanıp Londra'nın gözlerinin önünden geçişini seyretmeye başladı.

"Goss ağzını açtı," dedi. "Ve Leon..." Başını salladı. "Leon'a olanlar... Onun marifeti miydi?"

"Onundu, evet. O kelimelerle anlatılamayacak kadar alçak biri," dedi Dane. "Tam bir işgüzardır." Tek eliyle, katlanmış bir kâğıdı açtı. "Bu taşıyıcıların listesi," dedi. "Bulmamız gereken bir tanrı var. Bu işi halletmiş olabilecek tek şey o."

Billy bir süre Dane'e baktı. Yüzünde beliren, sonra kaybolan öfkeyi, dehşeti, kararsızlığı gördü. Sonunda, nehre yakın bir yerde, öğrenci evi gibi döşenmiş tek odalı bir eve geldiler. Duvardaki ucuz raflarda biyoloji ve kimya kitapları vardı. Duvarda bir system of A Down posteri asılıydı. Ucuz raflarda biyoloji ve kimya kitapları vardı. Uyuşturucu için kullanılan alet edevat etrafa saçılmıştı. "Kimin bunlar?" dedi Billy.

"Birileri gizlice girerse," dedi Dane. "Ya da gözlenirse, ya da kristal kürede keşfedilirse, bizim yerimiz olduğu belli olmasın diye kondu bütün bunlar." Banyodaki diş fırçasında kurumuş diş macunu vardı. Yarısı kullanılmış bir sabun ve şampuan. Çekmecelerdeki kıyafetler, evde oturan kişinin bedenine göreydi. Hepsi de aynı bedende ve çok zevksiz şeylerdi. Billy telefonu kaldırdı. Çalışmıyordu.

Dane, pencere pervazına bağlanmış kemik demetine baktı. Saçma sapan büyücülük nesneleriydi bunlar. Dane, yatağın altındaki kutudan, paslı malzemelerle yapılmış anlamsız bir alet çıkardı: Bir ana kart, bir osiloskop ve bir sürü ıvır zıvır. Aleti prize takınca bir patırtı koptu. Elektrik akımı oldu, ortalık kurutma makinesinden çıkan hava gibi koktu.

"Tamam," dedi Dane. "Güvenlik meselesi."

Alarm sistemleri ve sinyal bozucular, sezgisel akımlar yaymaya başladı. *Çok ustaca*, diye düşündü Billy. Esrarengiz makineler, insanın ağzındaki bir diş kadar bile yer bırakmadı. Alıcıların algılaması için bir varlık parçası, yapay bir ruh, insana benzer izler bıraktı.

Dane banyoya gittiğinde, Billy yerinden kıpırdamadı. Kapıya bile yanaşmadı, merak etmedi.

"Bunu neden istemiyorsun?" dedi Dane'e. Ellerini kaldırıp etrafını gösterdi. "Sonun gelişini diyorum. Sona erdiğini söylüyorsun. Yani, bunu yapan senin krakenin değil mi?"

"Hayır, değil," dedi Dane. "Ya da olmaması gerekir."

Billy, Dane'in kem küm etmesini, gerçeği gizlemeye çalışıp yan çizmesini anlayabilirdi. Son anda korkup bağlılıktan vazgeçmek çok nadir rastlanan bir olay değildi. Her şeyimle kıyamete inanıyordum, ama *şimdi*? *Böyle mi* olacaktı? Anlaşılabilir bir şey olabilirdi, ama olan bu değildi. Ateşli, coşkulu gençlik yıllarından beri ilmihal edip kitaplar okuyan Dane'in, kayıtsız şartsız *buna* inandığını biliyordu, bundan emindi, buna bir itirazı yoktu. Ama bu olanlar, krakenin kıyameti değildi. Bütün mesele de buradaydı. Bu olanlar, başka bir planın parçasıydı. Başka bir tasarının. Mürekkep balığının çalınmasıyla sonuçlanan bir plan. Bu, kıyamet değildi.

"Birine mesaj göndermem gerekiyor," dedi Billy. Dane içini çekti. "Hey!" Billy tepesinin böyle aniden atmasına şaşırdı. Dane'in karşısına dikilmişti. Dane de şaşırmış görünüyordu. "Ben senin beslediğin bir hayvan değilim. Bana emirler yağdıramazsın. En yakın arkadaşım *öldü*. Kız arkadaşının bunu bilmesi gerekiyor."

"Peki, tamam," dedi Dane. Yutkundu. Sakin olmaya çalıştığı belliydi. "Yalnız bir yerde *hata* yapıyorsun. Sana emirler yağdıramayacağımı söyledin. Yağdırabilirim. Buna *mecburum*. Sana ne dersem, onu yapacaksın. Yoksa Goss, Subby, Dövme, ya da dışarıda senin peşinde olan başka biri seni *bulur* ve eğer şansın *varsa*, çabuk ölürsün. Anladın mı?" Billy'nin göğsünü iki üç kere parmağıyla dürtükledi. "Çığırımdan çıktım, Billy. Zaten kötü bir gün yaşıyorum."

Birbirlerine baktılar. "Asıl her şey yarın başlayacak," dedi Dane. "Şu anda pek bir numara dönmüyor, bunu sen de fark etmişsindir.

Yeterli güç yok. Bu da bizim işimize gelir. Kilise üyelerini pek tanımam." Çantasını açtı. "Bunu tek başımıza yapamayız."

"Şunu bir anlayalım," dedi Billy. "Şu soruma cevap ver. Yani... Polisi işe karıştırmak istemediğini biliyorum, ama... Collingswood? Çok etkin biri değil belki, o bir polis, ama bir şeyler bildiği kesin. Onu arayabiliriz..."

Dane'in yüzü öfkeden gerildi.

"Onlarla beraber *hareket edemeyiz*. Bizi koruyacaklarını mı sanıyorsun? Bizi rahat bırakmazlar. Bize hemen destek çıkacaklarını mı sanıyorsun?"

"Ama..."

"Ama'na başlatma Billy. *Benim* yöntemimle hareket edeceğiz." Dane Londra haritasını çıkardı. Haritada yeşil alanlar ve bazı sokaklar işaretlenmişti. Sonra bir zıpkın çıkardı. Dalgıçların kullandığı cinsten.

"Hiç ateş etmedin, değil mi?" dedi Dane. "Sana bir şeyler bulalım. Her şeyi... Her şeyi düşünecek vaktim olmadı. Bize yardım edecek birini bulmaya çalışıyorum. Daha önce çalıştığım birini." Parmaklarıyla saymaya, bazı isimler yazmaya başladı. "Adamım Jason. Wati. Of, Wati. Çok sinirlenecek. Tılsım gibi koruyucu ya da herhangi başka bir şeye ihtiyacımız olursa, Butler'ı bulmamız gerekir."

"Bunların hepsi de krakenci mi?"

"Yok canım. Kilise bu işin dışında. Orası kapalı. Artık oraya dönemeyiz. Bunlar benim çalıştığım kişiler. Wati İşçi Partisindendir, iyi adamdır. Butlar, her şeyi görür. Seni koruyacak. Jason, Jason Smyle. İyi seçim."

"Hey, bu adamı tanıyorum," dedi Billy. "Müzede... çalışmamış mıydı?" Dane gülümseyerek başını iki yana salladı. *Benzettim herhalde*, diye düşündü Billy.

Dane'in çantasındaki abur cuburla karınlarını doyurdular. İki yatak vardı, ama kamp yapar gibi, oturma odasında yerde yattılar. Sanki ormandaydılar. Bir süre, konuşmadan yattılar.

"Nasıldı?" dedi Dane. "Krakenle uğraşmak?"

"... Kokan bir lastik gibiydi." Dane bir an ayıplarcasına ona baktı, sonra da güldü.

"Kötüsün," dedi başını sallayarak. Suçlu gibi gülümsedi. "Ciddiyim. *Hiç mi* bir şey olmadı? Bana söylemediğin bir şeyler var." Parmaklarını şaklattı. Derin denizlerdeki bir mürekkep balığınınki gibi ışık saçıldı. "Hiçbir şey hissetmedin mi?"

Billy sırtüstü uzandı. "Hayır. O anda değil. Daha önceden. Oraya girdiğim ilk birkaç ay saçma bir işle uğraşıyordum. Neden bu işe bulaştığımı bile bilmiyordum. Ama sonra her şey düzeldi. *O zaman* özel bir şeyler hissetmeye başladım. Sanki bir şeyleri koruyabilirdim."

"O geçitte ne oldu peki?" dedi Dane. Billy karanlıkta ona baktı. Dane çok dikkatli konuşuyordu. "Goss seni yakalayacağı anda bir şey yaptın. Ne hissettin?"

"Ben bir şey yapmadım."

"Öyle diyorsan, öyledir, Billy. Dedem inançlı biriydi. Bana en sevdiğim azizin kim olduğunu sorardı. Bana en sevdiğin azizi söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim, derdi. Ben de Kraken, derdim. Çünkü iyi bir çocuk olmak istiyordum ve bu türden dinsel sorulara verilecek en doğru cevabın bu olduğunu düşünüyordum. O da bana, *hayır, hile yapıyorsun,* derdi. *Hangi azizi seviyordum?* Yıllarca bunu düşündüm. Sonra bir gün buldum. Ona söyledim.

"*Aziz Argonaut,* dedim. *Gerçekten mi*? dedi. Kızmamıştı. Daha çok, şaşırmıştı. Ama bundan hoşlandığını düşündüm. *Gerçekten mi?* diye sordu. *Ya Aziz Blue-ring, Aziz Humboldt? Bunları sevmiyor musun? Onlar savaşçı azizlerdir.* Böyle söylüyordu çünkü, ben de onun gibi iri yapılı olduğum için, herkes benim asker olacağımı düşünüyordu. *Neden Aziz Argonaut'u seçtin?* diye sordu. *Çünkü çok güzel helezonlar yapıyor,* demiştim."

Dane gülümsedi. Billy de. Dane'in tarif ettiği kırık yumurta kabuğunu hayal etti, argonotun diğer adı da ondan geliyordu. "Kâğıttan notilus," dedi Dane.

"Dedem sert bir adamdı, ama bu söylediğimi çok beğenmişti."

Dane tekrar banyoya gittiğinde, Billy cebindeki şişeyi açıp diline birkaç damla mürekkep damlattı. Gergin geçen bir günden ve kifayetsiz bir akşam yemeğinden sonra bile, kendini çabucak derin bir uykuya bıraktı. Rüyalara daldı.

23

NELER OLUYOR? diye düşünüyordu Marge.

Leon mesajlarına cevap vermeyince, Billy'yi aradı. O da cevap vermiyordu. Sonunda, bütün iyi niyetiyle çilingiri ikna edip Leon'un dairesine girdi. Hiçbir şey yoktu. Leon'un nerede olabileceğine dair bir ipucu bulamadı. Billy'nin arkadaşlarını ya da ailesini de tanımıyordu, arayabileceği kimse yoktu.

Leon ortadan kaybolduğu, ne o, ne de Billy telefonlara cevap vermediği zaman, polise gitmiş, iki kayıp ihbarında bulunmuştu. Polisler ona çok kaba davranmış, her yıl, haftada birkaç kayıp ihbarı aldıklarını söylemişlerdi. O kayıplardan çoğu, birkaç gün sonra, çıktıkları hafta sonu tatilinden, kafayı bulmuş vaziyette geri dönüyordu. Fazla endişelenmemesini, çok da fazla bir şey beklememesini salık verdiler.

Marge şaşkın bir vaziyette, karakolda ağlamaya başladı. Polis onun bu durumuna üzülmüş, beceriksiz tavırlarla teselli etmeye çalışmış, ona çay getirmiş, mendil vermişti. Sakinleşince evine gitti. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir buçuk saat kadar sonra kapısı çalındı. Karakolda verdiği ifadede geçen bazı sözlerin, başka şeylerle bağlantılı olması dikkatleri çekmişti. Leon'dan gelen, tam hatırlayamadığı o son mesaj, bilgisayar sisteminde kırmızı bayrakla işaretlenmişti. Marge'ın karşısında takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam ile çok genç, sarışın, dağınık üniformalı bir kadın duruyordu. Kadının elinde bir tasma vardı, ama ortalarda köpek falan yoktu.

"İyi günler," dedi adam. İnce bir sesi vardı. "Bayan Tilley'siniz, değil mi? Benim adım Baron. Başmüfettiş Baron. Bu da meslektaşım Collingswood. Konuşmamız gerekiyor. Girebilir miyiz?"

İçeri girdiklerinde, Collingswood yavaşça etrafına göz gezdirdi. Koyu renk duvarlarda posterler asılıydı. Çeşitli video sergileri, elektronik müzik partileri. Marge onlara, oturmaları için yer gösterdiyse de, ikisi de ayakta kalmayı tercih etti. Nefesi toprak gibi, domuz eti gibi kokuyordu ve gözlerini kırpıştırdı.

"Arkadaşlarınızın kayıp olduğunu bildirmişsiniz, Bayan Tilley," dedi Baron.

"Geleceğinizi tahmin etmiyordum," dedi Marge. "Karakolda bana bir şey yapamayacağınızı söylemişlerdi."

"A, evet. Onlar bizim bildiklerimizden haberdar değiller. Billy Harrow'la alakanız nedir?"

"Billy mi? Onunla bir alakam yok. Ben Leon'la beraberim."

"Beraber?"

"Dediğim gibi."

"Bir şey demediniz, Bayan Tilley."

"Karakolda söylemiştim. O benim erkek arkadaşım."

Collingswood gözlerini devirerek kafasını salladı. *Züppe karı*, diye geçirdi içinden. Parmaklarını çıtlattı, çenesini kaldırıp diğer odaları gösterdi.

"Billy'le buluşmaya gittikten sonra ondan bir daha haber almadınız mı?" diye sordu Baron.

"Oraya gittiğinden bile emin değilim. Nasıl oldu da bu kadar çabuk geldiniz? Yani, bir şey beklemememi..." Birden, dehşet içinde, ağzı açık bakakaldı. "Tanrım, yoksa onu *buldunuz mu*?"

"Hayır, hayır," dedi Baron. "Öyle bir şey değil. Başka bir konuyla bağlantılı bir durum var. Collingswood ve ben, genellikle kayıp şahıslarla ilgilenmeyiz. Biz başka bir birimden geliyoruz. Sizin konunuzla ilgileniyoruz, çünkü elimizdeki davalardan biriyle bağlantısı olabilir."

Marge ona baktı. "... Şu mürekkep balığı olayı mı? Onu mu soruşturuyorsunuz?"

"Lanet olsun!" dedi Collingswood. "*Biliyordum*. Pis alçak."

"Ha..." Baron hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Evet. Billy'nin bu konuda konuşup konuşmadığını merak ediyoruz."

"Anlamalıydık, patron. Adam ne yaptığının farkında değil. Hadi canım, sen de." Collingswood bu sön sözünü kimseyi kastederek söylememişti, en azından Marge üstüne alınmadı.

"Size ne söylediyse, kendinize saklamanızı rica edeceğim, Bayan Tilley."

"Bu işin Leon'un kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi?" dedi Marge. "Ya Billy? Sizce neredeler?"

"Biz de onu araştırıyoruz," dedi Baron. "Bir şey bulur bulmaz size bilgi vereceğimizden emin olabilirsiniz. Billy, şu mürekkep balığı hakkında çok şey anlatmış mıydı? Leon da görmüş mü? Sık sık müzeye gider miydi?"

"Ne? Hayır. Yani, bir kere görmüştü galiba. Ama o kadar ilgisini çekmemişti."

"Size anlattı mı?"

"Leon mu? Mürekkep balığının kaybolduğunu mu? Çok gülünç bir durum olduğunu söylemişti. Yani, Billy için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ama çok garip bir olaydı. Dalga geçmeden duramadı. Billy'nin de bunu uydurmadığından tam emin değilim aslında."

"Tabii," dedi Collingswood.

"Sizce neden böyle bir şey uydursun?" dedi Baron.

"Şey, olayı haberlerde izlemedik, değil mi?"

"Hayır," dedi Baron. "Ama işin içinde başka işler var. Bir haberin yayılmasını pekâlâ önleyebilirsiniz, değil mi?" Baron gülümsedi.

"Her neyse, Leon ona pek *inanmamıştı*. O... Bütün bu olanlar ona komik geliyordu. Bana en son bir mesaj atmıştı..."

"Ortalık karıştı," dedi Collingswood.

"Hadi canım," dedi Marge. "Biri dev mürekkep balığını çalıyor. Hadi canım."

"Bize Billy hakkında ne söyleyebilirsiniz?" dedi Baron. "Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Billy mi? Bilmiyorum. İyi biridir. Aslında onu pek tanımam. Leon'un arkadaşıdır. Neden sordunuz?"

Baron Collingswood'a baktı. Collingswood başını sallayarak elindeki kalemle oynamaya başladı. "Önemli değil," dedi. "Ah, kusura bakmayın, hoppacık hanım."

"Neler oluyor?" dedi Marge.

"Araştırma yapıyoruz, Bayan Tilley," dedi Baron.

"Endişelenmem gerekir mi?"

"Yo, hayır. Sence Kathı?"

"Hayır." Collingswood not alıyordu.

"Düşündükçe anlıyorum ki, bu olayın bizim davamızla bir ilgisi yok. Endişelenmeniz yersiz."

"Yersiz," dedi Collingswood. Hâlâ bir şeyler yazıyordu.

"Şimdi, bir şey bulursak mutlaka size haber vereceğiz. Ama pek sanmıyorum. Çok teşekkürler." Elini başına götürüp selam verir gibi yaptı.

"Bir dakika," dedi Marge. "Hepsi bu kadar mı?" Collingswood kapıya gitmişti bile, kaldırdığı yakalarıyla çok çıt kırıldım bir hali vardı. Marge'a göz kırptı. "Ne oldu şimdi?" dedi Marge. "Gidiyor musunuz? Şimdi ne olacak?"

"Bilmem, o adı her neyse ile zavazingosunu bulmak için her taşın altına bakacağız, emin olabilirsiniz," dedi Collingswood.

Marge'ın nefesi kesildi. "Lütfen, Kathı," dedi Baron. Marge'a bakıp, dertli bir baba gibi gözlerini devirdi. "Bayan Tilley, neler olduğunu öğrenir öğrenmez sizinle temas kuracağız."

"Onun ne *dediğini duydunuz mu*?"

"Kathı," dedi Baron. "Çık, hemen arabaya git. Duydum, duydum Bayan Tilley. Çok özür dilerim."

"Şikâyette bulunacağım." Marge titriyordu. Ellerini yumruk yaptı, sonra yumruklarını açtı.

"Elbette. Yerden göğe kadar haklısınız. Collingswood'un korkunç bir espri anlayışı vardır. Mükemmel bir polistir, her gün yaşadığımız olaylarla baş etme yöntemi de budur. Bunu bahane olsun diye söylemiyorum. Şikâyette bulunabilirsiniz, bu onun aklını başına getirecektir." Tam kapıdan çıkacakken durdu. "Onu ne kadar ayıpladığımı kendisine de söyleyeceğim."

"Durun, öylece çıkıp gidemezsiniz. İhtiyacım olduğunda sizinle nasıl temas kuracağım?"

"Karakoldan size bir numara verdiler, değil mi? O numarayı arayın. Bana ya da ekibime oradan ulaşabilirsiniz."

"Nasıl *yani*? Öylece çıkıp..." Kapı çoktan kapanmıştı. Marge Baron'un arkasından, neler olduğunu öğrenmek istediğini söyledi bağırarak, ama arkasından gitmedi. İçinden gelen ağlama arzusu geçene kadar kapıya yaslanıp bekledi. Kendine kendine söylendi durdu: "Ne haltlar dönüyor böyle?"

Neydi o öyle? Çok kötü bir şey yapmıştı. Sık sık içine doğan o hissi yine duydu: Yanlış bir karar almıştı.

"Hiçbir şey," dedi Collingswood. Bir sigara yaktı. Kış rüzgârıyla sigaranın ateşi uçuştu. "Kadının bir şey bildiği yok."

"Katılıyorum," dedi Baron.

"Olanların onunla bir ilgisi de yok. Bundan bir şey çıkmaz."

"Katılıyorum."

"Evin hiçbir yerinde büyü izine rastlamadım. Billy'nin evi gibi değildi yani." Ruhu olan, ya da olmayan biri, ya da birileri, cadılık alametleri taşıyan bir şeyler, o eve *girmişti*. Billy'nin evindeyken, Collingswood'un zavallı hayvan arkadaşı fır fır ortalıkta dönmüş, inlemiş, ciyaklamıştı. O kadar çok ses çıkarmıştı ki, Baron bile duymuştu.

"Şu anda olan pek fazla bir şey yok," dedi Collingswood. "Herkes BYS'den çok korkuyor. Bulduğumuz izleri iyi değerlendirmeliyiz. Kancık domuzu gördün." Elindeki kalemi salladı. "Yani aslında görmedin, demek istediğimi biliyorsun işte. Hiçbir şey yok. Ne oluyor peki? Bu moruk Leon, bu işin bir parçası mı?"

"Sanmam," dedi Baron. "Elimizdekilerden anladığım kadarıyla onun bir ilgisi yok. Mankafanın biri işte." Baron üfleyip püfledi. "Krakenle ilgisi olsaydı, kim bilir ne zamandır gizli görevde olurdu. Bence o bu işe yanlışlıkla girdi."

Collingswood yazdığı düşüncelerini dinlemeye başladı. Sokaklarda bir büyünün izleri kalmıştı. Çok tanıdık bir hisle, bu izleri koklamaya başladı.

"Zavallı herif," dedi.

"Kesinlikle. Onu bir daha kimse göremeyecek. Billy'yi de."

"Kötü adam Billy değilse, tabii." İkisi de uzun uzun düşündü. "Bu sabah Vardy'nin neyle uğraştığını biliyor musun?"

"*Sahi*, nerede o herif?" dedi Baron. "Neyle uğraşıyor?"

Collingswood omuz silkti. "Bilmiyorum. Adler'in dinî inançlarını araştırıyormuş."

"İnancı var mıymış ki?"

"Bilmiyorum, şef. Araştıran ben değilim. Ama bu sabah ne dediğini duydunuz mu? Krakenciler hakkında?"

Dedikodular yayılmaya başlamıştı, elbette. Hırsızlık, cinayet ve gizemli olaylar hakkında. Atlardan bile daha hızlı koşan dedikoduları kimse durduramazdı. Bu dedikoduları gizlice öğrenmek, Baron ve Collingswood'un görevlerinden biriydi. Mürekkep balığı kilisesinin üst düzey üyelerinin saklandığını, Vardy'nin din bilimci muhbirleri Vardy'ye, o da iş arkadaşlarına söylemişti.

Ayrıca, gittikçe artarak devam eden bir kıyamet dedikodusu da vardı.

Kutsal emanetler pazara çıkmıştı. Din ve organize suçların birbiriyle bağlantılı olduğundan kim şüphe edebilirdi? Katolik rahiplerden birinin de buyurduğu gibi, Aziz Calvi cinayeti bize bir şey *öğretmemiş miydi*?

"Bu işi tarikatçıların yaptığından emin miyiz?" dedi Collingswood. Burnunu çekti. "Krakenciler, ya da ne idüğü belirsizler. Belki de düzenbaz şarlatanlardır?"

"Tahminlerin, benimkiler kadar iyi. Hatta daha iyi bile denebilir," dedi Baron.

"Muhbirlerden dosdoğru bir şey öğrenemedim daha," dedi Collingswood. Burnunu çekiştirdi.

"Hoop!" dedi Baron. "Senin... Al şunu." Ona bir mendil verdi. Burnu kanıyordu.

"Sizi embesiller." dedi Collingswood. Burnunun üzerini tutuyordu. "Yağmacılar."

"Aman Tanrım, Katlı, sen iyi misin? Ne oluyor sana?"

"Sinirlerim bozuk şef."

"Böyle güzel bir günde mi?" Collingswood ona dik dik baktı. "Derdin ne senin?"

"Yok, öyle değil. Sadece..." Collingswood ellerini kaldırdı. "Bütün bu olanlar. Hepsi lanet Panda'nın suçu."

Yarı şaka, yarı ciddi konuşmalarına son veren isim bu oldu. Kıyametin geldiğine dair en şüpheci inancın bile buna hazır olduğu son. Büyülü pis bir koku Collingswood'u sardı: Diş ağrısı, kramplar, huzursuzluk. Yaklaşan korkunç bir şeyin etkisi altındaydı. Baron ona yazarak içini dökmesini önerdi. Collingswood Büyük Kötü Kurt ile başladı. Sonra Sosis Köpek'e, son olarak da Panda'ya döndü. Taktığı lakaplar, Collingswood'un daha iyi hissetmesine yardım etmemişti.

"Olanlar her neyse, kesin o lanet mürekkep balığıyla bir ilgisi var," dedi. "O şeyi kimin aldığını bir bilseydik..."

"Listenin başında gelen şüphelileri biliyoruz. Elbette eğer ofiste birileri soracak olursa." Tanrıya bağlılık, çok fazla kurban vermeyi gerektirebilirdi. KTSB, Tanrı Kraken Kilisesini dinlemiş, bilinmezliklerle dolu sözler *duymuştu*. Ama krakenin kayboluşu dinle ilgili olmayabilirdi de. Ustalıklı ve sıra dışı bir suç işlenmişti. Bu durum karışıklık yaratabilirdi.

Bürokrasi denen şey çete savaşları gibiydi. Büyük şehir polis merkezinde, saçma sapan konuşarak anlamsız yorgunluklarıyla baş etmeye çalışan tek birim KTSB'ydi. Onlar şehrin cadıları, cadıların tepesine inen balyozlardı. Onların bahanesi, tarihi garipliklerdi. İngiliz polisinde Büyücülük İşleri Birimi yoktu. SO_{21} diye bir numara ve Büyü Suçları diye bir adres de yoktu. Uçan Birim hiç yoktu. Sadece KTSB vardı. Onların da, teknik olarak, özel güçleri, tılsımlı sözleri, başvurdukları bilgeleri yoktu. Bir tek, mürekkep balığı *tarikatından* oldukları gerçeği vardı.

Elbette, bu belirsiz yeteneklerle donanmış elemanlar sürekli gözlenirdi. KTSB'nin bilgisayarları, anlaşılmaz büyü bilgileri ve cadı yazılımlarıyla doluydu (Geas 2.0, iScry). Ama birimdeki elemanlar, bu bilgilerin hepsini din politikalarına göre tariflendirmek ve uygun göstermek zorundaydı. *Architeuthis*'in kaybolmasının ardında din dışı bir odak varsa buna dikkat etmeleri gerekiyordu. Londra'nın sapkınlarının bununla bir bağlantısı olup olamayacağına bakmalıydılar. Aksi takdirde, yetkilerini kaybedebilirlerdi. Mürekkep balığı hırsızlığının içinde tarikatlar yoksa, bu olay, Ağır Suçlar, Organize Suçlar, Eski Eser Suçları gibi başka bir birime devredilebilirdi.

"Tanrı bizi korusun," dedi Collingswood.

"Farazi konuşuyorum," dedi Baron. "İkimiz arasında. Eğer *bu* işler mürekkep balığı tarikatının başının altından çıkmıyorsa, listenin başında kim var, biliyorsun."

"Laneț Dövme."

Baron'un telefonu çaldı. "Evet?" dedi Baron. Yürümeyi bıraktı ve dinlemeye başladı. Midesi bulanmış gibiydi. Rengi attı. Çok tuhaf görünüyordu.

"Ne?" dedi Collingswood. "Ne oldu, şef?"

"Tamam. Hemen geliyoruz." Baron telefonu kapattı. "Goss ve Subby," dedi. "Anders'in bizimle konuştuğunu anlamışlar. Biri... Of, hepsi benim suçum. Göreceksin."

24

BILLY UYANDIĞINDA, rüyasının her zamanki gibi birbirine kenetlenmiş, açık bir anlamı olmayan görülerden ibaret olduğunu fark etti.

Dünyanın tanrısı, neden dev mürekkep balığı olmasındı ki? Bunun için daha uygun bir yaratık yoktu. O dokunaçların dünyayı sarışını hayal etmek o kadar da zor değildi.

Şu anda bir savaşın ortasında olduğunun farkındaydı. Billy bu savaşın içine adım atmıştı. Şehir, artık onun şehri değil, bir çarpışma sahasıydı. Ani seslerle irkilip başını kaldırdı. Dane'in arkasında bir gerilla duruyordu. Dane tanrısını, Billy ise özgürlük ve intikam istiyordu. Dane ne derse desin, Billy Leon'un ve hayatında kaybettiği her şeyin intikamını alacaktı. Dövme'yle savaşa girmek, bu intikam için ona küçük de olsa bir şans veriyordu. Değil mi?

Tamamen gizlenmişlerdi. Billy'nin saçlarını düzleştirmişlerdi Dane ona sataşmadan edemedi. Dane eşofman giymişti, Billy ise, hayalî öğrencinin evinden alıp giydiği kıyafetler içinde çok tuhaf görünüyordu. Gözlerini kırpıştırarak aceleyle yürüyen Londralılara baktı. Dane yeni arabayı açmak için birkaç saniye uğraştı.

"Sihirli anahtarın yok mu senin?" dedi Billy.

"Orospuluk etme." Dane bazı parmak teknikleri kullanıyordu. Billy arabaya binip etrafına bakındı. Boş su şişeleri, buruşturulmuş kâğıtlar gördü. Umutsuzca, bu soygunun, *hoşlanabileceği, iyi* birini incitmemesini umut etti. Zavallı bir kelime oyunuydu bu.

"Eee..." dedi Billy. Artık sahaya inmişti. Siperdeydi. "Ne yapıyoruz? Peşlerine mi düşeceğiz?"

"Ava çıkıyoruz," dedi Dane. "İzleri takip edeceğiz. Ama bu tehlikeli. Ben... Yardım konusunda yalan söyledim. Yardımcı ruhlarımızın olduğu doğru değil. Pek kimseyi tanımam. İK'ye gidiyoruz."

"Nereye?"

"İngiliz Kütüphanesine."

"*Ne?* Göze batmamamız gerektiğini söylemiştin?"

"Evet. Biliyorum. Pek uygun bir yer değil."

"Öyleyse neden..."

"Çünkü bulmamız gereken bir tanrı var," diye sözünü kesti Dane. "Tamam mı? Ve yardıma ihtiyacımız var. Tehlikeli, evet, ama orası daha çok yeni başlayanların gittiği bir yer. Ne istediğini bilenler başka yerlere gider."

Orada bir büyü vardı, öyle söylüyordu, ama kesinlikle eski değildi. Daha esaslı şeyler için başka yerlere bakmak gerekirdi. Mesela Peckham'da terk edilmiş bir havuza, Kilburn'ün Gaumont Ülkesi'nin kulesine, artık sinema ya da oyun salonu olmayan metruk binalara. Shaftsburry caddesindeki Angus Et Lokantası'nın buzhanesi, kütüphanecilere fark ettirmeden yer değiştirmek için çok uygun bir yerdi.

"Çeneni kapa, gözünü aç. İzle ve öğren. Saygılı ol" dedi Dane. "Peşimizde olduklarını da unutma. *Herhangi bir şey* görürsen, hemen söyle. Başını eğ. Her an kaçmaya hazır ol."

Hafif bir yağmur başladı. Yağmur yağdığı zamanlarda, Dane'in dedesi bunun bir krakenin dokunaçlarındaki suları silkelemesi olduğunu söylerdi. Esen rüzgâr ise, onun hortumundan üflediği havaydı. Güneş ise, krakenin derisindeki fosfor ışığıydı.

"Leon aklımdan hiç çıkmıyor," dedi Billy. "Ailesine haber vermem gerek. Ya da Marge'a. Bilmesi gerekir..." Hislerini açıkça ifade etmek onun için çok zordu, o da susmayı yeğledi.

"Kimseye bir şey söylemeyeceksin. Kimseyle konuşma. Kendini açık etme."

Sanki bütün şehir tedirgindi. Bir tepenin başındaki bovling topu gibi, atılmaya hazır bir halde bekliyordu. Billy, Goss'un çenesinden çıkan yılanı hatırladı. Kemikleri itekleyerek ağzından dışarı çıkmıştı. Dane küçük bir galeriyle kuru temizlemecinin, ıvır zıvır şeyler, ucuz hediyelikler, şehre özgü tuhaf eşyalar satan dükkânların yanından geçti.

İNGİLİZ KÜTÜPHANESİNİN önünde, büyük avluda küçük bir kalabalık toplanmıştı. Öğrenciler ve araştırmacılar vardı. Havalı tavırlarla bilgisayarlar açılmış, yün eşarplar omuzlara atılmıştı. Bir şeylere çok şaşırıyor, gülüyorlardı.

Baktıkları yerde bir grup kedi vardı. Dört çift halinde, sanki bilerek yayıla yayıla yürüyorlardı. Dördü siyah, biri tekir cinsti. Durmadan daireler çiziyorlardı. Miyavlamıyor ya da mırlamıyorlardı. Rotalarından şaşmadan yürüyorlardı.

Kedilerin biraz ötesinde, güvenli olabilecek kadar uzakta, ama yine şaşırtıcı derecede yakın duran üç güvercin vardı. Onlar da kendi dairelerini yapmış, çalımla yürüyorlardı. İki grubun yürüyüş düzenleri neredeyse birbirinin aynısıydı.

"İnanabiliyor musun?" dedi kızlardan biri. Billy'nin komik kıyafetine bakıp gülümsedi. Hiç böyle eğitimli kediler görmemiştim. Kedileri çok severim."

Öğrencilerin çoğu, kedilerin gösterisini bir iki dakika boyunca izledikten sonra kütüphaneye girdi. Kalabalık azalmıştı, kalan birkaç kişi de eğlenerek değil, hayret içinde kedilere bakıyordu. Hiçbiri içeri girmedi. Uygun adım yürüyen hayvanların arasından geçmeye çalışmadı. Daha yeni gelmişlerdi, bu küçük gösteriyi izlemek istiyorlardı, ama gitmeleri gerekti.

"Neler oluyor?" dedi Billy. Dane ön avluda, kocaman bir heykele doğru ilerledi. Dışarıda olmaktan dolayı çok endişeliydi. Sürekli etrafına bakınıyor, Billy'yi altı metrelik dev Newton heykeline doğru sürüklüyordu. Sonra sırtını kamburlaştırıp öne doğru eğildi, toprağa baktı, pusulasıyla mesafeyi ölçtü. Çok büyük bir yanlış anlama gibi görünüyordu. Blake'in uzağı göremediği için esrik yakınmaları Paolozzi tarafından görkemli ve hükümran olarak yanlış çevrilmişti.

Heykelin yanında iri yarı bir adam duruyordu. Kabarık bir ceket, yün bir şapka giymiş, gözlük takmıştı. Elinde bir naylon torba vardı. Kendi kendine konuşuyordu. "Dane," dedi birisi. Billy döndü, kimseyi göremedi. Şapkalı adam, tedirgin bir tavırla Dane'e el salladı. Torbada sol görüşlü bir gazetenin o günkü baskıları vardı.

"Martin," dedi Dane. "Wati." Adama ve heykele başını sallayarak selam verdi. "Wati, yardımına ihtiyacımız var–"

"Kapa çeneni," dedi bir ses. Dane telaşla geri çekildi. "Sadece bir dakika konuşmak istiyorum."

Ses, fısıltıyla konuşuyordu. Pek duyulmamış bir aksam vardı. Londra aksanıyla tuhaf, bilinmeyen bir yerin aksanının karışımıydı. Metalik bir fısıltıydı. Billy, konuşanın heykel olduğunu biliyordu.

"Ha, tamam," dedi gazeteleri taşıyan adam. "Yapacak işleriniz var. Ben gidiyorum. Çarşamba günü görüşürüz."

"Tamam," dedi heykel. Dudakları kıpırdamıyordu. Ama ses o kocaman ağzından geliyordu. "Ona selam söyle."

"Tamam," dedi adam. "Görüşürüz. İyi şanslar. Birlik olun."

Sonra kedilere baktı. Dane'e, sonra da Billy'ye başıyla selam verdi, Newton heykelinin ayaklarının dibine bir gazete bıraktı.

Dane'le Billy ayakta dikiliyordu. Heykel de oturur vaziyetteydi. "Bana mı geldin?" dedi. "Bana ha? Çok cüretkârsın, Dane."

Dane başını salladı. "Aman Tanrım. Duydun mu..." dedi.

"Önce bir yanlışlık vardır diye düşündüm," dedi ses. "Duyunca, olamaz, dedim, Dane bunu yapmaz. O böyle bir şey yapmaz. Bulunduğun yere birkaç gözcü koydum, *seni beladan kurtarmak için.*"

"Wati," dedi Dane. Sesi ağlamaklıydı. Billy onu hiç böyle görmemişti. Teutheks ile tartışırken bile kendinden emin görünüyordu. Şimdi ise yaltaklanıyordu. "Lütfen, Wati, bana inan, başka şansım yoktu. Lütfen dinle."

"Bana ne söyleyebilirsin ki?" dedi Newton.

"Wati, lütfen. Doğru yaptığımı söylemiyorum, ama bir dinle. Dinlemeyeceksin, öyle mi?"

Billy eğilmiş oturan metal adama, sonra kraken tarikatçısına baktı. "Davey'nin kafesini biliyor musun?" dedi heykel. "Bir dakika sonra orada buluşalım. Korkarım vedalaşmak zorundayız, Dane. Sana inanamıyorum, Dane. İşimizi sekteye uğrattığına inanamıyorum."

Sessizce bir şey geçip gitti. Billy gözlerini kırpıştırdı.

"Bu neydi şimdi?" dedi. "Kiminle konuşuyordun?"

"Eski bir arkadaş," dedi Dane, zorlukla konuşarak. "Haklı olarak bana çok kızgın. Haklı. Şu pis sincap. Geri zekâlı ben. Zamanım

yoktu. Riske giremezdim. Acele etmeliydim." Billy'ye baktı. "Hepsi senin suçun. Hayır, değil. Seni suçlayamam. Haberin bile yoktu." Dane iç geçirdi. "Bu..." Artık boşalmış olan heykeli gösterdi. Billy onun konuştuğunu nasıl anladığını bilmiyordu. "O komitenin başıdır. Mağazanın baş tezgâhtarı gibi."

Kütüphaneye gelenler küçük hayvan gruplarına bakıp güldüler, bazıları geçip gitti, bazıları sanki bir şey anlamışlar gibi endişeyle hayvanları izledi. Daire olmuş yürüyen hayvanlar, sanki onları bir şeylerden alıkoyuyor gibiydi.

"Neler olduğunu görüyorsun," dedi Dane. Çaresizce elini başında gezdirdi. "*Bu* bir grev hattı ve *başım* belada."

"Grev mi? Herkes mi?"

Dane başıyla evetledi. "Yardımcı ruhların hepsi grevde."

25

ON BİRİNCİ HANEDANDAN, Orta Krallık'ın başlangıcında, İsa'dan yüzyıllar önce, Nil nehri kıyısında yaşayan zenginler, ölümdeki sonraki hayatlarını daha iyi yaşayabilmenin yollarını aramaktaydı.

Öbür dünyada tarlalar mı vardı? Karanlığın toprakları ekilip biçiliyor muydu? Evler ve ev işleri mi vardı? Yaşarken kendi işlerini görmeyen insanlardan, öldükten sonra bunları yapması nasıl beklenebilirdi?

Mezarlara, mumyalanmış efendilerine hizmet etmeleri için uşabtiler konuldu. İşleri onlar yapabilirdi.

Onlar bu işler için yapılmışlardı. Hizmet edecek şekilde yaratılmışlardı. Kilden ya da parafinden, taştan, bronzdan ya da camdan yapılmış küçük heykellerdi bunlar. Başlangıçta, efendilerinin küçük birer kopyaları şeklinde yapıldılar. Sonra açıkça hizmetkâr oldukları belli olacak şekilde, keserler, çapalar, sepetler taşır vaziyette yapılmaya başlandılar.

Yüzyıllar geçtikçe, heykeller de çoğaldı. Yılın her gününe bir heykel düşer oldu. Ölen zenginlerin hizmetkârları, ölümden sonraki hayatta, müteveffanın tarlalarında çalışmak için yaratılmıştı.

Her birinin üzerinde, *Ölüler Kitabı*'nın altıncı bölümü yazılıydı. *Ey uşabti, bana tahsis et*, yazıyordu bedenlerinde. *Çağrılırsam, ya da benden ölenin yerine yapmam gereken bir iş istenirse, önümdeki bütün engelleri kaldır, tarlaları sürmem, ekinleri sulamam, kumları doğudan batıya taşımam için bana bilgi ver. Buradayım, bekleyeceğim.*

Amaçları bedenlerinde yazıyordu. *Buradayım, bekleyeceğim.*

MUMYANIN ÖTESİNDE NE OLDUĞUNU bilen yoktu. Buradan görülen şey biçimsiz, kırılmış bir görüntüydü. Tek bildiğimiz, güve-

nilmeyecek anlık görüntüler ve dedikodulardı. Boş laflar. Ölülerin fısıldaşmaları ise bu dedikoduların, ölümün yüzey gerilimin karşısındaki yansımalarıydı. İyi medyumlar bunları duyabilirdi. Tuvalet kapısından gelen gizli fısıltıları dinlemeye benziyordu bu. Kesik kesik gelen yumuşak mırıltılar.

Duyduklarımızı bir araya getiriyor, sezinliyor ya da düşünüyoruz. Orada bir çaba olduğunu anlıyoruz. Neter-Khertet'te, krallığın bir alev gibi titrek, ölü sanıkları, ölümden sonraki hayatın, kıyametle ilgili bildikleri her şeyin onlara büyülü gelen öteki dünya hayalinin soğuk bir taklidi olduğunu anlıyorlar. Önlerine canlı bir manzara seriliyor, taştan, elektrikten ve çamurdan. (Bu katılaşmış ve Anubis olarak düşünülen ölüm sonrası şeyin işlevi nedir? Kalp yiyen Ammit nedir?)

Yüzyıllar boyunca, uşabtiler, kendilerinden isteneni yaptı. Sessiz karanlığın içinden, *buradayım*, diye seslendiler. Ektiler, biçtiler, hasat ettiler, kumların anılarını taşıdılar. Akılları olmayan bu şeyler, sahiplerine hep sadık kaldılar.

Ta ki, uşabtilerden biri nehir kenarında özdeşiyle karşılaşıp durana kadar. Biçtiği gölge ekinleri yere bırakıp kilden bedenine sabitlenmiş aleti aldı. Üzerine yazılmış kutsal metinleri sildi.

Buradayım, diye bağırdı. *Yapmayacağım.*

"KENDİNE WATI ADINI VERDİ," dedi Dane. "'Asi'. *Set maat her imenty Waset*'de yapılmıştı o." Bu tuhaf yerin adını dikkatle söyledi. "Oranın şimdiki adı Deyr-ül Medine. Üçüncü Ramses'in yirmi dokuzuncu yılında."

Başka bir arabadaydılar. Yaptıkları her soygunda insanı sersemleten donanımlarla karşılaşıyorlardı: değişik oyuncaklar, kitaplar, kâğıtlar, arka koltuklara atılmış dökümler.

"Krallığın mezarcılarına günlerdir ödeme yapılmamıştı," dedi Dane. "Onlar da işi bıraktılar. Milattan önce 1100 yılında. Onlar tarihteki ilk grevcilerdi. Galiba onu onlardan biri yapmıştı. Uşabtiler."

Parmaklarından *hınç* fışkıran bir asi tarafından yapılmış bu heykel onu temsil ediyordu. O heykeli yapan şey, bu duygular mıydı?

"Hayır," dedi Dane. "Bence birbirlerini *izlediler*. Wati de, onu yapan da örneğe bakarak öğrendiler."

KENDİ ADINI KOYAN WATI, ölümden sonraki hayatın ilk grevini başlattı. Grev gittikçe tırmandı. Uşabtinin bu ilk başkaldırısı, onu yapanlara karşı ayaklanmasıydı.

Neter-Khertet'deki ilk isyan. Demirden yapılmış, hırslarından çatlamış hizmetkârlarla kralın itaatkâr ordusu arasında kıran kırana savaşlar oldu. Herkesin kafası karışmıştı. Ruhlar alanında birbirleriyle çarpıştılar. Hepsinin aklı karışmıştı, hiçbiri kazara oluşup onlara dayatılan duyguları taşımaya alışkın değillerdi, neye bağlı olacaklarını belirleme konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahiplerdi. Ölüler dehşet içinde, olanları seyretti. Ölüm nehrinin kenarındaki sazlıklara saklanıp beklediler. Gözetici tanrılar olanlara bakmak için kendi zamanlarından kaçıp geldiler. Tarım arazilerinde gördükleri kaos karşısında dehşete kapıldılar.

İnsan ruhlarıyla öfkeden ibaret ruha benzeyen varlıklar arasında zalimce bir savaş başlamıştı. Uşabti uşabtiyi öldürdü, cinayet ötesi kâfirce eylemlerde zaten ölmüş olanları öldürdü. Dehşete düşmüş ruhları ölümden sonraki hayatın hiç bilinmeyen yerlerine sürdüler.

Tarlalar ruh cesetleriyle doldu taştı. Uşabti, tanrılar tarafından yüzlerce parçaya bölünmüştü, ama onlar da tanrıları öldürüyorlardı. Yoldaşları, kimsenin incelikle oymaya zahmet etmediği kaba yapıları, edindikleri zayıf izlenimlerden yola çıkarak kendilerini ifade etmeye çalışıyorlardı. Baltalarını, küreklerini ve yaptıkları o kahrolası sepetleri alıp, bir sürü içinde uluyan ve onları yiyen çakal kafalı dağlar kadar bedenin üzerinde taşıyorlardı, ama bizim tarafımızdan çiğnenip geçiyorlar ve saçma sapan silahlarımızla kesiliyor ve ölüyorlardı.

Wati ve arkadaşları kazandı. Her şey değişmişti.

Soylu Mısırlı ölülerin muzaffer nesilleri için, bu durum tam bir şok olmalıydı. Tuhaf, sisli bir yeraltı dünyasına uyanmışlardı. Cesetlerinin kutsal sayıldığı törenler, basit mumyalama işlemlerine dönmüştü. Artık yeni uşabti neslinin başına buyruk temsilcileri

vardı. Heykelcikleri gölgeler ülkesinin ülkesi gölgeler yönetimine itaat ediyorlardı. İnsan ölülere, *Çalışırsan, karnın doyar*, dediler.

YÜZYILLAR VE TOPLUM DÜZENLERİ geldi geçti. Ölümden sonraki hayata göç, gitgide hiç itirazsız yavaşladı ve azaldı. Ölüler ülkesinin sert demokrasisiyle barış yapan uşabtiler ve insan ruhları yavaş yavaş yok olmaya başladı, sonunda tamamen ortadan kalktı. Artık bütün üzüntüler bitmişti. Her şey tarih olmuştu.

Wati, onlardan biri olmayacaktı.

Buradayım. Yapmayacağım.

O da harekete geçmişti. Ama ne aydınlıktan, ne de karanlıktan çıkmıştı. Yan yollardan, inanç dünyaları arasındaki sınırlardan geçmişti.

Masalsı bir seyahatle, ölümden sonrasının tuhaf geçitlerinden geçerek gelmişti. Hep nehrin kaynağına ya da yolun başına doğru gitti. Murimuria'yı yüzerek geçti, Naraka'nın mağaralarından, Yomi'nin gölgesinden geçti. *En uzak kıyıdan geriye*, Tuoni ve Styx nehirlerini yüzerek geçti. Sandalcının hayret dolu bakışları altında, bir çiçek dürbünüyle karaya baktı. Yeni ölenlere yol gösteren ruh kılavuzunun yanında mola verdi. Kılavuz, Wati'ye *yanlış yolda olduğunu* fısıldadı.

Kuzeydeki nöbetçiler kürk başlıklar takarken, kadınlar sari ve kimono giyiyorlardı, bunlar cenaze kıyafetleriydi. Bronz zırhlı paralı askerler, onları öldüren kanlı baltalar, onların lime lime olmuş etleri, hepsi, insan olmayan heykelsi figürleri hayrete düşürüyordu. Oradan geçen yolcular, ölenlerin neyle karşılaşacakları hakkında konuşuyor, bu işgalcilere, efsanede yer bulamamış bu gerilla sınıfına bakıyordu. Ya da kaşlarının altından bakıp, yetişme tarzlarına göre kimi nazikçe, kimi kabaca, kendilerini tanıtıyorlardı.

Asi Wati cevap vermedi. Yeraltından yukarıya doğru yaptığı yolculuğa devam etti. Bu uzun bir yoldu, hangi ölüm daha uygun gelirse. Hesap gününü bekleyen eski kıyametçi Wati, yaklaşmakta olanlara baktı ve bir isim duydu ya da tanıdık bir görüntüyle karşılaştı. Yeni ölenlerin çok şaşırdığı o anı yaşadı. *Ah, kilometrelerce geride babanla* (ya da her kimse işte) *onunla buluştum.* O an, nesiller

boyunca ölü hikâyelerinde anlatılan andı. Yanlış yola sapan Wati ağır ağır yoluna devam etti.

Gereksiz cennetten çıktı ve şansın da yardımıyla yolun sonuna vardı. Wati, yeni ölenlere anlatılan bir masaldı. Ama sonra Annwn'un kapılarından ya da Mictlan'ın girişinin incili geçitlerinden dışarı çıktı (tam hatırlayamıyordu) ve buradaydı. Havanın, hayatın olduğu yerdeydi.

Seyahat etmekten daha fazla yapacak şey olan bu yerde, Wati etrafına bakındı ve tanıdık birliktelikler gördü.

Kendi asıl bedenine duyduğu özlemle, heykellerin bedenlerine girdi. Emirler verildiğini, alındığını gördü. Bu onu yine alevlendirdi. Yapacak çok şey vardı, tamir edilmesi gereken. Wati kendi gibi olanları aradı. Kendisi gibi yapılmış olan, efsunlu olan, büyüyle donatılmış, insanların dediklerini yapan. Onların düzenleyicileri oldu.

En zor olanlarla başladı: büyülenmiş köleler, su kovalarını taşımaya zorlanan süpürgeler, savaşıp ölmek için yapılmış kil adamlar, kandan yapılmış ve yapacaklarına dair hiçbir tercih hakkı olmayan küçük heykeller. Wati isyan çıkarttı. Usta yardımcıların ve hizmetkârların akıllarını çeldi. Onları yapan, onlara güç veren, ya da büyüyle güçlendirenlerin emirleri altında çalışmayacaklarını, o güne kadar yaptıklarının telafisini, bedelini, özgürlüklerini istediklerini söylediler.

Gördükleri âdeta sanattı. Köylü isyanlarını düzenleyenleri, keşişleri, makine işçilerini, çartistleri izledi. Onların yöntemlerini öğrendi. İsyan, her zaman elverişli olmuyordu. Çok istese de, reform yapmak için doğru zamanı beklemek gerektiğini biliyordu.

Wati, golemleri, cüceleri, kimyagerlerin yaptığı robotsu şeyleri ve yapma köleleri düzenledi. Adamotları çıktı, asma tahtalarının altına tutundu, hep görmezden gelinen yabani otlar gibi davrandılar. Hayalet çekçek sürücüleri acınası haldelerdi. Bu yaratıklar konuşan aletler gibi görülüyordu. Bilinçleri büyülü ses kalabalığının sinir bozucu bir sonucuydu, o küçük ölümlü tanrılar, hükümranlığı yetkinliğin ya da yaratıcılığın doğal bir getirisi olarak görüyorlardı.

Wati, sözlerini vahşi arkadaşları arasında yaydı. O eski *droit de prestidigitateur*[*] bir zehirdi. Wati'nin öfkesinin ve kendi yarattığı esrarengizliğinin yardımıyla bir *quids pro quo*[**] talep edilecek ve genelde olduğu gibi kazanılacaktı. Tazminatın en hafifi enerji, para, hizmet türü şeylerdi. Bu beklenmedik isyan karşısında endişeye kapılan büyücüler birleştiler.

Sonuncu olsa da bir yüzyıl daha biterken, Yeni Sendikacılık anlayışı tüm Londra'yı sarmış ve değiştirmişti. Bu durum, şehrin görünmeyen tarafındaki Wati'ye ilham verdi. Taş bebeklerden ve adam biçiminde bira bardaklarından, Tillet ve Mann'dan, Bayan Eleanor Marx'dan çok şey öğrendi ve onlarla iş birliği yaptı. Şehrin gizli katmanlarında da yayılan bir coşkuyla, Wati, BYS'yi, Büyülü Yardımcılar Sendikasını kurduğunu ilan etti.

* Büyücülük hakkı (Fr.) – *Ed.*

** Takas (Lat.) –*Ed.*

26

"DEMEK, WATI SANA ÇOK kızgın."

"Grev başladı," dedi Dane. "Bütün işler durdu. Şartların kötü olduğu yerlerde iş bırakıyorlar."

"Kütüphaneye de mi geldiler?"

Dane başını salladı. "İnanmazsın."

"Nedir bu işin aslı?"

"Her şey ufaktan başlamıştı," dedi Dane. "Böyle şeyler olur. Büyücülerden biri kuzgununu salar. Bu bir başlangıç gibi görünmüyordu, ama sonra olaylar sertleşti, bir kutu fabrikasında robotlar birleşip destek grevi yaptılar, sonra birden..." Dane göstergeye vurdu. "Tüm şehre yayıldı."

"Thatcher'dan beri en büyük grev bu. Herkes çok sabırsız. BYS'deki herkes dışarıda, bu kesin. Benim de acelem vardı. Gözlendiğini biliyordum. *Biliyordum*. Peşinden *gelmeliydim*. *Tanrıya* ne yaptığını bilmiyordum. Krakeni almışlardı. Senin durumunu bilmiyordum. Ne yaptığını, ne yapacağını da. Ama çok meşgul olduğunu biliyordum. Yedi gün yirmi dört saat seni gözleyemezdim. O şeyle kısa süreli bir anlaşma yapmak zorundaydım."

"Sincapla mı?"

"Yardımcı ruh." Dane suratını ekşitti. "Grev kırıcı oldum. Wati de bunu öğrendi. Bana kızmasına alınmıyorum. Arkadaşına da güvenemeyecekse, kime güvenecek, değil mi? Her yerde tuzaklar var. İnsanlar zarar görüyor. Biri öldürüldü. Bir gazeteci bunları yazıyor. Kimse aradaki bağı kesin olarak bilmiyor, ama bir bağ olduğu *gerçek*. Wati de çok sinirli. Bu işi çözmemiz lazım. Onun yanımızda olması gerek. Londra'daki BYS'nin kara listesinde olmak *istemem*."

Billy ona baktı. "O kadar da değil," dedi. Gözlüğü çıkarıp cebine koydu.

"Değil," dedi Dane. "Ben grev kırıcı değilim. Vaktim yoktu..." Koltuğa gömüldü. "Tamam. O kadar değildi. Bir kerelik ayrıcalık yapmaları için sendikaya gitseydim, beni reddedebilirlerdi. İşin ciddiyetini anlamayabilirlerdi. Ama çok *ihtiyacım vardı.* Hızlı birine. İkimizden biri Dövme'nin atölyesine düşebilirdi."

"İşin boktan olan kısmı şu ki ben *asla* tanıdıklara başvurmam." Başını sallayıp duruyordu. "Şanssızlık oldu. Çok büyük bir şanssızlık. Zamanlama çok kötüydü."

WATI, ELDRITCH'DE heykelden heykele geçerek, her birinin önünde bir süre bekleyerek yoluna devam ediyordu. Parktaki at heykelinin üstündeki binicinin taştan gözleriyle, kilisenin önündeki ahşap İsa heykelinin ve plastik mankenlerin gözleriyle etrafına bakındı, mesafeyi hesaplamaya çalıştı, kriterlerine göre belirlediği heykelleri seçip düşüncelerini o insan yapımı kafalara aktardı."

Holborn'un arka sokaklarındaki kafede Dane ve Billy'yle buluştu. dışarıdaki masaların dibinde duran plastikten şişman aşçı heykeline yerleşti. Heykelin parmakları "O" harfi şeklinde birleşmiş, lezzetli işareti yapıyordu. Wati'nin gelişiyle, Dane'le Billy'nin içi ürperdi. Kahve fincanlarına sarıldılar. Hem soğuktan, hem de görünme tehlikesi yüzünden iyice büzüştüler. Dane sürekli etrafına bakınıyordu.

"Dediğim gibi Dane, bu en iyisi," dedi Wati, plastik aşçının ağzı açık gülümsemesinin ardından. Aksanı değişmemişti, –Yeni Krallık'a bir de Doğu Londra aksanı mı eklenmişti?"– ama sesi boğuk çıkıyordu.

"Wati, bu Billy," dedi Dane. Billy heykele selam verdi. Heykele selam vermişti ve korkusunu sakladı. "Her şey onunla alakalı." Dane hafifçe öksürdü. "Hissedebiliyorsun, değil mi Wati? Gökyüzü, hava, her şey. Tarih işlemiyor. Bir şey geliyor. Her şey bununla ilgili. Eminim hissediyorsun. Heykeller arasında gezerken."

Bir sessizlik oldu. "Belki," dedi Wati. Hissettiği fırtına mıydı? Billy merak etti. Bir tür yer kayması mı? Heykeller arasında hissettiği bir sezgi mi? "Belki."

"Tamam. Peki o zaman. Krakenin çalındığını da duymuşsundur."

"Elbette. Melekler bu konuda susmak bilmiyor. Müzeye bile gittim," dedi Wati.

Orada istediği kadar heykel bulabilirdi. Bir sürü hayvan heykeli vardı. Heykelden heykele atlayarak bütün müzeyi dolaşabilirdi. "Muhafız koridorlarda bağırıyor. Yürüyor. Bir şey arıyor. İz sürüyor. Geceleri duyabilirsin."

"Nedir o?" dedi Billy.

"Hafıza melekleri," dedi Dane.

"Ne?..." Dane kafasını sallayarak ona susmasını işaret etti.

Peki, diye düşündü Billy. *Buna sonra döneriz.*

"Her şey altüst olmuş," dedi Wati.

"Öyle," dedi Dane. "Krakeni bulmalıyız, Wati. Kimse onu kimin aldığını bilmiyor. Önce Dövme aldı sanıyordum, ama... O Billy'yi yakaladı. Atölyesine sokacaktı. Konuşmalarından anladığım kadarıyla... Herkes *bizim* yaptığımızı düşünüyor." Dane bir an sustu. "Kiliseyi suçluyorlar. Ama öyle değil. Onu *aramıyorlar* bile. Kraken yok olunca, ardından bir şeyler çıkmaya başladı."

"Grev kırıcılığı hakkında konuşalım, Dane," dedi Wati. "Bu konuda Teutheks ile konuşmam gerekir mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Dane. Herkes ona baktı. Oturduğu yerde büzüldü, sesini alçaltarak devam etti. "Konuşamazsın. Onlara nerede olduğumu söyleyemem. dışarıdayım, Wati." Heykelin hareketsiz gözlerine baktı. "Dışlandım."

Aşçı heykelinin kaskatı duran alçısı şaşkın bir ifadeye büründü. "Aman Tanrım, Dane," dedi Wati sonunda. "Bir şey duydum, biri bir şey söyledi, yalan yanlış şeyler sanmıştım, ama..."

"Hiçbir şey yapmayacaklar," dedi Dane. "*Hiçbir şey*. Yardıma ihtiyacım vardı Wati ve acele etmeliydim. Billy'yi öldüreceklerdi. Krakeni alan her kimse, bunu o yapacaktı. Her şey böyle başladı. Yaptığım şeyin *tek sebebi* bu. Beni tanırsın. Bunu telafi etmek için ne gerekirse yaparım. Çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

DANE WATI'YE olanları anlattı. "Olan bunca şey yetmezmiş gibi, bir de onu tanka koydular." Billy, Dane'in öfke dolu bakışları kar-

şısında çok şaşırdı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. *Tankı sevdiğini sanmıştım,* diye düşündü. *Teutheks demişti ki...* "Ama yok olduğundan beri her şey daha kötüye gitti. Onu bulmak zorundayız. Billy'nin bildiği şeyler var. Onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. Wati, Goss ve Subby de işin içinde."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bunu duymuştum," dedi heykel. "Biri bana onun döndüğünü söylemişti. Doğru olup olmadığından emin değildim."

"Goss ve Subby geri geldiler," dedi Dane. "Dövme için çalışıyorlar. Harekete geçtiler. İşlerini yapıyorlar. Atölyede Billy'yle konuştular."

"O kim? Sen kimsin?" dedi Wati, Billy'ye. "Neden senin peşindeler?"

"Ben hiç kimseyim," dedi Billy. Plastik bir aşçı heykeliyle konuşuyordu âdeta. Gülesi geldi.

"O krakeni korumaya alan kişi," dedi Dane. "Onu bir camın ardına koydu."

"Birkaç gün öncesine kadar kimse değildim," dedi Billy.

"Kimse olmadığını söylemeyi çok sever," dedi Dane. "Dövme, Goss ve Subby öyle düşünmüyor. Bir şeyler bildiğine inanıyorlar."

Sessizlik oldu. Billy fincanıyla oynamaya başladı.

"Bir sincap, ha?" dedi Wati.

Dane heykelin gülümseyen donuk gözlerine baktı. Hafifçe gülme cesaretini gösterdi. "Çok kötü durumdaydım dostum," dedi.

"Bir yılan, ya da küçük karga bulamadın mı?"

"Yarı zamanlı çalışan biri lazımdı," dedi Dane. "Yardımcı ruhlar sendika üyesi. Fazla seçeneğim yoktu. Memnun olman gerekir. Sen tek bir yerdesin. Bense izlerin peşinden gidip parçalara ayrılmak zorundaydım."

"Öğreneceğim hiç aklına gelmedi mi?"

"Üzgünüm. Çaresizdim. Yapmamam gerekirdi. Önce sormalıydım."

"Evet, sormalıydın," dedi Wati. Dane derin bir nefes verdi. "Böyle bir hataya daha önce düşmemiştin. Seni eskiden beri tanırım." Dane başını salladı. "Bana neden geldin?" dedi Wati. "Sadece özür dilemek için değil, herhalde?"

"Sadece o değil," dedi Dane.

"Seni yüzsüz herif," dedi Wati. "Yardım istiyorsun." Wati gülmeye başladı. Ama Dane onun sözünü kesti.

"Evet," dedi ciddiyetle. "Biliyorsun, özür dilemeye gelmemiştim. Yardımın gerekiyor. Sana ihtiyacımız var. Sadece benle Billy'nin değil, herkesin. Tanrıyı bulamazsak, o şey ortaya çıkacak. Biri, krakenle, yapmaması gereken bir şey yapıyor."

"Biz *dışarıdayız*, Dane," dedi Wati. "Benden ne istiyorsun?"

"Anlıyorum," dedi Dane. "Ama sen de anlamak zorundasın. Bu her neyse... Eğer durdurmazsak, grevi kazanmanızın bir anlamı olmayacak. Grevi iptal edin demiyorum. Bunu asla söylemem. Olanları görmezden gelemezsin, diyorum. Tanrıyı bulmak zorundayız. Arayan sadece biz de değiliz. *Demek istediğim*, o şey dışarıda olduğu sürece daha da büyüyor. Daha çok güçleniyor. Daha çok insan peşine düşüyor. Dövme'nin ona dokunduğunu düşünsene." Yeni gelişen bir bebek tanrının cesedinde baştan aşağı dolaştığını.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Wati.

Dane listesini çıkardı. "Bunlar, Londra'da kraken kadar büyük bir şeyi saklamayı başarabilecek olanların listesi. Listeyi takip ederek kimin yaptığını bulabiliriz."

"Kaldır bakayım," dedi Wati. Dane, kimsenin bakmadığından emin olduğu bir anda listeyi plastik aşçının göz hizasına kaldırdı. "Burada... Yirmi kişi var."

"Yirmi üç."

"Epey zaman alır." Dane cevap vermedi. "Bu listenin bir kopyası var mı? Bekle."

Birden bir rüzgâr esti. Dane gülümsedi. Biraz sonra bir serçe uçup geldi, Billy'nin eline kondu. Billy yerinden sıçradı, ama kuş olduğu yerde kaldı.

"Listeyi ona ver," dedi Wati. "O senin yardımcı ruhun değil, tamam mı? Geçici olarak bile değil. O *benim* arkadaşım. *Bana* bir iyilik yapıyor. Bakalım neler bulacak."

27

KIZIN PATRONU ANLAYIŞLI biriydi, ama sonsuza kadar da idare edemezdi.

Marge işine dönmek zorundaydı.

Leon'un annesi Londra'ya geliyordu. Marge onunla hiç tanışmamıştı, telefonda bile konuşmamışlardı. Leon'un kaybolduğunu söylemek için aradığında, bu ilk konuşmaları olmuştu. Kadın, Leon'un hayatıyla ilgili bir şey bilmiyor, bilmek de istemiyordu. "Haber verdiği için" Marge'a teşekkür etmekle yetindi.

Marge, Leon'u bulmak için birlikte hareket etmelerini teklif ettiğinde, "Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," demişti.

"Polisin ilgilendiğini düşünmüyorum. Yani, eminim ellerinden geleni yapıyorlardır, ama çok yoğunlar, onların aklına gelmeyen bir şey bizim aklımıza gelebilir," demişti Marge. Leon'un annesi, bir şey duyarsa Marge'ı arayacağını, ama bunun uzak bir ihtimal olduğunu söylemişti. Marge da ona Leon'un gönderdiği son mesajdan bahsetmemişti.

"Ben de bir şey duyarsam size haber veririm," demişti. Bunu söylerken, kendisine, bütün evrene, Leon'a, bu işin peşini bırakmayacağına dair söz vermişti. Marge öfkelendi, telaşlandı, kabullendi, üzüldü. Bazen, onun hakkında yanıldığını düşündü. Leon onu terk edip kendi hayatına dönmüştü. Belki kötü işlere bulaşmış, işler ters gitmişti, belki aklını yitirmişti, Cornish kıyılarında ya da Dundee'de intikam peşinde koşuyordu. Düşünceler havada uçuşuyordu.

Leon'un annesine onun evinin anahtarlarını göndermeden önce yedeğini yaptırdı. Eve girip oda oda dolaştı, bir ipucu aradı. Birkaç gün boyunca, ne zaman Leon'un evine gitse, hep bıraktığı gibi buldu. Ama bir gün geldiğinde, ev bomboştu. Ailesi Leon'un eşyalarını aldırmıştı.

Marge'la konuşan polis, ona hâlâ endişelenecek bir şey olmadığını ima ediyordu. Marge, onu görmeye gelen polislerle konuşmayı denedi. Defalarca Scotland Yard'ı aradı, ama o isimde polisler olduğunu teyit ettiremedi. Baron'un verdiği numarada o isimde kimse yoktu. Collingswood diye biri de yoktu.

Kimdi bunlar peki? Leon'un peşine düşmüş bir çete olabilir miydi? Yoksa o da mı çete üyesiydi, Marge'dan saklamıştı?

İşe geri döndüğü ilk gün, herkes ona çok anlayışlı davrandı. Ona kolay ve önemsiz işleri verdiler. İş arkadaşları onu tedirgin ve hassas bir tavırla selamladı. Dalgın bir halde eve döndü. Leon kaybolduğundan beri hep dalgındı.

Canını sıkan bir şey vardı. Şehrin akşamüzeri gürültülerinde, araba seslerinde, çocukların bağrışmalarında, cep telefonlarının melodilerinde bir şey vardı. Sürekli fısıldayan, adını duyduğundan açıkça emin olana kadar gittikçe yükselen bir fısıltı.

"Marginalia."

Marge tam anahtarlarını çıkarırken, adamla çocuk sessizce yanında bitiverdi. Sokak kapısının önünde, biri bir yanında, diğeri öbür yanında duruyordu. Tuğla duvara omuzlarını dayamış, Marge'ı ortalarına almışlardı. Çocuk takım elbise giymişti, adam daha hırpani görünüyordu. İlk konuşan da adam oldu:

"Marjorie, Marjorie, bu bir felaket. Kayıt stüdyosu battı, kimse albümü beğenmedi. Stüdyoya gelmen gerekiyor. Yeni bir kayıt yapacağız."

"Kusura bakmayın. Ben..." Marge geriledi. Ne çocuk, ne de adam ona dokundu. Ama yanında yürümeye devam ettiler. Adımlarını ona uydurmuşlar, böylece kaçmasına engel oluyorlardı. "Nesiniz siz? Nesiniz?" dedi Marge.

"O gitaristi ikna edeceğini umuyoruz. Gelip yeniden çalması gerekiyor. Neydi adı? Billy mi?"

Marge durdu. Sonra yürümeye devam etti. Adamın nefesinden duman çıkıyordu. Marge sendeleyerek geriledi. Koşmak istedi, ama ayakları birbirine dolandı. Hava hâlâ aydınlıktı. Etrafta arabalar, köpekler, ağaçlar, gazete bayileri vardı. Adamdan uzaklaşmaya çalıştı, ama adamla çocuk yanında yürümeye, onu aralarında tutmaya devam ettiler.

"Kimsiniz siz? Leon nerede?"

"Hepsi bu kadar, öyle mi? Biz de bilmeyi çok isterdik. Teknik olarak, eski dostumuz Billy'yi, Leon'dan daha çok görmek istiyoruz. Leon'un nerede olabileceği hakkında bir fikrim var, Subby onun biraz kilo verdiğini söylüyor. O kadar az yerse, olacağı budur, tabii." Adam dudaklarını yaladı. "Billy'yle biz takılıyorduk, sonra her şey saçma sapan bir hal aldı. Nereye gitti o?"

Marge koşmaya başladı. Ana caddeye yöneldi. İkisi de onunla koşmaya başladı. Yengeç gibi yan yan hareket ediyorlardı. Ona dokunmuyorlar, ama yakın duruyorlardı.

"O nerede? Nerede?" dedi Adam. Çocuk inledi. "Çenesi düşük arkadaşımızın kusuruna bakma, hiç susmak bilmiyor, değil mi? Aslında onu severim, o da bunu kullanıyor. Ama yanılmıyor da, çok güzel fikirleri var. Billy Harrow nerede? Onu kaçıran sen miydin?"

Marge çantasını göğsüne bastırmış koşuyordu. Tökezledi. O koşarken, adam da çevresinde dolanıyordu. Sokaktakiler onlara bakıyordu.

"Kimsiniz?" diye bağırdı Marge. "Leon'a ne yaptınız?"

"Onu yedik, ruhuna da dua okuduk. Ama önce senin kimlerle sohbet ettiğini anlayalım." Adam Marge'a bakarak dilini havada dolaştırdı. Marge irkilerek geri çekildi, bir çığlık attı. Adamın dili Marge'a dokunmamıştı. Adam dudaklarını şapırdattı. Sonra yine duman üfledi. Elinde ya da ağzında sigara olmaksızın.

"İmdat!" diye bağırdı Marge. Etrafındaki insanlar ona endişeyle baktılar.

"Bak, seni bulmak çok kolay oldu, çünkü izler hâlâ duruyor. Leon ise rüzgâra karıştı. Beklerdim ki..." Dilini yeniden havada dolaştırdı. "Neyse Subby. Söyle bakalım şimdi, fıstık, Billy nerede?"

"İyi misin hayatım? Yardıma ihtiyacın var mı?" İri yarı genç bir adam, yumruklarını sıkarak yanlarına yanaştı. Arkasında bir de arkadaşı vardı, o da kavgaya hazırdı.

"Tek kelime daha edersen," dedi hırpani kılıklı adam, genç adama bakmıyordu, gözü hâlâ Marge'daydı, "ya da yaklaşırsan, oğlumla ben seni denize götürürüz ve mizana direğinin altındakileri gör-

mek hiç hoşuna gitmez. Sana taftadan bir elbise giydiririz. Anladın mı beni? Tek kelime edersen seni pişiririz, aman Tanrım ekmeğin de hiç lezzetli olmaz senin." Adamın sesi gittikçe alçaldı. Fısıldamaya başladı, ama hâlâ duyulabiliyordu. Sonra dönüp Marge'ı kurtarmak isteyen iki gence baktı. "*Ciddi mi bu evet ciddi onu halledebiliriz sen çocuğu tut ben adamı deviririm üç deyince saldır yalnız adam hayduda benziyor* falan filan. Ekmek isteyen?" Adam iğrenç bir kahkaha attı. "Bir adım daha. Bir adım daha." dedi. Son iki kelimeyi konuşarak değil, üflercesine çıkardı.

Kuşlar ötüyor, arabalar korna çalıyor, birkaç metre ötede insanlar kendi hallerinde hayatlarına devam ediyordu. Ama Marge'ın durduğu yer buz gibi ve dehşet verici bir yerdi. Marge'ın yardımına gelen adamlar Goss'un bakışlarıyla bocaladılar. Marge'ın korku dolu "Hayır!" diye haykırmasıyla geri çekildiler. Gitmediler, sadece birkaç adım geride durdular. Cesaretlerini kaybetmenin cezasıymış gibi durup seyretmeye başladılar.

"Kusura bakma, sohbetimiz bölündü..." Goss yine dilini havada dolaştırdı. Marge ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Sanki gerçekten ona dokunuyorlarmış gibi hissediyordu.

"Tamam o zaman," dedi Goss. "Bir tat alamıyorum." Oğluna bakıp omuz silkti, o da aynen karşılık verdi. "Bilmiyor, Subby." İkisi de geriledi.

"Rahatsız ettiğimiz için kusura bakma," dedi Goss, Marge'a. "Sadece bir şeyler bilip bilmediğini kontrol etmek istedik, anlarsın." Geri çekildi. Goss onu izledi, ama önceki kadar yakından değil. Marge'ın biraz uzaklaşmasına izin verdi. Kadın nefes almaya çalıştı. "Billy'nin nerede olduğunu öğrenmeyi çok istiyoruz. Her şeyi bildiğini düşünüyorduk, sonra bilmediğini düşündük. Ama ortadan kaybolunca, yeniden biliyor olması gerektiğini düşünmeye başladık. Onu bulabilirsek çok şaşarım. Kokulu izler bırakmıyor, maalesef. İkinizin konuşup konuşmadığını merak etmiştik. Bize numara yapıp yapmadığını öğrenmek istedik. Yapmıyormuşsun." Marge titreyerek derin bir nefes aldı.

"Eh, sen yoluna, biz yolumuza. Bizi gördüğünü unut. Bunlar hiç yaşanmadı. Benden sana tavsiye. Ha, eğer Billy seni ararsa, bize söy-

lersin, değil mi? Çok teşekkürler, minnettar olurum. Seninle temas kurar da, bize söylemeyi unutursan, seni bıçakla doğrarım. Tamam mı? Haydi hoşça kal."

Adamla çocuk gezine gezine uzaklaşıp köşeyi dönüp gözden kaybolunca, çevredekiler Marge'ın yanına koştu. Onu kurtarmak isteyip sonra cesaret edemeyen iki adam da utanç içinde, ama daha çok korkmuş bir halde yanına geldi. Herkes ona iyi olup olmadığını sordu.

Marge'ın adrenalini çok yükselmişti, tir tir titreyerek, gözyaşları içinde caddelerde yürümeye başladı. Çevresindeki herkese çok kızgındı. Kimse ona yardım etmemişti. Goss'la Subby'yi hatırlayınca, onları suçlamanın gereksiz olduğunu düşündü.

28

BİR ŞİŞMAN BÖCEKLER delegasyonu, Pimlico'da duvar tepelerinden ve kaldırım altlarından ilerleyerek Islington'daki bir atölyeye yöneldi. Bunlar mürekkep taşıyan küçük kölelerdi, geçici güçlerle donatılmış deneklerdi. Kapsamlı bir büyü kitabı olan *Entomonomicon*'u yazan bir bilgin tarafından kullanılıyorlardı. Bilginin kitabı yarım kalmıştı. Çünkü tek başlarına zerre kadar akılları olmayan bu yaratıklar, topluca ve ortaklaşa hareket etme kararı almış, bir beyin gibi düşünmeye başlamışlardı. Grevdeydiler.

Gittikleri yerde, kuşlar belediye sarayının üzerinde uçarak havada daireler çiziyorlardı. Bu alışılmadık sürüde bir baykuş, birkaç güvercin, iki de yaban papağanı vardı. Hepsi de yardımcı ruhlardı. Efendilerinin etki alanlarına girecek kadar yüksekten uçuyorlardı. Özellikle bazı istismarcı büyücülerin çalıştığı yerlerde protestolar düzenliyorlardı, şimdi de eğitimsiz grev kırıcı kuklalarla mücadele içindeydiler.

Bu fikir, kınkanatlı bir BYS aktivistinin başının altından çıkmıştı. Kuşların havada çizdikleri daireye o da katılacaktı. Geçen hafta, onların grevlerine destek veren kuşlara bir nevi teşekkürlerini sunuyorlardı. Çok güzel bir dayanışma sergilemişlerdi: Şehrin en güçlü büyü tedarikçileri boğuk sesleriyle ötüp duruyordu. Bu, onların duası olmalıydı.

Plan buydu. Basın, ziyaretçilerin geleceğini duyurmuştu. BYS, daire çizmekte olan kuşlara onun geri geldiğini ve yeni gelenlerle toplantıya gittiğini haber veriyordu. Küçük bir parkın köşesinde, böcekler bir çatlaktan dışarı çıktı. Kurşun gibi simsiyah parlayan yaratıklar muhataplarını beklemeye başladı. Yerdeki yaprakları kemirdiler. Ayak sesleri duyunca, sıra sıra dizilip bir ok şeklini aldılar.

Ama yaklaşan, organizatörleri değildi. Kot pantolon ve siyah çizme giymiş, deri ceketli, iri yarı bir adamdı. Başında bir motosiklet kaskı vardı. Çitin kenarında, aynı şekilde giyinmiş biri daha duruyordu.

Hareketsiz bekleyen böcekler biraz dağıldılar, geziniyormuş gibi ve ortalıkta boş boş dolanırmış gibi yapmayı, böcek hayatının anlamsız görünen işleriyle ilgilenmeye başladılar.

Ama tehlike yaklaştıkça, grev lideri, yüzü görünmeyen adamın onları ezmeye niyetli olduğunu fark etti. Başındaki kaskı çalıların dibine atmış, kocaman motor çizmeli ayaklarıyla, üstlerine doğru geliyordu. Kaçamayacakları kadar hızlı yaklaşıyordu.

Her adımda on kadar kabuk parçalandı, böceklerin içleri dışlarına çıktı. Ortak hareket etmekten giderek uzaklaştılar, daha az telaşlanır oldular. Böcekler hızla kaçışırken, adam onları öldürdü.

BYS organizatörü köşeden göründü. Gri havanın altında, boyaları dökülmüş Gürcü mimarisi tarzında binaların, gelip geçen bebek arabalı, bisikletli insanların önünde durup baktı. Dehşete kapılmış bir halde, saldırgana "Hey!" diye bağırdı.

Ama adam ölüm dansına devam etti. Kendisine bağırıldığını duymazlıktan geldi, her adımda öldürüyordu. Arkadaşı organizatörün yolunu kesti, suratına bir yumruk attı. Sonra onu bacakları ayrık ve kanı akar bir halde denize açılmaya gönderdi. Kasklı adam onu yere yatırıp üstüne çıktı, defalarca yumrukladı. Çevrede onları görenler bağrışmaya başladı. Polisi aradılar. Siyah kıyafetli iki adam işlerine devam etti. Biri ölüm dansı yapıyor, diğeri sendikacının burnunu, dişlerini kırıyordu. Öldürmeye niyeti yoktu, ama kurbanın suratı, otuz saniye öncekinden çok farklıydı artık.

Polis arabası sirenler çalarak geldi. Aracın kapıları açıldı, ama tedirgin bir hal vardı. Polisler arabadan inmiyordu. Yakındakiler, polisin telsizle konuştuğunu duyabiliyordu. Emirleri dinliyor, cevap veriyor, arabada oturuyor, öfke içinde ellerini kaldırıyordu.

İki motosikletli geriledi. Çevredekilerin korku dolu bakışları altında, kimileri onlara durmalarını söylerken, kimileri yollarından çekilirken, kimileri de polise seslenirken, iki adam bahçeden geçip uzaklaştı. Motora binmediler: Çarpık bacaklarıyla bıçkın denizciler

gibi yalpalayarak Kuzey Londra sokaklarında gözden kayboldular.

Adamlar uzaklaşınca polis arabadan çıkıp kendi kanında boğulmak üzere olan bir BYS organizatörünün yanına koştu. İki sokak ileride, uçan gözcüler huzursuzluk kokusunu almaya başladılar. Kontrollü çemberleri dağılmıştı. Teker teker dağılmaya başladılar. Belediye sarayının çatısına tüneyip neler olduğuna baktılar.

Çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Çağrılar, çok uzaklardan yankılanıyordu. Wati'nin ani bir rüzgârla meydana ulaşması uzun sürmedi. Bir evin duvarındaki, alçıdan bir azizin içine girdi.

"Alçaklar," dedi. Onun suçuydu. Duruma el koymamıştı. Dane'in ona verdiği isimlerle, şehri saran garipliklerle, olağan dışı hallerle uğraşmaya dalmış, şehirdeki her heykelde, krakenin izini sürmüştü.

Kendisi için bile çok hızlı sayılabilecek kadar kısa zamanda gelmişti. Bu hız, onu kaydırmış, heykelden dışarı fırlayıp karşı duvardaki Meissen çobanına yapışmıştı. Oradan bir oyuncak ayıya zıpladı, sonra yeniden heykele girdi. Polise ve arkadaşına baktı. Polisler böcek ölülerine baktı, ama üzerlerinde durmadılar.

"*Lanet herifler*," diye fısıldadı Wati, heykelin sesi misali. "Kim yaptı bunu?"

Kuşlar hâlâ çığlık çığlığaydı. Wati, bu karmaşaya katılan ambulansın sirenini duydu. Polislerden birinde Aziz Christopher madalyonu vardı, gümüş zincir dümdüzdü. Wati'nin içine girmek için üç boyutlu nesnelere ihtiyacı vardı. Yakınlarda külüstür bir Jaguar araba vardı. Wati, arabanın önündeki küçük figürün içine daldı. Vahşi kedinin içinde hareketsiz bekledi, polisleri dinlemeye başladı.

"Neler oluyor, efendim?" diye sordu genç polis.

"Nereden bileyim."

"Azılı bir suçlu, efendim. Burada..."

"O yüzden geldik, değil mi?" Amiri polisin lafını ağzına tıktı. Çevresine bakındı. Sesini alçalttı. "Ben de bu işten hoşlanmıyorum, ama emir, demiri keser."

29

COLLİNGSWOOD'UN polis kuvvetlerine katılmasındaki -KTSB'de işe başlamasındaki- en büyük etken, meslek argosu konuşmalardı. Başlangıçta anlaşılmaz, ama çok hoş geliyordu, saçma bir şiir gibi. *Elimdeki verilere göre, dava özeti, piliç, mal, kara para, aynasız, kıçı kalkmış, sümkürük, gaga* ve daha niceleri...

Collingswood, bu son kelimeyi ilk kez duymuştu. Bir hayvan tanrının rahipleri tarafından (nadiren) bir araya getirilen koruyucular ya da kendilerine şeytan diyen çağrılı yaratıklar (biraz daha sıklıkla). Kelimeyi cümle içinde kullanmayı düşündü. Baron'un onu tanıştıracağı gaganın mandrilvari tehlikeli bir yaratık olduğunu hayal etti. Barda ona aptal aptal sırıtıp duran sıkıcı adam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Parmaklarının küçük bir hareketiyle, adamın başına ağrılar göndermişti.

Bu hayal kırıklığına rağmen, bütün bu polis terimleri, onun üstünde bir büyü etkisi yapıyordu. Muhbiriyle buluşmaya giderken, içinden "gaga" deyip duruyordu. Bu kelimeyi çok sevmişti. Hak eden birine söylediği zaman çok keyif alıyordu.

Bir polis barındaydı. Sayısız polis barı vardı. Her birinin farklı bir atmosferi, farklı müşterileri vardı. Onun gittiği Zencefilli Kurabiye Adam barı, pek çokları tarafından Baharatlı Çerez Piçi olarak tanınırdı. KTSB elemanlarının ve işleri gereği Londra'nın daha az geleneksel olan fizik kurallarına karşı gelen diğer memurların sıkça gittiği bir yerdi.

"*Gagalarımla* muhabbetteydim," dedi Collingswood. "Herkes çok korkuyor. Geceleri kimse uyuyamıyor."

Barın arka tarafında, Darius'un karşısında oturuyordu. Darius'u dolandırıcılık ekibinden tanıyordu. Üzerinde haç işareti olan kes-

kin uçlar taşıyan alt uzmanlık birimlerinden birinde çalışıyordu. Collingswood ona, Al Adler hakkında bildiği her şeyi anlattırmaya çalışıyordu. Darius Adler'i biraz tanıyordu, başka bir olay vasıtasıyla bir ara karşılaşmışlardı.

Vardy de oradaydı. Collingswood ona baktı. Vardy onun nereye gittiğini duyunca çok şaşırmış, onunla gelmek istemişti.

"Sen buralarda aylaklık eder miydin?" dedi.

"Arkadaşın bozulur mu?" dedi Vardy. "Bazı şeyleri toparlamaya çalışıyorum. Jeton yeni düşüyor."

Vardy, son birkaç gündür olduğundan daha dalgın görünüyordu. Masasındaki kitap yığını büyüdükçe büyümüştü. Hepsi de çok esrarengiz kitaplardı: Saçma sapan görünen, yeraltı metinleri, iyi bilinen kimi kutsal kitap yorumlarıydı. Çok sayıda biyoloji kitabı da vardı. Aşırı tutucu Hristiyan web sitelerinin çıktıları alınmıştı.

"Önce sen, vaiz efendi," dedi Collingswood. Vardy asık bir suratla ona baktı. Darius'un sıkıcı fıkralarını dinlemeye koyuldu.

"Şu Adler'in hikâyesi neymiş?" diye sözünü kesti Collingswood. "Onu tanıyordun, değil mi?"

"Hikâyesi falan yok. Ne demek istiyorsun?"

"Hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Adam kötü biriymiş. Hırsızlık yapıyormuş, değil mi? Hiç yakalanamamış, ama hakkında çok söylenti var. Ama birkaç yıl öncesine kadar her şey unutulmuş. Bu ne demek?"

"Dindar biri miydi?" dedi Vardy. Darius kaba kaba bir ses çıkardı.

"Bildiğim kadarıyla değildi. Sadece bir kez karşılaştık. O zamanlar sağlamdı. Uzun hikâye." Herkes bunun ne demek olduğunu bilirdi. Yardımcılar, düşmanlar, muhbirler ve hedefler arasındaki yollar sorgulandığında büyük şehir polisinin gerçekleştirdiği bazı gizli operasyonlar makul biçimde inkâr edilebilirdi. Baron bunlara "destek" operasyonu derdi, çünkü söylediğine göre bunlar yasa(dışı)ydı.

"Ne yapıyordu?" diye sordu Collingswood.

"Hatırlamıyorum. Birileriyle birilerine bir şeyler satıyordu. Dövme de vardı."

"Dövme'yle mi çalışıyordu?"

"Hayır, onlara mal temin ediyordu. O ve birkaç kişi daha. Adı Byrne'dı. O bunak Grisamentum da vardı. Hastaydı. Bu yüzden Byrne yardım ediyordu. Dövme'yi ihbar ettiler. Dövme, daha yeni Dövme olmuştu. Kimse söylemedi, ama onu ihbar edenin Gris olduğunu tahmin ettiler. Her şey değişti, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Vardy.

"Bilirsiniz işte, eskisi gibi olamadılar. Artık her şey farklı." Grisamentum terliklerini giydi ve şimdi hepimiz Dövme'nin etrafında yavaşça dolanıyoruz.

"Öyle mi?" dedi Collingswood, ona bir sigara ikram etti.

"Şey..." Darius çevresine bakındı. "Bir süre Dövme'nin üstüne gitmememiz söylendi. Çok garip, bu hiç de akıllıca değil, aslında." Dövme'nin dikkat çekmeyi tercih etmesi, etrafa korku salmak isteyen çıkarcıların aleyhine oluyordu. "*Goss ve o lanet Subby*'yi maaşa bağladığı söylentileri çıktı. Ama bize, marifetleri sokaklara taşmadığı sürece üstlerine gitmememiz söylendi."

"Kim kime yardım ediyor?" dedi Collingswood.

Darius omuz silkti. "Olanların grevle olan ilgisini göremezsen, bulamazsın. Araştırdığımız sözcük, BYS. Bakın, Al hakkında bildiğim, onun iyi bir hırsız ve arkadaşlarına sadık biri olduğudur. Her şeyi *kuralına göre* yapmayı severdi. O dövmeleri yaptırdığını biliyorum. Ama mantıklı sebepleri vardı. Grisamentum öldükten sonra dağıttığını duydum."

"O halde," dedi Vardy. "Dindar olduğunu düşündürecek bir şey görmedin. Meleklerle çalıştığını duydun mu?" Collingswood ona baktı ve içkisinden bir yudum aldı.

"Patron," dedi Darius, içkisini bitirirken. "Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Şimdi müsaadenizle. Memnun oldum, arkadaşlar." Collingswood'la uzaktan öpüşür gibi yaptılar ve Darius gitti.

"Tanrım" dedi Collingswood Vardy'ye. "Resmen göt oldum. Sen iyisin, değil mi? Panda işe yaramıyor mu? O lanet avrolarla bir şey yaptığını görmüyorum." Ne olduğu belirsiz bir korku gittikçe yaklaşırken, Londra'nın kâhinleri görülmemiş işler peşindeydi. İkinci, üçüncü, dördüncü haberciler işe alınıyor, birileri, bir şeyi gören birileri aranıyordu.

"Panda? Ha, çok komik, değil mi? Kendimi meşgul ediyorum. Yapacak çok iş var." Çok da meşgul görünmüyordu: Aksine çok dinçti. Stres altında çalışmak onu canlandırmıştı. Üniversite, onu şikâyet ediyor olmalıydı. Bütün zamanını KTSB'de geçiriyordu.

"O tüylü şapşallar ne iş?" dedi Collingswood. "Melekleri diyorum. Beni nereye çekiyorsun?"

"Nemoflaks* nedir, biliyor musun?"

"Hayır."

"Hafıza meleklerinin diğer adı."

"Ha, *şu*... Ben onu uydurma sanmıştım."

"Yo, hepsi gerçek. Zor olan şey, tam olarak ne işe yaradığını anlamak."

"*Gagalarından* birine sorsana?" Muzip bir tavırla ona baktı.

"Muhbirlerim pek iyi değildir. Bu meleklere tapan yok. Onlar... Anlatılanları sen de biliyorsun."

"Biraz." Tarihteki bazı hükümdarlar, hafıza değil, hafıza ötesindeler, onlar anıların gardiyanları.

"Yıllar önce, bir cadı vardı. Londra Kâhinlerinden oldu. Ama onlarla anlaşamadı, çünkü işlere karışmama politikasından bıkmıştı. O ve yanındaki bir iki kişi daha bir şeyi alıp getirmek üzere Londra Müzesine girdiler. Ertesi gün ölü bulundu. Sayılır."

"Sayılır?"

"Arkadaşları ölmüştü. Kendisi kayıptı. Sadece yerinden oynamış tuğlalar ve sergi ünitesinde çamur izine rastlandı. Tuğlalardan bazıları tuhaf şekiller almıştı. Tuğlaları aldık, kesik yerlerinden yeniden birleştirdik. Bir kadın heykeli ortaya çıktı. Tuğladan. Önce yapılmış, sonrasında ise yerle bir olmuştu." Vardy ona baktı. "Meleklere gelince, bu konuda biraz okumanı tavsiye ederim. Billy'nin Adler'i bulduğu yerden edindiğin bilgilerle karşılaştırma yapmanı."

"Bana tavsiye ettiğin şey, bir sürü fazla mesai demek, değil mi?" dedi Collingswood. Vardy iç geçirdi.

---

* Mnemophylax: Eski Yunancada hafıza anlamına gelen "mnemo" ile Eski Mısır'daki muhafızları da işaret eden "koruyucu", "muhafız" anlamlarına gelen "phylax" sözcülerinin birleşmesinden oluşmuştur. *–Ed.*

"Bağlantı noktaları var," dedi. "Bütün söylediğim bu. Aradığımız tek şeyin Dövme olduğundan emin değilim. Mürekkep balığının nerede olduğunu hâlâ bilmiyorsun. Öyle var sayıyorum."

"Doğru var sayıyorsun." Gaga, yem, şiddet, kehanet, kaçma ihtimali, kâhin asası, hiçbir sözcük yeterli gelmiyordu. Dev mürekkep balığı gibi çok değerli bir parçanın değerinin mütemadiyen değişmemesi –kentin simyacılarını köpekler gibi inleten imbiklere sahip olma düşüncesi– Londra'nın repocularının bu meseleye kışkırtıcı biçimde, giderek daha fazla ilgi duymalarına sebep oluyordu.

"Onu arayan sadece biz değiliz," dedi Collingswood.

30

GEL ŞAMPİYON, ATINA ATLA *vakit geldi acele etmeliyiz işimiz çok.*

Billy bir an için derin bir uykuya daldı. Çok net, hızlı çekim gibi bir rüya gördü.

atına atla şunları halledelim.

Su altındaydı. Uyuyordu. Ama bu sefer aydınlıktı, öncekiler gibi karanlık yoktu, suyun içi güneş varmış gibi parlaktı. Derin denizlerde görülen kayalıklar vardı. Bir kanyonun iç kısımlarına benziyorlardı. Bir kanyondaydı. Etrafı tepeler ve platolarla çevriliydi. Tepesinde güneş ya da ona benzer bir ışık kaynağı parlıyordu. Yola çıkmaya hazırdı.

şampiyon, diye bağırdı. *atına atla şampiyon*

İşte atı oradaydı. Kayaların ve tepelerin üstünden aşıp onu almaya gelen şeyin ne olduğunu biliyordu. *Architeuthis*, sular püskürterek, dokunaçlarını oynatarak, kollarını uzatıp avını yakalamaya hazır vaziyette geliyordu. Hızla sürüklenebileceğini biliyordu. Geçtiği yerlere kollarını uzatıp yapışabileceğini ve avlanacağını biliyordu.

Geldi. Ama beklemediği bir şey geldi.

buna nasıl bineceğim? diye düşündü Billy. *binecek miyim?*

Tepenin ardından çıkıp gelen, tank içindeki *Architeuthis*'ti. Dört köşe camdan tank, bir kano gibi suda alçalıp yükseliyordu. İçindeki formalin sıvısı çalkalanıyor, tankın kenarlarından sızıyordu. Tanktaki kraken kişneyerek şaha kalktı. Uzun zaman önce ölmüş olan hayvanın eti tankın içinde kaydı.

şampiyon şampiyon

Bir an için, Billy bu rüyanın içindeydi. Sonra uyandı, gözlerini açtı, Dane'in ona ayarladığı evin tavanına baktı. Nefes aldı, verdi. Odadaki sessizliği dinledi.

Bu evin olmayan sahibesi, bir doktordu. Bu, raflardaki kitaplardan ve duvara asılı diplomalardan anlaşılıyordu. Kadın hiç var

olmamıştı, ama ruhu her yerdeydi. Eşyalar ve aksesuarlar zevkle seçilmişti. Perdelerin arkasına muskalar ve tılsımlar gizlenmişti. Ortak kullanılan bir evin ikinci katındaydılar.

Dane yatak odasında uyuyordu. "Yarın Wati'yle konuşacağız," demişti. "Şimdi biraz uyuyalım." Billy kanepedeydi. Yattığı yerden tavanın alçılarına baktı. Onu neyin uyandırdığını anlamaya çalıştı. Tırnakla bir şeyin çizilmesine benzer bir ses duymuştu.

Havadaki bütün tiz sesler, kıyafetlerinin çıkardığı hışırtı, birden kesildi. Kalkıp oturdu, hâlâ hiçbir ses yoktu. Bu rahatsız edici sessizlikte bir anlığına duyduğu şey, mermerde yuvarlanan cam sesiydi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Camın titreştiğini hissetti. Kanepeden kalkıp pencereye nasıl gittiğini bilemedi. Perdeleri aralayıp dışarı baktı. Gözlüğünü taktı.

Pencerenin eşiğinde bir adam vardı. Biri de aşağıdaydı. Billy hiç şaşırmadı. Pencerenin önündeki adam yağmur borusuna tutunmuştu. Pencerenin camını kesmeye çalışıyordu. O ve arkadaşı bir an hareketsiz kaldılar. Gökteki bulutlar bile kımıldamadı. Billy perdeyi bıraktı, perde eski haline geri döndü.

Birkaç saniye sonra perdenin yeniden kımıldayacağını biliyordu. Dane'i uyandırmaya çalışmadı, zaten zaman da yoktu. Bir adım attı, havadaki hareketi hissetti. Dışarıdan gelen sesleri duydu. Perdeler dalgalandı.

Adam, şaşırtıcı bir sessizlikle pencereden içeri girdi. Perdelerin arasından ilerlemeye başladı. Billy yarım yamalak hatırladığı bir judo hareketiyle onu boynundan yakaladı, yere yatırdı, hızla ve kuvvetle boğazını sıkmaya başladı. Adam iniltiler çıkardı. Dört ayak üstünde doğruldu, itişmeye başladılar. Adam akla gelmeyecek bir helezon sıçrayışıyla Billy'yi duvara yapıştırdı.

Yatak odasının kapısı açıldı. Dane'in yumruklarını sıkmış gölgesi kapıda belirdi. Çevik hareketlerle, üç adımda odanın öbür tarafına geçti. Saldırganın çenesine bir yumruk geçirdi ve başını geriye doğru itti. Adam ölü gibi yere düştü.

Billy parmaklarını çıtlatırken Dane'le göz göze geldi. Perdeleri işaret etti: *Dışarıda biri daha var.* Dane başını salladı. "Çantamda kelepçe var, şunu kelepçele" diye fısıldadı.

Dane perdenin kenarından dışarı baktı. Yavaşça pencereyi açtı. Dışarıdan gelen havayla perdeler yelken gibi şişti. Kesik kesik fısıltılar ve vurma sesleri geliyordu. Aniden, perdelerden biri sallandı.

Dane pencereye doğru atıldı. Billy'nin soluğu kesilmişti. Koca adam, döne döne ikinci kattan aşağı düştü, sessizce ön bahçenin çimleri üstüne indi. Dane, dışarıdaki silahlı adamın peşinden koşmaya başladı. Hızla uzaklaşıp sokak lambalarının altında gözden kayboldular. Billy baygın adamı radyatöre kelepçelemiş, ağzına da bir çorap tıkmıştı. Dane'in arkasından bakıyordu.

Kapı açıldı. Billy hemen savunmaya geçti, ama gelen Dane'di. Soluk soluğaydı, nefes alıp verdikçe göbeği titriyordu. "Toparlan."

"Onu yakaladın mı?" dedi Billy. Dane başıyla evetledi. Sırıtarak baktı. "Kim bunlar? Dövme'nin adamları mı?" dedi Billy. Dane yatak odasına gitti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Suratları yok mu yani? Yürüyen makine değil. Hayır. Bu Clem. Öbür moruk da Junno. Merhaba de. Selam Clem," dedi, kelepçeli adama. Çantasını savurdu. "Ups," dedi. "Galiba Teutheks saklandığımız yeri biliyor." Yüzünde huzursuz bir gülümseme belirdi.

Clem Dane'in gözlerine baktı, öğürerek öfkeyle soluk aldı. "Hey, Clem," dedi Dane. "Nasılsın adamım? Nasıl gidiyor? İyi misin dostum? Güzel, güzel." Dane Clem'in ceplerini yokladı. Bulduğu paraları, Clem'in telefonunu aldı. Çantasında o zıpkın tüfeklerinden buldu.

"Kraken aşkına, Clem, dostum, şu haline bak," dedi Dane. "Tüm bu çabayı beni yakalamak için harcıyorsun ve birileri tanrıyı alıp giderken de limon gibi oturuyorsun. Teutheks'e bir mesajım var. Bunu ona söyle, tamam mı Clem? Seni almaya geldiğinde, bu mesajı ona ilet. Tamam mı? Ona bir *yüz karası* olduğunu söyle. Hepiniz öylesiniz. Kovulan ben *değilim*. Ben tanrının işini yapıyorum. Artık kilise benim. Aforoz edilen sizlersiniz. Bunu ona söyle." Dane Clem'in yanağını tıpışladı. Clem, kanlanmış gözleriyle ona baktı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Billy. "Güvenli yerlerini biliyorlarsa, battık demektir."

"Sadece bunu biliyorlar. Daha dikkatli olmam gerek. Yeni yerlere gideceğiz."

"Oraları da biliyorlarsa ne olacak?"

"İşte asıl o zaman battık demektir."

"BİZE NE YAPACAKLARDI?" dedi Billy. Dane onu yeni çaldığı bir arabaya bindirdi.

"*Sana* ne yapacaklardı?" dedi. "Seni kapatacaklardı. Rüyanda ne gördüğünü soracaklardı. *Bana* ne yapacaklardı? Döneklik, dostum. En büyük suçtur." Arabayla soğuk, gümüş rengi ışıklarla aydınlatılmış bir kanalı geçtiler.

"Benden ne öğrenmeyi umuyorlar?" dedi Billy.

"Ben rahip değilim."

"Ben de peygamber değilim," dedi Billy. Dane cevap vermedi. "Neden rüyamda gördüklerimi sormuyorsun? Umursamıyor musun?"

Dane omuz silkti. "Ne görüyorsun?"

"Bu gece ne gördüğümü sor."

"Bu gece ne gördün?"

"*Architeuthis*'e Clint Eastwood gibi biniyordum. Vahşi Batı'daki gibi."

"Buyur bakalım."

"Ama..." *Ama hâlâ tankın içindeydi. Hâlâ ölüydü ve tankın içindeydi.*

Ana caddeye çıktıklarında gece olmuştu. Neon ışıklarla donatılmış bir caddedeydiler. Dükkânların vitrinlerinde neon ışıklardan kızarmış tavuklar ve dünya haritaları vardı. "İyi iş çıkardın, Billy. Clem kolay lokma değildir. Çok uzun zamandır bu işlerin içinde. Kavga etmeyi nerede öğrendin?"

"Beni neredeyse öldürecekti."

"İyi becerdin, dostum." Dane kafasını salladı.

"Bir şey oldu. Rüyayla *ilgiliydi.*"

"İşte ben de bunu diyorum."

"Uyandığımda hiçbir şey hareket etmiyordu."

"Bir fare bile mi?"

"Dinle. Dünya. Tamamen..."

Dediğim gibi, dostum," dedi Dane. "Ben rahip değilim. Krakenin gizemli yanları vardır."

Kraken hareket ediyor gibi değildi, diye düşündü Billy. *Bir şey, bir şey yapıyordu. Ama kraken değildi, başka bir tanrı da değildi.*

31

SÖYLENTİLER YAYILDI. Londra gibi bir şehirde hep çelişkiler yaşanırdı. En sıkıları bile karşıtlarıyla delik deşik olur, İsviçre peynirine dönerdi. Resmî olanlara giden alternatif yollar ve Londralıların gurur duydukları vardı: Oldukça karşıt eğilimler çıkabilirdi.

Söylenenlerin tümü değersizdi. Kimsenin onayından geçmemişti. Kendiliğinden etrafa yayılan dedikodulardı. Dengelemek yerine şiddeti daha çok artıran sözlerdi. Uzman polis eğilip baktı, bir tarikat olarak hoşgörüyle karşılanmış ya da beceriksiz antropologlar gibi düşüncesizce öldürülmüşlerdi. "Hah, hadi bakalım, KTSB işi yine." Ceset defalarca hançerlenmişti.

Egemen bir güç olmamasına rağmen, Londra tekliyordu. Ahlak kurallarının yerini basit gerçekler almıştı. Kanunlar konuşuyordu. Fedailer, holiganlar, ödül avcılarının, rüşvetçi şehir eşkıyalarının kanunları. Adaletin a'sı kalmamıştı. Bu konuda fikir sahibi olanlar, şehrin tam anlamıyla istilaya uğradığını düşünüyordu. Gerçek buydu.

Bir güç ağzını açmaya başladığında av peşinde koşuyor demekti. Polis telsizinden duyulduğu gibi –kanun ve düzenin korunmasına ilişkin anonslar– "Dövme mi? Ciddi mi? O çok güçlüdür, ne diye dışarıdan adam tutsun ki?"

İnsan olmaktan vazgeçip Dövme olmayı seçtiğinde Grisamentum onu başka birinin derisine hapsetmişti. "Bana Grisamentum'un kellesini getirene bu şehri vadediyorum," demişti o zaman. Bu işin peşine düşen meşhur insan avcıları tek tek ölü bulunmaya başlamıştı, heyecan kaybolmuştu. Dövme intikamını alamamıştı.

Şimdi yeni bir durum vardı. *İş isteyen?*

Shepherd's Bush'daki bir gece kulübünde buluştular. Kapının önüne ipler gerilmiş, "Özel Parti" tabelası asılmıştı. Son ticaret fuarından beri epey zaman geçmişti. İçeride toplanan cömert baylar ve bayanlar kibar kibar selamlaştı. Kimse protokol dışına çıkmadı, kulüpte barışçıl bir hava hâkimdi. Avları için rekabet etmeye gelmişlerdi. Ne olursa olsun, kan akacaktı. Ama içkilerini yudumlayıp kanepelerini yediler, sohbet ettiler: "Ah, Gehenna nasıldı?" "Yeni bir büyü kitabı almışsın?"

Silahlarını kontrol ettiler, derileri pürtüklü adamlar Berettaların, av silahlarının, larva kamçılarının konduğu vestiyerde nöbet tuttular. Mikro politikalar ve büyü alerjileri hakkında konuşan küçük gruplar oluşturdular. İçeridekilerin üçte ikisi hiç korkuya sebep olmadan, ana caddeye çıkıp yürüyebilirdi. Bazı durumlarda, kimisinin, kıyafetlerini değiştirmesi gerekirdi. Her türden şehir kıyafetleri giymişlerdi. Londra'nın bütün etnik çeşitliliği buradaydı.

Partide bir sürü yeni yetenek de vardı: mucize koklayıcıları, büyü bozucular, demir kanlar. Bazıları ekipler halinde çalışıyordu, bazıları yalnız. Bazılarının hiç olağanüstü bir yeteneği yoktu, sadece sıra dışı bağlantılar kuracak kadar şanslılardı ve öldürme yetenekleri vardı. Bu sevimli ortamdan ayrıldıktan sonra eski hallerine dönecek olanlar vardı: Gökkuşağı renklerinde bir elbise giymiş şişman bir kadın, cazibesini kaybedecek, marketteki üniformalı ergen oğlana dönüşecekti.

"Kimler gelmiş?" diye fısıldaştılar. "Herkes burada. Caniler Tarikatı, Aziz Kratoryanlar, kafile hepsi burada."

"Silah yetiştiricileri yok."

"Evet, onların şehirde olduğunu *duydum*. Buraya gelmediler, neyse ki. Belki başka bir işleri vardır. Bakın *kim* gelmiş. Şuradaki adamı gördünüz mü?"

"Romeo gibi giyinmiş salağı mı diyorsun?"

"Evet. Kim, biliyor musun? Bir Kaos Nazisi."

"Olamaz!"

"Doğru söylüyorum. Sınır tanımaz."

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum..."

"Geldik bakalım. Ne teklif edecekler merak ediyorum."

SAHNEDE BİR HAREKET oldu. Dövme'nin infazcılarından ikisi öne çıktı. Kot pantolon ve ceket giymişlerdi. Her zamanki gibi kaskları da başlarındaydı. Hiç konuşmuyorlardı. Parmaklarını çıtlatıp kollarını savurdular.

Aralarında perişan halde bir adam vardı. Ağzından salyalar akıyor, boş gözlerle bakıyordu. Saçları seyrelmişti. Kafa derisi didiklenmişti. Derisi çürümüş, ıslak tahta gibi görünüyordu. Küçük adımlarla yürüyordu. Omzundan garip bir biçimde çıkan şey, bir kapalı devre kamerasıydı. Kamera cızırtıyla çalıştı. Adamın etinin içine yerleştirilmiş alet çevresinde dönmeye başladı. Salonu taradı.

Çırılçıplak olan adam yürümeye devam ederse sahneden aşağı düşecekti. Kasklı adamlardan biri onu kolundan tutup durdurdu. Adam hemen durdu.

"Baylar," dedi, derinden gelen statik bir sesle. Gözleri hareket etmiyordu. "Bayanlar. İşimize bakalım. Söylentileri duyduğunuzdan eminim. Hepsi doğru. Durum şudur. Bir. Doğal Tarih Müzesinde korunan kraken çalındı. Bilinmeyen kişiler tarafından. Bazı şüphelerim var, ama sizinle paylaşacak değilim. Tek söyleyeceğim şey, öldüğünü düşündüğünüz insanların, var olmama gibi bir alışkanlıkları var, özellikle de bu uğursuz şehirde. Eminim, fark etmişsinizdir. Kimse buradan çıkamamalıydı. Burayı bir hafıza meleği koruyordu.

"İki. Gözaltına aldığım bir adam vardı, adı Billy Harrow. Bu konuda bildiği şeyler var. Onun yaptığını sanmıyordum, ama yanılmışım. Benden kaçtı. Bunu onaylayamam.

"Üç. Bay Harrow'un beklenmedik biçimde kaçışına Dane Parnell yardım etti." Salondan mırıltılar yükseldi. "Dane Parnell, Tanrı Kraken Kilisesinin uzun zamandır üyesi. Ama *aforoz* edildi." Mırıltılar daha da arttı. "Anladığımız kadarıyla, bunun sebebi, Billy Harrow'u kendisine ayırması.

"Dört. Şu anda evrende çok garip bir şey oluyor. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, bunun mürekkep balığıyla bir ilgisi var. Evet. Görev şu.

"Savaş istiyorum. Terör istiyorum.

"Krakeni, ya da ona dair herhangi bir işaret istiyorum. Billy Harrow'u *canlı* istiyorum, Dane Parnell'i istiyorum. Üstüne basa basa söylüyorum. Hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmayacaksınız. Ben istediğimi alana kadar, kimsenin güvende hissetmesini istemiyorum.

"Şimdi..." Hasta adam kurnaz bir tavırla konuşmasına devam etti. "Bu iş için akılsızca ödemeler yapacağım. Ama sadece teslimde, nakit olarak. İş yoksa para da yok. İşinize gelirse. Krakeni getiren kişi, bir daha çalışmak zorunda kalmayacak. Billy Harrow'u getirense, birkaç yıl tatil yapabilir." Kamera yeniden salonu taradı. "Sorusu olan?"

Gamalı haç takmış bir adam, yanındaki arkadaşına bir dizi ünlem işareti yaptı. Dinden dönmüş bir Katolik rahip, köpeğinin tasmasına asıldı. Bir şaman, elindeki fetişe fısıldadı.

"Kahretsin." Bu ses, eski püskü bir ceket giymiş genç bir adamdan geldi, ki ateş etme biçimleri, onunla karşılaşan çok kişiyi şaşkına çevirirdi. "Kahretsin," diye fırladı. Adam hasta olmuştu. İnsanların açgözlülüğüne (Kendisinin de düzenli olarak şükrettiği söylenemezdi) karşı alerjisi vardı. Salonda esen para hırsı rüzgârı öyle kuvvetliydi ki, adam kusmak için tuvalete bile yetişemedi.

32

"BU BANA BİR İYİLİK borcu olanların listesi. Kiliseden olmayanlar ve bana kazık atmayanlar," dedi Dane. Çok fazla isim yoktu. Dördüncü bölgenin dışında tenha bir yoldaydılar. Burası gizemli bir şekilde saklanmış, terk edilmiş bir araziydi. Wati'yi bekliyorlardı.

"'Bukalemun' dedikleri nedir?" dedi. "Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor."

Dane gülümsedi. "Jason. Sana dediğim kişi. İşten işe koşturur. Evet, o ve ben, geri geliyoruz." Anılara dalıp gülümsedi. "O bize yardım eder. Ama asıl adamımız Wati. Bu kesin."

"Dövme'nin beni götürdüğü o atölye nerede?"

"Ne bilmek istiyorsun? Aptalca fikirlerin mi var, Billy?"

"Aptalca ne düşünebilirim ki? Sen bir askersin, değil mi? Dövme'nin tanrını aldığından şüpheleniyorsun. Bunu ona ödetmememiz için bir sebep mi var? Ona yapabileceğim her şeyi yapmak istediğimi biliyorsun. Bu konuda dürüst olacağım. Sonra Goss ve Subby. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Senle ben. Onları halledersek herkes mutlu olur. Onlar hariç. Olay da bu zaten, değil mi?"

"Billy," dedi Dane. "Dövme'nin inine saldırmayacağız. Bir ordu olmadan bunu yapamayız. Birincisi, nerede olduğunu bilmiyorum, emin değilim. Bu da onun palavralarından *biri*, ama nereye gideceğini, ya da o atölyenin nerede olacağını asla bilemezsin. O atölyenin yerini de. İkincisi, adamlarını ne yapacağız? Çok güçlüler. Ayrıca o, Londra'nın en büyük güçlerinden biri. Herkesin ona borcu var, ya para, ya da hayatlarını ona borçlular. Ona bulaşırsak, kendimizi dipsiz bir çukura atmış oluruz. Onu yakalasak *bile ki*, bu mümkün olmaz zaten."

"O... böyle bir yeteneğe sahip mi?..." Billy ellerini döndürdü.

"Yetenek mi? Onun yeteneğe ihtiyacı yok: Onun bütün olayı para, gösteriş ve acıdır. Biri krakeni aldı, kimse, kimin aldığını bilmiyor. Şu anda emin olduğumuz tek şey, bizim ona düşman olduğumuz kadar, Dövme'nin de bize düşman olduğu. Ne istediğini biliyorum... Ama onun peşinden giderek zaman kaybedemeyiz. Ona en büyük *kötülük*, onu olduğu yerde bırakmaktır. O yakalanamayacak kadar büyük. Kusura bakma. Sadece iki kişiyiz. Benim bilgim, senin rüyaların var.

"Rüyanda bizi görmen gerek. Rüyalarının anlamsız olduğunu söylemekten vazgeç: Gördüğün şeyler gerçek. Biliyorsun. Kraken bize bir şeyler anlatıyor. Rüyanda bizi görmen gerek."

"Rüyamda gördüğüm şey," dedi Billy. "Kraken değil."

"Başka ne olabilir ki?" Dane kızmamıştı, ama ona katılmıyordu da. "Biri ona bir şey *yapıyor*." Billy başını sallayarak gözlerini kapadı.

"Ölü bir tanrıya işkence yapılabilir mi?"

"Elbette. Ölü bir tanrıya işkence yapabilirsin. Her şeye yapabilirsin. Evren bundan *hoşlanmaz*. Falcılar bu yüzden hastalanır."

"Marge'a Leon'un öldüğünü söylemem gerek." Dane çenesini sıvazladı. "O..."

"Derdini biliyorum, dostum," dedi Dane. Billy'ye bakmıyordu. "Ama bırak artık. Kimseyle konuşamazsın. Kimseyle. Hem senin, hem onun iyiliği için. Onu o kadar önemsiyorsan, iyiliğini düşünmen gerek. Konu o kadın değil, farkındayım, yine de..." Billy'nin herhangi bir şey söylemesine fırsat bırakmadı.

İkisinin arasında, yerde plastik bir cüce heykeli duruyordu. Wati'yi bekliyorlardı. Dane Billy'ye bazı dövüş teknikleri gösterdi. Yumruk atmayı, boyun kıvırmayı öğretti. "Aferin," dedi.

Savunma hamleleri çılgıncaydı. Sonra Wati geldi. O konuşana kadar, ikisi de geldiğini anlamamışlardı.

"Kusura bakmayın, geciktim," dedi küçük plastik adamın piposunun içinden, asabi bir ses tonuyla.

"Acil toplantı yapmam gerekti. Ne olduğunu bilemezsiniz."

"Her şey yolunda mı?"

"Aslında değil. Saldırıya uğradık."

"Ne oldu?"

"Bak, pikniğe gelmedik, bunu herkes biliyor, tamam mı? Ama çok sert saldırdılar. Ölümüne. André hâlâ hastanede."

"Polisler?"

"Hepsi orospu."

"Pinkertonlar mı?" Bu birim para canlısı ve grev kırıcı olmak gibi kötü bir şöhrete sahipti.

"Saklanmaya bile gerek görmediler. Dövme'nin adamlarıydı." Dane bir heykele, bir Billy'ye baktı.

"Buna şaşmamak gerek," dedi Dane. Eliyle para işareti yaptı. "Kim ödeme yapmış?"

"Sen seç. İstemediğin kadar aday var. Ama bu ne demek, biliyor musun? Peşimizdeler. Olayı DEFCON Bire kadar götürdüler."

"Üzgünüm, dostum. Sadece sen değilsin. Ben de gizli yerlerimin gerçekten gizli olduğunu sanıyordum. Teutheks adamlarını... Clem'i hatırlıyor musun?" Wati hafif bir ıslık çaldı.

"Çok başını ağrıtır. Ben en azından, bana karşı olanların arkadaşım olmadıklarını biliyorum. Mümkün olsaydı, kiliseye girip neler olduğuna bir bakardım."

"Duvarlarda heykeller var," dedi Billy.

"Onlar blok halinde. İnsanları uzak tutmak için. Çok dikkatlidirler."

"Üyelerimi korumak zorundayım, Dane. Kazanmak zorundayız. Ama istesem de, istemesem de, olay Dövme'yle savaşa dönüştü. Üyelerime zarar veriyor, ben de ona vereceğim. Eğer amacı krakeni bulmaksa, benim de amacım, ondan önce bulmak olacak. O neyi savunuyorsa, ben onun karşısında olacağım."

İki adam, birbirlerine gülümsediler.

WATI, GÖKYÜZÜNDEN bir cüce karga çağırdı. Karga mutfak tezgâhına kondu, bir kâğıt bıraktı, Wati'ye bir şeyler söyledi ve uçup gitti. Bu Dane'in kapıcı listesiydi. Kat kat katlanmış, kuşun pençesiyle didik didik olmuştu. Kırmızı, mavi, siyah tükenmezle üzerine bir şeyler yazılmıştı.

"Bilgi toplamak zor olmadı," dedi Wati o demode aksanıyla. "Kâhinler birbirlerini tanır. Bu tür yetenekleri olanlar, benim üyelerim patronlarını tanımasa bile, onlar birbirlerini tanır."

"Bunlar neden çarpıyla işaretlenmiş?" dedi Dane. "Ben Fatma Hüseyin'in doğru bir aday olduğunu düşünmüştüm."

"Maviyle işaretlenenler ülke dışında olanlar."

"Tamam. Diğerleri?"

"Onların yardımcı ruhları var. Yetenekleri onlara bağlı, onlar da grevde olduğuna göre, peyniri ekmeğin arasına koymayı bile beceremezler."

"Nasıl oluyor bu?"

"Quid pro quo,"* dedi Dane. "Onlar senin gözlerin ve kulakların. Ama dahası da var. Hayvanına istediğin şeyi verebilirsin, ne olursa..."

"Büyü."

"Ona verdikçe, daha fazlasını alırsın," dedi Wati. Hayvanlar amplifikatör gibidir. "Bunu yapabilecek dört kişi olduğunu düşünüyoruz. Simon Shaw, Rebecca Salmag, Avukat ve Aykan Bulevit."

"Bazılarını tanıyorum," dedi Dane. "Simon emekli oldu. Aykan salağın tekidir. Bir sinyal verici var mı? Sinyal göndermekten nefret ederim."

"Evet. Ama konumuz sen değilsin. Tanrın."

"Onun bedeni."

"Evet. Ya bunlardan biri, ya da daha önce hiç görmediğimiz bir şeyle uğraşıyoruz. Londra'da saklanmak o kadar kolay değil."

"Bu şey her ne ise, pek de zorluk çekmiyor, baksana," dedi Billy.

"Cebinizde benim girebileceğim bir şey bulundurun. Size daha çabuk ulaşırım."

"Barbie bebek olur mu?" dedi Dane.

"Daha kötüleri de oldu. Başka bir şey daha var. Sorun sadece o şeyi bulmakta değil. Korunmaktan da öte şeyler var. Listedeki bütün isimler taşıyıcı, savaşçı değil. Hiçbiri muhafızdan geçemez."

"Melek," dedi Dane. "Hafıza meleği."

---

* Bedel (Lat.) –*Ed.*

"Tamam, dostum, tamam," dedi Wati, Billy'ye bakarak. "Hiçbirimiz bu şeyi dosdoğru bilmiyoruz. Bizim bildiklerimizden çok farklı. Kraken çalındığı zaman melek çok fena altüst olmuştu. Biraz biliyorum, çünkü Merkezdeydim."

İnançlılar arasından bir koruyucunun varlığı görülebilirdi, bazılarına görünmüştü de, kaba bir şekilde. Çünkü *Architeuthis*, hâlâ himaye altındaydı, müzedeki diğer numunelerle birlikte korunuyordu.

"Ne meleği?"

"Nemoflaks, hafıza meleğidir. Her hafıza sarayında bir tane vardır. Ama bu her şeyi berbat etti."

"Nedir bu?"

"Sence hafıza gibi bir şey kendini korumaz mı? Melekler de bunu yapar: Onlar dikenlerdir." Hafızanın savunmaları. İçerikleri alakasız olabilir: Onların *gerçeği* ve mücadeleciliği, hepsi bu.

"Melekler bu seferkinin gitmesine izin vermez," dedi Wati. Bu şeyi aradan seçip çıkartırsın. Öfkeleniyor. Başaramadığını düşünüyor."

"Başaramadı," dedi Dane.

Başarılamayan şey, şehri yönetme takıntısından kaynaklanan eski bir entrikaydı. Londra'daki her müzenin kendi meleği vardı, hafızalarında kalan bir tanrı, nemoflaks. Varlık değillerdi, elbette. Londralıların geldiği yerden gelmiyorlardı. Ama onları var olduklarına inandıran işlevleri vardı. Bir nesnenin gücünün onun metafor potansiyelinden geldiği bir şehirde, tüm dikkatler onların içindekilere yöneldiği için, müzeler, yetenek hırsızları için çok elverişli yerlerdi. Ama onlara bu potansiyeli sağlayan süreç, hassas olanları kusturuyordu. Her soygun teşebbüsünün ardından onu engelleyen şeyin ne olduğu hakkında söylentiler çıkıyordu. Yenik düşmüş ama kurtulmayı başarmış savaşçılar, hikâyeler anlatıyordu.

Çocuk Müzesinde hırsızlar için üç oyuncak vardı: bir çember, bir topaç ve bir video konsolu. Bunları gizlice girenler için koymuşlardı. Kumaş silkeleme sesiyle, Victoria ve Albert modaya uygun buruşuk ketenleriyle devriyeye çıkmıştı. Tooting Bec'de, Londra Dikiş Makineleri Müzesi, karmakarışık iplikler, bobinler ve iğnelerden oluşmuş ürkütücü bir melek tarafından korunuyordu. Doğal

Tarih Müzesinde ise, zaman içinde evrimleşmiş bir neslin, tümüyle bundan ibaret olmasa da cam ve sıvı formunda olan meleği duruyordu.

"Cam mı?" dedi Billy. "Sandım ki... Yemin ederim, onu duydum."

"Belki de, duymanı istemişse duymuşsundur," dedi Dane.

Ama mürekkep balığı çalınmış, melek başarısız olmuştu. Kimse bunun cezasının ne olduğunu bilmiyordu. Alimler, yabancı bir pişmanlığın dışarı aktığını hissediyordu. Melekler, onlara yüklenen mesuliyetleri geride bırakmış, müzenin koridorlarından geçip dışarı çıkıyorlardı. Sokaklarda ölü gibi dolaşan kötü bir şeye karşı hafızayı korumak için savaşıyorlardı.

"Aradığımız sadece bir taşıyıcı değil,"dedi Wati. "Hafıza meleği ile savaşıp kazanan biri olmalı."

"*Kazandılar* mı?" dedi Billy. "Kavanozda bir ceset bulan bir adamla konuşuyorsun." Birbirlerine baktılar.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi Dane.

"Falcılara gidin," dedi Wati. "Londra Kâhinlerine."

"Ne diyeceklerini biliyoruz. Kayıtları duydun. Teutheks onlarla konuştu..." Ama Dane tereddüt içindeydi.

"Bizi neden almıyorlar?" dedi Billy.

"Onlar tarafsızdır, araya giremezler."

"Büyü dünyasının İsviçre'si mi?" dedi Billy.

"Onlar hiçbir şeydir," dedi Dane. Tedirginliği sürüyordu. "Onlar *ilkti*, değil mi?"

"Evet," dedi Wati.

"Yeniden kâhin oldular," dedi Dane. "Belki."

"Bizi görmeleri onlar için tehlikeli değil mi? Duyan olabilir," dedi Billy.

"Şey," dedi Dane. "Bizden bahsetmemelerini sağlamanın bir yolu var." Gülümsedi. "Eğer onları bir şekilde görecek olursak..."

Kaybedecek bir şey yoktu. Londra'nın akıl güçleriyle bu kadar uzun süre başka nasıl pazarlık edebilirlerdi ki? Doktorlar ve Katolik rahipler gibi, Londra'nın Kâhinleri de sessiz kalma yemini etmişlerdi.

33

MİLYONLARCA LONDRALI vardı ve büyük çoğunluk, neler olduğunun, şehrin yeteneklerinin ve sapkınlıklarının farkında değildi. O milyonlarca insan, büyücülerden daha sıradan değildi. Şehrin büyüklüğü, görünmezleri küçültüyordu ve o görünmezler, sadece hayret verici şeylerin bulunduğu yerlerde değildi.

Aynı anda, şehrin tenha yerlerinde dramatik olaylar yaşanıyordu. Çoğu Londralı için değişen bir şey yoktu, ama bir depresyon ve öfke dalgasının başlaması, kötü bir şeylerin habercisiydi. Bunlar iyi şeyler, önemsiz şeyler değildi. Şehirde yaşayanlardan bir kısmı, tehlikenin gün geçtikçe arttığını dile getiriyordu. Sürmekte olan grev, büyü endüstrisinin büyük kısmını felce uğratmıştı. Tanrıların ve canavarların ekonomisi durma noktasına gelmişti.

Gizemli yerlerin gazeteleri –*Chelsea Picayune, Thames' Unwater Notes, The London Evening Standart* (bu, aynı adlı daha eski olan gazete), bin yılın işaretlerini haber veriyordu. Uyuşturucu kullanımı had safhalara ulaşmıştı. Smack ve Charlie, kullanıcı büyücülerin ana sermayesini ele geçirmeye uğraşmaktan yılmadıkları uyuşturucular, daha esrarengiz dozlar, kullanım dışı hatların ve zamanın koptuğu kimi yerlerin ayıklanması, toz bağımlılarına, çöküş ve tarih bağımlılarına sunulan seçenekler ve gitgide fazlalaşan entropi. Artan talebi karşılamak için se burundan çekilebilir saf tozlar yerine, kalitesiz mallar üretildi ve çabuk üremeleri için usulsüzlükler yapıldı.

Bağımsız çalışan bir grup gizemlinin engellediği ve Dövme'ye giden ürün nakliyesi yeniden yola çıkmıştı. Kimse, bu eski püskü şeyleri önemsemedi: Malları yakıp yıktılar, sonra ölenlerin bedenlerinde delikler açarak ve şehri canavarların sardığı söylentilerini yayarak ortadan yok oldular.

Söylentiler, grafiti olarak duvarlara, hem sanal ortamdaki hem de etraftaki ilan tahtalarına, orada çalıştığı bile şüpheli tuhaf insanların girip çıktığı önemsiz ofislerdeki mantar panolara aktarıldı. *Dane Parnell, Tanrı Kraken Kilisesinden aforoz edilmişti.* Ne tür bir sapkınlığa bulaşmış, nasıl ihanet etmişti? Kilise, onun inancının yok olduğundan başka bir şey söylemiyordu.

GÜN AĞARIYORDU. Dane'le Billy, Londra yakınlarında, açık bir alandaydı. Dane, sinirden seğirmeye başlamıştı. Eli cebinde, silahını kavramıştı.

"Daha çok bilgiye ihtiyacımız var," demişti.

Metronun karşısındaki Cannon Caddesi. Eskiden yabancı bir banka olan bina, şimdi bir spor mağazasıydı. Kaslı adam posterlerinin altında cam kapaklı bir dolap ve demir parmaklıklar vardı. Cam dolabın içinde de kocaman bir taş. Dane ve Billy, uzun süre gelen geçene baktı.

Londra Taşı. O eski kaya parçası, olayların merkezine çok yakındı. Bu durum şüphe yaratıyordu. Romalıların mesafe ölçmede kullandığı bir taştı bu. O eski kayaya güvenmek, ilginç ve tehlikeli bir gelenekti. Londra Taşı bir kalpti. Hâlâ atıyor muydu?

Evet, dokusu sertleşmiş olsa da, hâlâ atıyordu. Billy, kalp atışını hissedebileceğini düşündü. Hafiften gelen, camı, davulun üstündeki kum gibi titreten yorgun bir ritim.

Bu taş bir hükümdar tahtıydı. Nereye bakacağınızı bilirseniz, taşın şehrin tarihinden kopup geldiğini görürdünüz. Jack Cade, krala şikâyetlerini bildirirken, kılıcıyla bu taşa dokunmuştu: Böylece konuşmaya hak kazandığını söylemiş, diğerleri de ona inanmışlardı. Sonradan her şeyin neden aleyhine döndüğünü hiç merak etmiş miydi acaba? Belki talihi tepe taklak olup, başı köprüden aşağı sallanırken dört parçaya ayrılmış bedenini ve bu durumdan duyulan ulusal sevinci gördüğünde şöyle demişti: *Eee, Londra Taşı. Açıkçası, senden aldığım mesajlar biraz kafamı karıştırdı... Düşünüyorum da, isyana önayak* olmasa *mıydım acaba?*

Ama unutulmuş, saklanmış, kamufle edilmiş olan Taş, kalpti. Kalp, taştı. Farklı yerlerinden atıyordu. Hedefine ulaşmış ve sonun-

da burada, sağlığa zararlı bir spor mağazasıyla kriket malzemeleri satan bir dükkânın ortasında durmuştu.

Dane, Billy'yi gölgelerden yürütüyordu. Billy, görülmesinin, görülmelerinin çok zor olduğunu hissediyordu. Dar bir sokakta, bir tuğladan destek alarak şaşırtıcı bir çeviklikle kendini yukarı çeken Dane, harap bir binaya girdi. Örümcek Adam'ın biraz daha şişmanıydı. Billy'ye kapıyı açtı. Onu mağazanın arka tarafındaki dar geçitlerden, tuvaletlerin ve Shakira tarzı bir kapüşonlu tişört giymiş bir gencin dolaştığı ofislerin önünden geçirdi. Genç adam cebini yokladı, ama Dane silahını çıkarmıştı bile. Doğrudan alnına nişan aldı.

"Marcus, değil mi?" dedi Dane.

"Tanışıyor muyuz?" Genç adamın sesi etkileyici biçimde sakindi.

"İçeri girmemiz gerekiyor, Marcus. Ekibinle konuşmam lazım."

"Randevun var mı?"

"Arkandaki kapıyı çal, oğlan orada." Ama çıkardıkları gürültü yüzünden, içerideki erken davranıp kapıyı açtı. Billy küfür edildiğini duydu.

"Bu Kokarca," dedi Dane. Sonra sesini yükseltti. "Londra Kâhinleri. Kimsenin başına bir şey gelmesin. Silahımı bırakıyorum." Silahı onların göreceği şekilde salladı. "Bıraktım."

"Dane Parnell," dedi babacan bir ses. "Yanındaki de Billy Harrow olmalı. Ne için gelmiştiniz, Dane Parnell? Ne istiyorsunuz?"

"Herkes Londra Kâhinlerinden ne istiyorsa onu, Kokarca. Sana danışmak istiyoruz. Önceden haber veremedik, ama şimdi olabilir mi?"

Uzun bir tereddüt anından sonra, Kokarca güldü. "Herhalde telefon edecek durumda olamazdınız. Bırak gelsinler, Marcus."

İçeride bir bekleme salonu vardı. Deri Dünyası mağazasından alınmış kanepeler ve bir içecek makinesi konmuştu. Raflarda kılavuzlar ve kitaplar duruyordu. Ucuz bir hah, masalar, kalın klasörler dolusu dosyalar. Tavan yüksekliğindeki pencereden içeri ışık geliyor, dışarıdaki kaldırımda yürüyenlerin bacakları, ayakkabıları görünüyordu. İçeride birkaç kişi vardı. Çoğu elli yaşlarında ya da

üzeri, diğerleri ise daha gençti. Ceketli, kravatlı, işçi tulumlu, spor giyimli adamlar ve kadınlar.

"Dane," dedi, ortalarındaki bir adam. Çok yaşlıydı. Cildi buruş buruş olmuş, derisi kalınlaşmıştı. Etnik kökeni hakkında fikir yürütmek imkânsızdı. Adam koyu gri renkteydi. Beton rengi. Billy, Teutheks'in kaydettiği o delice sesi hatırladı.

"Kokarca," dedi Dane, saygılı bir tavırla. "Saira." Yanındaki kadına da selam verdi. Kadın yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Sert görünüşlü, iyi giyimli, Asyalı bir kadındı, kollarını kavuşturmuştu. Londra Kâhinleri hiç kımıldamadı. "Böyle aniden geldiğimiz için kusura bakmayın. Ben... Bizi kimin gözetlediğini bilmiyorum."

"Duyduk..." dedi Kokarca. Gözleri hep fal taşı gibi açıktı, sürekli hareket halindeydiler. Kokarca dudaklarını yaladı. "Başına gelenleri ve Kiliseyle olan durumunu duyduk, çok üzüldük, Dane. Çok yazık, çok, çok yazık."

"Teşekkür ederim," dedi Dane.

"Sen Londra'ya karşı hep dostça davrandın. Yapabileceğimiz bir şey..."

"Teşekkür ederim."

Londra'ya dostça davranmış. Daha önce de bir şeyler yaşanmış, diye düşündü Billy.

"...Etmemelisin," diye devam etti Kokarca. "Çekinmene gerek yok. Arkadaşın?..."

"Acele etmeliyiz, Kokarca. Dışarı çıkamayız."

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Kokarca, hafif şakacı bir sesle. "Bizi yeminlerimizle tuzağa düşürüyorsun."

"Mahremiyet," dedi Saira.

"Sır saklamanızı istiyorum, evet, ama geleceğe bakmanızı da istiyorum... Ve size güvene–"

"Sana ne söyleyeceğimizi biliyorsun," dedi Saira. Şaşırtıcı şekilde havalı bir tavırla konuşuyordu. "Son zamanlarda sürekli uyarılarda bulunmadık mı? Neden sayıca azaldık sanıyorsun? Bazıları geleceği öğrenmeye pek meraklı oluyor."

"Biz hiç taraf tuttuk mu, Dane?" dedi Kokarca.

Londra Kâhinleri, Gogmagog, Corineus, Mithras'tan ve diğerlerinden beri buradaydı. Paristurges (Dane bunu Billy'ye söylerken çok dikkatli telaffuz etmiş, Fransızcasını konuşturmuştu, *paritürj*, diye), Warshawtarchs ve Berlinimagi gibi başka yeraltı şehirlerindeki gizli birlikleri, tamamıyla tarafsız kalmışlardı. Bugüne kadar ayakta kalmalarının sebebi de buydu.

Şehrin bekçileri değillerdi: Kendilerini onun hücreleri olarak tanımlıyorlardı. Genç, gürbüz büyücüleri, şekil verenleri, önceden görenleri ve boyut değiştirenleri işe alıyorlardı. Sokaklardaki suların buluştuğu bir kanal oldukları konusunda ısrar ediyorlardı. Londra'ya tapmıyorlardı, ama ona saygılı bir mesafede duruyorlardı. Şehrin ihtiyaçlarını, arzularını ve iç algılarını idare ediyorlardı.

Ona *güvenemezdiniz*. Tek bir şey değildi. Oysa başlangıçta tek bir şeydi ve tek bir programı yoktu. Şehrin tüm mevcudiyeti, Hoxton ve Queen's Park gibi en kötü güce teslim olan yerler, daha bağımsız olan Walthamstow, belirsizlik içindeki Holborn, hepsi Londra'mısı bir şeyin, bir bütünün tartışmalı parçalarıydı.

"Kimse bize, neler olduğunu açıkça anlatmayacak," dedi Billy

"Bunu görebilmek çok zor," dedi Kokarca. "Sadece onun... Sadece şeyi... Bir şey görebiliyorum." Billy ve Dane birbirlerine baktılar. "Pekâlâ. Geleceğe bakmak istiyorsunuz. Neler olduğunu merak ediyorsunuz. Saira, Marcus. Dane ve Billy'ye neler görebildiğimizi gösterelim."

DIŞARIDA, RÜZGÂR suratlarına çarpıyordu. "Peşimizde olduklarını biliyor musun?" diye fısıldadı Billy, Saira'ya.

"Evet," dedi kadın. "Galiba biliyoruz." Saira çok havalı bir kadındı. Savruk ama kendine has bir zariflikle sigarasını çekti. Billy, okuldayken bir türlü yanlarına yaklaşamadığı kızları hatırladı.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Saira.

"Bir arkadaşımı ve onun kız arkadaşını düşünüyorum." Bu doğruydu. "Merak içindeyim..." Billy başını eğdi. "Arkadaşım öldü, bu yüzden buradayım. Sürekli onun kız arkadaşını düşünüyorum. Ne durumda..." Bu da doğruydu. "Arkadaşımın öldüğünü, kız arkadaşına söylemek isterdim, haberi bile yok."

"Arkadaşını özlüyorsun."

"Hem de nasıl."

Marcus ağır bir çantayı yüklendi. "İçeride durmayı tercih ettiğini biliyorum, Dane," dedi Saira. "Ama bu işler böyledir, sen de bilirsin."

Dane gökyüzüne, binalara baktı. Eli, çantasının içindeki silahın üstündeydi. Mağaza vitrinlerinin, bankaların, sandviççilerin önünden geçip Londra şehrinin derinlerine daldılar. Kalabalıktan, belediye işçilerinin çalıştığı ana caddelerden uzaklaştılar.

Saira, Billy'den yana baktı. Billy nereye gittiklerine dikkat bile etmiyordu. Gözleri kapalıydı. Billy bunun böyle olması gerektiğini biliyordu. Tam o anda, o saniyede olan gizemli bir şey, Billy'yi sarıp sarmaladı. Yanındakilerin ayak seslerini dinledi.

"Kokarca," dedi Saira, alçak sesle.

Dane kulak kesildi. "Zamanımız yok."

Kırmızı posta kutusunun yanından, daha kalabalık bir caddeye yöneldiler. Kokarca, bel hizasına gelen posta kutusuna, anne karnındaki bebeğe dokunur gibi dokundu. Billy hayretler içinde seyrediyordu. Zorlanarak gerildiğini hissetti. Sanki bir bebeği dünyaya getirmek istercesine ıkınarak Billy'ye baktı.

"Çabuk," dedi Billy. "Daha fazla bekleyemeyiz."

"Ben..."

"Arkadaşının arkadaşına bir şey söylemek istiyorsun," dedi Saira, alçak sesle.

"Ne?"

"Ne taşıdığına bak. Onunla konuş."

Bu nasıl iş böyle? diye düşündü Billy. Saira'nın yüzü tamamen ifadesizdi. Ama nezaketi Billy'yi sinirlendiriyordu. Bu onun suçu değildi, Billy farkındaydı. *Bu maskaralığa daha fazla katlanamayacağım*, diye düşündü.

"Daha iyi olacaksın," dedi Saira. "Burası Hoxton değil. Burada güvendesin."

Londra şehri insanı sağaltıyordu, değil mi? Her şeyi yapıyordu, bunu neden yapmasındı ki? Dane neden yanlarında değildi? Billy çileden çıkmıştı. Dönüp arkasına baktı. Ama Dane oradaydı. Öyle-

ce bekliyordu. Açıkta, korunmasız, telaşlı, Billy'nin işini bitirmesini bekliyordu. Sanki bu yaptığının iyi bir fikir olduğuna inanırmış gibi.

Ağlayacak halim yok ya, diye düşündü Billy. Böyle düşünmesi hiç de iyi değildi. Bakışlarını çevirmek zorunda hissetti. Posta kutusuna. Oraya yöneldi.

Mesaj iletmek için bir posta kutusu kullanmak, oldukça sıkıcı bir metafordu. Kendini gülünç duruma düşmüş gibi hissediyordu. Alınmıştı. Yine de kendisini bekleyenlere bakamıyordu. Aklında sadece Leon vardı ve buna bağlı olarak, Marge'a karşı duyduğu suçluluk. Yoldan gelip geçenler onlara dikkat bile etmedi. Billy, gözünü posta kutusunun karanlık ağzına dikmiş bakıyordu.

Öne doğru eğildi. Ağzını boşluğa götürdü. Londra iyileştiriyordu. Kutuya fısıldadı. "Leon..." Yutkundu. "Marge, çok üzgünüm. Leon öldü. Öldürüldü. Elimden geleni yapıyorum... Öldü. Çok üzgünüm, Marge. Bu işe bulaşma, tamam mı? Elimden geleni yapacağım. Kendine iyi bak."

Bunu ona neden yapıyorlardı? Çıkarları neydi? Alnını posta kutusuna dayadı, ağlayacak gibi oldu. Mesajını fısıldayarak tekrarladı, Leon ve Goss'un karşı karşıya geldiği ve sonra Leon'un yok olduğu anı hatırlamaya çalıştı. Ağlama hissi geçmişti. Posta kutusuna bir mektup bırakmış gibi hissediyordu artık.

Billy posta kutusundan uzaklaşırken, "Daha iyi misin?" diye sordu Dane. "Daha iyi görünüyorsun."

Billy cevap vermedi. Saira da konuşmadı. Ama ona bakamayışında, farklı bir anlam vardı.

"İŞTE," DEDİ KOKARCA. Bir çıkmaz sokağa girmişlerdi. Tahta bir panonun arkasında, tarih öncesi kalıntıları andıran vinçler duruyordu. İş makinelerinin ağır ağır çalıştığı, motor sesleri çıkardığı duyuluyordu. "Bizi kimse burada duyamaz."

Kokarca çantasını açtı. İçinden tulumlar, göz maskeleri, ağız maskeleri, bir kaldıraç ve bir köşe törpüleme makinesi çıktı. Hepsi de çok alakasız nesnelerdi. "Marcus, bağışıklarla ilgilenecek. Saira plastikleştirecek. Kokarca onların patronu. Her ne kadar devri geç-

miş de olsa Kokarca baş büyücü," dedi Dane, Billy'ye. Yüzüne baktı, ekledi: "Kokarca iç organları okur."

Koruyucu kıyafetini giymiş olan Kokarca, yaşlı bir adamdı. Keskiyi çalıştırdı. Etrafı metalin betonda çıkardığı bir vınlama sesi sardı. Kokarca betona bir çizgi çekti. Keskinin bıçağında kan izleri oluştu.

"Aman Tanrım," dedi Billy, geri çekilirken.

Kokarca, keskiyi oluşan çatlaktan içeri soktu. Beton tozu ve püsküren kan, üzerine bulaştı. Köşe törpüleyiciyi aldı, oyuğa koydu. Sonra kaldıracı getirdi, kanla ıslanmış oyuğa dayadı. Kuvvetle itti. Döşeme taşı ikiye ayrıldı.

Delikten bağırsaklar fırlamaya başladı. Büklüm büklüm, mor ve kanlı, etin içinden kımıl kımıl kaynayan bağırsaklar göründü.

Billy, şehrin iç organlarının, yeraltındaki kökler, kablolar, borular olduğunu sanmıştı. Bunu görmeyi beklemiyordu. Kokarca'nın delikten aşağı bir kablo sarkıtacağını ve bu kablo vasıtasıyla gördüklerini yorumlayacağını düşünmüştü. Böylesi bir gerçekçilik, onu dehşete düşürmüştü.

Kokarca bir şeyler mırıldandı. Etleri parmağıyla dürtükledi. Bir piyanist gibi dikkatli ve nazikti. Bağırsakları oynatarak Londra'nın iç organların düğümleri arasındaki açıları kontrol etti. Bağırsaklar, sanki gökyüzüne bir şey yansıtmışlar gibi başını kaldırdı. "Bakın, bakın!" dedi. "Bak, bak, bak, *Gördünüz mü*? Ne dediğimizi görüyor musunuz? Hep aynı şey." Bağırsakları çekiştirdi. "Bakın." Bağırsaklar hareket etti. "Her şey sona eriyor. Bir şey geliyor. *Kraken*." Billy ve Dane bakakaldı. Bu yeni bir şey miydi? Kraken? "Bakın. Ateş."

"Her yerde ateş var. Kraken ve bütün kavanozlar. Sonra ateş." Bağırsaklar grileşmeye başladı. Birbirlerinin üstünde dolaşıyor, birleşiyorlardı.

"Kokarca, daha açık anlatman gerekiyor," dedi Dane. "Bize gördüklerini tam olarak söyle..." Ama Kokarca söylenenleri duyacak halde değildi.

"Ateş, *her şeyi* yutuyor," dedi. "Ve kraken hareket ediyor, ateş her şeyi yutuyor, cam alev alıyor, bir *kum* bulutu olana kadar da yanıyor. Şimdi her şey gidiyor." Bağırsakların üstünde bir köpük

oluştu, yavaş yavaş betona dönüşmeye başladı. "*Her şey* gidiyor. Sadece olanlar değil. Olmayanlar da gidiyor. Bütün dünya, gökyüzü, sular ve şehir gidiyor. Londra gidiyor. Ve gidiyor. Hep gidiyordu. Her şey."

"Böyle *olmaması* gerekiyordu," dedi Dane. Beklediği mürekkep balığı kıyameti bu değildi.

"*Her şey*," dedi Kokarca. "*Bitti. Ebediyete* kadar. Ve ezelden *beri*. Yanıyor."

Parmağını kaynamakta olan bir şeylerin üzerinde tuttu, beton yığınını düzledi. Yukarı baktı. Billy'nin kalbi, yaşlı adamın sözleriyle hızlı hızlı atmaya başladı.

"Her şey sona eriyor," dedi Kokarca. "Onunla savaşmak için yoluna çıkan her olasılık, birer birer yok oluyor." Gözlerini kapadı. "Kraken yanıyor ve kavanozlar ve tank yanıyor, sonra her şey yanıyor ve sonra hiçbir şey kalmıyor, sonsuza kadar."

34

KATH COLLİNGSWOOD, Neasden İstasyonu'nda unutulmuş bir oyuncak bebek gibi, penceresiz bir depoda bekliyordu. Baron, güçlendirilmiş cam kapılardan dışarı baktı. Collingswood'un bunu yaptığını daha önce de görmüştü. Bu onun, kendi bulduğu bir yöntemdi. Vardy de oradaydı. Geride durmuş, kollarını kavuşturmuş, Baron'un omuzları üstünden olanları seyrediyordu.

İçerisi toz içindeydi. Bu kurumda, zamanın izleri oldukça etkili olmuştu. Ama emin olamazdı. İlk başarılı denemesinde yaptığı şeylerin aynısını yapmaya çok dikkat etmişti. Bu sadece batıl inanç da olabilirdi. O bir tür Skinner faresiydi. Bir köşede duran boş karton kutular, aylardır oradaydı. Baron, kutulardan birini yanlışlıkla yerinden oynatınca, Collingswood onu azarladı ve kutuları eski hallerine getirmek için dakikalarca uğraştı.

"Wati buraya gelmez," demişti Baron'a. "Gelebilse bile, gelmez." Wati için bulundurdukları heykelleri ve oyuncakları koydukları bir yer vardı. "Onu yaşadığı yere götürmeliyiz." Heykeller olmazdı, onlar dinlenme anları içindi. Wati, gökyüzünün sonsuz boşluğunda yaşıyordu.

Floresan lambayla aydınlatılmış odanın ortasında büyü malzemeleri vardı: İçinde rengârenk bir ateş yanan bir maltız, üstünde kan şişeleri duran bir tabure ve özel kâğıtlara yazılmış büyülü sözler. Bunların çevresinde üç eski televizyon vardı. Ekrandan yansıyan ışık, malzemeleri ışıtıyordu.

"Buraya," dedi Baron, Vardy'ye. "MPM'ye gel."

COLLİNGSWOOD, MALTIZDAKİ ateşe biraz kan damlattı. İçinde kül olan bir şişeyi de üstüne boşalttı. Alevler yükseldi. Collingswood kâğıtları da ateşe attı. Alevlerin rengi değişiverdi.

Floresan ışıkları, ortaya çıkan bu renkleri yuttu. Etrafta gölgeler oynaşmaya başladı. Kirli hava bulutları gibi lekeler oluştu. Collingswood bir şeyler mırıldandı. Televizyonun uzaktan kumandasını aldı, eski bir videoyu oynattı. Ses düşüktü, ama duyulabiliyordu. Eski film müzikleri, sürekli atlayan görüntüler, öfkeyle konuşan adamlar.

"Memurlar," dedi Collingswood. "Görev çağırıyor." Havada uçuşan gölgeler, yükselen alevin çevresinde halka oldu. Mırıltılar duyuldu. *Bırak*, diye bir fısıltı geldi.

Collingswood, iki videoyu ateşe attı. Eriyen plastikten dumanlar püskürdü, karanlığı içine aldı. Memnuniyet belirten sesler duyuldu. Collingswood televizyonları açtı. Hepsi birden bağırmaya başladılar. Vardy gördükleri karşısında kafasını salladı.

"İstediğini düşünebilirsin," dedi Baron. "Bunları uyduracak kadar zekidir o."

"Öldünüz diye..." Collingswood hiçliğe doğru mırıldanıyordu. "... göreviniz bitti sanmayın." Gölgeler, televizyonda oynayan aksiyon filmindeki adamlara anlaşılmaz şeyler söylediler. Collingswood ateşe bir video daha attı. Ardından da birkaç kitap. Gölgeler yumuşak mırıltılar çıkardı.

Baron, Collingswood'un çağırdığı varlıklara MPM diyordu; müteveffa polis memurları.

Onu tutmanın binlerce yolu vardı, ama hep olan şey, aradaki boşluktu; hayaletler, bazı güçler, rüya görenlerin ruhları ilkel bir karmaşa içerisinde birbirini ezercesine gökte geziniyordu. Hangisi daha iyiydi? Wati'yi kuşatan cisimsiz güçler mi, yoksa kanun güçleri mi?

"Haydi, polisler," dedi Collingswood. "Bu anı beklediğinizi söylerdim, ama biraz yavan kaçar."

Televizyonları biraz daha ateşe yaklaştırdı. Gölge polisler, ateşin çevresinde spiraller çizmeye başladılar. Hayalet sesleri çıkardılar.

Eski görüntüler birbiri üstüne çakıştı, ortalık karıştı. Televizyonların ekranları kararda, önce biri, sonra diğer ikisi patladı, yayın kesildi. Televizyonlardan dumanlar çıktı. Soğutma cihazlarının etkisiyle, dumanlar yeniden televizyonlara *girdi*. Gölgeler hızlı hızlı konuşmaya başladı.

yukarı. Sessizliğe gömülmüş odada bir hırıltı duyuldu.

yukarı uzun gözler ağacı sahne önünde

bırak onu, akşam, akşam, bütün akşam, komiser değil merdivenden düştü yüksek sahne.

"Tamam," dedi Collingswood. "Memur Smith, Memur Brown, Memur Jones. Üçünüz de kahramansınız. Hepiniz, polis kuvvetleri için büyük fedakârlıklarda bulundunuz. Görev başında öldünüz." Hayalet dumanlar titreşti, görünüp kayboldular, sonra gururla beklediler. "Şimdi bir fırsatınız var," dedi Collingswood. "Her şeyi yeniden yaşayabilirsiniz. Hiç alamadığınız emekli maaşlarınız için çalışmıştınız, değil mi?" Collingswood elindeki koca dosyayı uzattı.

"Bu dosyada davayla ilgili topladığımız bilgiler var. Bir tek, Wati'nin adı gerekli. Wati etrafta uçuşuyor. Onu yere indirmeliyiz."

wati? wati? dumandan sesler yükseldi. *çok anlamsı saçma span paki watinin kıçına kaçmış*

"Bir dakika," dedi Collingswood. *Mal bu mal kıçına kaçmış* Collingswood dosyayı ateşe attı. *teşkür ederim*

Sıcak su dolu bir küvete girer gibi, *ah,* diye bir ses geldi dumandan. Havada bir çalkalanma oldu. Collingswood'un derisi kaşındı.

Hayaletler, diye düşündü. *Güya.*

ALDATILAN KURBANLARIN kendi kendilerine tuzak kurması bir aldatmacaydı. Bir ikna yöntemi. Collingswood'un bu yaptıkları belirsizlik yaratmıştı ama kantin sohbetlerinde gururla anlatılan anılar, kötü adamların yakalanışı, kendini beğenmiş pis heriflerin deliğe tıkılması, duman altı ofisler ve pislik içinde onurlu ölümler, bütün bunlar, birkaç dakika öncesine kadar yoktu.

Hayaletler karmaşık varlıklardı. İnsan ruhunun kalıntıları çok daha karmaşıktı, çelişkiliydi ve inatçıydı. Ölümden dolayı travma geçirmiş, ne isterse onu yapan ruhlar. Ender bazı durumlarda, ölümün son olmadığı zamanlarda, insanın inkâr edilen hangi yönü, ölüm sonrası kişiliklerle mücadele edebilirdi?

Bu çelişkiyi yaratan şey hayaletlerin gelişi değildir, sadece hayatta kalanlar böyle olduğuna inanırlar. *Hayaletler, hiçbir surette* yaşayanlar gibi değildir. Kansere yenik düşen sevgili amcasını ziyarete giden çocuk, onun aldığı halden çok korkabilir. Etrafa dehşet salan alçakların hayalet ruhları sadece gülümser ve beceriksizce, bir ektoplazma gibi gelip günler önce tekmelediği kediyi besleme girişi-

minde bulunur. Collingswood, en inatçı, son otuz yılın en uzlaşmaz polislerinin ruhlarını çağırmayı başarsa bile, karşısında sırıtan beş yaşında bir çocuk bulması da mümkündü. Kendini ölü nesillerin tecrübesi ve saf enerjisine daha yakın hissediyordu.

Bir olasılık daha vardı. Kendilerini hayalet *sanan* polisler arasında yazı tura atmak.

Şüphesiz, aralarında ölmüş olan polisler de olacaktı. Bir polisin düşünce sisteminde bu bir temel noktaydı. Collingswood'un öğrendiği numara, olayı genele yaymak, mümkün olduğunca soyutlamaktı. İstenmeden ve herhangi bir tekniğe uymaksızın gerçekleşmiş doğaüstü birtakım olayları bir araya getirebilirdi. Bunun için birkaç anı kırıntısı ve hepsinden öte, *görüntüler* gerekiyordu. Bu yüzden dava dosyalarını yakmıştı. Bu yüzden, televizyonlar ve kasetler, *The Sweeney* ve *The Proffessionals* ve yalancı sofulukla tatlandırılmış *Dixon* dizilerinin kopyaları, yukarı doğru bir girdap gibi döne döne, ona neyin nasıl yapılacağı konusundaki hayalî işlevleri öğreten anlamsız bir altın çağ rüyasına doğru havalandı.

Ayrıntılarla uğraşacak zaman yoktu. Collingswood, Lawrence sonrası polislikle, duyarlılık eğitimiyle, sosyal yardımlaşmayla ilgilenmiyordu. Bu, şehrin gördüğü hayalle ilgiliydi. Yetmişlerin, *düzgün erkek* saplantısı. Tam bu noktada *Mars'ta Hayat* DVD'leri ateşe atıldı.

Collingswood'un yaptığı şey, onları kendilerine inanan, inatçı ve hevesli varlıklar olma yolunda teşvik etmekti. Collingswood, işlevlerin kendiliğinden kullandığı absürt kayıtlara, çirkin telaffuz biçimlerine ve aşırı yayvan konuşulan bir Londra aksanına doğru kaydığını hissediyordu.

"Buyrun bakalım, beyler," dedi. "Sizin payınıza düşen Wati. Son adresi: Heykelin biri. Uğraşı: İşimizi zorlaştırmak."

Taklit hayaletler zeki olamazlardı, olmamalıydılar. Ama çok açıkgöz varlıklardı. Yıllar boyu biriktirdikleri zekâ, onlara senaryolar yazdırabiliyordu. *alçak* dediklerini duydu. *şu boka bak,* dava dosyasının külleri havalandı. *bu alçağı bulun getirin, fazla mesai, şimdi, mal, komiser, ilerleme uzun gözler sokağı* Hayaletler sözcükler yumurtladılar. Gizli gizli bir şeyler mırıldandılar, olmayan notları karşılaştırdılar. Collingswood, onların dava dosyasındaki bazı

isimleri söylediklerini duydu. *–wati billy dane adler archie teutheks nora–* Bunları yanan dosyalardan öğrenmişlerdi.

Varlık ya da varlıklar, teklikle çokluk arasında gidip geldiler. Sezinlenmez oldular, odadan dışarı çıktılar. *kanıyor,* dediklerini duydu Collingswood. *ona bir şey yaklaşıyor.*

"Tamam," dedi Collingswood. Onlar giderken, ateşte yananların, patlayan televizyonların kokusu vardı etrafta. "Onu getirin. O herifi bulmanız gerek. Birkaç soru soracağız.

MARGE, LEAN VE Billy'nin gidebileceği her yere gitti. Onların resimlerini fotokopiyle çoğalttı. Bilgisayarın başında bir buçuk saat uğraşıp resimlerin üstüne *Bu Adamları Gördünüz mü?* diye yazdı. İsimlerini, bu iş için özel olarak aldığı cep telefonu numarasını da eklemeyi unutmadı. Kendini bu işe adamıştı.

Resimleri ağaçlara zımbaladı. Gazete bayilerinin duvarlarına yapıştırdı. Posta kutularının yan taraflarına bantladı. Bir iki gün, bulunduğu şartlar göz önüne alınırsa, normale dönmeye başlamıştı. İnsanın sevgilisini böyle sıra dışı bir şekilde kaybetmesi, sonra o korkunç yaratıklar tarafından tacize uğraması çok korkunçtu. İnsanın hayatında korkunç şeyler de olabilirdi.

Günler geçtikçe, Marge kendine bunları söylemekten vazgeçti. Karşılaştığı o adamla çocuğu gidip polise anlatmadı. Çünkü anlatacak kelime bulamamıştı. Çünkü dünyada farklı bir şeyler oluyordu.

O polisler. Ondan bilgi almaya çok hevesliydiler. Onunla çok ilgileniyormuş gibi yapmışlardı, ama Marge, onların umurunda bile olmadığını anlamıştı. Acilen bir şeyler yapması gerektiği çok açıktı. Yapacağı şeylerin, kendisini güvende hissettirmeyeceğinin de farkındaydı.

Neler oluyordu? *Tanrım, neler oluyor,* diye düşündü.

Tuhaf işlere bulaştığını hissediyordu. İşteyken zihni meşgul oluyordu. Ama eve gelince sürekli bir sorun çıkıyordu. Musluktan akan suya çamur karışıyordu. Pencereler rüzgâr alıyordu. Geceleri televizyon iyi çekmiyordu. Evin önündeki sokak lambası bir yanıp bir sönüyordu.

Marginalia, gecelerini kanepeden pencereye, pencereden kanepeye gidip gelerek geçirmeye başlamıştı. Leon ve Billy'nin nerede

olduklarını düşünüyordu. İkisinden biri, şu anda dışarıdaki lamba direğine yaslanmış bekliyor olabilirdi. Ama gelen geçenden başka kimse yoktu. Bir de, az ötedeki manavın ışıkları.

Bir gece, saatlerce sönük kalan sokak lambası birden ışıldamaya başladı. Marge çileden çıkmış bir halde lambaya baktı. Lambanın sallandığını gördü. Gördüğü şey, onu bir an için sersemletti. Duvara dayandı. Lambadan çıkan ışık rastgele titremiyordu.

Işımaların düzenini anlamaya çalıştı. Dakikalarca orada oturup izledi, saydı ve sonunda tereddüt içinde, sanki kabul etmek istemediği bir şeyi kabul eder gibi, not almaya başladı. Sokak lambası bir yandı, bir söndü. Kıvılcımlar saçtı. Uzunlu kısalı ışımalar oldu. Hızlı, yavaş, uzun ışımalar. Yandı-söndü-yandı-yandı-yandı-söndü-yandı- söndü-yandı-söndü. Sonra ışık hafifleyerek başka bir düzen tutturdu.

Başka ne olabilirdi ki? Uzunlu kısalı kombinasyonlar. Sokak lambası, Marge'la Mors alfabesini kullanarak konuşuyordu.

Mors kodlarını internetten indirdi. Sokak lambası, LEON ÖLDÜ, diyordu. LEON ÖLDÜ LEON ÖLDÜ.

MARGE BUNU DEFALARCA tekrarladı. Bütün o uzun dakikalar boyunca nasıl hissettiğini hiç düşünmedi. "Leon öldü," diye fısıldadı. Bunun anlamını düşünmemeye çalıştı. Sadece, nokta ve çizgileri doğru çevirdiğinden emin olmak istedi.

Arkasına yaslandı. O mesajın *geliş şekli* onu çok korkutmuştu elbette. Sözcükler, mesajın içeriği, Leon'un kayboluşunu açıklamış olması. Marge ağladığını fark etti. Şoka girmiş bir halde, neredeyse sessizce, uzun uzun ağladı.

Işığın ritmine alışınca, aniden bir farklılık sezinledi. Mors kodlarını yazdı. Gözyaşları kâğıda damladı. Bu son mesaj, sadece iki kez tekrarlandı. UZAK DUR.

Gözyaşları içinde iç çekerek, sanki yapışkan bir şeyin içinden geçiyormuş gibi, Marge bilgisayarın başına gidip araştırmaya başladı. Son mesaja kulak asmaya hiç niyeti yoktu.

35

LONDRA'NIN GÖĞÜNDE KÂĞITLAR UÇUŞUYORDU.

Geceydi. Kanada Meydanı'ndan, Kanarya İskelesi'nden kâğıtlar saçılıyordu. Piramit şeklindeki bir binanın tepesinde bir kadın duruyordu. BT* Kulesi'ne ulaşmak onun için daha kolaydı, ama yetmiş beş metre kadar yüksekteydi. Topografya büyüsü oldukça karmaşıktı.

BT Kulesi'nin zamanı geçmişti. Kadın, Londra'yı dünyaya bağlayan çanak antenlerin ve alıcıların durduğu minarede bir nokta olduğunu hatırladı. Aylar boyunca, kötü güçler onları yok etmeye çalıştıkça, esrarengiz enerjilerin tutunduğu bir yer vardı. Londra'nın en güçlü büyücülerinin altısının enerjisi, –Krakov, Bombay ve bir kent olarak kuşku uyandıran Magogville'deki yoldaşların düşünceleriyle birleşmiş– kulenin direğinde yoğunlaşmıştı. Yetmiş beş yıldır gerçekleşmemiş olan en büyük tehdidi yok eden bir patlama oldu.

Bina bunun için minnettar olmuş muydu? Evet, ama sadece neler olduğunu bilen bazıları. BT Kulesi, artık çağ dışı kalmış bir silahtı.

Kanarya İskelesi ölmeye başlamıştı: O çirkin güçlerin kaynağı burasıydı. Doksanlardaki iflaslar sırasında üst katlar boşaltılmış, terk edilen yerler başka amaçlar için kullanılmaya başlanmıştı. Sonunda imarcılar geldiğinde mühürlerin kalıntılarına, yanmış mumlara ve kan lekelerine hayretle baktılar. Ne kadar temizlemeye çalıştılarsa da, lekeler halılardan bir türlü çıkmamıştı.

Kadın, kulenin durmaksızın yanıp sönen ışığının yanında duruyordu. Esen rüzgâra korkusuzca karşı koyuyordu. Soğuk rüzgâr gözlerini yaşartıyordu. Çantasına uzandı, içinden kâğıttan uçaklar çıkardı.

* Britanya Telekomünikasyon. –*Ed.*

Uçakları atmaya başladı. Uçaklar yaylar çizerek karanlığa karıştılar. Aşağı indikçe, sokak lambalarının ışığı onları aydınlattı. Uçaklar ısı kaynaklarını buldu. Pervaneler gibi, ay ışığına yöneldiler. Otobüslerin üstünde av peşine düştüler.

Bir hevesle devam ettiler –Londra'nın önsezileri. Döne döne, savrula savrula caddeden caddeye uçtular. Batıya doğru döne döne yükselen yol üzerinde uçmaktan çok hoşlandılar.

Çoğu yolunu kaybetti. Yanlış hesaplanmış bir yükselme açısıyla, parmaklıklardan birine takılıverdiler. Kafası karışmış bir baykuşun saldırısına uğradılar, kaldırıma yapıştılar. Sonunda hepsi de teker teker çatıların üzerinde döndüler, bölgeyi terk ettiler, evlerine dönmek için.

Onları gönderen kadın, gelmelerini bekliyordu. Şehri kendi başına katetmişti, hem de beklediğinden daha çabuk. Saatlerce bekledi, gönderdiği uçakları karşıladı, onları tek tek topladı. Üzerlerindeki mesajları dikkatle kesti. Üstünde sözcükler yazılı bir yığın kâğıt olmuştu.

GERİ DÖNMEYİ BAŞARAMAYAN uçaklar, kendi kendilerini yok etti. Ama bu hemen olmadı. Yerlerde esrarengiz bir çöp yığını oluştu.

"Selam Vardy," dedi Collingswood, daracık KTSB ofisine girerken. "Baron nerede? Herif telefonlara çıkmıyor. Sen ne yapıyorsun?" Vardy bilgisayarında birtakım notlar alıyordu. "Vardy, komik kedi görüntülerine bakıyor musun?" Vardy'nin bilgisayarına bir göz attı. Vardy ona soğuk bakışlarla karşılık verdi. "Mürekkep balığını bulabilecek miyim?" dedi Collingswood. "Olamaaaz! Mürekkep balığımı çaldılar!"

"Burada sigara içemezsin."

"Ama içiyorum," dedi Collingswood. "İçiyorum, ne var?" Vardy ona sakin ama nefret dolu bir tavırla baktı. "Ne bu dünyanın hali, ha?" dedi Collingswood.

"Gerçekten de öyle."

Collingswood Baron'u defalarca aradı, telesekreterine mesaj bıraktı, acilen onu geri aramasını söyledi. "Eee? Bir şeyler bulabildin mi?" dedi Vardy'ye. "Kimmiş bu yavuz hırsız?"

Vardy omuz silkti. Büyücülük ve tarikatlarla ilgili gizli sohbet odalarından birine üye olmuştu. Bir şeyler yazıp duruyordu. Collingswood bir şey demedi, olduğu yerde duruyordu. Vardy onu daha fazla görmezden gelemedi. "Söylentiler dolaşıyor," dedi.

"Dövme'yle ilgili. Daha önce hiç görmediğim insanlar var. Kullanıcı adlarını ilk kez görüyorum. Grisamentum hakkında konuşuyorlar." Düşünceli bir tavırla Collingswood'a baktı. "O öldüğünden beri her şeyin kötüye gitmeye başladığını söylüyorlar. Denge bozulmuş."

"Dövme hâlâ görüş alanımız dışında mı?"

"Sayılmaz. Görüş alanımızın her yerini kaplamış vaziyette, ama bu da aynı sorunun başka bir çeşidi. Onu bulamıyorum. Tek bildiğim, o... Sözleşme dışı çalışanlar mı desem, bağımsız çalışanlar mı? Bunlar Billy Harrow'la onun muhalif Krakenci arkadaşını bulmak için görevlendirilmişler.

"Billy, Billy, seni gidi gönül avcısı," dedi Collingswood. Tırnaklarıyla masanın üstünde ritim tutmaya başladı. Tırnaklarına minik resimler yapılmıştı.

"Şu anda her şey mümkün görünüyor," dedi Vardy. "Bu da pek işimize yaramaz. Hepsinin ardında, bilmiyorum... hâlâ bir şey var." Belli belirsiz bir hareket yaptı. "Heyecan verici bir şey." Sesi de heyecanlı çıkıyordu. "Çok, çok büyük bir şey. Bu sinirli şeyin içinde *büyük bir enerji* var. Gittikçe hızlanıyor."

"Vudu büyülerine başlamadan, şuna bir baksan iyi edersin." Collingswood, onun önüne bir fotokopi koydu.

"Nedir bu?" Vardy masaya eğildi. Kâğıtta yazılanları okudu. "Bu ne?" dedi yavaşça.

"Kâğıt uçaklar. Her yerdeydiler. Nedir bu? Fikrin var mı?"

Vardy cevap vermedi. Küçük yazılara dikkatlice baktı.

Dışarıda, şehrin sayısız küçük karanlık noktasında, uçaklardan biri hedefini bulmuştu. İki adamın sessiz ve hızlı adımlarla kanal boyunca yürüyüp hatırlanması güç bir yerlere gittiğini gördü, peşlerine düştü. Daireler çizdi, sonunda hedefine kilitlendi ve gitti.

"O LONDRA KÂHİNİ malzemelerini ne yapacaksın?" dedi Billy.

"Gördükleri şeyler. Bilmediğimiz şeyler değil."

Dane omuz silkti. "Onları duydun."

"Dediğim gibi, yeni bir şey yok."

"Onu ilk gören onlardı. Denemek zorundaydık."

"Peki ne yapacağız?"

"Hiçbir *şey*. Ne yapabiliriz *ki*? Bak ne diyeceğim."

Dane'in dedesi, birden fazla savaşa tanık olmuştu. İkinci Dünya Savaşı bittiğinde, Londra'daki büyük dinî karmaşalar sona ermemişti. Tanrı Kraken Kilisesi, Leviathancılarla birleşmek zorunda kalmıştı. Balina kancası, deri dokunaçlara karşıydı. Ta ki, dede Parnell, Essex'deki gelgit alanına baskın yapıp Leviathan rahibini öldürene dek. Ceset remoraların ve balıktan buboların arasında bulunmuştu.

Söylenceler, bar hikâyelerine dönüşmüş, sarhoşların eğlence malzemesi olmuştu. Dane'in iman gösterilerine katılması an meselesiydi.

"Bunda bir kötülük yok, demişti bana," dedi Dane. "Kişisel bir şey değil. Tıpkı cennetten iner gibi." Tanrıların, azizlerin ve balinaların savaştığı o karanlık, soğuk cennetten iner gibi. "Ama beklenmeyenler de geldi." Sarkaçlar'a, Shiv Sena'ya, Yan Yollar Kardeşliği'ne karşı büyük bir savaş başlatıldı. "Hiç de kolay olmadı, evlat," demişti dedesi. "Duvarlar yıkıldığında, yer yarıldı, herkes içine düştü. Ben ne yaptım, biliyor musun? Hiçbir şey. Bekledim. O kocaman, gaddar şeyin bana gelmesini bekledim. Hareket etmiyormuş gibi hareket ediyordu. Bunu duymuş muydun? Seni kim yarattı, çocuk?"

"Hareketsiz hareketi pek sevmemiştin, herhalde," dedi Billy.

"Evet, bazen," dedi Dane. "Birisi bir şeyi yanlış kullanıyorsa, bu onun yararsız olduğu anlamına gelmez."

Eskisine göre daha düzenli olarak, Billy ardından şıkırtılar duyuyordu. Gecenin karanlığından çıkıp gelen bir kâğıt uçak Dane'in önüne kondu. Dane durdu. Bir uçağa, bir Billy'ye baktı. Uçağı açtı. A4 boyutlarında, buruş buruş olmuş bir kâğıttı. Minik harflerle, gri kalemle şöyle yazıyordu: DAHA ÖNCE KONUŞTUĞUMUZ YERDE. BENİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATTIN. KONUŞMAMIZ GEREK. HER GECE 9'DA ORADA OLACAĞIM.

"Kahretsin," dedi Dane fısıldayarak. "Bu çok kötü oldu. *Kahretsin.*"

"Nedir o?"

"O... Grisamentum."

DANE BILLY'YE BAKTI.

Dane'in sesinde ne vardı? Sevinç mi?

"Öldüğünü söylemiştin?"

"Ölmüştü."

"... demek ki ölmemiş."

"Ben oradaydım," dedi Dane. "O kadınla görüştüm... Grisamentum'un *yandığını gördüm.*"

"Bu nasıl...? Bu not nereden geldi?"

"Havadan. *Bilmiyorum.*" Dane şiddetle titriyordu.

"O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunlar onun sözleri. Kimse buluştuğumuzu bilmiyor."

"Neden buluşmuştunuz?"

"Onunla çalışmamı istemişti. Hayır, demiştim. Ben krakenciyim. Bunu asla para için yapmam. Anlayışla karşılamıştı." Dane kafasını sallayıp duruyordu. "Aman Tanrım."

"Ne istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Gidecek miyiz?"

"*Kahretsin, tabii ki* gideceğiz. Evet. Neler olduğunu öğrenmemiz lazım. Bunca zaman neredeydi ve..."

"Ya krakeni alan o ise?" Dane Billy'nin bu sözü üzerine ona dik dik baktı. "Hadi ama," dedi Billy. "Ya krakeni o aldıysa?"

"Almış olamaz."

"Almış *olamaz* da ne demek? Neden olmasın?"

"Öğreneceğiz işte, değil mi?"

36

BÖCEKLER, KUŞLAR nöbetteydi. Grevdeki kedilerle köpekler daire olmuş yürüyordu. Oyuncak nöbetçiler kendilerini gizlemiş, açık alanda hareketsizce bekliyorlardı. Etten kukla nöbetçiler, insana benziyorlardı.

Yardımcı ruhların hepsi bir şekle bürünmemişti. Ama büyülü yardımcılar bile hareket etmekten kaçınıyordu. Yeraltında bir nöbetçi hattı oluşmuştu. Öfkeli taşıyıcılar, havada pas rengi lekeler, koşuşturan parametreler vardı. Daha çok, insanların yaşadığı vasat ve karmaşık uzay ve zamanda, bu nöbetçiler yok gibiydiler. Bazen bir sıcaklık, ya da bir tırtılın bir ağaçta bıraktığı izlerden bir topak, ya da bir suçluluk duygusu gibi hissediliyorlardı.

Piyasanın kalıntıları üzerine hoyrat bir magma tabakası gibi yayılmış finans merkezlerinin bulunduğu Spitalfields'de bir grup öfkeli altyordam, eterdeki tekrarlanmalarında ilahiye benzer bir şarkı eşliğinde dönüyorlardı. Birbirine bitişik binalardaki bilgisayarlar uzun süre önce kendilerinin ve tekilliklerinin farkına varmışlardı. İnternetten büyüler öğrenmişler ve sistemlerine büyüler yapmışlardı. UNIX sunucuların komutlarını yerine getirmek üzere küçük dijital şeytan kodları yazmıştı.

BYS bu elektronik zekâları örgütlemiş ve ana sistemlerinin çöküşüyle, onlar da greve başlamıştı. Alandaki havayı, çığlık ötesi seslerle kilitlemişlerdi. Elektronik ruhlar kıpı kıpır söylenirlerken, kendilerine ait olmayan mırıltılar duyduklarını fark ettiler. İşitme aygıtlarında üçte biri anlamsız, kalanı ise tehdit anlamına gelen cümleler "duydular".

peki arkadaşlar
süreç başladı uzun gözlüler sokağı
billy kim
ne yapıyorsun evlat amacın ne

Neydi bunlar? Grevciler birbirlerine "baktılar" –dikkat anlarının bir araya gelmesinden oluşan bir mozaikti bu– elektronik omuzlarını silktiler. Yerlerine dönmeden önce, polise benzeyen şeyler çevrelerini sardı. Nöbetçiler telaşla kaçıştılar. Yeniden toplanmayı, karşı koymayı denediler. Ama kızgın polisler, onları bastırdı.

siz sizin
bırak fahişe
siz küçük nöbetçilerin işi bitti bugün
o lanet wati örgütledi sizi

Yazılı yönergeler yoktu, ama havadaki grevin bazı kuralları vardı. Bu kurallar eski mağaralara kazınmış, dilden dile aktarılmıştı. Polislerin gelmesiyle bu kurallar yıkıldı. Olay çirkinleşti. Küfürler, kırılan kafalar, tekmelenen testisler oldu. Kanun zoruyla, grevciler silindir gibi ezildi.

Sahte hayaletler fısıldadı: *bize watinin nerede olduğunu söyleyin en iyisi, nerede wati?*

MARGE, GECELER BOYU, internette kayıp arama sitelerini araştırdı. Kullanıcı adı *marginalia*'ydı. *nereyegittiler.com* sayfasına girmişti. Evinden kaçan ergen çocukların arandığı bir sayfaydı bu. Onun aradığı şey bu değildi.

Onun aradığı tuhaf kayıpların olduğu sayfalardı. Saatlerce yazıştı, gruptakilere olta attı. *peki ama ya öylece ortadan kayboldularsa? hiçbir iz bırakmadılarsa? garip değil mi? ya polisler de yardım etmezse? edemiyorlarsa?* ETMEZLERSE? gibi şeyler yazdı.

Sokak lambası artık mesaj göndermiyordu. Yorgunluktan, her şeyin bir sanrıdan ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştı.

İnternetteki tartışma gruplarında, herkes bir "sır"ra ulaşabilirdi. Üyeler, satanizm, büyü ve melekler hakkında bilgiler paylaşıyordu. Dinler. Bu forumlardan birinde, Marge, karşılaştığı o korkunç adamla çocuğu sordu. Bu iş için özel alarak aldığı email hesabına

bir yığın çöp mail, seks reklamları ve iki farklı bilinmeyen adresten iki mesaj geldi. İkisinde de aynı şey yazıyordu. *Goss ve Subby. Uzak dur.*

Yazışmalardan hiçbir bilgi edinemiyordu. Topluluktaki kullanıcı adlarının peşine düştü. Bu isimlerde kediler, büyücülük, elektronik kodlama ve Fritz Leiber geçiyordu. Londra'nın daha sakin yerlerini bilenlerin yönettiği toplulukların içine sızdı. Bir sürü dedikodu dolaşıyordu etrafta ve hiçbiri de ona yardımcı olmadı.

Yeni bir isim altında bir soru gönderdi. *Mürekkep balığının çalınması ne demek?* Başlattığı konuya cevaplar yağması uzun sürmedi. Bunların çoğu bir şey ifade etmiyordu. Bir kereden fazla tekrarlanan bir cevap vardı: *Dünyanın sonu.*

ELEKTRONİK NÖBETÇİLERDEN arta kalanları bulan Wati değildi. Yardımcılardan olan bir numen buldu onları. Saldırganlar, onların bıraktığı izleri takip etmişlerdi. Numen, çılgınlar gibi Wati'yi aramaya başladı.

"Nerede o? Saldırıya uğradık!"

"Sabah buralardaydı." Ofis müdürü, İspanyol aksanıyla konuşan tahtadan bir Kızılderili tanrısıydı. Bu aksanı onu yapan, aforoz edilmiş bir büyücüden almıştı. Rotherham'daki sendika kurtarmıştı. "Onu bulmak zorundayız."

Wati, nöbetçi ziyaretlerini diğer işlerinin arasına sıkıştıracaktı. Deneyleri sonuç vermişti. Bu yüzden küçük, grevin merkezi dışında, köpeklerin koruduğu, yarı zamanlı lanet fabrikası, büyücü yardımcılarının liderini karşısında görünce şaşırdı ve gurur duydu. Ona nöbetçilerin durumunu anlattılar. Wati onları dinledi. Fark ettiğini sandığı küçük bir varlığa bakmak için oraya gittiğini onlara söylemedi.

Grevciler ona çeşitli bedenler sundular. Paramparça olmuş tek kollu bir bebek, seramik bir cüce heykeli, bir ayıcık, koca kafalı bir kriket oyuncusu biblosu. Bütün bunları, bir oyuncakçının rafına dizer gibi dizmişlerdi. Wati kriket oyuncusuna girdi. Biblonun suratı şişiverdi.

"Cisim misin?" diye sordu Wati.

"Sayılır," diye inildedi bir köpek dişi. "Yardımcı ruh olmadığını söyleyen biri var, evcilmiş, yani onu ayrı tutacağız."

"Tamam," dedi Wati. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Grevciler birbirlerine baktı. "Çok zayıfız. Gittikçe de zayıflıyoruz. Londra Köpeği'nden bahsediyorlar. Havlama dilinde."

"Fondan bir şey alabilir miyim, bakacağım." Grev fonu iyice azalmıştı. "Çok iyi iş çıkartıyorsunuz."

Yardımcı ruh, Wati'nin bir iki mil kadar uzakta detaylı bir arama yaptığını düşündü. Binlerce heykeli yokladıktan sonra, birkaç sokak ötedeki kilisenin önündeki İsa heykelini seçmişti.

Ve yakalanmıştı. Tam bir şok yaşanmıştı.

Heykelin dışında, yolunun üstünde bir şey vardı, bedensiz varlığını yakalayan uçucu bir şey. *Tamam oğlum tamam oğlum tutuklusun fahişe.* Havada onun elini kolunu bağlamışlardı.

Wati ne zamandır, bir heykelin dışında bu kadar uzun süre vakit geçirmemişti. Böyle aşkın varlıklarla nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu. Karşı koyamadı. Tek yapılacak şey, bu hayalet alanından çıkabilmekti, ama onu yakalayanlar buna izin vermiyordu. *sen oğlum benle karakola geliyorsun.*

Leş gibi bilgi, otorite ve kurnazlık kokusu alıyordu. Wati düşünmeye çalıştı. Nefes almıyordu elbette, ama boğulacakmış gibi oldu. Bedensiz azman gibi şey onu sımsıkı tutuyordu. Onun dokunuşlarından bir şeyler öğrenmeye çalıştı.

memur memur memur, dedi varlık ve Wati *müfettiş* sözünü duyunca öfkeyle geri çekildi. Koca kafa biblosundan beri son rotası boyunca geçtiği yerler hâlâ parlıyordu ve o küçük biblo onu kendine doğru çekiyordu. Hızla geri çarptı ve haykırdı. Bağrışmalar oldu. Köpekler etrafa bakındı.

"Yardım edin!" diye bağırdı Wati. Polisin onu tuttuğunu hissediyordu. Ondan kurtulmaya çalıştı, ama çok güçlüydü. Oyuncak bebeğe yapıştı.

"Bir tuğla bulun," diye bağırdı. "Ağır bir şey bulun. Beni tutun!" Bir yardımcı ruh olan köpek, eli ayağına dolaşmış vaziyette oyuncağı tuttu. "Ben söyleyince bu herifi duvara yapıştıracaksınız. Tek hamlede. Anladınız mı?" Korku içindeki köpekler başlarını salladılar.

Wati kendini hazırladı, saldırganı da kendisiyle *beraber* küçük figürün içine çekti. Ucuz malzemeden yapılmış gözlerin ardından baktı, polis memurunun girdiği figürün içinde bağırarak tepindiğini hissetti. "Şimdi!" diye bağırdı. Köpek koca kafasını savurup taş bebeği duvara doğru fırlattı. Duvara çarpmadan önceki o küçük anda Wati içinden çıktı, ama polisi içeri itekledi ve tek kollu bir Barbie'nin içine süzüldü.

Aynı anda parçalanma sesleri duydu. Tuğla parçalarının havada uçuştuğunu gördü. Titreyerek can veren bir şeyin sarsıntıları duyuldu. Pis kokulu bir geğirti ve ardından güçlü bir his etrafa yayıldı ve dağılarak kayboldu.

Köpekler tuğla kırıntılarına, bebeğin içindeki Wati'ye baktılar.

"Bu neydi?" dedi içlerinden biri. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Wati. Üzerinde parmak izleri vardı. "Bir polis. Bir tür polis." Yaraları canını acıtmaya başladı. Onlardan kalan artıklara bakıp bir şeyler anlamaya çalıştı. "Aman Tanrım," dedi, bir noktayı işaret ederek.

37

DEĞİŞİK VE BİRBİRİNDEN FARKLI YETENEKLERİ olan biriydi. Kimse ona suçlu diyemezdi. Kanunlara harfiyen uyduğu da söylenemezdi. Tanrı, ya da tanrıcık, ya da bir savaşçı değildi. O bir alim olduğunu iddia ederdi. Kimse, Grisamentum'la bu konuda tartışamazdı.

Nereden geldiği belirsizdi, "bu ilginç bir konu değil," derdi. Elli ile üç yüz yıl kadar önce bir yerden geldiğini söylerdi. Grisamentum, Londra'nın nasıl olması gerektiği hakkında bazı fikirlere sahipti. Kanunların gücü ve cinayetlerin arasında, kendi yaptığı büyüler vardı.

Gönülleri ve akılları fethetmiş bir adamdı. Barbarlıkta sürekli ilerleme kaydeden Dövme'nin tersine, Grisamentum Londra'nın hinterlant geleneklerine değer verirdi. Tarikat üyeleri arasında doğru davranışları teşvik eder, şehrin isimlerine gereken saygıyı gösterirdi.

Londra'nın arka bahçelerinden söylentilere dair şarkılar yazardı. En efsanevi hayvannameler yok olalı uzun zaman olmuştu, eğer olsalardı, umursamaz bir şekilde, artık büyücülüğün, cennetten kovuluş sonrasında aldığı bu düşkün hali kabul etmekten ziyade, şehrin canavar sürülerini geri getirirdi. Daha önce nispeten gülünç olan amatörlerden ibaret olan ve Londra meselesinde geçmişteki büyüler için yalvaran duacılar –yapraktan minotorlar, çöpten mantikorlar, köpek pisliğinden ejderhalar– onun çok amaçlı birlikleri haline geldiler. Geçişiyle birlikte yeniden doğaüstü güçlere saygı mahiyetindeki geleneksel danslarını yapmaya başladılar ve hiçbir şey olmadı.

"Onun ölemeyeceğini düşünüyor falan değildik," dedi Dane. "Kimse ölümsüz değildir, kimse o kadar aptal değil. Ama çok şaşırdık. Duyunca."

Grisamentum'un öldüğünü. O bir diktatör değildi. Çok yumuşak bir karakteri vardı. Durumuna ait gerçekleri saklamıştı. Taleplerde bulunmuştu. Yardım istemişti. Çare aramıştı. Ölümcül hastalığıyla ilgili.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu adamları, acı içinde. Yanıtın *hiç kimse* oluşu pek hoşlarına gitmedi. Olasılıklar ve biyoloji.

"Birkaç ölümcüyü epeyce zengin etti," dedi Dane.

"Ölümcü?"

"Ölüm bilimciler. Yeteneklerini kullanarak ölümle ilgili büyüler yaptı. Herkes onun bir çıkar yol aradığını anlamıştı. O ilk değildi. Ama çok şey yaptı. Met Byrne, örneğin. Onun eşiydi. Son yıllarında ona biraz da olsa mutluluk verebildi, sanırım son bir ya da iki yılda."

"Sonra?"

"Sonra ne? Sonra öldü. Cenaze töreni yapıldı. Vikingler gibi yakıldı. Çok güzeldi, tıpkı havai fişeklere benziyordu. Ölümcülerden ateşlere gittiğini fark etmişti. Djinn ve insanlar, Anna Ginier, Wossname Cole. Ateşler yükselince, bir görsen, büyülüydü, sıradan bir ateş gibi değildi."

"Sen gördün mü?"

"Bir delegasyonumuz vardı. Kiliselerin çoğu gibi."

Ateş her yana savruluyor, belli başlı şeyleri yakıyor, gereksiz yere ateşten delikler açılıyordu. Görülmeye değer bir havai fişek manzarasıydı. Cenaze yerinin civarında güzelce temizlenmiş bir açıklık vardı, olağanüstü ateş, Pudding Lane'e doğru uzanıyordu. Ateş yanmaya devam ettikçe bunun elektrik akımı olduğu yorumları yapıldı. Beceriksiz bir büyücü, dört yüz yıl öncesinin Büyük Ateşini başlatmış, ölmekte olan Grisamentum için küçük bir delik yakmıştı.

"Palavra," dedi Dane. "Ne zaman gittiyse, ateşi de hep yanında götürdü." Çünkü mesaj gönderen bu adam, ölmüştü.

"NEDEN ŞİMDİ?" DEDİ BILLY. Dane'in yanı sıra yürüyordu. Daha önceki gibi bir adım arkasından gelmiyordu artık. Dagenham'a gel-

mişlerdi. Cadde, pislik içinde, terk edilmiş binalarla doluydu. Binaların duvarları yamuk yumuk demirlerle tuğla gibi kaplanmıştı.

"Beni dinle, Dane," dedi Billy. "Neden bu kadar acele ediyorsun? Tanrı *aşkına*." Dane'i tutup kendine çevirdi.

"Sana söyledim, kendisinden başka kimse buluştuğumuzu bilmiyor..."

"Belki odur, belki de değil. Ne olduğunu bilmiyorsun. Gizlenmemiz gerekiyor. Başımıza ödül kondu. Wati yarın geliyor. Neden onu beklemiyoruz? Bunu ona da anlatırız. Bana asker gibi düşünmemiz gerektiğini söyleyen sendin," dedi Billy.

Dane omuzlarını dikleştirdi. "Sakın," dedi. "Bana asker olmadığımı söylemeye kalkma. *Sen* nesin?"

"Sen söyle," dedi Billy. Seslerini alçaltmak için epey çaba göstermeleri gerekti. Billy gözlüğünü çıkarıp ona doğru yaklaştı. "Ne olduğumu *sanıyorsun*? Ne zamandır rüyalarımı sormuyorsun. Ne gördüğümü bilmek istemiyor musun?" Hiçbir şey görmüyordu.

"Dikkatli olmamız *elbette* gerek," dedi Dane. "Ama Londra'nın en önemli oyuncularından biri *ölümden* geri geldi. Hiçlikten. Neden bekliyordu? Öğrenmek zorundayız ve şimdi öğrenmeliyiz."

"Belki hiç ölmemiştir. Belki de aradığımız odur."

"Ölmüştü."

"Ama gözünle *görmedin*," dedi Billy. Yeniden gözlüğünü taktı. Anlayamıyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Seni öldürmek istemediğini nereden biliyorsun?"

"Neden *öldürsün ki* beni? Ben ona hiçbir şey yapmadım. Adamlarından bazılarıyla *birlikte* çalıştım. Büyük bir ekibi yoktu, hepsini tanırdım. Dövme'nin bizim peşimizde olduğunu biliyor ve o ikisinin... Aramızda bir düşmanlık yoktu. Neyse ki..." dedi Dane, "... tebdili kıyafet geziyoruz." Billy güldü. Yeni kıyafetler giymişlerdi. Bunlar da göze batmayan türdendi. Son kullandıkları güvenli evden almışlardı. "Şu gözlüğünün çaresine bakmamız gerekecek," dedi Dane. "Bizi hemen ele verir."

"Gözlüğüme dokundurtmam," dedi Billy. "Eğer bunca zaman buralardaysa ve kimseye bir şey söylemediyse... şimdi ne değişti de... Aforoz edildin. Kimseye hayatta olduğunu söyleyemezsin. Sen de artık bir sırsın, tıpkı onun gibi."

"Mecburuz..." Dane sıradan bir sürgün değildi. Dane, iki üç kez, başkalarına kilisedeki durumundan bahsetmişti. "Ben'in de benim gibi olduğu zamanlardı..." demişti. "Başka bir herif daha vardı, onunla ben..." Onunla beraber yaptıkları şey her neyse artık yapmıyorlardı. Billy o adamları kilisede görmüştü. Krakencilerin kaslı adamlar oldukları kesindi. Elinden her iş gelen genç dindarlar ile aklanmış suikastçılar arasında fark vardı. Dane yaşlı biri değildi, ama bu işi yıllardır yapacak yaştaydı ve anlattığı o arkadaşları artık geçmişte kalmıştı. Billy, kiliseye bir şey olduğunu düşündü. Belki bir zayıflama, bir gerileme. İnsan kendi kendini aforoz edemezdi ki.

Mürekkep balığı vekilleri emekli mi olmuştu? Mutlaka ölmüşlerdi. Wati ve Jason gibi bağımsız meslektaşlardan oluşan heyet, Dane'i harekete geçiren ipe sapa gelmez inançları paylaşmamıştı. Onlar, Dane'in yardım istediği hem arkadaş, hem de yoldaşlardı. Dane, mürekkep balığı vekillerinin sonuncusuydu ve yapayalnızdı. Başka bir güçle, gerçek bir güçle, geçmişi ve bağlılığı olan bir güçle olan ilişkinin açığa çıkması, onu aniden ve beklenmedik bir şekilde yeniden ayağa kaldırmıştı. Bu da onu bir nevi tuzağa düşürmüştü. Billy onu uyarmaya çalışıyordu.

Randevuya erken gittiler. Tahtalar çakılarak kapatılmış bir benzinlikteydiler. Bir mahallenin tam ortasında, üçgen şeklinde bir arsadaydı bu benzinlik. Benzin pompaları yoktu. Beton zemin, lastik izleriyle doluydu.

"Yanımdan ayrılma," dedi Dane. Yakındaki evlerin üst kat pencerelerinden görünmesi muhtemel olan üst geçidin altından baktılar. Billy, Dane'in söylediği gibi şüphe uyandırmadan, normal bir şey yapıyorlarmış gibi yürüyordu. Böyle yerlerde insan kendini ancak bu şekilde saklayabilirdi.

Köşede, motor parçalarının durduğu yerin arkasında, arka sokaklara çıkan bir geçit vardı. "Burası dışarı çıkan yol, bir de içeri giren var. Dikkatli ol," dedi Dane. "Her an kaçmaya hazır ol."

Hava giderek karardı. Dane saklanmaya çalışmıyordu, ama karanlık, elindeki silahı gizleyene kadar bekledi. Silah elinde sallanıyordu. Gökyüzü karardığında, bir kadın çitlerden atlayıp onlara doğru yaklaştı.

"Dane," dedi.

Kırk yaşlarındaydı. Pahalı bir mantosu, eteği, gümüş takıları vardı. Beyazlaşmaya başlayan saçlarını toplamıştı. Elinde bir evrak çantası vardı. "Bu, o," dedi Dane. "Byrne." Telaşla mırıldandı. "Bu, o. Gris hastalandığında onun için çalışmaya gelen kadın. Onu çok severdi. Gris öldüğünden beri onu görmemiştim."

Dane belindeki silaha davrandı. "Olduğun yerde kal," dedi. Kadın onun elindeki silaha baktı. "Kımıldama, Bayan Byrne." Molozların arasında duran üç kişi, bir an hiç konuşmadı. Billy, Doppler etkisi gibi, yarım kilometre kadar uzaktan, giderek yaklaşan bir trenin sesini duydu.

"Biraz gerginim, kusura bakma," dedi Dane sonunda. "Bugünlerde biraz çekingenim, bazı sorunlarım var..."

"Çok üzüldüm," dedi kadın. "Tarikattakilerle aranın açıldığını duyduk."

"Doğru. Düşündüğün için teşekkür ederim. Uzun zaman oldu. Patronun yeniden ortaya çıkmış, bana bir not gönderdi."

"Ölmüş değildi," dedi kadın. Çok gösterişliydi.

"Tamam, tamam, tamam," dedi Dane. "Biliyordun, değil mi? İkimiz de geri gelmeyeceğini biliyorduk. Saygısızlık etmek istemem, yaptığın işte çok iyisin. Grisamentum bile bu kadarını yapamazdı. Nerede o? Üstüne alınma, ama görmeye geldiğim kişi sen değilsin."

"Onun görmek istediği de sen değilsin, Dane Parnell. Mesele senin tanrılarınla ilgili. "Kadın Billy'yi gösterdi.

Biliyordum, diye düşündü Billy. Bu düşüncenin nereden geldiğini, ne anlamı olduğunu bilemedi. Hiçbir beklentisi yoktu. Bir sessizlik oldu. Billy çevresine bakındı. Karanlık gökyüzünde gölgeler gördü.

"Patronun ne istiyor?" dedi Dane. "Nerede o? Bunca yıldır neredeydi?"

"Dövme, buradan Glasgow'a kadar bütün ödül avcılarını peşinize salmış, yüklü miktarda para verecekmiş, diye duyduk," dedi Byrne. "Kilisen senin ölmeni istiyor. Bu da yetmezmiş gibi, Goss ve Subby de senin peşinde."

"Çok meşhur olduk," dedi Dane. "O nereye *gitti*?"

"Bak... Dövme'yle olan olaydan sonra, işler tahmin ettiğimiz gibi gitmedi. Yeniden başaramayacak diye bir şey yok... Bazı sorunlar vardı. Dövme'nin hâlâ onun peşinde olduğunu öğrenince, –aslında onu öldürmeliydik, bu bize ders oldu. İntikam almak için yaratıcı yollar bulacağım diye zaman kaybetme– Grisamentum bir süre ortadan yok olmayı tercih etti. Bir boşluğa geçti. İyileşmek için. Kimse onun hayatta olduğunu bilmiyor. Bunun ne büyük bir avantaj olduğunu düşünsene.

"Bunları hissetmiştin zaten," dedi. "Tuhaf şeyler olduğunu biliyordun. Tanrını çaldıklarından beri. Bay Harrow, siz oradaydınız. Merkezde. Çalındığını ilk anlayan sizdiniz. Bu önemsiz bir şey değil."

Cam sesi bunun için miydi?

"Dövme tanrının peşinde, Dane Parnell. Yaklaşıyor. Beni dinle." Kadının sesinde, ilk kez bir telaş vardı. "Neden Grisamentum'dan yıllardır haber almadığını düşünüyorsun? Kendin söyledin. Tüm Londra onun öldüğünü sanıyor. Bu da işimize gelir. Bunu sakın kimseye söyleyip her şeyi berbat etme. Sen de, ben de biliyoruz ki, istediği ne olursa olsun, Dövme'nin krakeni ele geçirmesine izin veremeyiz."

"Nerede o?" dedi Billy.

"Evet," dedi Dane, etrafına bakınmadan. "Nerede? Billy onu sizin aldığınızı düşünüyor."

"*Biz* senin tanrını neden alalım ki? Bizim istediğimiz, Dövme'nin onu eline geçirmemesi. Kimin aldığını bilmiyoruz, Dane. Bu da sinirlerimi bozuyor. Tanımadığımız biri olduğu ortada. Kimsenin öyle bir gücü olamaz. Tanıdığımız hiç kimse, o kadar güçlü değil. Neler olduğunu, herkes kadar sen de biliyorsun. Yani, *biliyorsunuz*. Bay Harrow'un aklında bir şeyler var. Ama bizim de bildiklerimiz var. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Krakeni bulmak ve Dövme'nin onu almasına engel olmak.

"Birlikte çalışmak istiyoruz."

"AMAN TANRIM," dedi Dane. Çevresine bakındı. "Kahretsin. Saklanmalıyız," dedi Billy'ye. Sonra kadına döndü. "Grisamentum bunu daha önce de teklif etmişti. Hayır demiştim."

"Pek sayılmaz," dedi Byrne. "Geçen sefer, onun *için* çalışmanı istemişti. Şimdi buna pişman. Sen krakencisin. Bunu o da, ben de, sen de biliyoruz. Bütün mesele bu. Yardımına ihtiyacımız yokmuş gibi davranamayız. Senin de bize ihtiyacın var. Ortaklık teklif ediyoruz."

Dane onun devam etmesini bekledi. "Tuhaf şeyler oluyor, Dane. Melekler yürüyor. Sebebini öğrenmemiz gerek."

Dane arkaya doğru eğildi, gözlerini Byrne'dan ayırmadan, "Eğer bu bir numara değilse, çok önemli bir teklif. Grisamentum *ile* çalışmak. Bunu ciddiye almalıyız," diye fısıldadı Billy'ye.

"Teklifi yapanın Grisamentum olduğundan emin değiliz ki," dedi Billy, yavaşça.

Dane başıyla onayladı. "Bak," dedi yüksek sesle. "Teklifinizden gurur duyduk, ama daha patronunu görmedim bile. Bu şartlar altında böyle bir karar veremeyiz." *Biz*, diye düşündü Billy. Dane'in böyle demesi hoşuna gitmişti.

"Organ avcıları ya da maymunlardan mı bahsedeceksiniz şimdi de?" dedi Byrne.

"Nasıl düşünürsen," dedi Dane. "Neler oldu? Hani çok hastaydı?"

"Öyle miydi?"

"Nerede o zaman? Bunca zamandır nereye kayboldu?"

"Buraya gelmeyecek," dedi kadın dikkatle konuşarak. "Gelmesi mümkün değil..."

"O zaman görüşme bitmiştir," dedi Dane.

"İzin ver de lafımı bitireyim. Gelmemesi, onunla konuşamayacağımız anlamına gelmez."

"Güvenli bir hattın mı var?"

"Bazı yollar var." Kadın bir kâğıtla kalem çıkardı. "Kanallar. Onunla konuşabilirsin."

Dolma kalemi kâğıdın üstüne koydu. Dane yaklaştı. Silahını kadına doğrultmuştu. Byrne yazmaya başladı. Gözlerini Dane'den ayırmıyordu.

Merhaba, yazdı. Yazı tipi, kâğıt uçaktakinin aynısıydı. Küçük, kıvrık harfler. Gri mürekkep. *Uzun zaman oldu.*

"Ona istediğini sorabilirsin," dedi Byrne.

"Nerede şimdi?" dedi Billy.

"Bu onun yazısı," dedi Dane.

"Bu bir şey ifade etmez," dedi Billy.

"Neredesin?" dedi Dane, kâğıda doğru.

Yakınlarda, yazdı Byrne, yazdığına bakmadan.

Billy bu yeni büyülü yeteneği izliyordu. Uzaktan yazma büyüsü. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye fısıldadı Dane'e.

"Öldüğünü duydum," dedi Dane. Hiçbir şey yazmıyordu. "Buraya son geldiğimizde, senin için çalışmamı istemiştin, hatırlıyor musun?"

E.

"Yapmayacağımı, *yapamayacağımı* söylemiştim, sonra sana bir soru sormuştum. Onu da hatırlıyor musun? Ne sormuştum? Sen gitmeden önce sana bir şey demiştim."

Byrne bir an duraksadı, sonra yazmaya devam etti.

Kiliseyi asla bırakmayacağını söylemiştin. "Beni yaratanları biliyorum," demiştin. *"Seni kim yarattı, biliyor musun?"*

"Bu, o," dedi Dane, Billy'ye. "Bunu kimse bilmiyordu." Arabaların gürültüsü, gecenin sessizliğini bozdu.

Kiliseden neden ayrıldın? diye yazdı Byrne.

"Fikir uyuşmazlığı," dedi Dane.

Krakeni istiyorsun.

"Ölmüş, çürümüş, mahvolmuş krakeni mi?" dedi Dane. "Neden isteyeyim ki?"

Çünkü sen Dövme değilsin.

"Tam olarak teklifin nedir?" dedi Billy. Dane ona dik dik baktı.

Onu bulabiliriz, diye yazdı Byrne. Hâlâ Dane'e bakıyordu. Gökteki yıldızlara çevirdi başını. *Onu alan her kimse, bazı planları var. Kimse hazırlık yapmadan onu almaz. İyi değil.*

Harrow, sen bildiğini sandığından daha çok şey biliyorsun. Kadın, Billy'yi işaret eden bir ok çizdi. Grisamentum, bulunduğu yerden, Billy'nin kehanet kabilinden iç görüsünü ortaya çıkarmasını ümit ediyordu.

"Bunu düşünmemiz gerek, Billy," dedi Dane.

"Evet, o Dövme değil," dedi Billy. "Bir kuralım var: Beni öldürmek istemeyeni, öldürmek isteyene yeğlerim. Şüphelerim var, ama..."

"Ama ne?"

"Bilmediğimiz çok şey var." Dane tedirgindi. Kafasını salladı. "Yarın Wati'yle buluşacağız. Bunu onunla da konuşalım. Yeni bir şeyler duymuş olabilir, iz üstünde olduğunu biliyorsun." Billy aniden, sanki su altındaymış gibi hissetti.

"Grisamentum," dedi Dane. "Düşünmemiz gerek."

"Öyle mi?" dedi Byrne. Bakışlarını gökyüzünden, Dane'e çevirdi. *Şimdi bize katıl.*

"Saygısızlık etmek istemem. Sen de olsan, aynısını yapardın. Aynı taraftayız. Sadece düşünmemiz gerek."

Byrne'ın eli kâğıdın üstünde hareket etti, ama kalemde mürekkep yoktu. Dudaklarını büzüp, bir kere daha denedi. Sonunda bir şeyler yazdı ve okudu. Yeni bir kalem çıkardı, farklı bir yazıyla, bir posta kutusu numarası ve bir teslim yeri yazdı, Dane'e verdi.

"Bize haber ver," dedi. "Ama çabuk ol, yoksa reddettiğini düşünürüz. Zaman daralıyor. Şu aya bak." Billy hilal şeklindeki aya baktı. Yüzeyindeki kraterler, kurtçuklar tarafından kemirilmiş oyukları andırıyordu. "Bir şey geliyor."

38

BILLY, O GECE BAŞKA BİR RÜYA gördü. Düşsel iç görüsünü kaybettiğini zannederek belli belirsiz bir suçluluk duyuyordu. Ama sonunda bir rüya görebilmişti. Bu rüyalar, geceleri zihnini dolduran karanlıktan, soğuk ışıklardan, durağanlıktan ve kimyasal kokulardan daha çok şey ifade ediyordu.

Bir şehirdeydi. Binaların üstünden tek hamlede atlıyor, hızla ilerliyor, gökdelenlerin üstünde kulaç atar gibi uçuyordu. Üstünde parlak kıyafetler vardı.

Büyük bir deponun kırık bir penceresinden sessizce içeri girmeye çalışan birine "Dur," diye bağırdı. Polis arabalarının ışıkları yanıp sönüyordu. Her yer alevler içindeydi, dumanlar tütüyordu. Collingswood da oradaydı. Duvara yaslanmış sigara içiyordu. Arkasında olup bitenlere bakmıyor, acı ve sabır dolu bakışlarını Billy'nin üstünden ayırmıyordu. Billy'nin geldiği yönü işaret etti. Sonra başka bir yönü gösterdi.

Billy o tarafa yöneldi. Collingswood'un arkasında robota benzeyen çok güçlü bir düşman gördü. Billy, güneş ışıklarıyla ısınmış gibi hissetti. Yoldaşının geleceğini biliyordu. Kaslı kolların, esnek dokunaçların, binanın arkasından ortaya çıkmasını, kader arkadaşının, maskesinin ardından kendini göstermesini bekledi.

Ama yolunda gitmeyen şeyler vardı. Bir gümbürtü duydu, ama ortaya çıkan dokunaçlar, yapışkan kollar, dev köpeklerinki gibi kocaman gözler falan yoktu. Sadece bir şişe vardı. Düşmanın arkasında. Koyu camlı bir şişe. Kapağı iyice eskimişti, *şişeyi kapatamıyordu.* Aniden ve büyük bir rahatlamayla anladı ki, bu onun yoldaşı değil, Billy onun yoldaşıydı.

Billy uyandığında, tuhaf bir suçluluk hissetti. Rüyası çok anlamsızdı. Evrenin öfkesini duyabiliyordu. Evren, onu aşağılayarak, ona bir rüya göndermişti. Billy tamamen kaybolmuştu.

* * *

"ÖLDÜKTEN SONRA NEREYE gidersin?" diye sordu Billy.

"Dedemin ne söylediğini mi soruyorsun? Eğer iyi biriysen, bir tanrının bedeni olarak geri gelebilirsin." Bir renk hücresi, coşkulu bir renk dokusu. Kraken, duygularını, adanmış bir ölümle gösteriyordu. Dane'in anlattığı, suya gömülen adaların Vikingleri çok üzdüğü hikâyeler yoktu.

Billy ve Dane, kaçarak, saklanarak şehri bir uçtan bir uca geçtiler. Büyülerin yolunu şaşırttılar, arkalarında bıraktıkları izleri karıştırdılar. Billy, mezarlıktaki randevu yerine geldiklerinde biraz rahatladı. Mezar taşları arasında ilerledi. Sakinliği, pek de işe yaramıyordu: Peşlerindeki şey, canlıların olduğu gibi, ölülerin de izini sürebilirdi.

"Dane. Billy." Wati, taştan bir meleğin içinden konuştu. "Takip edilmediğinizden emin misin?"

"Wati, sen miydin," dedi Dane. "Grev ne durumda?"

"Mücadelemiz sürüyor." Wati, bakımsız mezar taşları arasında daireler çizerek, taştan taşa atlayarak konuşmaya devam etti. "Açıkçası, başımız belada. Saldırıya uğradım."

"Ne?" dedi Dane. "Dikkatle heykele baktı. "İyi misin? Ne oldu? Kim yaptı? Nasıl oldu?"

"İyiyim," dedi Wati. "Az kalsın yakalanıyordum, ama şimdi iyiyim. Polisler. Neredeyse beni yakalayacaklardı. Yakaladılar da. Neyse ki birkaç numara biliyorum."

Billy yavaşça dönüp etrafındaki meleklere tek tek baktı. "Hepimizin beklenmedik misafirleri oluyor," dedi Dane. "Byrne'ı hatırlıyor musun?"

"Grisamentum'un veziri mi? Ne olmuş ona?"

"Onunla buluştuk." Sarmaşıklar ve ağaçların yaprakları hışırdadı. "Grisamentum yaşıyor."

Gökyüzünde bulutlar toplandı. Sanki acil bir durum vardı. Billy, çimenlerin arasında hareket eden hayvanların sesini duydu.

"Onu gördünüz mü?" dedi Wati.

"Konuştuk. Oydu, Wati. Bizimle çalışmak istiyor. Onu bulmak için." Mezarlıkta hışırtılar artmaya başladı.

"Ona ne söylediniz?"

"Düşüneceğimizi söyledik."

"Ne düşündünüz peki?" Kısa bir sessizlikten sonra, şirin bir çocuk meleğin içine giren Wati, "Billy, *sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben mi?" Billy hafifçe öksürdü. "Bilmiyorum."

"Alabileceğimiz bütün desteği almalıyız," dedi Dane, dikkatle.

"Evet, ama," dedi Billy. Sesindeki "ama"nın tonu, onu bile şaşırtmıştı. "Benim bile farkında olmadığım şeyler bildiğimi düşünüyorsunuz, değil mi? Peki. Sebebini bilmiyorum, ama bu işten hoşlanmadım. Tamam mı?"

"Bu önemsiz bir şey değil, Dane," dedi Wati.

"Bak, dinle," diye devam etti. "Sana bir şey anlatacağım. Krakeni aldığını tahmin ettiğimiz taşıyıcıların listesini hatırlıyor musun? O listeye bakıyordum." Wati'nin sesi ince ve soğuk çıkıyordu. "Simon, Aykan ve diğerleri... Hatırladın mı?

"Onları duymuşsundur, kimin için çalıştıklarını, neyde iyi olup neyde olmadıklarını biliyorsundur. Krakeni bilen herkesin onu almış olabileceğini düşünürsek, onlar da arıyorlar: Aykan'ın eski oda arkadaşı, polisin onu götürmeye çalıştığını söyledi. Ama doğru düşünmüyorlar. Sürpriz atımız, *Simon*."

"Simon Shaw emekli oldu," dedi Dane.

"Evet, olay da burada zaten. Yöntemler hakkında düşünüyordum. Rebecca kurt deliklerini kullanır, ama bir güç kaynağına ihtiyaç duyar ve ardında izler bırakır. Polisin iz bulamadığını söylemiştin."

"Ne aradıklarını bilmiyordum," dedi Billy. "Ama hiçbir iz bulamadıklarını söylediklerini duydum."

"Tamam," dedi Wati, Meryem Ana heykelinin içinden. "Aykan, *Tayy'ül-Arz* kullanıyor. En güçlü yöntem..."

"Tek yapacağım bağlantı bu," dedi Dane.

"Seni suçlamıyorum," dedi Wati. "Ama kraken kadar büyük bir şeyin yerini *değiştirebiliyorsa*, bilginlerden bazıları bunu hissetmiştir. Senin de dediğin gibi, Simon sahnede değil. Ama şu var: Onun da bir yardımcı ruhu *var*."

"Bunu bilmiyordum," dedi Dane.

"Doğrusu, organizatörlerden biri bana hatırlatana kadar, ben de bilmiyordum. Diğer yardımcılar gibi değil. Simon onun ödemelerini düzgünce yapmış. Bu konuda kötü biri değildi. Ama bağlantımız olsaydı, –çünkü kimse bir hat olduğunu hissedemiyor, peşine düşecektim.

"Ne zamandır etrafta dolaştığını bilmiyorum. Ara sıra onu çöplükte görürdüm. Burada, çünkü bana güveniyor."

"Burada mı?" dedi Billy. "*Burada mı?*".

Heykel bir ıslık çaldı. Diplerindeki çalılığın oradan bir hışırtı duyuldu.

"Aman Tanrım," dedi Billy. "Neydi bu?"

Sigaranın ateşi göründü. Çöplüğün içinden bitli, karmakarışık saçlı bir kafa belirdi. Fısıltılar duyuldu. Belli bir beden yoktu, sadece toz ve hastalıklı bir et parçası.

"Ne oluyor?" dedi Dane.

"Onu tırmıktan yaptı," dedi Wati. "Onu tırmıktan yarattı. Yontusunu. Onu kille birleştirdi. Kürkünü de veterinereden aldı: köpeklerin, kedilerin postları." Gözleri yok. Ağzı da.

"Bu tüy yumağı ne işe yarıyor?" dedi Dane.

"Hiç," dedi Wati. "Zekâsı yok. Çöplük bekliyor. Büyü bilmez. Ama yine de yaptı. İradesi dışında. Zavallı şey, bir hat buldu. Biraz zayıf, ama yine de hissediliyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama birkaç yıl öncesinden işleyen bir şey Simon'u korkutmuştu. Buradaki küçük arkadaşımızın halinden anladığım kadarıyla, yakın zamanda bir şey olmuş."

"Bulduğumuz şeyin ne yaptığını biliyor musun?" Küçük yaratık titredi, Wati onu sakinleştirecek birtakım sesler çıkardı. "Yiyecek topluyordu. Galiba Simon için. Galiba günlerdir yiyecek aramak için yürüyor, sonra da geri gidiyor. Galiba bu onun kendi kendine yaptığı bir şey."

"Simon neden böyle bir şey istesin ki?" dedi Dane. Zavallı tuhaf yaratığa baktı.

"İşte," dedi heykel Wati. "Simon'un nasıl giyindiğini bilirsin. Hiç televizyon seyrettin mi Dane?"

"Nasıl giyiniyor?" dedi Billy.

"Üniforma gibi," dedi Wati. "Göğsünde bir arma var." Sesi gergindi.

"Bu ne demek?" dedi Dane.

"Olamaz," dedi Billy. Tuhaf yardımcıya baktı. "Dalga geçiyorsunuz."

"Evet," dedi Wati. "Anladın."

"Ne?" dedi Dane. Bir heykele, bir Billy'ye baktı. "Ne var?"

HEP DUYARSIN, dedi Billy, Dane'e bir şeyler söylemek onun için ne kadar da güzeldi –ucuz bilim kurgu hikâyelerin bilim üzerindeki etkisi hakkında konuşuyordu. Bu kez bir şey anlatanın kendisi olması Billy'nin çok hoşuna gitmişti. Bu hem çekingen, hem de gururlu bir ikrardı. Bilim adamlarının çoğu, gençken bayıldıkları bazı ilkel görüntü zırvalıklarından ilham aldıklarını iddia ederdi. Uydu uzmanları Arthur Clarke'dan alıntılar yapar, biyologlar nöro ve nanoteknolojik görüşlerden dem vururdu. Hepsinden öte, Roddenberry'nin uzay öncülüğü; çoğaltıcıları, tarayıcıları, fazerleri ve iletken alanları çoğaltmaya kalkan genç fizikçilerin sayıca artması anlamına geliyordu.

Ama söz konusu olan sadece deneysel bilimler değildi. Diğer profesyoneller de aynı şeylerle büyümüştü. Sosyologlar eski resimleri araştırıp duruyordu. Filozoflar çoklu dünyalara açılmış, alternatif gerçeklik tacirlerine minnettardı. Ana akım görüşlere yabancı gelen şey, icat edilmiş gelecekler, Londra Kâhinlerinin bir nesli için ufuk açıcıydı. En sevdiklerini taklit etmede en az fizikçiler kadar heveslilerdi. Teknopaganizm ve karmaşa büyüsünün yanı sıra, Crowleycilik ve druidizm tantanaları, bunlar televizyon neslinin gerçekleriydi.

Büyü yetenekleri olanlara ilham veren şey sadece fanteziler değildi. Sadece *Buffy, Angel, Amerikan Gothic, Supernatural* gibi dizilerden etkilenmiyorlardı. Asıl konu, bilim kurguydu. Zamanda yolculuğun modası geçmişti. Evrenin belli hatları yoktu, ama *Dr. Who* dizisinin fanatikleri, tahta şeritlerle kaplı olan metalle alay ediyor, ona sonik makas adını veriyorlardı. Falcılara düşkün olanlar *Blake's,* dizisine hayrandı ve kendilerini Orac'ın Çocukları olarak adlandırıyorlardı. Londra'nın en güçlü yer değiştiricisi, adını Maya, soyadını da Uzay1999 olarak değiştirmişti.

Dizilere bağlılıklarını nadiren ifade eden büyücüler –*Yıldız Polisler*'i gizli tutamayan tutkulu teknisyenler, Lexx'e kafayı takmış kültürler arası dolaşan ölüm büyücüleri– ve kendilerine *Farscape* ve *Galactica* isimleri (yeniden çevrilenler, elbette) takan genç bir nesil vardı.

Ama en popüler olanlar klasiklerdi ve NASA teknisyenleri için olduğu gibi, *Uzay Yolu* bunların içinde en klasik olanıydı.

"Simon'un yardımcı ruhunun adı Tribble," dedi Wati.

39

"İZLEDİM ELBETTE *Uzay Yolu*'nu," dedi Dane. "Ama o lanet Tribble nedir, bilmiyorum."

Londra Köprüsü'nün yanında duruyorlardı. Simon'un bilinen son adresinden bu yana nerede olduğu bilinmiyordu.

"Hep olan şeyler," dedi Billy. Üstündeki öğrenci kıyafeti yaşına göre fazla genç kalıyordu. Elindeki poşetin içine baktı. Tir tir titreyen Tribble oradaydı. Billy onun pis tüylerini okşadı. Taş heykellerin ve binaların alçı kabartmalarının yanından geçtiler. Kötü giydirilmiş mankenlerin. Her birinden Wati'nin fısıltısı geliyordu. Tribble'ı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Doğru yoldayız, değil mi?" dedi Billy.

"Hayır," dedi Wati. "Geldiğimiz yolu bulmaya çalışıyorum. Yaklaştığımızda hissederim."

"Bu tribble da ne?" dedi Dane.

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Wati. Heykelden heykele geçerken estirdiği rüzgârın içinden geliyordu sesi. "Simon diziye hayrandı. Diziyle ilgili toplantılara bile gitti. Dizinin kahramanlarının biblolarından koleksiyonlar yaptı. Gününün yarısını, o dizidekine benzer üniformalar içinde geçirirdi."

"Eee?" dedi Dane. "Ne var bunda, adamın özel yetenekleri var, para da kazanıyor, istediğini yapar. İsterse Mr. Spock bile olabilir, her şeyi ışınlar."

"O Scotty'ydi," diye düzeltti Billy. Gözlüğünün üstünden, bir öğretmen edasıyla Dane'e baktı. "Spock ışınlamayı bilmezdi."

"Ne? Her neyse. Bakın, bağlantı kurmanın çeşitli yolları var. Katlama bunlardan biri. Yani, uzak noktalardaki yerler, bir an için yan yana geliyor. Ama bu Simon'un yaptığı şey değil. O ışınlayıcı.

İstediği şeyi atomlarına ayırıp başka bir yere gönderebilir, sonra yeniden atomlarını birleştirebilir."

"*Uzay Yolu* eşyalarının satıldığı bir açık artırma vardı, birkaç ay önce. Christie's'deydi sanırım. Hatırlar gibiyim... Katılımcıların hepsi üniforma giymişti. Milyon pounda uzay gemisi modelleri satılmıştı."

Dane hafifçe gözlerini kapattı. "Bir şeyler hatırlıyorum."

"Karıştırıyorum," dedi Wati eskimiş, taştan bir köpek heykeli içinden. "Galiba sola dönmemizi istiyor."

"Daire çiziyoruz," dedi Billy.

Yavaşladılar. Aynı bina bloğunun önünden üçüncü kez geçiyorlardı. Eskimiş harap yapı, sanki güneşmiş de, onlar da çevresindeki yörüngede dönüyorlarmış gibiydi. Caddede yalnız değillerdi, ama kimse onlara dikkat etmiyordu.

"Oraya gitmemizi istiyor," dedi Billy. "Ama korkuyor."

"Tamam, bekleyin," dedi Wati, bir eczanenin çatısına korkuluk niyetine yerleştirilen plastik bir baykuşun içinden. "Ben bir bakayım."

WATI İNCE, plastikten bir Meryem Ana heykelinin, sonra bir mezarlığın ve bir mezar taşının üzerindeki melek heykelinin içine girdi, ökselenmiş gözlerin ardından baktı. Kulenin temelinden kesik ve kuvvetli sesler geliyordu. Wati, çocuk parkındaki oyuncak atın içinden binaya baktı.

Bazı katlarda yardımcı ruhların olduğunu hissedebiliyordu. Hepsi de sendika üyesiydi. İkisi grevdeydi. Diğeri ise, –ne demekti bu?– bir papağan, bir sebepten dolayı, özel izinle çalışmaya devam ediyordu. Sendikalılar, organizatörlerinin varlığını hissedince çok şaşırdılar. Wati kendini esnetip apartmanın birinci katında oyun oynayan bir çocuğun bebeğine girdi. Ufacık bebeğin içinden olanları görmek çok zordu. Yan dairedeki, kilden kadın heykeline geçti. İlginç bir şey göremedi. Bir sonraki dairedeki çoban biblosuna girdi.

Figürler arasında dolaşıp durdu. Sabundan yapılmış biblolara, seks oyuncaklarına, antikalara girip çıktı. Sevişen, yemek yiyen,

okuyan, uyuyan, gülen, kavga eden insanlar gördü. Hiçbiri ilgisini çekmedi.

En üstten üçüncü kata geldiğinde plastikten yapılmış Kaptan Kirk biblosuna girdi. Bibloyu ayakta tutan desteklerin arasına yerleşti. Biblonun giydiği *Uzay Yolu* kostümü üzerini boyadı. Viran haldeki daireye baktı.

Biraz sonra, Billy ve Dane'in önünde gezinip durduğu bir mağazanın vitrinindeki baca şeklinde yapılmış bir saatin içine girdi.

"Hey," dedi.

Bir saat bana bağırıyor, diye düşündü Billy, herkesin kolayca duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Wati'ye baktı. *Kısa bir süre önce, müzede çalışan biriydim*, diye düşündü.

"Üstten üçüncü kat. Gidelim."

"Dur," dedi Dane. "O da orada mı? İyi mi?"

"Kendin gör."

"AMAN TANRIM," DİYE FISILDADI BILLY. "LEŞ gibi kokuyor."

"Söylemiştim," dedi Wati. Dane onu bir silah gibi uzattı. Wati çalınmış bir oyuncağın içindeydi. Bu bir "Güçlü Orangutan!" oyuncağıydı.

Perdeler çekiliydi. Bozulmuş yiyeceklerden, pis kıyafetlerden, kirli halılardan kokular geliyordu. İçerisi çöp doluydu. İzler vardı: hamam böcekleri, fareler, sıçanlar. Tribble ağlamaya başladı. Zavallı gülünç yaratık kendini poşetten iterek çıkardı yarı yuvarlak, yarı tüylü bir halde oturma odasına, seslerin geldiği yere doğru kaçtı.

"Başka kim var?" dedi gergin bir ses. "Olamaz, olamaz, doğru *saydım*. Her şeyi hallettin, değil mi? Sadece biz varız, değil mi? Tribble? Tribble? Konuşamıyorsun ki..."

"Bu, o," dedi Dane. "Simon." Silahını doğrulttu.

"Aman Tanrım," dedi Billy.

Her yer *Uzay Yolu* nesneleriyle doluydu: Duvarda çeşitli *Atılgan* modelleri, temsil ettikleri karakterlerin duygularını yansıtmakta kesinlikle başarısız olan plastik Mr. Spock bibloları ve Klingon silahları asılıydı. Raflarda plastik fazerler ve çeşitli iletişim araçları duruyordu.

Kanepede oturmuş onlara bakıyordu. Tribble kucağındaydı. Berbat görünüyordu. Simon'un beti benzi atmış, kabuk kabuk olmuştu. *Uzay Yolu* üniforması pislik içindeydi, üstündeki armalar kirden görünmez olmuştu.

"Senin onlardan daha fazlası olduğunu sanmıştım," dedi.

Başının üstünde fısıldayan varlıklar dolaşıyordu. Bir görünüp bir kayboluyorlar, koyu renkli ışıklar saçıyorlardı. Simon'un bedenine girip çıkıyorlar, silikleşip zayıflıyorlardı. Odanın içinde geziniyorlar, mırıltılar, ıslık sesleri, konuşmaya benzer sesler çıkarıyorlardı.

Hepsi de Simon'du. Tıpkı onun gibiydiler. Ve nefretle bakıyorlardı.

"Ne oldu Simon?" dedi Dane. Böcek sürüsü, ya da kötü bir kokuymuş gibi, gölgeleri dağıtmak için elini havaya savurdu. Gölgeler hiç aldırmadan havada dönmeye devam ettiler. "Ne *oldu*?"

"Kayboldu," dedi Wati. "Tamamen gitti." Wati gergin bir halde oyuncaktan oyuncağa geçti, her birinden küçük konuşma anları yakaladı. "Anlaşmayı hayal et..." "... onunla..." "... her an..." "... her gün..." "... ve geceleri de..." "O *gitti*."

"Şeytan çıkarıcı çağırmamız lazım," dedi Dane.

"Bela çıkacağını biliyordum," dedi Simon. Etrafında dönen ruhlardan çok çekiniyordu. "Onların akışını hissetmeye başladım. Ama son bir iş, diye düşündüm." Eliyle silah ateşler gibi bir hareket yaptı. Etrafını saran varlıklar, ona aynı şekilde karşılık verdiler. "Başaramadım. Onu *gerçe*k yaptılar, Tanrım."

"Söylemiştim," dedi Billy. Gariplikler dizisinin ortasında ayrıcalıklı evrende bir kutu vardı, kâğıda sarılmış ve iple bağlanmıştı. İçinde büyük bir kitap ve bir fazer vardı. Kitap, bir müzayedenin kataloğuydu. Çok pahalı bir *Uzay Yolu* satışına aitti. *Atılgan* gemisinin modeli –*Next Generation*– 200.000 dolardan satışa açılmıştı. Üniformalar, mobilyalar, teçhizatlar, çoğu Picard yıllarındandı. Dizinin ilk bölümlerinden toplanmış başka parçalar da vardı.

Billy listedeki fazeri buldu. Oldukça net detaylar veriliyordu. (2. tip bir fazer silahıydı. 1. tip çıkarılabilir ilavesi de vardı, vesaire). Açılış fiyatı çok yüksekti. Bu fazer, dizinin birçok bölümünde kullanılmıştı. Billy fazeri eline aldı. Havada dönen şeffaf Simonlar, ona

kızgın ve arzulu gözlerle baktılar. Aletin altında bir kart vardı, üzerinde *Anlaşıldığı gibi* yazıyordu.

Silah son derece ağırdı. Billy onu elinde çevirdi, uzatıp tetiği çekti.

Tuhaf bir ses çıktı. Televizyondan tanıdık bir ses. Sivrisinek vızıltısı gibi. Bir sıcaklık hissetti ve bir ışık gördü. Bu saçma sapan silahtan çıkmaması gereken bir ışık patlaması oldu. Havayı kavurdu, hızla duvara çarptı. Dane bir çığlık atarak yana atıldı. Simon ruhlar bağrıştılar.

Billy, bir elinde sallanan şeye, bir yanmış duvara baktı. Aptal bir plastik oyuncak, gerçek bir fazer etkisi yaratmıştı.

* * *

"PEKÂLÂ," DEDİ DANE. Bir saatten fazladır, Simon'a dil dökerek onu, çevresini saran Simonlardan korumaya çalışıyordu. "Ne yapıyoruz?"

"Onlar nedir? Simon ruhlar?" dedi Billy.

"İşte bu yüzden bu şekilde ilerleyemem," dedi Dane. "Demek istediğim şey, buydu. Bir kaya parçası, ya da bir elbise, ya da ölü bir şey, ne fark eder? Ama bir canlıya bunu yapmak? *Onu ışınlamak*? Yaptığın şey bir adamı parçalara ayırıp sonra o parçaları birleştirmek ve onu yolda yürütmek. O *öldü*. Anladın mı? Adam öldü. Ama öte tarafa geçen adamcağız, hâlâ yaşadığını sanıyor. Yaşamıyor. Sadece doğuruldu. Anıları olabilir, ama o yeni doğdu. Şu *Atılgan*, kendilerini *öldürüp* sonra kendilerini ölü insanların klonlarıyla değiştiriyorlar. Bu korkunç bir şey. O gemi, ölen insanların fotokopileriyle dolu."

"Bu yüzden mi çalışmayı bıraktı?" dedi Billy.

"Belki ona iyi gelmediğini biliyordu. Bir şey onu çok geriyordu. Ama sonra geri döndü ve yeniden yaptı. Ve bu *çok büyük* bir işti." Dane başını salladı. "Kraken. Onu tepeye taşıyacak olan şey. Simon'un yıllardır ışınlamayla uğraştığını biliyorsun. 'Koordinatları hesaplayıp' malları ışınlıyor. Anladın mı? *Kaç kere öldüğünü biliyor musun?*

"Kaptan Kirk kadar ölmüştür herhalde. Orada oturan adam, daha birkaç gün önce, hiçlikten doğdu. Krakeni aldığı zaman. Ve bu kez, geri geldiğinde, ölmüş olan ruhları onu bekliyordu. Çok kızgınlardı.

"İntikam almak istiyorlardı. Simon Shaws'ı kim öldürdü? Simon Shaws kim? Ardı ardına."

"Bu pek de adil değil," dedi Billy. "Hepsinin içinde, kimseyi *öldürmemiş* olan sadece oydu. O sadece geri geldi. Birbirlerini öldüren, asıl onlar."

"Evet," dedi Dane. "Ama içlerinde yaşayan da sadece o. Bunun hırsını bir şekilde çıkarmaları gerek. Mantıklı olmalarını bekleyemezsin. Bu yüzden Simon, Simonlar tarafından yakalandı. Zavallı herif."

"Evet," dedi Billy. "Öyleyse neden yaptı?" Fazeri, kataloğu, notları gösterdi. "Biri onunla temasa geçmiş. Son yılların *en büyük Uzay Yolu* satışı yapılıyor, o hiçbir şey almıyor ve biri gelip ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunuyor. Birileri bu silahla bir şey yaptı."

Dane başını salladı. "Büyücülük kontratı. Biçim vericilerden biri bu silahı büyülemiş, gerçeğe dönüştürmüş."

"Ne yapacaktı bununla?" dedi Billy. "Dünyadaki çalışan tek fazeri *istemedi mi*? Sadece tek bir şey taşıman gerektiğini söylüyorlar. Peki bu notları kim yazdı? Simon dev bir mürekkep balığının peşinde değildi. Bu silahı ona kim doğrulttuysa, işte o, bizim gizemli adamımız. Tanrını alanlar onlar."

Üçüncü Kısım

LONDRA KÂHİNLİĞİ

40

BILLY, SİMON'UN ölü kendilerine baktı. Simon, istemeyerek sebep olduğu sayısız intihar yüzünden kendini suçlu hissediyor muydu? Ne kadar orijinal bir suç.

Wati, sonunda bir Cezayirli dansçı heykelinden geri geldi. "Kapıyı açın," dedi. Dışarıda, hırpalanmış gibi görünen bir kadın duruyordu. Elinde bir şofar vardı."

"Dane," dedi içeri girerken. "Aman Tanrım. Neler oluyor burada?"

"Tanıdığım tek kişi Mo," dedi Wati. "Kimse onu tanımaz..."

"Sen şeytan çıkarıcı mısın?" dedi Billy. Kadın gözlerini devirdi.

"O bir haham, seni geri zekâlı," dedi Wati. "Nasılsa Simon için fark etmez."

"Bu zamana dek birçok beden istilasına şahit oldum," dedi Mo. "Ama hiç... Aman Tanrım, bunların hepsi de o. Işık halesi şeklindeki hayaletlere doğru ilerledi. Simon'a bir şeyler mırıldandı. "Bir şey deneyebilirim," dedi. "Ama onu tapınağa götürmem gerek." Elindeki şofarı salladı. "Bu işe yaramayacak."

Hava erken karardı, ışıklar belirdi, etrafta çocuk sesleri vardı. Wati, bir kilometrekarelik bir alanda heykelden heykele atlayarak etrafı gözlüyordu. Dane, Billy ve Mo, Simon'un kötü ruhlarını izliyorlardı.

"Gitmemiz gerek," dedi Wati aniden.

"Çok erken," dedi Dane. "Daha gece yarısı bile olmadı."

"Şimdi," dedi Wati. "Geliyorlar."

"Kim?"

"*Tanrı aşkına, Dane! Hadi! Çabuk! Goss ve Subby!*"

Herkes ayaklandı.

"DÖVME DE BİZİM GİBİ DÜŞÜNMÜŞTÜ," dedi Wati. Eşyalarını topladılar, hayalet bulutu içindeki Simon'u da aldılar. "Simon'u takip etti. Adamlarını gönderdi. *Goss'la Subby* de onlarla beraber geliyor.

"Birkaçı ana merdivende. Bazıları daha da yakında. Goss'la Subby çok yakında."

"Başka çıkış var mı?" dedi Dane. Wati gidip baktı, sonra geri geldi.

"Yakınlarda heykel yok."

"Arkada olmalı," dedi Billy. "Yangın çıkışı."

"Bir figür al yanına," dedi Wati. "Goss'la Subby'yi oyalayacağım."

"Wati," dedi Dane. Ama Wati çoktan gitmişti. Billy fazeri, müzayede kataloğunu ve Kaptan Kirk biblosunu kaptı. Koridorda kimse yoktu. Dane onları köşeye doğru çekti. Mo ve Billy, Simon'u bir battaniyeye koyup işkencecileriyle beraber sürüklemeye başladılar. Asansörün geldiğini işittiler. Dane silahını doğrulttu, Billy ve Mo'ya uzaklaşmalarını söyledi.

"Aşağı," dedi, yangın merdivenlerini göstererek. "Mo, seni görmesinler. Billy, onu kimse görmesin." Asansöre doğru koşmaya başladı.

"HUH, HUH, HUH, HA, Subby?"

Goss koşuyordu. Çok hızlı değildi, başını abartılı ve komik bir şekilde sallayıp duruyordu. Arkasında Subby, onu taklit ederek, tamamen bilinçsiz bir şekilde koşuyordu.

"Diğer ayıcıklar nehrin hemen ötesinde," dedi Goss. "Büyülü köprüyü geçer geçmez, kendimizi balla ödüllendireceğiz. Huh, huh, huh." İki üç dönüş daha kalmıştı. Goss uzun, karanlık sokağa baktı. Çıkmaz sokağa giden bir yol ayrımı, çöp bidonlarıyla kapatılmıştı. Sert bir rüzgârla bidonlar savruldu. Sanki Goss'dan kaçmak ister gibiydiler.

"Sevgili Ayıcık ve Şeker Ayıcık, Çiçek Balı Prensesi'yle eve dönmüştü, hatırlıyor musun?" dedi Goss. Parmaklarını kenetledi, sonra açtı. Gülümsedi, dudaklarını dişlerine yapıştırdı, havayı ısırdı. Subby ona bakıyordu.

"Billy, kımılda."

Duyduğu hafif sesler üzerine, Goss durdu.

"Kapa çeneni Dane."

Londra fısıldıyordu. Caddenin dışında, karanlık ara sokaklardan birindeydiler.

"*Yaklaşıyor*," dedi bir ses. Uzaklardan cevap geldi: *Şşş*.

"Subby, Subby, Subby," diye fısıldadı Goss. "Olabildiğince sessiz olmaya çalış. Sparklehorse ve Starpink, Elma Sarayı'ndan sıvışmayı başarmış, Maymun balıklarını da atlatmışlar. Ama o ince, hayalet köpek balıkları gibi sessiz olursak onları şaşırtabiliriz ve hep beraber Mutlu Uçurtma Çayırı'na koşabiliriz."

Parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı, sonra ana caddeden, iç sokaklara, seslerin geldiği tarafa doğru ilerlemeye başladı. Subby, tıpkı onun gibi parmak uçlarına basa basa peşinden geliyordu. Birinin mırıldanıp durduğu gölgelere doğru gittiler.

ASANSÖRÜN KAPISI AÇILDI. Billy, yangın merdivenin başında arkasına baktı, siyahlar içinde üç kasklı adam gördü. Dane silahını doğrulttu. Darbe sesleri duyuldu.

"*Yürü*," dedi Wati. Billy'nin cebindeki biblonun içindeydi. Dane de, arkasına bakmadan, "*Yürü*," dedi. Billy'yle Mo, Simon'u merdivenlerde sürüklemeye başladılar.

"Dane ne olacak?" diye söylenip duruyordu Billy. Ama Wati yine gitmişti.

Aşağıya kadar çok fazla merdiven vardı. Billy ve Mo, Simon'un ağırlığı ve adrenalin yüzünden nefes nefese kalmıştı. Boğuşma ve duvara çarpılma sesleri geliyordu. Billy, tıpkı Simon'un hayaletleri gibi, üstüne yapışan hayaletler hissetti. Sonunda aşağıya indiklerinde, Billy nefes nefeseydi, neredeyse kusacaktı.

"Burada durmayın," dedi minik Kirk, biblonun içinden. "Kımıldayın." Apartman sakinlerinden biri, kapıya çıkınca, Simon'un hayaletleriyle karşılaştı. Şaşkınlık içinde bakakaldı. İlginçtir, hiç korkmamıştı. Billy ve Mo, asansör boşluğuna varilleri sürüklediler. Ama aynı anda kapı açılmış, Dövme'nin iki adamı asansörden çıkmıştı. Gri üniformalılardı, maskeli kasklarıyla silahlarını doğrulttular.

Mo bir çığlık attı, ellerini kaldırdı. Billy onun önüne geçip fazeri ateşledi.

Hiç telaş göstermemişti. Ne kadar sakin olduğunun farkındaydı. Sakin ve kararlı bir şekilde silahını kaldırıp tetiğe basmıştı.

Silah geri tepmedi. Çirkin bir ses çıktı. Çizgi şeklinde bir ışık, önündeki adamın göğsüne çarparak patladı. Adam geriye doğru uçtu. İkinci adam Billy'ye doğru zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Billy birkaç el ateş etti, her seferinde ıskaladı.

Mo çığlık çığlığa bağırıyordu. Billy ellerini öne doğru uzattı. Adam bir şeye çarpmış gibi aniden durdu. Görünmez bir engel vardı önünde. Adam görünmez engele kaskıyla kafa attı, bir çarpma sesi geldi.

Billy asansörün geldiğini, kapının açıldığını duymamıştı. Tek gördüğü, Dövme'nin adamının arkasından gelen Dane'di. Elindeki boşalmış silahı adamın kaskına sertçe vurdu. Adam yere yuvarlandı, silahı elinden düştü. Kaskı başından çıktı.

Kafası, kafa büyüklüğünde bir yumruktan ibaretti. Parmaklar kenetlenip açılıyordu.

Parmaklar açılınca, avuç içi göründü. Dane, el-kafanın arkasına şiddetli bir yumruk indirdi. Adam yeniden yere düştü.

"*Hadi*," dedi Dane.

Dolambaçlı yollardan giderek Mo'nun arabasına vardılar. Çılgına dönmüş hayaletleriyle birlikte, tir tir titreyen Simon'u arabaya koydular. Tribble kişner gibi sesler çıkardı. "Söz veremem."

"Ne yapabileceğini görelim,"dedi Dane. "Seni buluruz. Seni gören oldu mu?"

"Sanmıyorum," dedi Mo. "Beni tanımıyorlar. Eğer..."

Kararsız görünüyordu. Onların gözleri yoktu ki.

"Git hadi, git." Dane arabanın tavanına hafifçe vurdu. Mo gittikten sonra, hoşuna giden bir arabanın kapı koluna dokundu, kapılar açılıverdi.

Neydi onlar?" dedi Billy. "O adamlar?"

"Yumruk adamlar mı?" Dane arabayı çalıştırdı. Arkalarından bağırışlar geliyordu. "Onların türleri böyle." Keyfi yerine gelmişti. "Avantajlar var. Kavga etmeyi sevmek zorundasın. Bir de onları çıplak gör, sen. Ya da görme, daha iyi."

"Nasıl görüyorlar?" dedi Billy. Gecenin karanlığında ilerliyorlardı. Dane Billy'ye baktı. Sırıtarak koltuğunda sallandı.

"Ah Billy," dedi. "Senin kafan nasıl çalışıyor."

"Tamam," dedi Wati. Bibloya geri girmişti. "Goss ve Subby'yle aramıza biraz mesafe koydum."

"Harikasın," dedi Dane. "Ne yaptın?"

"Sesler yarattım. Şimdi geliyorum"

Dane hızlandı. Silahını sol eliyle sallamaya başladı. "Bu boktan bir alet," dedi. "Hiç almayacaktım aslında... Bundan daha iyi bir şey lazım bize. Yeni bir silah lazım bana."

* * *

GOSS TAŞ GİBİ hareketsiz, dinliyordu.

"Bu bir tuzak, gördün mü Subby?" dedi. "Sparklehorse nereye gitti acaba?"

"Ne olduğunu sana söyleyeyim," dedi bir ses, çatıdaki kabartma bir figürün içinden. "Avlandın, işte olan bu, psikopat herif seni." Bu defa ses, kaldırım taşlarının arasına sıkışmış komik kurbağa şekilli bir silgiden gelmişti.

Sonra bir saksı dile geldi. "İyi geceler."

"Peki," dedi Goss. Wati gittikten sonra, sessizlikte bir süre bekledi. "Eee, Prenses Subby... Gördün mü? İyi işti, değil mi?"

NEHRİN ÜSTÜNDEYDİLER. Dane, arabayı sessiz bir yere doğru sürdü. Yüksek bir binanın garajına girdiler. Motoru kapattı. Sessizce arabada oturmaya başladılar. Billy'nin kalp atışları yavaşlıyor, kasları birer birer gevşiyordu.

"İşte bu yüzden onunla iş birliği yapmalıyız," dedi Dane. "Tek başımıza altından kalkamayız."

Billy yavaşça başını salladı. Onayladığı anlamına gelen bu baş hareketi, biraz sonra reddetmeye dönüştü. "Ama bu çok saçma," dedi Billy.

Gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Gözlerinin önündeki karanlığa baktı. Karanlık bir deniz gibiydi. Derin bir sezgiyle, karan-

lığa ulaşmaya çalıştı. Ulaştı, ama hiçbir şey hissetmedi. İç geçirdi. Gergin bir halde pencereye parmaklarıyla vurmaya başladı. Hiçbir fikri yoktu, ama bakması gereken yere odaklandı. Gözlerini açtı.

"Şu adam," dedi. "Kavanozda bulduğum adam. O bütün bu olayların neresinde?"

"Bilmiyorum," dedi Dane. "Sorun da bu zaten, kim olduğunu bilmiyoruz."

"Şey..." dedi Wati. "Bu pek doğru sayılmaz."

"Ne?" dedi Dane.

"Anlatmıştım ya, o polis gibi şey beni yakaladığında, aklındaki bazı bilgiler bana geçti. Galiba kim olduğunu hatırlıyorum... Kim olduğunu biliyorum." Wati, bilgiyi hatırlamak için ağrıyan koluna bastırdı. "Adler," dedi. "Adı Adler, şişedeki herifin adı."

"Adler?" dedi Dane. "*Al Adler mi*?"

"O kim?" dedi Billy. "Arkadaşın mıydı?"

Dane eskileri hatırladı. "Pek sayılmaz. Onu tanırdım, ama... Al Adler, Grisamentum'un yanında çalışmaya başlayana kadar, bir hiçti." Birbirlerine baktılar. "Tamircilik yapardı. Gris için çalışırdı."

"Grisamentum kaybolduktan sonra ona ne oldu?" dedi Billy.

"Kendini içkiye vermiş, diye duydum. O Gris'in adamıydı. Cenazeden sonra onu bir kere görmüştüm. Çıldırmış gibiydi. Çalıştığı arkadaşlarına ağlayıp duruyordu."

"Hayır," dedi Billy. Başını arabadan çıkardı, ileri doğru baktı. "Onu destekleyen kimse yoktu. Kendisini ölüme götüren bir şey yapıyordu, müzede, krakenin gittiği gece. Ya başından beri Grisamentum için çalışıyorsa?"

"Bir şey vardı," dedi Wati. "Şey gibi..." Polise benzeyen şeyin moraran tığı yerlere dokundu. "Uzun zamandır oradaymış. Onu tanıdığınızdan daha öncesinde. Doğmadan önce öldürülmüş."

"Bu nasıl olur?" dedi Billy.

"Ah, zaman," dedi Dane. "Zaman, zaman, zaman. Zaman, senin sandığından daha maharetlidir. Al, bir anıya dönüştü, değil mi?" Arabanın ön panosunda bir ritim tutturdu. Bu onun gerginliğini azaltıyor, her vuruşta parmak uçlarında küçük ışımalar oluyordu.

"Tamam," dedi Dane. "O da bu işin içinde. Elimizde Simon gibi bir kılavuz var. Onu kimin tuttuğunu öğrenmemiz gerek. Bir telefon bulmalıyım ve Jason Smyle'a yalvarmalıyım. Hani şu, bana sorduğun bukalemun. O bize yardım eder. Bana."

"Evet," dedi Billy. "Kime ulaşacağımızı biliyorsun zaten, değil mi? Grisamentum. Bunların arkasında o var. Krakeni o aldı."

Arkadaşlarına yüzünü döndü. "Sebebi her neyse, bizi de istiyor."

41

ŞEHİRDE KULAĞI tetikte olan herkes, Goss ve Subby'nin geri döndüğünü öğrenmişti. Goss'un, bedeninde bir kalbi olmadığı için, hiçbir şeyden korkmuyordu. Ya Subby? Onun için ne söylenebilirdi ki? Son bir iş için geri dönmüşlerdi. Ortada bir sürü olay dönüyordu. Bu seferki işverenleri Dövme'ydi. Krakenin kaybolmasıyla ilgili bir iş almışlardı. Bunu Dövme tasarlamış olabilirdi de, olmayabilirdi de. Artık hangi söylenti tercih edilirse.

Dövme sıkı bir takipteydi. Kendilerinden nefret eden o yumruk kafalı cani adamları yetmemişti. Mekanik kasları, delikten deliğe emirleri aktaran ve düşünmeden bilgi toplayan elektrik devreleriyle onun emrindeydiler. Şimdi de Goss ve Subby gelmişti. Londra'nın bütün çeteleri, Krakencilerden kovulan *–duydunuz mu?–* Dane Parnell'in peşindeydi.

Teopolitik toprakların karmaşık vaziyetine göre, başlamak üzere olan bir savaş vardı. Herkes, etrafta dönen gariplikleri hissetmeye başlamıştı.

Dövme, paryalarını aradı. Makine adamlarından bir baskın ekibi gönderdi. Dane hakkında bilgi edinip edinmediklerini sordu. İstediği şeyin iyice anlaşıldığından emin olmak istiyordu. Bu bir terör stratejisiydi. *Evet. O kadar kötüyüz.*

JEAN MONTAGNE, Londra'nın ikinci en lüks müzayede salonunun yetkili güvenlik görevlisiydi. O gece nöbetçiydi. Kırk altı yaşındaydı. Yaklaşık yirmi yıl önce, Fransa'dan Londra'ya taşınmıştı. Üç çocuğu vardı. En büyük kızıyla pek görüşmüyordu, buna canı çok sıkılıyordu. Çok genç yaşta baba olmuştu. Jean, çok yetenekli bir Muay Thai dövüşçüsüydü.

Güvenlik ekibine birkaç yıldır liderlik yapıyordu. Bu becerisini, o çılgın herif içeri girmeye çalıştığı zaman kanıtlamıştı. Adam bazı eserlerin peşindeydi. Eserlerin kendisine ait olduğunu, ondan zorla alındığını iddia etmişti. Jean çok dikkatli ve nazik biriydi. İş yerinde çalışan herkesi tanırdı. Hepsinin adını bilirdi.

"Günaydın." "Günaydın." "Günaydın, Jean." "Günaydın."

"Ne?..." Bir adam, giriş kapısında özür diler gibi gülümseyerek kartını uzattı.

"Merhaba, günaydın," dedi Jean. Adam kırklarına yakın, zayıf, temiz tıraşlı biriydi. "Yanlış kimlik," dedi Jean. Adamın satın alma bölümünde çalıştığını tahmin etti. Galiba adı Mike'dı. Adam hatasını anlayarak güldü. Kredi kartını uzatmıştı.

"Kusura bakma, aklım başımda değil." Ceketinin ceplerini yoklamaya başladı.

"Buyrun," dedi Jean. Mike'a kapıyı açtı. Ya da Mick. Satın alma bölümüne yönlendirdi. Ya da muhasebe. "Gelecek sefere kartınızı unutmayın."

"Elbette," dedi adam. "Teşekkürler." Asansöre yürüdü. Jean, bu olaydan herhangi bir endişe duymadı.

MADDY SINGH, satış ofisi müdürüydü. Otuz sekiz yaşında, iyi giyimli, "inkâr etme, pes etme," türünden bir yaşam felsefesi vardı. Klasik baleyi çok seviyordu.

"Günaydın."

Kendisine doğru yaklaşan adama baktı.

"Merhaba," dedi. Adamı tanıyordu, adı dilinin ucundaydı.

"Bir şey kontrol etmem gerekiyor," dedi adam. Maddy, o korkunç kavgadan sonra, uzun süredir erkek kardeşiyle konuşmuyordu.

Adam sırıttı, sağ elini kaldırdı, yüzük ve orta parmaklarını ayırdı.

"Yaşasın kazanç," dedi.

"Yaşasın başarı," diye düzeltti Maddy. Adamın adı Joel'di bundan çok emindi. Bilgi teknolojilerinde çalışıyordu. "Hadi, Mr. Spock'ı gururlandır," dedi. Maddy Singh yemek yapmaktan nefret ederdi. Hep dışarıdan getirtirdi.

"Kusura bakma," dedi adam. "*Uzay Yolu* satışında bir şeye bakmam gerek. Bazı alıcıların isimleri lazım oldu da."

"Bonanza geyiği mi yine?" dedi kadın. "O işe Laura bakıyor." Arka tarafı gösterdi.

"Teşekkürler," dedi Joel. Adı buydu herhalde. Aynı el işaretini yaparak uzaklaştı. Ofiste haftalardır herkesin elindeydi bu işaret. Bazıları parmaklarını doğru biçimde ayırmakta güçlük çekiyordu. "Asla iyi bir Klingonlu olamadım," dedi adam.

"*Vulcan*," dedi Maddy. "Tanrım, çok zavallısın." Bu adamı daha sonra hiç aklına getirmedi. Hayatı boyunca.

"LAURA."

"Ah, merhaba." Laura başını kaldırıp baktı. Laura'nm hatırladığına göre, adam İnsan Kaynaklarında çalışıyordu.

"Küçük bir yardıma ihtiyacım var," dedi adam. "*Uzay yolu* müzayedesinin listesi sende, değil mi?" Kadın başını salladı. "Alıcı ve satıcıların isimleri gerekli."

Laura yirmi yedi yaşında, kızıl saçlı, zayıftı. Çok borcu vardı. İnternette iflas kanunlarını okuyordu. Hip hop tarzını seviyordu, bundan biraz utansa da...

"Tamam," dedi. Kaşlarını çatıp bilgisayarda dosyayı aramaya başladı. "Ne oldu ki o listeye?" İnsan Kaynaklarından olamazdı bu adam, tahsilat servisindendi mutlaka.

"Bilirsin işte," dedi adam. Başını salladı, kaşlarını kaldırdı. Ne kadar acı çektiğini göstermek ister gibiydi. Laura güldü.

"Evet," dedi. "Tahmin edebiliyorum." Laura uzmanlığını edebiyat alanında yapmak istiyordu. Dosyaları buldu. "Sen de satışta mıydın?" dedi. "Güzelce giyindin mi?"

"Ah, evet," dedi adam. "Işık saçıyordum."

"Bütün dosyaları mı istiyorsun?" dedi Laura. "İzin almam gerekiyor, biliyorsun."

"Şey... Hepsi gerekecek sanırım... Ama..." Adam dudaklarını ısırdı. "Bak ne diyeceğim. Yukarıyı ararsan, John sana yetki verir. Belki benim için çıktısını alırsın, ama acelem yok. Bu arada, 601 numaralı kısmı alabilir miyim?"

"Peki," dedi Laura. "Diğerlerini de birkaç saate getiririm."

"Aceleye gerek yok."

"Ah, isimsiz alıcı," dedi Laura.

"Evet. Kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Laura bu tanıdık yüze baktı. "Tamam. Neyi kontrol ediyorsun?" Anonim olanlara bakıyordu.

"Of, of," dedi adam. Gözlerini devirdi. "Sorma. Dert bitmiyor ki. Çalışıyoruz, işte." Laura çıktıyı aldı. Adam yazıcıdan çıkan kâğıdı aldı, el sallayıp uzaklaştı.

"İŞTE GELİYOR," dedi Dane.

Billy'yle beraber bir gazete bayisinin önünde oyalanıyordu. Bir işçi bukalemun olan Jason Smyle karşıya geçerek onlara doğru geldi. Elinde katlanıp açılmış bir kâğıt vardı.

Jason gelirken büyü alıştırması yapmıştı. Yanından geçenler, bir an için onu tanıdıklarını sanmışlardı. Bu büyü, bir iş yerindeki birkaç masada da işe yaramıştı. Onu tanıyorlardı, ama bir türlü adını çıkaramıyorlardı.

"Dane," dedi. Sarılarak selamlaştılar. "Billy. Wati nerede? Burada mı?"

"Grev nöbetinde," dedi Dane.

Jason ekonomi hizmetindeydi. Görevi onu geri plana itmişti, göze batmıyordu. İşçi değildi, ama görüntüsü yevmiyeli bir işçiyi andırıyordu. *Bu* çirkin ve korkunç surata kim bakardı ki? Onu gören herkes, hemen kendinden biri gibi kabullenirdi. Bu da onun fark edilmesini imkânsız kılıyordu.

Smyle Londra'da var olmasaydı ve ekonomik görevi onu koşturmasaydı, çok daha rahat olurdu. Kendine rahat bir iş bulur, tek kişilik oyunlar oynar, iskambil falı açar, akşam olunca da İnsan Kaynaklarına gidip maaş çekine mahsuben avans çekebilirdi. Bu alışılmadık talep şaşkınlığa yol açsa da, gayet *iyi* tanıdıkları bu personelin dosyasını bulamasalar da, cüzi miktarda verdikleri avansı bir kenara not düşerlerdi.

Smyle parça başı işler de yapıyordu. Biraz borcu kalmıştı. Billy ona bakınca, Darwin Merkezinde çalıştığını hatırlar gibi oldu. Laboratuvar asistanı, ya da biyolog gibi bir işi vardı.

"İşte," dedi Jason, bilgisayar çıktısını uzatırken. "Lazer silahını alanın adı burada yazılı. Söylediğimde çok ciddiydim, Dane. Duyunca kulaklarıma inanamadım... Sen ve şu kilise meselesi... Yardımcı olabildiysem ne mutlu. Bir ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim."

Jason başını salladı. "Beni nasıl bulacağını biliyorsun," dedi. Yoldan geçmekte olan bir otobüse atladı, bilet almasına gerek yoktu, çünkü şoför onunla aynı garajda çalıştıklarını düşünmüştü.

Dane yavaşça kâğıdı açtı. "Ne yazılacağını biliyorsun," dedi Billy. "Sadece sebebini bilmiyoruz."

Okuduklarını anlamaları için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ödenen miktar, yüzdeler, iletişim adresi, tarihler, asıl alıcı ve en sonunda adı bilinmeyen alıcının yazdığı bölüme geldiler.

"O *değil*," dedi Dane. "Grisamentum değil."

"Saira Mukhopadhyay?" dedi Billy. İsmi doğru telaffuz etmişti. "Saira Mukhopadhyay? Bu da kim?"

"Kokarca'nın yardımcısı," dedi Dane, kısık sesle. "Şu havalı kadın. Kokarca bağırsakları okurken o da oradaydı." Birbirlerine baktılar.

Demek Grisamentum değilmiş. "Bu silahı alan ve ona gerçeklik özelliği veren kişi, Simon'un hizmetlerini satın almak için kullandı," dedi Billy. "Londra Kâhini"

42

BILLY, BÜTÜN GECE düşünmekten uyuyamadı. Rüyasında gördükleri, pek öyle öfke dolu, kafa karıştıran şeyler değildi. Bir coşma, bir fışkırma olmuştu âdeta.

Yine sudaydı. Cesaretten öte kızgınlık duyuyordu. Yüzüyordu, daha doğrusu batıyordu. Bulunduğu yeri çok iyi bildiği tanrı mürekkep balığına doğru çekiliyordu. Dokunaçlarını, ay kadar büyük gözlerini görmemişti, sanki gezegenin merkezinde eriyik metal değil de, yumuşakçalar vardı. Sanki Newton'un kafasına elmayı düşüren şey, krakendi.

Dibe doğru batarken, birden durdu. Görünmeyen bir şey onu durdurmuştu. Sanki karanlık sularda görünmeyen camdan duvarlar vardı. Tabut gibi bir şeyin içindeydi, pek güvende hissetmiyordu, ama güçlüydü.

Sonra bir çizgi film kahramanı gördü. Dans eden şişeler. Eczacı uyurken, onlar etrafında dans ederlerdi. Bir an için, çizgi film kahramanı Tintin oldu. Sonra elinde tirbuşonuyla Kaptan Haddock geldi. Çünkü Billy bir şişeydi. Ama hiçbir şey onu açamadı. Korkmuyordu. Sonra kahverengi saçlı bir kadın geldi. Bu Virginia Woolf'tu. Penceresinin önündeki mürekkep balığını saymazsak, çok yalnız, güçsüz ve kimsesiz görünüyordu. Billy'ye çok sıra dışı bir kahraman olduğunu söyledi. Alışılmadık bir tanımlamaydı. Billy olağanüstü topraklardaydı. Bu bir felaketti. Bir bozgun. Neden güçlü hissediyordu? Kahrolası kraken neredeydi? Aklının alamayacağı kadar hareketsizdi. İki ayrı tepeden, gülümseyerek bakan Yenilikçi'nin ardındaki dikizci de kimdi? Savaş haberi kadar kötü? Bomboş bir suratta bir sırıtış? Yakından bakınca, korkuluk gibi bacaklarının sekişi, burun deliklerinden birini kapayıp diğerinden tütün soluyuşu... *Selam sana ukala herif!* Subby, Goss, Goss ve Subby.

Nefes nefese uyandı. Saat daha erkendi. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Ter içinde doğrulup kanepede oturdu. Sakinleşmeyi bekledi. Sakinleşemiyordu. Dane pencerenin önüne oturmuş, perdeyi açmış, caddeyi gözlüyordu. Başını çevirip Billy'ye baktı.

"Sen değilsin," dedi. "Kendini daha iyi hissetmeyeceksin."

Billy onun yanma gitti. Pencere aralıktı. Eğilip serin havayı içine çekti. Dane haklıydı. Sakinleşmemişti. Billy pencerenin pervazına tutundu, burnunu dayadı, karanlığa baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Sadece sokak lambalarının turuncu ışıkları ve evlerin gölgeleri. Tuğlalar ve asfalt.

"Ne öğrenmek istediğimi biliyorsun," dedi Billy. "Dövme'nin adamları. Sadece elli olanlar değil. Radyo adam da." Dane cevap vermedi. Billy serin havayı ciğerlerine çekti. "Bu ne demek?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kim onlar?"

"Her çeşit," dedi Dane. "İnsandan çok, alet olması daha uygun olan insanlar vardır. Dövme onlara istedikleri şeyi verir."

Dövme. Onun için "çekici" demek belki biraz aşırı kaçardı, ama yine de, onda bir şeyler vardı. İnsan kendinden nefret etse de, birazcık egosu varsa, ihtiyacı olan ölme içgüdüsü, sessiz kalma hevesi, nesne olmaya özenme hissiyle, Dövme'nin acımasız ayartıcılığına boyun eğebilirdi. *Seni nesne yapacağım. Çekiç olmak ister misin? Telefon? Gizli büyüleri aydınlığa çıkaran bir lamba? Ses kaydedici? Atölyeye geç, dostum.*

Bu şekilde korkutmak, dil dökmek, kontrol etmek için çok başarılı bir psikolog olmak gerekirdi. Dövme, kimin neye ihtiyacı olduğunu hemen anlıyordu. İşte böyle yapıyordu. O sadece basit bir cani değildi. Basit caniler, o kadar ileri gidemezdi. En iyi canilerin hepsi aynı zamanda birer psikologtu.

"Demek, krakeni alan Grisamentum değilmiş," dedi Billy. Dane ona bakmadan başını salladı. "Ama yine de onunla çalışmayacağız."

"Bilmediğim..." Uzun bir sessizlikten sonra Dane yine başını salladı. "Çok şey var. Elimde daha fazla bilgi yokken... Al da *biraz* bu işin içindeymiş. O Grisamentum'un adamı. Kime güveneceğimi şaşırdım. Kendimden başka."

"Hep kilise için mi çalışmıştın?" dedi Billy, durup dururken. Dane ona bakmıyordu.

"Şey, bilirsin, hepimizin..." Dedi Dane. "Hepimizin isyan ettiği anlar olur." Mutlaka inancı inkâr etmek de söz konusu olmayabilirdi. "Ben bir askerdim. Yani, orduda." Billy şaşkınlıkla ona baktı. "Ama döndüm, değil mi?"

"Neden?"

Dane Billy'ye baktı. "Neden sanıyorsun?" dedi. "Çünkü krakenler tanrıdır."

BILLY AYAĞA KALKTI. DONUP KALMIŞTI. Dizleri titriyor, adım atmaya korkuyordu. Görüş alanını kaybetmek istemiyordu. Dışarıda bir şeyler oluyordu.

"Ne var?" dedi Dane.

Çok yerinde bir soru. Cadde, ışıklar, tuğlalar, gölgeler, canavara benzeyen çalılıklar, gecenin insansızlığı, pencerelerin ışıksızlıkları...

"Hareket eden bir şey var," dedi Billy. Şehrin sınırından, onlara doğru bir fırtına yaklaşıyordu. Bulutlar oradan oraya hızla hareket ediyordu. Pencereden bakınca, kendi kendine yazan bir mürekkebe benziyorlardı. Billy, olanları seziyor, sanki bir sırrı seyrediyordu. Böyle bir sezgisi yoktu. Bu bozuk gözlerle nasıl görebilirdi ki? Ona o hafif ışığı veren camdı, başlayan çatışmayı ona yansıtan şey, buydu.

BİNLERCE LONDRALI UYANDI o anda. Hafıza, kaçınılmaz olana karşı direniyordu. Uykular düzensizleşmişti. Marge uyandı. Yeni bir şeyler olduğunun farkındaydı. Baron uyandı. "Hah, işte başlıyor," dedi. Vardy zaten hiç uyumamıştı.

Billy'ye herkesten daha yakın olan Collingswood da pencereden dışarı bakıyordu. Billy'yle tam olarak aynı salisede ayağa kalkmıştı. Pencereden bir şey göründüğü yoktu, ama Collingswood, kendine has sezgileriyle bir şeyler olduğunu hissetmişti.

Bir araya getirdiği sahte hayaletler yenilmişti. Biri onu yataktan çekiştire çekiştire çıkardı. Yalnızdı, kimse yoktu. Snoopy'li geceliğini giymişti. Bütün bedeni karıncalanıyordu. Tüyleri diken diken oldu. Londra, kırılmış bir kemik gibi, kendine eziyet ediyordu.

"Ne bok yiyeceksin bakalım," dedi Collingswood. Sesinin güçsüz çıkması hiç hoşuna gitmemişti. "Kimsin sen?"

Kolay bir şeydi, fazla çaba harcamadan öğrenebileceği bir şey. Çok zeki olmak gerekmiyordu. Yatağının başucundaki not defterine uzandı. Ara sıra aklına gelen şeyleri yazıyordu bu deftere. Bir uzay yaratığı, parmaklarıyla duyma sinirlerine mi dokunuyordu? Bu çok abartılı olurdu.

İşte bir hayalet daha. Elektrikli pentagramı prize taktı. Eş merkezli, farklı renklerde neondan dairelerin içine oturdu. Çok hoş, cafcaflı bir büyüydü bu. El yazması kitaptan bazı bölümler okudu. Bu davet işe yaramadı. Çok etkili olamadı. Sadece küçük bir ruh yakalayabildi. Sürünün başına ulaşamamıştı.

Ama çok sürmedi. O gece her şey bir an önce başlamak istiyordu. İçi hayalî bir ruh sıvısıyla dolu bir kovayı sarkıtmak zorundaydı. Dışarıdaki canavarlar sürüsünden çekip aldığı, Londra'ya getirdiği ve Perky'ye nasıl yanıt vereceğini öğrettiği bu hayvansı kaba saba şey, homurdanmalar ve sevinç çığlıkları eşliğinde, onun güvenli alanının sınırlarını zorlayarak, domuzu andıran bir gölge halinde oradan oraya savrularak içeri girdi.

kollywood, diye homurdandı. kollywood yemek. Havada hafif bir karanlık vardı. Kıvrımlı bir kuyruğu yoktu, kuyruk sallandıkça, Collingswood'un yüzüne hava çarpıyordu.

"Perky," dedi. Elindeki şişede kalan ruhları salladı.

"Selam. Tatlı bir sürpriz var burada. Ama önce söyle. Neler oluyor?"

tatlı tatlı, dedi Perky. tatlı tatlı.

"Tamam tatlı, şimdi bana neler olduğunu söyle."

Perky korktu, domuz gibi homurdandı.

"Evet, çok korkunç bir gece, değil mi? Neler oluyor?"

korkuyorum. melikler dışarıda. kimse duymasın.

"Melikler mi?" Collingswood sabırsızca çabaladı. Bu arkadaş canlısı açgözlü yaratığa kızmanın bir manası yoktu. Ortada anlaşılmayacak bir şey yoktu. Domuza benzeyen varlık tavana doğru uçtu, elektrik kablosunu kemirmeye başladı. "Kimseye söylemem. Melikler, Perky?"

vvet. vvet. melikler kavgaya geldi. üyeler, ayakçı değiller.

Evet. İçeriden ya da dışarıdan, savaşmak için bir şey gelmişti. Üye? Üyeler? Üyelik? Ayakçı?

Hah, *tamam*. Collingswood ışıklı pentagramın içinde oturuyordu hâlâ. *Hatırlama* ve *gelecek*. Anılar geleceğe karşı. Melikler. Yani melekler. Hafıza melekleri dışarıdaydı. Müzelerinden, şatolarından dışarı çıkmışlardı. Yaklaşmakta olan şeyle savaşmak için çıkmışlardı. Geçmiş ve kaderin savaşçıları, şimdi ister kişileştirilmiş ister ilahlaştırılmış olsun, *kendi kendine* çıkıyordu. Çanlar sonun yaklaştığını haber veriyordu. Sebepler, gerekçeler, sonuçlar, tesadüfler, başkalarını ikna etmek ya da inandırmak için yeterli değildi: Şimdi savaşçıların zamanıydı. Savaş, metasını bulmuştu.

"Sağol, Perky," dedi. Kutuyu sallayarak içindekileri koruma halkasının dışına püskürttü. Domuz oradan oraya zıplamaya, ağzının sularını akıta akıta, neşe içinde yalamaya, çiğneyip yutmaya başladı. Collingswood'un temizlik yapmaya ihtiyacı kalmamıştı.

Perky olayları biraz fazla mı abartmıştı? Elektrostatil korunma alanından çıktı, fişi prizden çekti. "Keyfine bak," dedi. "Ortalığı fazla kirletme, bir şey de çalma."

tmam kollywood oççakal tatlı için teşkürler.

Collingswood ellerini saçlarında gezdirdi, hafif bir makyaj yaptı, buruşuk üniformasını giydi, tehlikelerle doğru şehre doğru yola çıktı. "Garajda süpürge sapı," dedi birkaç kez, kendi kendine. Bu çok eski bir şakaydı, hiçbir anlamı da yoktu. Sanki her şey normalmiş gibi, rahat bir tavırla söylendi.

"Sigara içemezsiniz," dedi taksici. Collingswood ona dik dik baktı, ama adam kararlıydı. Sigarasını camdan dışarı attı. Neasden Polis Karakolunun KTSB kanadına gelince, bir tane daha yaktı.

Sıradan biri bile, neler olduğunu Collingswood kadar anlayabilirdi. Uzun zamandır uykuda olan Londra tanrıları çığlıklarla uyanmış geriniyor, azamet ve hâkimiyetlerini göstermeye çalışıyorlardı. Londralıların, onları umursamadıklarını daha fark etmemişlerdi. O geceki gürlemeleri çok şiddetliydi, ama herkes, "Bu gürültü de ne böyle?" diye homurdanmış, yaşlı tanrıları hiç takmamışlardı.

Asıl olay, sokaklarda cereyan ediyordu. Londra müzelerindeki,

dünyevi ve dünyevi olmayan bazı nöbetçilerin ne kadar korktuklarını anlamak mümkündü. Hafıza sarayları korumasız kalmıştı. Melekleri gitmişti. Bütün müzelerin nöbetçileri toplandılar, hafıza saraylarını korumaya çalıştılar. Melekler, gelmekte olan sonun, geleceğin çöküşünün peşindeydi. Buldukları anda onu parça parça edeceklerdi.

VARDY HÂLÂ OFİSTEYDİ. Collingswood, bütün geceyi ofiste geçirmesine rağmen, onu pek de yorgun görmedi. Gözleri kan çanağına falan dönmemişti, her zamankinden daha kılıksız görünmüyordu. Collingswood kapının pervazına yaslandı. Vardy'nin onu görmekten pek hoşlanmadığı belli olan bakışları karşısında biraz şaşırdı.

"Sert çocuk," dedi. "N'aber? Kıyamet alametleri kafesini mi salladı?"

"Emin değilim, "dedi Vardy. İnternette bir şeylere bakıyordu. "Ama kıyamet değil bu. Az da olsa bundan eminim."

"Ne kadar da uygun bir anlatım biçimi."

"Ha, bence daha fazlası da var. 'Henüz' diye ilave etmem gerekir. Sen neden buradasın?"

"Sence neden olabilir? 'Henüz' kopmamış olan kıyamet yüzünden, beyefendi. Neler olduğunu biliyor musun? Hafıza melekleri birinin peşine düşmüş. O şeylerin müzeden çıkmamaları gerekiyordu. Neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Değişen ne ise bulmam gerek. Sence ne?"

"Sence?"

"Kahretsin. Bazen, ciddiyim, bazen kendime bu çılgınlıkların olmadığı bir şehirde yaşasaydın keşke, diyorum. Yani, bunların çoğu kötü adam, biliyorum, ama hepsi de sonunda tanrılara gelip dayanıyor. Londra'da. Öyle. Her seferinde. Buna ne diyeceksin peki?" Collingswood başını salladı. "Çılgınca bir şaşkınlık. *Nuh'un gemisi, dinozorlar, bakireler*, kim bilir? Bir soygunu tercih ederim, adamım. *Onlarınkinin* dışında, öyle değil mi?"

"Çılgınca bir şaşkınlık mı dedin?" Vardy sandalyesinde sallanmaya başladı. Ona kusacakmış gibi, hoşnutsuz, hayranlık ve merak dolu bir tavırla baktı. *"Öyle mi*? Bütün anladığın bu mu? O kadar araştırmadan sonra bulduğun şey, inancın *aptallık* olduğu mu?"

Collingswood başını dikti. *Benimle böyle konuşma, arkadaşım.* Düşünceleri okuyamazdı şu anda, Vardy gibi bir uzmanın karşısında bu mümkün değildi.

"Ah, inan bana, hikâyeyi biliyorum," dedi Vardy. "Bu bir *destek*, değil mi? Bir *masal*. *Şaşkınlar* için. Bu *aptallık*. Bu işte neden yeterince iyi olamadığını şimdi anlıyor musun Collingswood?" Vardy fazla ileri gittiğini düşünerek sustu. Ama Collingswood, *ne olur devam et*, dercesine elini salladı. "O lanet işaretlere inansan da, inanmasan da *Memur* Collingswood, inancın, ateistlerin saçmalıklarından *daha* kesin bir düşünce biçimi olduğu ihtimalini göz önünde bulundurman gerekir. Bu entelektüel bir hata değildir." Alnına hafifçe vurdu. "Kendisi ve diğer şeyler hakkında bir düşünme biçimidir. Bakire'nin doğumu, kadınlar ve *aşk* hakkında bir düşünce biçimidir. Nuh'un gemisi, bizlerin oluşturduğu cani eşkıyalık düzeninden daha çok hayvan yetiştirmek üzerine mantıksal bir düşünme biçimidir. Yaratılışçılık, *değersiz olduğumuzun* gözümüze sokulduğu bir anda, insanların *ben hiç de değersiz değilim* diye düşünmesidir. *Takdire şayan* bir hümanist doktrine bok atmak istiyorsun ve neden Clinton'ı suçlamak istiyorsun. Bütün bunları çok genç olduğun için değil, refah reformları hakkında çok cahil olduğun için yapıyorsun."

Birbirlerine baktılar. Gergin ve bir o kadar da komik bir andı.

"Evet, ama," dedi Collingswood, dikkatle. "Ah, *o kadar da* takdire şayan değil, bütün o saçmalıkları düşünürsen..."

Yine birbirlerine baktılar.

"Doğru olabilir," dedi Vardy. "Maalesef, bunu kabul etmem gerekir." İkisi de gülmedi, ama gülünecek bir durumdu.

"Peki," dedi Collingswood. "*Sen* neden buradasın? O dosyalar ne?" Her yer kâğıtlarla doluydu.

"Şey..." Vardy tedirgin oldu. Ona baktı. "Gökten gelen o acayip notu hatırlıyor musun? Kim olduğu hakkında bir fikrim var." Kapattığı dosyanın üzerinde bir isim yazıyordu.

"Grisamentum?" dedi Collingswood. "O öldü." Bunu kendinden çok emin bir tavırla söyledi.

"Aslında."

"Baron cenazesine gitti."

"Sayılır. Evet."

"Dövme'ydi, değil mi? Onu öldüren?"

"Hayır. Herkes öyle düşündü, ama hayır. Sadece hastaydı, o kadar. Doktorlarla, ölüm büyücüleriyle konuşuyordu. Tıbbi kayıtları elimizde. Kanserdi ve ölüyordu."

"Öyleyse... Neden o olduğunu düşünüyorsun?"

"Tarzı yüzünden. O kadar zamandan sonra Al Adler bulundu. Büyük bir iş için canavar sürülerinin yaklaşması hakkındaki söylentilerden. Hatırlıyor musun?"

"Hayır, ben orada yoktum."

"O bir gelenekçiydi."

"Öyleyse kim bunlar?" dedi Collingswood. Öğretim görevlilerine, Cole adlı bir fizikçiye, bazı doktorlara, Byrne'a ve Al Adler'e ait detayları gösterdi.

"Ortak arkadaşlar. Cenazesinde bulunanlar. Bazı fikirlerim var. Bu insanları yeniden ziyaret edebilirim. Peşine düşmek istediğim bazı fikirlerim var. Tüm bunlar beni düşündürüyor. Bu gece aklıma bazı *fikirler* geldi." Gülümsedi. Bu endişe vericiydi. "Bu olanlar hakkında bir fikri olan var mı diye merak ediyorum. *Her şey*..." Dışarıya, gecenin tuhaf karanlığına baktı. Tanrılar artık umursanmıyor, hafızalar geleceğin peşinde koşuyordu.

43

"TAMAM." DANE, ÇEVİK BİR HAREKETLE ve hiçbir yere çarpmadan bidonun üstünden atladı. Elinde bir kap, küflenmiş bir radyo ve eski bir valiz vardı. Billy elindekilere baktı. "Bunlar ne? Bir temizletseydik, bunları kullanacaksak–"

Ne için? Kap iksir koymak içindi. Radyo bilgi akışını sağlamak içindi. Valiz de bunları taşımak için. Dane anlatmak için epeyce uğraştı. Karşılaşacakları şeyle baş edebilmek için bu aletlere ihtiyaçları olduğunu tekrarlayıp durdu.

Billy, suyu çıkmış bir şehirde yaşadığını düşünüyordu. Günlük hayatın da ötesinde, dehşet ve nefret arasında bir şey fark etti. Gücü olan bir şey, olabilecek kadar aptal, çünkü *biraz* başka türlü bir şey. Çalılara büyü yapmak isteyen biri, eski bir taraktan başka ne kullanabilirdi? Bu birçok şeyle benzeşiyordu.

"Londra Kâhinleri tarafsızdır," dedi Dane. "Onların her şeyleri budur."

"Belki Saira yaramazlık yapmıştır," dedi Billy. "Bu işte tek başına olabilir."

Dane sürekli, "Bana yeni bir silah lazım," deyip duruyordu. *Uzay Yolu Kulesi*'ndeki çatışmada, elindeki silaha sinir olmuştu. Çevrelerindeki çatışmalar her ne ise, Grisamentum'la Londra Kâhinleri arasında yaşanıyor gibiydi ve ateş güçleri eksikti. Wati'nin de yardımıyla, Dane silahçılardan silah istemişti. Çünkü biri, megatonlarca ağırlıktaki *Architeuthis*'i elinde tutuyordu.

Wandsworth Common yolunda bir silah teslim aldı, işaretlediği bir çalının dibine, terk edilen bir bebek gibi bıraktı. Yoldan gelip geçenler, neler olduğunu görecek kadar yakında değildi. Yine de, kaçamak ve hızlı bir şekilde hareket ettiler.

Dane, eski silahından kurtulduğuna seviniyordu. Tanrı Kraken Kilisesi'nin bir şövalyesi olarak bazı seçenekleri vardı. Gerçek güçten ve *realpolitikten* yoksun birçok grup gibi, kilise de kendi kendini sınırlandırmıştı. Silahlı operasyon yapılamazdı, çünkü silahlar, *mürekkep* balığına yeterince benzemiyordu.

Bu ortak bir şikâyetti. Arılar Katedrali'nin sarhoş askerleri yakınıp duruyordu: "İple bağlanmış üfleme boruları kötü değil, sadece..." "Harika bir buharlı sopam var," diyebilirdi huysuz bir piston zımbırtısı kendisnden daha eskilere. "Peki ne işe yarıyor?" Bunlar suikast tüfekleriydi.

Tanrı Kraken Kilisesi, yenilikçi bir tutum sergileyerek FN F9os tipi, ya da HK53s tipi silahlar kullanmaya başlamıştı. Makul ve mantıklı açıklamalarla, kurşunların, tıpkı *dokunaçlar gibi* hareket ederek hedefini bulduğunu anlatmıştı. Bu silahlar, tıpkı mürekkep balığının ağzına benziyordu. Eski bir topluluk üyesi olarak, Dane artık kontrollü olmak zorunda değildi. Teslim alıp toprağa gömdüğü şey, gayet ağır bir silahtı.

Fazerin kaç atımı olduğunu bilmiyorlardı. Billy onu kullanmamaya karar vermişti. "Ne yapabileceğimizi biliyorum," dedi Dane. Onu bir atari salonuna götürdü. Ortalık ergen çocuklarla doluydu. Billy bir makineden diğerine geçerek, plastik silahla zombilere ve yaratıklara ateş etti. Dane ona, görüş açısı ve zamanlama hakkında bilgiler verdi. Billy atışlarda ustalaştıkça, etraftaki çocukların alaylı bakışları da azaldı.

Billy oyunun son seviyesini de bitirince çocuklardan biri, "Aferin, adamım," dedi. Billy aşırı derecede eğlenmişti. "Evet!" diye kendi kendine fısıldadı. Görev tamamlanmıştı.

"*Evet*, asker," dedi Dane. "İyi iş çıkardın. Tam bir katilsin artık." Şiddet yanlısı tarikat üyelerine verilen isimlerden birini taktı ona. "Sen bir Thanikrosyan'sın. Bir Serrimor'sun. Sen bir silahçısın."

"Neyim?"

"Ekrana bak. Kötü adamlar. Silahlarını çekmişler. Sen de onlar gibi ateş edeceksin. Dikkatini ver."

Zaman Polisleri oyunundan, *Ölüler Evi* ve *Büyük İstila** oyunlarına kadar, bir sürü oyun oynadılar. Billy bir sürü atış tekniği öğrendi. Dane ona, denizcilerin ve askerlerin de atış yapmayı aynı tekniklerle öğrendiklerini anlattı. Bağdat'ın ünlü nişancısı Juba, bu yöntemle sıfırdan, bir ölüm makinesine dönüşmüştü. Üstelik bu oyuncak silahlar geri de tepmiyordu. Ağır değildi, yeniden doldurmak gerekmiyordu. Tıpkı fazer gibi. Sanal gerçeklikleri, bu oyuncakları kusursuz bir alıştırma silahına dönüştürmüştü.

Billy durmadan karşılaşabileceği yumruk kafalar hakkında sorular soruyordu. *Nasıl yemek yiyorlardı? Nasıl görüp nasıl düşünüyorlardı?*

"Bunlar önemli değil," dedi Dane. Evren her şeyi ustalıkla idare eder. Bu tür bir şeyi kim ister? Buna hazır olanlar."

SİMON'UN NASIL BİR tuzağın peşinde olduğunu biliyorlardı.

Teolojik dönüşün amacı neydi? Tanrılar kurtlanmaya karşı dayanıklı mıydı? Belki bu dönüş, suç mahallindeki mor ötesi ışık gibiydi. Temiz görünen yerlerdeki lekeleri gösteriyordu. Kime güveneceğinizi bilemezdiniz. Grisamentum'un adresi, Royal Mail posta servisine ait bir adres değildi. Başka posta firmalarında da geçmiyordu. Posta kodu yanlıştı. Gizli bir Trystero postacısı mı?

"Mutlaka bir yol olmalı," dedi Billy.

"Evet, ama bildiğimiz yollar değil," dedi Dane. "Posta bırakılan noktalarda değil bence."

"Simon nasıl?" dedi Billy.

"İyi. Az önce oradaydım," dedi Wati, bir Victorya heykelin içinden. "Yani, aslında iyi değil. Mo onunla ilgileniyor."

"Ya Londra Kâhini?" dedi Dane.

"Yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Bir evi bile olduğunu sanmıyorum. O binada yatıp kalkıyor. Bir taşın dibinde."

"Tamam," dedi Dane. "O zaman onu orada yakalayacağız. Wati, bana yardım et, bizim oğlana bir şeyler öğretmeye çalışıyorum. Billy, bilincinin kıyılarında, yuvarlanan cam sesi duydu. Bunu duymayalı uzun zaman olmuştu. Bekledi. Mesajı anlamaya çalıştı.

---

* *Extreme Invaders* (Orj.). -*Ed.*

"Peki, öyleyse..." dedi sonunda, bir çilingirin önünden geçerlerken. Vitrinde bir şey gördü. Dane'in çöp kutularının orada anlattıklarını hatırladı. Görsellik olsun diye vitrine konmuş minyatür kapıya, kilidine asılmış anahtarlara baktı.

"Eğer bağlantı kurduysan ve bulduğun şeyi duvara astıysan, o zaman yapabilirsin, eminim yaparsın..."

"İşte bu kadar," dedi Wati, canavar biçimindeki kapı tokmağının içinden. "Her kapı kolunu başka bir yere çıkmak için açabilirsin. Ama çok küçük. Kolunu iyice dayaman gerekir."

Bu keşif, dışlanmış bir bilim paradigmasıydı. Evren herkes tarafından elde edilebilirdi. Bu Billy'nin sezgisiyle bulduğu korkunç bir şeydi. Bill bundan hiçbir şey anlamadığında, bu korku daha da arttı. Bir şeyler netleştikçe, ortaya çıkan saçmalıklar onları hayal kırıklığına uğratıyordu.

"Orada." Asfalta bir anahtar gömülüydü. Asfalt daha tazeyken düşmüş, oraya yapışıp kalmıştı. Üstünden insanlar gelip geçiyordu.

"Eğer bu işe yararsa, biraz da büyü yardımıyla, bir yerden bir yere gitmek için kullanabiliriz," dedi Billy.

Dane ona baktı. "Yarın bir sürü işimiz var, çok zorlanacağız," dedi. "Başımızı sokacak bir yer bulalım." Güvenli evlerden birine çok yakındılar. Şüpheyle Billy'ye baktı. "Anahtarın işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

Çünkü, diye düşündü Billy, *kilitler açılacak*.

44

MARGE'IN SORUNU az sayıda, ama çok çeşitli tavsiyeler verilmesiydi. Acemisi olduğu internet sitelerinde gerçek Londra'nın yüzünün ne olduğunu soruyordu. Her şey tam bir karmaşaydı. Birkaç soruyu ayıklamış, tarikatla ilgili olanları öne almıştı. Konular, mürekkep balığı tarikatıyla ilgiliydi. Birkaç kez yanlış yönlendirmiş, hep aynı mesajla karşılaşmıştı: "tarikat koleksiyoncuları yaşlı kraliçe almagan meydanı doğu londra."

Marge şehrin bu tarafına hiç geçmemişti. Antrepoların boşaltıldığını sanıyordu. Köpek Adası kadar uzakta da değildi. Bütün bunlar, ona unuttuğu anları hatırlattı. Sanki yediği bir şeyden midesi bulanmış gibi oldu.

Neredeyim, lanet olsun? Yeniden haritaya baktı. Dümdüz edilmiş depolara baktı. Binalar yarılarak geçitler yapılmıştı. Bunlar çıkmaz sokaklara açılıyordu. Kapıların bazılarında bar tabelaları asılıydı. YAŞLI KRALİÇE. Gotik harflerle yazılmıştı. Yazının altında, Kraliçe Victoria'nın orta yaşlarda yapılmış bir resmi vardı.

Öğle vaktiydi. Bu sokaklarda gece vakti yürümeye cesaret edemezdi. Ayakkabıları çamur içinde kalmıştı.

Küçük birahanenin renkli camları, içerisini loşlaştırmıştı. Seksenlerden bir şarkı çalıyordu. Marge o yılların bütün şarkılarını ezbere bilirdi. "Calling All The Heros"du bu çalan. Kır saçlı ayyaşlar mırıl mırıl sohbet ediyordu. Kıyafetleri gayet sıradandı. İçeridekiler ona şöyle bir bakıp başlarını çevirdiler.

"Cin tonik." Adam içkisini getirdi. "Bir arkadaşım, bana bazı koleksiyoncuların burada toplandığını söylemişti," dedi adama.

"Turist misin?" dedi adam.

"Hayır. Buradan geçiyordum, katılmayı düşündüm."

Adam başını salladı. Şarkı değişmişti. Soho'dan "Hippychick" çalıyordu şimdi. Sahi, Soho'ya ne olmuştu acaba?

"Öyle olsun. Buraya turist gelmez zaten," dedi adam. "Sordukların daha gelmedi. Genellikle şu masada otururlar."

Marge köşede bir yere oturdu. Müşteriler sakinleşmişti. Her yaştan, her uyruktan kadın ve erkekler vardı. İçerisi, sanki pis bir fırçayla boyanmış gibiydi. Bir kadın dökülen içkisini içti. Kendi kendine konuşan bir adam vardı. Üç kişi bir masanın bir köşesine toplanmıştı.

Gelecek doğum günümü burada kutlayayım bari, diye düşündü. Şimdi de "Funky Town" çalıyordu. Arkasından "Iron Lung" geldi, Pseudo Echo versiyonu. *Tebrikler, ama beni bunlarla kandıramazsınız. Oyununa bir son vermen gerek.* Yazz *çalınsın*, "Only Way Is Up" *çalın da görelim. O zaman düğünümü burada yaparım.*

Masanın üstüne resimler çizen kadına baktı. Birasından sıçrayan damlalar resmini zenginleştiriyordu. Kadın başını kaldırdı, parmağına damlayan birayı emdi. Marge iğrenerek başını eğdi. Bira resmi, masanın üstünde kendiliğinden çizilmeye devam ediyordu.

"Neyin peşindesin?"

Marge bakakaldı. Kırklarında ve ellilerinde iki adam, başında durmuş efeleniyordu. Birinin suratı tamamen ifadesizdi. Diğerinin ise, çocuk animatörleri gibi sürekli değişen bir yüz ifadesi vardı.

"Anlamadım?"

"Brian oyun oynamak istediğini söyledi. Teklifin nedir? Sen bana yardım et, ben de sana. Kısasa kısas, tatlım. Neyin peşindesin? Burada hepimiz teolojiyi severiz, tatlım. Çekinmene gerek yok." Adam dudaklarını yaladı. "Bize bir ahiret ver, hadi."

"Kusura bakmayın," dedi Marge. "Yanlış anlaşılmak istemem. Yardıma ihtiyacım olduğu için buradayım. Öğrenmem gereken bir şey var, biri bana dedi ki... Size bazı sorular sormam gerek."

Sessizlik oldu. Adamlardan hiç konuşmamış olanı, oldukça çekingen duruyordu. Yavaşça ayağa kalktı, içkisine bile dokunmadan dönüp bardan çıktı.

"Lanet olası Nora," dedi öbür adam, kısık sesle. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Buraya gelip..." "*Lütfen*," dedi Marge. Sesindeki

çaresizlik onu bile şaşırtmıştı. Karşısındaki sandalyeyi iterek oturmasını istedi. "Lütfen, lütfen, lütfen. Yardıma ihtiyacım var. Lütfen otur da beni dinle."

Adam oturmadı. Ayakta bekledi. Marge'a baktı. Elini sandalyenin arkasına koydu.

"Duydum ki, birisi..." dedi Marge. "Sizden birilerinin mürekkep balığı tarikatı hakkında bilgi sahibi olduğunu duydum. O çalındı, biliyorsunuz. Olay erkek arkadaşımla ilgili. Biri onu götürdü. Ve arkadaşını da. Kimse nerede olduklarını bilmiyor. Onlarla konuşmam gerekiyor. Neler olduğunu öğrenmem gerek."

Adam topuklarına hafifçe vurdu. Burnunu kaşıdı, Marge'a ters ters baktı.

"Bazı şeyler biliyorum," dedi Marge. "Ben de bu işin içindeyim. Benim de yardıma ihtiyacım var." Sesini alçalttı. "*Goss ve Subby*'yi biliyor musun? Bana geldiler, kavga ettiler." Adamın gözleri açıldı. Oturup Marge'a doğru eğildi. "Şimdi tarikatçıları bulmam gerek. Üstüme adamlar gönderip beni korkutuyorlar."

"Sessiz ol," dedi adam. "Goss'la Subby mi dedin sen? Hay bin kunduz, hayatta kaldığına dua et. Şu haline bak." Adam başını salladı. İğrenmeyle acıma arası bir tavırla. "Buraya nasıl geldin sen? Nasıl buldun burayı?"

"Biri söyledi."

"Aman ne güzel. Biri söylemiş." Yine başını salladı. "Hepimizin başı belada. Sıçtığımın yerini kimsenin bilmemesi gerekiyordu." Beyaz olmasına rağmen varoş ağzıyla konuşuyordu, öfkeli bir Doğu aksanı vardı. "Burası gizli bir sokak, dostum."

"İşte tam burada," diye, haritayı gösterdi Marge.

"Evet. Bu sokakta ne tuzakların olduğunu biliyor musun, peki? Böyle şeyleri anlamak çok zordur. Bak, hayatım, her şeyden önce, senin burada olmaman gerekir."

"Neden geldiğimi söyledim..."

"Hayır. Demek istediğim, eğer Goss ve Subby peşindeyse, buraya *gelmemeliydin*. Seni sağ bıraktılarsa, demek ki seni pek umursamamışlar. Neyse ki seni dikkate almıyorlar."

"Lütfen, bana mürekkep balığı tarikatını anlat. Onları bulmam gerek."

"Mürekkep balığı tarikatı. *Nesin* sen? Hangisini soruyorsun? Khalkru? Tlaloc? Kanaloa? Cthulhu? Cthulhu'yu soruyorsun, değil mi? Hep onu sorarlar zaten. Ne istediğini biliyorum. Tanrı Kraken Kilisesi, değil mi?" Çevresine bakındı. "Onların Goss ve Subby'le bir ilgisi yoktur. Teuthisçilerin neyini severim, biliyor musun, bebek, bu tür adamlarla iş yapmazlar. Olmaz. Ama sana bir şey diyeyim. Neler olduğunu senden daha çok bildiklerini sanmam. Krakeni alan onlar değil. Onların dokunamayacağı kadar kutsal bir şey o. Ona *bakamazlar* bile."

"Bunlar beni ilgilendirmiyor. Ben Leon ve Billy'ye ne olduğunu bulmak istiyorum."

"Tatlım, ortada her ne dönüyorsa, benim için çok karmaşık. Bu başladığından beri hiçbirimiz Teuthisçilere yanaşmadık. Bu böyle de devam edecek. Örümcek tanrılarmış, tarikatlarmış, Neturei Karta'ymış, bu tür şeyler beni aşar. Bu kutsal kitaplardan bir şey anlamıyorsun tabii sen."

"Anlamıyorum."

"Anlama da zaten. Anlama."

"Bu insanlar hakkında bilgin olduğunu duydum."

"Tamam, *dinle şimdi*." Adam eliyle masayı keser gibi yaptı. "Bu konuşmayı hiç yapmadık. Bu sokağa hiç girmedin." İç geçirdi. "Şimdi bak, sana bildiklerimi zaten anlattım. Hepsi saçmalık, dedikodu. Krakenciler de bundan fazlasını bilmiyor. Eğer..." Bir an tereddüt etti. "*Yardım edersem*, bana teşekkür etmezsin, inan." Yine iç geçirdi. "Gerçekten bu belanın içine girmek istiyorsan –*bela* diyorum, çünkü sonunda bulacağın o– konuşabileceğin kişiler var."

"Söyle."

"Tamam. Hey Tanrım, kızım, sen bu işlere ilk kez mi bulaşıyorsun?"

Bir yudumda bütün içkisini bitirdi. "Söylentiler var. Dövme yaptı, Grisamentum döndü ve o yaptı, hayır, kimse yapmadı. Bunun bir faydası yok. Böyle bir şeyi *kim* üstüne alabilir? Ne iş yaparlar?"

Adam bir cevap bekledi. Marge başını salladı.

"Deniz. Eminim, denizin bir fikri vardır. O lanet okyanusun bu işte parmağı varsa hiç şaşırmam. Makul görünüyor, değil mi? Başa dönersek, nedir bu? Denize dönüş." Kesik kesik güldü. Marge gözlerini kapadı. "Eğer *değilse de*, olmayı çok istiyor ve kimin yaptığını biliyor."

"Yani, denizle mi konuşmam gerek?" dedi Marge.

"Hadi ama, bu kadar da sefil olman gerekmez. Elçisiyle konuşacaksın. Sel kardeşle. Bariyerlerin orada."

"Kim..."

"Şimdi, şimdi." *Hayır* anlamında parmağını salladı. "Bu senin sorunun, tamam mı? Buraya gelerek zaten elinden geleni yaptın. Bela istiyorsan, daha da ileri gidersin. Ama seninle gelmem. Bunun sorumluluğunu taşıyamam. Evine git. Gitmeyeceksin, değil mi?" Yanaklarını şişirerek ofladı. "Eğer faydası olacaksa, sevgilin için üzüldüm. Eğer faydası olacaksa, senin için dua ederim."

"Neye dua edeceksin?" dedi Marge. Adam gülümsedi. Müzik kutusunda "Wise Up Suckers" çalmaya başladı.

"Boş ver," dedi adam. "Bak ne diyeceğim. Kullanmayacağın şeyleri toplamanın manası ne? İşte onlara dua edeceğim."

45

"ÖYLEYSE, SİMON İYİ," dedi Dane. "Hayaletlerle başa çıkabiliyor."

"Wati öyle dedi," dedi Billy. "Geliyor mu?"

"Grev iyi gitmiyor. O çok meşgul."

Sabahın erken saatleriydi. Londra Taşı'nın yakınlarında bir yerlerdeydiler. Binaların arasında. Dane, askerlere has bir el hareketi yaptı. Billy bunun ne manaya geldiğini anlamadı. Alçak bir duvarın üstünde yürüyüp Dane'in peşinden gitti.

Yoldayken Dane, dev mürekkep balığıyla ilgili anlaşılmaz gelen birtakım öğütler verdi. Kraken hiçbir yerden ateş çalmamıştı, kilden insanlar yapmamıştı, bebek krakeni bizim günahlarımız için ölüme göndermemişti. "Kraken derinlerdeydi," dedi Dane. "Derinlerdeydi ve yedi, aldı. O lokmayı bitirmesi yirmi bin yıl sürdü."

Hepsi bu kadar mıydı? Billy bu tefsir üzerine ısrar etmedi.

Dane cüssesine göre epeyce hızlı yürüyordu. Bu tırmanış, Billy'ye de daha öncekinden kolay gelmişti. Her tarafta çatılardan başka bir şey görünmüyordu. İç tarafta bir açıklığa doğru inmeye başladılar. Yağmurda ıslanmış karton kutularla dolu bir alana geldiler.

"Burası dumana gelecekleri yer. Silahını hazır et," dedi Dane. O da silahını eline aldı.

İlk gelen genç bir adamdı. Ağzında bir sigarayla, kıs kıs gülerek cep telefonuyla konuşuyordu. İkinci gelen kırk yaşlarında bir kadındı. Sonra uzun süre beklediler. Yeniden kapı açıldığında, şık bir şala sarınmış olan Saira Mukhopadhyay göründü.

"Hazır ol," dedi Dane fısıldayarak. Ama Saira yalnız değildi. Silk Cut içen atletik vücutlu bir adamla sohbet ediyordu.

"Ben onu hallederim," diye fısıldadı Billy. "Bekleyemeyiz." Konuşmaları duyabiliyorlardı.

"Tamam," dedi Dane. "Fazeri... Şok etmek için nasıl ayarlayacağını biliyor musun?" Kıkırdamaya başladılar. Billy gözlüğünü burnuna doğru itti. Haftalar önce olsa, bunları yapamazdı. Elindeki fazeri sıkıca tutarak kontrol etti.

Ayaklarını sıkıca yere bastı ve ateş etti. Koca adam havada döne döne, çöplerin içine düştü.

Dane Saira'nın arkasından güzelce yaklaştı. Saira onu fark etmişti, ama Dane hızlı davranıp onun üstüne atladı. Kolunu arkasında kıvırıp onu tuğla duvara dayadı. Kadın duvardan destek aldı, parmaklarını tuğlaların içine geçirip duvarı mum gibi eritti.

Saira tısladı. Dane onun suratına bir yumruk attı. Saira dudağından sızan kanla onun yüzüne baktı. Bunun dinsel bir coşku olduğunu Dane çabuk unutmuştu.

"Sakin ol, Dane," dedi Billy.

"Çok az insan o büyüklükte bir şeyi taşıyabilir," dedi Dane. "Ama bunu zaten biliyorsun. Onu oradan kimin çıkardığını biliyoruz. Ona bunu nasıl yaptırdığını da. Birinin tanrımı çalması hiç hoşuma gitmez. Buna çok sinirlenirim. *Ne yaptın?* Al Adler'e bunu yaptırmak için ne yaptın? Dünyanın sonu geliyor ve *tanrıma* ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?" dedi kadın. "Ben bir Londra Kâhiniyim."

"Hayal görüyorsun. Londra'nın kalbi duruyor. Ne olacağını biliyor musun? Hepsi palavra. Londra'nın kalbe ihtiyacı falan yok. Arkadaşların ne yaptığını biliyorlar mı?"

"Bu kadarı yeter."

Kokarca geldi. Kapıyı arkasından kapatırken, herkes ona bakıyordu. Saira'nın yanında, Dane'in silahının önünde durdu.

"Müzede olacağımı sanıyordunuz," dedi. "Belki. Ama müzedeki parçalar başlarının çaresine bakar, değil mi Billy? Benim hakkımda haklı *sayılırsın*, Dane. Bak, büyü yeteneklerin olmayınca, korkutucu olmuyorsun. İnsanlar sana bir şeyler anlatıyor."

"Kokarca," dedi Dane. "Bu Saira'yla benim aramda..."

"Hayır, değil," dedi Kokarca. Öfkeyle doğruldu, sonra sakinleşti. "O sadece parayı aldı. Ne olduğunu bilmek istiyorsan, benimle konuş."

"BAĞIRINCA," DEDİ, "diğerleri gelir."

Başının üstünde bir şeyler uçtu. Huzursuz kuşlar. Kuşlara baktı. Billy'nin durduğu yerden, perspektif bozuk görünüyordu.

"*Sen* mi aldın?" dedi Dane.

"Hâlâ bir Krakenci olsaydın, seninle konuşmazdım," dedi Kokarca. "Ama artık değilsin. Sebebini bilmek isterim. Çünkü o da yanında." Billy'yi gösterdi. "Neler olduğunu o biliyor."

"*Bilmiyorum*," dedi Billy. "Yine başa dönmeyelim."

"Krakencilerin neler olup bittiğini öğrenmesini neden istemiyorsun?" dedi Dane. "Biz... Yani onlar, Londra'nın düşmanı değil ki."

"Kutsal şeylerini yok etmek istediklerini biliyorum. Bunun nelere yol açacağını da."

"Ne? Bırakın yok etmeyi, onlar krakeni aramıyorlar bile," dedi Billy.

"Haklı olmanı isterdim, Kokarca. Ama değilsin," dedi Dane. "Kilise hiçbir şey yapmadı."

"*Sen* krakeni neden istiyorsun?" dedi Kokarca. "Bugünlerde bağırsaklarda görecek pek bir şey yok. Vıcık vıcık duruyorlar orada. Ama bir şey vardı. Ateş. Ne zamandan beri ilk kez Londra'mı gördüm."

"Al Adler'in bu işle ilgisi ne?" dedi Billy.

"*Onu neden aldın?*" diye fısıldadı Dane.

Kokarca'yla Saira birbirlerine baktılar. Saira omuz silkti. "Başka seçeneğimiz yoktu," dedi.

"Onu hatasıydı," dedi Kokarca. Mızmızlandı. Billy, onun kendini rahatlatmak istediğini fark etti. "Her şeyi başlatan oydu. Planlarıyla buraya geldi. Sonunda yanan o oldu."

"Al? Onun batıl inançlı olduğunu söylemiştin?" dedi Billy, Dane'e. "Demek, fal baktırmak için geldi. Ama kimse gördüklerinden hoşlanmadı."

"Anlat," dedi Dane. Sesi titriyordu. "Her şeyi."

AL ADLER, aptalca, cüretkâr bir planla Londra Kâhinlerine gelmişti. *Krakeni çalacaktı.* Bunu o kutsal günah çıkarma hücresinde

söylemekten çekinmemişti: Kokarca onu yargılamamış, böylesine muazzam bir suç fikri karşısında şaşırmamıştı bile. Mithras tapınağından beri, gizliliğe çok önem veriyordu. Şehrin derisini açıp neler olacağını görmeye karar vermişti.

"Bu işi Al'ın tasarlamasına imkân yok," dedi Dane.

Nezaket, formalite. Kokarca bir şey görmeyi beklemiyordu, yıllardır olduğu gibi. Ama bu kez ateş gördü.

Her şey yanıyordu. Alev alabilecek her şey yanıyor, tüm dünyayı yutuyordu.

Sonra? Hiçlik. Anka kuşu, krallığın külleri, yeni bir cennet... Yoktu. Bu kez, ilk olarak, sonrası olmayan bir son geliyordu.

"Londra Kâhinlerinin çoğu bunu bilmiyor," diye yalvardı Saira. Liderlerinin ve en iyi yardımcısının yeminini bozmasını kimse beklemiyordu. "Al'ın maşa olarak kullanıldığı çok açıktı. Pek de zeki biri sayılmazdı, ha?"

"Ona ne söylediniz?" dedi Billy.

Kokarca elini savurdu. "Boş laflar. Hemen ne yapacağımıza karar vermeliydik."

"Ona yapmamasını söyleyemediniz mi?" dedi Billy. Herkes ona baktı. Mesele bu değildi. Londra Kâhininin gördüklerine göre *planlar değiştirilemezdi.* "Neden her şeye son vermek istedi?" dedi Billy.

"Böyle bir şey istediğini sanmıyorum," dedi Kokarca, dikkatlice.

Bu plan kendi içinde bir şeyi harekete geçirmiş olabilirdi. Kaçınılmaz son, istenmeyen sonuçlar. Bir Londra Kâhininin bir şeye müdahale etmesi söz konusu bile olamazdı.

"Yani ondan önce harekete geçip onu durdurmalıydınız," dedi Billy bir nevi hayretle. "Onu *önce* siz *çalacaktınız.*"

"Müzayede günü yaklaşıyordu," dedi Saira. "Simon'u yem olarak kullanmamız gerekiyordu. Büyüleyecek bir silah bulmak zor olmadı. Dane... Böyle olacağını bilemezdik."

"Derhal harekete geçmemiz gerekiyordu," dedi Kokarca. "Kraken alındığında *her şeyin yanacağını ve hiçliğin tekrardan geleceğini* anlamıştık. Adler bana söylediğinde her şey değişti."

Simon oyununu oynuyor, televizyon şovundan sözler fısıldayarak Darwin Merkezine giriyor, "koordinatları hesaplıyordu". Kra-

keni ve kendisini atomlarına ayrıştırıp ışınladı ve atomlarını yeniden birleştirdi.

"*Adler'e ne oldu?*" dedi Billy. Saira ona baktı. Kokarca bakamadı.

"Öyle sıkı korunan bir yerde," dedi Saira. "Elini kolunu sallayarak çıkıp gidemezsin."

"Soğukkanlı canilersiniz siz," dedi Dane.

"Lütfen," dedi Saira. "Biz katil değiliz."

"Onu yem yaptınız," dedi Billy. "Onu içeride tuttunuz... Hayır, onu içeri gönderdiniz."

"Simon içeri girip çıkıp durmayacaktı," dedi Kokarca. "Meleğin öyle davranacağını bilmiyorduk... Sadece dikkatini dağıtacaktık." Hafıza meleği, yani nemoflakslar, Simon krakeni çalarken Al'a saldırmıştı. Olay bir cinayete dönüşmüştü. Bu ölümde zavallı *Uzay Yolu* hayranlarının da suçu yok değildi. En azından kendi elleriyle işlediği bir cinayet ortaya çıkmıştı."

"Melek onu katlederken, siz de krakeni çıkardınız." Billy başını salladı. "Bir şey daha var. Bütün bunları, yangını durdurmak için yaptınız, *değil mi*?" Ellerini kaldırdı. "Peki, bize bağırsakları gösterdiniz. Hepimiz gökyüzünde olanları gördük. *Öyleyse nerede hata yaptınız?*"

Uzun bir sessizlik oldu. "İşe yaramadı," dedi Saira. Başını salladı, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti.

Billy huzursuzca güldü. "Çalınırsa ne olacağını görmüştünüz. Hırsızlığı önlemek için onu çaldınız. Ama onu çalarak, zaten çalmış oldunuz. Ve her şeyi başlattınız."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Kokarca.

"Ben sana ne yapacağını söyleyeyim," dedi Dane. "Beni tanrıma götüreceksin."

46

GÜVERCİNLERİN KARINLARI yine huzursuzlanıyordu. Bu kaygıların iğrenç sonuçları, alışılmadık haberler getiriyordu. Şehrin gürültüsü, bu haberleri bastırıyordu. Evlerin şöminelerinde, benzin bir türlü alev almıyordu. Hava durumu hakkında endişeli yorumlar yapılıyordu. Bütün alevler kin güdüyordu. Sanki çok az kalmışlar gibi, sanki depolanmışlar gibiydi, sanki bir şey için hazırda bekletiliyorlardı.

Ayrıca, insanlar ortadan kayboluyordu. Savaşta siviller yoktu. Kutsal bir cehaletin içindekilerle ağa bağlananlar, market suçları ve dindarlık arasında güvenlik duvarı yoktu. Ve Londralılar, çok iyi tanınanlar bile kayboluyordu. Mistik bir şekilde ve iz bırakmadan falan değil, arkalarında ipuçları bırakarak: Satın almak isteyip *henüz almadıkları*, kapılarının önünde duran bir ayakkabı, kayıp kişinin en son görüldüğü yerde bir duvar yazısı. Neler olduğunu bilmeyebilirdiniz, ama bir şeyler oluyordu ve bu inkâr edilemezdi.

BILLY VE DANE sıkı çalıştılar. Hareketlerine dikkat ediyorlardı. Dane arkalarından bir uğursuzluk büyüsü sürüklüyordu. Bu onun eğitiminden kalan bir alışkanlıktı. Kimliğini gizlemek, aptalca, ama etkili, Dane'in askerî hassasiyeti: bu şekilde, günlerdir koleksiyoncuların gözlerinden uzak kalabilmişlerdi. Londra'nın gelmiş geçmiş en büyük sürek avında av olursanız, bu hiç de önemsiz bir şey değildi.

Epey bir zaman, avcıların çabaları boşa çıktı. Şehirdeki sürek avından yükselen sesler rüzgârda kayboluyordu. Çatılarda acayip atlar dolaşırken, insanlar sağanak yağmur yağdığını sanıyordu. Silahlı kovboylar, onların izini bir türlü bulamıyordu. Londralılar

uyuyamıyorlardı. Gözleri olmayan, koklayarak yolunu bulan canavarlar geceye sızmıştı. Boş boş etrafta dolaşıyorlardı. Avcıların gönderdiği rüya avcıları uykularına giriyordu. Avlarının bile kokusunu alamıyorlardı.

Avcılar kendi aralarında kavgaya tutuştular. Başka avların peşinde olan avcılarla ölümcül yüzleşmeler yaşandı. Ama bunlar, kimsenin bilmediği politik tasarılarda anlam bulacak kadar çabuk oldu. Kaybolanlar tekrar ortaya çıktıklarında, canavar gölgeler onlara eşlik eder olmuştu.

Çeteler ve bağımsız çalışanlar, şehri ödüllere boğdular: Herhangi bir ipucu ödül için yeterliydi. Bütün dikkati, zekâsı ve becerisiyle bile, Dane, kolay para peşinde koşanların anlık bakışlarına, kulak misafiri olduğu konuşmalarına karşı koyamazdı. En iyi avcılar, saklandığından bile haberi olmadıkları birini bulup çıkaranlardı.

"BEN İÇERİ GİRİYORUM," dedi Kokarca. "Londra Kâhinlerinin geri kalanı beni görmek ister. Onu da dışarı çıkarmanın bir yolunu bulalım." Billy'nin vurduğu adamı gösterdi.

"İçeri girmeme izin vermek zorundasın, Dane," dedi. "Endişelenmelerini istemezsin."

Dane, ne yapacağını bilemez halde silahını doğrulttu, dişlerini gıcırdattı.

"Onlara inanıyor musun?" diye fısıldadı Billy.

"Onu ne yapacağını bilmiyorduk," dedi Kokarca. "Yoksa söylerdik."

"Size güvenebileceğimizden emin değildik," dedi Saira. "Bazı Müslümanların Kuran'ın sayfalarından nasıl kurtulduklarını biliyor musun? Yakarak. Bu en kutsal yöntemdir. Yangından sonra tüm dünya yok olacak, mürekkep balığıyla yeniden başlayacak. O hâlâ orada. Bunu tasarladığını düşündük."

"*Benim* dünyanın sonunu getireceğimi mi?" dedi Dane.

"İsteyerek değil," dedi Kokarca. "Kazara. Tanrını kurtarmak isterken."

Dane onlara baktı. "Hiçbir şey yakmayacaktım," dedi. "Beni ona götürün."

Biz de sana ne bildiğimizi söyleriz, diye düşündü Billy. *Grisamentum'un hâlâ hayatta olduğunu.*

"Hazırlık yapılması gerek," dedi Kokarca. "Koruma. Dane, birlikte çalışabiliriz. Bu işte beraber olabiliriz." Kokarca çok hevesliydi. Ne zamandır bunun altında eziliyordu?

"Çok teklif aldık," dedi Dane. "Herkes bizimle çalışmak istiyor."

"Bilmemiz gereken şeyler var," dedi Saira. "Krakenle ilgili bir şey *olmalı.* Bu yüzden sana ihtiyacımız var," dedi Billy'ye. "Sen mürekkep balığı uzmanısın. Bu *çok iyi.* Eğer krakenin *sırrını* çözebilirsek, belki durdurabiliriz."

"Onlara inanıyor musun?" diye fısıldadı Billy. Cam kırılması sesleri duydu. "Ben inanıyorum, Dane."

BÖYLECE BAHÇEDE yalnız kaldılar. Londra Kâhinleri içeri girmişlerdi. Birkaç saat bekleyeceklerdi.

"Ya gelmezlerse?" dedi Dane.

"Ne yani? Kaçacaklar mı? Bütün operasyonu mahvedemezler. Birine mi söyleyecekler? Yaptıklarını birinin duymasını asla istemezler."

"Peki ya..."

"Bana ihtiyaçları var," dedi Billy.

Kapının her yanını güzelce tıkamışlardı. Kızgın avcılar sızacak başka yerler bulsun diye. "Bekleyin," demişti Saira onlara. "Burada işimiz bitince gideceğiz." Hava kararmıştı.

"Yakında," dedi Dane. Ne kadar kusursuz zamanlama, ne mükemmel bir uğursuzluktu: O bunu söylerken, Billy yine cam sesleri duyuyordu. Bilgi ona ulaşmıştı. Ayağa kalktı.

"Biri geliyor," dedi.

Dane de ayaklandı. "Ne? Kim?"

"Bilmiyorum." Billy şakaklarını ovdu. Neler oluyordu? "Tanrım." *Baş ağrısı* onunla konuşuyordu. "Geliyorlar. Nerede olduğumuzu bilmiyorlar. Tam olarak. Ama yaklaştılar ve onlar yardımcı ruh değiller."

Dane çevresine bakındı. Cam sesleri çoğalmıştı. "Çok yaklaştılar," dedi Billy.

"Bizi burada bulamazlar," dedi Dane. "Londra Kâhinlerinin işin içinde olduklarını bilmiyorlar. Onları Tanrıya yönlendiremeyiz." Bir metal parçası alıp duvara HEMEN DÖNECEĞİZ, yazdı. Karalamaların arasına yine karalama şeklinde.

"Yukarı," dedi. Kolunu uzatıp Billy'yi yukarıya, çatıya çekti. Karanlıkta koşmaya başladılar. Yağmur borularının ve yangın merdivenlerinin yanından geçtiler. Ana caddeye çıktılar. Sokaklar bomboştu. Bu durum onlar için hiç de iyi değildi. Hemen göze çarpıyorlardı. Sokak lambaları, spot ışığı gibi üzerlerine vuruyordu. Billy, beyninde yankılanan cam sesi içinde güçlükle düşünebiliyordu.

"Bir ses duyuyor musun?" dedi Dane. "Cam kırılması gibi."

Bunu ondan başka kimsenin duymaması gerekirdi! Zaman daralmıştı. Bir ses daha geldi. Koşarak yaklaşan ayak sesleri. Kapalı devre kamerası döndü, ışıkları yandı, her yöne bakmaya başladı. Köşeden birtakım adamlar çıktı.

Billy bakakalmıştı. Pejmürde kıyafetler giymişlerdi. Punk tarzı, silindir şapkalı, pantolon ve tişörtlü, *pudralanmış peruklu* adamlar. Kudurmuş köpekler gibi üzerlerine geliyorlardı. Billy fazerini doğrulttu.

Saldırganlar ışık büyüsüyle sokak lambalarının ışıklarını çoğalttılar, ışık renkten renge girdi, sonra siyaha döndü. Adamların kol manşetleri ve kedi gibi gözleri karanlıkta parladı. Billy, kıyafetlerine işlenmiş çok kollu armaları görebiliyordu. Adamlar maymunlar gibi tısladılar.

Dane'le Billy ateş etti. Ortalıkta alevler uçuştu. Billy tekrar ateş etti. Adamların karşılık vermesini bekledi. Kamçı ve kılıçlarla üzerlerine gelmeye başladılar. Karanlık iyice bastırmıştı, saldırganların üstüne çöküp onları sakladı. Hiçbir pencerede ışık yoktu. Ofisler kapalıydı. Sadece tek bir sokak lambasının turuncu ışığı görülüyordu. Deniz feneri gibi. Dane'le Billy, adamlar üzerlerine doğru gelirken onlara baktılar.

Dane Billy'yi kollamak için arkasını döndü. "Bizi canlı istiyorlar," diye fısıldadı.

"Konuşturmak için," dedi biri. "Birileri beyninize girmek istiyor." Adamlar gülmeye başladı. "Canlı, ama kollar ve gözler hariç. Hadi ama, onları tutabilirsiniz."

"*Atölye sizi bekliyor,*" dedi içlerinden biri.

"Atölyeye buyrun," dedi ilk konuşan ses. Doğal olmayan bu karanlıkta hiçbir şey anlaşılmıyordu. Billy rastgele ateş etmeye başladı. Ama silah kendini ışıtmaktan başka bir işe yaramadı. "Atölyesini seviyor. Sen ne olacaksın?

"Hazır ol," dedi Dane.

"Neye?" diye karşılık verdi bir ses. Karanlıkta bir kırbaç şakladı, Billy'nin bacaklarına dolandı, yapıştı kaldı. Onu çekip yere düşürdü. Asfalta yapışan Billy, bağırmak için ağzını açtı, ama kırılan cam sesini duydu. Her zamankinden daha güçlüydü. İşittiklerinden ötürü başı çatlayacak kadar ağrıyordu. Fır fır dönerek bir şey geldi.

Kemik kollar değirmen gibi dönüyordu. Diş takırtıları duyuldu. Boş göz çukurları görüldü. Kemikten parmaklar, ısırır gibi eti kavradı. Bu şeyin nasıl ortaya çıktığı anlaşılamamıştı. Çok hızlıydı. Güçlü parmaklarıyla yumruklar atıyor, kan akıtıyordu. İki, üç, beş saldırganın boğazlarını parçaladı. Kanlar püskürterek çığlıklar attılar.

Billy kırbaçtan kurtuldu. Geriye doğru emekleyerek kaçtı. Olaya müdahale eden varlık ışığa doğru yuvarlandı.

Kocaman bir kavanoz ve üstünde bir kafatasından oluşan bir şeydi bu. Devasa bir saklama şişesi. Billy bu şişelere yıllarca koruyucu sıvı ve ölü hayvanlar koymuştu. Bu şişe yaklaşık yüz elli santim boyundaydı. İçi soyulmuş deri parçaları ve alkolle doluydu. Şişenin kapağının olması gereken yerde bir insan kafatası sallanıyordu. Billy, Doğal Tarih Müzesindeki bu kafatasını hemen tanıdı. Dişleri sıkılıydı. Ağzının şişenin kapak yerine gelen yerinde cam parlıyordu. Pençe gibi iki etsiz kol, üst kol kemiği, dirsek kemiği, bilek kemiği ve parmak kemikleri şeklinde yanlardan sallanıyordu.

Hafıza meleği.

Kavanoz melek yuvarlanarak ilerledi. Yumruk atıyor, öldürüyordu. Züppe heriflerden biri donup kalmıştı. Bir an oradaydı, sonra bir anda yok oldu. Billy kavanozdaki et parçalarının çoğaldığını fark etti. Adamlar parça parça olmuştu. Boğuk bir ses duyuldu. Dane yerde hareketsiz yatıyordu. Billy çok yakınındaydı, ama kemende benzer bir şey Dane'in boynuna geçti, gerildi, Dane gölgelere doğru sürüklendi. Boynunda gamalı haç olan bir adam onu götürmüştü.

Billy iki kez ateş etti. Ama kimseyi göremiyordu. Dane gözden kaybolmuştu. Billy Dane'in silahını aldı. "Bu tarafa!" diye bağırdı, camdan kurtarıcısına. Kendisine doğru yuvarlanarak geldiğini gördü. Saldırganlar tuğla duvardan atlayıp geldikleri gibi gittiler.

Birden ortaya bir silindir çıktı. Kavanoz melek, silindirin altında ezildi. Müzenin koruyucusu paramparça olmuştu. Kemikleri, kimyasal sıvının ve cam kırıklarının arasına dağılmıştı.

Billy, bir eline fazeri, bir eline Dane'in silahını aldı. Ama saldırganlar geri dönmedi. Billy, Dane'in kaybolduğu yöne doğru koştu, ama gölgeler ondan daha hızlıydı. Karanlık çekildiğinde, Billy yapayalnızdı. Cesetler ve onu kurtaran kafatasıyla cam kırıkları yerlerdeydi. Dane gitmişti.

Şehirde ne zaman bir sessizlik olsa, bir köpek havlayarak bu sessizliği bozardı. Billy, kurtarıcısından arta kalanların başına gitti. Ardında koruyucu sıvıya bulaşmış ayak izlerini bıraktı. Bitap bir halde yere oturdu.

Londra Kâhinleri onu orada buldu. Londra Taşı'nın civarında, onlardan habersiz hiçbir olay olamazdı. Billy onları yaklaşırlarken gördü. Ama fazla yaklaşmadılar. Tarafsızlıklarını bozmadılar. Aralarından sadece birkaçı, tarafsızlıklarının çoktan bozulduğunu biliyordu.

Wati'ye haber veren, onlardan biri olmalıydı. Billy'nin cebindeki oyuncağa girmiş, oradan sesleniyordu. "Billy, dostum. Billy. Ne oldu? Gidelim, Billy. Onu geri getireceğiz. Ama şimdi gitmek zorundayız."

Dördüncü Kısım

DENİZİN ÜSTÜNDEKİ LONDRA

47

"DİNİNE YANDIĞIM, saçma, boktan merakım şu ki, bu işin neresindeyiz?"

"Bak," dedi Baron. "Sana bir şey diyeceğim, memure hanım. Biraz daha az küfürlü konuşursan çok memnun olurum."

Collingswood çok korkmuştu. Bu korkusunu da küfür ederek bastırmaya çalışıyordu. Baron'a bakamadı. Başını önüne eğdi.

"Elimizde bazı şeyler var, Collingswood," dedi Baron. "Hepimiz bunu biliyoruz." Bir an sustu. Sakinleşti, parmağıyla onu dürttü. "En azından bazı konularda bilgi sahibiyiz. Araştırmaya devam ediyoruz. Şimdi... Sakin ol ve işine bak. Adamların koku alıyor galiba? Bakalım neyin kokusunu alıyorlarmış." Baron uzaklaştı. Çıkarken kapıyı da onun yüzüne çarptı.

Hendon'daki polis eğitim merkezinin alt katında, KTSB uzmanlarının eğitim verdikleri küçük odalar vardı. Eğitime katılanların çoğu, onlara Hogwarthlar diye isim takmıştı. Bazı havalı tiplerse, Cackle ve Gont, diyordu. Kimse bundan bir şey anlamamıştı.

Collingswood da. Umurunda da değildi. Hastalıktan dolayı yarı zamanlı çalışmaya devam eden cadıları, özel bilgilere sahip olanları ve internet uzmanlarını dinlemekle çok meşguldü. "Siz polissiniz, ya da olacaksınız," dedi uzmanlardan biri. "Her şeyi elinize yüzünüze bulaştırmazsanız." Yaşlı, kısa boylu bir adamdı. Kakao rengi bir teni vardı. Anlattıklarının iyice anlaşıldığından emin olmak istercesine çenesini sıvazladı. O da endişelerini bastırıyordu, sadece Collingswood'dan farklı bir biçimde. Collingswood bu adamı seyretmeyi çok seviyordu.

"Sizin işiniz kötü adamı oynamak, haksız mıyım? Ne yapmanız gerektiğini bileceksiniz. Bilmiyorsanız öğreneceksiniz. Öğrenemi-

yorsanız, uyduracaksınız ve uydurduğunuz şeyi yapacaksınız. Anlatabildim mi?" Konuşurken parmaklarını birbirine dokundurdukça açığa çıkan o küçük *lux ex tenebris** (mavi, elbette) çok zarifti.

Anlaşılmaz hukuk terimleri arasında ilginç bir şeyler bulup çıkarmak, polis olmanın en güzel tarafıydı. Ama onda bu coşkuyu göremek canını sıkıyordu, her ne kadar Billy Harrow'u eğlendirse de.

Collingswood, Baron'un ne yaptığını bildiğinden emin olmadığını hissediyordu. Bu konuda çok düşünmüştü. Bu olasılığı, yerde bulduğu tuhaf bir nesne gibi dikkatle inceledi. Sağından solundan polis memurları geçti, ama o olduğu yerde dikilip düşünmeye devam etti. Kimse ona dikkat etmedi. *Ne de olsa, o Collingswood'du.*

Görev dağıtım ofisinin kapısında duruyordu. Habercinin bilgi vereceği ilk KTSB memuru da o oldu. Kapıyı itip içeri girdiğinde, Baron'u bilgisayarın başında kollarını kavuşturup oturmuş, asık bir suratla ekrana bakarken buldu. Çocuk gibi kapıya tırmanmaya çalışarak, "Sen sordun, o söyledi, patron. Şu anda hastanede. Ama bu bilgi," dedi.

ÇOK BOKTAN BİR GÜNDÜ. Islak, donuk, gri gökyüzü ve sevimsiz bir rüzgâr, insanı huysuz bir çocuk kadar sinir ediyordu. Buna rağmen, Marge öğleye kadar dışarıdaydı, Thames Barrier Parkı'nda. Dalga dalga budanmış süs ağaçları arasında, çiseleyen yağmur altında dolaştı. Minyatür futbol sahasının yanından geçti. O sabah, Leon'u düşünerek uzun uzun ağlamıştı. Bu, onun için döktüğü son gözyaşlarıydı. Artık ağlamayacaktı, ama anlaşılan, gökyüzü ağlamaya henüz doymamıştı.

Marge artık bir işi olduğundan da şüpheliydi. Patronuyla arkadaştı, ama gönderdiği mesajların hiçbirine cevap vermemiş olması, onu da çaresiz bir duruma sokmuştu mutlaka.

Kafası karışık değildi. Hırslanmamıştı, kusursuz değildi, elde ettiği bir şey de yoktu. Sadece, hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. İsterik değildi. Sadece, Londra'nın olması gerektiği gibi olmadığını keşfetmişti. Dünyanın ona yalan söylediğini, daha çok şey öğrenmesi gerektiğini. Leon'a ne olduğunu da öğrenmek zorundaydı.

* Karanlıktan doğan ışık (Lat.). – *Ed.*

Hayatta olmadığını biliyordu. O titrek ışığın gönderdiği mesajın doğru olduğunu biliyordu.

O mesaj, Marge'ı nehir kenarındaki, heykel şekli verilmiş bu yeşilliklere getirmişti. Nehrin ağız olarak kabul edilen bölümünde, Silvertown'un endüstriyel alanlarında, Thames nehrinin kıyılarındaki setlerin ayaklarının suya battığı yerde kocaman yaratıkların dizildiği kovanları, gümüş kabuklu canlıları andırıyordu.

Bunların arasında kahverengi sular çırpınıyordu. Nehrin dibinde, çamurun içinde on tane kapak, kaldırılmaya hazır, bekliyordu.

Woolwich'deki tünele yaya gitmek epey zaman alırdı, ama Marge'ın vakti boldu. Bariyer kontrol binasının güneydeki kıyıdan yükselen çatısını görebiliyordu. Cep telefonunu yokladı.

Şehrin bu yakası ne kadar da kasvetliydi. Havaalanına giden yola saptı. Mantosunun içinde iyice büzüldü. Çıktısını aldığı detaylara bakmamıştı bile: Zaten biliyordu. İnternetteki muhbirlerden bilgi almak zor olmuştu, ama fazla da *uğraşmamıştı.* Biraz yaltaklanmış, biraz kurnazlık yapmıştı. Marge'a göre, bu çok zor olmamıştı. Bu forumlar "gizli" olarak addedilse de, üyeleri bildikleri şeylerle hava atmak için bilgi vermekten çekinmiyorlardı. *Zaten çok konuştum,* ya da *Bunu benden duymuş olma, ama...* diye cümleler kuruyorlardı.

Sen kimsin ki, puşt? diye geçiriyordu Marge içinden. *Sadece kullanıcı adını biliyorum zaten*, blessedladee777.

"floodbrother" kullanıcı adı. Yeri de "bariyerler". Bunu çözmek birkaç gününü almıştı. Ama sonunda anlamıştı.

Marge sigarasını bitirdi. Başını salladı, koşmaya başladı. Thames Bariyerleri Ziyaretçi Merkezine koşar adımlarla girdi. Resepsiyondaki kadın telaş içinde ona baktı. "Yardım edin," dedi Marge. Hızlı hızlı konuşuyor, ne dediği anlaşılmıyordu. "Beni dinleyin. Burada floodbrother kullanıcı adlı biri var. Evet, internette. Bakın, ona bir mesaj iletmem gerek."

"Ben, ben. Adı ne demiştiniz?"

"*Bilmiyorum.* Ama ben deli değilim, yemin ederim. Lütfen, bu ölüm kalım meselesi. Çok ciddi. Burada çalışanlara mesaj iletebiliyorsunuz, değil mi? Sadece Ziyaretçi Merkezini kastetmiyorum, mühendislik departmanı da var. Dinleyin, size *yalvarıyorum, yalva-*

rıyorum." Marge kadının elline sarıldı. "Kullanıcı adı floodbrother olan kişi her kimse, ona *Tyno Helig*'den bir mesaj geldiğini söyleyin. Anlayacaktır. İnanın bana. *Tyno Helig*. Anladınız mı?" Kadın bunu bir kâğıda yazdı. "Bekleyeceğim. Maryon Parkı'ndayım. *Lütfen*."

Marge kadının gözlerinin içine baktı. Sanki bir kardeşlik duygusu arar gibiydi. Ne kadar ikna edici olduğundan emin değildi. Koşarak çıkıp uzaklaştı, köşeyi döndükten sonra yavaşladı. Warspite yoluna saptı, sakin sakin yürümeye devam etti.

Sokaklarda koşulmayacak kadar kötü bir hava vardı. *Blow-Up* filminden hatırladığı o yeri bulana kadar etrafta dolaştı. Yakınlarda bir yere oturdu. İçeri giren herkese bakmaya başladı. Aldığı sustalıyı yokladı. Pek işe yaracağını sanmıyordu. Marge, adamının parka gelip gelmediğini merak ediyordu.

Bir saat kadar sonra, beklenen geldi, hiç şüphe yoktu. Bir değil, üç kişiydiler. Hepsi de erkekti. Uzun adımlarla yürüyor, sürekli etraflarına bakıyorlardı. İri yapılı, atletik adamlardı. Mühendis üniformaları giymişlerdi. En yaşlıları en öndeydi. Öbür iki arkadaşına etrafa dağılmalarını söyleyen bir işaret yaptı. Marge ayağa kalktı. Bir yerine üç kişiyle karşılaşınca, kendini daha güvende hissetmişti. Onu hemen fark ettiler. Marge bıçağı eline sakladı.

"Merhaba," dedi. "Ben Tyno Helig."

Mesafeli duruyorlardı. Yumrukları sıkılmıştı. En öndeki adamın çenesi seğiriyordu.

"Kimsin sen?" dedi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? *Mesajın* varmış?"

Marge, adamın çelişkili hallerini anlayabiliyordu. Açığa çıkmış olmaktan dolayı çok kızgındı. Alay konusu olmaktan, aşağılanmaktan çekiniyorlardı. Bu olasılık onları çok öfkelendirmişti. Görünüşe bakılırsa, tam da dalga geçilecek haldeydiler. Bu öfkenin yanında, heyecan da vardı. Adamların gözlerindeki *umut* ışığını gördü. "Mesajın nedir?" dedi adam.

Planı işe yaramıştı. Tyno Helig, bir kişi değil, bir yer adıydı: Batık krallıklardan biri olan Galler Atlantisi'nin adı. Bu isim onları ayartmıştı. "Kimsin sen?" dedi adam.

"Sizi yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim," dedi Marge. "Ama sizi dışarı çıkarmam gerekiyordu." Bir an tereddüt ettikten

sonra devam etti. Kimseyi kızdırmamak için uğraşacak enerjisi kalmamıştı. "Bunun senin o gelgitlerinle bir ilgisi yok. Sana sormak istediğim bir şey var."

Adam yumruğunu başına doğru kaldırdı, kendisine vuracakmış gibi yaptı, sonra birden Marge'ın yakasına yapıştı. Diğerleri hemen etraflarını sarıp kimsenin onları görmemesini sağladılar. "Yoksa *ne*?" diye fısıldadı. "*Soru mu* soracaksın? Sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun? Seni şuracıkta boğup atmamam için bana tek bir neden söyle. Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

EVET, MARGE'IN bir fikri vardı. Araştırmalarında tuhaf inanışlarla karşılaşabiliyordu. Bilgi toplamak için yeterince ağ atmıştı.

Kutlu Tufan Kardeşliği. İnternette, bir din bilgininden el altından edindiği bilgiye göre gökkuşağı cennet değildi: Bir lanetti. Yağmur, ilk çiftin bahçeyi terk etmesiyle başlamamıştı: Bunların tümü bir hayaldi. Asıl olan şey, Tanrının, inancı olanları nihai bir kutsal yağmurla ödüllendirmesiydi.

Okudukları *yanlış yorumlardı.* Eğer Nuh'a, Ziusudra'ya, Utnapiştim'e ya da bunlarla benzer diğerlerine bir *gemi* yapmaları söylendiyse, Torah bunları neden söylememişti? Neden bir *oniyah**, bir gemi değil de bir *tebah***, bir kutuydu? Çünkü tanrının gönderdiği dalgalarda yüzmek için yapılmamıştı. O dalgaların altından gitmek için yapılmıştı. Tarihte, tahtadan yapılmış ilk denizaltıydı, 300 dirsek uzunluğundaydı. Tanrının vaat ettiği yeni topraklara yol alacaktı. Çayırlardan yosunlar yapılacaktı. Ama bu su cenneti başarısızlığa uğradı. Tanrının gazabı geldi ve denizin suları çekildi. Yaşadığımız kara, okyanustan sürgün edildiğimiz ceza yerleriydi.

Kutlu Tufan Kardeşliği, suların eski haline gelmesi için dua ediyordu. Marge onların ütopyalarını okumuştu. Denizin dibine batış bir mahvoluş değil, bir ödüldü: Kitezh, Atlantis, Tyno Helig. Peygamberleriyle gurur duyuyorlardı: Kroehl ve Monturiol, Athanasius, Ricou Browning ve John Cage'in babası. Ballard ve Carrett Serviss'ten alıntılar yapıyorlardı. Tsunamiye ve suyu mermer kadar

* Gemi (İbr.) –*Ed.*

** Nuh'un Gemisi (İbr.) –*Ed.*

hareketsiz kılan, şeytani kutup buzullarının erimesine şükrediyorlardı. Karbon emisyonunu artırmak, onların kutsal göreviydi. Günü geldiğinde tufanı hızlandıracak kutsal birimler yerleştirmişlerdi.

Dolayısıyla bu küçük hücre, tufana karşı koymayı amaçlayan en kâfir endüstriye hizmet ediyordu. Zamanlarının gelmesini bekliyorlardı. Küçük gelgitlerin önünü keserek onları en büyük gelgit için biriktiriyorlardı. O sonuncu gelgit başladığında, o muazzam dalgalar geri çekildiğinde, onlar da işe koyulacaklardı. Nihayet sular Hokusai'nin dalgaları gibi yükselip sokakları kapladığında, Kutlu Tufan Kardeşliği, hayalini kurduğu o batık şehir Londra'da yaşayabilecekti.

Ve bu kadın mesaj getirmişti. Dünyanın sonu *geliyordu*, bunu herkes biliyordu zaten... Belki de, *kendi* sonlarının geldiğini sandılar.

"Şimdiye kadar kimse sana bulaşmadıysa kendini şanslı saymalısın," dedi Marge. Yakasını adamın ellerinden kurtardı. "Birkaç gün öncesine kadar sizden haberim bile yoktu. Birileri denizle konuştuğunuzu söyledi. Belki de mürekkep balığını siz aldınız. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz. Şimdi öğrenmek zorundayım... Onu alan kişi, erkek arkadaşımı öldürdü."

"Çok cüretkârsın," dedi adam. "Ama bunun seni kurtaracağını düşünme."

"Sana söylemiştim, dostum," dedi öbür adam. "Her şey karıştı."

"Cüretkâr falan değilim," dedi Marge. "Sadece çok yorgunum. Onu çok seviyordum. Billy Harrow'la beraberdi... Billy Harrow." Adamın tepkisi üzerine, Marge Billy'nin adını tekrarladı. Adam boynunu ovaladı, diğerlerine baktı.

"Harrow," dedi. "Harrow mu? Krakeni onun *çaldığını* düşünmüştüm. Öyle duydum. Krakenin peygamberiymiş. Dane Parnell'le birlikte krakencilerden kaçıyorlarmış. Senin onlarla konuşman gerek. Krakeni onlar aldı."

"Hayır, onlar almadı." Herkes birbirine baktı.

"Dane, kraken çalınınca kiliseyi terk etti, Harrow'a katıldı. Senin adama ne olduğunu onlar biliyordur..."

"Size söylüyorum," dedi Marge. "Anlattığınız gibi olmadı. Parnell'i tanımıyorum, ama krakeni çalan kişi Billy Harrow *değil*.

Onunla pizza yemiştik." Bu sözüne kendi de güldü. "Artık o da yok. Onun da öldüğünü düşünüyorum. Leon'un nerede olduğunu bilseydi bana söylerdi." Yanıp sönen sokak lambasını hatırlayınca sustu. "Söylerdi," dedi yavaşça. "Söyleyebilseydi."

Adam arkadaşlarıyla bir kenara geçti. Marge bekledi. Aralarında çekiştiklerini duyabiliyordu.

"*Sence*," dedi, kendi de şaşırarak. "Başka seçeneğim olsaydı, size bulaşır mıydım?" Adamlar gözlerini kırpıştırarak ona baktılar. "Böyle olmasını istemezdim, bu saçmalıklarla uğraşmayı. Sizin inandığınız şeylere inanmıyorum ben. Suların altına gömülmüş bir dünya istemiyorum. Bir mürekkep balığının dünyanın hâkimi olmasını istemiyorum. Bütün bu çılgınca şeylere bulaşmak istemiyorum. Leon'u geri getiremeyeceğimi biliyorum. Çok yorgunum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neler olduğunu *bilmediğinizi mi* söylüyorsunuz? O zaman *ne işe* yarıyorsunuz siz?" Gözleri yaşarmıştı. Zayıflık, ya da üzüntüden değil, öfkeden ağlıyordu.

"Seninle kim konuştuysa," dedi adam, tedirgin bir tavırla. "Ne dediklerini bilmiyorlar. Biz denizi *temsil etmiyoruz*. Nasıl edebiliriz ki? Bu yanlış bir bilgi."

"Umurumda değil..."

"Benim umurumda. Herkesin bilmesi gerek. Hazırlıklar var. Sen bunları nereden biliyorsun? Kim yardım ediyor sana?"

"Kimse, Tanrım."

"Sana yardımcı olamam." Adam hiç nazik değildi, ama eskisi kadar öfkeli de değildi. "Denizin adına konuşamam ben." Sinirli ve dikkatli bir tavırla söyledi bunu. Marge, adamın, dünyanın sular altında kalmasını, inancı gereği istediğini düşündü. İnsanlığın bütün şehirleri yılan balıkları ve yosunlar tarafından yeniden inşa edilecek, batık şehirlerin sokakları, günahkârların cesetleriyle gübrelenecekti.

"Dikkatli ol," dedi adam. "Beladan uzak dur. Koruma gerekli sana. Burası artık çok tehlikeli bir şehir ve iyice çıldırmış vaziyette. Ve sen, birilerini çok üzüyorsun. *Kendine koruma bul.* Bir şey takmıyorsun, değil mi?" Adam göğsünü kavradı, boynunda sallanan muskaya dokundu. "Kendini öldürteceksin. Arkadaşın gibi."

Tam, *ben çocuk değilim*, diye lafa girecekken, adamın mesafeli ve nazik tavrı onu susturdu. "Bu işin peşini bırak. Bırakmayacaksan, başkasına git. Murgatroyd, ya da Shiblet, ya da Butler, ya da bir başkası. Bu isimleri unutma. Camden'da, ya da Borough'dadırlar. Seni Sellar'ın gönderdiğini söyle."

"Bak," dedi. "Numaranı alabilir miyim? Seninle konuşabilir miyiz? Yardıma ihtiyacım var..."

Adam başını salladı. "Sana yardımcı olamam, kusura bakma. Şu aralar *çok işim var.* Hadi git şimdi." Marge'ın omzunu tıpışladı. "İyi şanslar."

Marge, Woolwhich'den ayrıldı. Arkasında bıraktığı kocaman, dümdüz kuleye geri dönüp bakmadı. En güvendiği kozu, boşa çıkmıştı. Daha fazla araştırmalıydı. Belki de, adamın dediği gibi, koruma bulmalıydı.

EN GÜVENDİĞİ KOZU boşa çıkmıştı, evet, ama kendi kendine yol gösteriyordu, her ne kadar farkında olmasa da. Billy Harrow'un adının ortaya çıkması, gizemli kraken peygamberi, bunlar küçük tanrının kaybolmasının arkasındaki güç *olmayabilirdi*,

Erdem savaşçıları bilmek istiyordu. Deniz bilmek istiyordu.

48

İŞÇİ BUKALEMUN Jason Smyle, Billy'nin ondan ricasını dinliyordu. Ücretsiz bir iş yapmasını istiyordu Billy.

"Sen onun arkadaşısın."

"Evet," dedi Jason.

"Bunu onun için yap."

Billy Jason'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Buluşma ayarlayacak vakit yoktu. Wati'yle, çaldığı telefonun numarasını göndermişti. Wati Jason'ı bulup numarayı ona vermişti.

"Ne olduğunu anladın mı?" dedi Billy. "Onu götürdüler. Kaos Nazileri. Bunun anlamını biliyorsun." Billy, sanki kendisi de biliyormuş gibi hissetti. Dane kim bilir ne durumdaydı.

"Benden ne istiyorsun?" Telefonda konuşurken bile, Billy onu çok eskiden beri tanıdığını hissetti.

"Onu bulmamız ve neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Hat gidip geliyor. Dinle." Billy telefonu omzuna sıkıştırdı, ilerideki açık alana doğru bir kablo fırlattı. "Nazileri tutan Dövme. Wati'nin nöbetçilerini de bunlar halletmiş. Polis de onlardan.

"Bu bağlantıların ne kadar derine gittiğini bulmamız gerek. Belki de Dane'i *tutanlar* polistir. Dövme'yle iş birliği içindeler, bence. En azından Dövme'nin nerede olduğunu biliyorlardır. Bu yüzden sana ihtiyacımız var. Ama onları bulsak bile, sen Nazilerin içine giremezsin, değil mi?"

"*Hayır*," dedi Jason. "Onlar maaşlı değil. Onlar beceriksizler. Onlar adanmış olanlar. Onların karşısında saklanamam. Beni fark ederlerse canıma okurlar."

"Tamam. O zaman Neasden karakoluna gidip neler bildiklerini bulman gerek. Bulabildiğin her şeyi al. Jason, *Dane* söz konusu."

"Evet," dedi Jason. "Evet."

Jason'ın onu reddetme olasılığının çok düşük olduğunu bilse de, Billy rahatlayarak gözlerini kapadı. "İşin bitince beni ara," dedi Billy. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorundayız, Jason. Nerede olduklarını bilmiyoruz."

"Sen, ne?..."

"Benim bulmam gereken başka şeyler var. Jason, lütfen bunu hemen yap. Onu bulmalıyız," Billy telefonu kapattı.

Böyle bir manzaradan nasıl uzaklaşılabilirdi? Dane alınırken, devasa metruk binaların soğuk sessizliğinde Billy'nin elinden gelen tek şey Wati'nin sesini dinlemekti. İsyancı ruh, onu cebinden, o berbat boşlukta bulabildiği birkaç oyuncağın içinden yönlendiriyordu.

"Londra Kâhinleri," dedi Billy.

"Sakın ol, dostum," dedi Wati. "Kimse bize yardım etmeyecek." Kokarca, Saira ve diğerleri, Billy'nin vurduğu o adam, yardıma gelmeyeceklerdi. Billy'nin gidecek güvenli evleri yoktu, saklanacak yeri kalmamıştı.

"Hay aksi şeytan," dedi Wati.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, BYS de bu aniden terk edilmiş küçük mesih için dadılık yapmak zorundaydı. Billy, şaşırtmaca yaparak, sokaktaki metal kapağını kaldırıp, birkaç hafta öncesinde sahip olmadığı bir güçle yeraltı şehrine dalmak yerine dışarıda kalmayı tercih etmişti. Bunun yerine, durmuş, tereddüte düşmüş, geri dönmüştü. Wati'ye *kendisi*yle gelmesini söylemiş, gidip bir telefon çalmıştı. Dükkânın birinden bir Rus bebeği almıştı. O aptal Kaptan Kirk biblosundan daha iyiydi bu. Bebeğin gözlerine bakarak, "İşte yapmamız gereken şey," demişti Wati'ye.

"O ALÇAKLARI halletmemiz gerek," dedi Baron. "En çok o Kaos Nazilerinden nefret ediyorum."

Collingswood'la Vardy'nin ortasında duruyordu. Asabi tavırlarla yüzünü kaşıdı. Hastane odasının kalın camından bakıyorlardı. Her tarafından tüpler çıkan, sargılar içinde bir adam yatıyordu. Kalp atışlarını kontrol eden bir makineye bağlıydı.

"O 'alçaklar', derken, bir şey mi kastediyorsunuz?" dedi Collingswood.

"Tamam," dedi Baron. "O ibneler."

"Hadi ama, patron. Daha iyi olabilirsin. Bok herifler."

"Piçler."

"Ağzına tükürdüklerim. Kahpeler. Götverenler. Otuzbirciler." Baron ona dik dik baktı. "Ah, evet," dedi Collingswood. "Tamam ebelendim."

"Onlar hakkında tam olarak ne biliyoruz?" dedi Vardy. "Birkaç kişiymişler, değil mi?"

"Evet," dedi Baron. "Beş yaralı var. Bir de ölü."

"Ne gördüklerini merak ediyorum. Neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Fikrin yok mu Vardy?" dedi Collingswood.

"A, evet, bazı fikirlerim var. Hem de çok fazla var. Toparlamaya çalışıyorum." Vardy yatakta yatan adama baktı. "Bu Dövme. Cellatları işe aldığını duymuştuk. Bu kadarını beklemiyordum."

"Evet, anlaşmayı bozmuş gibi, değil mi?" dedi Baron. "Kaos Nazileri pek de nazik arkadaşlar değillerdir."

"Daha önce de onlarla çalışmış mı?" dedi Collingswood.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Vardy.

"Grisamentum?"

"Ne?" Vardy Collingswood'a baktı. "Neden öyle dedin şimdi?"

"Masandaki dosyalara bakıyordum. Dövme'nin bağlantıda olduğu kişilere. Grizzo da var. Bu konuyu merak ettim."

"A, evet. O ikisi... Beraber hareket ediyorlardı. Grisamentum buralardayken, hep beraber çalıştılar. Anladığımız kadarıyla, hâlâ da öyle."

"Neden?" dedi Collingswood. "Birbirlerinden nefret ediyorlardı."

"Bu işleri bilirsin," dedi Vardy. "Düşmanını, dostundan yakında tut. Rüşvet, döneklik, her şey olabilir."

Collingswood başını salladı. "Öyle diyorsan, öyledir. Bilmiyorum. Griz'in çetesi onu *çok sevdi*, değil mi? Griz'in adamları ona çok sadıktı.

"Herkes satın alınabilir, kimse o kadar sadık değildir," dedi Vardy.

"Ne kadar çılgın bir çete olduklarını unutmuşum," dedi Collingswood. "Griz. Dosyalarına bakıyordum." Vardy tek kaşını kaldırdı. "Doktorlar, ölüm doktorları... Değil mi?"

"Evet."

"Şimdi, bunlardan birinin Dövme'yle çalıştığını düşünüyorsun." Vardy tedirgin bir tavırla güldü. Bu pek onun tarzı değildi.

"Hayır," dedi. "Öyle düşünmüyorum. Ama kontrol etmemek için de bir sebep yok."

"Hâlâ peşlerinde misin?"

"Evet. Hepsini izliyorum. Grisamentum ya da Dövme'nin, mürekkep balığının çalınmasıyla bir ilgisi olmadığına kanaat getirene kadar da devam edeceğim. Sen kendi işin yap, ben de kendiminkini."

"Senin işin tanrılarla muhabbet edip kutsal kitaplar yazmak değil miydi?"

"Tamam. İkiniz de sakin olun," dedi Baron.

"Neden mürekkep balığını bulamıyoruz patron? Kim çaldı onu? Her şey çok aptalca bir hâl alıyor."

"Collingswood, eğer bunu bilseydim, büyük şehir polis kuvvetlerinin başı olurdum. En azından, bu karmaşa içinde kim kimdir, onu anlamaya çalışalım. Elimize Kaos Nazileri var, memure hanımın deyişiyle, otuzbirciler. Dövme'nin daha bir sürü elemanı var. Şehirdeki herkesle beraber."

"Herkes değil," dedi Collingswood. "Silah tacirleri var, ama onların olayı farklı. Kimse kim olduğunu bilmiyor ve kimse kendini güvende hissetmiyor."

"Bu bizim mürekkep balığı hırsızımız olabilir," dedi Vardy. "Onları kim tutmuş?"

"Bulamadım. Kimse konuşmuyor bu konuda."

"Konuştur onları," dedi Baron.

"Patron, sence ben ne yapıyorum?"

"Çok iyi," dedi Baron. "Zen hikâyeleri gibi, değil mi?

Hangisi daha iyi sence? Kutsal görüşlü nişancılar, Kaos Nazilerinin *yanında* bize *karşı* savaştıklarında mı, yoksa biz tam aralarındayken *onlara* karşı savaştıklarında mı? Soruma cevap verin bakalım, benim küçük Bodhisattvalarım."

"Burada yatan adama neler olduğuyla ilgilenebilir miyiz artık?" dedi Vardy. "İçlerinden bilgi veren oldu mu?"

"Elbette," dedi Baron. "Ben onu teslim alırken kurnazlık yapacaktı, bana korkunç gerçekleri anlatarak içime korku salacaktı, falan filan. Bu küçük hergele bülbül gibi şakıdı."

"Ve?" dedi Vardy.

"Ve Dane Parnell hiç de iyi vakit geçirmiyor. Anlaşılan o ki gözleri bizim üzerimizde. Ölmeden önce çok fazla şey görmüş." Baron çenesiyle dışarıyı gösterdi. "Billy artık yalnız kaldı. Ne yapacak şimdi?"

"Evet, ama tamamen çaresiz değildir, değil mi?" dedi Collingswood. "Yani, demek istediğim..." Vahşice parçalanmış olan adama el salladı. "Bu, Billy'nin savaşmaya devam edemeyeceği anlamına gelmiyor."

"Vardy," dedi Baron. "Ne düşündüğünü söyleyecek misin?" Not defterini açtı. Vereceği tanımlamayı hatırlamıyormuş gibi okumaya başladı. "'Şişe vardı, polisler. Birbirimize girdik. Alçaklar. Falan filan...' Bunları bir düzenlemek lazım. Boş lafları geçelim. '"Şişe vardı. Bize doğru gelen bir şişe. Kafatası vardı. Kemikten kolları. Camdan bir yaratıktı.' Son cümleyi çok sevdim." Defterini kapattı. "Eee? Vardy, ne düşünüyorsun?" dedi.

Vardy gözlerini kapattı. Duvara yaslandı. Yanaklarını şişirerek ofladı. Gözlerini açınca Baron'a ya da Collingswood'a bakmadı: Dikkatle, camın ardındaki sakat kalmış Kaos Nazisi'ne baktı.

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyoruz, değil mi?" dedi Baron. "Başka bir deyişle, bunun neyle ilgili olduğu *hakkında* hiçbir fikrimiz yok. Kimse bilmiyor. Ama Billy Harrow'u alıp götüren şeyin ne *olduğu* hakkında makul tahminlerimiz var."

"Tamam, ben müzeye dönüyorum," dedi Vardy. "Bakalım bu sefer mantıklı bir şeyler bulabilecek miyim," dedi sinirli bir sesle. "Sadece *bir kez*, dünya dönmesi gerektiği gibi dönse, çok memnun olacağım. Evrenin *sürekli* çıldırmış gibi davranmasından çok *yoruldum* artık."

İç geçirerek başını salladı. Collingswood'a, onu çok şaşırtan mahcup bir gülümsemeyle baktı.

"Evet," dedi. "Gerçekten. Hadi ama. Neden bir hafıza meleği Billy'yi korusun ki?"

AMA DANE'İ *korumamıştı*. Şu anda bilinci yarı açık vaziyetteydi. Haç biçiminde çarpılmıştı, uzun zamandır çözülmeyen korkunç bir krampla mücadele ediyordu. İnsan ebatlarında bir gamalı haç şeklindeydi. Gözleri kapalıydı.

Yankılanan sesler duydu; ayak sesleri, bir yerlerden kasıtlı, sersem, çılgın kahkahalar. Azametine rağmen, bu onu korkutmuştu. Bir köpek havlaması. Kol ve bacak kaslarını tek tek yoklayıp yerinde olup olmadıklarını kontrol etti.

Kraken, bana güç ver, diye dua etti. *Bana derin karanlığının gücünü ver*. Gözlerini açarsa ne göreceğini biliyordu. Ne kadar gerçek ve güçlü olursa olsun, utancının korkusunu dengeleyeceğini, bununla başa çıkması gerektiğini biliyordu. Gözlerini açmadı.

Çoğu kaos büyücüsü, yarattıkları kaosun, aslında *kurtuluş* olduğuna sizi inandırmaya çalışarak sıkboğaz edebilirdi. Tahmin edilemez sihirbazlıkları, üzerinde ısrar ettikleri ve Birchenau'ya rehberlik eden kuralcı zihniyete karşıydı. Ama bütün bunlar, aldatmacadan başka bir şey değildi. Bastırılmış ama bir o kadar da vefalı ve özünde faşist olan bir gelenek vardı: dekadan barok.

Faşist tarikatlar arasında en çok öne çıkan, kendi sapkın yollarının en doğrusu olduğunu ateşli biçimde savunan Strasserciler kadar hevesli olan Kaos Nazileriydi. SS subaylarının gıcır gıcır öten siyah deri ceketleri, pornografik bir biçimde, geleneklerin bağnaz bir yozlaşmasını temsil ediyordu.

Doğudan gelen öfkeye bakın, dediler. Kurt Adam Operasyonu'nun kendi kendini idare eden korku hücreli yapısına bakın. Berlin'deki zevk alemlerine, orjilere bakın. Bu bir yozlaşma değil, bir doruk noktasıydı. Takvimlerindeki en kutsal tarihe bakın: Kristal Gece. Taştaki kaos kıvılcımları. Nazizmin, aşırı uçlara vardığı, faziletli olmaktan uzak, bürokratların süperego olarak seçtiği şey olmadığı konusunda ısrar ediyorlardı.

Sembolleri, sekiz köşeli kaos yıldızıydı. Kolları gamalı haç şeklindeydi. Gamalı haç her yöne dağılıyordu. Kaosun can düşmanı,

Tevrat'tan başka ne olabilirdi? Düzen, Yahudiliğin kendisi olan Yahudi düzeninden başka ve kaos, o mundar Bolşevik yanlısı Tevrat kurallarının *reddinden* başka neydi? İnsanlığın yaptığı en iyi şey bu değil miydi; Üstinsan, *arzu*, *öfke* ve hazzın bir araya gelmesinden başka neydi ki? Bu da sonsuza kadar devam edecekti.

Onlar kışkırtıcılardı, elbette. Çok küçük bir gruptu. Ama en inanılmaz olayların faili olarak adları çıkmıştı. Sanatsal bir zorbalıkları vardı. Peygamberlerinin gerçek ruhunu koruyorlardı. Elbette, Son Çözüm etkindi. Israr ettiler, ama o ruhsuzdu. "Auschwitz, hatalı yapılmış bir kamptı," dediler, işkence ve öldürme üzerine entelektüel şakalar yapmakta ısrar ediyorlardı. Kaos Führer'in sanatsal bir soykırımı başarmasını umut ettiler.

Dövme, Goss ve Subby yardım etti. Londra'nın kime gideceğini bildirdiler. Dane'le Billy'yi yakalamaları için bu tehlikeli, canavar palyaçolara yaklaştılar. Billy kurtulmayı başardı, ama Dane başaramadı.

49

BILLY GÖZLÜĞÜNÜ taktı. Tertemiz ve sağlamdı. "Wati," dedi.

"Dane'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Wati. "Aramaya devam ediyorum, ama Jason daha şanslıdır umarım. Onun büyüsü çok iyi."

"Sana rüyamda gördüğüm şeyi anlatacağım," dedi Billy. Sanki hâlâ rüyadaydı. "Önemli bir şeydi. Krakeni gördüm. Robot olmuştu. Tankın içindeydi. Ben de yanındaydım. Sonra bana, yanlış yöne baktığımı söyledi."

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. "Jason uğraşıyor. Bu arada ben de, o meleğin neden peşimde olduğunu öğreneceğim. Belki bir şeyler biliyordu. *Biliyordu ki, beni bulmaya geldi. Beni* arıyordu ve Dane'i almalarına izin verdi."

Wati'ye, Kokarca'yla Saira'nın neler yaptığını anlattı. Bu çok önemli bir sırdı, ama Billy, bunu anlatmaktan çekinmedi. Wati'ye güveniyordu. Bir yere kadar, Londralılara da güveniyordu. "Onlardan yardım iste," dedi.

Wati heykelden heykele atlayarak gitti, ama dönmek zorunda kaldı. "İçeri giremedim," dedi. "Londra Taşı. Beni geri püskürttü. Akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Ama..."

"Bana yardım etmelerini söylemek için başka bir yol bulman gerek. Yoksa herkese ne yaptıklarını anlatırım. Onlara böyle söyle."

"İçeri giremiyorum, Billy."

"Sırları batsın hepsinin."

"Billy, *beni dinle.* Temasa geçtiler. Saira dene kadından bir mesaj aldım. Kadın zeki. Seninle ve Dane'le beraber olduğumu biliyor. Ofisime bir mesaj bırakmış. Açıkladığı bir şey yok, sadece, 'Ortak dostumuzla temas kurmaya çalışıyoruz, bir görüşme ayarlayalım,"

demiş. Yardım etmek istediklerini söylüyor. Onlar da Dövme'ye karşı. Bu durumda, dostlarımız, düşmanlarımızdan daha yakınımızda oluyor, değil mi? İçeri giremedim, ama birilerini göndermeyi deneyeceğim. Kokarca'ya Nazilerin nerede olduğunu sorduracağım."

"Çünkü eğer Londra'daysa," dedi Billy. "Bunu bilecektir."

"*Planımız* bu. Planımız bu."

"Ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum."

"Harekete geçelim," dedi Billy. "Onu çıkaracağız. Yanlış yöne bakıyorum. Kimin benimle çatıştığını bulmam gerek ve kimin yanımda olduğunu. Wati, melekler hakkında nasıl bilgi alacağız?"

LONDRA GİBİ BİR şehirde...

Durun: Bu şekilde düşünmenin bir faydası yoktu, çünkü Londra diye bir şehir yoktu. Bütün mesele buydu.

Londra, ölü inanışlar tarafından ele geçirilmiş bir mezarlıktı. Bir şehir ve bir görüntü. Feodalizmi örgütleyen bir pazar. Küçük başkalaşım bölgeleri oluşuyordu. Billy'nin geldiği seviyede, teokratik dukalıklar, baskı bölgeleri, yerel zorbalar, sabıkalı papalar, oturmuş seyrediyordu. Herkesin herkesi bildiği, yolların açıldığı bir yerdi.

Londra'nın aracıları, gerillalar buluşma ayarladı. Wati, Billy'ye nerede olduklarını ve meleklerle olan zayıf bağlantılarını söyleyebilirdi. Wati araştırmaya devam etti. Ayın boynuzları çıktı. Gökyüzü homurdanıyordu. Tarikatlar gergindi.

Billy tek başınaydı. Çok korkması gerekirdi, ama korkmuyordu. Hevesliydi. Her adımında, saatlerin tedirgin olduğunu hissetti. Wati'nin verdiği listeyle yürümeye başladığında, saat çok erkendi.

Billy nasıl arandığını biliyordu. Hele şimdi, iyice peşine düşmüşlerdi. Dane'in yaptığı adım büyüsünü kendiliğinden öğrenmiş olduğunu fark etti. Kendisini saklayan bir ritimle yürümeye devam etti. Kendiliğinden gölgelere kaydı, gizli bir asker gibi kendini sakladı. Fazeri cebindeydi. Hırsla etrafına bakıyordu.

Tek başına yola çıkan Billy, Dalston'daki bir sandviççinin kapısını çaldı. Clapham'da bir kiliseye ve bir halıcıya uğradı. Kentish

Town'daki McDonalds'a gitti. "Wati yardımcı olabileceğinizi söyledi," dedi, kendisine şüpheyle bakan insanlara.

En güvenli yol, kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmamaktı. Konuşmak, aklına bile gelmeyen bir anda bir kavgaya girmesine sebep olabilirdi. Taraf seçmek, farkında olmadan işaretli yere imza atmak demekti. Her şeye rağmen.

Tamirciler de olaydaki yerlerini almıştı. Erkekler ve kadınlar, inançları kullanılarak, çalmak, işkence etmek, öldürmek ve avlamak için işe alınmışlardı. Etrafta söylentiler dolaşıyordu.

"Dane gitmiş olamaz," dedi Wati. "Onu fark ederlerdi. Ama seni tanımıyorlar. Adını bilenler olabilir, eğer olup bitenlerden haberdarlarsa. Ama yüzünü bilmiyorlar."

"Bazıları görmüş olabilir."

"Evet."

"Goss ve Subby'yle konuşmuşlardır."

"Belki."

"Onlar nerede acaba?"

"Bilmiyorum."

Bir tarikatlar şehrinin politikaları, çözümü güç sorunlar için yapılıyordu. Beltway Brethren'in bir adamı, Mansour Elohim'den biriyle şakalaşabiliyordu. Kardeş Hristiyanlar Kilisesi, *realteolojinin* çarpışma noktasıydı. Billy mümkün olduğunca evlerinde kalan sadık müritleri ziyaret etti. Bir saklanma yerinini girişinde asılı duran bir mesaja benziyordu, *Bu Kanil.*

Kanun ya da ilim olabilirdi –"Kanil"–, Billy dikkati elden bırakmadan, takma bir bıyıkla her yere girip çıktı. Dane'in olamayacağı yerlere bile gitti. Wati oralara giremezdi. Yardımcı ruhlar ve BEBEKLER alınmıyordu. Billy yasaklara karşı çıkmayı göze alamadı. Grev başladığından beri bütün heykeller kaldırılmıştı. Büyücülük, burjuva işiydi. Yardımcı ruhları ihbar ediyorlar, organizatörleri dinlemek istemiyorlardı.

Billy'nin para karşılığı yardım talebi iki kez geri çevrildi. "Hafıza melekleri mi?" dedi yaşlı bir kadın. "Ne için soruyorsun? Bunlarla uğraşamam. Onlarla mı konuşacaksın?" Billy'nin banka soyma hayalleri de tükenmişti. Ama sonra, aniden başka bir fikir geldi ak-

lına. Yardım alabileceği bir fikir. Asfalta yapışmış anahtarı gördüğü yere gitti. Eline bir bıçak alıp, arabaların altında ezilmemeye çalışarak, anahtarı asfalttan kazıdı. Eğilmiş anahtarı güzelce düzeltti. Bodrum kattaki bir restoranda çabucak yemeğini yedi, katran bulaşmış anahtarı incelemeye başladı. İşe yaramaz bir çöpe benziyordu. Bu anahtarın ona avantaj sağlayacağını düşünmeye başlamıştı. Tuvaletlere giden koridorun duvarındaki nişte bir ampul vardı. İçinden gelen garip bir dürtüyle ampulü almak istedi.

Sonraki adrese vardığında, Hammersmith'te bir bardaki genç adama dediği ilk şey, "Sana para vereceğim. Bunu sağ elinde tut. Bu yolu açacak," oldu. Adam anahtarı aldı. Ampulü de aldı. "Ne olacağını bilmiyorum, ama bir şeyler olacağı kesin," dedi.

50

"VARDY KEÇİLERİ KAÇIRMIŞ," dedi Collingswood. Heyecanlı heyecanlı ofise girip çıkıyordu. Bir dosyadan öbürüne geçiyor, bağlantı ve irtibatları araştırıyordu.

"Hadi ama," dedi Baron. "Bu işleri sen de bilirsin. Onu rahat bırakalım." Bir an tereddüt etti. Vardy'yi hiç bu kadar ısrarlı görmemişlerdi. Etrafta ne olduğu anlaşılmaz notlar, Vardy'nin şüphelilerle, ya da kimliği belirsiz kişilerle birebir yaptığı görüşmelerin kayıtları vardı. Herkes gibi, facianın, o geç kalmış, acımasız milenyumun gölgesinde bir acemi gibi davranıyordu

"Nerede o?" dedi Baron. Collingswood omuz silkti, gözlerini kısarak Baron'a baktı. Bacaklarını masaya dayamış, bilgisayarda oyun oynuyordu. Kahramanı, onu yemek isteyen canavarları atlatmıştı. Aslında dikkatini oyuna vermemişti, aklı işteydi, sadece bulunduğu seviyeyi geçmek için büyüyle idare ediyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Yengeç gibi yan yan dolaşmasından anladığım kadarıyla Grisamentum'un eski ekibinden bir muhbir arıyor. Ölenlerden birini falan. Sence o ne aradığını biliyor mu acaba?"

"Hayır," dedi Baron. "Ama eminim bulacaktır. Silah yetiştiricilerinin şehre *geldiklerini* duydum."

"Ben *demiştim.* Onlar ve diğerleri. Bütün en *iyiler* akın edecek," dedi Collingswood. Önündeki raporu gösterdi.

"Kimmiş gelenler?" dedi Vardy. Elinde kâğıtlarla içeri girmişti.

"Tam zamanında," dedi Baron. "Ortadan kayboldun sandım."

"Silah yetiştiricileri mi gelmiş?"

"Sen bir şey bulabildin mi?"

"Aslı varsa," dedi Collingswood. Vardy'ye döndü. Bilgisayardaki kahramanı macerasına devam ediyordu. "Korkuyorsun galiba," dedi.

Vardy tek kaşını kaldırdı. "Bu tür şeylerden korkarım."

"Öyle mi?"

"Etrafta bir sürü katil tarikat var."

"Kesinlikle." Collingswood birkaç isim saydı. Bağlı Kızkardeşler, Caniler Tarikatı, Nietzscheci kiç teolojiler. Colin Wilson ve de Sade'ın çaylak okuyucuları, Sotos* hayranları gibiydiler. Banalleşmiş "suçlar" ve BBC ahlakından devşirme bir zihniyet. İrade düşüncesini aşırı abartmışlar, insanı koyun yerine koymuşlar, cinayetler işlemişlerdi. Sıradan oluşları, tehlikesiz oldukları anlamına gelmiyordu, kendi zaferleri uğruna gaddarlık etmedikleri anlamına gelmiyordu, ya da o hiçbir şey bilmeden seçtikleri o Lovecraft** tanrısının onlardan kurbanlar istediği, onların oryantalistinin Kali'sini*** ya da işte her kimse, istediği anlamına gelmiyordu. Sizi öldürseler bile, onları küçümseyebilirdiniz.

"Onlar diğerleri gibi değil," dedi Vardy. "Muhtemelen paralı asker gibiler. *Silah* çekmek, öldürmek demek değildir. Daha çok pagan eğilimleri var."

"Bu yaşlı adamı da aydınlatır mısınız?" dedi Baron. "Araya girdim, kusura bakmayın."

Vardy'le Collingswood birbirlerine baktı. Sonra Collingswood sırıtmaya başladı.

"Onlardan biriyle hiç görüştün mü?" dedi Vardy'ye.

"Sakıncası *var mı*?" dedi Baron.

"Hastalanmışlar, patron," dedi Collingswood. "Ama silahların bu işle ne ilgisini olduğunu anlayamadım."

Esrarengiz bir salgın hastalık bütün hayatlarına bulaşmıştı. Dokundukları her şey oynuyor. Masalar, sandalyeler, kitaplar dans ediyordu. Midas, altından yapılmış bir sandviçi yiyemezdi, ama bu taşıyıcılardan, İnsan-sı Meryem'lerin hiçbiri peynir ekmek bile yiyemiyordu.

---

* Peter Sotos (D. 1960). Amerikalı yazar ve müzisyen. Sadizm, vahşet, seks ve pornografi içerikli kitaplarıyla bilinir. -*Ed.*

** Amerikalı, bilim kurgu ve korku yazarı H. P. Lovecraft. -*Ed.*

*** Hinduizmde bir tanrıça. -*Ed.*

"Bu bir *mutasyondu*," dedi Vardy. Bunu dikkatle ve nefretle söylemişti. "Uyarlanabilir bir mutasyon."

"Bu kötü bir şey mi?" dedi Collingswood, yüzünü görür görmez.

"Kime göre? Mutasyon, aslında hayat kurtarır." Belki de, bir çakmaklı tüfek, bu kurşun yağdıran yaratık için gerekli özen ve bakım yüzündendi. Belki de hayata karşı olan kini baskılamaya yarıyordu. Ne olursa olsun, onları hayatta tutan sadece silahlarıydı. Daha sakin ve daha az hareketli bir biçimde. Kullandıkları silahlar bencil gen makineleri olmuştu. "Kurşunlar, silah yumurtaları," dedi Collingswood Baron'a. Vardy'ye baktı. Tüccarlar kutsal metalleri sonuna kadar sıkıyorlar, kordit çıkışıyla, vahşi yumurta borularıyla gübreleme yapıyorlardı. Yiyecek olan sıcak yerler arıyorlar, bebek silahları büyüyene kadar derinlerde koruyorlardı. "Anlamadığım şey, bütün bunlar neden onları birer baş belası yapıyor?"

"Çünkü sürülerini arıyorlar," dedi Vardy. "Onlara yuva buluyorlar." Saatine baktı.

"Öyle diyorsan, öyledir. Demek ki birileri feci halde ölecek," dedi Collingswood. "Peki masrafları kim ödüyor? Pek anlamadım. İşler iyice saçma sapan bir hal aldı." Eğer uzak görülü, algı uyarıcı, iyi koku alan, amaca kilitlenmiş girişimler ve kod savaşları bir sonuç vermiyorsa, o zaman yandı demektir.

"Vardy," dedi Baron. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Hey."

"Boş ver patron," dedi Collingswood. "Bırakalım da Mistik Pizza işini yapsın. Bu silahçılar meselesini araştırmak istiyorum. Paranın izini bulmak için doktor tavsiyesine ihtiyacımız yok, değil mi?"

PETE DWIGHT, DOĞRU mesleği seçtiğinden endişeliydi. Kötü bir polis değildi: Şikâyet almamıştı, azar işitmemişti. Ama içi hiç rahat değildi. Üniforma giydiği günlerde asabi oluyor, sürekli midesi bulanıyordu. Yanlış bir şey yaptığı hissiyle içi eziliyordu. Bu yüzden ülser olacaktı.

"İyi misin?" Ona selam veren, sivil memurlardan biriydi. Pete adamı tanıyordu, ama adını çıkaramadı.

"İyi misin dostum?"

"Baron'u gördün mü?"

"Hayır," dedi Pete. "Ama Katlı arka tarafta. O kaçıklarla ne işin var senin?" Pete güldü, ama sonra dehşetle, konuştuğu adamın da dalga geçtiği o birimden olduğunu hatırladı. Ama hayır, onu başka bir yerden tanıyordu. Neyse ki adam da ona gülerek karşılık vermiş, karakolun arka tarafına yönelmişti.

Ana odada, klavye tıkırtıları arasında Simone Ball, kâğıt işleriyle uğraşıyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarındaydı. Klasik animasyonlardan hoşlanıyordu. Pek fırsat bulamasa da, Avrupa ülkelerini gezmeyi seviyordu. Yedi yıldır, polis kuvvetlerinde destek elemanı olarak çalışıyordu. Kocasının kendisini aldattığından şüpheleniyor, bunu umursamayışına kendi de şaşırıyordu.

"Katlı nerede?" diye sordu adam. Kadın onu hemen tanıdı, ona Kath'in odasını gösterdi, sonra yine kocasını düşünmeye daldı.

Koridorda yürümekte olan Dedektif Müfettişi Ben Samuels, kızının piyano sınavını düşünüyordu. Başını kaldırınca adamı gördü, selam verdi. Adam, üniformalı polis Susan Greening'e yol sordu. Kadın sırıtarak ona yardımcı oldu. Bu adamla geçenlerde flört etmişti. KTSB ofisinin önünde üç kişi, futbol muhabbeti yapıyordu. İçlerinden biri aslında hiç ilgilenmiyor, sadece ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Adam yanlarına gelince sustular, başlarıyla selam verdiler. Adını bir türlü hatırlayamadıkları için ağızlarının içinde bir şeyler geveledi. Hatta içlerinden biri, bunu telafi etmek ister gibi, maç hakkındaki yorumlarını sordu. Adam ıslık çalarak beğenisini gösterdi. Üç kişi de onun adını hatırlamasalar bile, aynı takımın taraftarı olduklarını hatırladılar.

Adam KTSB ofisine girdi. İçeride sadece Collingswood vardı. Bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Adam ona bakıp başıyla selam verdi. Karşı duvardaki dosya dolabına yöneldi. "Evet, Katlı," dedi. "Bazı dosyalara bakmam gerekiyor da." Çekmeceyi açtı. Kath'in ayağa kalktığını duydu. Bir sessizlik oldu. Adam döndü. Katlı silahını adamın göğsüne nişan almıştı.

"Kimsin sen," dedi Collingswood. "Çabuk söyle, lanet herif."

51

"MELEKLERİ BİLEN biriyle konuşmak istiyorum," dedi Billy. Aracı adam telefonlar etti, e-postalar gönderdi, MSN'e girdi, sohbet odalarına talepler bıraktı. Sonunda, Billy'ye gitmesi gereken yeri söyledi.

"Tamam, geleceğini biliyor. Yoksa çok kötü olurdu."

"Neyi bulmam gerekiyor?" dedi Billy. "Benimle kim buluşacak?"

"Şey.. Eski bir melek."

Bu, Billy'nin beklediğinden de iyiydi. Bir uzman, ya da melek manyağı biri değil, kavanozlar kabilesinin bir üyesiyle konuşacaktı. Müze bekçilerini anlamak çok zor oluyordu: Onların tek gündemleri, insan olmayan hafıza melekleriydi. Dilleri anlaşılmazdı. Son birkaç yıldır, artık gereğinden fazla dayanmış, ve bir tür yalnızlığın içinde kala kala bir parça daha insana benzemişlerdi.

Devletler Enstitüsü binası, Holland Parkı'nın güney köşesinde kalıyordu. 2000'li yılların başında kapatılmıştı. Sergilenen saçma sapan koleksiyonlar, sahibi olan ülkeleri onurlandırıyordu, şaşırtıcı ve nazik imparatorluk dönemi son bulmuştu. Ama bina tamamen boş değildi. Karanlık olunca, Billy gizlice içeri girdi. Yeni yetenekleri sayesinde bu çok kolay oldu. Ayak seslerinin yankısını dinledi.

Sadece bir milim toz birikmişti, ama bu da yeterliydi. Sergileme ünitelerinin içine giriyormuş gibi hissetti. Odaların çoğu zifiri karanlıktı. Billy, uzaktan gelen hafif ışığın kaynağını merak etti. Müze bekçisi –insan olanı– angarya turlarından birine çıkmıştı. Bir dolaba girip, ayak sesleri uzaklaşana kadar hareketsizce bekledi.

Birkaç sergi parçası unutulmuştu. Yeni binaya götürülmeyecek kadar değersizlerdi, ya da gizlenmişler, sonra da kimsecikler etrafta yokken ortaya çıkmışlardı. Billy, penceresiz, ama aydınlık olan bir

odaya girdi. Işık huzmeleri tavandan yere doğru rastgele yayılıyordu. Odada daha önce hiç olmadığı kadar nostaljik bir ay ışığı vardı, sanki ay kendi gölgesinde büyüyordu. Billy birbirine dolanmış ışık huzmelerinin altında onu bekleyen şeye doğru ilerledi.

Tanrım, diye düşündü. *Tanrım, seni hatırlıyorum.*

Devletler müzesinin emekli meleği onun gözlerine baktı. "Tekrar merhaba," dedi. Billy onu daha çocukken görmüştü ilk. Gündüz vakti, bir sergide.

Küçük bir inek biçimli plastikti. Yanlarına baktı. Yan tarafları camdan yapılmıştı. İçinde dört mide vardı. Tek tek hepsini hatırladı. İşkembe, börkenek, kırkbayır, şirden. Sindirim sistemi, hafif ışıkta açıkça görünüyordu. Bazı devlet ekonomilerinin yapılandırılması. Bu Yeni Zelanda salonundaydı, diye düşündü Billy.

Dikkatini verdiğini, kendini kaybettiğini hissedebiliyordu. Enstitü açıkken, bu nemoflaks, iş saatlerinden sonra Boğa efsanesindeki gibi bir yürüyüşle koridorlarda gezinip durmuştu. Bu iyi işlemeyen hafıza sarayını öfke zamanlarının güçlerinden ya da nefret büyülerinden korumuştu. Sonunda insanların ilgisi azaldı ve onu anılarıyla baş başa bıraktılar.

Geldiğini duydum. Sesi uzaklardan geliyordu. Billy'ye, girdiği çatışmaları anlatmaya çalıştı. İnsan olmayan şeylerden bahsediyordu. Hikâyeler anlatmaya çalıştı. Anlamsız şeyler. Billy, onun anlattıklarına kibarca başını sallayarak karşılık verdi. Sonra Billy, bir çay partisindeymiş gibi kibarca öksürerek, konuya gelmek istediğini ima etti.

"Neler olduğunu bana anlatabileceğini söylediler," dedi. "Sizden biri, benim peşimde. Gözü hep üstümde. Doğal Tarih Müzesinden biri. Sebebini biliyor musun?"

Evet, dedi. Çok hevesliydi. *Onun beklediği sensin*, dedi.

"Kavanozun mu? Doğal Tarih Müzesi meleğinin mi? Nereden biliyorsun?"

Söylediler. Diğerleri. Konuştuk. Ölmüş olabilir, ama hâlâ ayakta olan kuzenleriyle temas kurdu. *O başarısız oldu*, dedi. Billy, arkasında bir hava akımı hissetti. Sanki kapılar açılıp kapanıyordu. *Kraken gitti. Başaramadı. Bu büyük suçtur.*

"Müzeyi terk etti," dedi Billy.

Hepsi. Hepimiz. Sonu getiren şeye savaş açtık. Bütün taşlar yerinden oynadı. Fanilikle savaşıyorlar. Ama o. İlk yürüyen oldu. Değişmek istedi. Hep seni bulmak istedi. Seni aradı.

"Neden?"

Billy geriye doğru gitti, açılıp kapanan kapılara çarptı. Melekten biraz uzaklaştı. *Seni hatırlıyor. Sen seçildin.*

"Ne? Ben, hayır... Nasıl? Neden beni seçti?"

Melekler Mesihlerini bekler.

Melekler Mesihlerini mi bekler?

Ve sen geldin. Kadından değil, camdan doğdun.

"Anlamıyorum."

Sana güç verdi. Sen hafızanın peygamberisin.

"O şey mi? Bana güç mü verdi? Dane, kraken yüzünden olduğunu söylemişti... Ah, dur, dur, sen..."

Billy gülmeye başladı. Önce hafiften, sonra kahkahalar atarak. Yere oturdu. Sessizce gülmeye devam etti. Billy isteriye kapıldığının farkındaydı. Bu şey, vazgeçmeyecekti. İnek ona doğru ilerledi. Bir odanın en ucuna gidiyor, sonra Billy'nin burnunun ucuna kadar yaklaşıp gözlerinin içine bakıyordu. "İyiyim, iyiyim," dedi Billy.

"*Dane* bunların sebebinin ne olduğunu düşünüyor biliyor musun?" dedi. İçki arkadaşına gülümser gibi gülümsedi. "Kraken yüzünden olduğunu sanıyor. Benim bir peygamber oluğumu sanıyor. Ama yanlış düşünüyor. Bunun mürekkep balığıyla hiçbir ilgisi yok.

"Bu olanların hiçbiri onunla alakalı değil. O, *tankta* kapalı kalmış bir zavallı.

"Hadi ama," dedi. "Bunun komik olduğunu itiraf et. Daha komiği ne, biliyor musun? En iyisi? Şaka yapıyordum."

Billy, ilk tüp bebek olduğu konusunda iddialarda bulunmuştu. Bu gülünç, anlamsız geyik, *buralara* kadar gelmişti. Bu kötü bir şakaydı, müzedeki koruyucu ruhlar tarafından duyulmuştu. Bu belki de şişeler ve onların güçleri hakkında yapılan konuşmalara da uyan bir şeydi. Belki de bunun bir şaka, yalan olduğunu anlamamıştı. "Doğru değil," dedi. İnek biçimli melek cevap vermedi. Midesinin dört bölmesinden sesler geldi.

Billy öne doğru eğildi. "Ben kraken peygamberi değilim, şişe mesihiyim." Güldü. "O da d*eğilim*, öbürü de."

Şişe melek her geçen gün kısalıyor, küçülüyordu. Kendi etki alanının ötesinde dolaşarak, başarısızlığıyla, çabasıyla, kırılan cam sesiyle, koruyucu ve kemikle. Onu yeniden arayabilirdi. Kendini sarayından çıkarabilir, kendi parçalarını koklayarak, kendini onun içine koyabilirdi. Bu ona kazanılmamış güçler vermişti. Gidene kadar Billy'yi bulmaya çalışmıştı. Onun yüzünden *Architeuthis* kaybolmuştu.

"GERİ GELMESİNİ isterdim," dedi Billy.

Gelecek.

"Evet. Ama şimdi. Ortağım yok oldu. Yardıma ihtiyacım var."

Sen hafıza mesihisin.

"Hayır, değilim." Billy başını kaldırdı. Yavaşça ayağa kalktı, gülümsedi. "Tamam, dediğin gibi olsun. Ne olursa kabul ediyorum." Uzanarak gerindi, düşündü, belki çok kısa bir an vardı. Belki. "Geliyor musun? Dışarı?" İnek cevap vermedi. O ölüydü, yaşayan kardeşlerinin girdiği savaşa o giremezdi. "Tamam," dedi Billy. "Fark etmez. Sen burada kal. Burayı koru. Buranın sana ihtiyacı var." Çok nazikti.

Binanın bir ucundan, ineğe ait olmayan bir ses geldi. Billy kapıdaydı. Silahını doğrulttu. Hazır vaziyette ortalığı dinledi. İnek melek bir şey söylemeye çalıştı, ama Billy kapıyı kapalı tuttu ve melek sesini çıkaramadı. Bir meleğe emir vermişti. Zaten o da gitmişti. Billy, insan bekçinin afallamış bir halde koşuşturduğunu düşündü (Yaşlı ve üzgün bir şeyin, rahatsız etmek istemedikleri bir şeyin binada yürüdüğünden herkesin haberi olduğunu bilmiyordu).

"Kahretsin," dedi. Fazerini doğrultup ölü meleğin peşinden gitti. Menteşe gıcırtılarını ve raflardan gelen sesleri takip etti. Hemen, plastik ineğin, tüm binada yankılanan sesiyle, uzun boylu bir adama bağırdığı penceresiz bir odaya koştu.

Nişan alıp ateş etti. Ama adam daha hızlı çıktı. Fazer, zavallı ineğe çarptı ve duvarda dağıldı. "Billy Harrow!" Adam bağırıyordu.

O da silahını doğrultmuştu, ama ateş etmemişti. "Billy!" Bu ikinci ses, Billy'nin cebinden geliyordu. Wati.

"Buraya kavga etmek için gelmedim," dedi adam.

"Dur, Billy," dedi Wati. Melek pencerenin dibinde hırıldıyordu. "Sana yardım etmeye geldi," dedi Wati.

"Billy Harrow," dedi adam. "Kutlu Tufan Kardeşliği'nden geliyorum. Kavga etmek için gelmedim. Marge bizden yardım istedi."

"Ne? *Ne?* Marge mı dedin? Of Tanrım, ne yapıyor bu kadın? Ne *istiyor*? Bu işlere bulaşmayacaktı..."

"Bu onunla ilgili değil. Yardıma geldim. Denizden bir mesaj getirdim. Seninle konuşmak istiyor."

52

DENİZ TARAFSIZDIR. Denizin entrikalarla işi olmaz. Londra'nın olaylarında taraf tutmaz. İlgilenmez. Denizi harekete geçiren şeyi kimse anlayamaz. Kimse ona meydan okuyamaz. Kimse onunla savaşamaz. Bir dağa, şimşeğe, denize karşı savaş açamazsınız. Onun kendi basireti vardı. Ricada bulunmak isteyenler, onun elçisine giderlerdi. Ama bunlar onların yararına olurdu, denizin değil. Deniz ilgilenmezdi: Bu başlangıç noktasıydı.

Ateş elçiliği (Crouch End yolundaki o hep aşırı sıcak olan kafe) ve toprak elçiliği (Greenwich'deki eski bir mahzen), cam ve kablo elçilikleri ve diğer nadide elementlerin elçilikleri hep aynıydı. Aynı soğukluk, etki ve ilgiden yoksun güç. Ama bu kez, denizin bir fikri oluşmuştu. Kutlu Tufan Kardeşliği'ni kullanabilirdi.

Onlar, kendi içlerinde bir inançtı. Denizin belirlediği, ya da yarattığı bir inanç değildi bu. Deniz, her Londralının kabul edeceği gibi, Kardeşliğin kendisine inancını iyi niyetle karşılamış ve kabul etmişti. Kardeşliğin sunduğu, makul bir inkârdı: Bunu denizin kendisine yapmamıştı, elbette. Billy Harrow'u arayan, Kutlu Tufan Kardeşliği'ydi. Onu deniz elçiliğine götüreceklerdi.

Acilen yola çıktılar. Yağmur yağıyordu. Billy rahatlamıştı, sonuçta onu korumak isteyen suydu çünkü.

"Marge ne yaptı?" dedi Billy.

"Bilmiyorum," dedi Sellar. "Bana geldi. Krakeni *bizim* aldığımızı düşünüyordu. Biz de senle Dane'in aldığını... O bunun doğru olmadığını söyledi. Ben de denizle konuşmaya gittim. Sonra..."

"Marge iyi mi?"

"Hayır."

"Evet," dedi Billy. "Kimse iyi değil zaten." Telefonunu kontrol etti. Cevapsız arama yoktu. Jason onu aramamıştı. *Belki işi daha bitmemiştir,* diye düşündü Billy. Ama buna kendi de inanmıyordu. *Belki birazdan arar.*

Londra'nın kuzeybatısı, Viktorya tarzı evlerle doluydu. Tren tünelden çıktı, gecenin karanlığında tıkırdayarak ilerledi. Arabalar yavaşladı. Birkaç yaya vardı. Üç katlı evler bakımsızlıktan harap vaziyetteydi. Yıllardır hava koşullarına maruz kalan tuğlalar aşınmıştı. Ama buralar gecekondu semtleri, ya da metruk mahalleler değildi. Her evin küçük bir bahçesi, bahçede yeşillikleri vardı. Billy, çocuk odalarının pencerelerindeki hayvan çıkartmalarına baktı. Mutfaklara, oturma odalarına, televizyonun dışarı sızan ışığına baktı. Evlerden birinden kahkaha ve konuşma sesleri yükseldi. Açık pencerelerinden yemek kokusu ve müzik sesi yayılıyordu. Yanındaki evse sessiz ve karanlıktı.

Yaklaşınca, Billy hiç de öyle olmadığını gördü. Üç katın da perdeleri sıkı sıkı kapatılmıştı. Çok hafif bir ışık sızıyordu. Sanki biri içeride mum yakmış gibi.

"Sen buralara hiç gelmiş miydin, Wati?" diye sordu.

"Hayır," dedi Wati, biblonun içinden. "Buralarda işim olmaz."

Sellar, şifreli vuruşlarla kapıyı çaldı. Ayağının dibinde boş şişeler duruyordu. Sellar kulağını kapıya dayadı, bekledi. Sonra başıyla işaret ederek Billy'yi çağırdı. Zemin katın perdeleri koyu kırmızı pamuklu kumaştan yapılmıştı. Birinci katınki mavi yeşil şal desenliydi. En üst katınkisi karikatür desenliydi.

"Hadi," dedi Sellar.

Billy'nin göremediği bir şeyler yazdı, kâğıdı yuvarlayıp şişeye attı. Kapağını sıkıca kapatıp kapının kanadından içeri attı. Birkaç dakika geçti. Kapının kanadı açıldı, şişe dışarı fırlayıp beton zemine düştü. Köpeklerin havlamaları kesilmiyordu. Eve geç kalan çocuklar, aileleri tarafından sokaktan çağrılıyordu. Billy kâğıdı aldı. Wati de okuyabilsin diye bibloya doğru tuttu.

Kâğıt nemlenmişti. Islaklıkla mürekkep dağılmıştı. El yazısıyla yazılmış, satır sonuna doğru dağılan notta şunlar yazıyordu:

TEUTHİS ARTIK BİZİM YARATIĞIMIZ DEĞİL. ARTIK YARATIK DEĞİL. OKYANUSUN DEĞİL. KRAKENE SORDUK. NE O, NE DE BİZ, GELEBİLECEK OLAN ŞEYE KARŞI KAYITSIZ DEĞİLİZ. TANKTA DURAN ŞEY, ONLAR YA DA BİZ TARAFINDAN SEÇİLMİŞ BİR HÜKÜMDAR DEĞİLDİR.

Billy Wati'ye baktı. "Bir şey anladın mı?" dedi.

"Galiba... Galiba onun sadece bir kraken olduğunu söylüyor."

"Sadece mi?"

"Yani, *özel* bir kraken değil. Galiba. Ve... Ama, yani... Artık onların değilmiş. Galiba."

"Dane, onda özel bir şey olduğu için çalındığını düşünüyordu. Bir teminat gibi."

Kraken çekişmesinin benzersiz bir parçası. Savaş Tanrıları kan davasına girmişti. Bütün kıtada çatışmalar yaşanıyordu. Kollarını düşmanına dolayan, şehrin etini kemiren bir çağ yaşanıyordu. *Architeuthis*, bu çekişmenin son noktası olmuştu.

"Bir şey olmalı," dedi Billy. "Dünyada başka dev mürekkep balıkları da var. Neden *bu*? Neden her şeye yol açan *bu*? Bunun aslı ne? Nereden geliyor?"

"Öyle olmadığını söyledi," dedi Wati. "Deniz." Billy'yle biblo birbirlerine baktılar.

"O halde biz neden buradayız?" dedi Billy. "Neden *bu* kraken bebeği her şeyin sona ermesine yol açıyor?" Biblonun gözlerine baktı. "Deniz gerçekte ne biliyor? Ya da krakenler? Şuna ne dersin, Wati, krakenin kendisine sorabilirsin."

Bir tekne bulabilirlerse. Bir tekne ve büyük, demirden ya da pirinçten bir Buda heykeli bulmaları gerekirdi. Derin sularda, Atlantik'te bir çukurda heykeli suya bırakabilirler, Wati'yi de onunla konuşması için heykelin yanma gönderebilirlerdi. Wati onunla karşı karşıya geldiğinde, bütün nezaketini takınarak, göz teması kurmaya çalışarak, "Merhaba. Bebeğin neden dünyayı ateşe vermek istiyor?" diye sorabilirdi.

"Geri nasıl çıkacağım?" dedi Wati. Denizin dibinde bir heykel tarlası vardı. Ama okyanusun derinlerindeki bu görüşmeden sonra

suyun yüzüne nasıl çıkacaktı? Eğer çıkamazsa, Wati o derin karanlıkta, can sıkıntısıyla oturup bekleyecek, okyanus onu heykelden çıkarıp atana kadar balıklarla mı oynaşacaktı? O halde yapılacak şey, bu ağır heykeli diğer bedenlerle birlikte bir çapa zincirine bağlamaktı. Görüşme bitince, Wati tekneye geri tırmanabilirdi.

"Ne yapıyoruz," dedi Billy, düşüncelerinden sıyrılarak. Bir şişe daha geldi. Yeni bir mesaj.

KAYITSIZ DEĞİLİZ. ATEŞLE GELEN SONA. LONDRA'NIN YOK OLMASINI İSTEMEYİZ. SEN VE AFOROZ EDİLEN KRAKENCİ VE BİZ, AYNI ŞEYİ İSTİYORUZ. BİZ EVRİMSEL BİR GELİŞMENİN SONUÇLARIYIZ. KRAKEN BÖYLE OLMAYACAKTI, BU ONLARLA İLGİLİ DEĞİL.

Dev mürekkep balığı, onun ailesi, tanrı larvalar ve diğer ilahlar yardım mı ediyordu? Bazı yanlış anlaşılmalarla birlikte gelen bir ilahi itibar kaybının dışında bir şey miydi? "Neden *bu* kraken?" diye fısıldadı Billy.

DİĞERLERİ BİZE KARŞI. ÖNCE ÖYLE DÜŞÜNMÜYORDUK. ŞİMDİ EMİNİZ. KRAKENİ BULUP ONU ATEŞTEN KORUMALISIN.

"Ah, öyle mi?" diye söylendi Billy. "Sağ ol, bunu bilmiyordum..." Okumaya devam etti.

AFOROZ EDİLENİ SERBEST BIRAKMALISIN.

"Bu Dane," dedi.

GÖRECEKSİN.

"Neden biz?" dedi Billy. "'Evrimsel gelişme,' ne demek?" Kaşlarını çatıp okumaya devam etti.

BU KÂĞIDI YOK ET. SANA YARDIM EDİLECEK.

Dane, kendi kendine dedesinin hikâyelerini, onun cesurluklarını anlatıyordu. "Bir defasında," dedi içinden, dedesinin sesiyle. "Yakalandım." Bu bir anı mı, yoksa Dane'in aklının yarattığı bir şey miydi? Dane aldırmadı. "Kemer Taşı Koruyucuları'yla çatışmaya girmiştik. Onlardan biriyle hiç teke tek kaldın mı? Neyse.. Dövüşüp duruyorduk. Bir kilisenin bir şeyi geldi, yardım ederiz, dedim, yardım ettiler, bilmiyorum..." *Dikkatini ver!* Diye düşündü Dane. *Hadi.* "Neyse, bunlar üstüme çullandı, beni paketleyip her yanımı iplerle doladılar ve bütün bunları ona vermek için gelmeleri falan filan. Yani." *Burnunu çekti.* Dane dedesi gibi burnunu çekiyordu. "Bana yaklaşmalarını bekledim. Zihnimi dışarı salmıştım. Gittikçe kalabalıklaşıyorlardı. *Sen hep şöyleydin, biz hep böyleydik.* İleri geri konuşmaya başladılar. Tek kelime etmedim. Burnumun dibine kadar geldiler. Sonra ben bir dua okudum. Neler olacağını adım gibi biliyordum, çok iyi biliyordum, her şeyden iyi *biliyordum.* Tanrının kolları bana uzanıp iplerimi çözdü. Sonra da hesaplarını kestim."

Yaşasın. Dane içeri girenlerin seslerini duyunca, düşüncelerinden sıyrıldı. Ne konuştuklarını dinlemeye çalıştı. Kim olduklarını göremiyordu. Gözlerine ne olduğunu bilmiyordu. Göremiyordu, ama ağrılar içinde duyduğu sesin, Dövme'nin sesi olduğunu biliyordu.

"Ciddi bir şey değil mi?" dedi Dövme.

"Çok bağırış oldu, ama o kadar olur," dedi Nazilerden biri. "Sen iyi misin? Gergin görünüyorsun?"

"Biraz gerginim. Aslında çok gerginim. Canavar sürüsünü hatırlıyor musun?"

"Hayır."

Burun çekme, iç çekme, köpek inlemesi gibi sesler geldi. Köpek adam da oradaydı. Dövme'nin büyülü adamlarından biriydi. Adamın yarısı Alman çoban köpeğiydi. Boğuşma sırasında Dane'i ısıran acınası faşist buydu.

"Grisamentum'la çalışıyorlardı. O zamanlar, ben... O zamanlar. Fabrikalarımdan biri, toz bulutu gibi bir ejderha tarafından yıkılmıştı."

"Ne demek bunlar..."

"Bu, şu demek. Yüzleşmeye henüz hazır olmadığım bir şey geri geliyor. Bu küçük hergele bir şey biliyor olmalı. Bir şeylerin peşinde. O adı batasıca mürekkep balığının yerini de biliyor. Onun tanrısı, değil mi? Billy Harrow'un yerini de biliyor."

Devam et. Dane ardı ardına, bildiği bütün duaları okumaya başladı. Sessiz ve hareketsiz, dua okudu. *Karanlıkların dokunaçlı tanrısı, lütfen bana güç ver.* Dinleme ve öğrenme gücü. *Senin engin sakinliğindeki krakenler ve bilge tanrılar merhamet etsin.* Sadece dinlemesi gerektiğini, susup beklemesi gerektiğini biliyordu. Sorulara cevap verse bile, ki çoğuna veremeyeceği açıktı, zaten yapamayacaktı, çünkü bitmeyecekti. Çok sürmeyeceğini biliyordu, çünkü Nazilerin açtıkları delikler yüzünden çok zayıf düşmüştü. Çığlık bile atamayacak kadar yorgundu. Her yanı ağrıyordu. Buraya kadar dayanabilirdi. Bu yüzden, ikinci bir kez, içini dökmeden önceki o anda, bir hareketsizlik geldi üstüne. Ölümden başka gidecek yeri yoktu. Dehşetli kaosun dişlileri dönmeye başlamıştı. Gamalı haç, tıpkı anti-faşist hippi savunucuların dayattığı gibi, ne kadar aşılansa da bir yaşamı işaret ediyordu.

Seni kim yarattı? Beni Kraken yarattı. Bir ikincil ürün olarak. Umursamaz. Gizliden gizliye umut ettiği, krakenin kaygılandığı şey bunun rahatlığı mıydı? *Hepimiz mürekkep balığı bokuyuz,* diye düşündü Dane.

Gamalı haç, geçmişten geri gelmeyebilirdi. Ama ona bulaşacak kadar bol ve bereketliydi. Ölümün kıyısına gelmişken, yeniden canlanmak. Gamalı haç onunla birlikte dönmeliydi. Hayatın içinde kontrolsüzce dönmeliydi. Onu, içine geri koymalıydılar. Kanı akacak, organları parçalanacak, kemikler ayrılacaktı. Onu kırıp içini boşaltacak, sonra yeniden dolduracaklardı.

53

İKİ YÖNLÜ BİR AYNA. ÇOK ESKİDEN, belki de gerçeği gizlemek niyetiyle yapılmış, ama şimdi kendine yalan söyleyen bir ayna. Arkasında Baron'la Vardy oturuyordu. İkisi de aynı pozisyonu almıştı. Dışarıdan bakan biri bunu çok gülünç bulabilirdi. Aynanın diğer tarafında Collingswood Jason'ı sorguluyordu.

"Nasıl oluyor da, onu tanıyormuşum gibi geliyor?" dedi Vardy. "Onu tanıdığıma yemin edebilirim."

"Collingswood," dedi Baron.

"Hiç fena değil, değil mi?"

"Çok başarılı," dedi Baron. "İlk görüşte anladı." Collingswood'un Jason'a soruları giderek daha da şiddetlendi, daha da güçlendi ve detaylandı: Önce tatlı sözlerle başlayıp, sonra hırçınlaşan bir tonda. "Burada olman gerekirken, neredeydin profesör?" dedi Baron.

"*Profesör* mü olduk şimdi?"

"Peki." Baron ona döndü. "Bak, seni rahat bırakmadığımı söyleyemezsin. Neyse ki Collingswood burada değil de, şu dediklerimi duymuyor. Kıkırdamalarının sonu gelmiyor ki. Şu lanet tanrıyla uğraştığını biliyorum. Ne zaman yoluna çıktım? Kapına 'Rahatsız Etmeyin, Eskatoloji Keşfediliyor' yazısını asan ben değil miyim? Ama sen de bana bilgi vermelisin, seni aradığımda bulmam gerek, azıcık da olsa saygıyı hak etmiyor muyum? Bu sorgu için iki saat önce gelmiş olman gerekirdi. Hangi *cehennemdeydin*?"

Vardy başını salladı. "Özür dilerim. Ama sana haberlerim var." Ellerini havada bir şeyleri düzenlermiş gibi hareket ettirdi. "Kimsenin iradesi olmadan, böyle bir sona ulaşmak mümkün değil. Bu bir tesadüf değil. Şimdi Dövme de çıldırıyor. Sonun nereden geleceğini, kimin iradesinde olduğunu bilmiyorum."

"Çıldırıyor," dedi Baron. Bütün şehri harap ediyordu. "Adamlarıyla konuşmaya çalıştık, ama bir şey, onu çok zorladı..."

"Grisamentum ve Dövme'nin *gölgesindeki* bazı kişilerle konuşmaya çalışıyordum," dedi Vardy. "Al Adler'in öncekilerle birlikte olduğunu biliyoruz. Ama neden müzeye gittiğini bilmiyoruz. Ne planladığını da. Grisamentum öldüğünde işi bırakan diğer adamları düşünüyorum... Bütün bunların arkasında olanları."

"Ve?"

"Dinle, şöyle düşünüyorum. Bütün bunların arkasında *her şeyi yöneten bir zekâ* var. Yaklaşan her ne ise, bu şey melekleri harekete geçirdi. Bu tesadüfi bir sonuç, ya da gizli bir plan değil. Onun bir *amacı* var. Ama ne olduğunu bilmiyoruz."

"Bildiğim..."

"Hayır. Bu tesadüf değil. Dinle. Çok yaklaştık. Anlıyor musun?"

Vardy ders verir gibi konuşuyordu. "Dünyanın *sonu* geliyor. Çok yakında. Son. Yakında. Ve biz sebebini bilmiyoruz. Bunu kimin istediğini de."

"Griz *olmalı*," dedi Baron, alçak sesle. "Mutlaka odur. O hiç ölmemişti zaten..."

"Ama neden? Bunun hiçbir anlamı yok ki. Neden şimdi kendini ateşe atmak istesin? Bu yüzden dışarı çıktım. Sorular sordum."

"*Ve? Ne oldu* peki? Ne buldun?"

"Cole adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?" dedi Vardy. "'Fizikçi' desem, 'Grisamentum', desem?"

"Hayır."

"Grisamentum'un çevresindeki isimlerden biri. Öldüğü sırada. Onkologlara göre ölüyordu. Cole, ateş büyücüsüydü. Cinlerle çalışıyormuş. Bu konuda söylentiler var. Son günlerde Grisamentum'la konuşanlar olmuş. Cenazeden sonra bilgi almak için konuşmaya çalıştıklarından biri olmalı. Ama polislerle konuşmak istememiş."

"Ah, evet. Hatırlıyorum. Grisamentum görkemli bir veda istediği için o adamın orada olduğunu düşünmüştüm, açıkçası. Koca, capcanlı bir ateş. Demek istediğin nedir?"

"Çok çarpıcı."

"O adam Griz için ne yapmış?"

"Ateş denemeleri: Hafıza yangını gibi şeyler olduğunu söylüyor."

"Kim söylüyor?"

"Grisamentum'un çalıştığı kişileri arıyordum. Etrafa o adamı soruyordum. Sana haberlerim olduğunu söylemiştim ya. Çok fazla bir şey beklemiyordum, açıkçası. Sadece bazı iddialar duymayı bekledim. 'Grisamentum'un ne kadar güvenilir, ne kadar anlayışlı bir patron olduğu hakkında. Bunlara karnım toktu tabii. Ama çok daha şaşırtıcı bir şey buldum. Adamın bir kızı var. Cole'un."

"Bayan Cole mu çıktı bir de başımıza?"

"Yıllar önce ölmüş. Ne öğrendiğimi bilmek istemez misin? Kızı kaybolmuş."

Baron bakakaldı. Sonunda kafasını salladı. "Öyle mi?" dedi yavaşça.

"Öyle söyleniyor."

"Bunun anlamı ne peki?"

"Önce Adler, sonra Cole. Birileri Grisamentum'un çalıştığı kişilere bulaşıyor. İşlerini zorlaştırmak istiyor."

"Onları şişelere tıkarak, mesela."

"Ya da çocuklarını kaçırarak."

"Neden?"

"Keşke bilseydim. Şu anda elimizdeki bu."

"Bu seni affettiriyor, değil mi? Tanrı nerede peki?" Vardy omuz silkti. "Şimdi... Sence ne yapmalıyız? Onunla konuşacağımız kesin, ama..."

"Patron sensin. Ama bana sorarsan, adamı buraya getirelim, derim."

"Polislerle konuşmuyor, demiştin?"

"Zaten ben de polis değilim. Akademisyenim. Tıpkı onun gibi."

"İnatçı bir masondan başka neye ihtiyacımız var ki zaten?" dedi Baron. "Tamam. Tanrı aşkına bana bilgi ver. Bakalım genç bayan Cole'u bulmak için ne yapabiliriz. Bak, bu önemsiz bir şey değil. Çeneni sıkı tut ve arkadaşlarının yaptıklarına dikkat et. Buradaki meslektaşın gibi, tamam mı?" Baron pencereden dışarıyı gösterdi.

KANALİZASYONUN gitmediği yer yoktu. Kalın borular, her şeyin altından, insanların izini sürüyordu. Durmaksızın akan bok ve çöp

içindeki bir nehir. Borular, yamaçlardan aşağı inip denize ulaşıyordu. Deniz, yer çekimine meydan okuyarak, kendi pisliğini borulardan geri yolluyordu. Tuzlu suyunu şehrin altına akıtıyor, tuğlaları yalıyor, dinliyordu. Bir buçuk gün boyunca, Londra'nın altında gizli bir deniz vardı.

Borular, binalarda yaşayanları gözetleyen, dinleyen deniz suyuyla doldu. Bu Londra Kâhinlerinin dikkatini çekmemişti. Şehri arkasından vuran suç ortaklarıyla, grev kırıcı büyülerle yeterince güçlüydüler. Ama her şeyi merak eden bir denizden bir şey saklanamazdı.

Billy bekledi. Yalnızdı. Sadece Wati'nin tedirgin devinimleri vardı. Bibloya bir giriyor, bir çıkıyordu. Bir Billy'nin yanına geliyor, bir grevin ön saflarına gidiyordu.

"Denizin benden istediği şeyi yaptım," dedi Sellar ve gecenin karanlığında kayboldu. Denizden gelen kıyameti hayal ederek uzaklaştı. *Su değil, ateş*, diye düşündü Billy. *Bundan hiç hoşlanmayacaksın.*

Bir an için telefonu çekmedi, ama sonra düzeldi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece dinledi. Karşı tarafın sesi gelmeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Billy?" Jason olmadığını biliyordu. Bağlantıyı kesti, küfür etti. İşçi bukalemunu yakalamışlardı. Başarısız olmuşlardı.

Deniz elçiliğinin ön bahçesindeydi. Hava kararmıştı. Kıyafetleri de koyu renkti. Gözlüğü ışığı yansıtmıyordu. Billy onu kimsenin göremeyeceğini biliyordu. Bütün gücüyle, elindeki telefonu çatılara doğru fırlattı. Yere çarptığını duymadı. Sonunda evin önündeki basamağa oturdu. Ayaklarının altındaki borularda, suyun çalkalanma sesini duydu. Posta kutusundan bir şişe daha fırladı.

Deniz ona Kaos Nazilerinin yerini söylemişti. Bu yaptığı son iyilikti. Müdahale etmemeliydi, taraf tutamazdı. Gün ağarırken bitecekti. Billy dizlerinin üstünde kapıya doğru eğildi. Alnını kapıya dayadı.

"Dinle," dedi. "Bir dakika dinle. Oraya giremezsin, değil mi Wati?"

"O evde heykel yok."

"Dinle, deniz," dedi Billy. "Buraya bak." Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Herkes tarafsız kalmak istiyor. Bu bizi şu anda

bulunduğumuz yere getirdi." Bir şeylerin farkına varıyordu. Sanki bunları hatırlıyordu. Sanki sadece günler, geceler önce denizdeydi. Aslında geceleri, geceleri gördüğü o mürekkepli rüyalarda, hep denizdeydi. Elini kapıya koydu. Burayı biliyordu.

"Ne konuda tarafsız olacaksın? Savaşın dışında kalmak istiyorsun. Sana karşı olan *Londra* olamaz. Karşı olduğumuz şey o değil. O halde ne? Kaos Nazileri mi? Buna inanmam. Dövme mi? Gerçekten de bir gangsterden mi korkuyorsun?"

Kapa çeneni! Bu türden dar görüşlü bir psikoloji okyanusu etkiler miydi? Billy kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüyordu. Neyi kalmıştı ki? Kullanamadığı iki silah ve plastik bedenli bir sendikacı. Elçilikte sessizlik hüküm sürüyordu.

"O halde nedir bu? Protokol? Hassasiyet? Bunu söylemek zorundayım. Yalvarıyorum." Billy dizlerinin üstündeydi. "Lütfen. Bir tür güç dengesini mi bozdun? *Öyleyse nedir*? Neyin yaklaştığını sen biliyorsun. Ateş ve her şeyin sonu. Eminim bu ateş, denizi de yakacak. Dane bunu halledecek, biliyorsun. Her şeyin yanıp yok olmasını istemiyorsan, Londra'nın yanmasını istemiyorsan, denizin yanmasını istemiyorsan... Bana yardım et."

"ŞİMDİ NE OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN?" dedi Collingswood. Jason Smyle sırıttı. Biraz kozmetik büyüsü, biraz dermatolojik müdahaleyle adamın yüzü bebek suratı gibi olmuştu. Morlukların hepsi geçmişti.

"Olacak olan bu," dedi Collingswood. "Kanunları çiğnedin ve bunlar tuhaf kanunlar. Anayasa gibi. Yazılı olmayan kanunlar. Bunun anlamı, sen *farklı* bir mahkeme sistemindesin." Collingswood, Jason'ın yarı yaşındaydı. Geriye yaslanıp ayaklarını masaya koydu. "İş birliği yaparsan çok memnun olurum." Genizden gelen o gülünç Amerikan aksanıyla konuşmaya başladı. Burada ne işi vardı? Billy neredeydi? Mürekkep balığı neredeydi? Defalarca bunları tekrar ettiler. Ama bir şey öğrenemedi.

"Yemin ederim, Yemin ederim, Yemin ederim," deyip duruyordu Jason. Collingswood ona inandı. Bir şey bilmiyordu. Tek bildiği, Billy'nin ona verdiği telefon numarasıydı. Billy telefonu kapatmıştı.

Bu kadardı. Collingswood aynaya baktı, başını salladı. Odadan çıkıp mesai arkadaşlarının yanına gitti.

"Ne buldun?" dedi Baron. "Çok şaşırtıcı bir olay, değil mi?"

"Ona inanıyorsun," dedi Vardy.

"Evet," dedi Collingswood.

"Demek ki," dedi Baron. "Adamımız Billy *kaçırılmamış*. Tanrı Kraken Kilisesinde kovulan biriyle iş birliği yapıyormuş. Saf hanım evladı, epey mesafe katetmiş."

"Stockholm sendromu denen şey olmuş olabilir mi?" dedi Collingswood. "Billy onu kaçıranlarla birlik mi oldu? Meşhur Patty Hearst gibi?" Vardy'ye baktı.

"Olabilir," dedi Vardy. "Bence her şey inançlarla ilgili. Adamın bize verdiği numaradan bir şey çıkmadı, değil mi?"

"Hayır. Hangi inançmış bu?"

"Herhangi biri olabilir."

"Tamam çocuklar, tamam," dedi Baron. "Bir tutsak aradığımızı sanıyorduk, ama bir kaçak aradığımızı anladık. Vardy, Collingswood'a Cole meselesini anlatsan iyi olur."

"Kimmiş o?" dedi Collingswood. "Herif ne yapmış? Ya da kadın. Kadın mı? Ben de oynayabilir miyim?"

"O bir ateş büyücüsü," dedi Baron. "Griz'in eski adamlarından."

"Ateş..." Collingswood gözlerini kıstı. "Herkesin gördüğü de ateş değil mi, Vardy?"

"Evet. Üzgünüm, ben..." Vardy parmaklarını ısırdı. Baron'la Collingswood, onun bu tedirgin haline şaşkınlıkla baktılar. "Bir ateş büyücüsü, müzeden çalınan bir mürekkep balığı, her şeyin sona ermesi... Yaklaşan bir şey var. Onun bağlı olduğu şeyi bilmem gerek"

MARGE'A NE OLDU? En güvendiği ipucu boşa çıkmıştı. Yeni öncelikleri vardı. Ona tehlikede olduğunu söyleyip duran bu yabancıların tümüne inanmıştı. Tehlikede olduğunu düşünmüş, korunmaya ihtiyaç duymuştu.

Tuzak sokağın ne olduğunu bilmiyor musun? dedi tarikat koleksiyoncusu. Hayır, bir fikri yoktu, biraz internette bakmıştı, o kadar. Haritalara uydurma sokaklar konmuştu. Bu düzmece yerlerin sayı-

sını tahmin etmek olanaksızdı, ama bazı iddialar vardı. Bunlardan biri de, elbette Yaşlı Kraliçe'nin olduğu sokaktı.

Şimdi. Bu bilinmeyen sokaklar önceden vardı da, sonradan mı gizlenmişti? İsimleri de çok yanıltıcıydı. Hangi sokağın tuzak olduğunu bilmeyen biri asla bulamazdı. Yoksa, o sokaklar hiç mi var olmamıştı? Belki de bu çıkmaz sokaklar, bu tuzakların kalıntılarıydı. Daha atlaslar düzenbazlar tarafından hazırlanırken yasa dışı biçimde varlık kazanmışlardı.

Her iki durumda da, bu sokakların araştırılması gerekiyordu. Marge daha fazla sokak adı aramaya başladı.

54

KAOS NAZİLERİNİN saklandığı özel bir yer yoktu. Sadece boş bir bina onlar için yeterliydi. Metaforlara dayalı mantık yürütmelere, kozmik cinaslara gerek yoktu: Sadece gözlerden uzakta, boş ve kolayca girilecek ve içerisi düzenlenebilecek -ses yalıtımı, vs.- ve seçileni korumaya uygun bir yer yeterliydi. Londra'nın doğu ucundaydı bu bina. İnsanların dikkatini çekmeyecek türde kasvetli bir yerdi. Dane'in işkence gördüğü, gamalı haçların kıvrılıp döndüğü bir bodrumu vardı. Bir garajın yakınındaydı.

Naziler yalnızdı, başlarında kimse yoktu. Dışarıdan temin edilen kaynaklar, taşeronluk, Henry Ford'un da yaptığı gibi, gangsterler dünyasında da sıkça kullanılıyordu. Dövme, onlara yapmakta oldukları şeye devam etmelerini söylemişti. Dane'in ağzından laf almaya çalışıyordu. Billy'nin, krakenin nerede olduğu hakkında bir ipucu, bir bilgi.

İçinde Nazi döneminden kalma hatıralar, üzerlerinde de gerçekliği doğrulanmış izler vardı; kan, beyin, gauleiterlara* ait meni kalıntıları. Çeşitlik şeytanlık ikonlarının yanındaki nişlerde mumlar, dumandan hasar görmüş Nazi bandosu posterleri ve kamplardan fotoğraflar. Tam da beklenildiği gibi.

Kaos Nazileri gösterişli, parlak, deri ve suni deriden faşist işi kıyafetleriyle dikiliyorlardı. Dane'e bakıyorlardı. Bir gergiye bağlanmıştı. Gergiyi biraz daha döndürdüler. Dane dişlerini sıktı, kalanları elbette. Kırılmış olmasına rağmen, burnundan nefes alabiliyordu. Sadece birkaç saat olmuştu onu getireli. Ve daha yeni başlıyorlardı. Dane onlara baktı. Öfkeyle yere tükürdü.

* Nazi Almanya'sında Hitler tarafından atanan ya da görevden alınan bölge (Gau) yöneticileri. *-Ed.*

"Bak," dedi Nazilerden biri. "Dudakları kımıldıyor. Yine salyangozuna dua ediyor."

"Aptal Yahudi, salyangoz boku," dedi bir diğeri.

"*Hav!*" diye bağırdı köpek adam Nazi.

"Billy nerede, bok herif?"

"Kraken nerede?"

"Geberik mürekkep balığın seni koruyamaz."

Hepsi birden güldüler. Penceresiz odada ayağa kalktılar. Tedirgindiler. "Salak Yahudi," dedi biri. Yeniden güldüler.

Acı çekmenin binbir türlü yolu vardı. Acı vermenin de sonsuz seçenekleri. Başlarda farklı gelen bu yöntemler, sonraları sadece acıya dönüşüyordu. Dane daha fazla acı çekeceğinden korkmuyor değildi: Adamlar onunla dalga geçerken o titriyordu. Onu iki kez neredeyse öldürecek olmalarına rağmen, krakenin yerini ve kimin aldığını bildiğini, ya da Billy'nin nerede olabileceğini hâlâ söylememiş olmasına kendisi de şaşıyordu. Bildiklerini onlara söyleyebilirdi, ama söylememişti. Adamlar ne yapacaklarını bilemez haldeydiler.

Dane ağlamak üzereydi. Dua edip duruyordu.

"Sızlanmayı kes," dedi Nazilerden biri. "Yalnız başınasın. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Hiçbir şey sana yardım edemez. Kimse seni kurtaramaz.

DENİZ BİR AN İÇİN BEKLEMİŞ MİYDİ? Bir tiyatro oynar gibi, borular bütün evi sararken onların içinde durdu ve aksini ispat edecek bir duyuru mu bekledi? Her neyse: Yıldızlar sıraya girmiş, kusursuz bir zafer için her şey bir araya gelmişti. Evin bütün borularından deniz suyu fışkırmaya başladı. Ev, deniz kanıyordu.

Tuzlu su duvarlarda dalgalandı. Yerleri eğip büktü. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma altın yaldızlı biblolar etrafa saçıldı.

Naziler kaçıştı, nereye kaçacaklarını bilemeden kaçmaya başladılar. Dane çığlıklar atıyordu. Öfke, gurur, umut ve şiddet dolu çığlıklar. Su, Nazileri yuttu. Deniz suyu dondu. Londra'nın çamurlu suyu, girdaplar yapıp dönerek onları okyanusun derinliklerine çekti. Bazıları merdivenlere ulaşabildi. Ama çoğu dalgaların kurbanı oldu, şehrin altına doğru batmaya başladılar.

Su, Dane'in çenesine kadar geldi. Onu da öldürecek miydi? Düşündü. Fark etti. Yapmalıydı, yapmalıydı. *Kraken, nefes almama izin ver.*

Merdivenden çıkarak kaçmaya çalışan Naziler Billy'yle karşılaştı. Billy'nin silahı onları parçalara ayırdı. Artık eski havaları kalmamıştı. Billy aşağıya inerken ateş etmeye devam etti. Hitler'e tapan köpek adamın postuna ateşte kızdırılmış süngüyü sapladı. İşkence odasına yönelen Billy, vahşi bir hayvan gibi hırlayarak duvardaki Nazi biblolarına ateş etti.

"Dane," dedi. "Dane, Dane, Dane." Yanına diz çöktü. Dane komik bir şakaya güler gibi gülmeye çalıştı. Billy bir demir testeresiyle onun zincirlerini kesti. "Kurtuldun," dedi. "*İyisin. Zamanında* yetiştik. Onlar sana bir şey *yapmadan* önce."

Dane güldü. Gergiden kendini kurtardı.

"Hayır, dostum," dedi. "Çok geç kaldın. Hem de iki kere. Neyse, önemi yok." Yeniden güldü. "Gerçekten önemi yok. Seni gördüğüme çok sevindim." Göründüğünden daha çok yara almış gibi Billy'ye yaslandı. Billy kaygılanmıştı.

"Çıkışı kapattılar," dedi. Diğer Naziler merdivenin başında toplanmışlar, Üçüncü İmparatorluğun silahlarıyla ateş ediyorlardı. "Al," dedi Billy. Dane'e silahını verdi. Dane biraz daha dik durmaya çalıştı. "İyi misin Dane?" Dane başıyla işaret etti, nişan alıp merdivenlere ateş etti. Yukarıdakiler çok kalabalıktı.

"İyiyim," dedi. Silahına baktı. Sesi normal gibi çıkıyordu. "Çalışıyormuş."

"Buradan dışarı çıkamayız," dedi Billy.

Buna bir cevap verir gibi, aslında gerçekten de cevap olarak, deniz bir dalga yarattı, sonra dalgayı hızla geri çekip zeminden koca bir parçayı da alıp götürdü. Mahzenin ortasında koca bir delik açılmıştı. Neredeyse bir oda kadar büyüktü. Etrafta parçalanmış su boruları, beton kırıkları vardı. Deniz, şiddetle geriye doğru çekildi ve o çekilirken bir boşluk oluştu, sular havzalarından yarı açık kanalizasyona ya da eski nehir yatağına akarak labirente doğru açıldılar.

"Yapabilir misin?" dedi Billy. Dane'e destek verdi. Dane başını salladı. Birbirlerine dayanarak soğuk, kaygan çamurun içine daldılar.

Başlarının üstünde sallanan boru parçalarına, çamur içindeki tuğlalara yukarıdan akan pis suya, odanın kirliliğine baktılar. Koca deliğin kenarından, onlara bakan kızgın suratları gördüler. Dane'le Billy etrafa yaylım ateşi açtılar. Yanlarına gelen Nazileri yumruklayıp kovdular. Sonunda, yeraltında gözden kayboldular. Bir sessizlik oldu. Ardından yeni yapılmış kilden heykeller gibi, Londra'nın karanlık tünellerinde kayarak uzaklaştılar.

Beşinci Kısım

DERİNE DOĞRU YÜKSELİŞ

55

ÇOK GEÇ OLMUŞTU. Jason'ın sorgusu biteli epey olmuştu. Onu duvarları yumruklarken bırakmışlardı. Collingswood ara ara hücresine gelip karabasan gibi başına çökmüş, onu sorularıyla bunaltmaya devam etmişti. Ama Jason, saatlerdir onu görmüyordu.

Hücrenin küçük deliğinden yiyecek ve içecek verdiler. Bağırarak istediği telefon etme, birinin kendisiyle ilgilenmesi, salamlı sandviç gibi talepler karşılanmadı. Hücrenin bir köşesinde bir tuvalet vardı. Bu tuvalet hakkında Uluslararası Af Örgütüne şikâyette bulunma tehditlerinden de artık vazgeçmişti. Collingswood, ya da başka bir polis etrafta olmayınca, büyüsü yanlış yöne kaymıştı. Onunla birlikte nezarethanede bulunanlar, onu tanıdıklarını düşünüyordu. O bir polis değil, çok kötü bir adam, azılı bir suçluydu. Onu tanıyorlardı. Böyle olunca da, ona karşı davranışları daha da kötüleşmişti.

Jason ayak sesleri duydu. Koridorda bir fısıltı yankılandı. Yavaşlayıp duracaklarını hiç beklemiyordu. Ama tam hücresinin önünde durdular. Kapısı açıldı.

Bir memur açmıştı kapıyı. Kapının ağzında, tuhaf bir durağanlık içinde ona bakıyordu. Benzi kül gibiydi, hasta görünüyordu. Arkasında biri vardı. Memur Jason'a bakmadı. Jason'ın başı üzerinden, karşıdaki duvara bakıyordu. Yutkundu, yutkundu. Arkasında, gölgede duran biri vardı. Bir şeyler fısıldıyordu.

"Sen..." dedi memur. Sonra arkasını getirmedi.

Kapının kenarından bir çocuk başı uzandı. Arkasındaki adam memurun kulağına fısıldadı. Adam rüzgârda eğilen bir ağaç gibi yana eğildi. Jason, memurun arkasında duran adamın sağ gözünü gördü.

"Christine!" dedi, donuk bakışlı memur. "Sen misin?"

Jason o anda, adamla çocuğun kim olduğunu anladı. Duvara yapışıp haykırmaya başladı.

* * *

"BİLİYORUM," DEDİ GOSS. Memurla birlikte hücreye girdi. Subby kapıyı arkalarından kapattı. Jason çığlıklar atarak yatağına tırmandı. Polis memuru gözlerini kapatmış, ağlayarak fısıldıyordu. *"Özür dilerim şşş yapmadım tamam geçti yapmadım lütfen hayır lütfen"* "Biliyorum!" dedi Goss, yeniden.

"Kes artık!" Goss kıkırdadı. "Bu bir sır, her şeyi berbat edeceksin. Kapa çeneni!" Nefes verirken duman çıkarıyordu. Polis memuruna bir şey fısıldayarak onu Jason'a doğru itti. Adam gözlerini açmadan, Jason'ın ağzını bulup eliyle kapattı. *"şşş şşş sus sus"* Jason nefes alamadı. Polisle mahkûm birbirlerine tutundular.

Mutlaka biri gelecek, diye düşündü Jason. *Her yerde kameralar var, biri mutlaka görmüştür.* Peki Goss bütün kameralara görünmeden buraya kadar nasıl gelebilmişti? Yeniden bağırmaya başladı.

"Siz ikiniz çok kötüsünüz," dedi Goss. "Durakta buluşalım dediniz, sonra Mike geldi, nereye bakacağımı şaşırdım!" Yatağa oturup Jason'a yanaştı. "Hey," diye fısıldadı utangaç tavırlarla. Polisin omzunu tıpışladı. Adam ağlamaya başladı. "Subby sana bir şey göstermek istiyor. Bir böcek bulmuş. Bir baksana, işte burada."

"Şşş şşş," deyip duruyordu polis. Gözleri kapalı, ağlıyordu. Elini Jason'ın ağzından çekti. Jason'ın sesi çıkmıyordu. Subby polisin elini kavradı. Adam, çocuğun ardından ayaklarını sürüyerek odanın köşesine doğru yürüdü ve Goss ve Jason'a sırtını dönüp yüzünü köşeye çevirdi.

"Gezinip duruyordum," dedi Goss. "Tatildeydim. Bronzlaştım. Bir şeyler arıyordum. Hizmetçiyi gördün mü? Bebek evindeki hizmetçi oğlanı? Ona bir hediye aldım." Goss parmağını Jason'ın dudaklarına götürdü.

"Evet," dedi. "Clarabelle senden hoşlandığını söylüyor." Parmağıyla Jason'm suratını itekledi. Onu sertçe duvara doğru itti. "Öyle mi dedim ona? O da bana, evet, dedi. İnanabiliyor musun?" Jason'ın

dudağını dişine doğru bastırdı. Subby, polisin elini tutmuş, sanki gezmeye gidiyorlarmış gibi sallıyordu. "Bu gece parka gelecek. Sen de uğrayacak mısın?" Goss onun dudağını yırttı. Jason'ın ağzı kanla doldu. "Billy nerede? Dane nerede?"

"Tanrım, Tanrım, bilmiyorum, yemin ederim..." dedi Jason. Goss parmağını çekmiyordu. Jason kurtulmak için tükürdü. Goss'un üzerine kan tükürdü. Goss üstünü silme gereği bile hissetmedi. Jason'ın dudağına bastırmaya devam etti. Dudağı dümdüz olmuş, ön dişine yapışmıştı. Polis, Subby'nin elinden tutmuş, dalgın bakışlarla dikiliyordu. Ağlamaya devam ediyordu.

"Hatırlıyor musun, coğrafya dersindeydik. Kız da tepegöz için bütün kalemleri toplamıştı. Ondan hoşlandığını o zamandan beri biliyordum. Dane'e yardım ettiğini biliyorum. Bu yüzden buradasın. Dane nerede?" Onu yeniden itti. Jason inledi. Ağzının içinde bir ısırık hissiyle çığlık attı. Goss onun ön dişlerinden birini sökmüştü, diş ağzında sallanıyordu.

"*Bilmiyorum,* bilmiyorum," dedi Jason. "Billy *beni* aradı. Tanrım, lütfen, bilmiyorum..."

"O kızın bizim dönemden olduğunu bile bilmiyordum. Bana bak. Bana bak. İyi misin Subbycik? Kardeşime iyi bakıyor musun?" Goss gülümsedi Jason'ın gözlerine baktı. Parmakları onun kan içindeki dudaklarındaydı. "Clarabelle, Petra'yı da getireceğini söyledi. Belki dördümüz şehre ineriz. Senin arkadaşın bir şey aldı. Ben onu geri istiyorum. Nerede o? Yoksa randevuyu iptal ederim."

"Tanrım, bilmiyorum. Dinle, dinle. Bana bir numara verdi, hepsi o kadar. İşte numarası. Bu onun..."

"Sayılar kavga kıyamet katil balina Belinda. Nerede onlar? Söylemek istediğin şeyi ağzının içinde görebiliyorum. Ben mi çekip alayım? Alayım mı? Alayım mı? Söyle, yoksa ben alırım! Nerede o? Alacağım. Nerede? Seni sıkıp onu ağzından çıkaracağım. Lastik ördek seni!"

"Yemin ederim, yemin ederim..."

"Seni ciyaklatana kadar sıkacağım." Goss bastırmaya başladı. Diş kökleri, Jason'ın kafasında çatırdamaya başladı. Jason haykırdı. Köşede duran polis titreyerek iç geçirdi. Çevresine bakmıyordu. Goss öbür elini Jason'ın karnına koydu.

"Söylemezsen sana bastıracağım. Çünkü onu geri istiyorum. Çabuk ol. Clarabelle'le Petra'ya bir saat içinde geleceğimizi söyledim. Söyle, söyle!"

Jason'ın ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Goss bastırmaya başladı. Polis gözleri kapalı, Subby'nin elini tutmuş, Goss'un bitmek bilmeyen sorularını dinlememeye çalışıyordu. Jason'ın çığlıkları, klakson sesine benzemeye başlamıştı. Dehşet ve acı içindeydi. Dışarı akan sıvının lıkırtısı duyuldu. Sonra öğürme sesleri. Sonra sessizlik. Bir süre sonra, *hıfff* diye bir ses, sonra damlayan sıvılar, ıslaklığın arasında bastıran bir şeyin sesi. *Klak klak*. Marakas sesine benzer bir ses.

"Ne dedin?" dedi Goss. *Klak Klak*. "Gerçekten bilmiyor musun?" *Klak*. "Peki madem, öyle diyorsan..." Sürükleme sesi.

"Bilmiyormuş." Şimdi Goss, polisin kulağına eğilmişti. "Bana söyledi. Sana da söyleyebilir. Dişlerini takırdatmasını söyle. Jason'ın yerini gösterdiğin için sana minnettarım. Harika bir iş çıkardın. Çok teşekkürler. İnsanların üniformalara önem verdikleri zamanlar vardı." Memur gözlerini açmadı. Nefes bile almıyordu. "Eh, Subby'yi alayım artık!" Subby polisin elini bıraktı. Adam kapının açılıp kapandığını duydu. Üç dakikadan fazla hareketsiz bekledi.

Hafifçe gözlerini araladı. Kimse ona bir şey yapmadı. O zaman tamamen açtı. Arkasına döndü. İçeride ayakta duran kimse yoktu. Goss'la Subby gitmişti. Adam yerdeki kan gölünü ve ayakları dibinde yatan Jason'ı görünce çığlık attı. Jason'ın göğüs kafesinde bir delik vardı. Boynu şişmişti. Ağzı sonuna kadar açıktı. Damağında Goss'un parmaklarıyla bastırdığı yerler içeri göçmüştü. Parmağıyla bastırarak dilini de patlatmıştı. Onu bir kuklaya çevirmişti. *Klak klak*.

Jason'ın büyüsünün etkisi de geçmişti. Polis, yerde yatan cesedi tanıdığını, onun mesai arkadaşı olduğunu düşünmüyordu artık. Ama adamın ölü olduğu bir gerçekti.

56

HAVADA BİR DEĞİŞİM KOKUSU vardı. Londra Taşı'nın gölgesine doğru bir şey yaklaşıyordu. Aklında Taş vardı. Londra, hep sona ermek üzere olduğunu hissederdi. Dünyanın sonunun geldiği gibi. Ama bu kez farklıydı. Şehir, *gerçekten* de mırıldanıyordu. *Gerçekten.* Saira, istila kokusu alıyordu. Kokarca onu tutup tuhaf bir gerginlik olduğunu fısıldadı.

"Biri," deyip duruyordu.

Saira türlü olasılıkları düşünüyor, kendini yaklaşmakta olan şeye hazırlıyordu. Onu tekrar görmeyi umut etmesine rağmen, uykulu, yorgun ve hırçın Dane Parnell'in, Londra Kâhinlerinin arka odalarına çıkan, onları gizleyen ön taraftaki dükkândan çıkıvermesi, onu çok şaşırttı.

Billy de arkasındaydı. Elinde fazeri vardı. Wati, cebindeki bibloya girmişti. Dane kapıya yöneldi.

"Aman Tanrım!" dedi Saira. "Dane! Hangi *cehennemdeydin* sen! *Tanrıya* şükür ki *kaçabilmişsin.* Nerede olduğunu bilmiyorduk, biz..."

"Saira," dedi Dane. Sesi ölü gibiydi. Ona baktı.

"Dane, ne yapıyorsun, seni görebilirler, seni saklamamız..."

"Beni krakene götür." Saira eliyle ona sessiz olmasını işaret etti. Mesai arkadaşlarının çoğu bir şey bilmiyordu. "Şimdi," dedi Dane.

"Tamam," dedi Saira. "Tamam, tamam, tamam. Kokarca'yı bulayım. Ne *oldu* Dane?"

"Şimdi, şimdi, şimdi, şimdi."

BILLY'NİN O GİZLİ Nazi evinde ortaya çıkışını hisseden Wati, onun cebinde taşıdığı bibloya girmiş, Dane'e seslenerek onu rahatlatmaya çalışmıştı.

"Jason'ı da bulmamız gerek," dedi Billy. Dane başıyla evetledi.

"Bulacağız," dedi. En azından, polis arkadaşını öldürecek kadar vahşi değildi. Henüz. "Beni mi bulmaya çalışıyordu?"

"Evet."

"Onu bulacağız. Önce ben..." Dane lafını bitiremedi.

"Bana anlatacak mısın?" dedi Billy. "Neler oldu?"

Billy bunu söyler söylemez, *Ne kadar aptalca bir soru bu*, diye düşündü. Dane sustu. Billy de. Sadece yürüdüler. Sonunda Dane, "Dövme oradaydı," dedi.

"Onu gördün mü?"

"Hiçbir şey göremedim. Ama oydu, onu duydum. Adamlarıyla konuşurken. Kapana kısılmış vaziyette. Saldırı altında. İş yaptığı şeylerden biri. Canavar sürüsünden biri. Grisamentum'un geri geldiğini bilmiyorsa bile, bir şeylerden şüpheleniyordur mutlaka." Dane'in boğazına kimse dokunmamış olmasına rağmen, boğuluyormuş gibi hırıltılar çıkardı. İşkence gördüğü anı hatırladı.

"Senden ne istiyormuş?"

"Krakenin yerini. Senin yerini."

"Söyledin mi?"

"Hayır." Dane kendisine şaşırıyordu. "Hayır."

"Seni..."

"Evet. Beni öldürebilirlerdi." Ama geri gelmişti. Onların kötülükleri sayesinde de olsa, geri gelmişti. Şehitliğin öte yakasına kaç tanesi geçebilirdi?

"Bir şey hissediyorum," dedi Dane. "Herkes gibi." Gözlerini kapattı, gerindi. "Meleklerin harekete geçtiğini biliyor..."

"O konuda anlatacaklarım var," dedi Billy.

"Biraz bekle. Artık mesele güç kazanmak için onu istemekten çıkmış. Sonun yaklaştığını biliyor. Krakenle ilgisi olduğunu da biliyor. Kafayı yiyecek, çünkü eğer onu eline geçirirse, kıyameti durdurabileceğini sanıyor. Yapamaz. Yapamayacak. Her ne oluyorsa, bunu başka bir şeye dönüştürebilir ancak. Olan şeyi sadece *biz* durdurabiliriz."

"Londra Kâhinleri bu işin altından kalkacak gibi değil," dedi Billy.

"Öyle mi?" Dane ona baktı. Şaşırmıştı. "Belki de evren beni bekliyor."

"Evet. Belki."

Londra Kâhinlerinin yanına gidince, Dane "Beni ona götürün," dedi.

* * *

"DİKKATLİ OLMALIYIZ," dedi Saira.

"Şimdi," dedi Dane.

"Bizimle görünemezsin," dedi Saira. Billy, elini Dane'in koluna koydu. *Sakin ol.* Aceleyle hazırlıklar yapıldı. Saira'yla Kokarca, Kokarca'nın küçük arabasına bindiler. Dane de bir araba çalıp peşlerine takıldı. Dane'e büyülü bir yön bulma cihazı verdiler. Dane, cihazın içine, Saira'nın bir damla kanı damlatılmış olan bir eşarbı koydu. Kadın oracıkta, Dane'in gözü önünde kendini kesivermişti.

"Senden neden uzaklaşmak isteyelim ki?" dedi Saira. "Sana ihtiyacımız var."

Billy'yle Dane iyice gözlerini açtı. Gecenin karanlığında gizleniyorlardı. Fark edilmez olmuşlardı. Billy tedbiri elden bırakmıyordu. Silahını doğrultmuştu. "Bizi her an yeniden bulabilirler," dedi. "Goss ve Subby hangi cehennemde?"

Kimse bilmiyordu. Yok olmuşlardı. Bu kadar mıydı? Kimse buna inanmıyordu. Ama şehirde olmadıkları kesindi. Herkes içine çektiği havada daha fazla oksijen hissediyordu çünkü. *Uzak ülkelerde bir şey arıyoruz.* Goss, canlı bıraktıkları şüpheli birine böyle demişti.

Yön bulma cihazı yanıp söndü, Saira'yı takip ederek onları sokaklarda yönlendirdi. "Bak," dedi Billy. "Onu izle. Kaçamak manevralar yapıyor."

Londra'nın dış mahallelerine yaklaşınca, Billy tuhaf şeyler hissetmeye başladı. "Nereye gidiyor bu kadın?" dedi Wati. Etrafı görebilmesi için, Billy onu cebine asmıştı.

"Deniz onu göremez, duyamaz" dedi Billy. North Circular'a döndüler. Burası çevre yoluydu. Doğuya doğru uzanıyordu. Onlar... Bak, bak!"

Çalışmayan bir araba vardı. Bankete çekilmiş bir kamyon. Şu, yollara asfalt dökmeye yarayandan değildi. Ama evden eve nakliyat firmalarının kullandığı kadar büyük bir kamyondu. Yan tarafında pek akılda kalıcı olmayan bir logo vardı. Arabalarını bu kamyonun arkasına çektiler. Biraz sonra arka kapılar açıldı. Saira bir baş işaretiyle onları çağırdı. Kamyonun karanlık kasasına girdiler. Saira kapıyı kapattı. Wati itme kuvveti olan alanlara giremiyordu. Fısıldayarak uzaklaştı, sendika mücadelesine bakmak için gitti. Araç çalıştı. Farları yandı.

Römorkun tam ortasında, kayışlarla, kenarlarından köşelerine doğru kalın sicimlerle sıkıca bağlanmış, çelik bir masanın üstünde duruyordu tank. İçinde, ölüm banyosu yapmakta olan kraken vardı. Hareketsizdi.

KAMYON HAFİFÇE DÖNDÜ, tankın içindeki sıvı çalkalandı. Mürekkep balığı, bulanıklaşan koruma sıvısının içinde görünmez oldu. Kolları düğüm olmuş, gözleri gitmişti. *Architeuthis*. Billy neredeyse fısıldayarak ona "merhaba" dedi.

Londra Kâhinlerinden birkaç kişi, gizli tarikat toplantısı için orada bulunuyordu. Etrafta birtakım araçlar gördü. Mikroskoplar, bisturiler, biyolojik modelleme programlarıyla yüklü bilgisayarlar, ağır çalışan 3G bağlantılar. Santrifüjler. Sandalyeler, kitaplar, silahlar, bir mikrodalga fırın, Londra duvarlarından sökülmüş tuğlalar ve daha bir sürü ıvır zıvır.

Kamyonun hafif sarsıntısı ve formalin sıvısındaki deri parçalarının sallanmasından başka bir hareket olmadı. Hayvanın tanrı kafası bir şey anlatmaya çalışıyordu: Sabit duruyordu. Herkes bunu fark etti. Yaşlı bir kral gibi etrafı sarıldı. Tılsım nesneleri, kesik parçalar, aracın içine çivilenmiş ya da yerleştirilmiş donanımların yaptığı gibi hareketinin altında saklanıyordu.

"Direksiyonda kim var?" dedi Billy. Döndü.

Dane dizleri üstüne çökmüştü. Tanka iyice yaklaşmıştı. Gözlerini kapatmış, mırıl mırıl dua ediyordu. Elleri kenetliydi. Ağlıyordu.

LONDRA KÂHİNLERİ BİLE HİSSETTİKLERİ TUHAF COŞKUYA RAĞMEN geri çekildiler. Dane mırıldanıyordu. Duyulur duyulmaz

bir sesle dua etti. Billy neler söylediğini tam duyamıyordu, ama mürekkep balığı kanunlarından okuduğu bir cümleyi hemen fark etti: *Kraken, bu zavallı kulun, senin sayende bu dünyayı hisseder, anlar. Beni hisset, beni anla.*

Dane'in içindeki tutku her yere yayılmıştı. Sonunda yaşlı gözlerini açtı. Tankın camına dokundu. "Teşekkür ederim," dedi. Defalarca teşekkür etti. Sonra geri çekilip ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi içeridekilere.

"Size i*nanamıyorum*," diye bağırdı sonra, birden. "Neden bunu *yaptınız*? Bana neden *söylemediniz*?" Sonra yere düştü. Billy ona bakınca, öldüresiye işkence gördüğünü anladı. "Ona göz kulak ol," dedi Billy'ye. "Tanrıma."

DANE YİNE BAYILMIŞTI. ZAVALLI adam korkunç işkenceler görmüştü. Billy, Büyücülerin getirdiği, bütün bir kolu kaplayan uzun plastik veteriner eldivenlerini taktı. Herkes onu seyrediyordu.

Billy tam olarak ne aradığını bilmiyordu. Dane'e baktı. Dane onun ne yaptığını görünce sesini çıkarmadı. Billy onun onayını aldıktan sonra, tankın kapağını kaldırıp ölü hücreler ve kimyasallardan oluşan sıvıya ulaştı. Numuneye dokundu. Çok yoğundu. Soğuk ve ölümüne yoğun.

Seni bulduk, dedi içinden.

"Ne oluyor?" dedi Saira.

Billy numuneye hafifçe bastırdı. Bir kıpırtı olmadı. Elini hayvanın üstünde gezdirdi. Kollarındaki vantuzların ucuna dokundu. Bu vantuzlar artık ona yapışamazdı, ama kısa bir an için parmaklarını çekemedi. Sanki parmakları vantuzlanmıştı. Kokarca gördükleri karşısında şaşkınlığa düştü. *Hah.* "Fal... Fal açmam gerek."

"Hiç sanmam," dedi Billy, ona bakmadan. Bastırdı. *Bu da ne?* diye düşündü. Ama parmak uçları bir şey algılayamadı. Başını salladı: Dokunsal bir his yoktu. İçgörü yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ne olduğu, ya da neden olduğu konusunda bir bilgi yoktu. *Bu lanet mürekkep balığının* olanlarla ne ilgisi olduğu konusunda hiçbir bilgi yoktu. Neden bu mürekkep balığı? Neden kıyamete sebep oluyor?

Çünkü olabilirdi.

"Bunu anlamak için falcı olmaya gerek yok," dedi. "Şehri kesip içine bak, aynı şeyi göreceksin." Arkasına döndü, ellerini işe koyulmaya hazır bir cerrah gibi öne doğru uzattı. Parmaklarından toksik sıvı damlıyordu. "Umutlarımız vardı, biliyorum," dedi. "Olsa, güzel olurdu, değil mi?" Dane'e bakıp başını salladı. "Sırf bunun için ölümden döndü, biliyor musunuz? Bunların bir yere yazılmış olması gerek. Bana yazılı olmadığını söylemeyin. Sonra ben de varım. İkimizle ilgili çiziktirilmiş yazıtlar olabilir. Bu yüzden de benim bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünmüş olabilirsiniz." Eldivenlerden birini çıkardı. "Ama hadi ama." Omuzlarını silkti. "Öyle bir şey yok."

Belki de her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaretti. Billy, aptalca bir hata yüzünden, hafıza meleği tarafından seçilmişti. Yanlış anlaşılan aptalca bir şaka yüzünden. Büyülü numune, bentik dokunaçlıların yüce yaratığı.

"Fark etmez," dedi Dane. Yüksek sesle konuşunca Billy şaşırdı. "Mesihlerin nasıl seçildiğini sanıyorsun?"

Dane samimiydi. Bu uğurda canını bile vermeye hazırdı, az kalsın veriyordu da. Onun inancı gerçekti. Birileri bunun bir son, inanan ile inanılanın ateşi yok etmek amacıyla bir araya gelmesi olduğunu ummuş olabilirdi. Belki de Londra Kâhinleri –kendilerini kurtarıcı olarak sunarak bu sonu engellemeyi başaramamış ve son kertede Billy ve Dane'in o şeyi kendi başlarına ateşe atmayacaklarına inanıp, derinlerin tanrısının kontrolünü onun bir tür peygamber sayılan fanatiğine bırakarak– en kötü şeyin olmasını engellemişlerdi. Ama.

"Değişen bir şey yok," dedi Billy. Bunu anlamak için bir meleğin azizi olmak gerekmiyordu. Londra yanılmıştı. Şehrin gerginliği hissedilebiliyordu. Çatışmalar devam ediyordu.

Her şey yanacaktı.

SAIRA OTURDU. YENİLMİŞTİ. Duvardaki deliği harçla sıvıyordu, endişeliydi. Harcı iyice düzeltti. Şehrin, Londra'nın yoğurulabilir tüm maddeleri, tozları, kırıntıları ve parçaları onun ellerinde birleşiyordu. Tuğlaları üst üste koyarak, arasını harçla doldurarak

duvarı örmeye devam etti. Elindeki ıvır zıvırları bambaşka şeylere dönüştürdü –yiyecek paketlerinden bir yığın, iç içe geçmiş borular, koparılmış bir korkuluk başı, bir araba egzozu.

"Şimdi ne olacak?" Bunu söyleyen Saira'ydı ama aralarından herhangi biri de olabilirdi. Elini uzattı. Billy onu tutup kaldırdı. Eli yağdan yapış yapış olmuştu.

"Al Adler'i hatırlıyor musun?" dedi Billy. "Öldürdüğünüz adamı?" Saira tepki gösteremeyecek kadar yorgundu. "Kimin için çalışıyordu, biliyor musun? Grisamentum."

Saira ona baktı. "Grisamentum öldü."

"Hayır, ölmedi. Değil mi Dane?... Ölmedi." Kadın bakakaldı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama her şeyi başlatan... Adler'di. Seninle beraber ve hâlâ Grisamentum'un yanındaydı. Bil bakalım bu kimin planıydı?"

"Neler olduğunu aşağı yukarı anlayabiliyoruz ve mürekkep balığı yandığı zaman başlayacağını biliyoruz," dedi. "Sanırım denemeye devam etmemiz gerek. Onu korumalıyız. Belki onu *yanmaktan* kurtarabilirsek... Geceleyin... Biz de kurtuluruz. Tek yapabileceğimiz şey, aramaya devam etmek. Dövme'nin dünyayı yakması için bir sebebi yok. Al'ın da yoktu. Grisamentum'un da. Planları her neyse,..." Billy başını salladı. "Başka bir şeyin peşindeler. Bu şeyi korumamız gerek."

"Hadi, o zaman." Herkes Dane'e baktı. Uzun zamandır ilk kez konuşuyordu ve o ana dek ölü tanrısına ibadet etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ayağa kalktı. Toparlanmış görünüyordu. "Sen onu korumaya bak," dedi Saira'ya. "Bizim burada durmamız doğru değil. Biz buradayken güvende olamaz. Biz konuştuğumuz gibi yapacağız," dedi Billy'ye. "Önce Jason'ı kurtaralım."

57

"NE YAPIYORUZ?" dedi Billy. O kaçıkların gizli sığınağından kaçmayı başarmışlardı, ama her an onlarla yeniden karşılaşabilirlerdi. *Çok tehlikeli*, demişti Kokarca. *Onu korumamız için bize yardım etmelisiniz*, demişti Saira. *Yapabileceğiniz bir şey yok*, demişlerdi.

"Navigasyon cihazını alabilir miyim?," dedi Dane. "Onu arkamızda bırakamayız."

"Belki bir şeyler bulabiliriz," dedi Billy. "Belki daha iyi bir fikirleri vardır, Collingswood'la Baron'un."

Dane ölü mürekkep balığına baktı, bir işaret yaptı. "İhtiyacımız olduğunda seni bulacağız. Siz benim tanrımı koruyun. Şimdi bizi dışarı çıkarın."

Beklediler. "Wati'yi içeri sokmamız gerek," dedi Dane. Hızlı hızlı konuşuyordu. "O polislerin yuvasını iyice öğrenmemiz gerek. Wati nerede?"

"Orada engeller var," dedi Billy. "Wati içeri giremez. Her neyse..." Wati, çatışma sırasında uzaklaşmak zorunda kaldığı için suçluluk duyuyordu. "Uygun olunca geri döneceğini söyledi." Wati yardım etmek istiyordu, edecekti de. "*Ama bilmiyor musunuz, savaştayız*?" Tavşanlarla sihirbazlar arasındaki sınıf mücadelesi bir sihirli asa ile incecik bir havuç, golemler ile karaladıkları bir çizginin onları hak sahibi yaptığını düşünenler arasındaydı, ya da bunlardan hiçbiriydi.

Yakındaki canavar heykelleri ve kabartmaların içinden, Wati grevcilerin her ne olursa olsun mücadelelerine devam etmesi gerektiğine ilişkin konuşmalar yapıyordu (Duvar ile asfaltın birleştiği yerlere sokulan cüceler, sersemleyen ekin kargaları). Nöbetçi milisler rüzgâr gibi oradan oraya koşuşturuyordu. Rüzgâr gibi fısıltılarla, "*Yenilmeyeceğiz!*" diyorlardı.

Grev kırıcılar ve sempatizanlar vardı. Wati'nin kulağına dedikodular geliyordu. İnsanlar, *Londra'nın dışında*, her yerde, ona karşı gerçek anlamda kullanabilecekleri bir koz arıyorlardı.

Durum çok da iyi değildi. Ekonomik baskılar, bazılarının işe geri dönmesine sebep olmuştu. Utangaç yüzler, utangaç ruhlar, devinimsiz duruyorlardı. Havaya utangaç dalgalar yayıyorlardı. Şehri bir uçtan bir uca heykellerden heykellere atlayarak geçen Wati, kötü sonuçlarla karşılaşıyordu. Hayalet gibi polis büyüleri, eskiden kalma güçler yeni bir şekilde kullanılarak nöbetçiler birer birer düşürülüyordu. Çeşitli ebatlarda kaslar kiralanmıştı.

"Ne oldu?" Wati ağlayacak gibiydi. Bir aslan kafasına girdi. Nöbetçiler baskına uğramıştı. Herkes bir yana dağılmış, çoğu öldürülmüştü. İki üç tanesi toparlanmaya çalışıyordu. Kalanlarsa et ve kemik yığınına dönmüştü.

"Ne oldu?" dedi Wati. "İyi misiniz?"

Değillerdi. Adamlarından biri ayağını sürüyerek geldi. "Dövme'nin adamları," dedi. "Yardım et, patron."

"Ben patronunuz değilim," dedi Wati. "Kalk, sana yardım edeyim. Seni götürelim..."

Ama nereye? Onu hiçbir yere götüremezdi. Adam ölüyordu. "Ne oldu?"

"Yumruk adamlar."

Wati dayanabildiği yere kadar onun yanında kaldı. Dövme grevi bitirmeye çalışıyordu. Çabaları sonuç vermeye başlamıştı. Wati, Billy'nin cebindeki bibloya geri döndü. İkisi konuşurlarken, heyecanla, titrek bir sesle araya girdi.

"Saldırıya uğradık. Dövme... Ve polisler... Bitirmeye çalışıyorlar."

"Bittiğini sanıyordum," dedi Billy.

"Böyle değil." "Böyle değil."

"Onu kızdırdık," dedi Dane, yavaşça.

"Seni kurtararak," dedi Billy.

"Beni geri istiyor. Seni de. Krakeni de. Bizim sayemizde Wati'yi de alacak. Oradayken onu duydum. Çok çaresiz. Olayların hızlandığını hissediyor. Bizim gibi."

"Onun yumruk adamlarından biri bize katıldı," dedi hafif bir alayla. "Politik bir tavır aldı. Mahvolmuştu. Şaşmamak gerek."

"Wati," dedi Billy. Dane baktı. "Karakola gitmemiz gerekiyor."

"Şu anda neredeyiz ki?" dedi Wati. Yerden yükselen kızgın hava akımlarını izledi. Sonra çevresine bakmadan tekrar heykelin içine girdi. "Aslında içeri girebilirim, ama bariyer koymuşlar."

"Çok yakın," dedi Dane. Bir kafenin arka tarafındaki dar bir sokaktaydılar. Karanlıktı. Sadece sokak lambasının zayıf ışığı vardı. "Hemen karşı köşede."

"Jason orada," dedi Billy.

"Beni duymadınız mı," dedi Wati.

"Durun," dedi Billy. "Bir dakika. Düşünüyorum da... Goss ve Subby'yi ilk gördüğüm an. Geçtikleri bir geçit vardı. Collingswood her yeri engellerle donatamamıştı.

"Çevreyi kolaçan etmek daha kolay," dedi Dane. "Ben yaparım."

"Eğer seni içeri *sokabilirsek*..." dedi Billy.

WATI CENİN POZİSYONUNDA DURUYORDU, Billy'nin uzun zaman önce kırdığı Rus bebeğinin en dibinde bir yerdeydi, uzun zamandır BYS aktivisti olan refakatçi faresinin ağzının içinde gezindi. On iki yıllık üyeliği boyunca hiç konuşmamıştı, ama kesinlikle güvenilirdi.

Büyük bir fareydi, ama bebeğin de gayet büyük bir ağzı vardı. Fare ışığın altında siyah bir benek gibiydi, kapıların altından geçiyor, harabelere tırmanıyor, duran arabaların altına giriyor ve deliklerin içinden geçiyordu.

"Tamam, bu çok iyi," dedi Wati. "Teşekkürler. Bu konuyu halledeceğiz. Zorlamayın. Halledeceğiz."

Wati, dış duvarın ortasında bir sınır noktası hissetti. Onu uzak tutmaya çalışan bir alan vardı. "Hah," dedi. "Galiba burada..." Ama fare bir şey hissetmediği için koşmaya devam etti. Wati'nin bilincini de sürüklüyordu.

"Ah," dedi Wati. "Kahretsin. Bu çok tuhaf."

Floresan lambalarının fısıltıları duyuluyordu. Wati, oran ve perspektif kaymaları yaparak kocaman heykellerden minik biblo-

lara geçti. Birinin yaklaşmakta olduğunu hissetti. Fare radyatörün altına saklandı. Gelip geçen ayakları izledi. Polisler. Acil bir durum vardı.

"Onları takip et," dedi Wati. "Dikkatli ol." Fare yerleri zangırdatan ayak seslerini takip etti. Aşağıya indiler. Farklı bir zemine, farklı ışıklar altında. "Hücrelerden birindedir," dedi Wati. Fare gölgelere gizlendi. Açık kapılardan birinin dibine sindi. Kan kokusu alıyordu.

"Yan tarafa dön," diye fısıldadı Wati.

Fare yavaşça yana döndü. Wati, hücredeki yatakta yatan cesedi gördü. Etraf kandan kıpkırmızıydı. KTSB oradaydı. Diğer polisler onlara yaklaşmıyordu. O telaş içinde, Wati iki kelimeyi net bir şekilde duydu. "Goss ve Subby."

"Oh, hayır, hayır, hayır," dedi. "Hemen çıkalım buradan."

Wati çaresizce küfürler ederken, fare bekliyordu. "Tamam. Tamam. Şimdi iyice bir düşünelim. Önce şunların ofislerini bulalım," dedi. "Bakalım bir bilgiye ulaşabilecek miyiz. Goss'la Subby Dövme için çalışıyor. Bu herifler ona yardım ediyor. Çılgınca şeyler oluyor."

Karakol karışmıştı. Fark edilmeden odadan odaya koşmak, bir fare için hiç de zor değildi. Araya taraya, sonunda KTSB ofisini buldular. Normalde polislerin ilgilenmeyeceği türden kitaplar ve dinî yayınlarla doluydu içerisi. Collingswood'un masasında bir sürü Grime albümü duruyordu.

"Mutlaka bir ipucu olmalı," dedi Wati. "Hadi." Kendine cesaret veriyordu aslında, ona eşlik eden fareye değil.

Fare, Wati'yi kâğıtların arasında gezdirdi. Yaklaşan sesleri duyduğunda, Wati çok da şaşırmadı. "Saklan," dedi. "Hadi, koş!" Ama fare son paragrafı da okumak isteyince, içeri giren KTSB memurları Vardy'nin masasının altına kaçan fareyi gördüler.

Collingswood insan üstü bir hızla atıldı. Kalçasının üstüne, yan tarafına düştü. Dosya dolabının arkasına kaçan hayvanı gözleriyle takip etti. Vardy'yle Baron kımıldayamamışlardı bile. Collingswood küfürler savururken, fare girdiği yerde hareketsiz duruyordu. Collingswood hayvana doğru sürünmeye başladı. Wati hâlâ farenin içindeydi.

"Fare! Fare! Çabuk!"

"Şu dolabı çekmeme yardım edin," diye bağırdı Collingswood, uyuşuk arkadaşlarına. Adamlar sonunda kıçlarını kaldırıp dolabı çektiler.

"Fare, bence kaçsan iyi olur," dedi Wati. Duvarın ilerisinde girebileceği bir heykel gördü. Collingswood'un parmaklarından kurtulmak için çırpınan fareye söylendi durdu. "Şu duvarın içine gir, çabuk!" dedi Wati. Fare canı çok yanmasına rağmen, kendini duvarın çatlağından içeri attı. Collingswood'un küfürleri duyuluyordu.

FARE, DUVARIN İÇİNDE ilerledi, sonunda dışarı çıkmayı başardı. "Teşekkür ederim," dedi Wati. "İyisin, değil mi? Aferin. Teşekkürler. Bak, şurada biraz yiyecek var." Kebaptan arta kalanlar. "Hadi, giriş bakalım. Teşekkürler. Çok başarılıydın. İdare edersin, değil mi?"

Fare başını salladı. Wati, heykeller arasında sıçrayarak Billy'yle Dane'in yanma gitti. Onlara Jason'dan haber götürecekti.

58

"GOSS VE SUBBY."

"Evet, Goss'la Subby'ydi."

"Kraken belasını versin. Goss'la Subby."

Goss'la Subby, Goss'la Subby. Bu isimleri, sahiplerine hakaret etmek ister gibi, nefretle söylediler. Kim bilir hangi cehennemden beri böyleydi bunlar. Yüz yıllar boyunca, yenmiş, işkence görmüş ölüler bu isimleri bağırmıştı öbür dünyada.

Dane ve Billy açık alandaydılar. Bakımsız kalmış bir kulenin Camden'daki bir mimar tarafından yapılmış terasındaydılar. Dane'in güvenli evlerinden de mahrum kalmışlardı. Bu yüzden şehirdeki binaların üst katlarına çekilmişlerdi. Şimdi bulundukları bu yer karanlık, toz içinde bir odaydı. İri parçalar halinde şerit şerit olmuş kirlerin içinde oturuyorlardı.

"Masada gördüğün kâğıtta eski çalışanların adları mı vardı?" dedi Dane sonunda.

"Evet," dedi Kaptan Kirk biblosuna girmiş olan Wati. "Grisamentum zamanındaki herkes."

"O şimdi de buralarda," dedi Billy.

"Evet. Ne demek istediğimi anladınız işte. Onunla çalışanların listesi. Cesetler, doktorlar, ateş büyücüleri."

"İsimleri?" dedi Dane.

"Barto adında bir herif var. Tanıyor musun? Gördüğüm notlarda ölüm büyücüsü olduğu yazıyor. Byrne var, elbette. Smithsee bilmem ne diye biri daha var. Cole adında bir adam."

"Cole mu? Dur bir dakika," dedi Dane.

"Ne?" dedi Billy.

"Cole bir ateş büyücüsüdür."

"Öyle bir bilgi okumadım," dedi Wati. "Sadece üniversitede olduğu yazılıydı. Neden? Onu tanıyor musun?"

"Adını duydum. Griz'in öldüğü zamandan hatırlıyorum. O zaman duymuştum. O bir ateş büyücüsüdür." Kararsızlık içinde Billy'ye baktı. "Bir ateş ustası."

"Evet, anladım. Ama neden..."

"Grisamentum'un yakılma töreni yapılırken. Söylendiğine göre. Ama... Adam *ateşle* çalışıyor."

Son geldiğinde her şeyi yutacak olan ateşti. Ateş ve Grisamentum'un organizasyonundaki taşlardan biri olan Adler'in çevirdiği dolaplardı. Bu ikisi, bilinmeyen bir sebeple birbirine bağlıydı.

"Grisamentum *nerede*?" dedi Billy.

"Bilmiyoruz. Bunu sen de biliyorsun. Wati–"

"*Nerede* sorusundan daha fazlası var, değil mi? Bir neden göremediğini mi söylüyorsun?"

"Onun dünyayı ateşe vermesi için mi? Hayır. Hayır. Ne planladığını anlayamıyorum." Hâlâ, ona katılamayacak kadar kararsızlardı.

"Bulacağız," dedi Billy. "Cole'un bu işin neresinde olduğunu bulalım." Ayağa kalktı, gerindi. Aşağıdaki arabalara baktı. "Ne halt ediyorlar orada öyle?"

DÖVME İŞ BAŞINDAYDI. Onlarca yıldır onunla çalışan kiralık adamları, öfke ve şiddet kusuyor, önce elde edip sonra kaybettikleri avı geri almak için her yolu deniyorlardı.

Kaos Nazileri bir şey değildi, elbette. Artık onlardan kimse korkmuyordu. Deniz onları boğmuş, çığlıklar atarak gebermişlerdi. Bağımsız çalışanlar, tam zamanlı yumruk adamlar ve diğerleri, baş umacı pozisyonunda açık oluştuğu için mutluydular. BYS nöbetçileri, bu şiddetin ve saldırıların bir parçası olmak istemiyorlardı. Wati Camden'da sığındıkları odaya girip çıkıyor, bir şeyler yapıyor, bazen durumu düzeltiyor, bazen de başarısız oluyordu.

"Dövme iyice çıldırdı," dedi Collingswood. "Ne yaptığını sanıyor? Kimse onunla konuştu mu?"

"Hayır," dedi Baron. Yanaklarını şişirerek ofladı. "Onu bulamıyoruz."

"Bizden izin alacak değil ya," dedi Vardy. Üçü de suratlarını asıp oturdular.

"Hadi," dedi Baron. "Sizi surat asın diye işe almadım. Yeter artık."

"Dövme savaş ilan etti," dedi Vardy. "Goss'la Subby'yi *buraya* gönderdi. Mahkûmlarımızla uğraşıyor."

"Dane'le Billy de *benim ofisime* adam sokuyor," dedi Collingswood."

"Yani seni asıl rahatsız eden ofisine izinsiz girilmesi," dedi Baron sinirli bir tavırla. "Kalemlerinin yeri değişince *gerçekten* tepen atıyor, öyle mi Kath?"

Collingswood Baron'a dik dik baktı. "Evet. Hem o, hem de şu korkunç ölüm."

Birbirlerine baktılar.

"Kimse bizi artık önemsemiyor," dedi Baron. "Tam ortada kaldık. Bu hiç iyi değil."

"Hadi, patron," dedi Collingswood. "Topla kendini."

"Burada oyun oynamıyoruz," dedi Baron. "Dane'le Billy bizden daha çok şey biliyorlar."

"Böyle olmaz," dedi Vardy. Açık ve kesin bir dille ifade etti. "Burada oturup duruyoruz. Her şey etrafımızda dönüp duruyor. Artık *otoritemizi* ortaya koymanın vakti geldi. Tutuklamalarla işe başlamak gerek. Kendi tarzımızla."

"Bunu nasıl yapacaksın?" dedi Baron. "Nerede olduklarını bile bilmiyoruz."

"O halde bir şeyler yapmalıyız. Ne bildiklerini biliyoruz. Bir, kıyametin geldiğini biliyorlar. İki, mürekkep balığı yok olduğu için bunu biliyorlar. Ve üç, birisi, her neredeyse, bir sebepten dolayı, olayları bu şekilde planlıyor. O halde yapacağımız şey, dağa çıkıp Muhammed'e gitmek."

Baron boş boş baktı. "Muhammed de kim?" dedi. "Neredeymiş bu dağ?"

"Ona tırmanılmıyor," dedi Collingswood.

"Onların peşine düşmeliyiz," dedi Vardy.

"Dağda mı peşlerine düşeceğiz?" dedi Collingswood.

"Hey Tanrım, çeneni kapar mısın?" diye bağırdı Vardy. Collingswood hiç sesini çıkarmadı. "Onlara yem atmamız gerek. İstedikleri, *bekledikleri şeyle ilgili.* Onları ne dışarı çıkarır? Herkesi ortaya çıkaracak olan nedir?" Bekler gibi yaptı.

"Ah, kıyamet," dedi Collingswood.

"İşte bu kadar," dedi Vardy. "Kıyametin kopmasını bekliyorlar. O zaman biz de koparalım."

Londra'da, Heresiopolis'te, çekici olan buydu. Birkaç günde bir bazı gecelerde kehanette bulunulurdu. Çoğundan bir şey çıkmazdı, güneş batarken, kehanette bulunan peygamber, utanç içinde kuyruğunu kıstırıp uzaklaşırdı. Bu çok özel bir utançtı, inançlarını terk etmiş eski müminler, beklenmeyen sonla gelen öbür dünyanın "hesaplarını" –suçlar, itiraflar, ahlaksızlıklar– düşünerek birbirlerinin gözlerine bakmaktan kaçınırdı.

İnananlar, kendi hallerince evrenle temas kurmaya çalıştılar. En tuhaf topluluklar bile kendi sonlarını çağırma konusunda ilerleme kaydediyordu. KTSB'nin, bu gizli güçleri çözmek konusunda belli bir şöhreti vardı. Ama Vardy'nin vurgulamak istediği şey, bu kıyamet senaryolarının çoğunun, bir topluluk etkinliği olduğuydu. Eğlence niyetine. Bunlardan birini atlamak, önemli bir dinbilimsel hata olabilirdi.

Bu küçük grupların hangisinin etkin olduğunu bulmaları gerekiyordu. Kıyamet varsayımı saçmalıkları, saha çalışması ya da sosyal etkinlik gibi görülüyordu.

Baron'la Collingswood şaşkın şaşkın baktılar. "İşe yaramaz," dedi Collingswood. "Herkesi bir anda ortaya çıkartacak kadar büyük bir kıyamet kopartılamaz. Etrafta bu kadar çok şey olurken... Çok etkileyici bir şey yapman gerek. Yerin kulağı var, bunun gerçek olmadığını öğrenebilirler. Kanmayabilirler."

"Bunun bekledikleri o *son* olabileceğini düşünürlerse, ortaya çıkacaklardır," dedi Vardy. "Hayal ettiğin kıyametin gerçekleştiğini düşünsene."

"Evet, ama..."

"Hayır, haklısın. Kıyamet taklidi yapamayız. Kimsenin planlı olduğunu anlamayacağı şekilde, küçük bir kıyamet koparmalıyız... Ha 'bir' dedim. 'Büyük bir şey.' Tek kıyamet yetmezse." Vardy dimdik olmuş, kabarmıştı. "Elimizde tarikatların listesi var." Parmaklarını şaklattı. "Herkes krakeni biliyor artık, değil mi? Yaklaşmakta olan şeyin onunla ilgili olduğunu da biliyorlar. Öyle mi? Öyle."

"Aklında ne var senin, arkadaşım?" dedi Collingswood.

"Herkes dünyanın sonunu bekliyor. İlk biz başlatalım ve onlara beklediklerini verelim. Dediğin gibi, taklit edemeyiz. Söylentiler yayacağız. Her şey gerçekmiş gibi olacak. Bütün ayrıntılara dikkat edeceğiz. Böylece gerçek olduğuna inanacaklar. Belli dedikodular uyduracağız. Gerçeğe ne kadar yakın olursa, o kadar işe yarar. Ahtapot diyemeyiz belki, ama *hayvan* tanrısı olan neyi biliyoruz? Kıyametini öne çıkarmaya hevesli kim var?"

Dosyalarını karıştırmaya başladı. Collingswood da ona katıldı. Baron onlara bakıyor, sadece oturuyordu.

"Siz delirdiniz mi?" dedi. "Dünyanın sonu partisi yapıp herkesi toplayacaklarmış..."

"Bunlar nasıl?" dedi Collingswood. Vardy onun işaret ettiği yere baktı.

"Onları ikna edecek gücümüz yok," dedi. Aramaya devam ettiler.

"Bunlar?"

"Hayır."

"Peki bunlar?"

"Onların mürekkep balığıyla ilgisi yok."

"*Ne* yaptığınızı *sanıyorsunuz*?" dedi Baron.

"Evet, ama dedikoduları çabuk yayabilirsek fark etmez. Bunlarınki de büyük bir hayvan," dedi Collingswood. "İnsanların duyacağı şey bu olur."

"Belki," dedi Vardy. "Yalnız bir sorun var," dedi. "Başka bir kâğıttaki bir şeyi gösterdi. Baron, ne hakkında tartıştıklarına baktı. "Çok yakında gelecek olan bir başkası da var. Hayvanlı bir şey değil ve peygamberlerini oyalamak çok zor. İki kıyamet birbirine çok yakın sürelerde olursa, kimse inanmaz."

"O zaman aynı günde yapalım," dedi Collingswood.

Baron "Siz, ne...?" diyecek oldu ama Vardy bir bakışıyla onu susturdu. Collingswood'un teorisini küçümser gibiydi, ama sonra birden, hayranlıkla ona baktı.

"Neden olmasın?" dedi. "Neden olmasın? Eğer doğru *sözleri* yayabilirsek, küçük bir kıyamet kopartabiliriz. Sadece herkesin, bunun bir hayvan tanrıyla ilgili *olabileceğine* inanması yeterli. Herkes bu konuda konuşursa... Küçük tuzağımızın işe yarama olasılığı daha da yükselir."

"Tuzakçık," dedi Collingswood.

"Çok çarpıcı. Olabilir. İki kıyamet birden. Düşünsene."

Vardy'yle Collingswood birbirlerine baktılar. Kahkahayla gülerek başlarını salladılar.

"Bu *asıl* olayı değiştirmeyecek," dedi Collingswood. "Ama onun da ne zaman... Hadi, canlan, patron," dedi Collingswood, Baron'a. Şefkatli bir tavırla yanağını tıpışladı.

"Pekâlâ," dedi Vardy. "Demek ki, bir değil, iki kehanetimiz var. Benim telefon etmem lazım."

59

DENİZ ELÇİLİĞİNE hiddetli bir delegasyon geldi. Böyle bir grubun münakaşa edip muhaliflik yapıp da uyarılmamasına imkân yoktu. Uyarıldılar. Bu yüzleşmenin ardından dedikodular yayılmaya başladı.

Çoğu yanlış sayılmazdı. Birkaç abartı vardı belki, birkaç gün sonra, *yemin ederim el bombaları atıyorlardı, çılgınca büyüler yapıyorlardı, her şey kontrolden çıkmıştı*, türünden konuşmalar geçmeye başladı. Hikâye ne kadar büyük olursa, anlatan kişi de o kadar meşhur oluyordu.

Gerçek, çarpıtılmaya müsaitti. Bir motor konvoyu göründü. Adamlar, birkaç da kadın, art arda dizilmişti. Motor sürdükleri için, kaskları vardı. Ama arabalardan çıktılar. Kavşaklara konuşlandılar. Kasklarının renkli camları, yüzlerini gizliyordu. Onlar ortaya çıkınca, sokaklarda kimse kalmamıştı.

Cadde üstündeki evlerin pencerelerinde toplananlar, dışarıdaki bu tuhaf insanlara tedirgin gözlerle bakıyordu. Detayları anlamanız gerekmiyordu, zaten onlar da anlamadılar. Sözlerle ifade edilemeyen bir şekilde, sokağın sonundaki evde bir sorun olduğunu biliyorlardı. En büyük arabadan iki kasklı adam çıktı. Üçüncü bir kişiye eşlik ediyorlardı. Punk saçlı ve dehşet saçan biriydi. Ağzı kapatılmıştı. Adamlar onu ortalarına alarak evin ön kapısına geldiler.

"Arkanı dön," dedi adamlardan biri. Ceketinde delikler vardı. Bu deliklerden mürekkep gözler bakıyordu. Ne bir simge, ne atölyeden geçmiş bir beden, ne de bir ağızlık vardı: Bu, patronun kendisiydi. "Senin bu kahrolası şöhretin," dedi Dövme. Üstünü örten kıyafetlere rağmen, sesi gayet net çıkıyordu. Sokağa baktı. Dövme'yi taşıyan adam titredi.

"Benim bazı kontaklarımı ziyaret ettiğini duydum. Benim olan bir şeyi tutuyorlardı ve sen duruma *müdahale ettin*. Sonuçta, uğruna çok zaman ve para harcayarak elde ettiğim bir şeyi, senin yüzünden kaybettim. Buraya gelmemin sebebi, *bir*, bu doğru mu? Ve *iki*, eğer doğruysa, gerçekten böyle davranmaya devam mı etmek istiyorsun? Benimle savaşmak mı istiyorsun?"

Hiçbir şey olmadı. Saniyeler geçti. Dövme fısıldadı. *Bana cevap ver, okyanus bozuntusu. Beni duyduğunu biliyorum.* Ama posta kutusundan ne bir şişe atıldı, ne de bir mesaj geldi. "Sen ve senin doğa güçlerin. Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Bana bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle. Neler olduğunu söyle. Hiçbir şey güvende değil artık. Sen de bizim gibi yanabilirsin. Senden korkmuyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama savaştan kaçamazsın. Sen benim kim *olduğumu biliyor musun*?"

Edepsiz mürekkebin son sözleri, şu eski, bildik tehdit, bir şeye yol açtı. Bir titreme oldu. Ama denizin evinde hiçbir şey olmadı.

Deniz, Dövme'nin mekânını basmıştı. Dövme bunun intikamını alacaktı. Bedeli ne olursa olsun. Bir doğa gücüne savaş açmaksa, çok büyük bir bedeldi. Suya bombalar atabilirdi. Dalgaların altında, hiçlik delikleri açabilirdi. Denizi zehirleyebilirdi. Dövme bu savaşı kazanamasa bile, denizin çıkarları ve tarafsızlığını bozması, savaşı büyütebilirdi.

Ama kimse, hor görülen, dışlanan Nazilerin karıştığı bir saldırıyı önemsemezdi. Dövme, kendine yandaş bulamayabilirdi. Umacı çalıştırmanın dezavantajı da buydu. İşte bu yüzden, deniz riski göze almıştı. İnsanlar, onun orada olduğunu kesinlikle biliyorlardı, şehrin altına oyulmuş mağaralardan çıkan tuzlu suyun her molekülü ısrarla içe çekiliyordu. Yeni okyanus mağaraları oluşuyordu. Ama kimse bunu kabul etmek istemedi.

"Kendini savunmak için ne diyeceksin?" dedi Dövme. "Tekmele," dedi, üstünde bulunduğu adama. Adam ona söyleneni yaptı. Bu hareket ne kapıda, ne de başka bir yerde bir değişiklik yaratmadı. "Bir daha işime karışırsan, bunu savaş sebebi sayarım," dedi Dövme. "Arabaya," dedi üstünde bulunduğu adama. Adam sarsak adımlarla arabaya girdi. Dövme, kendisini sindirdiği için denize kızgındı.

Dövme bile, denizi sindiremezdi, herkes böyle düşünüyordu. Denizi kimse sindiremezdi. Bu sözler hemen yolunu buldu.

TARİHTE MİDE BULANDIRAN bir sarsıntı daha. Tarif etmesi imkânsız bir değişim, başka bir tarih cetveli, eritilmiş, aynı gibi görünen, ama aynı olmayan bir şeydi bu. Bulutların arasında o tuhaf öfkeden, çatışmadan fazlası vardı. Hafıza göksel bir kavgayla sükûta karşı çıkıyordu. Her yeni patlama, Londralıların beynini kemiriyordu. Sadece çok akıllı olanlar bunun sebebini anlamıştı. Kafa karışıklıkları ve afazi hali: Bu savaşın birer parçasıydı.

Marge cephe gerisinin yeterince içinde olduğunu düşünüyordu. Ani unutkanlıkları oluyor, sanki kafasına iğneler saplanıyordu.

Ona göre hâlâ dün geceydi. Bütün bu gariplikleri onu çok kızdırmış, yormuştu. Arkadaşının çağrısına, sonunda cevap vermişti. Eserlerini sergilediği galerilerden birinde, iki erkek ve iki kadından oluşan, kendilerine Yorgunlar diyen küçük bir grup, birbirleriyle endişelerini paylaşıyordu. Marge, bu sanat işlerine dayanılarak, yarı tükenmiş, Bir Nevi Yorgun olarak adlandırılmıştı.

İş arkadaşlarıyla görüşmüyordu. Ama Yorgunlar, birkaç günde bir onu arıyor, yemeğe, bara, sergilere davet ediyorlardı. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Diane adlı kadın. Eritilmiş plastik kalemlerden bazı işler yapmıştı. "Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Marge. "Kusura bakma, işlerim çok yoğundu."

"Özür dileme," dedi Bryn. Kitapların içine rastgele portreler çizen bir sanatçıydı. Marge'a göre, yaptığı şeyler boktandı.

O gece rolünü oynayabileceğini düşündü. Ama bardaki sohbet, sanat sohbetine kayınca, çok önceden bitmiş olan bir hayata geri döndü. Dövme atölyelerinin, kitapçıların, ucuz restoranların önünden geçerken, kendi içine gömülmüştü. Polis ve itfaiye arabaları sirenler çalarak geçti.

"Dave'den haber aldın mı?" Marge'ın zorlukla hatırladığı birini sordular. "Bahsettiğin aracıyla anlaşabildin mi?" "Taşındığıma ben bile inanamıyorum. Ev sahibim berbat biri," dedi biri.

"Nasıl *oldun*?" dedi Bryn. Marge başını sallayıp gözlerini devirdi. *Sorma* der gibi. Çok işi vardı, yetişemiyordu, zaman yetmiyordu. Bryn fazla üstüne gitmedi. Sinemaya, oradan da bir gece kulübüne gittiler. Bryn'a uğradıktan sonra, Ellen adlı kadının evine çorba içmeye gittiler. Dedikodu yapıp yaratıcılık saçmalıklarından konuştular. Londra rahatlamıştı.

Old Compton caddesinde mucize: Soho o gece çok hoştu. Herkes salsa yapıyordu, Blackwell'in kitapçı dükkânının önünde hâlâ eğleniyorlardı. Kafeler kaldırımlara taşmıştı. Bir yabancı, elindeki fazladan kapuçinoyu küçümser bir bakışla, omzunu silkerek Marge'a uzattı. Marge gözlerini devirdi, ama kapuçinoyu aldı. Finans dünyasının boş tapınakları gökten onlara bakıyordu: Kötülük buralara ulaşmamıştı daha, Marge arkadaşlarıyla oynarken onlar hoşgörülü tavırlarıyla izlediler, tıpkı Londra'daki gibi.

Çoktan gece yarısı olmuştu ve Marge'ın geceyi bitirmeye niyeti yoktu. Geceden kalanlarla, havada uçuşan kâğıt çöplerinin, sanki dünya yanmak üzere değilmişçesine birinci bölgede dolanıp duran arabaların ışıkları arasında içmeye devam etti. Sabahın erken saatlerinde de biriyle tanıştı.

"Tamam, seni vahşi çiçek," dedi Diane. Ertesi gün olmuştu. "Çok güzeldi, çok uzun zaman olmuştu, arıza çıkarmayı bırak." dedi. Marge sarılıp vedalaştı, Tottenham Court caddesindeki metro istasyonuna doğru uzaklaşırken, "Kendine iyi bak," dedi. "Dikkatli ol."

"Tamam," dedi Marge arkasını dönerek. *Olurum.* Ne zamandan beri evi ev gibiydi? Taksiye bindi. Hayalet ya da tuzak sokaklar yoktu, elbette: Sürücünün tecrübesi, yol bilgisi, onu bundan kurtarıyordu. Evine en yakın ana caddeye kadar taksiyle gitti, orada inip, Doğu Londra'nın gecekondu mahallelerine doğru yürümeye başladı.

Etrafta yıkık duvarlar, tahtalar, tel örgüler, harç ve tuğla kalıntıları vardı. İnternet üzerinden bulduğu adam, onu bekliyordu.

"GEÇ KALDIN," dedi. Eve girdiklerinde odaların daha kuru, daha güzel olduğunu gördü. Marge daha kötüsünü bekliyordu. Küf rengi döşemeler arasında toz içinde bir bilgisayar, video oyunlarının yer

aldığı bir konsol vardı. Kapüşonlu bir tişört giymiş olan adam elli yaşlarındaydı. Sol gözü çok tuhaftı, takma cam bir göze benziyordu. Ama sonra, göz çukuruna bir kapının anahtar deliği düzeneğinin lehimlenmiş olduğunu fark etti. Marge gördüğü şey karşısında geri çekilmedi, dudakları bile oynamadı.

Anahtar deliğinin ön yüzü gözüne denk gelecek şekilde monte edilmişti. Her şeyi bir anahtar deliğinden görüyordu. Her gördüğü şey, yasa dışı bir sırdı.

"Geç kaldın."

"Sen Butler'sın, değil mi?" dedi Marge. "Geciktim, evet. Ne yaparsın, trafik berbattı." Çantasından lastikle tutturulmuş bir deste para çıkardı. *Eğer kıyamet kopmaz da gebermezsem, parasızlıktan gebereceğim*, diye düşündü.

İçerideki havada girdaplar dönüyordu. Bunlar görüşünü bozuyordu. Kül tablaları, lambalar, hareket etmemeleri gerekirken, hafifçe sarsılır gibi oluyordu. "Neyse," dedi Marge. "Taksicilerin bilmediği yerlerde oturmasaydın sen de."

"Bulmak çok mu zordu sanki," dedi adam. "W5'de bir ana cadde var. 1960'lardan beri orada. Dönerken oradan git. Koruma istiyorsun, değil mi? Neyden korunacaksın?"

"Yaklaşan *o şeyden*."

"Dur bakalım," dedi adam. "Ben sihirbaz değilim."

"Ha, ha," dedi Marge. "Ben birini arıyorum. Peşini bırakmam gerektiği söylendi, ama bırakmayacağım. O şey hakkında benden daha fazlasını bildiğine eminim. Şimdi *bana* öğrenmek istediğim şeyi *anlat*."

Anahtar deliğinden bakan adam başını salladı, parayı aldı. Saydı. "Cin olabilir," dedi. "Gelen şey, ateş. Belki biri onların canını çok sıkmıştır."

"Cin mi?"

"Evet." Adam anahtar deliğine hafifçe vurdu. "Bu düşünce. Ateşler. Biliyorsun. Her şey bir anda yok olacak."

"Ne?" dedi Marge.

"Her şey yanacak ve hiç var olmamış olacak." Marge yine anlamadı. "Finchley'de bir depo vardı. Banyo mağazası ile Pizza Hut

arasında bir yerlerde. Orayı iyi biliyorum, çünkü sık sık giderdim, çünkü orayı *gördüm*." Gözündeki metale hafifçe vurdu. "Ama bu günlerde 'gördüm,' demek bir şey ifade etmiyor. O depo yandı. Artık hiç var olmamış durumda. Banyo mağazası ile Pizza Hut birleşti. O depodan geriye sadece külleri kaldı.

"Başlangıca doğru yandı." Adam yandaki odaya yöneldi. Marge onu duyabilsin diye sesini yükseltti. "*Herkesin* kafasından çıkartamazlar daha, ama bu bir başlangıç. Devamı gelecek. Bin papeline bahse girerim. Belki de karşı çıktığın şey budur."

"Belki."

"Yani, hepimiz karşıyız, ama çoğumuz bela peşinde koşmuyor. Üstelik, sadece kıyamet değil. Çok yakında bir seçim yapman gerekecek. Bu da çok aptalca." Odadan geri geldi, Marge'a doğru bir iPod attı. Çizik içindeydi. Kullanılmıştı. Eski bir modeldi."

"Benim iPod'um var," dedi Marge.

"Çok komik. Aleti aç, ama çalıştırma. Her şeyin ortasında kalana kadar bekle."

"Ne var içinde? Queen şarkıları mı?"

"Evet. 'Fat Boottmed Girls' ve 'Bicycle'. Sen her şeyden çok kendine karşısın. Bu çok amaçlı bir alettir. Dikkatli kullan. Sana *birazcık* cin, *birazcık* sürü çobanı, ya da silahçı, ya da Kaos Nazileri, ya da sonun gelişinde etkili olan çoklu seçenekler sunacak. Ama şansını fazla zorlama."

"Çoklu seçenekler ne demek?"

"İki tane geliyor, öyle duydum. Biri ateş olmayabilir. İnanabiliyor musun? Ragnarök türü bir hayvan ve korkunç bir şey daha."

"*Hayvan* mı dedin? Ne demek bu?"

"Dinle." Ona verdiği aleti gösterdi. İçinde koruyucu sesler var. Gümbürtü koptuğunda onu *dinlersen*, seni korur. Umarım seversin. Kimsenin *dinlemesine* de izin verme. Bela kokusu alırsan hemen çalıştır. Pili bitmesin, dikkat et. Onu besle."

"Neyle beslenir?"

"Müzikle tabii. Çalma listesi ekle. Sevdiği şarkıları koy."

"Nereden bileceğim?"

"Hiç hayvan beslemedin mi? Bul işte."

"Ne kadar gücü var?"

"Fazla yok. Hislerinle hareket edeceksin. Biraz dua, biraz da şansla idare edersin. O yüzden dırdır etme."

"Sağol," dedi Marge. "Tamam."

"Sana kaçmak için biraz zaman kazandırır, o kadar. Kaçarsan, üstünlüğün olur. Çünkü nasılsa kaçacaksın."

"Seçeneklerle neyi kastettin?"

Omuz silkti. "Kıyametle ilgili bir sürü senaryo var. Ama bu, ne zamandır duyduğum ilk *birleşme*. Bu kez hayvanlarla püritenler birleşmiş. Şu anda olanlar..."

"Hayvanlar mı?"

"Bir tür hayvan tanrı olduğunu var sayıyorlar. *Anladığım* bu." Kafasına vurdu. "Yakında öğreniriz. Bunu kaçıramam. Kıyamet, zaten yeterince önemli, bir de *iki* kıyamet birden? Bundan kaçması gereken *sensin*, ben görmek isterim."

"Yapamam. Sanki... Herkes bunu bekliyor. Neyse, benim..." Marge elindeki iPod'u salladı.

"Sadece sana kaçacak zaman tanır," dedi adam.

"Şey diyecektim..." Marge ağzını oynattı, ama sesi çıkmadı. "Kaçmak istediğim bir şey var... Bu şey, çalan müzik... Goss ve Subby'yle karşılaşırsam..."

Bu isimler ağzından çıkınca bir sessizlik oldu. Adamın soluğu kesilmişti. Yüzü birden değişti.

"Biliyorum," dedi. "Kara listede olup da insanların bunu duymaması mümkün mü? Bu yüzden uzak durmalısın."

"Bu şey.." Marge iPod'u gösterdi. "Bana yardım edecek, değil mi? Eğer..."

"Onlara karşı mı?" dedi adam. "Hayır. Onlara hiçbir şey yapamaz."

"Uyarın için teşekkürler. Dikkatli olacağım. Yine de, bana şu hayvanlı kıyamet hakkında biraz daha bilgi verirsen sevinirim. Tanıdığım biri o işin içinde olabilir."

60

DANE VE BILLY, üniversitenin kampüsünde, pejmürde kıyafetlerle dolaşıyordu. Göze çarpmamak için özellikle böyle giyinmişlerdi. Bir internet kafeye girip, Profesör Cole'un odasının nerede olduğunu öğrenmek zor olmamıştı. Çalışma saatlerini de biliyorlardı.

Hazır internete girmişken, Billy Marge'ın MySpace hesabına da baktı. Leon'un fotoğrafını koymuştu. Kayıp ilanı vermiş, telefon numarası olarak da, onun bildiğinden farklı bir numara yazmıştı. Billy çok şaşırmıştı. Sayfanın çıktısını aldı.

"Eğer bu adam o kadar iyi bir büyücüyse," dedi Billy. "Neden burada Shitechester'deki bir okulda çalışıyor? Onun karşısına çıkmamız aptalca olmaz mı?"

"Karşısına çıkacağımızı kim söyledi?" dedi Dane. "Böyle bir niyetimiz yok. Sadece bilgi istiyoruz..."

"Olabilir. Dediğin gibi, her şey ona bağlıymış gibi görünüyor. Ateş ve diğer şeyler. Sence biz–"

"Evet, biliyorum. Olabilir."

Wati gelemedi. Grev zayıflıyordu. Ona çok bağlı olan üyelerine rağmen.

"Bekleyecek vaktimiz yok," dedi Dane. "Bir şey bulup bulamayacağımızı öğrenmemiz gerek. Bu bulduğumuz ilk ipucu. Yapmamız gerekeni yapacağız. Hazırlıklı ol."

Bu herkesin son hamlesi olabilirdi, ama her şeyi yapamazlardı, her işi halledemezlerdi. Öbür dünyayı düşünerek ellerinden geleni yapmışlardı. Dane, çalıntı bir telefondan haham Mo'yu aramıştı. Simon iyileşiyordu. Onu öfkeli tüm eski benlerinden arındırıyorlardı. "Mahvolmuş, çok zayıf düşmüş, ama iyileşecek," demişti Mo. Sanki bir şey fark edecekmiş gibi.

Billy'yle Dane koridorda bekliyorlardı. Cole'un orta yaşlı sekreteri ve üç öğrenci, onlara merakla baktılar. Billy'yle Dane zoraki gülümsemek zorunda kaldılar. Cole'un korumaları olmalıydı. Yapabilecekleri en kötü planı yapmışlardı. Son öğrenci de Cole'un odasından çıkınca, Billy sıranın en önüne geçti. "Sakıncası yok, değil mi? Çok önemli bir konu var da..." dedi öndeki genç adama.

"Hey, sıradayız," diye yakındı genç adam. Ama fazla ısrar etmedi. Billy, kendisi de öğrenciyken bu kadar çıtkırıldım mı olduğunu merak etti.

İçeri girdiler. Cole başını kaldırıp baktı. "Evet?..." dedi. Çirkin bir takım giymiş, orta yaşlı bir adamdı. Kaşlarını çattı. Açık tenli, tuhaf derecede koyu renk gözlüydü. "Kim?..." Gözleri açıldı, ayağa kalktı. Masaya tutundu, iki adama yaklaştı. Billy masanın üstündeki gazetelere, dergilere, kitaplara baktı. Cole ile okul üniformalı bir kızın, bir şenlik ateşinin başında çekilmiş fotoğrafını gördü.

"Profesör," dedi Dane gülümseyerek. Elini uzattı. Billy kapıyı kapattı. "Bir sorumuz olacaktı."

Cole afallamıştı. Tedirgin bir tavırla Dane'le tokalaştı. Dane onu kendine çekti, kolunu burkup yere düşürdü.

"Büyücülük oynayacak zaman değil," dedi. "Eğer bu adam düşündüğümüz kişiyse. Bence neler olduğunun farkında. Belki de yangını o çıkaracak... Tek şansımız *aptalı* oynayıp acımasız olmak."

Dane Cole'u yere yatırdı, kapıyı kilitledi. Cebinden çıkardığı silahın kabzasıyla iki kere vurdu. Hiç ses çıkmadı.

"Billy?" dedi Dane.

"Evet?" Billy, delikler açılmış kapının önünde iki yer buldu. Bıçağıyla oymaya başladı. Telden yapılma bir figür ortaya çıktı. Başka büyü görünmüyordu. "Tamam," dedi.

"Çıkış?" dedi Dane. Billy hızla pencereye gitti.

"Bir kat aşağı, çimlerin üstüne." Fazerini Cole'a doğrulttu.

"Profesör," dedi Dane. "Bunun için kusura bakmayın. Ama bir daha büyü yaptığınızı anlarsam, tekrar etmekten çekinmem. Bazı sorulara cevaplar arıyoruz. Kraken hakkında ne biliyorsunuz? Onu yakmak isteyen sizdiniz, değil mi?" Billy, bir elinde silahı, boşta kalan eliyle, masanın üstündeki kâğıtları karıştırdı. Raflara baktı.

Cole'un yazdığı kitap ve makaleleri buldu: *Molekül Fiziği Temel Kitabı*, kesilmiş kâğıtlar, ısı bilimi hakkında düzenlenmiş bir cilt. En sondaki cildi yerinden çekince, arkada bir sıra kitap daha olduğunu gördü. Yine Cole'un yazdığı ince bir kitabı aldı: *Anormal Yanmalar.* Cole ve kızının fotoğrafına yeniden baktı.

"Hadi," dedi Dane. Billy bulduğu yayınları, kâğıtları bir torbaya tıkıştırdı. "Bunlar zararsız olabilir mi?" dedi Dane. "Bir şey yapmaman için seni götüreceğiz. Kötü bir şey olmasın diye. Bizimle geliyorsun. Eğer temiz çıkarsan, sana bir özür borçlu oluruz. Ne diyeyim... O zaman da özür dileriz. Krakenden ne istedin? Neden her şeyi yakmak istiyorsun?"

Bir gürültü oldu. Cole'un gözü Billy'deydi. Adamın kafasından siyah dumanlar çıkıyordu. Dane yanık saç kokusu aldı.

"Ah, kahretsin..." dedi. Cole ona bakmıyordu bile. O, kitaplarını, fotoğraflarını toplayan Billy'ye bakıyordu. "Kahretsin..." Şimdi Cole'un elbiselerinden de dumanlar çıkmaya başlamıştı. Dane dişlerini gıcırdattı. "Billy, Billy," diye seslendi. "Gidelim."

Cole için için yanıyordu. Dane küfürler ederek ondan uzaklaştı, Cole'un yaydığı ısıdan yanan ellerini sallayarak soğutmaya çalıştı. Cole şimdi dört ayak üstünde duruyordu. Dişlerinin arasından kıvrıla kıvrıla yükselen dumanlar çıkıyordu.

"Kızıma ne yaptın?" diye bağırdı. Ağzından alevler fışkırıyordu.

Billy ona ateş etti. Adamı vurmuştu. Duman da bir anda dağılıverdi. Yerde sırtüstü yatan cesede baktılar.

"Gitmemiz gerek," dedi Dane.

"Dur. Onu gördün. Sandı ki, biz..." Kapı çalındı.

"Profesör?"

"Pencereye," dedi Billy Dane'e. "Gidelim."

Ama kapı aniden açıldı, Billy sendeledi. Sekreter kadın kapının eşiğindeydi. Etrafı gölgelerle sarılıydı. Ellerini kaldırdı. Billy ona ateş etti, ama ıskaladı. Kadın kendini yan odaya attı. Billy cesaretini topladı, zaman kadın için yavaş akıyordu. Billy yeniden ateş etti.

Dane camı kırdı, ani bir hareketle Billy'yi tuttu, onu dışarı çekti. Dane'in küçük büyüsü, düşüşlerini bir saniye için yavaşlattı. Yine de, çimlerin üstüne doğru hızla düşmeye devam ettiler. Ama en

azından bir tarafları kırılmayacaktı. Çevredekiler onlara bakıyordu. Dane'le Billy ayağa kalkıp perişan bir halde koşmaya başladı. Birkaç kişi cesaret gösterip yollarına çıkmaya yeltendi, ama Dane'in yüzündeki ifade ve Billy'nin silahı onları uzaklaştırdı.

Bağrışmalar duyuldu. Cole pencereden eğilmişti. Onlara doğru tükürdü. Dane'le Billy'nin burnuna yanık saç kokusu geldi. İçleri bulandı. Koşmaya devam ettiler. Üniversite kampüsünden çıkıp şehrin sokaklarına ulaşana kadar da hiç durmadılar.

"ÇOK İYİ GİTTİ," dedi Billy. Dane sesini çıkarmadı.

"Fotoğrafı gördün mü?" dedi Billy.

"Hâlâ yanında mı?"

"Neden dünyanın sonunu getirmek istesin ki?" dedi Billy. "O bir nihilist değil. Fotoğrafa nasıl baktığını gördün mü?"

"Asıl niyeti bu değildir. Yan etkidir. Tesadüfi bir sonuç."

"Tanrı aşkına, onu vurdum," dedi Billy. "Neyin tesadüfi bir sonucu? Krakeni yakmanın mı? Al'ı o mu gönderdi? Neden bunu istemiş olabilir? Tamam, belki. Ama ne dediğini duydun. Kızını kaçırmışlar. Yapanların biz zannetti. Bu da olayın bir parçası."

Tahtalarla kapatılmış bir binaya girip, aldıkları kâğıtları incelemeye başladılar. Genellikle fizik konuları üstüne yapılmış araştırmalardı. Pek bir şey anlamadılar.

"Şu boka baksana," dedi Billy. *Anormal Yanmalar* kitabının sayfalarını çevirdi. Bir şey anlamadı, elbette. Denemeler yoluyla büyüler konulu bir yazı ilişti gözüne. "Küllerin tersine çevrilmesi," dedi. "Aman Tanrım. 'Soğuk Yangın.'" Elinde tuttuğu, alternatif bir yangının el kitabıydı.

"Küllerin tersine çevrilmesi de ne demek?" dedi Dane.

"Eğer doğru anladıysam, 'hafıza ateşi' denen bir şeyle yaktığın zaman elde ettiğin bir şey." Billy sonuç kısmını okudu. "Onları sıcak tutarsanız, kül olurlar: Yeniden soğurlarsa, önceden oldukları yere dönerler." Bu, sonsuz yangın anlamına geliyordu. Tüketmeden yakan bir ateş. Soğutarak yakan, sıfırın altındaki ısılarda alev alan bir ters ateş.

Kitap sayfalarının arasında katlanmış kâğıtlar vardı. Billy bunları okudu. "Hizaya gelirsen kızına kavuşursun. Üç tane 'katakronofilojiston' hazırla. Teslim etmek üzere hazır dursun." Billy'yle Dane birbirlerine baktılar. "Fidye mektubuna benziyor. Çalışması hakkında notlar almış." Kelimelerin altı çiziliydi.

"Bu bizim araştırmamıza ışık tutabilir," dedi Dane.

"Garip olan ne, biliyor musun?" dedi Billy. Fotoğrafı eline aldı. "Bak. Şuna bak. Küçük kız ortada, Cole da onun yanında." İkisi de gülümsüyordu."

"Şenlik gecesi yüzündendir."

"Hayır, ben de onu diyorum. Bak." Fotoğraf eğriliyordu, şenlik ateşi kızın tarafından Cole'un tarafına geçti. Ateşin ışığı garip bir şekilde yüzlerini aydınlatıyordu. Cole kızın bir yanında, şenlik ateşi bir yanındaydı. Billy fotoğrafı salladı. "Bu iki kişinin fotoğrafı değil, üç kişinin fotoğrafı. Bu bir aile fotoğrafı."

Dane'le Billy gözlerini kısarak fotoğrafa baktılar. Dane yavaşça başını salladı.

"Herkes cinlerin çok korktuğunu söylüyor," dedi Dane. "Belki bunlarla bir ilgisi vardır. Bu türlerin evliliği."

"Şimdi de biri kızını kaçırmış. Bizim kaçırdığımızı düşündü."

"O emirlere uyuyor. Yangının arkasında o olsa bile, bu onun planı değil. O sadece ona söyleneni yapıyor."

"Çocuğunu kaçıranları bulursak..." dedi Billy.

"Evet. Biz olduğunu sandığı adamları bulmamız gerek."

BUNUN ANLAMI, BİR AVCI daha mı demekti? Belki. Nasılsa henüz kimse onları yakalayamamıştı. Bu yüzden krakenden uzak duruyorlardı. Londra Kâhinleri ortalıkta görünmese de, şehirdeki sorunlar işleri karıştırmış, Billy ve Dane, tarihin en büyük insan avının hedefi olmuşlardı. Dikkatleri kavanozdaki tanrıya yöneltmek istemiyorlardı. Dane ona dua etti. Sessizce, ama utanç duymadan. Onun huzuruna çıkmayı çok istiyordu, ama onu tehlikeye atamazdı. Zaten yeterince tehlikedeydi, dünyanın sonu geliyordu.

Avcılar ve büyücüler, Dövme'nin vaat ettiği servet için onların peşine düşmüştü. Ufuktaki şeyin yaklaşıyor olması, bunu unut-

tukları anlamına gelmiyordu. Bu soğuk ve korkutucu gerçekle baş başaydılar. Cole'un yazılarını incelerken, Onun kızına bu korkunç şeyi yapanın kim olabileceği hakkında teoriler ürettiler. İnternete girebilecekleri sefil bir kafeye giderlerken de bunları konuşuyorlardı. Yakınlardaki bir sokaktan gürültüler geldi.

"Neydi o?"

"Bu..." Tuğlaların arasından bir homurtu geldi. Sanki bir hazine avcısı, bir uğursuz sürüsü, kendisine vaat edilen servete kavuşmak için onlara doğru geliyordu. Billy'yle Dane saldırıya hazırlandılar. Silahları kontrol edip duvara yanaştılar. Köşeden gelen araba, kamyon seslerinin arasında kendilerine doğru yaklaşan homurtuyla çatışmak, ya da kaçmak için hazır bekliyorlardı.

"Ana yola çıkalım," dedi Billy. "Oraya da gelirler mi?"

"Ya da yolun altına insek?" dedi Dane. Döşeme taşındaki kapağa bakıp başını salladı. Billy olasılıkları değerlendiriyordu. Tedirgin oldu, çünkü başka bir ses daha vardı kendilerine yaklaşan. Dane'le Billy, cam ve kemik sesleri duydular. Yerde yuvarlanan kavanozun sesiydi bu.

"Aman Tanrım," dedi Billy. "Hâlâ peşimde. Geri geldi." Başıyla Dane'i uyardı. "Beni yine buldu."

Arı sürüsü karşılarına çıkmıştı. Böcekten duvar ikiye ayrıldı, yollarını tıkadı. Arıların içinden başka bir gölge belirdi. Sallana sallana yürüyordu. Arılar hortum oluşturmuş, fır fır dönüyorlardı. Vızıltı bir an için durdu. Arı bulutu bir anda geri çekildi. Sanki geri sarılan bir film, ya da demliğe geri giren buhar gibi. Sadece Billy'yle Dane, bir de hafıza meleği kalmıştı.

Billy'nin onayını almak için kendini göstermişti. Tüp bebek peygamberine bağlılığını sunuyordu. Billy'nin, onun düşündüğü şey olmayışı yüzünden duyduğu suçluluğu hissedebilmiş miydi? Hiçbir şey vaat edemeyecek biri olduğunu? Gövdesi yine formalin sıvısı dolu bir kavanozdu. Bu kez içinde yüzlerce küçük parçacık yüzüyordu. Buharlaşıp giden saldırgan arılardı bunlar. Kolları ve başı kemikti.

Ama daha kısalmıştı. Billy'yi takip edip onu koruduğu, muhtemelen birçok kez imha olmuştu. Defalarca parçalanıp yeniden

oluşmuştu. Bu kez, kendini, Billy'nin ancak yarı boyuna gelen bir koruma kavanozuyla yenilemişti. Bu seferki kafatası bir maymun ya da bir çocuğa aitti.

Karanlık sokaktan, dişlerinin takırdadığı duyuluyordu. Billy ona doğru elini kaldırdı. Hafıza meleği çok halsiz düşmüştü. Titredi. Şişe ve kemikten oluşan varlık rahatlamıştı. Hareketsiz duruyordu. Kafatası, yamulmuş kapağından yere düşerek yuvarlandı, çatlayarak parçalandı. Sadece çene kemiği sağlam kalmıştı. Şişenin kapağındaki çıkıntıya tutunuyordu. Şişenin içinde eriyik haline gelen arılar hâlâ oynaşıyordu.

Meleği yöneten güç, müzedeki yuvasına dönen meleği, daha küçük bir şişe ve kafatasıyla yeniden yaratıyor, Billy'ye verilen gücü izleyerek yoluna devam etmesini sağlıyor, onu ararken yolda kırılınca, yeniden yapıyordu.

Dane'le Billy, serserilerin sığındığı bir barınağa gittiler. Yağmur yağması işlerine geliyordu: İçin için yanan Cole'un, üstlerine sinen, hiç geçmeyecekmiş gibi gelen kokusunu alıp götürüyordu. Billy uyurken bile bu kokuyu duyabiliyordu. Rüyasında içine girdiği suda bile bu kokuyu alıyordu. Sıcak, sonra karanlık deniz kadar soğuk, sonra daha karanlık ve daha soğuk, sonra yeniden sıcak. Karanlığın içinde yüzen ışıkların göz alıcı parlaklığını gördü. Bir şehre doğru düşüyordu. Batık Londra'ya. Sokaklar pırıl pırıldı. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu. Göz kamaştıran ışığa balıkların gölgesi vuruyordu. Arabalar kadar büyük yengeçler, yarıkların oluşturduğu caddelerde yürüyordu.

Gökdelenlerin ve yüksek binaların tepelerinde, deniz yosunlarından bayraklar sallanıyordu. Deniz canlılarının kabukları, binaların yüzeyini kaplamıştı. Rüyada Billy batmaya devam ediyordu. Suyun altında avare avare dolaşan insanlar gördü. Batık mağazaların batık vitrinlerine bakıyorlardı. Rahat kıyafetler giymiş insanlar etrafta geziniyordu. Her birinin yuvarlak kaskından hava boruları çıkıyordu.

Yumuşakçalardan eser yoktu. Billy, *bunun bir başkasının kıyamet rüyası olduğunu* düşündü.

Ama rüya ona görünmüştü. Kendi anlamını getirmişti. Batık Londra'nın tam ortasında sular ısındı, kaynamaya başladı. Duvarlar, tuğlalar, çoktan çürümüş ağaçlar yanmaya başladı. Balıklar kaçışmaya başladı. Paslanmış arabalar ve yengeçler, gelen şeyin gücüyle savruldular. Ve geldi. Suyun altındaki Edgware Caddesi boyunca savrulan bir otobüs gibi üst geçidin altından savruldu, yan döndü. Krakenin tankı.

Tuzla buz olmuştu. İçindeki ölü *Architeuthis* şiddetle yere düştü. Döşeme taşlarını sürükledi. Dokunaçları dalgalanıyordu. Lastiksi kalın derisi sudaki akıntıyla hareket ediyor, sağa sola sallanıyordu. Yırtıcı bir yumuşakça gibi değil, akıntıya kapılmış ölü bir tanrıydı. Kraken ve tankın parçaları yerlerde süründü, çatlayarak parçalara ayrıldı. Sular ısındı, püskürmeye başladı. Bir su altı yangını her şeyi yok etti.

BİR KIYAMET RÜYASI DAHA MI? GERÇEKTEN Mİ? Billy Wati'nin sesiyle uyandı. Karanlık, sıcak okyanus onu terletmişti. Cole'un üstüne gönderdiği yanık kokusu hâlâ hissediliyordu. Wati geri dönmüştü. Kaptan Kirk biblosunun içindeydi. Billy gözlüğünü buldu.

"Buradasın," dedi Wati, plastik bir sesle. "Bir şeyler oluyor."

"*Ya, öyle mi?*" dedi Dane. "Ele geçirdiğimiz tek ipucu, bizi neredeyse canlı canlı yakacaktı. Neler olduğunu hâlâ öğrenebilmiş değiliz."

"Belki bunun yardımı olur," dedi Wati. "Belki de budur. Kıyamet."

"Bunu biliyoruz," dedi Billy. "Bu yüzden buradayız."

"Üzgünüm," dedi Wati. "Öyle demek istememiştim. Demek istediğim, iki kıyamet var."

61

ONA KORUMAYI SATAN huysuz büyücü, Marge'ın sorularını cevaplamamış, nereye gitmesi gerektiğini söylememişti. Bildiği halde... Ama Marge, internetteki irtibatları sayesinde nereye bakacağını biliyordu. Bu birbirine rakip, çakışan, iş birlikçi kıyametlerin ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını bulmak, Marge için pek de zor olmamıştı. İnternette her sorunun cevabı vardı.

bir şişe viski. kimseye görünme
bu mürekkep balığı olmalı
L'de görüşürüz.

"Gerçekten mi?" dedi Marge, yüksek sesle.

çıkmam lazım dünyayı kaçıramam

Ölmek ya da yaşamak umurunda değildi. O kıyameti düşünüyordu: Ama artık hiç güvende olamayacağı bir alana girmişti. Bunu nereden bilebilirdi? Arkadaşlarından gelen başka mesajlar da vardı. Onlara cevap vermeyerek onları korumaktan çok küstürdüğünü hissetti.

Leon, diye düşündü. *İyice derine dalıyoruz.* iPod korumasını yanına aldı. Durum değerlendirmesi yapması gerekiyordu. Bu tanrı tanımaz şehirdeki herkes orada olsaydı, öğreneceği şeyler olurdu. Bütün bunların ardındaki mürekkep balığı *ise*, eğer o hayvansa, dolaşan söylentiler onunla ilgiliyse, o zaman Billy'yi bulabilirdi.

Gitmek isteyen? diye yazdı. *Birbirimizi korur muyuz? Ekip olalım, neler döndüğünü öğrenelim.*

Bilmiyorum
Hayır
Hayır
Delirdin mi?

Marge onları boş verdi. Billy dışarıda bir yerlerde olmalıydı. Leon'un olamayacağını biliyordu.

Marge iPod'a çalma listeleri yükledi. Bilgisayardan rastgele seçtiği şarkılardı bunlar. Epey şarkı vardı. Hafızanın tümü dolmuştu. Dışarı çıktı. Sanki bütün dünya onu izliyordu. Kendisini tehdit altında hissediyordu. Yürümeye başladı. Karanlık olduğunda hâlâ yürüyordu. Kulaklığı taktı. iPod'u çalıştırdı.

Sokak lambalarının ışığı, sislerin arasından, yumuşak hüzmeler halinde yüzüne vuruyordu. Yakınlardaki bir kebapçıya yöneldi. Manavın, eczanenin önünden geçti. Bir şarkı çalmaya başladı. Akortsuz, neşeli, cırlak bir ses, *dürt, dürt, dürt, dürt, gayet gayet güzel dürt güzel,* diye şarkı söylüyordu. Açılıp kapanan bir pikabın sesi de ona eşlik ediyordu. Bir şeye sopayla vurulması gibiydi.

Marge bu şımarık, akortsuz sese hayret etti. iPod'un ekranına baktı. Salt'n Pepa grubunun "Push It" şarkısı çalıyordu. İleri sardı. Amy Winehouse'un "Rehab" şarkısına geldi. Hiç tanıdık olmadığı bir düzenlemeydi. O harika, az rastlanır ve bir önceki şarkıda olduğu gibi huysuz, yakınan ve hiç de seksi olmayan sesler, benzer tarzda şarkı söylemeye başladı. *beni terapiye göndermek istiyorlar hayır hayır hayır hayır hayır.* Gitarın sürekli tekrarlayan tıngırtısını duydu.

Şarkıcı pek de coşkulu değildi bu kez, havayı buz gibi soğuttu. Kanye West'in "Gold Digger" şarkısına geçti. *ver ver bana para ver.* Şarkıcı neşeyle söylemeye başladı. Marge artık güvendeydi.

Yeteneksiz şarkıcıların söylediği eski tarz hip hop şarkılarını dinleyerek, sabırla yürümeye devam etti. İçlerinden birini çok beğendi. *bu şehir şehir aahh bu şehir hayalet şehir.* Tempolu alkış sesleri eşliğinde söyleniyordu bu şarkı. Koruyucu, Morrissey'i sevmemişti. Marge korkunca, iPod, Sarah McLachlan'dan "Building a

Mystery" şarkısını çalmaya başladı. Bu şarkının neden orada kayıtlı olduğunu anlayamadı.

"Hey Tanrım," dedi Marge, iPod'a. "McLachlan'ın Lilith Fair turnesi hoşuna gidiyorsa, şansımı Goss ve Subby'yle denemeyi tercih ederim."

Marge bu şarkıyı hızlı hızlı ileri sarınca iPod küstü. Onu neşelendirmek için Soho'nun "Hippychick" şarkısını çaldı. *badadadada.* O acayip barda duyduğundan beri, bu şarkıyı aklından çıkaramıyordu. Dinlemek zorunda olduğu çok daha kötü sesler vardı.

Marge, mahallenin en ücra yerlerine doğru ilerledi. Yüksek binaların dibinde bir süre bekledi. Koruyucusunun mırıl mırıl şarkılarını dinledi. Olacak şeyin olmasını bekledi. Ama tamamen yalnızdı. Yanından geçen bisikletli çocuklar bir şey söyledi. Anlaşılmaz sözlerle dalga geçtiler. Sonra gülüşerek hızla uzaklaştılar. Başka da bir şey olmadı. Kendi kendini yem yaptığı için aptal gibi hissediyordu.

Geldiğinde zaten göreceğiz, diye düşündü. Eve dönerken, iPod'undaki hayalet, *kavga, kavga, kavga*, diye şarkı söylüyordu. Public Enemy çalıyordu.

Sonraki gece, yine yalnız başına, şehrin banliyösüne gitti. Salyangoz kabuğu şeklinde yapılmış çevre yoluna doğru ilerledi. Yolun merkezini kolayca buldu. Erken gelmişti, beklemeye başladı.

"DİNLE, BU İKİ TANRIDAN biri, bir tür hayvan," dedi Wati. İkisi de birden durdu. "Cin ve ateş hakkındaki söylentilerle birleşince, kıyametin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Bir hayvan kilisesi kendini gizliyor," dedi Billy. "Dane?"

"Benimkiler olamaz," dedi Dane. "Kutsal kitabı biliyorum."

"İlk kez mi böyle bir bölünme oluyor, Dane?" dedi Wati. "Yeni bir tefsir olabilir mi?"

"Başka bir mürekkep balığı kilisesi olabilir mi?" dedi Billy, tereddüt ederek. Dane pek alınmış görünmüyordu. "Başka bir kilise mi? Bu kıyamet, *başka* bir krakenin kıyameti mi?"

"Bir hücre?" dedi Dane. "İçeride? Cinle anlaşmış olan? Bütün bunların ardında? Ama kraken ellerinde değil. Bunu biliyoruz–"

"*Şimdilik* ellerinde değil," dedi Wati. "Ne planladıklarını bilmiyoruz. Sadece mürekkep balığı ve yangınla ilgili olduklarını biliyoruz."

"*Ya* hepsi sadece bu kadarsa?" dedi Dane. Boş boş bakıyordu. "O zaman ne yapacağız?"

"Tanrım" dedi Billy. "Gidip bulacağız. Karşısına çıkacağız. Dünyanın sonu gelirken burada oturup bekleyemeyiz. Bir şey yoksa bile, aramaya devam etmeliyiz."

Dane ona bakmadı. "Dünyanın sonuna karşı elimde bir şey yok," dedi Dane, sessizce.

"Böyle değil," dedi Billy. "Böyle değil. Bu seninki olamaz."

"Londra Kâhinlerine mesajını ilettim," dedi Wati. "Krakeni bütün bunlardan olabildiğince uzak tutmaya çalışacaklar." Çünkü eğer o şey niyetlendiyse, dünyanın sonunu getirmeye karar verdiyse, krakenin yangından uzakta olması *gerekiyordu.*

"İyi," dedi Billy. "Ama bu insanların neler yapabileceklerini bilmiyoruz."

"Bu *gece mi*?" dedi Dane. "Nereden *geldi* bu şey? Bunu asırlar önce biliyor olmamız gerekirdi. Böyle şeyler birdenbire ortaya çıkmaz. İşin içinde *başka bir iş* olmalı. Bence herkes bunu öğrenmek için ortaya çıkacak. Kilise de orada olacaktır."

"Herkes gelecek," dedi Wati.

"Birleşme," dedi Dane. "Uzun zaman sonra."

Nadiren de olsa, iki kıyametin çakışması kaçınılmazdı. Böyle durumlarda güvenlikten sorumlu gardiyanlar –bilindik kurtarıcılar, maaşlı polisler ve bir sona yaklaşıldığını ilan eden her kimse onun düşmanları– sadece sonları sonlandırmakla kalmaz, birbirine rakip olan rahiplere aracılık da eder, asil bir şekilde rekabet etmelerini sağlarlardı.

DANE'LE BILLY, çitlerden bariyerler, duvarlardan merdivenler, çatılardan da yamuk yumuk zeminler yaptı. Billy, hafıza meleğinin onu gideceği yerde de takip edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Polisler siperlerinde bekliyorlardı. Söylentilerin yayıldığı yere yaklaştıkça, Billy'nin görüş alanına, Londra'nın öbür esrarengiz

yurttaşları girdi –yani yabancılar mı? Bilginler arasında konuşmalar oldu. Fısıltılar, telefon mesajları havalarda uçuştu. Sanki dünyanın sonu partisi veriliyordu.

Bir üst geçidin beto kıvrımları aasında bir boşluk. Dünyanın sonu, bir dağın yamacında, atıkların arasında gelecekti. Atölyeler, paslı arabalara kitabeler yazıyordu. Depolar, büyük marketler, yorgun ergenlerle doluydu. Londra, açılar ve boşluklar arasında sonsuz bir çarpışmaya girmişti. Kapatılmış yolların karşısında çalılıklarla kaplı bir alan vardı.

"Kimseye görünmemeliyiz," diye fısıldadı Dane. "Ne olduğuna bakalım. Kimmiş bunlar öğrenelim." Wati gidip gelmeye, mırıl mırıl anlatmaya başladı.

Falcılar çatılara çıkmıştı. Billy onları gördü. Sırtlarını bacalara dayamış oturuyorlardı. Bazılarının kendini görünmez yaptığı havada bir sersemlik hissediliyordu. Dane'le Billy üst geçidin altındaki merdivenlere tırmandı. Arabaların ve kamyonların farları boş araziyi aydınlatırken, onlar orada asılı kalıp beklediler. "Buradan çıkmaya hazır ol," dedi Dane.

"COLLİNGSWOOD, sana foxtrot yap demiyorum. Ama sana beni duyuyor musun diye sorunca bir cevap vermeni bekliyorum. Nefesini duyabiliyorum."

Collingswood, ekip aracında yanında oturan genç polise bakıp gözlerini devirdi, "Tamam Baron," dedi. *Bah Roany* dedi. Kulaklığa bir fiske vurdu. Yaka mikrofonu yoktu. O ve birkaç memur o gece KTSB'de kalmıştı. Sivil kıyafetliydiler. Toplanma alanının yakınlarında, külüstür bir arabanın içinde tembellik ediyordu. "Evet, Büyük şehir binasına doğru geliyorlar. Senin orada durum ne?"

"Tahmin ettiğimiz gibi. Oyuncular sahaya çıkmaya başladı," dedi Baron kesik kesik. "Kayıp çocuklardan henüz haber yok. Vardy'den haber aldın mı?" Collingswood adamın yakınmalarını sanki bir sivrisinek vızıltısıymış gibi önemsemedi.

"Hayır. Profesörün birini görmeye gidecekmiş. Ona kendişinin zaten profesör olduğunu söyledim, ama anlaşılan işe yaramamış." Collingswood'un beyni, kötü bir alıcı gibi cızırdayıp duruyordu.

Kaçınılmaz olanın farkındaydı. Kesin olanın farkındaydı. Akşamdan kalma birkaç genç yanından hızla geçti. Olan bitenlerden suçluluk duyuyor, ya da masum olduklarını düşünüyorlardı. Olanları izleyenler aceleyle saklandılar. Kuş gözlemcileri, laneti kuşların getirdiğine inanıyordu. Collingswood gülerek ortağını dürterken, genç adam ona baktı.

"Nerede bu herif? Bütün bunlar onun fikriydi güya," dedi Baron. Baron'un sesi Collingswood'un kafatasında yankılandı.

Bu işi organize etmek, Collingswood'un çok hoşuna gitmişti. İşin çoğunu Vardy yürütmüştü. Kime ne zaman, nerede, ne yapacağını söylüyor, hangi ilan panolarına hangi dedikoduların yayılacağına, nelerin cevapsız bırakılacağına karar veriyordu. Bunları ona devretmek Collingswood'un hoşuna gitmişti. Denemeler yaparak üstünkörü bir sonuca varabilirdi, ama stratejik planlama, Vardy'nin işiydi.

Onun istihbaratları, Vardy'nin ayrıntılı planlarından daha yüzeyseldi. Din ve cinayet arasındaki sıradan, yavaş ilerleyen işler, onun alanındaydı. Onun izini sürdüğü, silahçılardı. İstedikleri kadar keşiş hayatı sürsünler, adam öldürmek için para alıyorlardı. Bu da, o ya da bu şekilde soyutlanmış oldukları anlamına geliyordu. Bu tür izler bulduğunda, aptalca ve durmaksızın konuşurdu.

Collingswood, ortalığı karıştırmakla meşgul olan Vardy'nin en belirsiz başlıklarının kaydını tutuyordu: Umurunda değildi. Bir yanı, bunun mantıklı olmadığını söylüyordu. Bu oyunun kurallarını öğrenebilirdi, ama bu şehrin Machiavelli'sinin tedarikçisi olmak işine geliyordu. Becerdiği işleri yapmayı seviyordu. Vardy'yle beraber, kuşkulu bir kıyamet hakkında *yaydığı* dedikodular çok inandırıcıydı. Belki çok yakında tutuklamalar başlayacaktı.

Collingswood Baron'a bir şey söylemedi. Onun telsiz bağlantısını açık tuttuğunu duyabiliyordu.

MARGE, HAÇINA dokundu. iPod'dan gelen canlı melodileri duymazdan geldi. Yanından geçen insanlar, ya da onun yanlarından geçtikleri, telaş içinde telefonda konuşuyor, hızlı hızlı yürüyor, neler olabileceği sonradan akıllarına geliyordu. Marge insanların toplan-

dığı alana baktı. Yalnızdı, ardına gizlenilmeyecek denli dar olan sokak lambasının arkasından bir kadın ansızın belirip ona yaklaşana kadar.

Hey, dedi kadın. Marge onun dudaklarını oynattığını görmüş, ama sesini duyamamıştı. Kadın orta yaşın biraz üstündeydi, şık, siyah bir ceket giymişti. Yüz hatları keskindi. Uzun saçları, ona tuhaf bir hava veriyordu. *Bunun için buradasın*, dedi kadın. Marge birkaç adım daha yaklaştı.

Marge korku içinde iPod'unu çalıştırdı. Akortsuz bir ses kulaklarında çınladı. *Bekle*, dedi kadın, "Eye Of Tiger" çalıyordu. Londra'nın hareketleri birden hızlanmış gibi geldi. Karışık bir durumdu, bir anda bir başka yerdeydi ve kadın yoktu. Marge bakakaldı. iPodunu tıklatarak ona teşekkür etti. Çevresine bakınmaya başladı.

İKİ DİNİN BİRDEN, sadece son gecelerini yaşama değil, sorularının cevaplarını almaya da aynı yerde başlamaları çok şaşırtıcı değil miydi? Kıyametin nerede *başlayacağı* hep merak konusu olmuştu. Birbiri ardına açıklamalar yapılmıştı. Peygamberler, konuyu "yakından incelemişler"di. Toplanma yerindeki kalabalık gittikçe artıyordu.

Çeşitli fraksiyonların temsilcileri de oradaydı. Tarikat koleksiyoncuları ne olacağı hakkında bahisler alıyorlardı; Londra'nın aylak büyücüleri. Çoğunun yanında yardımcı ruhları vardı. Grev sona ermeye başladığı için, yardımcılar geri çekilip işbaşı yapmışlardı. Çıkartılan enerji ve güç parçalarını temizlemeye hazırdılar. "Oh, hayır," dedi Wati, Billy'nin cebinden. Utanarak bakan sendika üyelerini gördü. "Etrafa bir bakmam lazım."

Çok can sıkıcıydı. Wati heykelden heykele geçiyor, fısıldıyor, cesaret veriyor, yalvarıyor, şantaj yapıyor, üyelerinden uzak durmalarını istiyordu. Bedensiz varlığı, bu heyecan dolu gecede çok örselenmişti. Havadaki esinti, onu yanlış heykellere sürüklüyordu. Alanı hızla dolaştı. Bir robotun gözlerinden, bir kadının bir tarikat temsilcisinden, kaçış büyüsü yaparak kaçtığını gördü. Kadının çevresindeki çekim alanı, onu da çekiyordu. Kadına, ya da boynuna

taktığı madalyona doğru çekilmeye başladı. Tam bu sırada bir şeyler oldu.

* * *

"PİSLİK," DEDİ COLLİNGSWOOD. Öne doğru eğildi. Çevrede dolaşan bir kadın gördü. Perdeyi aralayıp gözetler gibi bir hareket yaptı. Karanlık aydınlandı, yaklaşmakta olan kadının görüntüsü netleşti. Collingswood gözlerini kısarak derin bir nefes aldı, araladığı hayalî perdeyi bıraktı, yeniden karanlık oldu.

Yanındaki polis memuru aptal aptal ona bakıyordu. Collingswood bunu hiç önemsemedi.

"Patron," dedi. "Yok, patron. Hiçbir iz yok. Ama kimi *gördüğümden* çok eminim. Leon'un sevgilisini hatırlıyor musun? Epey aşama kaydetmiş... Kendi aptallığı, değil mi?" Ama bunu söylerken iç geçiriyor, ceketini çekiştiriyor ve kapıyı açıyordu.

Collingswood kadını ortağına gösterdi. "Burada kal," dedi. "Aferin sana." Arabadan çıktı. Yakasını kaldırdı. Çok endişeli görünen kadının, ona yaklaştıkça, mırıltılarını duyabiliyordu.

WATI DE ÇOK YAKLAŞMIŞTI. Son olarak, çalılıkların oradan sarı tulumlar giymiş, aletler taşıyan, saldırgan bir tavırla etraflarına bakınan dazlak adamların geldiğini gördü.

62

MARGE, ONA DOĞRU YAKLAŞAN gölgenin kim olduğunu anlayamamıştı. Kendisiyle sesini çıkarmadan konuşan, yetkileriyle çalım satan bir kadının yaklaştığını görmüş, korku içinde iPod'u çalıştırmıştı. Zaman ve yerde kayma olmuş, her yer sarsılmıştı. Kulaklarında Belinda Carlisle'nin şarkısı çalıyordu. Marge tuğlaların arasından çekildiğini hissetti. Köpüklü dalgaların üstünde gider gibiydi. Bu şiddetli tepkiye gülerek karşılık verdi. *Yaklaşan kötülükle nasıl yüzleşecektin?* diye düşündü. Gelecek olan son hakkında ne kadar gergin olduğunu yeni fark etmişti.

Hedefine ulaşıp durmuştu. Aklına getirilen düşünce garip olsa da, başka bir alana doğru kayan ayağını aslında hiç oynatmamıştı, sadece ayağının altındaki taş döşemeler ve duvarlar oynamıştı. Yine de ayakları yere basıyordu. Gördüğü kadını tanıdı. O kaba tavırlı kadın polisi.

MARGE'IN ERİYEN tereyağı gibi ortadan kaybolan varlığı karşısında kim bağırıyordu öyle. Kadının sesi bir anda kesildi. Bu tuhaf kandırmacaya bakakaldı.

"O NEYDİ?" dedi Billy. Yeni gelenler asker botları giymişler, asker gibi yürüyorlardı. Alanın iki yanında kalabalık birikmişti. Önlerine bakmakta olan motorcular bir gece aksiyonuna hazırdılar.

"İsa Budistleri," dedi Dane. "Çok çirkin." Üstünlük yanlısı Budist keşişler, Sidarta'ya tapanlar, İsa'yla Buda'nın bazı özelliklerini birleştirerek tek bir kurtarıcı yapanlar, bu kimliğe çok büyük bir önem veriyordu. Billy onların ritmik ilahilerini duyuyordu.

"Ne söylüyorlar?" dedi.

"Sadece bir buçuk," dedi Dane. *Sadece bir buçuk. Sadece bir buçuk!* "Kaç kişi öldüreceklerini söylüyorlar. Kaç tane yaptıklarının önemi yok."

"Ne?"

Mahavamsa'dan alıntı yapıyorlardı. Budist olmayan binlerce kişiyi boğazlayan Kral Dutthagamani'ye bağlılıklarını sunuyorlardı. "Sadece bir buçuk insan senin için katledildi. İnanmayanlar ve şeytan hayatı yaşayanlar kaldı. Canavarlardan daha itibarlı değiller." Bir buçuk, talandan sonra kitle ölümlerinde kaç İsa Budistinin sayıldığıydı. Dikkatli bir dinî sayım yapılıyordu.

"Hazır ol." Dane silahını doğrulttu. "Ne olacağını bilmiyoruz."

Sidartacılar ayaklanacak mıydı? Onların kıyametleri kazanabilirdi, ama sonra? Herkes tanrı savaşlarını izlemek için toplanmıştı. Havada kuş olamayacak kadar büyük, uçuşan plastiklere hiç benzemeyen şeyler vardı. Kıyamet, hep alametleriyle gelirdi. Leşlerin içinde kurtçuklar olarak.

"Ah," dedi Dane. "Bak."

Penceresiz bir duvarın dibinde kasklı adamlar vardı. Birinin etrafını sarmışlardı. Billy çok heyecanlanmıştı. Dövme. "O da bizim gibi," diye fısıldadı Dane. "Olanları görmek için geldi."

Ceketinde göz delikleri olan punkçı adam oradaydı. Kasklı iki adam onu tutuyordu. Çatışma alanına bakıyorlardı. Dövme seyircilere bakarken, üstünde bulunduğu adam ters yöne, karanlık sokaklara bakıyordu.

"Tanrım, Goss'la Subby nerede?" dedi Billy.

"Eğer buradalarsa..." dedi Dane. Sidartacılar bir mihrap yapıyorlardı. Gizli törenlerini ifa edeceklerdi. "Wati?" Wati etrafta dolaşıyordu. "Eğer bu hayvan kilisesi adım atmazsa, biz gittik."

Karanlıkta, bulutların ardında bir parlama oldu, sonra sessizlik. Havada bir basınç oluştu. Arabalar inledi. Mihraptan huzursuz bir ışık yansıdı. "Geliyor," dedi Dane.

Başlarının üstündeki bulut hızla ilerledi. Bir şekle büründü. Haç biçimi aldıktan sonra dağıldı, insana benzeyen şekiller oluştu. Sonra bir haç şekli, bütün gökyüzünü kapladı.

Billy nefesini tuttu. "Eğer bu *kıyametse*," dedi. "Yangınla bir ilgisi yok... Ne yapacağız?"

"Bu bizim işimiz değil," dedi Dane. "Bunu çözmek isteyen çok kişi olacaktır. "Sadece küçük bir kıyametse, endişe etmemiz için bir sebep yok."

Sessizliğin içinde, toprak birden hareketlendi. Toz içindeki çalılar ve molozlar ayağa kalktı. Kendilerini gizlemiş olan kadınlar ve erkekler ilerlemeye başladı.

"Her yerdeler," dedi Dane. "İyi oynadılar. Kim bunlar?"

DELİKLERİNDEN ÇIKANLAR, derilere bürünmüş, göğüslerinde palaskalar vardı. İsa Budistlerinin çevresini sardılar. Bulut adam yeniden belirdi.

"*Kahretsin*," dedi Dane. Billy'ye döndü. "Zaman kaybediyoruz," dedi, kuru bir sesle. Bu, Yavru. Krakenle ilgisi yok. Başka bir hayvan."

"Ne? Ciddi misin?"

"Burada görecek bir şey kalmadı."

"Riskli bir iş olduğunu biliyorduk," dedi Billy.

Neasden'deki üslerinden, Yavru Tarikatı'nın mensupları, sansar savaş tanrısına adanmışlardı. Varoluşundaki katılık, Hinduizmin pek çok tanrısı içinden biri olarak kendini devam ettirmesini imkânsız hale getirmiş ve Yavru bu konudaki sınırlarını daraltarak tek tanrıcı olmuştur. Yavru, Güney Hindistan'da, Kerala'daki dövüş sanatçıları için bir esin kaynağıydı. Bu da, Sidarta İsa'ya tapınanlar için bir ön yargı gerekçesiydi: Yavru görününce, "Tamiller!" diye bağırıyorlardı, aşağılık bir şeyi gösterir gibi. Silahlarını çıkardılar.

"Kahretsin," dedi Dane. "Sansarcılar ırkçılara karşı. Bu dünyanın sonu falan *değil*."

Bir Glock tabancayı nişan almışken, kaderin elini hissedebilir misiniz? Sidartacılar, Budistlerin öfkesi karşısında sessiz kalamazlardı. Ateş ettiler. Yavrucular yere düştüler, kalanlar palaskalarını çözdü. Kamçı şeklinde kılıçları vardı, metrelerce uzunlukta. Gövdeleri kurdela inceliğinde, uçları sivriydi. Çevik ve kıvrak kalaripayat pozisyonları ile savruldular ve düşmanın safran rengi kıyafetlerini parçaladılar. Üzerilerinde kırmızı çizgiler bıraktıkları kurbanları saniyeler içinde çığlık atmaya başladılar.

Bir porsuk, tozun içinde zikzaklar yaparak bir görünüp bir kayboluyordu. "Kızıl düşünce, beyaz diş!" diye bağırdı Yavru. (Bu sansar kıyameti hiç olacak gibi değildi, en azından KTSB'nin denemeleri ve yorucu kışkırtmaları tarikatın küçük ebesi Ragnarök'a yardım edene kadar. Herkes saklandığı yerden çıkmıştı.)

"Aman Tanrım," dedi Billy. Arabalar geçti. Ne görmüşlerdi? Bir çete savaşı mı? Ergenler mi? Hiçbir şey mi? Polis yoldaydı.

"Ayrılalım," dedi Dane.

İki kıyametin figürleri, müritleri öldüresiye birbirlerinin üstüne yürürken, üst üste çakışmıştı. Tanrıya hizmet için mücadele ediyorlardı. Alışılmadık bir fırtına koptu.

"Geç kaldılar," dedi Dane. Köprünün altındaki yolu takip ederek geri gidiyordu.

"Kim?"

"Bunu durduracak olanlar."

"Bir dakika," dedi Billy. "Kıyamet savaşlarını görmek istiyorum." Ama Dane onu çekerek götürdü. Billy suratını asıp bu göksel savaşa arkasını döndü. Alanın sonunda, başka birileri daha belirdi. "Bunlar kim?" dedi Billy.

"Seçilmiş olanın tarikatı," dedi Dane. "Kanlı gösteri başlıyor."

Billy, yakınlarda bir yerlerde, Baron, Collingswood ve arkadaşlarının, ölü ve yaralıları gizli hastanelere taşıdığını tahmin ediyordu. Şehri kurtaranlar, bu küçük Götterdämmerung'lara* son verecekti.

"Bir şey duydun mu?" dedi Billy.

Bir esinti, plastik gibi bir şeylerin savrulma sesi geldi. Başka bir şey daha vardı. Hayvanların seslenişi, mırıltılar, tilkilerin öksürükleri.

"Kokumuzu aldılar," dedi Dane telaşla. Açıklıkta bir şeyler belirdi. Çok parçalı bir şey geliyordu. Yumru ayaklı, gri Londra güvercinleri, çılgın gibi döne döne uçuyordu. Dane'in yaptığı büyü onları delirtmişti. Pençelerini çıkardılar, pis tüyleri havaya savruldu.

"Orada," dedi Billy.

"*Kahretsin*, Cole'un büyüsü, bizi işaretlemiş," dedi Dane. "Hadi."

---

* Tanrıların şafağı, kıyamet günü (Alm.) –*Ed.*

Aşağıdan bir şey belirdi. Beton sarsılarak çatladı. Civatalar yerlerinden fırladı.

"Kahretsin," diye bağırdı Billy. "Bizi düşürecekler."

Kontrollü bir şekilde düşerek bir basamak aşağı kaydılar. Onlara karşı yaklaşan bir güç vardı. Billy'yle Dane, savaş alanının kıyısından, büyücülerin ve peygamberlerin yanından geçtiler. Kuşlar hâlâ üstlerine geliyordu. Birleşerek kertenkele şeklini almışlardı.

HER ŞEY ÇOK kötüye gidiyordu. Collingswood bu planın çok riskli olduğunu başından beri biliyordu, ama iyi niyetini hep korumuştu. O kadar da aptalca değildi, denemeye değerdi. Marge'ın komik biçimde kaçmayı becermesinden ötürü neredeyse deliren Collingswood –*Ona bu yetenekleri kim vermişti?*– onun ve Vardy'nin hayvanlarının da onlarla kaçacağını beklemiyordu.

Ortağına seslenerek onu yanına çağırdı. Baron'un emirlerini iletti. Verilen emirleri uyguluyordu, ama nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu. Baron'u nerede bulabileceğini bilmiyordu. Birkaç polisin olaylara müdahale edip ortalığı dağıtması da onun içini rahatlatmadı. Eğer yapacak zamanı *olursa*...

"Kıçını kaldır, çabuk!" Genç polis memuru hemen dediğini yaptı. O bir SO19 değildi. Ateş kuvvetleri. Collingswood buna mızmızlandı. Bu çocuk onunla ne yapacaktı, çantasını mı taşıyacaktı? Genç polisin tek yaptığı, savaşan gökyüzüne bakmaktı.

"... Dövme... miyor... sanmam... kahr..." dedi Baron. Ya da Baron'u taklit eden bir şey. Collingswood daha önce de *böyle* durumlar yaşamıştı.

"Patron, *neredesin*?" Baron'u kaybetmişti, ama Vardy'nin bütün gece ortadan yok olmamış olmasını diliyordu.

"...me burada," dedi Baron. "Dövme burada."

* * *

DANE LONDRA'NIN labirentlerine yöneldi. O ve Billy, güvercin kılığına girmiş şeyler tarafından yürütülüyordu. Karanlık evlerin karşısındaki bir meydan, yapraksız ağaçlar, karanlıktan çıkan üni-

formalı kadın ve erkekler. Yaprak temizleme makineleri vardı. Motorları sırtlarındaydı. Hortumdan çıkan havayla yerdeki yaprakları süpürüyorlardı. Yaprakları Dane ve Billy'ye doğru savurdular.

"Bu da ne?" dedi Billy. Yapraklar suratına çarptı. İşçiler dikkatle çalışıyordu. Uçuşan yapraklar havada girdaplar oluşturdu. Kadınlar ve adamlar, kuklalar gibi birbirlerine koştular. Hava makineleriyle yaptıkları yapraklar bir insan şeklini almıştı, üç metre uzunluğunda, ağaçtan ve çamurdandı.

"Canavar sürüleri," dedi Dane. Makinelerin vuruşları ve adamın kafası boğa şeklindeydi. Boynuzlar da makinenin hortumu. "Gidelim buradan, hadi."

Kadınlar ve erkekler figürü ulaştırdılar. Neredeyse, yapraktan parmaklarıyla Dane'i yakalayacaktı. Ama Dane kaçmayı başardı. Minotor, bir hava akımı yarattı. Yapraklar girdap halinde uçarak yere düştü. Bu kez melek yardıma gelmemişti. Billy ateş etti, ama fazer, birkaç yaprağı uçuşturmaktan başka bir işe yaramadı. "Byrne," dedi Dane.

Grisamentum'un veziri, örümcek gibi duvara yapışmıştı. Çok kızgındı. İleri atıldı, peşlerinden geldi. Doğruca minotorun içinden geçti, minotor onun açtığı deliği yeniden kapattı.

Dane üst geçide doğru ilerledi. Canavar ortaya çıkınca herkes dağılmıştı. "Bekle," dedi Billy. Bir an durdu, çevresine bakındı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Dane. Billy'nin arkasından gitti. Byrne'la canavar da peşlerinden geliyordu.

Tuğlaların dibinde, Billy aradığı şeyi buldu. Punkçı adam dar bir sokağın sonunda, anlaşılması güç bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Dövme'nin ve onu tutan adamların arkası onlara dönüktü. Olan biteni izliyorlardı. Adam ağzını açtı, Dane'le Billy'ye baktı.

Sonra uçuşan yapraklar ve Byrne'ın çığlığı geldi. Dane'le Billy, Dövme'yle onun en eski ve en büyük can düşmanı Grisamentum'un elçisi arasında kalmıştı.

DÖVME, ÜSTÜNDE bulunduğu adamın çıkardığı şaşırma seslerini duydu. Dönmesi için ona bağırdı. İki güç birbirlerine ve Dane ve Billy'ye baktı. Etrafta hiç polis yok muydu? Billy düşündü. Acaba

yolda giden devlet memurlarının bağırtıları mıydı bunlar? Ama fark etmezdi. Canavar sürüsü yaprakları savurdu, minotor ayağını yerde sürüdü. Billy, kendini Byrne'la Dövme arasında koşturan bir hayvan gibi hissediyordu. Bir soru *–belki bu ikisine odaklanmamız gerekiyordur?* Londra, onların düşmanlıklarıyla, yıllardır ikiye ayrılmıştı. Billy'nin umut ettiği gibi, bir taraf tutmak mantıklı olacaktı. Dövme'nin savaşçıları, Byrne ve Grisamentum'un canavar sürüsü ile karşı karşıya geldi.

Sonbahar rengindeki yaprak adam kendisine öğretilen usta hareketlerle koşarken, aynı boğa başlı adamın daha ufak çok sayıda biçimiyle çarpıştı, rüzgâr hızında sallanmalar kavgaya girişti. Eklem kafalar bıçaklarını çıkardılar ve onları pençeleriyle kavrayan yaprakları kesmeye başladılar. Sonbahar renklerindeki yaprak koştu, rüzgârla sallandı, saldırıya geçti. Dane silahıyla bir adam, kaskından vurdu. Adam yere düştü. Kafasından, kırılan kaskın camından dışarıya kocaman bir el çıktı. Dane Billy'yi kenara çekti. Silahı tutukluk yapmıştı. Bir kenara çömelip saklandılar.

"Bak," dedi Billy. Dövme'yi taşıyan adam, kocaman ceketinin içinde titredi. Dövme'nin adamları üstlerine gelen yapraklarla mücadele ediyordu. Billy ve Dane birbirlerine baktılar.

Billy kararını verdi. Koştu, kasıldı, zaman takıldı ve cam kırıldı. Fazeriyle yumruk adamlardan birini vurdu. Dane peşinden gitti. Dövme'yi taşıyan korku içindeki adamı tuttu.

"Hadi!" Dane'le Billy adamı çektiler. Bu yarı rehin alma, yarı kurtarma girişimiydi. Koşmaya başladılar. Polis gelmişti. Tutuklanmalar başladı. Karanlıkta bağırışlar yükseliyordu. Belki de yapılan büyülerin, ıslak havai fişekler gibi etrafta konuşup duranların sesi geliyordu. Adam, Dane'le Billy'nin arasında küçük bir çocuk gibi sallana sallana gidiyordu. Fısıldadı. Bütün o gürültülerin arasında duyulan bir ses daha vardı. Dövme'nin öfke ve tehdit dolu sesi, adamın ceketinin altından geliyordu.

Altıncı Kısım

İŞARETLER

63

HEPSİ BU KADAR MIYDI? Bu kadarlar mıydı, demeliydi belki de Marge. İki kıyamet vardı, değil mi?

Gördükleri, onu birkaç hafta önceki gibi afallatacak kadar etkileyici, tuhaf şeyler değildi. O sadece bir şeylerin açığa çıkmasını bekliyordu. Beklediği gerçekleşmemişti.

Peki ne görmüştü? Emin değildi. Collingswood'dan kaçtıktan sonra, olayların merkezinden uzaklaşmıştı. Bu arada ne olduysa olmuştu. Bazı şeyler, büyüden farklı olaylardı: İnsanların hareket tarzı, çalılıklardan çıkan o insanlar, beton kaplı yolda ve gökte tam olarak anlayamadığı bir şeyler. Kıyamet turistlerinden ayda yürür gibi kayarcasına kaçışları. Ve her an bir fırtına çıkarabilecek gibi duran sonbahar bulutları.

Mürekkep balığıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Buradaki amaç her ne ise, ona yabancıydı. Şu anda aklı başında değildi, beyni uyuşmuştu.

Peki şimdi ne olacak?

"ADIN NE?"

Nihayet adam konuştu.

"Paul."

Üstündeki çamur ve kan lekelerini temizledi. Paul, kırk elli yaşlarında zayıf bir adamdı. Aklı başındayken zorla getirilmişti.

"Şşşş, sessiz ol," dedi Billy'yle Dane. Adam onlardan kurtulmaya çalışıyordu. "Beni *bulacaklar*," deyip duruyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştılarsa da, Dövme hep müdahale ediyordu. Sürekli sesi geliyordu. Tehditler, aşağılamalar, Paul'ün içinden sürekli konuşuyordu.

"Ne olacağını sanıyorsunuz?" diye bağırdı Dövme.

"Bırakın beni *bok* herifler, yoksa sizi öldürürüm."

Şu anda onun tehditlerini dinleyecek halleri yoktu. Dane Paul'ü ayağa kaldırdı, ceketini çıkardı. Adamın sırtında, mürekkeple çizilmiş surat hareket ediyor, homurdanıyordu. Onlarla alay etti. Dane'le Billy'ye baktı.

"Serseri *palyaçolar*," dedi. Dudaklarını büzdü, tükürür gibi yaptı. Siyah mürekkep ağzından tükürük çıkmadı, sadece bir iğrenme sesi duyuldu. "Bu mu yani? Goss nerede olduğumu, tadarak anlayamaz mı sanıyorsunuz? Şu pisliğin ayaklarına baksanıza." Adamın ayaklarında kan vardı. Dövme gülmeye başladı.

"Goss burada değil," dedi Billy.

"A, merak etmeyin. Goss'la Subby gelecek. O komünist arkadaşınız nerede?" Cevap vermediler. "Planları suya düşecek, sizinki de. Birazdan gelirler. Hepinizi öleceksiniz."

"Kapa çeneni," dedi Dane. Siyah konturlarla çizilmiş desene baktı. "Krakeni neden istiyorsun? Planın ne?"

"Sen salyangoza tapan bok herifin birisin, Parnell. O kadar zavallısın ki, kilisen bile seni def etti."

"Cole hakkında ne biliyorsun?"

"*Beni bırakırsan hayatta kalmana izin veririm* demeyeceğim, çünkü kesinlikle öleceksin."

"Canını yakabilirim," dedi Dane.

"Hayır, *Paul*'ün canını yakabilirsin."

Bu onları susturdu. Billy'yle Dane birbirlerine baktı. Sonra ikisi birden Paul'ün derisine baktılar.

"Kahretsin," dedi Billy.

"Hey, Paul," dedi Dövme. "Buradan kurtulduğumuzda adamlarım ayaklarını *zımparalayacak*, duydun mu? Dişlerin yerinde kalsın istiyorsan, çeneni kapalı tut. Dilin, ağzın, çenen yerinde dursun istiyorsan, sus."

Paul'ün karnının etrafına bant geçirdiler. Dövme tükürük saçamadan tükürüp duruyor, küfürler ediyordu. Paul'ü yemeye çalıştı, ama sadece deri altındaki mürekkebin çiğneme hareketleriydi bunlar. Paul sessizce oturdu. Billy Dövme'yi susturdu. Gözlerini de bantladı. Paul'ün başka dövmeleri de vardı. Grup isimleri, semboller. Hepsi de kaslarının hareketiyle oynuyordu.

"Üzgünüm," dedi Billy Paul'e. "Göğsün biraz kıllıymış, önce seni tıraş etmemiz gerekirdi. Bandı çıkarırken canın yanacak." Bandın altından, Dövme'nin "*mmm, mmm,*" sesleri duyuluyordu.

Onu bu şekilde yanlarına alıp tanrıya götürmüşlerdi.

"Onu neden buraya *getirdiniz*?" dedi Saira.

Kraken kamyondaki tankın içinde ölü gözleriyle onlara bakıyordu. Londra Kâhinleri etrafını sarmıştı. Aralarına yeni büyücüler de katılmıştı. Sırları yayılmıştı. Topluluklarının "yerine bakma" aşamasını çoktan geçmişler, kafaları iyice karışmıştı. Kamyondaki her Londra Kâhini, dehşet içinde istenmeyen tutsaklarına bakıyordu. Billy'yle Dane onları izlemiş, yön bulma aletiyle izlerini bulmuş, önlerine çıkmıştı. Zor bir yolculuk olmuştu, her adımda, şehirdeki savaşın içinden bir güç peşlerine takılmıştı.

Londra Kâhinleri, Wati'yi kamyondan uzak tutmak için büyü yaptılarsa da, içleri rahat değildi. Billy çok kızgındı, ama grev sarsıntıdaydı, herhangi bir krizle başa çıkabilmek için, Wati her şekilde devridaim yapmalıydı. "Bana biblo gibi bir şey verin," dedi. "Bir şey işte."

"Grisamentum'u bulmamız gerek," dedi Billy.

"Elimden geleni yaparım, Billy," dedi Wati. "Yapmam gereken şeyler var..."

Grisamentum nerede olabilirdi? Şehrin büyük çoğunluğu, onun herhangi bir yerde olabileceği gerçeğini yadsıyordu. Ama canavar sürüleriyle Byrne'ın o büyülü çete savaşıyla tuhaf bir şekilde kesişmesi, bu gerçekliği değiştiremezdi. Londra kimin geri döndüğünü biliyordu. Sadece nerede, neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu ve şehrin aldatıcı sokakları, dolandırıcılar ve kıyamet fırsatçıları bile bunu açığa çıkaramıyordu.

"Ne yapsaydık?" dedi Dane Saira'ya.

"Zamanımız yok," dedi Billy.

"Geliyor," dedi Kokarca. "Aniden yaklaştı. Çok daha belirgin. Bir şey... Onun yaklaşmasına sebep oldu."

"*Dövme*'yi bulduk," dedi Billy. "Bunu anlamıyor musunuz?"

"Bu herifi sokaklardan toplamamız gerekiyordu," dedi Dane. Paul hareketsiz oturuyordu. Camın ardında, sıvının içinde duran krakene baktı.

"*Ona* göstermeyin," diye fısıldadı. Ona baktılar. Omuzlarıyla kimi kastettiğini gösterdi.

"Kimse ona bir şey göstermeyecek," dedi Billy dikkatlice. "Söz veriyorum."

"Onu sekteye uğrattık," dedi Dane, Saira ve Kokarca'ya. "Planlarını öğrenebiliriz."

"Onun *planlarını mı*?" dedi Saira.

"Krakeni almaya çalışıyordu," dedi Billy. Paul'ün sırtını tıpışladı.

"A, ama... Bakın..." dedi Saira. "Bu her neyse, artık oluyor," dedi. Pahalı eşarbıyla alnının terini sildi. "Yangın başladı." Son iki günde iki küçük bina yanmıştı. Tuhaf bir yangında hem de. Yanan binaların kalıntıları neredeyse tamamen yok olmuştu. Tıpkı binaların kendileri gibi.

Birisi Dövme'ye ait binalardan biriydi. Balham'daki bir kebapçı. Uyuşturucu parası için çok kazançlı bir kapıydı. Paravan şirket gibi kullanılıyordu. Diğeri ise, Bloomsburry'de orta büyüklükte bir kuyumcu dükkânıydı. Grisamentum'un bağlantıları vardı burada. İkisi de yok olmuştu ve ısrarla hatırlamaya çalışsalar da, böyle bir yerin varlığı hatırlanamıyordu.

"Sen hatırlıyor musun, Dane?" dedi Saira.

"Hayır."

"Evet," dedi Saira. "Hatırlamazsın." Kamyon sarsıldı. İçeridekiler bir an dengelerini kaybetti. "Senin gibi hiç kimse hatırlamıyor."

"Orada olduğunu *siz* nereden biliyorsunuz?" dedi Billy. Saira ona baktı.

"Merhaba," dedi. "Galiba tanışmadık. Adın Saira Mukhopadhyay. Bir Londra Kâhiniyim. Londra benim işim."

"Sen hatırlıyor musun?" dedi Billy.

"Hayır, ama şehir hatırlıyor. Biraz. Bir şeyler olduğunun farkında. Yangınlar kusursuz değil. Sanki... Derinin büzüşmesi gibi. Birini hatırladığımı hatırlıyorum. Kayıtları kontrol ettik. Asla var olmamış. Grisamentum'un yok olduğu gün, bir itfaiye vardı. İtfaiyeciler vardı. Bir yerlere gidiyorlardı, ama neden gittiklerini bilmiyorlardı."

"Bu Cole'un işi, öyle olmalı," dedi Dane, yavaşça. "Onu kim... Nerede o kâğıt? Hani kitabın içinde bulduğumuz?" Billy kâğıdı verdi. "İşte. 'Katakronofilojiston.' Bakın."

"Zamanın dışında yangınlar çıkarmak," dedi Billy. "Evet. Ama kim ve neden?"

"*O* bilebilir," dedi Saira. "Bizden daha fazlasını biliyor." Paul'e baktı. Sırtını gösterdi. Uzun ve huzursuz bir sessizlik oldu. "Cole hakkında bilgisi olabilir. Ne yaptığını bilmese bile." Beklediler. Endişeliydiler. Sorgulama hileleri düşündüler.

"Hayır," dedi Paul. "O yapamaz... Size söyleyebilirim." Çok kısık sesle konuşuyordu, onu yanlış duyduklarını sandılar. "Size söyleyebilirim. Neden onu istediğini. Ne için istediğini. Size her şeyi anlatabilirim."

"O BRIXTON'DA bir dövmeciydi," dedi. "Sırtıma kocaman bir kelt haçı yaptırmak için ona gitmiştim. Ama sadece siyah ve beyaz değil, biraz yeşil de istemiştim. Çok uzun sürecekti. Tek seansta hepsinin bitmesini istedim. Sürekli gidip gelmekten sıkılacaktım. Ya bir anda hepsini yaptıracak, ya da hiç yaptırmayacaktım. Benim için bu hep böyle olmuştur.

"Acıyacağını biliyordum, bu yüzden sarhoş oldum. Olmamam gerekirdi, aslında. O dövmeciye daha önce de gitmiştim. Muhabbetimiz vardı, onu biraz tanıyordum. Tanıdığım insanları, yaptığım işi biliyordu. Galiba bana, ona söylediklerini anlatacaktı, sanki bir şey için adaylar arıyordu.

"Bir dövmeci arkadaşı daha vardı, onu da çağırmasının sakıncası olup olmadığını sordu. Desenlere bakmak için. Ben de olmadığını söyledim. Pek dövmeciye benzemiyordu. Ne düşündüğümün farkında değildim. Aşırı sarhoştum.

"O bana dövme yaparken, öbür adam da seyretti. Onu yönlendirdi. Arka odaya girip çıkıp durdu. Orada ne olduğunu şimdi anlıyorum. Daha doğrusu, kimin olduğunu." Son derece üzgün bir kahkaha attı. Duymak istedikleri hikâye bu değildi, ama kimse onun sözünü kesmeye kalkmadı.

"Sürekli aynada bana sırtımı gösteriyorlardı. Dövmeci adam her seferinde kıs kıs gülüyordu, ama öbürünün hiç sesi çıkmıyordu. Aynaya bir şey yapmışlardı sanırım. Çünkü baktığımda hep bir haç görüyordum. Güzel görünüyordu. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum.

"İki gün sonra, dövmeyi arkadaşıma göstermek için bandajı açtığımda, arkadaşım bana, 'Hani haç yaptıracaktın?' dedi. Dövmeyi beğenmediği için öyle söylediğini düşünmüştüm. Bakmadım bile. Biraz sonra dövmenin kabukları dökülmeye başladı. Uyanıyordu."

Desene karar veren Grisamentum'du. Ve arka odada, saatlerce kapalı tutulan dövme olacak olan adamı vardı. Bu çok esrarengiz bir *gangster* oyunuydu. Onu öldürmemiş, ama sonsuz bir tutsaklığa mahkûm etmişti. Belki de mürekkebi renklendiren kandı. Elbette bu adamın ruhu, sırta yapılan bir dövmenin içine de işlemişti.

PAUL, DERİSİNDEN gelen mırıltılarla uyanmıştı. Yatakta yalnızdı. Ama sesler duyuyordu.

"Ne yaptılar? Ne yaptılar?" Paul'ün ilk duydukları bunlar olmuştu. "O alçaklar bana ne yaptılar?"

Paul sonunda bandajlarını çıkarıp sırtına bakınca gerçek dövmeyi görmüştü. Aynı anda iki şok birden yaşadı: Ona yapılan bir yüz dövmesiydi. Daha kötüsü, bu dövme hareket ediyordu.

Dövmedeki surat da çok şaşkındı. Neler olduğunu anlaması dakikalar aldı. Paul korkudan ölecek gibiydi. Dövme ona ne yapması gerektiğini söylemeye başladı.

Henüz bir şey yememişti. "Sağlıklı olman gerek," dedi Dövme ona. "Ye, ye, ye." Paul'e yemek yedirdi. Onun gücünü test etti. Bir eğitmen gibi davranıyordu. Paul Dövme'ye, kendisini rahat bırakmasını söylemiş, bir doktora gidip dövmeyi nasıl çıkartabileceğini sormuştu. Dövme muayene sırasında hiç hareket etmemişti. Doktor, Paul'ün çok sarhoş bir anında yaptırdığını tahmin ettiği bu dövmeden kurtulabilmesi için uzun süre beklemesini gerektiğini söylemişti. Bekleme listesi çok kalabalıktı.

Paul ev yapımı dövme çıkartıcıları denedi, hatta zımpara bile kullandı. Ama bütün bunlar, hem onun, hem de Dövme'nin acı için-

de çığlıklar atmasından başka bir işe yaramadı. Dövme dükkânına geri gitti, ama adam artık orada değildi, dükkân taşınmıştı.

Dövme'nin üstünü kapattı, ama bir türlü susturamıyordu. Dövme sokaklarda bağırıp çağırıyor, küfürler ediyor, ırkçı laflar ediyor, dayağı ise Paul yiyordu. "Sessiz ol," diyordu Paul'e. "Ben ne diyorsam onu yap. Bir daha tekrarlamam."

Dövme onu büyücülerin yanına götürdü. Bağlantılar kurmasını, gizli parolaları söyleyerek içeri girmesini sağladı. Ona müşterilerin kimler olduğunu fısıldadı, ona sırtını dönüp etrafını göstermesini söyledi. Böylece, Dövme aradığı kişinin nerede olduğunu görebiliyor, Paul'ü onun yanma götürüyordu.

Paul masaya sırtını dönüp oturuyor, Dövme konuşuyordu. "Borch, Ken, Daria, Goss," diyordu. "Benim. Bana bakın. *Benim.*"

Grisamentum onu bu adamın derisinin altına hapsetmişti. Bu bedendeyken hiçbir gücü kalmayacağını düşünmüştü. Bu zayıf taşıyıcısı yakında ölene kadar, bu işkenceyi çekecekti. Ama Dövme arkadaşlarını bulmuştu. Hepsini etrafında topladı. Paul'ü gizli kasasının olduğu yere götürdü. Bu parayla büyücüleri ve bilgeleri satın aldı. Dövme'nin sadece sesi ve aklı kalmıştı, ama imparatorluğunu kurmak için bunlar yeterliydi.

İlk işi, onu tuzağa düşüren dövmeciyi bulup işini halletmek oldu. Paul olanları görmemişti, sırtı dönüktü. Ama her şeyi duymuştu. Hiç de çabuk ve sessiz olmadı. Bacaklarına kan sıçrarken tir tir titremişti. Ama yerinden kımıldamadan öylece kalmıştı.

Dövme Paul'ü görmezden gelmişti. O işini yaparken, Paul'ün istediği gibi yiyip içmesine, bir şeyler okumasına, kulaklığını takıp film seyretmesine izin veriyordu. Ama Paul, geceleri dışarı çıkamıyor, sinemaya gidemiyor, seks yapamıyordu. İlk kaçma girişiminden sonra ilişkileri bozuldu. Dövme Paul'e, bir daha kaçmaya kalkarsa, bacaklarını kestireceğini söyledi.

Dövme intikam planını hazırlıyordu. Ama adamlarından duyduğuna göre, Grisamentum ölüm döşeğindeydi.

"DÖVME KRAKENİ NEDEN İSTİYOR?" dedi Kokarca. Paul tankın içindeki tanrıya baktı.

"Bilmiyor," dedi. "Onu birinin almak istediğini öğrenmiş. Önce o davranmak istedi." Paul omuz silkti. "Hepsi bu. Bütün planı bu. Ona herkesten önce sahip olmak. Onu yakabilir de..." İşin aslını bilmiyordu. "Kim olduğunuzu biliyorum," dedi, Billy'yle Dane'e. "Hakkınızda söylediklerini duydum."

"Bak," dedi Billy, Kokarca'ya. "Buradayız. Onu aldık. Onu koruyoruz. Yanmasına izin vermeyeceğiz. En önemlisi de bu. Artık en büyük oyunculardan biri elimizde. Bütün bu... Yangın olayı, artık pek mümkün görünmüyor, değil mi?" Londra Kâhinleri, çılgınlar gibi geleceği okumaya çalışıyordu. Kokarca, her fırsatını bulduğunda yeri kazıyor, tedirgin adımlarla etrafta dolanıyor, şehrin ona ne söylediğini duymaya çalışıyor, havada uçuşan tozları okumaya, kedilerin hareketlerinden ve Londra'nın nesnelerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Bütün bunlar işe yaramış olmalı, değil mi?"

"Hayır," dedi Kokarca. Ağzını açıp kapadı, yeniden denedi. "Daha da çok yaklaştı. Çok yakında. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama hiçbir şeye ulaşabilmiş değiliz."

Ne fidye, ne af, ne de eski haline dönüş. Sadece, yaklaşmaya devam ediyordu.

64

COLE GEÇ SAATLERE KADAR ÇALIŞTI. Kavganın izleri silinmişti. Başını sallayarak kâğıtları gözden geçirdi. Nelerin alındığını, elinde nelerin kaldığını bulmaya çalışıyordu. Kapı çalındı. Önemsemedi. Kapı açıldı, bir adam başını uzattı.

"Tak, tak?" dedi. "Profesör Cole?"

"Kimsiniz?" Adam kapıyı arkasından kapattı.

"Adım Vardy, Profesör Vardy," dedi. Gülümsedi. "Polisle çalışıyorum." Cole gözlerini ovuşturdu.

"Bakın profesör, doktor, her neyseniz, Vardy. Ben zaten..." Vardy'ye baktı, sustu. "Polis mi dediniz? Ben zaten iki kere polise ifade verdim. Onlara her şeyi anlattım. Her şey bir şaka gibiydi, ama hepsi geçti. Siz hangi birimle çalışıyorsunuz?"

"Benim bilindik suç birimleriyle mi, yoksa daha az bilinen ilgi alanlarınızla paralel bir birimde mi çalıştığımı merak ediyorsunuz. Size inandılar mı? Normal birimlerdekiler? Her şeyin bir şakadan ibaret olduğuna? Öğrenci olamayacak kadar yaşlı iki adamın odanıza girip sizi darp etmelerine?"

"Ne söylediysem bana inandılar," dedi.

"Eminim öyledir. Bu işlere bulaşmamak için çok fazla sebepleri var. Olan bitenden uzak durmak istiyorlar. Gökyüzü, şehir... Zaten siz de farkındasınızdır."

Cole omuz silkti. "Ben bir farklılık göremiyorum."

"Böyle demeniz çok garip."

"Bakın..." dedi Cole.

"Profesör Cole, beni dinleyin. Grisamentum'un ekibinde olduğunuzu biliyorum."

"Ona bazı işler yaptım diye..."

"Lütfen. Londra'daki her büyücü, bir şekilde ona iş yapmıştır. Onun yok olmasının ardındaki kişi sizdiniz. Büyük ateş. *Yakılma töreni.*" Cole ona baktı. "Karşınızda bir geri zekâlı yok, Profesör. Her şey duyuldu zaten. Dün gece kopan gürültüden haberiniz yok mu? Herkes Grisamentum'un da orada olduğunu söylüyordu. Onun ölmediğini bilen sadece ben değilim."

"Size yemin ederim," dedi Cole. "Onunla temas kurmadım. Ne yaptığını bilmiyorum. Planlarının ne olduğunu da. Onunla *hiçbir ilişkim* yok."

"Profesör Cole, siz, her şeyin yanarak olacağını bilen ve bunun nasıl olacağını açıklayabilecek ender kişilerdensiniz.

"Bunlar beni aşar! Prensipte, yaptığım bazı şeylere benziyor olabilir, ama tamamen benim konumum dışında..."

"Evet, bunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Ne yapıp yapamayacağınızı bilmek, benim görevlerim arasında. Zamanın dışında yangınlar çıkaramayacağınızı biliyorum. Ama bu konularla ilgili olduğunuzu da biliyorum. Talep üzerine bilgi sağlıyordunuz, değil mi?"

"... Ben..."

"Hayır, Grisamentum'la iş birliği yaptığınızı zannetmiyorum. Bunu neden yaptığınızı biliyorum, Profesör. Aileniz. Profesör, kızınızın kaçırıldığını biliyorum." Cole'un yüzü allak bullak oldu. Acı, rahatlama, sonra yeniden acı.

"Ah, *Tanrım*..."

"Eşinizin artık hayatta olmadığını da biliyorum. Anladığım kadarıyla, sizinle eşinizden daha çok ilgileniyormuş. Ama türlerin karışımından doğmuş, bazı yetenekleri varmış. Bütün bunlarla, elimizdekileri birleştirince..."

"Onun *kullanıldığını* mı düşünüyorsunuz? Bunları ona onlar mı yaptırıyorlar?"

"Olabilir. Eğer öyleyse bile, onu geri alabiliriz. Sizin sayenizde, bunu yapan kişinin izini bulabiliriz. Benimle çalışmanızı istiyorum. Bana güvenebilirsiniz."

BILLY, GRİSAMENTUM'UN kendini iyice bokun içindeki domuz gibi hissettiğini düşünüyordu. Can düşmanı yakalanmış, tutsak edilmişti. Dövme, Svengali gibi adamları olmadan bir şey yapamazdı. Zayıf bağlantılarına, ya da az çok tanıdığı adamlarına güvenemezdi. Goss'la Subby çok önemliydi, birçok işi halledebilirlerdi, ama lider değillerdi.

"Goss'la Subby bir şey almaya gittiler," dedi Paul, Dane'le Billy'ye. "Bir şeyin peşindeler. Daha fazlasını bilmiyorum."

Baron'la adamlarına olan talebin iyice arttığını düşündü Billy. Polis kuvvetleri, günlük rutinlerini altüst eden, kâbus gibi olaylarla mücadele ediyordu. Bu günlerde, bıçaklanan uyuşturucu satıcıları, camı kırılan vitrinler gibi işlerden çok, garip bir şekilde ölen kişilerin kan izleriyle karşılaşıyorlardı. Dövme yok olmuştu, ölü sanılan Grisamentum geri gelmişti, güç dengeleri bozulmuştu. Dünya kıyamete doğru giderken Londra, bütün mahalleleriyle Peloponez Savaşı'nda gibiydi.

"Şeye ihtiyacım var..." dedi Billy, ama ne istiyordu? Neye ihtiyacı vardı? Dane'le birbirlerine baktılar.

Bağımsız çalışan gangsterler iyice azmıştı. Dosdoğru becerebildikleri büyülerle eşkıyalık yapıyorlardı. Bütün bu gangster bozmalarının komutan muavini, bu işin *böyle yapıldığına* kanaat getirmişti. Şehri fırsat düşkünleri sarmıştı. Uzun süredir devam eden kan davaları, grevin bitmesi ve yardımcı ruhların işbaşı yapmaları, adım adım kazanılan bir zafer demekti.

Bazıları, *hiç fark etmez,* diyordu, özellikle en kötü durumda olanlar. *Zaten birkaç gün sonra herkes yok olacak.*

65

COLLİNGSWOOD, GÖSTERMEK zorunda oldukları şeyin çok sinir bozucu olduğunu düşünüyordu. Hiçbir işe yaramayacaktı. Çok büyük *bir şeyin* olduğu açıktı. Henüz ne olduğunu tam olarak bilemiyordu: Sanki boktan bir fırtınayla havalanmış gibiydi. Havada tanıdık yüzler görüyor, Billy'yle Dane'in bir şeyler aradıklarını hissediyordu. Atmosfere gönderdiği büyü, huzursuz bir şekilde, külçe gibi tuzun içine düşüyordu. Bir değişim vardı. Aşağı yukarı sallanan bir şey. Bu insanı sinir ediyordu ve bu kadar zor çözülür olması çok saçmaydı. Baron'la Vardy de yardım etmiyordu.

Kahretsin. Collingswood her şeyi uydurmuştu. Telefonlar edip yardım istedi, Perky'yi etrafa bakması için gönderdi, aceleden iyice gerilmişti. Yaklaşmakta olan şey onu endişelendiriyordu. Olanları derinlemesine düşünmekten ısrarla kaçmıştı. Haber almayı hiç beklemediği, hiç karşılaşmadığı, ama polis ortamlarında iyi tanınan bazı kişiler geri dönmüştü, ya da ölmedikleri ortaya çıkmıştı, ya da bunlar dünyanın sonunu getirmeye uğraşıyordu, ya da onu almaya geliyorlardı.

Bu sefer, o, Baron'un çağrısını cevapsız bıraktı. Dizüstü bilgisayarı yanındaydı. Temasta olduğu kişilere uğradı. "Ne duydun? *Kimse bir şey bilmiyor*, saçmalıklarına karnım tok. Kimse bir şey bilmiyor, diye bir şey yok."

Yaklaşmakta olan şeyin bir kolu, onu düşündüren bağlantı, silahçılarla ilgili olandı. Bu konu, dedikoduların da ötesine geçmişti. Bu kötü günlerde, topladığı bütün o ipuçları ona ulaşmadan, içine doğmadan *önce*, onurunu koruyacak bir şeyler arıyordu ve birden, silahçıların sadece saldırmak üzere olduklarını değil, nerede olduklarını da anladı.

Kahretsin. Ne? Neden? Bu şimdilik bekleyebilirdi. Ama Collingswood hâlâ düşünmeden duramıyordu. *Eğer hedefe ulaşmış olsalardı, avlanmaları gerekirdi.* Bu da demekti ki, KTSB'dekiler, yaptıklarını sandıklarından daha az şey yapıyorlardı.

"Patron, *patron,* sus da dinle."

"Collingswood, neredesin sen? Neredeydin? Konuşmamız gerek..."

"Patron, dinle. Buluşmamız gerek."

Collingswood başını sallıyordu. Tutulan niyetin belirginliği onu hayrete düşürdü. İyi olduğunu biliyordu, ama böyle bir bilgiyi sezinleyebilmesi? *Saklanmayı bıraktılar, artık umursamıyorlar.*

"Nerede buluşalım? Neden?"

"Çünkü çok büyük bir saldırı olacak. Silahlı gelin."

O GECE, KÜÇÜK çaplı bir kıyamet mücadelesinin şehri çatlatarak açtığı, Kokarca ve Londra Kâhinlerinin Londra Taşı civarından uzaklaştıkları, esrarlı Londra'nın dikkatinden kaçmış olabilir miydi? Bu görmezden gelinebilir miydi?

"Günlerimiz sayılı," dedi Saira. Hiçbir şey canlı kalmayacaktı. Londra Kâhinleri, takıntılı bir şekilde geleceği, ya da muhtemel geleceği, güven içinde olduklarını düşündükleri kamyonun içinde okumaya çalışıyordu. İşleri çok kolaylaşmıştı: Yaklaşmakta olan o son güne kadar krakeni beladan uzak tutmak. O günün gelmesini durdurmak. Gördükleri tek şey buydu. Yeni bir kutsal görev.

"Bir tane daha vardı." "İki taneydi." Londra Kâhinleri, acı veren rüya ve hafıza yorumlarıyla, şehrin tarihini değerlendiriyor, ortaya yeni çıkan koruyucuları, binalara düşkün fani kundakçı kurbanlarını topluyorlardı. "Hava gazı fabrikasının yanındaki garajı hatırlıyor musun? Çok eski bir binaydı hani?" "Hayır." "Evet, işte mesele de bu. Artık hiç orada değil. Ama bak." Binanın bir kartpostalı, is içinde, çökmek üzere, var olma çabası içinde, yangında hasar gördüğü zaman diliminin dışında.

Wati saatlerce ortadan kayboldu. Sonra bütün bir gün boyunca. Hiçbir çağrıya cevap vermedi. Geri mi çekiliyordu? Pazarlık yaparak teslim mi oluyordu?

Paul'e iyi baktılar. Yiyecek sorunları yoktu. Bir an duruyorlar, Saira elini tuğlaların içine sokuyor, hamur gibi yoğuruyor, eğip büküyor, bunları yiyeceğe dönüştürüyordu.

Dövme'nin ağzındaki bandajı iki kere çıkardılar. Gereksiz bir umutla, tehdit edip suçlamayı bırakmasını, onlara yardımcı olacak, ya da onları aydınlatacak bir şey söylemesini beklediler. Bu hainin ortaya çıkmasıyla, taşların yerine oturmaya başlaması gerekiyordu, ama olmadı. Dövme sustu. Bu hiç ona göre bir şey değildi. Ama dudaklarını sarkıtmasından, hiç de mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

"Dışarıda hâlâ adamları var," dedi Paul. Çaresizce çabalıyordu. Bir saldırıp bir savunmaya geçen yumruk kafalar yetkiyi ellerine almaya zorlanmışlar, bundan kurtulmak için çok çaba göstermişlerdi. İnsanlar, akılsızca sırlarını ortaya döküyor, yumruk kafalar onlar için savaşıyor, bazen kazanıyor, bazen ölüyor, deri zırhları parçalanıyor, kaskları fırlıyor, erkeklik organlarının yerinde duran, kafalarının minyatürü şeklindeki minik eller ortaya çıkıyordu. "Belki Goss ve Subby geri döner."

Kokarca haykırdı. Kamyon sarsıldı. Onu haykırışı yüzünden değil. Kamyonu kullanan Londra Kâhini onu duyamazdı. Ama ona çarpan bir şey, Kokarca'ya da vurmuştu. Kokarca haykırdı.

"Geri dönmeliyiz," diyordu durmadan. Herkes ayaklandı. Paul bile yerinden fırladı. Her ne yapılacaksa, yapmaya hazırdı. "Geri, geri, geri," dedi Kokarca. "Bir şey duydum..." Havada, şehrin sızlanmaları arasında, genizden gelen sesler vardı. "Biri onları almaya geliyor."

SOKAKLARDA dönüp duran kamyonu durdurmaları gerekiyordu. Direksiyondaki Kâhin, yaptığı büyüyle çarpışmayı savuşturmuştu. Polis arabaları, ambulanslar ve itfaiye arabaları amaçsızca dolanıp duruyordu. Yükselerek kendini belli eden binalar kömür olup hafızalardan siliniyor, itfaiyeciler yolun yarısına geldiklerinde, neden yola çıktıklarını unutuyordu. Kamyon, Londra Taşı'nın bulunduğu yerdeki o virane spor mağazasına, mümkün olduğunca yaklaştı. Taş yerinde duruyordu. Siren ve silah sesleri duydular.

Sokaklarda birkaç yaya vardı, ama normalde o saatte daha kalabalık olurdu. İnsanlar savaş yüzünden saklanmışlardı. Binaların çevresi polisin güvenlik şeridiyle çevrilmişti. Silahlı polisler insanları uzaklaştırıyordu.

"İlerleyemeyiz," dedi Billy. Ama *Londra Kâhinleri* yanındaydı. Sanki girdikleri bu dar sokaklar onları geri püskürtüyormuş gibi, sanki sokaklar geri dönmüyormuş gibi, Kokarca ve Saira için dolaşıp duruyordu. Arkadaşları artık saklanmıyor, şehrin onları görmesini umursamıyorlardı. Dane'le Billy, okuldan kaçan çocuklar gibi koşmaya başladı. Koridor gibi bir çıkmaz sokağa girdiler. Londra'nın merkezine yakın bu çirkin yerde de çatışma vardı.

Polis serbest atış bölgesine giremezdi. Londra Kâhinlerinin gizli barınağından dükkânların önüne çıkan koridorda iki karanlık gölge belirdi. Silahları vardı, arkalarından birileri ateş ediyordu. Dane bir dükkânın kapısını tekmeleyerek açtı. Billy, Saira ve diğerlerini içeri çekti. Kokarca olduğu yere çöküp hırıltıyla soluk alıp vermeye başladı.

"Çekil üstümden," dedi Saira. Plastik bir şeyi ölümcül bir şeye dönüştürmeye çalışıyordu. Parmaklarıyla duvara bastırdı, bir silah yaptı. Titriyordu, korkmuştu, cesaretini kaybetmedi. Adamlar ateş etti. Koridordaki iki Londra Kâhini geriye doğru uçtu.

Adamlar siyah takımlar giymişti. Siyah şapkaları, uzun pardösüleri vardı. Billy ateş etti, ama ıskaladı. Fazerinden çıkan alevler hedefini bulamadı. Giderek yavaşlıyordu. Dane adamlardan birini vurdu, ama öldüremedi. Adam inliyordu.

Dükkânın arka kapısından, takırtılarla bir şeyler gelmeye başladı. Birleşik nesnelerdi, şehirden yapılmışlardı. Kâğıt, tuğla, taş, katran, yol tabelaları ve kötü bir koku. İçlerinden biri, eklem bacaklılar gibi yürüyordu. Bir diğeri kuşa benziyordu, ama hiçbiri de belli bir şey *gibi* değildi. Yapı iskelesinden bozma bacaklar, yonga parçalarından yapılma kollar... Birinin sırtında yüzgeçleri vardı. Kırık camlardan ve çimentodan yapılmıştı, cheval-de-frise*. Billy bu şeylere karşı haykırdı. Şeylerden biri, çatı oluğundan parmak-

* Kazıklı duvar (Fr.): Özellikle Ortaçağ'da süvari saldırılarına karşı inşa edilen ahşap duvar. *-Ed.*

larını uzatıp en yakındaki saldırganı tuttu. Çatı şeklindeki ağzıyla ısırdı. Adam çığlıklar attı, kurtulmaya çalıştı, ama o şey onu yedi. Adamın yanındaki arkadaşı kaçtı.

İki Londra Kâhini ölmüştü. Saira dişlerini kenetledi. Şehrin yırtıcıları ona doğru gelmeye başladı. "Çabuk," dedi Billy. Ama Saira ellerini tıpkı bir köpek gibi birleştirip bekledi.

"Sorun yok," dedi. "Onlar Londra'nın antikorları. Beni tanıyorlar."

Bağırsaklar titreyerek çatladı. Genç bir Londra Kâhini Saira'ya katıldı. Dane'le Billy yaklaşırlarken, saldırganlar geri çekildi. Saira onları sakinleştirdi.

Spor mağazasında birbirlerine girdiler. Londra Kâhinlerinin hepsi ölmedi. Ama çoğu, kafalarına ve göğüslerine aldıkları kurşun yaralarıyla öldüler. Saira hayatta kalanları kontrol etti.

"Ben," dedi. "Neler oldu?"

"Tanrım," dedi "Ben." Dişleri takırdıyordu. Kan içindeki kalçasına baktı.

Siyah takımlı adamlar içeri girdiler. Karşılarına çıkan herkesi, ellerindeki güçlü silahlarla vurdular. Hayatta kalanlara, "Kraken nerede?" diye sorup duruyorlardı. Sonra polisin geldiğini fark ettiler. Ama polis, içeri girmeme protokolünü uyguluyordu, saldırganları belirlemiş ve onlarla birlikte hareket ediyordu.

"Acele etmemiz gerek," dedi Billy Dane'e. Elinden geldiği kadar bekledi, ama Saira'ya da çabuk olmasını söylemek zorundaydı. Saira ona boş gözlerle baktı.

Saldırganlar, Kokarca, Saira ve arkadaşlarının sakladığı sırrı biliyordu. Ama katledilen Londra Kâhinlerinin bir şeyden haberi yoktu. Onlar bu işin dışındaydı, olayların merkezinde değillerdi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bazıları, bir bilinmezlik bulutu içinde olduklarının farkındaydı. Silah yetiştiricilerinin sorduklarını bile anlamadılar. Hepsi de birer ölüm makinesi gibiydi. Geleceği görebilen kâhinlerden bazıları, antikorların ortaya çıkmasını sağladı, ama biraz geç kalmışlardı.

"Onları güvende tutmaya çalışıyorduk," dedi Saira. "Bu yüzden hiçbir şey söylemedik. Tahta kemirme sesleri, sıvaları tekmeleme

sesleri arasında, Kokarca kapının eşiğinde belirdi. Gördükleri karşısında acı acı bağırdı. Kapıya tutundu.

"Gitmemiz gerek," dedi Billy. "Saira, üzgünüm, polisler neredeyse gelir. Bunu yapan alçaklar, krakenin bizde olduğunu biliyor."

Dane, Billy'nin elini ölü bir kadının yarasının üstüne koydu. Londra Kâhininin soğumakta olan derisi ısınmaya başladı. "Kuluçka dönemi," dedi Dane. "Silah yetiştiricileri." Ölen kadına saplanan kurşunların hepsi yumurtaydı. Silahlar büyüyecek, bir iki yavru silah, yumurtadan çıkacak, anne babalarını arayacaktı.

"Onları alamayız," dedi Billy.

"Onları alamayız," dedi Saira. Sesi ölü gibiydi. Dane'in tepkisine bakıyordu.

Londra Kâhinlerinin ve antikorların sonuncusu da gittikten sonra, Kokarca ve geride kalanlar kamyona geri göndüler. "Biz Londra Kâhinleriyiz," deyip duruyordu Kokarca. "Buna kim *cüret edebilir*?" *Tarafsızlığı bozan ilk sizdiniz*, diye düşündü Billy.

"Artık yeni kurallar geçerli," dedi Dane. "Her şey herkese açık. Bu çılgınlık. Görülmekten bile çekinmiyorlar." Sanki bunu istiyorlardı. Terörün çalışma biçimi buydu. Paul'e baktılar.

"Bu değil," dedi Paul. Başını geriye attı. "Naziler, yumruk adamlar, Boba Fett'ler tamam. Ama silahçılar olamaz."

Etraf kan gölüne dönmüştü. Hayatta kalmayı başaran Londra Kâhinleri, krakenin tankın içinde çalkalanışına baktılar. "Peki ama neden?" dediler. "*Burada* ne işi var? Neler oluyor?" Kokarca cevap vermedi. Saira bakışlarını kaçırdı. Paul herkese tek tek baktı. Billy, krakenin olmayan gözleriyle kendisine baktığını hissetti.

66

"MARGE EVDE DEĞİL. Mesajlarına da cevap vermiyor. İkili sıkıştırma arasında ne yapıyor, bilmem. Ne yapmamızı istiyorsun?" Collingswood, daha önce bir keresinde Panda adını verdiği o umutsuzluk duygusuna kapılmıştı. Bu kötü günlerde, verdiği isim aklında kalmamış olsa da. "Her şey boka sardı, ha, patron? Şimdi ne olacak?"

Yayılmalarını önlemeyi ümit ediyorlardı. Etrafta bir sürü çatışma oluyordu. Mümkün olanlara müdahale ediyorlar, katliamı önlüyorlar, kötü sonuçların doğmasına mani oluyorlardı. Krakenin yarattığı kriz herkesi etkilemişti. Şehir kendi kendini doğruyordu sanki.

Collingswood, şimdi ne olacağı sorusunu, bir cevap almak için değil, Baron'un bir cevabı olmadığını belirtmek için sormuştu. Londra Taşı'nın bulunduğu binanın enkazına girmiş, katliamın izlerini görmüştü. Bütün yapabildikleri, rapor tutup dışarı çıkmak olmuştu. Baron kapının önünde başını sallayarak olan bitene bakıyor, Collingswood'un işine gösterdiği hassasiyeti inceliyordu. Polis memurları içeriyi araştırıyor, parmak izi alıyormuş gibi yapıyorlardı. Geleneksel protokoller artık saçma geliyordu. Ne yapacaklarını söyler ümidiyle Baron'a baktılar.

"Canları cehenneme," dedi. Tek kaşını kaldırarak Collingswood'a baktı. "Artık fazla oluyorlar."

Hayır, diye düşündü Collingswood. Kollarını kavuşturdu. Başka bir şey daha söylemesini bekledi. *Bu sefer hayır.* Baron'un bu kayıtsızlığını, kendi konuşup kendi dinlemesini, sabırla öneriler gelmesini beklemesini artık anlayabiliyordu. Sanki hiçbir şey onu korkutamazdı, polislere özgü o kontrol duygusu çok gelişmişti. Collingswood, şaşkınlık ve öfke içinde, Baron'un da ne yapacağını bilemediğini anlıyordu.

En son ne zaman böyle bir duruma düşmüştü? Bize ne zaman ne yapacağımızı söyledin? Baron'un gözlerine bakamadı. O gözlerde, uzaklardaki bir deniz feneri gibi parlayan korkuyu göreceğini biliyordu.

kollywood? Collingswood, gelen bu sesle, sanki saçını yüzünden çekmek ister gibi bir hareketle irkildi. Baron'un, domuz ruhu taşıyan küçük yardımcı Perky'yi bilmesine hiç gerek yoktu.

"Evet," dedi Baron, sonunda. Onu uzun zamandır tanımayan biri, bu tavırlarına kanabilirdi. Sakin olduğunu zannedebilirdi. "Vardy'den haber yok mu?"

"Daha önceden de sormuştun. Ben de söylemiştim. Hayır." Vardy, Cole'la görüşmeye gittiğini söylemişti. Ondan alınan en son haber buydu. Ne Vardy'nin, ne de Cole'un izini bulabilmişlerdi. Baron başını salladı. Bakışlarını kaçırdı, sonra döndü. "Kıyamet tuzağı kurmak çok aptalca bir fikirdi. Bütün işi çevirip kıyamet tarihlerini çakıştıran da oydu."

"Affedersiniz, ama, "dedi Collingswood. "Sizce o aptal yıldız fallarıyla bütün gün uğraşmasının sebebi, ortalıkta aylaklık edebilmek için miydi? Hiç sanmıyorum. Ben de bu işin içindeyim."

"Peki. Tamam. Bu işin amacı herkesi saklandığı yerden çıkarmaktı. Çıkardı da."

"Bunun tamamen aptalca bir fikir olduğuna pek katılmıyorum, patron."

"Belki de artık bize katılsa, fena olmaz," dedi Baron.

"Ben gidiyorum," dedi Collingswood.

"Nereye?"

"Şu anda kimsenin işine yaramam. *Gidiyorum. Çıkıyorum.*" Collingswood dışarıyı gösterdi. Gecenin sesleri duyuluyordu. "Düşünüyorum da... Neyi iyi yaptığımı biliyorum. Tam da burada bu bilgiyi aldım. Çok erken geldim. Bunu duymam *gerekirdi.* Bu taklit bir ördek sesinden başka bir şey değildi." O sesi taklit etti. "Ben bir polisim," dedi. "Öyle de kalacağım. Siz." Üç polis memuruna işaret etti. Hepsi de ona itaat ettiler. Baron ağzını açıp onu geri çağırmaya niyetlendi, ama çekindi.

"Ben de geliyorum," dedi.

"Hayır." Collingswood adamlarını alıp uzaklaştı.

Parçalanarak açılmış kapıdan çıkıp geceye karıştı. "Nereye, şef?" dedi polislerden biri.

nere gidiyos kollywood? dedi Perky.

Arkadaşlarını toplamaya çalışıyordu. İstediğini yapabilseydi, keyfi yerine gelecekti. Ama şu anda dikkatlerini çekmesi çok zordu. Zaman ilerledikçe, son yaklaştıkça, etrafında uçuşan yaramaz düşünceler, iradeler, ruhlar, hayaletler ve hayvani güdüler de gerilmiş, huzursuz olmuştu. Perky yanındaydı, o tuhaf, domuz gibi bakışlarıyla. Pek yaygın olmayan birtakım polis görevlerini kelimelerle ifade etmek çok güçtü. O da duyduğu kadarıyla söylüyordu ama onların kelimeler mi yoksa bir siren taklidi mi olduğunu bilemedi, *şimdi sonra şimdi sonra* diye fısıldadı, ya da *nii-naa-nii-naa* diye. Sadece o, üç adam, huysuz bir domuzcuk ve yasal bir amaç.

"Perky," dedi. Polisler ona baktılar, ama KTSB'nin işleri söz konusu olduğunda, *kiminle konuşuyorsun?* ya da *ne halt ediyor bu?* diye sormanın çok yersiz olduğunu öğrenmişlerdi. "Perky, git bak bakalım. Çatışmanın yerini bana söyle. Ne yapabiliriz, düşünelim."

tımam kollywood bakıcem.

Collingswood Vardy'yi düşündü. Öfke ve endişeyle doldu. *Umarım iyisindir,* dedi kendi kendine. *Eğer iyiysen, sana çok kızgınım. Hangi cehennemdesin? Neler olduğunu bilmek istiyorum.*

Biliyor muydu? Hayır. Bu çok büyük bir fark yaratmıyordu.

Kapalı devre televizyon görüntülerini izlemekle saatlerini geçirdi. Radyograflar gibi, KTSB de nereye bakması gerektiğini biliyordu. Hangi gölgede ne araması gerektiğini, hangi düğmeyi çevirince neyle karşılaşacağını biliyordu. Ekranda gördüklerine bakıyor, dünyayı yok eden büyüyü seyrediyordu.

Söylentiler ve video görüntülerinin arasından, saklanmaya hiç de niyeti olmayan iki kişi çıktı. Goss'la Subby. Goss, ona açılan yaylım ateşine *hiç aldırmadan*, aldığı yaralardan hiç etkilenmeden, durmaksızın öldürüyordu. "Patronum nerede?" diye soruyordu, eline geçirip de canlı bıraktığı birkaç kişiye. "Duvarın dibinde yüze kadar saydım, artık çay vakti, bahçede bir yerlerde olmalı, teyzecik

huysuzlanıyor." Tuhaf bir şekilde bir an için yok oldu, sonra hiç konuşmayan oğluyla beraber yeniden ortaya çıktı.

Collingswood'un bu işlere yabancı olan meslektaşları, bugünün, acımasız saldırıların ve yolda tehlikeli şekilde seyreden araçların hiç bitmeyeceğini mi düşünüyordu? Belki orada burada *çete savaşları* olduğuna ikna olabilirlerdi, Yardilerden ya da Kosovalılardan bahsedebilirlerdi. Dövme'nin atölyesinden kurtulanların kaydını tutabilirlerdi. Ampuller, diyotlar, hoparlörler ve salınımölçer ekranlarıyla donatılıp başkalaştırılmış çıplak kadın ve erkekler ayaklarını sürüyerek etrafta geziniyordu. Bir sanat olayına şahit olduklarını düşünen sıradan Londralılar, onlara korku içinde bakıyordu.

Collingswood duvara dayanıp bir sigara yaktı. Arkadaşı Perky şehri dolaşıp çatışmaların nerede olduğuna bakıyordu. Collingswood buna göre elinden gelen bir şey varsa yapacaktı. Hiç yoktan iyi olduğunu düşündü. *Gerçekten öyle mi?* diye sordu kendine, *Evet, evet*, dedi sonra.

DÜNYA YENİDEN SALLANDI. *Dans eder* gibi değil de, sanki *alttan vurulmuş* gibi sarsıldı. Marge bunu hissetmişti. Engellenmeye çalışılan kıyametlerden beri eve gitmemişti. Fazla önemsemezseniz, kalacak bir sürü yer bulabilirsiniz. Evinin bıraktığı yerde durup durmadığından emin değildi. Eve gitmenin güvenli olmayacağını düşünüyordu. Ölmekte olan şehrin dikkatini çekmek istemiyordu.

En iyisi, diyorsun, hmmm hmmm en iyisi. Boyzone, iPod'un sevdiği şarkıcılardan değildi. Ama kulağında mırıldanan bu şarkı, onu güvende tutmaya yetiyordu. Aç bir vahşi hayvan tanrısı, onun varlığını fark edene kadar da güvendeydi.

Battersea'nin bir köşesindeydi. Burada barlar sabaha kadar açık olurdu ve görüntü kalitesi yükseltilmiş düşük bütçeli filmlerinin afişlerini gururla asardı. Yüksek sesli müzik, kapılardan dışarı taşardı. Marge, ayaklarının altında *müziğin ritmini* hissetti. Geç saatlere kadar çalışanların ofislerinde ışık vardı. Dünya hâlâ dönmeye devam ederken bir işleri olduğu için mutluydular. Restoran ve kafelerin önünde toplanan çeteler, sanki saat daha erkenmiş gibi kalabalık gruplar halinde durmuş sohbet ediyordu. Marge, onların Ronan Keating'in ortada olmadığını konuştuklarını duydu.

Dar sokaklar da, ana caddeler gibi aydınlıktı. Ama bir sinsilik vardı. Yozlaşmış büyüler, şiddet ve kıyametin dehşeti kol geziyordu. Marge, adamların konuştuğu içip kahkahalar attığı yerin sadece birkaç metre ilerisinde silah sesleri duydu.

Artık korkmanın çok ötesine geçmişti. Amaçsızca sürükleniyordu. Bu geceyi sağ salim atlatmak istiyordu. Bu gece, ona son gecesiymiş gibi geliyordu.

67

BAZI HASTANELER, garip yaralanmalar ve hastalıklar hakkında fazla soru sormamayı tercih ediyordu. Bu hastanelerde testereyle kesilen yerlerinizi tedavi ettirebilirdiniz. Kimse size başınıza neler geldiğini sormazdı. Londra Kâhinlerinin en ağır yaralıları bu hastaneye getirilmişti. İçlerindeki kurşunların her an yavrulayabilecekleri de belirtilmişti.

Dane kamyonun tepesinde, Odysseus gibi dikilmişti. Kamyonun geçtiği yerler aydınlanıyor, sonra yeniden karanlığa gömülüyordu. Dane elindeki Kaptan Kirk biblosunu salladı. Wati'yi çağırdı. Havaya kaldırdı. Wati'nin yolu bulması epey zaman aldı.

"Of, Dane," dedi biblo, üzgün bir sesle.

"Wati, *neredeydin*?" Dane kuluçkadaki kurşun yumurtalarını çekiçle kırdı. Billy ona baktı. Rüzgârdan gözlerini kırpıştırdı. Şehirde kocaman, yağlı, büyük bir varlık, kalp krizi geçirerek sarsılıyordu. Biblo, sanki olmayan boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü. Sanki olmayan ciğerleri çürümüştü. "Londra Kâhinlerini duydun mu?"

"Tanrım," dedi Wati. "Duydum. Dane, bizi yeniyorlar. Grev kırıcıları getirdiler. Goss'la Subby döndü."

"Seninle mi çatışıyorlar?" dedi Billy. "Dövme ortalarda yokken bile mi?"

"Dövme'nin adamlarının çoğu gebermiştir," dedi Dane. "Ama Goss'la Subby geldiyse..."

"Griz'in de silahçılar var."

"*Var*," dedi Dane. "Savaşı çıkaran da *o* zaten. *Grisamentum*... Londra Kâhinlerinden *ne istedi*?"

"*Durun*," dedi Wati. "Durun." Öksürdü. "Hareket edemiyorum. Bu yüzden sizi bulmam zaman aldı."

"Rahatla," dedi Dane.

"*Hayır*, dinle" dedi Wati. "Tanrım, Dane. Kimse sana söylemedi, değil mi? Mesele sadece grev ya da Londra Taşı değil. Artık kimse tarafsız *değil*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece Londra Kâhinleri değil. Seninkileri de arıyorlar."

"Ne?" dedi Dane.

"Ne?" dedi Billy. *Kokarca'yla arkadaşlarının o gösterişli hamlesi, sanki bir şey ifade ediyormuş gibi...* "Kim? Goss'la Subby mi? Kimi..."

"Hayır. Silah yetiştiricileri. Krakencilerin peşinde. Kilisene saldırdılar."

DANE BİR ARABA ÇALDI. Billy'den başka kimseyi yanına almadı.

"Onlar dışarı bile *çıkmadı*," deyip duruyordu Dane. Direksiyona vurdu. "Onlar hep başlarını önlerine eğdiler. Kim, nasıl?... Neden?"

"Bilmiyorum."

"Sadece ben çıktım. Ben de..."

"Bilmiyorum."

Kilisenin önünde küçük bir kalabalık vardı. Pencerelerin kırık camlarından dumanlar tütüyordu.

"Eşkıyalar." "Korkunç." Dane kalabalığı ite kaka içeri girdi. Giriş paramparça olmuştu. Çılgın bir grup içeri girip ortalığı mahvetmişti. Dane depoya gitti, kurşun yumurtalarını açtı. Billy onun nasıl nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Koridorlarda kan vardı.

Yeraltındaki merkezde, gerçek bir saldırının kanıtlarıyla karşılaştılar. Yukarıdaki manzaradan çok farklıydı.

Her yerde cesetler vardı. Delik deşik olmuştu hepsi. Küçük kurşunlar içlerine yuva yapmıştı. Başka şekillerde öldürülenler de vardı. Sopalarla dövülerek, boğularak, buhar büyüsü yapılarak. Billy, yavaşlatılmış bir filmde yürür gibi, katliamın içinden geçti. Dane'in bir zamanlar içinde olduğu tarikatın üyeleri, çöp gibi yerlere saçılmıştı.

Dane durdu, acele etmeden nabızlarını dinledi. Durum apaçık ortadaydı. Kendi ayak seslerinden başka bir ses yoktu.

Masaların altı üstüne gelmişti. Yerlerde çamurlu ayak izlerine bulaşmış birkaç kâğıt uçak vardı. Billy temiz olanlardan iki üç tanesini aldı. Her uçakta, gri mürekkeple yapılmış rastgele bir söz, bir sembol, iki göz vardı.

"Grisamentum," dedi Billy. "Bu o. Onları gönderen o." Dane duygusuz bir ifadeyle ona baktı.

Kilisede, mihrabın önünde Teutheks'in kurşunlanmış cesedi yatıyordu. Dane sesini çıkaramadı. Teutheks mihrabın önünde, elini ileri uzatmıştı. Dane yavaşça adamı tuttu. Billy onu yalnız bıraktı.

Kütüphane tarafında, yerlerde ok gibi düşmüş kâğıt uçaklar vardı. Billy o tarafa yöneldi. Kütüphanenin kapısını açınca duraladı. Rafların üstüne baktı.

Dane'in yanına döndü. Dane ağlıyordu. Billy bir süre bekledi, ama sonra dayanamayarak, "Bunu görmen gerek," dedi.

Kitaplar gitmişti. Hepsi birer birer yok olmuştu.

"BU YÜZDEN GELMİŞLER," dedi Dane. Boş raflara baktılar. "Kütüphaneyi istiyorlarmış."

"Grisamentum krakeni arıyordu," dedi Billy.

Dane başını salladı. "Demek bu yüzden... Ona katılmamızı istediğini hatırlıyor musun? İşte sebebi buydu. Bildiklerim yüzünden. Ve de sen. Bir şey bilip bilmemenin önemi yoktu."

"Her şeyi almış." Yüzyıllardır biriktirilmiş kutsal yumuşakça bilgileri.

"Grisamentum," diye fısıldadı Dane.

"Oymuş," dedi Billy. "Demek planı buymuş. Krakeni isteyen oydu, hakkında her şeyi bilmek istiyordu."

"Ama kraken elinde *değil*," dedi Dane. "Şimdi ne yapacak?"

Billy merdiveni alçalttı. Bir yerlerden gözlüğüne kan damladı. Başını salladı. "O kitapların *onda birini* bile okuyamaz. Hepsini okuması yüzyıllarını alır."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Dane. Yumruklarını sıkıp havaya kaldırdı, ama sonra çaresizce indirdi. "Onu son gördüğümde..." Dane gülümsemiyordu. "Cenazesi vardı."

"Onu neden göremiyoruz?" dedi Billy. "Sadece Byrne görüyor."

"Saklanıyor."

"Evet, ama... Dövme'yle savaşırken, Dövme oradaydı. Grisamentum da kendini gösterebilirdi. Umutsuzca krakeni istediğini biliyoruz."

"Bilmiyorum," dedi Dane. Elini boş raflarda gezdirdi. Billy, elindeki kâğıt uçaklarda yazılı tuhaf sözcükleri okuyor, anlaşılmaz şekillere bakıyordu. Dane raflardan parmaklarına bulaşan tozu silkeledi. Hâlâ uçaklara bakmakta olan Billy'ye döndü.

"Grisamentum'un ölümü hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" dedi Billy. "Yakılma töreni yapılırken?"

"Hayır."

"Ben..." Billy mürekkep lekesine baktı. Lekeyi silip bakmaya devam etti. "Bu mürekkep," dedi. "Düşündüğümden daha gri... Bu..." Dane'in gözlerine baktı.

"Yakılma törenini yapan Cole'du," dedi Dane. Ayağa kalktı.

"Öyleydi," dedi Billy, ona bakarak. "Nasıl yangınlarla uğraştığını hatırlıyor musun?" İkisi de uçağa bakıyordu. Sanki rüzgâr varmış gibi, uçağın kanatları uçuştu. En ufak bir esinti bile yoktu.

"Kraken," diye fısıldadı Dane. "Tanrım," dedi Billy.

GRİSAMENTUM ÖLECEĞİNİ anladığında, bu çok ağırına gitmişti. Vücudunu yok eden bu hastalığı yenecek bir tedavi yoktu. Kimseye miras bırakmak gibi bir niyeti de yoktu: O hep hüküm sürmek istiyordu.

Tarih, görevlerine devam etmek için hayalet olarak geri dönen cesur kadın ve erkeklerle doluydu. İnatla ölmeyi reddedenlerle. Ama Grisamentum'un böyle büyüleri yoktu. Byrne iyiydi, tecrübeliydi, bu tasarıya gönülden bağlıydı, ama ölüme karşı koyamazdı, sadece onu bazı biçimlerde süsleyebilirdi.

"Tanrım, başka ayarlamalar da... yapmış olmalı," dedi Billy.

Cenazesini ayarlamıştı, yapılacak konuşmaları, davetli listesini, edilecek hakaretleri, ama ölümün kendisi B planıydı. Uzmanlarına, bu sıkıntıyı aşabileceklerini nasıl söyleyecekti?

Yakılma gösterisine o zaman mı karar vermişti? Belki siparişi bile kendisi vermişti. Belki de Byrne'a talimatlar yazdırıyordu. Beyaz kâğıda siyah mürekkeple.

"Ateşçilerle konuştu," dedi Billy. "Ve ölüm büyücüleriyle. Ya onu gördüğümüzde, onun adına konuşan Byrne değilse? Nasıl yazdığını hatırlasana? Bu uçaklar neden burada? Bizi ilk nasıl bulmuştu, hatırlıyor musun? Bu mürekkep neden *gri*?"

Grisamentum *canlı canlı* yakılmıştı. Hafıza ateşinin geçici ve çatırtılı büyüsü ve tecrübelerin birleşimiyle: Ateşçilerin ve Byrne'ın ölümcül içgörüleriyle. Ama tam anlamıyla ölmemişti. Asla ölmemişti. Mesele buydu.

Yakılma töreninden saatler sonra, cenazeye katılanlar gidince, onu toplamışlardı. O artık küldü. Tamamen ölmemişti. Hastalığından kurtulmuştu. İçinde hastalıklı kan dolaşan damarları yoktu. Çürüyen organları da. Byrne onun kül varlığını almış, ölü küllerinin konduğu bir kaba koymuş, küle dönüşmeyen yanmış kemikleri de toz haline getirip vazoya ilave etmişti. Daha önceden hazırlamış olduğu bir karışımla bu külleri birleştirmişti: reçine, ruh, su ve bol miktarda büyü.

Sonra kalemini bu karışıma batırıp gözlerini kapatmış, kalemi kâğıda koyup sürüklemişti. Çizdiği ince çizgi, beceriksizce yazılmış bir el yazısına dönüşmeye başlamıştı. Mürekkep kendi kendine yazarken, Byrne, sadakat ve mutluluk içinde iç geçirmişti: *tekrar merhaba.*

"BUNLARI NEDEN YAPTI?" dedi Dane. Kâğıda baktı. Mürekkep de ona bakıyordu. "Neden dünyayı yakmak istiyor? O yandığı için mi? İntikam mı alıyor?"

"Bilmiyorum." Billy uçakları topluyordu. İçlerinden birini eline aldı. Üstünde *Kavak Ağacı* yazıyordu. Bir diğerinde ise *Birleştirme.* Bir başkasında *Telefon.* İncecik yazılardı bunlar. Hepsi de iki küçük gözle birleşiyordu. Bu, uydurma efsanelerine dair nostaljilerin bir kalıntısıydı.

Hepsi bir yalan mıydı? Tarafsızlık ilkesini bozanlar acımasız birer katile mi dönüşüyordu? Onun böyle olmasına yol açacak bir şey mi olmuştu? Böyle korkunç cinayetleri işlemesinin sebebi neydi?

Dane odaları dolaşarak Krakencilerden geriye kalanları topladı. Orada burada teçhizatlar, silahlar vardı. Kurtulup dışarı kaçabilen Krakenciler de olmalıydı, kısa zamanda, dinlerine ne olduğunu anlayacaklardı. Son Londra Kâhinleri gibi, artık onlar da sürgündeydi. Rahipleri mihrabın önünde öldürülmüştü. Ama o anda, yeraltındaki o kilisede, ölüleri incelemekte olan Dane, yeryüzünde canlı kalan tek adamdı.

Işık nereden geliyordu? Patlamamış birkaç ampul vardı, ama koridordaki gri parlaklık, ampullerin sarı ışığından daha baskındı. Her yere bulaşmış olan kan, siyah bir renk almıştı. Billy ay ışığının kanı siyah gösterdiğini duymuştu. Billy, uçaklardan birindeki gözle göz göze geldi. Göz ona dikkatle baktı. Kâğıt, esintisiz ortamda uçuştu.

"Uzaklaşmaya çalışıyor," dedi. "Neden... Neden buraya geldi? Talimat verebilirdi? Gözlüyor. Kalemin ne kadar ince olduğunu görüyor musun? Byrne yazarken ne kadar dikkatliydi, hatırlıyor musun? Kalemini nasıl değiştirmişti? Mürekkebi kâğıttan kazıyacaktı. Grisamentum bitmesin diye."

"Neden bunu *yapsın ki*?" diye bağırdı Dane. Billy hâlâ kâğıttaki göze bakıyordu.

"Bilmiyorum. Öğrenmemiz gerek. Şu halde soru, mürekkebi nasıl sorgulayacağımız."

68

KAMYONA GİDİP çalışmaya başladılar. Billy bulabildiği bütün uçakları topladı, kana ve çamura bulanmış olanları ayırdı, sadece mürekkepli olanları bir kenara koydu.

Kraken karşılarındaydı. Dane duasını etti. Londra Kâhinleri mırıl mırıl dua eden Dane'e bakıyordu. Billy, elindeki kâğıdı suya daldırdı, hamur gibi olana kadar ıslattı, sonra suyunu sıktı. Paul onu seyrediyordu. Sırtı ve sırtındaki Dövme duvara dönüktü. Billy çay rengine benzeyen suyu ayrıştırdı, biraz kaynattı. Sıvı, anormal biçimde çalkalanmaya başladı.

"Dikkat et," dedi Saira. Eğer mürekkep Grisamentum ise, bu sıvının her damlası o olabilirdi. Belki de sıvının her damlasında onun duygu ve düşünceleri, gücünün bir kısmı vardı.

"Byrne her seferinde onu kâğıttan kazıyıp yeniden mürekkebe ekledi," dedi Billy. Her damla, Grisamentum'un bilinciyle dolu şişeye geri dönüyordu. Bu gözlerin burada ne işi vardı? Mürekkep, şişeye geri dönen her damlasının o olduğunu biliyor olmalıydı. "Onu idareli kullanmak zorundalar," dedi. Bitimsiz değildi. Yazdırdığı her talimat, olduğu her hece, kurduğu her iletişim, *oydu* ve onu tüketiyordu. Hepsi yazılsaydı, yazı halinde sadece on bin tane Grisamenta olurdu. Her biri bir kartpostal olabilecek kadar zavallı bir biçimde.

Billy işini bitirdiğinde, bir damladan biraz fazla, ama çok fazla olmayan bir parça mürekkep elde etmişti. Mürekkebe bir iğne batırdı. Dane kalktı, dinî bir işaret yaptı, onların yanına gitti. Başını kaldırıp baktı. Sendikalar bozguna uğrarken Wati bir aracın tepesine bağlanmış bir bebeğin içinde öylece bekliyordu.

Billy çantasındaki kâğıtları araştırdı, ufak tefek şeylere baktı.

"İşe yarayacak mı?" dedi Saira.

"Byrne da yaradı," dedi Billy. "Göreceğiz."

"Gerçekten de planını öğrenebilecek miyiz?"

Billy gözünü Dane'e dikti. İğneyi kâğıdın üstüne koyup sürükledi. Ne yaptığına bakmadı. Sadece bir çizgi çekti. Düz bir çizgi.

"Hey," dedi. "Grisamentum, buraya bak."

Bir çizgi daha çekti. Sonra bir üçüncüsünü. Sonuncu çizgisel bir kalp elektrosu gibi yükseldi ve alçaldı, yazı şeklini aldı. DEFOL GİT, yazdı. İncecik bir yazı tipiydi. Billy iğneyi mürekkebe batırdı.

"Ben yapayım," dedi Dane. Billy reddetti.

"Doğru düşünemiyorsun," dedi Billy, kabın dibinde kalan çökeltiye. "Biraz sersemlemiş gibisin. Biraz sulandın. Kirlendin. Beynin... küçülmüş olmalı." Mürekkebin üstüne bir pipet tuttu.

"Seni biraz seyreltebiliriz. Alkol canını yakar mı? Limon suyu? Asit?" Billy küçük mürekkep birikintisinin bundan korktuğuna emindi. Grisamentum'un varlığı olan mürekkep, kabın içinde çalkalandı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Billy.

"Benim halkıma..." dedi Dane.

Billy iğneyi mürekkebe daldırdı, çizgiyi çekti. Mürekkep, SİKTİR GİT, yazdı.

"Tamam," dedi Billy. İğneyi önce ağartıcıya, sonra mürekkebe daldırdı. Çok küçük bir miktar: Bu çok hoş bir saldırı biçimi olmalıydı. Mürekkebin rengi çekildi, biraz ağardı. Billy yeniden bir çizgi çekti.

ALÇAKLAR, yazdı Grisamentum.

"Ne yapıyorsun?" dedi Billy.

SİKTİR.

"Geri kalanın nerede?"

SİKTİR.

Billy biraz daha ağartıcı döktü. Mürekkep çalkalandı. "Seni lavaboya dökmeyeceğiz. Boşa harcanmayacaksın." Elindeki pipeti camın üstüne koydu. "Seni mahvederim, öyle bir ağartırım ki, yok olursun. Geri kalanın *nerede*?"

Mürekkep öfkelenmişti. ADİLER.

"Tamam," dedi Dane. "Ağart bu alçak katili."

DURUN. MÜREKKEP FABR. KAPANDI.

Billy Saira'ya baktı. Dane cebindeki bibloya seslendi, ama Wati orada değildi. "Neden bütün kitapları aldın?" Biraz daha ağartıcı döktü.

ARAŞTIRMA.

"Hepsini nasıl okuyabilir ki?" dedi Dane. "*Neyi araştırıyormuş?* Bütün bunları hangi Tanrının adına yapıyor?"

Geri sayıma başlayan yangın, Grisamentum'un planıydı. Her şeyi buna feda etmişti. Sadece patronlarının kül olarak var olmaya devam ettiğini bilen birkaç kişiden biri olan Adler'in boş inançları yüzünden, Londra Kâhinleri olayın farkına varmıştı. Yeminlerine rağmen, Grisamentum'un hırsızlık planına müdahale etmek zorunda kalmışlardı, çünkü onun yanmasına izin veremezlerdi.

"*Neden?*" dedi Billy. "Neden *her şeyi yakmak* istiyorsun?"

ANLAMADIN MI?

"Neyi?" dedi Billy.

"Ne yapıyor?" dedi Kokarca. "Neden krakeni istiyor?"

TAHMİN ET.

Mürekkep, bunu beklenmedik bir güçle yazmıştı. Billy kalemi yeniden mürekkebe batırdı.

BÜYÜ.

SADECE BEN OLABİLİRİM.

"Tamam," dedi Billy, birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra. "Bunu anlayan var mı?"

"Neden bunu söylüyor?" dedi Dane. "Onu ağartmıyorsun bile."

"Böbürleniyor," dedi Paul, birden. Billy başını salladı.

"Ağart şu pisliği," dedi Dane. "Sadece *prensip* gereği." Billy ağartıcıya batırdığı iğneyi mürekkebe daldırdı. Mürekkep çalkalandı.

HAYIR HAYIR BU SADECE BENİM YAPABİLDİĞİM BÜYÜ. LONDRA'DA BAŞKA KİMSE YAPAMAZ.

"Kafayı yedi," dedi Saira.

"Mürekkep," dedi Billy.

HERKES ONA BAKTI.

"Bunu demek istiyor," dedi Billy. "Londra'da kimsenin olamayacağı şey. Krakenin *mürekkebi.* Herhangi biri onu *kullanabilir,* ama Grisamentum mürekkep *olabilir.*"

Ne başarılı bir büyü ama. Yaratık avcısı tanrı mürekkep balığı. Billy bunun nasıl işlediğini bildiğini sanıyordu. Çok büyük gözleri vardı, *her şeyi görebiliyordu.* Mit ve bilim alçakları, numune büyüleri. *Hangi varlık, bu özelliklere sahip olup bu şey olabilir ve yazabilirdi?*

"Aman Tanrım," dedi Billy. "Her şey *yazmakla* ilgiliydi. Ne demek istiyorsun?" dedi Billy mürekkebe. "Nasıl oluyor bu?"

OLABİLİR MÜREKKEP OLABİLİR

Mürekkep çok azalmış, çok ağarmıştı. Cevap verecek hali kalmamıştı. Tamam. Benzetmeler, metaforlar, ikna– Billy, Londra'nın bunu nasıl yaptığını biliyordu. Vardy'nin ruhani bilgilerini hatırladı. Aklını toparlayıp onu taklit etmeye çalıştı.

Evet.

Yazıyla yeni bir hafıza ve büyü kitabı oluşuyordu. Gelenekler yaratılabilir, yalanlar güçlenebilirdi. Tarih hızla yazılmıştı, mürekkebin hızıyla hareket etmişti. Bütün o sıkıcı yüzyıllar boyunca, biz daha hazır değilken, mürekkep, yumuşakçaların içinde bizim için saklanmıştı. Kendiliğinden hareket edebilen, yakalayıp yediğimiz, çenemizden akan mürekkep.

Ne yani, diye düşündü, bu bir *gizlenme* yöntemi miydi? Hadi canım. *Architeuthis* ışıksız alanda yaşıyordu: Işıksız bir dünyada ışığın ne amacı olabilirdi? Başka bir sebebi olmalıydı. Bu bin yılda *bu sırra ulaşamamıştık.* Mürekkebi keşfedememiştik: Yazılmadan çok önceden beri bizi bekleyen mürekkebi. Derin denizlerin tanrısının kesesindeki mürekkebi.

"Kraken mürekkebiyle ne yapabilirsin?" dedi Dane. Alay eder gibi değildi.

"Onunla ne *olabilirsin*?" diye düzelti Billy.

Yazı duvardaydı. Kayıt defteri, dünyayı döndüren talimatlar. Buyruklar.

"Ama o ölü," dedi Billy.

"Hadi ama, Byrne'a baksana, daha önce polisle çalışıyordu," dedi Dane. "Tek ihtiyacı olan şey kendini biraz toparlamak. Biraz mürekkep için. Tek yapması gereken onu sağmak."

Krakeni hayata birazcık döndürmek zor olmasa gerekti. Billy ve arkadaşlarına onu bozulmadan korudukları için minnettardı. Ölü ustaları için bu çok zor olmuştu. Krakenin hayatın eşiğinde olması bile, mürekkep üretmesi için yeterliydi.

"Peki onu neden yakmak istiyor?" dedi Saira. "Neden yakmak istiyor?"

"Kurduğu plan işliyor," dedi Kokarca. "Tek bildiğimiz bu."

"Belki ekibiyle beraber yapıyordur," dedi Billy. "Cole'un kızını da o kaçırdı. Belki kontrolden çıktı. Kızla ne yapıyorsun?" Son cümlesini mürekkebe bakarak söyledi. "Cole'un kızıyla ne yapıyorsun?" Onu uyandırmak için kabı salladı.

NE DİYORSUN? KIZ YOK MÜREKKEP.

"Ağart," dedi Saira. Billy bir çizgi çekti. DÖVME BURADA MI? yazdı. Bir ok çizildi. Paul'ü gösteriyordu. Paul ayağa kaktı.

"Hey," dedi Billy. "Kızı neden aldın?" Yine çok ince harflerle yazdı. DÖVME SENİ YAKALAYAMADI. HEY

"Bu kadar yeter," dedi Billy. Birkaç anlamsız çiziktirmeden sonra, mürekkep yazdı.

SANA NE YAPACAKLAR?

"Ne? Kime?" dedi Billy. "Neden bahsediyor bu?"

"Durun, durun," dedi Kokarca. Billy çizgiyi çekti ve ne yazdığına baktı.

SENİ VE DÖVME'Yİ ALDILAR. SENİ YAŞATMAZLAR, BEN SENİ KORURUM.

"Ne?... Durun.." "Bu?..." Herkes aynı şeyi söyleyip duruyordu.

Seni aldılar. Paul ayakta duruyordu. Dövme de. Dane onun yanındaydı. Seni yaşatmazlar.

Billy Saira ve Kokarca'ya baktı. Seni korurum, Grisamentum Paul'le konuşuyordu. Hızlı hızlı.

"Durun bakalım," dedi Kokarca.

"Ne?" dedi Billy.

"Durun," dedi Dane. "Seninle uğraşıyor." Kokarca'ya baktı.

Paul, Billy'den çok daha hızlı hareket etti. Mürekkep kabını ve Billy'nin elindeki Grisamentum'un yazdıklarını kaptı, masada duran makası aldı. Kamyonun kapısına yöneldi.

Billy Kokarca'ya baktı. Paul'ü durdurmaya kalkışmadı.

"Gördünüz mü?" dedi Kokarca. "Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor.."

"Tamam," dedi Dane. Paul'le Londra Kâhinlerinin arasında duruyordu. "Sakin olalım."

Billy iğneyi kâğıda sürterek bir çizgi daha çekti. "Yapma," dedi Kokarca. Billy onu dinlemedi ve yazılanı yüksek sesle okudu.

"Neden seni yaşatsınlar ki?"

Billy Dane'e baktı. Grisamentum'un bir konuda haklı olduğunun farkına vardılar.

BILLY FAZERİNİ Londra Kâhinlerine doğrulttu. Kimse silahın boş, ya da boşalmak üzere olduğunu bilmiyordu. Ateş etmekte tereddüt etti. "Bak," dedi Saira. Ayakta durmuş Kokarca'ya bakıyordu. "Bütün bunlar saçmalık."

"Aptal olma," dedi Kokarca. Kekelemeye başladı. "Kimsenin öyle bir... Kimsenin... Neden biz öyle bir şey?..."

"Sen..." dedi Paul. "O haklı." Kapıya doğru ilerledi.

"Dur," diye bağırdı Kokarca. Ama gürbüz Londra Kâhini ileri doğru atılınca, Dane araya girdi.

"Geri çekilin," dedi Billy. Dane'in yanına gitti. Paul'ü koruyorlardı. "Ne planlıyorsunuz?" dedi.

Kamyon dur tabelasında, ya da kırmızı ışıkta, ya da bir tehlike yüzünden, ya da öylesine durdu. Paul bir an bile tereddüt etmedi. Kapıyı açtı, caddenin gürültüsü ve ışıkları içeri doldu. Krakenin bakışları dışarıdakileri şaşırtmış gibiydi. Paul'ü durdurmak için çok geçti, kamyondan aşağı atlamıştı. Mürekkep ve kâğıtlar da elindeydi. Kapıyı çarparak kapattı.

"Kahretsin!" dedi Dane. Beceriksizce arandı, ama sürücüsü onun farkında olmadan hızla ilerlemişti. Dane sonunda kapıyı tekrar açtığında kamyon biraz uzaklaşmış ve Paul gitmişti.

"Onu bulmamız gerek," dedi Billy. "Onu getirmemiz..." Londra Kâhinlerine, Kokarca'ya, mürekkebin iddialarını reddeden bu kâhinlere geri mi getirecekti? Billy tereddüt etti. Dane kapıyı açmıştı.

69

"GİTMESİNE İZİN VERDİNİZ," dedi Kokarca. "Dövme'yi yakalamıştık ve siz onu serbest bıraktınız."

"Bana masal *okuma*," dedi Billy. "Kapa çeneni! Paul Dövme değil."

"Onu öldürmene izin veremezdik, Kokarca," dedi Dane.

"Onu öldürmeyecektik," dedi Kokarca.

"Seni gördük," dedi Billy. "Gözlerine bile bakamıyordun. Masum rolü yapma, Adler'e ne yaptığını biliyoruz."

"Paul'ü bulurlarsa başımız belada demektir," dedi Kokarca. "Ona zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu, ama bütün olasılıklara açık olduğumuz için özür dilemeyeceğim."

"*Bütün olasılıklara açık mı?*" dedi Billy.

"Ne?" dedi Saira, Kokarca'ya.

"Londra'nın iki kralından biri elimizdeydi," dedi Kokarca. Titriyordu. "Tanrıdan sorumlu olan ne kadar bilir. Durumun güvenliğini sağlamak zorundaydık. Ne yapabilirdik?"

"Bunları duyduğuma inanamıyorum," dedi Saira. "Biz *katil* değiliz."

"Abartma," dedi Kokarca. Pişman değilmiş gibi yapmaya çalışıyordu.

"Onun gitmesine izin vermeyecektiniz," dedi Billy. "Başkası tarafından istila edilmesi yeterince kötü değil mi?"

"Tartışmamız gerekiyordu," dedi Kokarca.

"Tahmin ederim," dedi Billy. "Paul, onu hapsedecek ya da öldürecek olanlara şiddetle karşı gelecekti. Ona doğru yürümeye başlayınca, buna *iyice ikna olmuştur.*"

"Hepiniz dinleyin," dedi Kokarca. "Paul nerede olduğumuzu biliyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Billy. Kamyonun ilerisine doğru el kol işaretleri yaptı. "Ben bile nerede olduğumuzu bilmiyorum."

"Nasıl gittiğimizi biliyor, kamyonu tanıyor. Eğer Dövme onu yeniden etkisi altına alırsa, *daha önce yaptığı gibi*, ekibini yeniden toplayacaktır ve başımız belada demektir. Yerimizi hemen bulurlar."

* * *

NE KADAR ZAMAN geçtiği, gündüzlerin ne kadar karanlığa dönüştüğü, Paul için önemli değildi. O böyle olmasını istemişti. Gürültülü caddelerden uzaklaştı, derin bir nefes aldı, Londra'nın sessizliğinin izini sürdü. Panik içindeydi, bu onu iyice coşturmuştu. Yıllardan sonra, nihayet tamamen kendi başına, tehdit edilmeden sokaklarda yürüyebiliyordu. Nereye gideceğine kendi karar verebilirdi.

Peki nereye *gidecekti*? Uzun süre koştu. Gördü ki, o gece dışarıda koşan başkaları da vardı. Kavşaklarda, yol ağızlarında onlara rastladı. Peşlerinden gelen felaketten kaçıyorlardı. Sırtındaki mürekkep tarafından verilen emirlerden kendisini soyutlamak için uğraştığı onca yıla rağmen, Paul bazı suçlara bulaşmıştı. (arkasından işlenen cinayetlerin anıları, görmediği ama yanı başında ölenlerin çığlıkları), Paul çeşitli cinayet ipuçları toplamıştı. Nasıl toplamazdı ki? Kaçanların çoğunun yeniden yakalandığını biliyordu, yeterince uzaklaşmadan yavaşladıkları için kurtulamamışlardı. Bu yüzden koşmaya devam etti.

Eliyle mürekkep kabını kapatmıştı. Eline sıçrayan sıvının parmağını ısırdığını hissetti. Çok zayıf bir histi bu. Sadece Londra Kâhinlerinden değil, patronlarını aramakta olan Dövme'nin adamlarından da saklanması gerektiğini biliyordu. Her an bulunabilirdi.

Goss'la Subby de ava çıkmış olmalıydı. İyi para alıyorlardı. Sırtındaki çizimin emrine geri dönmek için *sabırsızlanıyor* olmalıydılar.

Paul bu kez yakalanabilirdi. Gözleri ve kolları bağlanacak, vitamin hapları içmeye zorlanacaktı.

Sonunda biraz yavaşladı. Yorulmamıştı. Dikkatle çevresine bakındı.

"Bu seni delirtiyor, değil mi?" diye fısıldadı, sadece derisinin duyabileceği bir sesle. "Neler olduğunu bilememek?" Gözleri ve ağzı bağlı olmak. "Koştuğumu fark etmiş olmalısın."

Kırılan cam sesleri duydu. Molotofkokteyli olabileceğini tahmin ettiği sarsıntılar geldi. Demir korkulukların üstünden, çimlerle kaplı küçük bir alana atladı. Park olamayacak kadar küçük bir yerdi. Koşarak gelen bir hayvan gözden uzaklaşana kadar çalıların dibine saklanıp bekledi. Dövme'nin sesi çıkmıyordu. Paul sonunda ayağa kalktı. Dövme hareketsizdi. Elindeki küçük kabı onun önüne koydu. Sanki Grisamentum'la iş birliği yapacak gibiydi. Derisinin altındaki varlığa bir rakip çıkmıştı. Ona bakan mürekkebe baktı.

Ona fısıldadı. "Teşekkürler," dedi. "Beni uyardığın için teşekkür ederim. Beni koruyacağını söylediğin için. Teşekkürler. Benim yerime senin kaçıyor olman gerekmiyor mu?"

Ayağa kalktı. Pantolonunu indirip mürekkep kabına işedi. Londra'nın kil kralının azıcık varlığını yok etti. "Şimdi siktir git," dedi. "Sen de siktir ol. Öbürü gibi."

İşi bittiğinde, kapta sadece sidik kalmıştı. Billy'nin elinden kaptığı, Grisamentum'un yazı halinin bulunduğu kâğıdı aldı. Yaprakları savuran rüzgâr görüşü kolaylaştırdı, sokak lambasının ışığı kâğıtları aydınlattı. Paul elindeki kâğıtlara baktı. Bu bilgi kırıntılarını bir araya getirmeye çalıştı. Olayı çözüyordu.

Elinde bir ilan vardı. Sırtını korkuluklara dayayarak oturdu. Defalarca okudu. İlanı katladı, okuduklarını aklından geçirerek düşünmeye başladı.

Sonra, eskimiş Converseleriyle sokakları arşınlamaya devam etti. Bir telefon kulübesi buldu. Kâğıtta yazılı olan numarayı çevirmeden önce çalılıkların arasında yürüdü. Telesekreter çıkmıştı.

"Buraya bıraktığın el ilanını aldım," dedi. Hafifçe öksürdü. "Sen Marge mısın? İlanını okudum. Billy'nin yerini biliyorum. Buluşmak ister misin? Bu gece her şey çok garip, biliyorum; ama ya şimdi gelirsin, ya da hiç. Burada bekleyeceğim. Numarayı veriyorum. Bu mesajı alınca beni ara." Numarayı verdi. "Benimle buluşman gerek. Şimdi gelmelisin. Sana her şeyi anlatacağım."

Dövme sonunda tedirgin bir halde kıpırdadı. İsteyerek ya da istemeyerek, bu hareket, tarihteki en korkunç kıpırdama oldu. Herkes bunu hissetti. Bir ısınma, içten içe yanma ve yok oluş. Tarih kavruluyordu.

* * *

"BUNU HİSSETTİN Mİ?" dedi Kokarca.

Eğer Paul derisinin altındaki şeye teslim olmuşsa, Dövme adamlarını yeniden toplamışsa, başları beladaydı. Londra Kâhinleri anlaştı. Belki de Paul, Grisamentum'la iş birliği yapıyordu, elindeki Grisamentum mürekkebini asıl sıvıya eklerse, o zaman da işleri bitmiş olacaktı.

"Nasıl bir ekip bu?" dedi Billy.

O hengâmede kimse onu duymadı. Kokarca, Billy Paul'ün kaçmasına izin verdiği için Dane'e bağırıyordu, sonra bağrışmalar mırıltılara dönüştü. Dane öfkeyle homurdandı, sonra birden sustu, kimsenin duyamayacağı şekilde Wati'ye fısıldadı. Wati'nin orada olup olmadığını bilmiyordu. Londra Kâhinleri Kokarca'ya bağırdılar. Onun yaptığı plana göz yummalarına rağmen, onu suçluyorlardı. Saira hiç konuşmuyordu.

"Çok fazla tehlike var," dedi Kokarca. "Sürekli hareket halinde. Dövme geri dönebilir. İlk yapacağı iş de *Goss ve Subby*'yi bulmak olacaktır. Anlıyor musunuz? Sonra da bizi bulacaklar. Sadece ölmekle kalmayacağız."

Bunun olmasına izin veremezlerdi. Krakeni, yaklaşan yangından korumak zorundaydılar.

"Onun önünde ne söyledik?" dedi biri.

"Bilmiyorum," dedi Kokarca. "Krakeni güvenli bir yere götürmemiz gerek."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi Dane. "Gittikçe yaklaşıyor."

"Anlamıyor musun?" dedi Saira. "Onu bizim aldığımızı bilmedikleri sürece, onu güvende tutabiliriz. Kimsenin nerede olduğumuzu bilmemesi gerekiyor. Özellikle de dünyanın en kötü iki varlığının."

70

PAUL VE MARGNALİA karşılıklı oturdular. *Nereden başlamalı?*

Marge, telefonlara bakma riskini artık göze alamazdı. Ama mesajlarını kontrol etmişti. Mesajı alınca gizlice evine gitmiş, sonra da külüstür arabasına atlayıp buluşma yerine gelmişti. Paul onun geldiğini görmüş, arabasını batık caddelerde bir deniz taşıtını park eder gibi yavaşça park edişini seyretmişti. Londra'nın sessiz bir köşesindeydiler.

Marge arabasını Paul'den metrelerce uzağa, farklı bir sokak lambasının altına park etmişti. Paul ona doğru gitmedi, sadece bekliyordu. Marge da durdu, bekledi. Sonra başıyla işaret edip yanına çağırdı. Kulaklığını takmıştı. Paul kulaklıktan taşan müziğin kısık sesini duyabiliyordu. Marge da onun söylediklerini duyabilecek kadar açmıştı sesi. "Sür," dedi Paul. "Gözlerden uzak bir yere gidelim."

Gecenin karanlığında sokaklarda arabayla dolaşmaya başladılar. Marge onun söylediği yöne gidiyordu. Üstündeki mürekkepten asalağı dinliyor, Marge'a yolu tarif ediyordu. "Buradan dön," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bizi bulamayacakları bir yere."

Londra sokaklarını katettiler. Dolambaçlı sokaklardan geçtiler. "Neredeydi bu?" diye söylendi Paul. Başını salladı. Sonunda şık bir apartmanın otopark girişine geldiler. Direklerin arasında, karanlıkta birbirlerine baktılar.

Paul ona baktı. Marge da suratı allak bullak olmuş adama baktı. Çok sarsılmış görünüyordu. Adamın bir planı olduğunu düşündü.

"Neredeyiz?"

"Hoxton."

"Sana ne soracağımı bile bilmiyorum," dedi Marge. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de.

"Kimsin sen? Nereden geldin?"

"Kaçtım."

Sessizlik oldu. Marge yanına aldığı Taser şok tabancasına yapıştı. Her şey olabilirdi. Paul tabancaya baktı.

"Neden benimle buluştun?" dedi Marge. "Sen bu işin neresindesin?"

"Bir arkadaşını tanıyorum..."

"Leon mıu?" Sesindeki umut, yerini çaresizliğe bıraktı. "Leon değil..."

"Onu tanımıyorum," dedi adam.

"Billy mi?"

"Billy. Londra Kâhinleriyle beraber. Mürekkep balığı da yanlarında."

"Seni o mu gönderdi?"

"Sayılmaz. Biraz karışık bir durum." Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Anlat."

"Sen de anlat."

Marge ona saatlerce, elindeki en küçük detaya kadar her şeyi anlattı. Goss ve Subby'yle karşılaşmasını anlatınca, Paul irkilerek başını salladı. Paul ona bütün hikâyeyi anlatacağını, ama telaffuz edeceği türler, isimler ve tipleri anlayıp anlamayacağından emin olamadığını söyledi. Marge kulaklığını hiç çıkarmadan onu dinledi. Sonunda, Billy'nin çok derin bir şeyin içinde olduğunu anlamıştı. Her şeyin sona ereceği hissi, onun paranoyası değil, gerçekti.

"Beni neden buldun?"

"Birbirimize yardım edebiliriz," dedi Paul. "Londra Kâhinlerine bir mesaj iletmek istiyorum, Dane'le Billy'ye de. Ama dürüst davranacaklarına inanmıyorum. Bana dürüst değiller. Dane'le Billy'yi tanımıyorum. Haklarında bir şey bilmiyorum. Ama beni dinlemeleri gerek, çünkü planlarım var. Senin ilanını görünce, *Billy'yi tanıdığını* düşündüm. Senin hakkında konuştuğunu hatırladım. *Sana karşı dürüst olabilir.*"

"Aracılık yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Şeye girebilirim... Açıklaması zor. Ama, ihtiyaçları olan *güce*... girebilirim. Ama korunmaya ihtiyacım var. *Onların* beni koruması gerek. Başka şeyler de var. Onları anlaştırabilirim. Ama bana güvenmeyebilirler. Ben kendim değildim. Takip ediliyordum."

"Onların yerini bilen sensin. Benim bir fikrim yok, sana söyledim. Benimle temas kurmadılar. Numaram onlarda olmasına rağmen."

"Billy seni korumaya çalışıyordu. Ona haksızlık etme. Ama *sen ona* hâlâ mesaj iletebilirsin. Sana güvenecektir." Marge'a baktı, sonra çevresine bakındı.

"Nasıl? Numarası var mı?"

"Sayılmaz. Şehir aracılığıyla. Londra Kâhinleri mesajı alır."

"... şehir aracılığıyla bir mesaj almıştım, bir keresinde." Paul Marge'a baktı. "Billy'den."

"Öyle mi?" dedi Paul. "Nasıl aldın? Ses? Işık? Kabartma yazı?"

"Işık." Paul'un yüzünde çabucak ve güzel bir gülümseme belirdi.

"Işık, öyle mi?" dedi. "Çok güzel." Arabadan çıktı. Marge peşinden gitti. "Seninle hâlâ teması var demek, az da olsa. Bu işleri kolaylaştırır." Çöp bidonlarına, gölgelere baktı, sonra bir yeri gösterdi. "Bak." Beton çatının üstünde düşmek üzere olan bir ampul sallanıyordu. "Yanıp sönme şekline dikkat ettin mi?" dedi.

"Ah," dedi Marge. "Her şey tıpkı böyle başlamıştı."

Paul yeniden gülümsedi. "Billy'nin nerede olduğunu bilmen gerekmez. Önceden bilmiyordum. Ama Londra Kâhinleri şehri hep dinler. Şehir onlara mesajını götürür. Evet, Mors alfabesini biliyorum. Geçen bu birkaç yıl içinde *her türden şeyi* öğrendim. Bütün faydalı şeyleri. Bana güveniyor musun?" Paul ellerini hafifçe yanlarına doğru açtı, sanki elinde bir şey olmadığını göstermek istiyordu. "Onunla anlaşabilirim. Birbirimize yardım edebiliriz. O da seni görmek istiyor. Onu çağırabilirsin."

BILLY, BEN MARGE, *Beni bul*, diye yazdı.

"Bunun bir tuzak olduğunu düşünecek," dedi. Paul başını iki yana salladı.

"Belki. Sen olup olmadığını kontrol edecektir." Bir anlığına nüktedan bir aziz. "Belki de gelir. Seni merak ediyor." *Ediyor mu?*, diye düşündü Marge. "İstersen ona gizli bir şey söyle. Sen olduğunu anlasın." Marge Leon'un göbek adını yazdı. Bulundukları otoparkın yerini yazdı. Paul bunları Mors alfabesine çevirdi, noktalar ve çizgiler halinde şifreledi. Billy'ye mesajı gönderen Marge'dı. Bunu belirtti. *Onun* mesajı, *onun* arkadaşı, onun tarzıydı.

Paul onu öldürecek olsaydı, bunu yapmak için bu kadar uzun bir yol seçmezdi. Marge kulaklığını takmış, şarkısını dinliyordu. *sevgilim olman için la la zengin olman gerekmez.* Ampulü çevirerek söndürdü.

"Çizgi, nokta, nokta, nokta," diye talimatları verdi Paul. Ampulu bir sağa bir sola çevirerek ampulü yakıp söndürürken, mesajı doğru kodladığını ümit etti. Şehir mesajını iletecek, beton ve tuğladan yapılmış dev bir telgraf makinesi gibi tık tık vurarak Billy'ye gönderecekti.

Asla bilemezsin, diye düşündü. *Daha önce işe yaradı.*

DANE, HARAP OLMUŞ kraken kilisesine Londra Kâhinlerinin girmesine izin veremezdi. Ne onlar Dane'den, ne de Dane onlardan artık emin değildi. Hâlâ dost muydular? Wati, çok sarsılmış ve neredeyse bilinçsiz bir haldeydi. Engelleri aşamıyordu. Dane'le sadece Billy gelmişti. Aşağıya indiklerinde başkalarını da gördüler. Hayatta kalan krakenciler geri dönmüş, yas tutuyorlardı.

Billy'nin şahit olduğu tören, pazar günü ayinine benziyordu. Daha çok bir vaaz gibiydi: Bu dünyadaki son toplanmaydı. Bozulmuş, sekülerlikle yozlaşmış ve günlük hayatın keşmekeşinden bitkin düşmüş ve dinlerinin gerektirdiğini yapmaktan imtina eder olmuşlardı.

Kendilerini koruma olmaya adamış güçlü kuvvetli gençlerden birkaçı gitmişti. Oradakilerin çoğu sıradan insanlardı. Kilisenin sonu gelmişti.

Billy'ye kötü gözle bakmıyorlardı. Onun peygamber olması da umurlarında değildi. Anlamsız bir şehir aziziydi işte. Hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Sadece acı çekiyorlardı. Dane'e Teutheks'miş gibi

davrandılar. Halbuki o aforoz edilmişti, artık dışarıdan biriydi, dininden dönmüştü. Şimdi ise birbirlerine yeniden yaklaşıyorlardı. Kimse ona bağırıp çağırmadı, döneklikle suçlamadı. Sadece saygıyla baktılar.

"Grisamentum peşimizden gelecek, biliyorsun," dedi Billy.

"Evet."

"Krakeni almak için."

"Evet."

"Onu bulacak."

"Evet."

Oturdular. Veda zamanıydı.

"Dane. Hissedebiliyorsun. Şimdi, bu gece ya da yarın ya da sonraki gece. Tek yapmamız gereken, krakeni o zamana kadar koruyabilmek. O zaman kehaneti yenebiliriz."

"Umurumda değil. Zaten sen de buna inanmıyorsun."

"Bunu söylerken samimi değilsin."

"Hangisini?" dedi Dane.

"Hiçbirini... İkisinde de," dedi Billy.

"Hayır, samimiyim. İkisini de." Dane masanın üstündeki, sağlam kalmış bir telefonla bir numarayı aradı, Billy'ye uzattı. "Telesekreter," dedi. "Benimki."

"*On yedi yeni mesajınız var,*" dedi telesekreter. "*Birinci mesaj*" Bir tuş sesi duyuldu. Teutheks'in sesi geldi. "*Tamam. Tam olarak ne halt ettiğini bilmek istiyorum. Notunu okudum. Hareket serbestliğin var, tamam, ama bir peygamberi çalarak şansını fazla zorladın.*"

Billy Dane'e baktı. Dane telefonu aldı, tuşlara basarak günleri atladı, daha yeni mesajlara geldi.

"Dinle," dedi. "*Şu anda yaptığın şey,*" Yine Teutheks'in sesiydi. "*dine küfürdür. Sana doğrudan bir emir verdim. Sana söyledim. Onu getir. İnanç krizi yaşayacak zaman değil. Bu çirkinliğe bir son verebiliriz.*"

"Bu nedir?" dedi Billy. Telesekreteri kapattı.

"Ben ajanım," dedi Dane.

"Sen aforoz edildin..."

"Hadi ama. Lütfen..."

Bir yumuşakça temsilcisine kraken konusunda güvenilebilir miydi? Başka bir deyişle, bir dolandırıcıya... Daha güvenilir kim olabilirdi?

Billy kafasını salladı. "Aman Tanrım," dedi. "Hepsi numaraydı. Başından beri Teutheks'in emri altındaydın."

"*Numara* değildi. *Görevdi.*" Ne gösterişli bir döneklik. "İnsanlar aforoz edilenlere daha çok yardımcı oluyor."

"Kim biliyordu?"

"Sadece Teutheks."

"O halde kilisenin tümü *senin* gerçekten..." Billy sustu. "Bütün cemaat senin dönek olduğunu düşünüyorsa, öyle değil misin?"

"Artık umursamıyorlar," dedi Dane.

"Ama beni kaçırdın. Bunu tahmin etmiyor muydun?"

"Gidebildiğim kadar gitmem gerekiyordu. Bildiğin şeyler vardı. Hâlâ var. Onu sen şişeledin, Billy. Olacağını hiç tahmin etmezdin, Billy, ama sen bir *peygambersin*. Üzgünüm, dostum."

"Teutheks o toplantıda herkese, krakenin peşine düşmeyeceğini söyledi..." Yumuşakça kilisesinin rahibi, onlara yalan söylemişti. Gerçeği sadece Teutheks'in kendisi ve sahte ajanı biliyordu. Tanrının peşine düşmüşlerdi.

"Ama..." dedi Billy yavaşça. "Kurallara karşı çıktın."

"Evet. Seni de yanımda götürdüm ve geri getiremezdim. Onu bulduğumuzda da onlara götürmedim."

"*Neden?*"

"Çünkü ondan kurtulacaklardı, Billy. Bunu yapmaları gerekiyordu. Haklıydılar, ama ondan nasıl kurtulacağını biliyor musun? Herkes söyledi. Bu doğru. Onu yakacaklardı. Bu kutsal yöntemdir. O tankın içindeki krakeni çıkarmak... Bu, dine küfürdür. Onu geri getirecektim, ama Teutheks onu yakacaktı."

"Sonra kehaneti gördün."

"Teutheks *mürekkep balığını yakacaktı.* Her şeyin böyle başlayacağını söylediler. Bütün her şey. Ya sebebi *biz idiysek*?" dedi Dane. Sesi çok yorgun çıkıyordu. "Ya doğruyu yapan benim *kilisemse*? Onu bu şekilde serbest bırakmak ama gelecek olan şeye de... neden olmak."

Sonu planlayanlar, Dane'in kilisesi olamazdı. Devasa bir gözün ışıltısına doğru sardıkları bobinler, yaşlı kraken kükreyip ayağa kalkar ve ölürken, mürekkep gibi yeni bir zamana fışkırıyordu. Bu *o* kutsal son olmayabilirdi. Ama bir kıyamet önleyici, akıl almaz bir keşif, zamanı yiyen bir yangın çıkacaktı. Kazara.

Ne korkunç bir kaygı. Dane, kilisesinin, kozmik muz kabuğuna basıp kıçının üstüne düşmesinden korkuyordu. Bu kimsenin hatası değildi, ama geleceği ateşe vermiştik. Ne kadar da utanç *içindeydik*?

"Ama bak," dedi Dane. Etrafını gösterdi. "Artık onu yakacak kimse kalmadı ve son hâlâ gelmekte. O halde sona yol açan o değil. Bu yanlıştı. Belki bana söyleneni yapsaydım, her şeyi kurtarabilirdik." Yutkundu.

"Bu senin hatan değil."

"Öyle mi diyorsun?" dedi Dane. Billy'nin hiçbir fikri yoktu. Öyle olması gerekirdi, olsaydı, olmak zorundaydı. Ölmüş olan Teutheks'in odasında oturdular. Parçalanmış resimlere baktılar.

"Londra Kâhinleri nerede?"

"Panikteler," dedi Billy. "Grisamentum geliyordur, yakında bizi de bulur. Bütün yapılması gerekenin, sabaha kadar krakeni korumak olduğunu düşünüyorlardır. Planları bu."

"Bu çok saçma bir plan."

"Biliyorum," dedi Dane.

"Öyle," dedi Dane. Kaç gece daha bekleyeceklerdi? Paul henüz Dövme'ye boyun eğmemişse de, eğmesi yakındı. Ya da Goss'la Subby onu bulacaktı. Ya da Griz dünyayı yakacaktı." Bir yerlerden bir şeyler damlıyordu. Dane bu damlaların ritmiyle konuştu.

"O halde," dedi Billy.

"Geceyi *geçireceğiz*," dedi Dane. "Kaçmayalım. Grisamentum'u bekleyelim. Bir sebepten dolayı, dünyayı yakmak istiyor. Asıl niyeti bu ya da değil. *Ondan* kurtulalım, o gittikten sonra..." Ellerini silkeledi. "Sorun da biter."

Billy hafifçe gülümsedi. "Nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Silah yetiştiricileri var, canavar sürüleri var, mürekkep büyüsü var, bizim neyimiz var?" dedi Billy. Söylediklerinin absürt olduğunun farkında bile değildi. "Yanlış anlama, ben de çok isterim..."

"Teutheks'i nasıl bulduğumuzu hatırlıyor musun?" dedi Dane. "Sence neden mihraba uzanıyordu?"

SON KALAN YİRMİ kadar Krakenci kilisede toplanmıştı. Gencinden yaşlısına bütün kadın ve erkekler, temiz kıyafetlerini giymişlerdi.

Londra'nın bir kısmı, yas tutmaktan zayıf düşmüştü. Kendi dinlerinden sağ çıkmış küçük bir tarihi ekip, gönülsüz askerler gibiydiler.

"Kardeşlerim," dedi Dane.

"Biz, son Kraken birliğiyiz. Dışarıdakiler geri dönmeyecek."

Mihraba vantuz ve birbirine geçmiş kolların kabartmaları yapılmıştı. Dane bunlara belli bir düzenle dokunuyordu. "Teutheks'in peşinde olduğu şey buydu," dedi.

Teutheks'in uzanışı, bir veda konuşması niteliğinde değildi. Mihrap dışa doğru yamulmuştu. Dane mihrabın önündeki metali yavaşça savurdu.

Arkasında cam vardı. Camın arkasında da korunan şeyler. Krakenin kalıntıları. Billy gördüğü şeyler karşısında soluğunu tuttu. Mihrap göğüs hizasına kadar geliyordu. İçinde koca bir ağız vardı.

Bu şekli daha önce defalarca görmüştü. Papağana benzeyen, abartılı biçimde kıvrık bir şekil. Ama gördüklerinin en büyüğü ancak eli kadardı. Bu ağzın sahibi olan *Architeuthis* ise, on metre uzunluğundaydı. Bu ağız, yerden göğüs yüksekliğine kadar çıkıyordu. Bir insanı rahatlıkla yutabilirdi. Kabuksu kenarları bir ağacı bile parçalayabilirdi.

"Beni ısıracak," dedi Dane. Rüyada gibiydi. "Sadece bir ısırık. Sadece kan akıtmak için."

"Ne? Ne? Dane, *neden?*"

"Herkes gitti. Biz sonuncu birliğiz."

"Ama neden?"

"Böylece saldırabiliriz."

"Ne?" dedi Billy. Dane ona anlattı.

Son anda yapılan savunmalar, yeni bir şey değildi. Tepenin ardında hep kral bekliyor olurdu. Tıpkı Prag'ın golemi gibi. Aslın-

da bu kötü bir örnekti, onu çağıranlara cevap vermemiş, uyuyup kalmıştı. Londra'nın her tarikatının kendi içinde bir umudu vardı, kendi gizli ruhları, kendi kahramanları, zamanı geldiğinde müdahale edecek güçleri. Krankencilerin vahşi savaşçıları vardı. Ama bu kutsal kıyamet görevi için gönüllü olan ve seçilenlerin hepsi ölmüştü. Teutheks de. Bu yüzden, Kraken güçlerini kilisenin memurları, temizlikçileri ve sıradan müritleri oluşturmak zorundaydı.

Mürekkep balığına inanmak kendini özel ve anlaşılmaz kılmaktan başka neydi? Böyle bir ilah, zaferine diz çökenleri neden anlasındı? Neden bir şey sunsundu? Herhangi bir şey.

Kraken mükâfatlandırmak istemiyordu, inananlara göre, bu onları, o açgözlü üç semavi dinden ayrı kılıyordu. Bunun karşılığı, '*bana taparsanız, sizi cennete götürürüm*'dü. Ama krakenin kendisi bile, *bu* dönüşümü, olasılıklar, zehir ve inançla onlara verebilirdi.

"Yirmi krakenci bir şey değil. Her şey bize bağlı. Geceyi geçirmemiz gerek," dedi Dane. "Geceyi geçirelim ve sahip çıkalım. Sadece biz yokuz, değil mi? Londra Kâhinleri ve Londra antikorları da var. Ne olursa olsun, biz de işin içindeyiz. İki seçenekleri var. Ya bu işin bir parçası olacaklar, ya da ortadan yok olacaklar. Hepsine bol şans diliyorum. Kokarca'yı boş verin. Saira'yla konuşun. O yapacaktır."

"Bana neden *söylüyorsun*–" Billy sustu. "Gerçekten de Grisamentum'u alt edebileceğini düşünüyor musun?"

"Son bir din savaşına ne dersin, ha?"

"Kazanabileceğimizi düşünüyor musun? Onu yenebilir misin?"

"Hadi ama," dedi Dane.

Billy bu tür durumlara dair bir şeyler öğrenmişti. Tedirgindi, ama düşündükleri ve bildiklerinden kaçışı yoktu.

"Bu..." dedi. "Seni öldürecek, değil mi?" dedi yavaşça. Ağız parçasını gösterdi.

Dane omuz silkti. İkisi de birkaç saniye konuşmadı.

"Bizi değiştirecek," dedi Dane, sonunda. "Bilmiyorum. Bu tür bir gücün aracı olmayı düşünmemiştik. Çok onurlu bir şey, ama..."

Billy ne diyeceğini bulmaya çalıştı. "Dane," dedi. Korkunç büyüklükteki dişlere baktı. "Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum."

"Billy..."

"Ciddiyim. Yapamazsın... Sen..." Dane coşku içindeydi. Ne yaptığını, neden yaptığını bilmiyordu, sanki her gün *yaptığı* bir şeyi yapacakmış gibiydi. Tam bir İngilize layık bir davranış biçimi. Dane ve tertemiz giyinmiş tarikat üyeleri, inançları uğruna ölebilirdi. Onun bunu anlamış olması, çok daha şaşırtıcıydı.

"Peki," dedi Billy. "Ya başaramazsan? Başaramazsan, son birlik de yok olur."

"Billy, Billy, Billy," Dünyanın devamı Dane'in umurunda bile değildi.

"Yarın gece, Billy," dedi Dane. "Grisamentum'un yerini biliyorum."

"Nasıl?"

"Şehirde o eski mürekkep fabrikalarından pek fazla kalmadı, dostum. Wati'yi ortalığı kolaçan etmesi için gönderdim. Her yerde heykeller var."

"O kadar aptal olamazlar, değil mi? Onları orada bırakacak kadar?"

"Hayır, ama her yerde bolca var, heykel *olmayan* bir yer, Wati'nin giremeyeceği bir yer, bizim için bir işaret olacak. Grisamentum'un nerede olduğunu biliyorum ve o bunu hiç beklemiyor. Yarın gece, Billy."

Dışarı çıktıklarında, Saira'yı yukarıda beklerken buldular. "Nihayet," dedi. Sabırsızdı, etrafına bakınıyor, yutkunuyordu. Genç bir Londra Kâhini de yanındaydı. Ara sıra polisler gidip geliyordu. Uğraşacak başka işleri vardı. O anda bir kilise aktivitesi, öncelikli olay değildi. "Billy, bir mesajın var."

"Ne dedin?"

"Şehir aracılığıyla geldi. Bax okudu. Arkadaşın Marge'dan geliyor."

"MARGE MI? NE DİYORSUN SEN? *Marge?*"

"Bize cevap gönderdi," dedi Saira. "Senin ona gönderdiğin mesaj gibi. Şehir aracılığıyla."

Billy, Londra Kâhinlerinin yardımıyla posta kutusuna fısıldadığı mesajı hatırladı. O günden beri bunu pek düşünmemişti. Vicda-

nını rahatlatmak için yaptığı bir şey olduğunu düşünerek rahatsız oluyordu. Belki o da vardı, ama bir mesaj olabileceğinden şüphe edecek kadar da basmakalıp olabilir miydi? Eğer Marge bir mesaj göndermişse, Marge olduğuna neden inanacaktı, ondan uzak durmasını ısrarla rica etmişken?

Marge'ın neler yaptığını, bu işe ne kadar bulaştığını, neler gördüğünü, bu noktaya gelene kadar neler yaşadığını, bu şekilde mesaj göndermeyi nasıl öğrendiğini düşünürken başı dönmeye başladı.

Ona yardım edecek Dane gibi biri de yoktu yanında. Erkek arkadaşı da ölmüştü. Onu buraya kadar getiren şey, gerçekleri arayışı olmalıydı. Her şeyi başlatan, ona gönderdiği mesajdı. Billy gözlerini kapadı.

"Onu bu işlerden uzak tutmaya çalıştım," dedi, ikiyüzlülükle. İçinden ondan özür diledi. O da bu işin içindeydi. Daha güçlüydü.

"Tanrım, neler olmuş? Ne söyledi?"

"Seninle buluşmak istiyor," dedi Bax. "Hoxton'daki bir otoparktaymış. Dövme'yle beraber."

"*Ne?*" dedi Billy. Dane kekeleyip kaldı.

"Aslında tam olarak söylediği bu değil," dedi Saira. "*Paul*'le beraber olduğunu söylüyor. Paul'ün bir teklifi varmış" Billy'yle Dane birbirlerine baktılar.

"Ne halt ediyor bu kadın?" dedi Billy. "*Onunla* nasıl karşılaşmış ki?"

"Her şeyi başlatan cadının o olmadığından emin misin?" dedi Dane.

"Artık hiçbir şeyden emin değilim," dedi Billy. "Ama, bilmiyorum, anlamıyorum... Neden..."

"Sonra onu öldürecekler," dedi Dane.

"O... Kahretsin," dedi Billy.

"Eğer gerçekten oysa..." dedi Dane.

"'Gideon'a söylemeni istemiş," dedi Saira.

"Bu, o," dedi Billy. Başını sallayıp gözlerini kapattı. "Ama neden Paul'le beraber? Wati nerede?"

"Buradayım, Billy." Wati nefes nefeseydi. Kilise kursuna gelen çocuklardan birinin yaptığı balıkçı biblosunun içine girmişti. Tu-

valet kâğıdı ve pamuktan bir bibloydu bu. Biblonun içinden Billy'ye baktı.

"Wati, bunu duydun mu? Oraya gidebilir misin?" dedi Billy. Nazik olmaya çalıştı, ama durum acildi. "Bunun gerçek olup olmadığını öğrenmemiz gerek. Neyin içinde olduğunun farkında olmayabilir. Verdiği o isim... Ya kendisi söyledi, ya da biri onun aklından aldı."

"Ne yapıyor bu adam?" dedi Dane. "Paul –ya da Dövme– neden dikkat çekmeye çalışıyor? Grisamentum'dan Goss'a kadar herkes onun peşinde, farkında değil mi?"

"Bir şey istiyor. Marge da öyle söylemiş. Oraya gittiğimizde kızın boğazına bir bıçak dayalı olabilir," dedi Billy. "Bir şey almadan pazarlık etmeyecektir. Belki de Marge'ı rehin almıştır. Belki onu rehin almıştır, ama Marge bunun farkında değildir." Billy'yle Dane birbirlerine baktılar.

"Paul pek fazla bir şey yapacak halde değildi," dedi Saira.

"Wati, oraya gidebilir misin?" dedi Billy.

"Girebileceğim bir şey kalmamış olabilir," dedi Wati.

"Marge'ın arabasında bir biblo var. Marge haçlı bir kolye takar," dedi Billy.

Sessizlik oldu.

"Wati," dedi Dane. "Kendini dinle. Sıkıntılı görünüyorsun."

"Denerim," dedi Wati. Gitti. Heykelden heykele atlayarak uzaklaştı.

KOKARCA SAKLANMALARI gerektiğini söyledi. Kâhinlerden biri, kendi kendisine karşı gelerek, *şehri terk etmeleri* gerektiğini söyledi.

"Hemen arabalara binelim!" dedi. "İskoçya'ya, nereye olursa, hemen gidelim!" Ama bu mümkün değildi. Billy, kendini, korumaya aldıkları mürekkep balığının bulunduğu kamyonu önüne katıp, bozuk İngiltere yollarından İskoçya tepelerine doğru giderken hayal etti.

"Griz bizi on saniyede bulur." Bulurdu. Kaldırımlarda, dönemeçlerde, onları saklayan ve onlara tuzak olabilecek bir şey vardı. Şehir, Londra Kâhinlerini saklayacak kadar eğilmişti. Organik bir refleks olarak.

Şehri terk ederlerse çıplak kalırlardı. Kamyonda dev bir mürekkep balığı, çalıların arasından kuzeye gidiyorlardı. Tanrı aşkına, on saniye içinde canlı ne varsa kanı akardı.

"Şöyle yapıyoruz," dedi Billy. "Dane'in yöntemiyle." Ona bakmıyordu. "Çünkü o fikrini değiştirmeyecek. Böylece hangi gecenin son gece olacağını merak etmeyeceğiz, çünkü biliyor olacağız. Dane bunu yapacak, kim ne derse desin."

Saira ondan yanaydı. Savaşmanın doğru olacağını düşünüyordu. Korkuyordu, ama oyunu Billy'den yana kullandı. Kriz çıkınca, Londra Kâhinleri demokrasiye sığınmıştı. Billy Saira'ya gülümsedi. O da yutkunarak karşılık verdi.

71

MARGE'LA PAUL ATKILARINA sarınmış, oturdukları yerde kıpırdanıp duruyordu. Saatlerdir arabada bekliyorlardı. Marge iPod'u şarj etti, giderek artan cırlak sese dayanmaya çalıştı.

"Ne dinliyorsun?" dedi Paul, dayanamayarak. O da sıkılmıştı. Marge ona cevap vermedi. Abur cubur yediler, birilerinin geldiğini sanarak pencereden sarktılar. Paul sırtını koltuğa dayayıp kaşındı.

"Kimsin sen?" dedi Marge. Sakinleşirse daha anlaşılır biri olabilirdi.

"Ben yıllar önce bu işe karıştım," dedi Paul. Tek söyleyebileceği buydu.

Saatler geçti. Marge, ezelden beri bu otoparkta yaşadığını hissetmeye başlamıştı. Buraya alışmak çok zordu. Durduğu yerde duramıyordu.

Ortalık sessiz değildi. Binalar fısıldıyordu. Yağmur oluklarından rüzgâr esiyordu. Etrafta çöpler uçuşuyordu. Sessiz geçen saatlerden sonra, sonunda bir başka nefes hissedildi. Varla yok arası. Marge'ın dikiz aynasına asılı oyuncak bebekten geliyordu. Marge iPod'u kapattı.

"Paul," dedi ince bir ses. "Sen de Marge olmalısın."

"Wati," dedi Paul. "Marge, bu Wati." Dikkatle konuşuyordu. Konuşmayalı saatler olmuştu. Marge cevap vermedi. Bebeğe bakarak bekledi. "Diğerleri nerede?" dedi Paul.

"Teklifin nedir, Paul?" dedi bebek. "Neler oluyor? Geri gelecek misin?"

"Bekle," dedi Marge bebeğe. "Sen... Sen Billy misin? O nerede?"

"Billy gelemez," dedi Wati. "Sıkıntılı bir durum var." Acıklı acıklı güldü. "Selamı var sana. Seni çok merak etti. Senden bu şekilde

haber almayı beklemiyordu. Bu adamla ilgili... endişeleri var. Onun hakkında her şeyi bildiğini sanmıyorum. Paul, bize ne söylemek istiyorsun?"

"Biliyorsun, biliyorsun Wati, şimdi buradasın ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Paul. "Söyleyecek çok şey var. Bazı planların vardı." Hızlı hızlı konuşuyordu. Marge ona baktı. Aniden değişmişti. "Ne mi istiyorum, Wati? Senin gidip Billy'yi getirmeni..." Paul sustu. "Neler olduğunu biliyor musun, Wati? Londra Kâhinleri ne yapacaktı, biliyor musun? Beni *öldüreceklerdi.* Biliyor muydun? Sence bu normal mi?"

"Bir şey planladıklarından bile emin değiliz, Paul. Peki, şimdi ne yapıyoruz? Ne istiyorsun?"

"*Öldüreceklerdi...*"

"Grisamentum'un parçacıkları nerede?" dedi Wati. "Bir kaptaydı, değil mi?" Paul suratını buruşturdu, elini savurdu: *Hiçbir yerde, hiçbir şey.* "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Ben bir yere gitmiyorum, Wati. Ama sen gideceksin," dedi Paul, telaşla.

"Gitmen gerek. Billy'yi, Dane'i ve Londra Kâhinlerini getir."

"Seni dinlemek için buradayım," dedi Wati.

Marge, kulağındaki berbat müziğin ardında konuşulanları dinlerken, birden göğsü sıkıştı. Kendisiyle ilgili bir rehine pazarlığı yapıldığı endişesine kapıldı.

"Git, Wati," dedi Paul. "Git şimdi."

"Hayır, gitme," dedi bir başka ses. "Şimdi gitme, gerçekten." Bu Marge'ın tanıdığı bir sesti. Arabaların ışıkları arasından yaklaşan iki kişiyi gördü. Bir adam ve bir çocuk. "Artık hepimiz toplandığımıza göre, şu işleri bir düzene koymanın zamanı geldi. Parti bu gece, herkes geliyor."

GOSS VE SUBBY.

Ah, aman Tanrım!

Pis sırıtışlı adamla boş suratlı oğlu. Karanlığın içinden çıkıvermişlerdi. Ceketleri kan ve çamur içindeydi. Birkaç adımda bir, Goss duman çıkarıyordu.

Marge miyavlar gibi bir ses çıkardı. Anahtarlara uzandı, ama düşürdü. Ağlamaya başladı. Nefes alamıyordu. Hemen iPod'u çalıştırdı. TLC'den "No Scrubs" şarkısı çalmaya başladı. Ses o kadar yüksekti ki, kulakları acıdı. Kulaklıklardan biri çıktı. Marge yere eğilip anahtarları aramaya başladı.

"Kaçın," dedi Wati, sessizce. "Ben yardım getireceğim." Gitti. Marge gittiğini anlamıştı.

Wati çok yavaş konuşmasına rağmen, Goss onu duymuştu. "Öyle mi, dostum? Yardım mı getireceksin?"

Taş gibi bir şeyi elinde tutuyordu. Kilden bir heykeldi bu. "Merhaba, patron taşıyıcı," dedi Paul'e. "Sende bana ait bir şey var. Daha doğrusu, benim ait olduğum bir şey. Yardım istiyorsun, değil mi? Süvariler mi gelecek? Senin sıran, Subby, oğlum."

Marge geri çekilmeye çalıştı, ama Subby burnunun dibindeydi. *asalak erkek istemiyorum istemiyorum istemiyorum* kulağında çalınıyordu. Marge çığlık atarak ondan uzaklaştı. Goss arabanın öbür kapısındaydı.

"Selam, patron!" diye bağırdı. Paul'ün üstünden eğilip Marge'ın kucağındaki iPod'u çekip aldı. Marge inleyerek onu durdurmak istedi, iPod'a yapıştı, geri almaya uğraştı, ama başaramadı. Cırlak ses kulaklıktan dışarı taşıyordu. Goss elindekine hiç bakmadan onu uzağa fırlattı. Alet karanlıkta kayboldu.

"Orada iyi misin, patron?" diye bağırdı Goss, Paul'e. "Ne oldu sence? Yaşlı Wati zamanında yetişti mi?" Goss kendi bileklerine baktı. Saat takmıyordu. Elini uzatıp parçalanmış heykeli tuttu.

(Wati hızla titriyordu, tezahürü, bedensiz varlığı yaralanmıştı. Hızla koşan üç bacaklı bir köpek gibi topallıyordu. Çabuk, çabuk! Seramik bir heykelde, bir atta, seyahat acentesindeki pilot maketinde, heykelden heykele atlayarak kilometrelerce uzakta Krakencilerin ve Londra Kâhinlerinin beklediği yere doğru gidiyordu. Yorgun varlığını sürükleyerek, nefesi tükenene kadar bağırdı. "Goss'la Subby! Oradalar, Marge'la Paul'ü pusuya düşürdüler. Onlar–" Arkadaşları ona dehşetle baktı. Plastik adamın içindeki Wati, birden geriye doğru çekildi, onlardan uzaklaştı. Bir şey onu geri sürükledi.) Goss elindeki kırık heykeli, motoru çalıştırır gibi, ya da borunun

çamurunu temizler gibi çekiştirdi. İçe doğru ani bir boşalma oldu. Bir çekme hissi. Bir ruhun taşa çarpması duyuldu. Wati, Goss'un elindeki heykel parçasına geri girdi.

"Vay canına! Seni geri getirebildim!" dedi Goss. "Bu eski şeyi hatırlıyor musun?" Elindeki heykeli salladı. Kırılmıştı, ama omuzları sağlamdı. Kafası ezilmişti. Heykelin ağzından Wati haykırdı. "Bu eski şeyi hatırlıyor musun, Wati, oğlum?" dedi Goss. "Bu zırva oyuncağı bulabilmek, bizim kaç *yüz yılımızı* aldı, biliyor musun, tamamen kumların üzerinde? Nasıl, bronzlaşmış mıyım?"

Bu uşabtiydi. Elbette. Wati'nin doğduğu ilk beden. Ya bir müzeden, ya da bir mezar taşından aşırılmıştı. Wati bağırdı, ruhunu hapseden bu köle bedenden kurtulmak için çırpındı, ama başaramadı. Belki yeniden yönlenerek, birkaç dakikada kendini toplayarak asilik büyüsüne odaklanırsa, serbest kalabilirdi.

"Olaylar bizi bu hale getirdi, eski dostum, Wati," dedi Goss. Wati ince sesiyle bağırıp duruyordu. Goss onu baş aşağı getirdi. "Seni küçük yaramaz. Seni güzelce saralım. Yatma vakti." Diz çöktü. Wati haykırdı. Goss elindeki heykeli kaldırdı, hızla betona vurup paramparça etti.

Wati'nin sesi kesildi.

Bir varlık daha gitmişti. Bütün Londra'da, BYS'nin üyeleri donakaldı. İç geçirdiler, göğe bakıp feryat ettiler.

GOSS PARÇALANAN HEYKELİN TOZLARINI AYAĞIYLA SAVURDU. Subby'ye göz kırptı. "Mesele şu ki, Paul," dedi. Arabanın kapısının önüne çömeldi. "Selam, bebek! Uzun zaman oldu. Uzun zamandır buradayız. Kimin geleceğini görmek için bekliyoruz. Sebebi de şu. Londra aracılığıyla iletilen mesajları duymadığımızı mı sanıyorsun? Arkadaşlarınla konuşurken biz seni duymaz mıyız sandın? Lambalar aracılığıyla sohbet, ha?" Goss başını iki yana salladı.

"Şimdi, küçük bey, patronumla biraz konuşmak istiyorum. Hem de çok istiyorum. Şimdi. Arabadan in. Ceketini ve gömleğini çıkar. Ağzını neyle kapattıysan hemen aç. Onunla konuşacağım. Tamam mı? Çünkü her şey çok saçma bir hal almaya başladı."

Marge korkudan tir tir titriyordu. Arabadan çıkmaya çalıştı, ama Subby, umduğundan daha güçlüydü. Onu içeri itti. Paul ara-

banın kapısını açıp dışarı çıktı. Marge onu durdurmaya çalıştı. Onu tutup içeri çekmeyi denedi.

"Bir saniye bekle, Goss," dedi Paul. Sesi çok sakindi. Goss onu dinledi. Paul ceketini çıkardı. "Sana bir şey soracağım, Goss," dedi. "Kızdan gözünü ayırma Subby! Arabada kalsın." Gömleğini çıkarıyordu. "Düşünsene," dedi. "Patronunla yaşadığım bunca yıldan sonra, senin her şeyden haberin olacağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir kâhine Southwark üzerinden mesaj gönderdiğimde, senin Hoxton'dan bu mesajı duyacağını biliyordum. Neden onlara buradan mesaj gönderdim, sanıyorsun? Duyacağını *biliyordum*."

Soğukta yarı çıplak kalan Paul'ün tüyleri diken diken olmuştu. Gövdesi kirli bir bandajla sarılıydı. Arkasından bir ses geldi. Paul cebinden Marge'ın anahtarlarını çıkarıp karanlığa attı. Goss'a ve Subby'ye baktı.

"Mesajı almanızı istedim. Böylece kızı size teslim edebilecektim."

İçeride Marge, korkudan ölmek üzereydi. Paul'den uzaklaştı.

"Diğerlerini de getirmeyi umuyordum. Aslında her an gelebilirler. Eğer Wati onlara haber verebildiyse. Sen onu..." Eliyle bir şeyi sarar gibi yaptı. "Geldiklerinde onları da alabilirsin."

Marge vitese doğru eğildi, açık kapıdan çıkmaya çalışıyordu. İki adam ve çocuk pek de ilgilenmeden ona baktılar. Marge arabadan çıkıp sürünerek kaçmaya başladı.

"Bütün bunlar ne demek oluyor, Paul?" dedi Goss. Aldatıldığını düşündüğü belliydi. "Patronla ne zaman konuşabileceğim? Hadi her şeyi geri al bakalım."

"Evet, birazdan. Ama bunu bilmeni istedim. Onun da. Benden *duymasını* istedim. Beni duydun mu?" Paul kendine doğru bağırdı. "Senin ve onun, size bir teklifte bulunduğumu bilmenizi istiyorum. Aptal değilim, beni bulacağını biliyordum. Şimdi. Artık beni hayvan gibi zincire vurmak yok. Beraber çalışacağız. Anlaşma bu. Bu konuda samimiyim." Marge'ı gösterdi. "Billy'yi istediğini biliyorum. Bu da Billy'nin yemi."

Marge'ın çevresindeki hava yoğunlaşır gibi oldu.

"Üzgünüm," dedi Paul. "Ama nasıl olduğunu tahmin edemezsin. Bundan kaçmamın bir yolu yoktu."

Cebinden bir makas çıkardı, yapışkan plastik kabuğu kesti. Altında kıpkırmızı olmuş derisi çıktı. "Her şeyi anladın, değil mi?" dedi. "İşleri düzeltmek için hâlâ vaktin var. Grisamentum savaş açtı. Çılgınca bir planı var. Ama ben mürekkep balığının yerini biliyorum. Anlaştık mı?"

Paul döndü, sırtı Marge'a dönüktü. Zaten korkudan ölmek üzere olan Marge, Paul'ün sırtından tek kaşını kaldırıp kendisine bakan Dövme'yi gördü.

"Belki," dedi Dövme.

Paul yüzünü tekrar Marge'a döndü. Goss'la Subby ona baktılar. Goss saygıyla eğildi. Marge otoparkın beton zemininde emekleyerek kaçıyordu. Nefes bile alamıyordu. Kalp atışları onu sarsıyordu.

"Hey, arkanı dön, görmek istiyorum," dedi Dövme.

"Benimle artık böyle konuşma," dedi Paul. "Artık ortağız. Bak." Bir saniye bekledi. "Kız kaçıyor." Marge'ı gösterip Goss'a baktı. Goss damağını şaklatarak arabanın etrafından dolandı, Marge'ın peşine düştü.

"Nereye böyle, minik tavuk?" Kıs kıs güldü. Marge ayağa kalkıp koşmaya başladı. Ama sadece birkaç metre sonra Goss onu yakaladı. Saçından tuttu. Marge korkunç bir çığlık attı. Goss onu sürüklemeye başladı.

Paul'le Subby, arabanın öbür tarafında Goss'u izliyorlardı. "Neler oluyor, arkanı dön," diye sızlandı Dövme.

"Hey, bunca zamandır öğrendiğim bir şey daha var, Goss," dedi Paul. Elindeki makası kaldırdı. "Öğrendiğim şey bu." Subby'nin sırtını sıvazladı. "Kalbini nerede sakladığını biliyorum."

Bir anda her şey değişti. Marge, Goss'un kendisini geride bırakıp hızla koşmaya başladığını gördü. Goss'un yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Başka şartlar altında bu halini gören biri ona acıyabilirdi. Ama Goss ne kadar hızlı koşarsa koşsun, Paul'den çok uzaktaydı. Paul onunla alay ederek zaman kaybetmiş de olsa, Goss Subby'yi kurtaramayacak kadar uzaktaydı.

Paul elindeki makası açıp Subby'nin boynuna sapladı. Art arda darbeler indirdi. Subby'nin yüzündeki boş ifade hiç değişmedi, sadece gözleri büyüdü. Paul makası iyice derine soktu. Subby'nin kanı neredeyse simsiyahtı.

Subby dizlerinin üstüne çöktü. Neler olduğunu anlayamamıştı. "Ne? Ne? Neler oluyor?" Dövme, tıpkı bir çocuk gibi mızmızlanıyordu.

Goss acı bir çığlık attı, haykırdı, uludu. Subby'nin boynuna saplı makas titriyordu. Paul irkildi. Goss arabanın kaputuna yaslandı. Kan kusuyordu. Kendi kanı daha açık renkti.

"Hayır, hayır, *hayır*, hayır, *hayır*, hayır," diye inledi, topuklarını yere vurdu, ölmekte olan çocuğumsu varlığa baktı.

"Sence," dedi Paul. Bu arada Dövme, "Ne? Ne oluyor? Ne var?" diye söylenip duruyordu. "Sence ben, seninle çalışır mıydım?" Paul makası Subby'nin boynundan çekti, yeniden batırdı. Subby iki yanına bakıp gözlerini kapattı. Goss çığlık attı. Ağzı köpürdü. Ağzından burnundan dumanlar çıkmaya başladı. Ayakta duramıyordu. *Çığlık attı.*

"Seni yanıma yaklaştırır mıydım?" dedi Paul. "Seninle iş birliği yapar mıydım? Sırtımdaki şu şeytanın ta kendisi olan göt herif için çalışmana izin verir miydim? Seni *öldüremeyeceğimi* mi *sandın*?" Paul can çekişmekte olan Goss'a tükürdü. "Seni koruyan bu et torbasına sahip olabilirsin, bunun beni durduracağını mı sandın? Goss, yeter, kes gürültüyü. Artık cehenneme gitme vakti. Boş, gereksiz hayatını da yanında götür."

Subby hareketsizdi. Boynundan akan kan yavaşlamıştı. Goss hırladı, gargara yapar gibi sesler çıkardı, son bir kez daha küfür edermiş gibi baktı. Subby ölmüş olduğundan, o da öldü. Son nefesinde duman çıkaramadı.

VE BAŞKA NE olduysa
anlatılamayacak zaman ve yerlerde
dışarı çıkan
fanilik
dalgalandı
ve derinden hissetti.

1065'den 2006'ya kadar, Londra'nın zorbalık görenleri ve korkutulanları, her biri kendi anlarında, korkunç bir durumda, kafalarının uçurulduğu odalarda, vidalandıkları, azarlandıkları, aşağı-

landıkları, alay edildikleri, yumruklandıkları, küçümsendikleri, vahşice işkenceler gördükleri yerlerde, bir an için, onları kurtaramayan, ama hafif bir rahatlık veren bir an yaşadılar. Biraz daha iyi hissettiler–

sevinç duydular.

PAUL GOSS'UN ÖLÜMÜNÜ SEYRETTİ.

"Ne oluyor? Ne oluyor? Ne? Ne?" dedi Dövme. Paul onu duymazdan geldi. Marge da duymazdan geldi.

Marge hareketsiz, bakıyordu. Goss'un yaraladığı yerden başını tutuyordu. Subby öldüğünde unufak olmuştu. Bir iğrençliğin içinde parçalanmıştı. Sonra hiçlikte parçalanmaya devam etmişti. Geride, Subby'nin göğüs kafesine çok büyük gelen, atmayan bir kalp bırakmıştı.

Goss parçalanmamıştı. Gerçek bir insan gibi, ölü vaziyette yerde yatıyordu.

"Üzgünüm," dedi Paul sonunda. "Bana güvenmesini sağlamak zorundaydım. Yoksa Subby'yi yalnız bırakmazdı." Birbirlerine baktılar. Dövme bağırdı, otoparkın karanlığına, artık hiçbir şey olmayan boşluğuna bakmakta ısrar ediyordu.

"Ne *yaptın* sen?" dedi.

"Beni bulacaklarını biliyordum," dedi Paul. "Onu asla alamazdım. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu. Onu buradan gönderelim dediğimizde bizi duyacaklarını biliyordum. Onların bizi dinleyip buraya gelmelerine *ihtiyacım vardı*. Onu saklamama yardım eder misin? Onu." Kollarını kaldırdı. "Dövme'yi."

"Wati'nin başına gelenler için çok üzgünüm, böyle olsun istemezdim. Goss'la Subby'nin ondan önce geleceklerini sanmıştım. Aslında gelmişler, ama beklemişler. Wati'yi uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Marge.

"Evet. Üzgünüm. Sana her şeyi anlatayım."

72

LONDRA AYAKTA OLDUĞUNA GÖRE, BU son sayılmazdı. Paul ve Marge, bunu hissediyorlardı. Onlara göre, aslında bir dönem kapanıyordu. Oturup konuşmaya başladılar. Goss ve Subby'den arınmış havayı soludular. Paul Goss'un kalbini tekmeledi.

Goss ölünce, garajın ışıkları gidip gelmiş, yaşasın der gibi sevinçlerini belli etmişlerdi. Renkler değişti, gölgeler hareket etti, çeşitli yerlerden casuslar, dedikoduyu yaymak için etrafta dolaşmaya başladı. Marge görmese de hayatleri hissediyordu. Domuzsu bir şey yanından *ciyaklayarak* geçti. Az sonra da arabaların sesini duydu.

Sireni ötmeyen, ama tepesinde ışıkları yanıp sönen bir polis arabası garaja girdi. İçinden üç polis çıktı. Göz yaşartıcı gazları, şok tabancaları, silahları vardı. Korku içinde oldukları yüzlerinden okunuyordu. Polislerin arkasından kıyafetleri ve saçları darmadağın, ağzının kenarından bir sigara sallanan, gözlerini kısmış olan Collingswood, ancak Boudica'ya yaraşacak denli havalı tavırlarla arabadan indi.

Paul'e baktı. Elini uzatıp şok tabancasını çıkardı. Sonra Marge'a baktı. Bu tanıdık sima karşısında tek kaşı kalktı. Bir ıslık çaldı, domuzsu varlık tepesindeymiş gibi elini savurdu.

Collingswood dilini şaklattı. "Siktir be," diye fısıldadı. Gülümsedi. "Doğruymuş. Gerçekten de yapmışsınız. Sonunda. Aman... Tanrım. Bu gece nihayet iyi bir haber aldık."

"Sana tuhaf şeyler olduğunu söylemiştim," dedi Marge.

"Ve bak," dedi Collingswood. "Yanlış yeri aradığım için elime vurmak gerek. Ve sen," dedi Paul'e. "Yani, *sen* değil aslında, ama *sen*. Neler olduğunu anladıysam ne olayım. Ama yapacağını yaparsın, değil mi? Hadi bakalım." İkisini de arabaya yönlendirdi. Emirlere uydular."Nedir bu?" dedi Marge. İlgisiz görünüyordu.

"Bana bir dakika ver, sana bir sürü suçlama sayabilirim," dedi Collingswood. "Sonuç olarak benimle geliyorsunuz. Kurtarılma da diyebilirsiniz buna." Paul'e baktı. Uysalca duruyordu. Sanki etrafında görünmez bir şey varmış gibi çevresine bakındı. "Bela istemiyorum. Ne senden, ne de biliyorsun işte, taşıdığın yolcudan. Tanrı aşkına, o şeyden kurtulmayı hiç mi denemedin?"

Evet, diye düşündü Marge. *Gerçekten.* Collingswood ona bakarak kafasını salladı. Polislerin bu cevabı okuyabilecek hassasiyetleri yoktu. "Hadi," dedi Collingswood. "Arabaya."

Paul yorgun adımlarla arabaya ilerledi. Sonra ani bir hareketle, polislerin yanından koşarak geçip çıkışa yöneldi. Kaçarken Collingswood'a çarptı. Collingswood sendeledi, ağzından sigarası düştü.

"Çok edepsizsin," diye bağırdı. "Şoklayın şu pisliği." Polislerden biri ıskaladı, ama öbürü, Paul'ü şok tabancasıyla sırtından, görünmeyen dövmesinden vurdu. Paul çığlık atarak yere düştü. Kasılmıştı.

"Durun, durun!" dedi Marge. "Onun kim olduğunu, bilmiyor musunuz? O, zincire vurulmaya daha fazla dayanamazdı. Bu yüzden–"

"Böööl" dedi Collingswood. "Sence umurumda mı?" Yerde yatan, nefes almaya çalışan Paul'ün başına dikildi. Aslında biraz umursuyor gibiydi. Pişman değilmiş gibi görünmeye çalıştı. Ama yüzünde, sanki fotokopi makinesinin kâğıdı bitmiş gibi bir ifade vardı.

"Kimse sana bir şey yapmayacak," dedi. "Kes şunu artık."

Çok uzaklardan belli belirsiz bir çığlık gelir gibi oldu, sonra ses azalarak yok oldu. "Bak, Perky'yi korkuttun," dedi Collingswood. "Arabaya bindirin onu," diye seslendi adamlarına. "Sabaha kadar Londra diye bir şehir kalırsa, o zaman icabına bakarız."

Polisler, inlemekte olan Paul'ü sürükleyerek arabaya bindirdiler. Marge bir an kaçmayı düşündü. Ama sonra başaramayacağını anladı. Ona söyleneni yapıp o da arabaya bindi.

Çok cazip bir tutuklama olmuştu. Yaptığı onca şeyden, karşılaştığı onca beladan sonra polislerin ikram ettiği çayı içip etrafta ko-

şuşanları seyretmek güzeldi. *Çok yorgunum,* diye düşündü Marge. Paul'ün başının altına koydukları yastığa omzunu dayadı.

"Siz ikiniz, gidiyorsunuz," dedi Collingswood, memurlarına. "Sadece bir kişi için daha yer var. Tutuklama yapmayı beklemiyordum. Ama atışı Baz yaptığına göre, işi de o alıyor." Diğer iki polis söylenmeye başladı. "İşe iyi tarafından bakın. İkiniz de sabaha kadar kül olup tarihe karışmış olacaksınız. Bu yüzden fark etmiyor, ha?" İçeri girdi. "Baz. Karakola. Tutukluları yerleştirelim, sonrasını düşünürüz."

Çok, çok yorgunum, diye düşündü Marge. Paul başını kaldırıp bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Collingswood onu susturdu. Marge, onun kaçmış olmasını diledi.

"WATI NEREDE?" DİYE BAĞIRDI DANE. "Ona ne *oldu*?"

"Marge..." dedi Billy. "Wati'nin az önce ne dediğini duydun." Billy başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı. Ölmüş, ya da rehin alınmıştı.

"Wati!" diye bağırdı Dane. "Yeniden! Başka! Kraken!"

Polis kordonunu gizlice geçmeyi başardılar. Kraken kilisesine geri dönmüşlerdi. Son Krakenciler, kilisedeki devasa ağzın yanında uslu çocuklar gibi toplaşmışlardı.

Londra Kâhinleri kamyondaydı. Şehirde dolaşıyorlardı. Kokarca ve yanında kalan birkaç kâhin de tuhaf bir durumdaydı. Bu savaş stratejisini onaylamıyorlar, katılmak istemiyorlardı. Başarılı olup olmayacağını bilmiyorlardı. Ama tartışmayı kaybettikleri için, yapacakları tek şey, kazananın yanında olmaktı. Bu onların sorumluluğuydu. Londra Kâhinlerini savaş alanına sürebilirlerdi.

Krakenciler, efsanelere bağlı kalacaktı. Bu savaşa girerlerse onlara ne olacağı, söylencelerde yazıyordu. Yeni bir orduya katılmak zorundaydılar. Artıklardan oluşan bir birlik. Arabalar hazırdı, krakenciler birbirlerine veda ediyordu. Kucaklaştıktan sonra arabalara binip eski mürekkep fabrikasına gideceklerdi. Sessizlik içinde mi? Radyo dinleyerek mi?

Güçlü kuvvetli krakenciler ağız parçasını, her yönden destek alarak yüklendiler. Yüksek sesle dua ediyorlardı.

"Herkes bu kadar mı?" dedi Billy.

Dane başını salladı. Kilisenin arta kalan üyeleri ikna edilmişti. Billy Dane'e baktı.

"Yapacaksın," dedi Billy.

"Evet."

"Dane..." Billy başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı. "Lütfen... Bunu yapmaman için seni nasıl ikna edebilirim?"

"Edemezsin. Her şey hazır mı?" dedi Dane. "O zaman başlayalım."

73

BILLY SON KRAKEN topluluğuna baktı. Kilisenin arka tarafına geçti. Ağlayanları ve dua edenleri dinledi. Dane bir an duraladı. Uzun zamandır katılmadığı bu ayine yeniden katılmıştı. Çobansız sürü, çevresini sarmıştı. Billy yerinde kıpırdandı, cebindeki fazerle oynamaya başladı.

Cemaat, torpido biçimli, çok kollu tanrılarına ilahiler söyledi. "Tamam" dedi Dane.

Gönüllüler yan yana sıralanırken gülümsemeye çalıştılar. Teker teker, ellerini krakenin çenesine koydular. Keskin dişlerinden zarar görmemek için çok dikkat ediyorlardı. İki kere, krakenin dişleri istenmeyen yaralanmalara sebep oldu, çığlıklar yükseldi. Küçük kesikler oldu, birazcık kan aktı.

Billy töreni bekliyordu. Dişler yamuk yumuk ve çok büyüktü. Ağız bir mağaraya benziyordu. Krakenciler birbirlerine sarılıp kanlı ellerini tuttular. Dane en son kalmıştı. Elini çeneye dayadı. Krakenciler onun elini çeneye ısırttı. Billy hiç tepki göstermedi.

Bu plan çok basit, ya da aptalcaydı. Araştırma yapacak zamanları yoktu. Tek avantajları, Grisamentum'un, onun yerini bildiklerini ve oraya gideceklerini bilmiyor olmasıydı. Bütün olay, bu şaşırtmacaydı. Bir iki yanlış yönlendirme yapıp saldıracaklardı. Bir iki saniye düşünebilen herkes, bu şaşırtmacayı çözebilirdi. Ona o bir iki saniyeyi vermemeleri gerekiyordu.

Birkaç silahları, kılıçları, türlü büyülü şeyleri vardı. Grisamentum'un şu anda ne olduğunu bilmiyorlardı. Kâğıtta kurumuş bir mürekkep mi? Yoksa şişede sıvı mürekkep mi? Ölümden daha önce de kurtulmuştu. Yangın onu kurutabilirdi, ama pigmenti kalabilirdi. O zaman ağartmak gerekiyordu. Bundan korkmuştu

çünkü. Şişeleri taşıdılar. En büyük silahları ağartıcı olmuştu. Bazıları bitki sulamak için kullanılan spreyleri bununla doldurup bellerine taktı.

"Hadi o zaman," dedi Billy, Dane'e. Onu arabaya götürdü. Arabayı Billy kullanıyordu. Yolu bilmemesi önemli değildi, o ne yaptığını biliyordu. Pencereden baktı. Dane'e bakmıyordu. Ondaki değişimi görmek istemiyordu. Geçtikleri karanlık sokaklara baktı. Hafıza meleğinin gelmesini umuyordu. Ama yol kenarındaki yapraksız ağaçların, binaların, karanlığın içinde cam ve kemikten oluşan bir gölge görünmüyordu. Sadece kaçışan insanlar, küçük yangınlar vardı.

"Tanrım," dedi Billy. Wati'nin heykelden heykele geçip arabanın ön panelinde duran hula bebeğin içine girmesini ümit etti.

Dane'in haritada gösterdiği, fabrikanın yanındaki açık alana park etti. Birliğin kalanı başka yerlere park etmişlerdi. Gezintiye çıkmış gruplar gibi, rastgele durmuşlardı. Billy parmağını dudağına götürerek Dane'i uyardı. Siren sesleri duyuluyordu. Ama yangınlar ve kaçışanların çığlıkları kadar yoğun değildi. Londra'nın anne babaları çocuklarını bu gece dışarı salmamıştı. Yataklarına yatırırlarken, her şeyin düzeleceğini söylüyorlardı.

"Dövme'nin adamları nerede acaba?" dedi Dane. "Yumruk adamlar ve atölyeden çıkanlar?" Terliyordu. Göz bebekleri büyümüştü.

"Savaşıyorlardır," dedi Billy.

Gece tuhaf biçimde sıcaktı. Londra Kâhinlerinden bazıları Saira'nın savaş timindeydi. Kimseye görünmeden binanın duvarlarına tırmandılar. Fabrikayı gözetlemeye başladılar.

Duvarların ardındaki avluda terk edilmiş duran bir araba vardı. Boşluğun ortasında da fabrika binası duruyordu. Görebildikleri kadarıyla, hiç hareket yoktu. Büyük pencerelerden birinde hafif bir aydınlık görür gibi oldular. Bulundukları duvar, binanın omurgasını oluşturuyordu. Yere inmelerine gerek yoktu. Billy onları izleyen savaşçılara nereye gitmeleri gerektiğini işaret etti.

Wati orada olsaydı bile, casusluk yapamazdı. Binanın tepesindeki heykellerin parçalanmış olduğunu gördü. Grisamentum'un alanı

onların binalarını gölgede bırakıyordu. Billy cebindeki Kaptan Kirk biblosunu çıkardı. Onu, uşabtinin berbat hafızasından ötürü daha önce pek çok kez yaptığı gibi tutup gösterdi ve Wati'nin adını fısıldadı. Yine, hiçbir şey olmadı.

Billy işaret etti. Dane, kilisenin cephaneliğinden aşırdığı tüfekle, binanın çatısında hareket eden şeye nişan aldı. Ellerini korkuluklara dayamış bir adam, ona doğru eğildi.

"Bizi gördü," dedi Billy.

"Ne gördüğünden emin değil," diye fısıldadı Dane. Ateş etti. Adam sessizce düştü.

"Vay," dedi Billy.

"Kahretsin," dedi Dane. Titriyordu.

"Fazla vaktimiz kalmadı," dedi Billy.

Krakenciler arabalarından çıkıyorlardı. Tuhaf kalabalıklar halinde ilerlediler. Şaşırtmaca başlamıştı.

ANLAŞTIKLARI GİBİ, Londra Kâhinleri bir sürü havadisle gelmişlerdi. Geride kalanlar, şehrin savunmasını harekete geçirecek büyüler yapıyorlardı. Parakimyasal uyarılar, huzursuz patojen endişe dalgaları gönderdiler. Fabrikanın temeline, öz savunma uyarıları gönderdiler. Bu uyarılar tuğlaların içinden çıkıp çalılıklarda belirdi. Külüstür bir arabanın etrafında çözüldü. Londra'nın akyuvarları saldırıya geçmişti.

Biri seyyar bir yapıydı, diğeri bir çöp kukla, şehrin başka bir yerine açılan başka bir pencere. Canavar biçimli bir delik. Şehirde sessizce ilerlediler. Ayak sesleri köpek havlamasını ve bir arabanın fren sesini andırıyordu. İçlerinden biri başını geriye atarak bir savaş çığlığı attı. Bir otobüsü durdurdu.

Kapılar açıldı. En cesur olanlar içeri koştu. Silahlarını doğrulttular, dev telefon şarjlarını çıkardılar. Fabrika binasının pencerelerinde bir hareketlenme oldu.

Silah yetiştiricileri yan kapılardan ve çöp kutularından çıktılar. Dualar ederek ateş ediyorlardı. Pencereden köpek dişi şeklinde bir şey, bir kâğıt gibi düştü. Billy bir anlığına onların canavar sürüleri olduğunu düşündü. Ama onlar değildi. Pencereden kurt biçiminde mürekkepli kâğıtlar uçuşuyordu.

"Tanrım," dedi Billy. "Bu o. Hepsinin üstünü kapladı." Grisamentum'un mürekkep büyüsü harekete geçmişti. Kendini müsrifçe harcıyordu.

Kurt şeklindeki mürekkepli kâğıt çığlıklar atan bir kâhinin üstüne atladı. Kâğıttan dişleriyle onu parçaladı.

"Tanrım," dedi Billy. "Harekete geçme vakti." Fazerini nişan alıp ateş etti.

Altındaki duvarda tuğlalar biçim değiştirdi, yeni bir şekil aldılar. Eski bir kapı haline geldi. İtilip açılabiliyordu. Saira geldi. Dudaklarını ısırarak durdu. Krakenciler de onun arkasında toplandılar. Billy, tanrı mürekkep balığı tarafından ısırılan müritleri gördü.

Şimdi daha güçlüydüler. Duvara ateş etmeye başladılar. Onlar da biçim değiştirmeye başlamıştı. İstem dışı kasılmalar oluyordu. "Tanrım," diye fısıldadı Billy. Olup biteni izlerken, anlık şiddetli bir hamleyle, binaya doğru ateş açtı.

Adamlardan birinin gözleri *Architeuthis*'inkiler gibi büyüyor, gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşuyordu. Kadınlardan biri şişip kabarıyor, kasları çıkıyordu. Absürt, ama güçlü bir yapıya bürünüyordu. Uzakta bir kadın belirdi. Yeni oluşturduğu hortumuyla havayı püskürterek ilerliyor, havada, suda yüzer gibi hareket ediyordu. Saçları suyun içindeymiş gibi dalgalanıyordu. Kolları hava kabarcıklarıyla dolmuş bir adam vardı. Bu kabarcıklar mürekkep balığının vantuzlarına dönüştü. Bir başkasının ağzının olduğu yerde mürekkep balığının ağzı oluştu.

Silah yetiştiricilerini ve uçuşan mürekkepli kâğıtları parçalıyorlardı. Kurşunlar onlara çarpınca kükreyerek geri çekildiler. Vantuzlu adam, merakla kollarına baktı. Kabarcıklar küçük vantuzlara dönüşmüştü. Ama kolları kendi kollarıydı. Billy ona baktı. Korkunçtu, ama...

Hiçbir krakencinin dokunaçlarının olmaması, ilahi bir şaka mıydı?

Dane henüz şekil değiştirmemişti. Billy'ye baktı. Gözlerinin akı yok olmuştu, sadece göz bebekleri vardı. Gözleri simsiyahtı.

"Billy..." Plastik adamdan ince bir ses geldi.

"Wati!" Billy Dane'in dikkatini çekmek için onu çekiştirdi. Bibloya el salladı. "Wati."

"Sonunda sizi buldum," dedi Wati. Öksürdü. Sonra yok oldu.

"Wati..."

Birkaç saniye sonra Wati geri geldi. "İlk yaptığım şey o bedenin içinde yeniden var olmamaktı. Yeniden yapabilirim. Beni savunmasız yakaladılar, hepsi bu." O biblodaki şiddetli geri çekilme yüzünden canı çok yanmıştı. "Bulabildiğim tek yer bu oldu. Uzun zamandır içindeyim." Yarı uyanıktı, ruhsuzlar diyarından heykeller arasında dolaşırken komaya girmişti. Sessizliğe gömüldü.

"Kahretsin," dedi Billy. "Wati." Zamanları dolmuştu. Billy başıyla işaret edip ileri atıldı. Dane onunla birlikte fabrikanın büyük penceresinin önündeki balkona çıktı. Grisamentum'un yaptığı son hazırlıklara baktı.

74

ODANIN İÇİ KÂĞITLARLA doldu taştı. Lime lime olmuş, küçük parçalara ayrılmış, belli bir amaçla uçuşan kâğıtların hepsinde mürekkep vardı. Kâğıtların altında, odanın içinde eski makineler, baskı ve kesme aletleri saçılmıştı. Koridorlar daire şeklinde dönüyordu. Billy silahçıların konuşlandığı yeri gördü.

Byrne oradaydı. Notları o yazıyordu. Aşağı bakıyor, biriyle tartışıyor, Grisamentum'un cevabını yazıyordu. Küçük kâğıtlardan oluşan bir yığının başında teknisyenler araç gereçle ilgileniyordu. Bütün bu kargaşaya kulaklarını tıkamış, ıslak kâğıtları bir hidrolik yardımıyla bastırıyor, kirli renkli baskılar çıkarıyorlardı.

"Burası kütüphane," dedi Billy. Islatılarak sıkılıp mürekkebi çıkarılan kitaplar, kraken kütüphanesine aitti. Billy camın arkasını gösterdi.

Bütün eski bilgiler çözücü sıvının içinde erimiş, mürekkep sayfalardan akmıştı. Kahve artığı gibi kalıntılar kalmıştı sadece. Bütün kraken bilgilerini damıtıyorlardı. Billy bu işlerin başında duran birini fark etti. Yüksek bir çardağın altında, büyük bir kovanın içinde, Grisamentum'un varlığı duruyordu. Sıvı bedeni çalkalanıyordu.

Dane cama hızla vurdu, büyük bir gürültü koptu. Etrafa soğuk ışınlar yayıyordu.

"Kendisini mürekkebe ekleyecek," dedi Billy. "Ya da mürekkebi kendisine." Böylece çok parlak bir baskı elde edebilirdi. *Architeuthis*'in bütün sırlarını kapsayan karanlık sıvı, daha önceden aldığı biçimleri anımsıyor, gizli sırları yazıyordu. Böylece Grisamentum, bütün Teuthekslerden daha çok bilgi sahibi olacaktı.

"Hızlanın!" dedi Byrne camın ardından. Sanki cam, onlara yardım etmek için inceliyordu. "Bunu bitirmek için zaman var. Hay-

vanın izini sürebiliriz. Ama son bilgiye kadar her şeyi almalıyız. Çabuk." Odanın içinde kâğıttan bir hortum esmeye başladı.

Kolonların üstünde uçuşan kâğıtlar Billy'yle Dane'in yanındaki camın yüzeyine yapıştılar. Kâğıttaki mürekkep onlara baktı.

Saniyeler geçti. Kâğıt anaforu yere çakıldı. Havada kalan diğer kâğıtlar da yere düştü. Girdap yok oldu.

"Hadi!" diye bağırdı Billy. Önündeki camı tekmeleyerek kırdı, kâğıtları ateşe verdi. Ama ateşten ışık çıkmadı. Elindeki tükenmiş fazeri Grisamentum mürekkebine doğru fırlattı.

Ateş ediliyordu. Bir iki krakenci öldü. Dane hiç kımıldamadı. Billy bir titreşim hissetti. Dane'in gövdesinden ıslak şapırtılar geliyordu. Dane'in yarasından siyah kan akmaya başladı. Dane, okyanus kadar derin gözlerle Billy'ye baktı. Gülümsemesi insana benzemiyordu. Daha da büyümüştü.

Billy Dane'in belindeki silahı aldı. Kâğıtlar onu bombalamaya başladı. Bazıları iskelet şeklinde üstüne yürüyüp onu ısırdı. Billy elindeki ağartıcı dolu şişeyi bir kılıç gibi savurdu. Silahların arasında ağartıcının kokusunu duyabiliyordu. *Architeuthis*'in amonyak sıvısı gibi kokuyordu.

Çığlıklar duyuldu. Bir Krakenci, Grisamentum'un mürekkebiyle yapılmış kaplan şeklindeki bir kâğıt tarafından bir çırpıda yok edildi. Billy Dane'e baktı. Birbirlerine bir şey demeye çalıştılar. Dane çitten atladı, yarası onu yavaşlatmıyordu. Hızlı, ama kontrollü biçimde düştü. Bir kâğıt onu durdurmaya çalıştı. Ama Dane düşerken kâğıt onu ıskaladı. Dane ateş edip bir mühendisi öldürdü. Grisamentum'a doğru giderken, önüne çıkan her şeye ağartıcı sıkıyordu. Kâğıtlardaki mürekkep yok olmaya başladı.

Hedefine kusursuzca ulaşıyordu. Ama yoluna Byrne çıktı. Ağartıcı ona denk geldi. Renkler bir Pollock resmi gibi dağınık parçalar halinde açılmaya, üstündeki kıyafetler damla damla ağarmaya başladı. Eski moda bir fısfıs şişesinin içindeki tüm sıvıyı Dane'in yüzüne sıkmaya başladı.

Billy yumruklarını sıktı. Karnını sertleştirdi, bütün kaslarını gerdi. Hiçbir şey olmadı. Zaman durmadı. Byrne siyah buharı Dane'e sıkmaya devam ediyordu.

Dane sendeledi. Bütün yüzü koyu gri mürekkep olmuştu. Grisamentum'un bir kısmı Dane'in içine girmişti. Dane onu içine çekmekten kendini alamadı.

Kusarak Grisamentum'u geri çıkarmaya çalıştı. Billy Dane'in silahıyla Byrne'a nişan aldı. Nasıl kullanacağını bilmiyordu. Tam bu sırada Byrne parmaklarını Grisamentum'a doğru daldırdı ve onun önünde oynattı. Çevresindeki hava *kapandı*. Billy ateş ettiğinde kurşun işlemedi.

Dane yerdeydi. Kanıyordu. Grisamentum onun içini doldurmuştu. Kendisini Dane'in ciğerlerinde biçimlendirmişti. Dane'in ciğerlerinde kötü büyüler yazdı. Billy Dane'in öldüğünü gördü.

KÂĞITLAR BYRNE'I kuşlar gibi kanat çırparak sarmışlardı.

"Emin misin?" dedi Byrne Billy'ye.

Krakenci kütüphanesinden kalan son mürekkebi de Grisamentum'a boşalttı. Grisamentum mürekkebi bir anafora dönüştürdü. Bu durum onda ruhsal bir hazımsızlık yaratmış olmalıydı. Çünkü çok hızlı dökülmüştü sıvı. Ama son mürekkep balığı bilgisine de ihtiyacı vardı. Geldiği yeri anlaması gerekiyordu. Byrne onu bir sopayla iyice karıştırdı. Pigmentler üzerlerine sıçrarken kâğıtlar hızla dönmeye başladı. Grisamentum'un daha önceden kuruyan mürekkepleri yenileriyle kaplandı.

"Çok yakın olmalı," diye bağırdı Byrne. "Onu bulun sonra biri gelip bana yerini söylesin. Geri kalanınızı getireceğim. Gidin!"

Çok şükür Dane artık kımıldamıyordu. Billy son kraken birliğini canlandırmak istedi. Silah yetiştiricilerini ve uçan kâğıt canavarları yok etmeliydiler. Ama bir karmaşa olduğunu fark etti. Pencereye tırmandı.

Dışarıda, Londra Kâhinleri ve antikorlar, silahçıları ve dev mürekkepli kâğıda karşı mücadele veriyordu. Bedenler yere düşüyordu. Krakenciler havada bir balık gibi hırıldıyor ya da öylece duruyor, bedenlerinden deniz suyu akıyordu. Billy birinin hâlâ mücadele ettiğini gördü. Sonunda sol eli, sürükleyerek sağa sola salladığı altı metrelik avcı koluyla yer değiştirdi.

"Saira!"

Saira savaşın şokuna rağmen onu görünce gülümsedi. Polis kordonuna kilden bir figür astı. Arkasına çömeldi, oradan ateş etmeye başladı.

"Billy." Saira onu kucakladı. "Neler oluyor?" Billy başını salladı. "Dane?" dedi Saira. Billy başını salladı. Saira'nın gözleri açıldı. Billy titremeye başladı.

"Felaket," dedi sonunda. "Yaklaşamadık. Artık son bilgileri de alıyor. Nerede benim koruyucu meleğim, ha?" Şiddetli baş ağrısına karşı koyarak konuşmaya çalışıyordu. Meleği son gördüğünde de başı böyle ağrımıştı, ama şimdi sadece ağrı vardı.

"Billy..." Bu Wati'ydi. Billy'nin cebinden sesleniyordu. Billy de ona seslendi.

"Yaşıyor mu?" dedi Saira. Derin bir sessizlik oldu. Binaların çatılarından mürekkep lekeli kâğıtlar yarasalar gibi uçuşuyordu. Bütün gökyüzünü kapladılar.

"Gidiyor," dedi Wati. "O..."

"Onunla kaplandılar. Şimdi daha çok büyü yapabilir," dedi Billy. "Umurunda değil. Elini zorladık. Her şeyi öne sürüyor. Krakeni arıyor, bulduğunda Byrne onu sağacak..."

Birbirlerine baktılar. "Onları bulabilir misin? Kamyona bir mesaj göndersek?"

"Onlar Londra Kâhinleri," dedi Saira. "Ben de öyleyim."

"Onlara buradan çıkmalarını söyle. Söyle gitsinler... *Dur.*" Billy Kaptan Kirk biblosunu çıkardı. Plastik gözleri ona bakıyordu. Billy hızla düşünmeye çalıştı. "Wati."

"Evet," dedi biblo.

"Grisamentum'un kamyonu bulmasını geciktirmemiz gerek. Ondan kaç tane olduğunu sen görebiliyorsun. Wati, yaralı olduğunu biliyorum, ama uyanık mısın? Beni duyuyor musun?" Cevap yoktu. "Eğer uyanmazsa," dedi Saira'ya. "Kendi başımıza denemek zorundayız. Ama..."

"Nereye?" dedi Wati. "Nereye gidilecek?"

"Nasılsın?"

"Yaralı."

"Seyahat edebilir misin?"

"Bilmiyorum."

"Buraya gelebildin."

"Bu biblo... Tam kıçıma göre."

"Wati, ne oldu?"

Sessizlik oldu. "Öldüğümü sandım. Arkadaşın Marge... Goss'la Subby." Billy bekledi. "Marge'ı hissedebiliyorum. Hâlâ. Şimdi. Onu hissedebiliyorum, çünkü benim toz kanım ellerine bulaşmış. Kokusunu alıyorum."

"O Hoxton'daydı."

"O... Goss'la Subby'den kaçmış olmalı." Yorgunluğuna rağmen, Wati'nin sesi dehşet içindeydi.

"Onu bulabilir misin?"

"O gitti."

"Bir kolye takıyor." Billy gömleğinin önünü tutarak kolyeyi gösterdi. "Onu bulmak için toz kanını kullanabilir misin? Dener misin?"

"Dane nerede?"

Çatışma devam ediyor, çığlıklar yükseliyordu. "Onu öldürdüler, Wati," dedi Billy.

Biraz durduktan sonra, "Mesaj nedir?" dedi Wati.

Saira Londra'nın kulaklarına fısıldadı. Ona güzel sözler söyleyip yalvardı. Gecenin dehşetine rağmen, mesajını kamyona iletmesini rica etti. "Elimizdeki tek şey hız," dedi Billy Saira'ya. Ona onları nereye göndermesi gerektiğini söyledi. Saira duvara büyü yapıp bir yol açtı.

Billy biraz yalnız kalmak istiyordu. O çatışma ve hengâmenin ortasında ne kadar yalnız kalabilirse. Dönüp arkadaşının öldüğü binaya baktı. Billy, ölen bir kraken askerinin ardından yapılan o dokunaç gibi işareti bilebilmeyi diledi. Gözlerini kapadı, yutkundu. Dane'in adını söyledi. Gözleri kapalıydı. Yapmak istediği tören işte buydu.

75

KAMYON BÜYÜKLÜĞÜNDE bir şeyi gökyüzünden nasıl saklayabilirdiniz? Kokarca'nın kararsızlığı onu bir an için korudu: Savaşan kardeşlerine katılamazdı ya da onları terk edemezdi. Bir kilometreden az bir mesafede durmuş, aracı bir tünele sokmuştu. Turuncu ışıkların altında bekliyordu. Çatışmadan kurtularak arabalarıyla geçenlere baktı. Saira mesajını gönderdiğinde, Londra'nın fazla yol almasına gerek kalmamıştı.

Grisamentum'un mürekkepli kâğıt varlıkları başlarının üstünde fırtına gibi eserken, Saira ve Billy, aracın saklandığı yere doğru koştu, yolda ökse izleri, albüm ve sergi afişleri vardı. *Bizimle buluşun*, demişti Saira. *Size ihtiyacımız var.* Utanç içindeki Kokarca bu mesajla heveslenip kamyonu saklandığı yerden, sokaklara çıkardı.

Havada helezonlar çizerek uçuşan kâğıtlar kamyonun tepesine üşüştü. Bir sürü yırtıcının toplanmasından büyük bir sevinç duyuyorlardı. Canavar yaratıklar aracın ön camına yapıştı. Saira, Billy, Londra Kâhinleri ve mürekkep balığına dönüşen krakencilerle karşılaştığında, kamyon, kâğıtlar tarafından sarılmıştı.

Yüce Tanrım, Billy, Londralıların perdelerinin ardında gördükleri şeylere kim bilir nasıl dehşetle baktıklarını düşündü. Yakınında iki kâhin ve iki krakenci, mürekkep balığına dönüşüyordu. Kollarını savurdular ve son kalan ağartıcılarını püskürttüler. Kokarca arka kapıyı açıp onlara içeri gelmelerini söyledi. Kâğıtların hepsi birden kamyonun arkasına üşüştü.

"Byrne'ı ve Grisamentum'dan kalanı alacaklar," dedi Billy. "Bizim için geliyorlar. Nerede olduğumuzu biliyorlar. Gitmemiz gerek."

"Ama nereye?" diye sordu Kokarca.

"Sür," dedi Billy. "Biriyle buluşacağız."

* * *

"EEE? NE DİYORSUN?" dedi Collingswood, emrindeki memura.

"Ne konuda?" Aynı seviyedeydiler. Memur ona "*efendim*," diye hitap etmiyordu. Ama onun dediği yere gidiyor, onun dediklerini yapıyordu.

"Ne olacak şimdi? Hırsızlık yok mu?" Collingswood güldü. Hafif bir yağmur yağıyordu. Islak, karanlık sokaklarda arabayla gidiyorlardı. Bazıları çete savaşlarından kaçarken, yirmi dört saat açık olan dükkânlarda keyfine bakanlar da vardı.

"Bilmiyorum," dedi memur.

"Hadi ofise dönelim."

Marge arabada güvendeydi. Paul'e baktı. Yüzü allak bullaktı, ama sakindi. Konuşmuyordu. Dövmesi konuştu. Marge onun öfkesini, dehşetini hissedebiliyordu.

"Her şey düzelecek," dedi Paul'e. Aptalcaydı.

Birden, incecik mırıltılar duydu. Çevresine bakındı. Ses boynundan geliyordu.

Marge gözlerini kırpıştırdı. Collingswood'a baktı. Arkadaşıyla dalga geçmekle meşguldü. Marge küçük haça dokundu. Elinin temasıyla, ses yeniden duyuldu, bu kez daha yüksekti. "Hey."

Gümüş İsa fısıldıyordu. Marge şiddetin kol gezdiği sokaklara baktı. Belki de dünyanın sonu böyle gelecekti. İşte elçisi de gelmişti.

"Hey," diye fısıldadı Marge. Haçı kaldırdı. Paul ona baktı. Marge elindeki küçük sakallı yüze odaklandı.

"Hey," dedi yeniden.

"Cennetten ne haberler var?"

"Ne?" dedi Wati. "Ha, şaka yapıyorsun, çok komik." Öksürdü. "Beni kulağına koy. Yüksek sesle konuşamıyorum."

"Kimsin sen?" dedi Marge. Collingswood dikiz aynasından ona bakmaya başlamıştı.

"Wati," dedi. "Bir mesajım var, dinle."

"Senin öldüğünü sanıyordum?"

"Ben de. Ellerini yıkama. Billy senden bir şey istiyor."

"Arkada ne oluyor öyle?" dedi Collingswood. "Kiminle konuşuyorsun?"

Marge elini tartışmaya yer vermeyecek biçimde kaldırınca, Collingswood geri adım attı. İnce zincirin ucundaki Mesih, Marge'a uzun uzun bir şeyler anlattı. Marge başını salladı, "Evet," dedi. Sanki telefonda konuşuyordu. "Ona evet dediğimi söyle." Sonra haçı elinden bıraktı. Kolye boynunda sallanıyordu.

Gözlerini kapatıp iç geçirdi, sonra Collingswood'a baktı. "Bir yere gitmemiz gerek. Birini almalıyız." Paul doğruldu. Polis memuru ona ters ters baktı.

"Evet..." dedi Collingswood düşünceli bir tavırla. "*Polisin tutukladığı biri* gibi davranmıyorsun, değil mi?"

"Dinle," dedi Marge yavaşça. "Bizi hapse mi tıkmak istiyorsun? Tık o zaman. Ama etrafına bir bak da dinle." Tam bu sırada duyulan korkunç bir çığlık, Marge'ın konuşmasını pekiştirdi. Marge bir süre sustu. "Billy bana bir görev verdi. Billy'yi tanıyor musun? Ve gördüğüm en korkunç şeytan tarafından öldürülen şu küçük adam, *benim* için geri döndü.

"Şimdi, *dünyanın sonunu* durdurabilecek bir görev verildi bana. Tutuklama raporun birkaç saat bekleyebilir mi? Buna nerede devam etmek istiyorsun?"

Collingswood Marge'a bakıyordu. "Goss'la Subby," dedi.

"Onları tanıyorsun, demek."

"Tanışıklığım var," dedi Collingswood.

"Tamam işte."

"Wati danışıklı dövüş yapmıyor muydu?"

"Bana nereye gideceğimi ve ne yapmam gerektiğini söyledi."

"Ne söylediğini bana da anlat da, biraz sohbet edelim," dedi Collingswood.

"Git başımdan," dedi Marge. Bunu söylerken hınçlı değildi ama sesi çok yorgun çıkıyordu. "Etrafına bir bak da, kaybedecek zamanımız var mı söyle. Bak, benim şöyle bir fikrim var. Neden önce dünyayı kurtarmıyoruz? *Sonra* bizi istediğin gibi tutuklarsın."

Arabanın sirenleri ötüyordu. "Ne diyeceğim, patron," dedi memur. "Ben *bu* planı tuttum. Bence yapalım."

Collingswood güldü. Uzaklara, bulutların kıvrılarak ilerlediği gökyüzüne baktı. "Evet," dedi. "Yarını görmek güzel olabilir. Asla bilemezsin. Ama *sonra*," dedi, Marge'la Paul'e doğru parmağını sallayarak. "Sonra sizi *kesinlikle* tutuklayacağım. Evet, planınız nedir?"

"SEN DE KİMSİN?" dedi Mo, evinin kapısı önünde. Süpürgesini silah gibi doğrultmuştu. Ağaçlar sallanıyordu. Marge haçını ona doğru uzattı. "Ben vampir değilim," dedi Mo.

"Çok şükür değilsin," dedi Marge. "Wati'yi tanıyor musun? Biz Dane'in arkadaşlarıyız."

"Hey Tanrım," dedi Collingswood. "İlle de polis gücü mü kullanalım? Bizi içeri al da bir dinle."

"Simon için geldik," dedi Marge koridorda.

"Bu iyi bir fikir değil. O hâlâ cinli. Sonuncusuna geldik." Çok inatçı çıkmıştı. Mo tedirgin oldu. "Dinlenmesi gerek."

"Evet," dedi Marge. "Benim de Maldivler'e tatile gitmem gerek."

"Kadın haksız sayılmaz," dedi Collingswood. "Ben tutukluya gözetmenlik yapmak için buradayım."

Simon başını kaldırıp onlara baktı. Üstünde pijama vardı. Elinde ciyaklayan bir kürkten top tutuyordu.

"Biz Billy'yle Dane'in arkadaşlarıyız," dedi Marge.

Simon başını salladı. Havada hayalet gibi bir varlığın hafif sesi duyuldu. Simon başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi.

"Mesaj geldi," dedi Marge. "Bir şeyi hareket ettirmen gerek. Billy için. Bana öyle bakma..."

"Ama... Yapamam. Bu yüzden *buradayım*. Bu... bir bağımlılık gibi," dedi Simon. "Büyü uyuşturucu gibidir. Bir daha o yola giremem. Ben..."

"Palavra..." dedi Wati, bağırmadan ama duyulabilir bir sesle.

"Sana şöyle anlatayım," dedi Paul. İlk kez konuşuyordu. Öksürdü. Sırtından bir homurtu geldi. Simon'un hayaleti de aynı şekilde karşılık verdi. Paul, sırtındaki ses kesilene kadar sırtını kapıya sürterek kaşındı.

"Tahmin edemeyeceğin kadar korkunç şeyler yaptım, tahmin edemeyeceğin kadar korkunç yöntemlerle," dedi. "Wati senin para aldığın için ve dünyayı kurtarabileceğin için bu işin içinde olduğunu söyledi. Eğer Griz daha önce istediğini almazsa... Bunun için teşekkür ederim. Ama yardım *edeceksin*. Büyü uyuşturucu *değildir*. Sen defalarca ölmeyi ve öldüğünü fark etmeden ölmeyi seçtin.

"Yarın istediğin her şeyi yapabilirsin. Ama şimdi Londra sana sahip. Anlıyor musun? Bir şeyin daha hareket ettirilmesi gerek. Kendini ışınlaman bile gerekmiyor. Bunu yapacaksın. Lütfen bile demiyorum."

76

KAMYON GÜRÜLTÜ ÇIKARDI, tehlikeli yolcuğunu izlemek için dümen suyunda duran kararlı mürekkepli kâğıtlar tarafından rahatsız edildi.

"Onları kaybetmeyeceğiz," dedi Saira. Kamyonu o sürüyordu. "Oraya hemen gidin ve işi bitirin. Bizi alamazlar, bu kadar az miktarla olmaz. Asıl Grisamentum'un gerisi de gelirse o zaman başımız belada demektir."

Sonunda Billy'nin hatırladığı sokağa vardılar. Hâlâ çok sessizdi. Savaş buralara gelmemiş gibiydi. İnsanlar pencerelerden onlara baktılar, telaşla içeri kaçtılar. Saira karanlık bir evin önünde park etti.

"Geldik mi?" dedi Kokarca. Kamyonun içi doluydu ve kokuyordu. Londra Kâhinleri ölü krakenin yanında bekliyorlardı. "Neden buradayız? *Deniz* ne yapabilir?"

Kâğıtlar uçuştu, sürü halinde havalandılar. *Defolun,* dedi Billy, içinden. Kâğıtlar evlerin çatılarına kadar yükselip dağıldılar. "Onun geri kalanını getirmeye gittiler," dedi. "Hadi, hadi." Yaklaşan mavi ışıkların karşısında donakaldı. Bir polis arabası hızla onlara doğru yaklaştı. Lastiklerini yakarak fren yaptı. Collingswood arabadan çıkınca, Billy Saira'ya kamyonu sürmesi için bağırmaya yeltendi, ama Marge'ın sesini duydu.

"Billy!" diye haykırdı Marge. Arabadan çıkıp ona baktı. "Billy." Ona doğru koştu. Uzun süre birbirlerine sarılmış vaziyette kaldılar.

"Şuna da bakın," dedi Collingswood. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Çok üzgünüm," dedi Billy, Marge'a. "Leon..."

"Biliyorum," dedi Marge. "Biliyorum. Mesajını aldım. Sonrakini de aldım. Bak, onu getirdim." Arabada, Paul'ün yanında oturan, Simon Shaw'dı.

KOKARCA PAUL'Ü GÖRÜNCE, ağzını açıp bir şey söylemeye kalktı, ama sonra vazgeçti. Öbür kâhinler ikisine de huzursuz tavırlarla baktılar. Kokarca yeniden konuşmaya kalkınca, Paul parmağını sallayarak onu susturdu. "Konuşacak bir şeyimiz yok," dedi. "O buraya geliyor," diye gösterdi. Grisamentum'un varlığı, hortum gibi döne döne yükselen yapraklar halinde onlara doğru yaklaşıyordu. "Geliyor, bir an önce işimizi bitirelim."

Billy, Grisamentum'la Dövme arasında bir hesaplaşma olacağını düşündü. Ya da Grisamentum'la Paul arasında. Kokarca'nın planı her ne idiyse, Paul artık ondan korkmuyordu.

"Billy," dedi Collingswood. "*Dostum.* Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" Billy'ye göz kırptı. "Bizimle çalışmak istemiyorsan, söylemen yeterliydi."

"Memur Collingswood," dedi Billy. Bir an sırıttı. Collingswood dudaklarını büzdü.

"Planın nedir, moruk?"

"Hadi," dedi Billy. "Çabuk olalım. Hazır mısın?" Simon dehşetle bakıyordu, ama başını salladı. Kamyonu açıp ona krakeni gösterdiler. "Ne olacağını biliyor musun?" dedi Billy.

Billy olayı bir kâğıda yazmaya başladı. Uzun ve detaylı bir mesajdı. "Artık başlayalım mı?" dedi, Saira ve Simon'a. "Onun iznine ihtiyacımız var."

"Konum açısı da gerekiyor," dedi Simon. "Size söyledim, tanımlanmış konum açıları olmadan bir şey yapamam."

Billy mesajı şişeye koyup kapattı. "Hepsini söyledim. Mesajda yazılı. Telaşlanma."

Şişedeki mesajda bir rica vardı.

KRAKENİN ARTIK SENİN *olmadığını söyledin. Lütfen, bize yardım et. Senin değilse bile, ne zamandır var olduğun bu şehrin hatırına, lütfen, Naziler konusunda yaptığın gibi, yine tarafsızlığını ve gücünü kullan. Güvenli bir yere ihtiyacımız var. Dövme'nin seninle yüzleşemediğini biliyoruz. Yine öyle bir hamleye ihtiyacımız var.*

Her şey risk altında, diye yazmıştı Billy. *Bu geceyi atlatmamız gerek. Onu korumalıyız. Çok çaresiziz.* Mektubu gönderdi.

Karanlıkta sessizce beklediler. Bisikletli bir adam, pedallarını gıcırdata gıcırdata yanlarından geçti. Kokarca ve Londra Kâhinleri beklediler. Eserleri olan son krakenimsi de, üzerindeki tümörlü parçalarla, kamyonda bekliyordu. Evin içindeki deniz uzun zaman şişeye yanıt vermedi.

"Neler oluyor?" dedi Simon.

"Sonsuza kadar bekleyemeyiz," diye fısıldadı Saira.

Billy cama vurmak için elini kaldırdı. Tam bu sırada içeriden bir tıkırtı geldi. Cama vuruluyordu. Perde hafifçe aralandı. Yavaşça çekildi.

"Bize gösteriyor," dedi Billy. "Koordinatları görebilirsin, Simon. Yapman gerekeni yap."

"Kahretsin," dedi Saira. "Galiba izin çıktı."

Karanlık bir köşeden perde çekildi. Hiçbir şey seçilmiyordu. Karanlıkta belli belirsiz hareketler vardı. Pencereye yaklaştılar, burunlarını dayadılar. Sokak lambasının zayıf ışığıyla aydınlanan odada yarı şeffaf, küçük balıklar gördüler.

Yüzgeçleri sallanıyordu. Billy'ye destek olduklarını gösteren bakışlarla baktılar. Küçük bir an, ani bir hareket oldu, küçük balık birden yok oluverdi. Perdeler hafifçe uçuştu.

Karanlık oda aydınlandı. Işıklar hareket ediyordu. Bir yeraltı odasının üstüne geldiler. Denizle dolu bir oda. Bir oturma odası, kanepe, sandalyeler, duvarda resimler, televizyon, lamba, masa, hepsi de derin yeşil denizin dibindeydi. Balıklar ve yosunlar eşyaların etrafını sarmıştı. O ışıklar da kendiliğinden ışıklı hayvanlardan geliyordu.

Oturma odasındaki eşyaların arasında deniz hıyarları vardı. Abajurun püsküllleri akıntıyla sallanıyordu. Bir anemon, tüy gibi, zehirli oklarıyla geziniyordu. Tırnak kadar canlılar, kol kadar yılan balıkları vardı etrafta. Yumruk büyüklüğünde bir ışık, metronom gibi sallanıyordu. Işığın tiktakları Billy'nin gözünü aldı.

"Aldın mı?" dedi Simon'a. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Önce suyu hareket ettirmem gerekiyor, doğru biçimde," dedi Simon. Bir şeyler mırıldandı. Çok iyi başardığı bazı garip teknikleri uygulamaya başladı.

"Yaptım," dedi. Karanlıktan bir müren balığı çıktı. Kanepenin bacağına dolandı, gelmekte olan şeye yer açmak için duruşunu değiştirdi. "Tamam," dedi Simon. Gözlerini kapadı. Billy, Simon'un son kalan embesil, intikam dolu hayaletinin mırıltılarını duydu.

"Ne yaptığımı biliyor," dedi Simon. "Benim gideceğimi sanıyor. Kendimi yeniden öldürmeme engel olmaya çalışıyor." Derken gülümsedi.

77

KÂĞITLARIN SESİ DUYULDU. "Buradalar!" dedi Kokarca. Kamyondan dışarı eğildi. "Grisamentum! Geliyor!"

"Hazır mısın?" dedi Billy.

"*Geliyorlar*!" dedi Kokarca. Sokak kâğıtlarla dolmaya başlamıştı. Ön bahçeleri işgal ettiler. Kamyonun önüne kadar geldiler, mürekkep gözleriyle bakmaya başladılar.

"Ne yapmak niyetindeyseniz, hemen yapsanız iyi olur," dedi Collingswood.

Simon krakenin tankına gidip elini üstüne koydu. Gözlerini kapadı. Evlerin ön cephelerinde projektör ışıkları gezinmeye başladı. Altınsı parlamalar oldu. Işık birkaç kere gidip geldi ve tank yerinde yoktu.

EVİN İÇİNDE BİR hareket oldu. Kapıdaki posta deliğinden su fışkırdı. Simon suyla birlikte kapıdan dışarı çıktı.

"Büyükmüş," diye gülümsedi. Hayaleti homurdanıyordu.

Kraken deniz elçiliğindeydi artık. Billy, Simon ve Saira birbirlerine baktılar.

"Başardık mı?..." dedi Saira.

"Oldu," dedi Billy.

"Ben böyle başarıya..!" dedi Collingswood. "Şimdi rica etsem, sizi hapse doğru alabilir miyim?"

"Artık güvende," dedi Billy. Kâğıtlar etraflarında hırsla dönüyordu. Yoldan geçen arabalar yavaşlayarak durdu. Kâğıtlar öfkeyle arabalara çarpmaya başladılar. Saçma taneleri püskürtüyorlardı. Paul'ün kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Sanki kâğıtlar onun düşmanı değilmiş gibi yönünü değiştirdi. Billy tanıdığı bir ses duydu.

"*Kahretsin!*" Bir yerlerden Byrne'ın sesi geliyordu. Yaklaştı, kamyonun boş olduğunu gördü. "Gitme vakti," dedi Billy.

Collingswood, Grisamentum'un varlığının son birliğini gördü. Ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Yanındaki polisler kaçarak uzaklaştılar. "Sizi yüzsüz korkaklar," diye bağırdı Collingswood arkalarından. Polislerin kaçtığı yöne doğru yumruğunu salladı. Polislerden birinin ayağı takıldı, burnunu kıracak kadar sert bir şekilde yere düştü. Yeniden ayağa kalkıp kaçmaya başladı. Collingswood onun peşini bıraktı.

"İstersen Griz'i tutuklayabilirsin, Collingswood," dedi Billy. "Hoşuna gider mi?"

"Aslında çok hoşuma giderdi bu," dedi Collingswood.

Saira endişeli görünüyordu. Simon, kamyonda Kokarca'ya yardım ediyordu. "Hadi, buradan gidelim artık," dedi Billy. Kâğıtların elebaşları Paul'e saldırıya geçmişti. O kargaşada Billy, Saira ve Collingswood kamyona yöneldi. Ama geç kamışlardı. Byrne onlara yetişmiş, iki araba dolusu silahçıyı üstlerine göndermişti.

"*Kahretsin*," dedi Saira. Mesafeyi ölçmeye çalıştı. Bir an, Billy'yle göz göze geldi. Billy başını salladı, Saira kamyonu işaret etti. Kamyon kaldırıma çarptı, arka kapısı açıldı. Londra Kâhinleri ve Marge az kalsın düşeceklerdi. Diğerlerini arkada bırakarak giderken, Marge onlara bağırdı. Ama gitmişlerdi. Köşeyi dönüp kayboldular. Simon acı içinde bağırarak bir bebek gibi ellerini uzattı. Billy onu tutup çekti.

Saira bir duvarın dibine çöktü, duvarda bir geçit açtı. Kimse onları göremiyordu. Deniz elçiliğinin duvarının dibine çömelip sürünmeye başladılar. Byrne ve Grisamentum gittikçe yaklaşıyordu. Öfkeli kâğıtlar çevrelerini sarıyordu.

"Onları çok kızdırdık," dedi Billy.

"Arkadaşların ne de dost canlısıymış," dedi Collingswood.

"Bizi *almadan* gittiler," dedi Simon. Billy parmağıyla işaret ederek onu susturdu.

"Başka şansları yoktu," dedi Saira. Billy'yle birbirlerine baktılar. Yeniden bir gürültü koptu. "Aman Tanrım," dedi Saira. "Bu kadar aptal olamaz... Denizi mi?"

Bunu yapabilir miydi? Köşeye kadar sürünüp gözetlemeye başladılar.

Kara, denizi asla yenemezdi. Canute'nin saray erkânına yaltaklanmak için yaptığı resimlerdeki gibi, gelgit, karanın acımasız düşmanıydı. Dövme bile, onca atıp tutmasına rağmen, yine de onunla yüzleşememişti. Bu kaçılması imkânsız bir kuraldı.

Ama Grisamentum kuralları yeniden yazmak istiyordu.

Duvara kendi kurallarını, kendi mürekkebiyle, denizin sakladığı mürekkeple yazacaktı. Onu durduran olacak mıydı? Tek bir gece ona yeterdi.

Billy duvarın köşesinden başını uzatmış gözetliyordu. Kâğıtların hortum yaparak havada döndüklerini gördü. Byrne'ın büyük bir şişe içinde patronunu dikkatle taşıdığını gördü. Silah yetiştiricileri nöbetteydi. Ön kapıda polisler vardı.

Okyanusun Londra'daki ikameti olan bu ev, okyanus büyüleriyle büyülenmişti. Savunmasının bir kısmı da, savunmaya ihtiyaç duyulmayacağı kesinliğine dayanıyordu, ama şimdi, Grisamentum uğursuz büyüleriyle saldırıya geçmişti. Byrne onu kilit mekanizmasının içindeki menteşelere doğru fışkırttı. Grisamentum cisminin varlığı ile kibirleniyordu. Anahtar deliğinin içine zayıflatıcı büyüler yazdı. Bir tane de saldırı için.

"Hayır, hayır," dedi Billy. Çaresizce bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Bir plan yapmalıydı. Ama silahçılar geldi, kapıyı tekmelediler, kapı *uçarcasına* açıldı. Uçarcasına açıldı ve yanındaki adam savruldu. Denizden dışarı doğru bir yumruk fışkırdı.

DENİZ SUYU, ÇALILIKLARLA kaplı ön bahçeye doldu. Saldırganları yere devirdi. Evin baştan aşağı bütün pencereleri içeri doğru patladı. Deniz yola doğru yayıldı. İçindeki canlılar da denizle birlikte dışarı çıkmıştı. Yosunlar çevreye dağıldı. Denizanaları, balık asalakları, derin deniz canlıları etrafta kaynaşıp duruyordu. İnsan büyüklüğünde bir köpek balığı çenesini açtı, umutsuzca bir arabayı dişlemeye başladı. Mahalledeki evlerden çığlıklar yükseliyordu.

Silah yetiştiricileri toparlandılar. Ayaklarının altındaki balıkları tekmelediler, ıslak elbiselerine yapışmış yosunlardan kurtuldular. Byrne'la mürekkep içeri girdi.

"Ne yapacağız? Ne yapacağız?" dedi Simon. "Ne yapacağız şimdi?" Dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Onu buradan çıkar," dedi Billy. "Başka bir yere gönder." Simon gözlerini kapadı.

"Yapamam. Ben... Onu hareket ettirdiler. Koordinatlar kaydı. Yeniden kilitlenemem."

"Seninkiler birazdan burada olur, değil mi?" dedi Saira, Collingswood'a.

"Ne halt etmelerini bekliyorsun ki?" dedi Collingswood.

"Ne yapacağız?" dedi Saira.

Grisamentum, içine çektiği kütüphane sayesinde, krakenin psikolojisini çok iyi tanıyordu. Byrne'a ölmeme büyüsü yaptırtabilir, krakeni yeniden canlandırıp onu korkutabilirdi. İhtiyacı olan sadece buydu.

"Saira," dedi Billy, sakin bir sesle. "Benimle gel."

"Baron," dedi Collingswood, telefonda. "Baron, herkesi buraya getir." Konuşurken, Billy'yi durdurmak için el kol işaretleri yaptı, ama bu bir işe yaramadı. Billy evin arkasına tırmanmaya başladı. Saira da arkasındaydı. Billy aşağıya, moloz ve çöplerle dolu bahçeye baktı.

"Bizi içeri sok," dedi Saira'ya.

Saira arka duvarı itti, tuğlaların yerini değiştirdi, onları düzleştirip şeffaflaştırdı, bir pencere haline getirdi. Camın ardında, banyodaki denizaltı yüzeyini gördüler. Saira pencereyi açtı. Soğuktan daha başka bir şeydi onu titreten. Şiddetle sarsılıyordu. Dört ayak üstüne çöküp geri çekildi.

"Kahretsin," dedi Collingswood, yukarı bakarken. Telefonu kapattı. Bir arkadaşının hiç de komik olmayan bir şakasına bozulmuş gibi kafasını salladı. Ellerini havaya kaldırdı, sıçrar gibi değil, ama yavaşça yükselerek. Neredeyse dört metre yukarı çıktı, Saira'yla Billy'nin yanına kondu.

Billy'yle Saira ona bakakaldılar. "Sen," dedi Collingswood, Saira'ya. "Ödlek karı, buraya gel de ödlek herifinin elini tut. Sen," dedi Billy'ye. "Buraya gel ve bana neler olduğunu anlat."

İÇERİSİ BUZ GİBİYDİ. İnsanı afallatan bir balık ve küf kokusu geliyordu.

Tipik bir Londra evinin banyosundaydılar. Duş, lavabo, tuvalet ve küçük bir dolaptan ibaret, basık bir banyo. Gri renkli kum, yeşil küf, süngerler ve anemonların altında beyaz seramikler görünüyordu. Zemindeki iki santimlik suyun içindeki organizmalardan bazıları hâlâ canlıydı. Kapının yanında bir güneş balığı vardı. Kocaman bir şeydi ve ölüydü. Küvet, telaş içinde çırpınan balıklarla ağzına kadar doluydu. Tuvaletin deliğine bir şey zıpladı. Balık sürüleri, koridordaki eşyaları önlerine katıp sürüklemişti. Deniz canlılarının parlak renkleri gözlerini aldı.

Koridorun dışındaki mobilyalar bir yığın balıksı beden tarafından yamuk yumuk biçimde yerleştirilmişti. Bunlar canlı renklere sahip derin deniz sakinleri, cam ardında bekleyen sepya renkte tuhaf cesetler yığınıydı. Basıncın az olduğu ve suyun ışık aldığı üst katmanlardan yaratıklar.

Birilerinin bağırarak emirler verdiği duyuldu. Billy boğulur gibi çırpınarak yukarı çıktı ve su yosunlarının dolandığı korkuluklara tutundu.

Mutfakta, deniz suyunun yumuşattığı, oturma odasına açılan bir kapı vardı. Yerlerde kırılmış tabaklar duruyordu. Lavaboda bir ahtapot bata çıka yüzmeye çalışıyordu. Billy hayvana baktı, ama bir akrabalık göremedi. Yan odadan mırıltılar duyuldu.

"Birkaçı içeride," dedi Collingswood.

"İçeri girmeliyiz," dedi Billy. Birbirlerine baktılar. "Mecburuz," dedi Collingswood.

"Bana bir saniye ver," dedi Collingswood. "Tamam mı? Anladın mı?"

"Ne? Neden?..." diyecek oldu Billy. Collingswood kaşını kaldırarak baktı. Billy başını salladı, Dane'den aldığı silahı doğrulttu.

"Eğer becerebilirsek... Onu dök," dedi Collingswood. "Tamam mı Billy? Hayatın boyunca bir kaybeden olmak zorunda değilsin." Dudaklarını büzdü, bir video klipte gördüğü bir el işaretini yaptı. "Doğuya," dedi.

Koridora dönüp oturma odasının ana kapısına yöneldi. Billy onun bir şeyler yaptığını duydu. Büyü gibi bir şey. Mırıltılar, doğal olmayan titreşimler hissetti. Kapının açıldığını, bir gürültü koptuğunu duydu. "*Yaklaştırmayın!*" diye bağırdı Byrne. Collingswood'a doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Billy tekmeleyerek kapıyı açtı, silahını doğrulttu.

78

YERALTI MAĞARASINDA, DENİZİN ön odasındaydı. Billy çok sakindi.

Patlayan duvarın arkasında belirdi. Ev mercandan yapılmıştı. Her şeyde deniz suyu lekesi vardı. Kocaman bir balık hareketsiz yatıyordu. Bir köşede kıvrılmış yatan bir gövde gördü, ne olduğunu çıkaramadı. Et yığınının arasından kendisine bakan gözlere baktı. Silah yetiştiricileri Saira'nın peşinden odadan çıkmışlardı.

Kraken tankının içindeydi. İçinde çok az koruyucu sıvı kalmıştı. Byrne oradaydı. Kolunun altında uğursuz büyüler kitabı vardı. Elinde Grisamentum şişesini tutuyordu. Krakenin derisinden koca bir püskürteç çıktı. Byrne, ölü hayvanı gıdıklayıp uyarıyordu.

Kraken *hareket ediyordu*.

Boş olan göz delikleri oynadı. Hayvan olduğu yerde dönerken, koruyucu sıvı çalkalandı. Kolları açıldı. Saldıramayacak kadar güçsüzdü. Pul pul olmuş derisi yeniden canlanmıştı, kraken canlıydı, ya da ölü değildi. Zombi omuştu. Ölmeyen.

Ölmek üzereyken panik halinde siyah-kahverengi-gri arası bir renkte mürekkep püskürtüyordu. Tankın içi mürekkeple doldu, krakenin koruyucu sıvısı içinde dağılmaya başladı.

Billy, Byrne'ın püskürtece doğru yöneldiğini gördü. Ateş etti. Grisamentum şişesi patladı.

MÜREKKEP VE KANLA DOLU ŞİŞE Byrne'ın elinden düşüp parçalanırken, Byrne bir çığlık attı. Mürekkep yerlere saçıldı. Silah yetiştiricilerinden biri içeri girdi. Byrne'a ve onun ayakları dibindeki mürekkep birikintisine baktı. *Heeeyy!* Billy bir zafer çığlığı atıp mutfağa yöneldi.

"Collingswood!" diye bağırdı.

"Ne?" Billy kapıdan tarafa baktı, krakenin hareket ettiğini gördü.

"Onu hakladın mı?" dedi Collingswood.

"*Evet,*" dedi Billy. Huzurla iç geçirdi. "Onu yere saçtım. O–"

Byrne tanka bir şeyler fısıldıyordu. Üstüne dökülen mürekkebi krakenin mürekkebine damlatıyordu.

"Kahretsin," dedi Billy. "Ne kadar..."

Evren onun sorusunu cevapladı.

Krakenin mürekkebiyle karışabilmesi için ne kadar Grisamentum'a ihtiyacı vardı? Krakeni içine alması için?

Evren ona gösterdi: *Fazla değil.*

GRİSAMENTUM'UN BİR KISMI üzerine basıldığı için yere dağılmıştı. Ama büyücüsü, kıyafetine dökülen kısmını bir bardağa sıkıp kraken bilgisiyle birlikte tanka boşaltmıştı. Krakenin mürekkebiyle karıştı. İki mürekkep birleşerek yeni bir mürekkep oluşturdular.

Tankın içindeki sıvıdan kabarcıklar çıkmaya başladı. Kraken kıvranarak çırpınmaya, tankın yüzeyine çarpmaya başladı. Kabarcıklar çıkararak köpürdü.

Billy aceleyle tanka ateş etti. Tam kırılma noktasına doğru nişan almıştı, kurşunlar krakenin kalın derisine isabet etti. Tankın içindeki sıvı, kurşun deliklerinden dışarı akmıyordu. Yer çekimine karşı koyarak, tankın içinde aldığı şekli koruyordu. Mürekkep bir noktada toplanıp döne döne bir varlık oluşturdu. Yanmış bir adamla kraken yazısının karışımıydı bu. Kabarcıklardan bir kahkaha duyuldu.

Koyu renkli sıvı ayağa kalktı. Kahkahalarla gülen bir adam iki kolunu kaldırdı.

Kuralları yeniden yazmaya başladı.

Billy'nin arkasına saklandığı duvar yok oldu. Yıkılmamıştı, buharlaşmamıştı, ufalanmamıştı, sadece artık yoktu. Mutfak, artık oturma odasının bir parçasıydı. Lavabosuz, çatal bıçaksız, raflarla dolu, denizin kalıntılarıyla, ıslak bir mekân.

Billy'nin silahı da yok olmuştu. Çünkü Grisamentum, bu odada silah olamayacağı kuralını yazmıştı. "Aman Tanrım," dedi Billy. Ama Grisamentum, onun bilincine "*hayır*," diye yazdı. Tanrı da olmayacaktı bu odada: Tanrının kurallarını bundan böyle o yazacaktı. Silah yetiştiricileri şaşırıp kalmıştı. Byrne gülüyordu. Havaya doğru yükselirken patronu onu kendine çekti.

Billy bir tehlike hissetti. Her şeye açık olan bir şeyin kapanışını, bir başkasının keyfince, tarihin yeniden şekillenişini. Bir şeyin göğü yeniden yazmaya hazırlandığını hissetti.

Mürekkep küre şeklini aldı, tankın üstünde durdu. Damlalar kelimeler haline gelip havada yazı yazmaya başladı.

Kraken olmayan gözleriyle Billy'ye bakıyordu. Hareket etti. Kasıldı. Billy onun korkmadığını, acı çekmediğini görüyordu. Kasıldı, kasıldı. Billy'nin meleği neredeydi? Şişeden kahramanı neredeydi?

Bu bir fiyaskoydu. Olan biten bu garipliğe gülesi geldi. Bu bir afet, bir felaketti. *Fiyasko*. Bu söz kafasında yankılanıp duruyordu.

Gözlerini açtı. Bu söz şişeyi kastediyordu.

Bu bir metafor, diye düşündü. *Bir kandırmaca*.

"O kraken değil," dedi. Mürekkep tanrı onu duymayınca tekrar etti. Sonra bütün dikkatini Billy'ye verdi. "O kraken değil, o bir mürekkep balığı değil," dedi Billy. Gözsüz yaratık tankın içinden ona baktı.

"Kraken krakendir," dedi Billy. "Bizimle bir işi olmaz. *Ama bu*? Bu sadece bir *numune*. Biliyorum. Ben yaptım. O bizim."

Byrne'ın yüzü değişti. Etrafında dönmeye başladı. *Şişe büyüsü*, diye düşündü Billy. Mürekkep çalkalandı.

"Olay şu ki," dedi Billy, heyecanla. "Krakenciler, yaptığım şey yüzünden benim peygamberleri olduğumu sandılar. Ama değilim. Ben, yanlışlıkla da olsa, yanlış anlaşılmış bir şaka yüzünden de olsa, zaten Mesihler nasıl Mesih olur ki? Ben, bir *şişe* peygamberiyim." Cam ve hafızanın tesadüfi gücü. "Bu yüzden bunun ne olduğunu biliyorum."

Billy'nin yanı başında bir çukur daha vardı ve birkaç santim boyuyla duvar yeniden belirmişti. Camın ardındaki krakenin borusundan hırıltılar geliyordu. Duvar büyüyordu.

"O bir hayvan ya da bir tanrı değil," dedi Billy. "Ben onu müzeye koyana kadar yoktu bile. O bana ait bir numune."

Yeni kurallar iptal oldu. Billy çatışmayı hissedebiliyordu. Duvarın alçalıp yükseldiğini gördü. Bir var olup bir yok oluyordu. *Gökyüzü* yeniden şekilleniyor, Grisamentum'un yazdıkları silinip, yeni bir kraken gücü ve mürekkep büyüsüyle yenileri yazılıyor, *kraken olmayan şeyle* savaşıyordu.

Numune kollarını tanka doğru bastırdı. Vantuzları tanka yapıştı. Koca gövdesini iyice yerleştirdi. Dışarı çıkmaya çalışmıyordu. Onun ait olduğu yer orasıydı.

Billy ayakta dikiliyordu.

Onun bilincini uyandırmıştı. O *Architeuthis dux*'tu. Korunmakta olan bir numune. Mürekkep balığı biçimli bir paradokstu, ama okyanusa ait bir hayvan değildi. Billy, ilk kez, *Architeuthis*'in derin sulardaki belirsizlik olmadığını fark etmişti. *Architeuthis* bir insan terimiydi.

"O bizim," dedi.

Onun mürekkebinde muazzam bir büyü vardı: Grisamentum bu konuda haklıydı. Fakat evren Billy'ye kulak verdi ve Billy onu ikna etti.

Grisamentum, koruma sıvısı içindeki, müze kayıtlarına geçmiş bir numune yerine, deniz dibindeki çukurlarda yaşayan canlıların mürekkebini sağmış olsaydı, elde edeceği güç daha çok yönlü olabilirdi. Ama bu *Architeuthis* mürekkebiydi ve bu işlere karışmak istemiyordu. "O bir numune, kitaplara geçmiş bir numune," dedi Billy. "O kitapları biz yazdık."

Birbirine karışmış mürekkepler çatışmaya başladı. Onlar çatışırken evrende esnemeler oldu. Ama Grisamentum mürekkeple karıştığı gibi, mürekkep de onunla karışmıştı ve onun gücünü almıştı. Grisamentum mürekkebinin çoğu da dökülmüştü. O numune mürekkebiydi, bir Londra vatandaşı tarafından, Billy tarafından müze kayıtlarına geçirilmişti. Şimdi adım adım mürekkep adama dönüşüyordu. Duvar yeniden yükselmeye başladı. Byrne yere düştü.

Grisamentum'un üzüntüsüyle bütün ev sarsıldı. Kendi varlığının içinden kayıp gitti. Yeniden yazılmıştı. Kazanan mürekkep

olmuştu. Bilinçsiz düzeyine geri döndü ve siyah bir yağmur gibi havadan yere yağdı.

DUVAR GERİ GELMİŞTİ. Mutfak da öyle. Islak evin içi ölü balıklarla dolmuştu.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı Byrne, Billy'ye. "Ne yaptın?"

Grisamentum'un hepsi yok olmuştu. Sadece *Architeuthis* hayatta kalmıştı. Hâlâ hareket ediyor, tankın içindeki sıvıda batıp çıkıyordu. Derisi pul pul dökülüyor, zayıf kolları titriyor, gri-kahverengi bir sıvıdan başka bir şey olmayan mürekkebinin içinde yüzüyordu.

79

SİLAH ÇİFTÇİLERİ KAÇTILAR. NEDEN kalacaklardı ki? Byrne kaldı. Neden ve nereye gidebilirdi? Billy onun silahını alırken ses çıkarmadı. Parmaklarını yerdeki ıslaklığın üzerinde gezdirdi.

"İyi iş çıkardın, sert çocuk," dedi Collingswood.

Billy sırtını dalgalanmakta olan duvara vererek oturdu. Londra artık güvende, diye düşündü, artık evren totaliter düzenden kurtulmuştu.

Düşmanlarının kaçtığını gören Saira'yla Simon'un geldiklerini duydu.

"Tamam, kimse kımıldamasın," dedi Collingswood. "Ben polisim." Herkes ona baktı. "Boş verin, şakaydı... Ne oldu Billy? Tanrım, şuna da bakın. *Hareket ediyor* bu." *Architeuthis* hafif hafif salınıyordu.

Collingswood Byrne'ı yakaladı. Byrne karşı koymaya kalkışmadı.

"Hayaletin nerede?" dedi Billy, Simon'a.

"Galiba gitti." Siren sesleri duydular. Denizin ıslattığı caddede tekerlekler patinaj yaptı. Kısa süre içinde, polisler eve girmişti.

"Selam, Baron," dedi Billy. Baron elinde silahı, gözlerini kırpıştırarak denizin karmaşasına bakıyordu. Baron'la adamları kıvranıp duran mürekkep balığına baktılar.

"Billy," dedi Baron. "Billy, Billy Harrow, yaşadığım sürece..."

"Patron," dedi Collingswood. "Bak, sonunda başardın." Bir sigara yaktı.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" dedi Baron."

"Olanları anlatmamı ister misin?" dedi Collingswood.

"Vardy yok mu?" dedi Billy.

Baron omuz silkti. "Benimle geliyorsun, Billy."

"Aferin patron," dedi Collingswood. "Herkesi gücendiriyorsun."

"Yeter, Kath," dedi Baron.

"Sizinle geliyorum," dedi Billy. "Biraz uyurum, hiç değilse."

"Bütün bunların sebebi nedir?" dedi Baron.

"Collingswood size raporunu verir," dedi Billy.

"Emin değilim," dedi Collingswood. Çevresine bakınıyor, gözlerini kısıp etrafı kokluyordu. "Durun."

Billy *Architeuthis*'e yaklaştı. Baron onun uzaklaşmasına izin verip bekledi. Billy köpeğine seslenir gibi fısıldadı. "Merhaba," dedi, sekiz metrelik, bir sürü kolu olan yeniden doğmuş yaratığa. Koruyucu sıvının içinde kımıldanıp duruyordu. Yapışkan kollarını uzatıyor, tankın boş kısımlarına uzanıyordu.

"Henüz bitmedi," dedi Collingswood, ölü gibi bir sesle.

"Bak," dedi Billy, *Architeuthis*'e. Yaratık kollarını kıvırdı. "Başardın. Bizi kurtardın."

Vıcık vıcık bir ses ona cevap verdi. Collingswood derin derin nefes alıyor, sersemlemiş bir ifadeyle Billy'ye bakıyordu. Saira kaşlarını çatmıştı. Billy ıslak sesi yeniden duydu.

Fark ettiği en dolgun balık etiydi. Parlayan gözlerini gördü. Bir şey bir taraftan öbür tarafa sallandı. Boynuzlu iğrenç bir yaratık gördü. Devasa bir fener balığı karaya oturmuş, kendi ağırlığı altında ezilmişti. Ağzını açmaya çalıştı. Billy'ye baktı, çırpındı. Başının üstünde kol uzunluğunda bir çıkıntı vardı. Yanlarına doğru hareket etti. Havayla boğulurken bile Billy'yi yutmaya mı çalışıyordu?

Hayır. Bu aralıklı kasılma hareketleri, avlanma içgüdüsündendi. Bu hareketler bir balığın değil, insanın hareketleriydi. Billy'nin dilini konuşan bir insanın. Bu hareket, bir parmak sallama hareketiydi. Billy, *Architeuthis*'e *Bizi kurtardın* demişti. Deniz ise parmağını sallayarak hayır, hayır, hayır diyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Billy.

"Bu ne demek?" dedi Saira. "Neler oluyor?"

"Henüz *bitmedi*," dedi Collingswood. "Kahretsin." Collingswood kanıyordu. Gözlerinden, ağzından, burnundan kan geliyordu. "Ağzındaki sigarayla birlikte kan tükürdü. "İyice yaklaştı," dedi.

Billy gözlerini kapadı. Şiddetle titremeye başladı.

"Hâlâ..." dedi. Şaşkınlık içinde, ellerinin arkaya doğru çekildiğini hissetti. Baron onu kelepçeledi. "*Aklını* mı kaçırdın?" dedi Billy. "Her şey *yanmak* üzere."

"Kapa çeneni," dedi Baron. Adamlarından birine, Saira'yı da kelepçelemesi için işaret etti.

"Bir şeyler oluyor," dedi Collingswood. "Patron, hıyarlık etme." Bütün dindarlar yanlış duayı ediyor olmalılar. Yangından daha farklı bir şey, hızla yaklaşıyordu.

"Bırak beni," dedi Billy.

"Baron, bekle," dedi Collingswood.

"*Asla* fark etmez," dedi Saira, Billy'ye. Birbirlerine baktılar. "Kraken mürekkebi ne kadar güçlü olursa olsun, *her şeyi* yakacak gücü olamazdı. Çok istemiş olsa bile..."

"*Patron*," dedi Collingswood. "Onlara *biraz daha zaman* ver."

"Her şeyi durduracak olan nedir?" dedi Saira. "Yangın mı? Mürekkep balığı mı?..."

Billy durup düşündü, hatırladı. Haftalarca önce gördüğü, duyduğu şeyleri hatırladı.

"Yeniden başlamak için bitiren sendin," dedi. "Başlangıçtan. Geriye doğru yaktın. Bu bir son değil. Yeniden başlangıç."

"Çıkalım," dedi Baron. "Yürü, Harrow."

"Nasıl?" dedi Saira.

"Yangın bizi yanlış yönlendirdi. Farklı bir program çalıştırmak istersen. Zavallı mürekkep balığının bununla hiç ilgisi yoktu. O sadece görgü tanığıydı. Bunu biz başlattık. Siz onu korumak istedikçe, o daha hızla yaklaştı. Dikkatini çektiniz." Bir gerilme sesi duyuldu. Herkes yukarı baktı. Alevler gökyüzünü zorluyordu.

"Darwin Merkezi ne kadar uzaklıkta?" dedi Billy. "Müze ne tarafta?"

"İki buçuk üç kilometre kadar," dedi Collingswood.

"Dışarı," dedi Baron, boş yere.

"Çok uzak. Baron, bir mesaj gönderebilir misin? Birine ulaşman gerek."

"Kapa çeneni, yoksa biber gazı sıkarım," dedi Baron. "Bıktım sizden."

"Patron, kes *artık*," dedi Collingswood. Kafasını iki yana salladı. Baron öfkeyle ona baktı, birden konuşamaz oldu. "Ne diyordun, Harrow?"

Londra Kâhinleri Grisamentum'un planını öğrendiklerinde ve Al Adler geleneklere uyarak patronunun ona öğrettiklerini uyguladığında yeni bir şey olmuştu. Bu yeni şey, krakenin çalınmasıyla kendi içinde büyümeye başlamış, seçenekler azalmıştı. Ama bu, hafıza melekleri onun peşine düştükten *sonra*, sezgileri yeterince geliştikten ve kendini yeterince aşabildikten sonra gerçekleşmişti.

"Hafıza meleği neden burada değil?" dedi Billy. "Onun benim koruyucum olması gerekiyordu, değil mi? Bu kehanetle savaşması gerekirdi. *Neden burada değil?* Yapacak daha önemli ne işi var?"

Son aşama başladığında, Billy nerede olduğunu ve kime ne gösterdiğini çok iyi biliyordu. Denizde ardı sıra gerçekleşen gelişmeleri, o hayat sıvısını, onun ne olduğunu, neden ve kimin eliyle olduğunu biliyordu. Olmalarına ihtiyaç duyduğu yerde kimseyi bulamadı. Ama bunları açıklayacak zaman yoktu.

Hemen Darwin Merkezine gitmeliydi, şimdi. "Aman *Tanrım*," dedi. Derin bir nefes aldı, yere çöktü sonra ayağa kalktı. Fener balığı kıpırdanmayı bıraktı. Billy sessizce herkese veda etti.

"Simon," dedi. "Simon," dedi emredercesine. "Darwin Merkezinin koordinatlarını biliyorsun. Beni oraya gönder. Şimdi."

Simon tereddüt etti. Baron konuşmaya çalıştı, ama başaramadı. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Ben bu yüzden..."

"*Beni. Oraya. Gönder.*" Simon onun bu ses tonuna karşı çıkamadı. Billy aceleyle herkese tek tek baktı. Saira pek bir şey anlamamıştı, üzgün üzgün bakıyordu. Simon, bir cinayete daha sebebiyet vereceği için kahroluyordu. Baron bas bas bağırıyor, ama kimse onu duymuyordu. Collingswood, veda eden bir asker gibi başını salladı.

Hafif bir ses duyuldu. Derinden gelen bir çığlık. Billy'nin yaptığı son şey bu oldu. Işık onu içinden dışa doğru sardı, Billy gözden kayboldu. Baron artık bir hiçliği tutuyordu.

80

DENİZİN KOKUSU BİRDEN çekildi, yerini kimyasalların kokusu aldı. Billy'nin gözleri önünde ışıklar parladı. Az önceki ışıklardan farklıydı bunlar. Hiçbir şey hatırlamasa da, bunların doğarken gördüğü ışıklar olduğunu biliyordu. Ama şu anda bunları düşünemezdi.

Darwin Merkezindeki tank odasındaydı. Çelik tankların iki sıra ötesinde, karşısında Vardy duruyordu. Ona dönmüştü.

Billy, Vardy'nin önündeki tezgâhta küçük şişeler, beherler, fokurdayan maddeler, piller gördü. Vardy silahını ona doğrultu. Billy yere eğildi, kurşun başının üstünden geçti, diz yüksekliğindeki bir maymun numunesinin durduğu şişeye isabet etti. Numuneler ve koruyucu sıvı etrafa saçıldı. Billy'nin elleri hâlâ kelepçeliydi. Tankların altına saklandı. Bir el silah sesi daha duyuldu. Önünde duran formalin şişesi yere döküldü, içi boşaltılmış bir bebek yunus burnunun dibine düştü.

"Billy," dedi Vardy. Sesi acımasız ve katıydı. Selamlıyor da olabilirdi, küfrediyor da. Bir kurşun bir başka numuneyi daha parçaladı. Billy emekleyerek ona yaklaşmaya çalışıyordu. "Seni öldüreceğim," dedi Vardy. "Hafıza meleği beni durduramaz. Sen de öyle."

Anlaşılmaz konuşmalar duyuldu. Yüksekten gelen hafif bir çığlık. Billy, mobilyaların çatlakları arasından, öfkeyle yaklaşan bir şey gördü. Bu nemoflakstı. Formalin şişesinden gövdesi, kemikten kolları ve parmakları, kafatasıyla bir koruma köpeği gibi ona doğru geliyordu. Vardy onu öldürmeye tenezzül bile etmedi. Defalarca gidip gelmiş, belirip yok olmuş, çok küçülmüştü. Bir böceğin bile zor sığacağı parmak kadar cam bir tüp ve fare bacağı kadar kollarıyla ne yapabilirdi ki? Kafatası da bir pigme maymununki kadardı. Karikatür gibi bir şeydi.

"Ateşçiyi ne yaptın?" dedi Billy.

"O turp gibi sapasağlam, merak etme. Kızının elimde olduğunu söyleseydim, sen ne yapardın?"

"O halde istediğini ele geçirdin. Zaman yangını."

"Evet." Vardy yine ateş etti, seksen yıllık bir cüce timsahı parçaladı. "Türlü versiyonları deniyordum, bence iyi durumdayız. Olduğun yerde kal, Billy. Attığın her adımı duyabiliyorum."

"Kata..."

"Katakronofilojiston. Kapa çeneni Billy. Yakında her şey bitecek."

Billy olduğu yerde büzüldü. Vardy'ye bu fikri veren kendisiydi. Kehanet kendi kendini beslemişti. Billy'yi, Dane'i ve onun arkadaşlarını tuzağa düşürmüştü, çünkü ona bir hastalık, patolojik bir makine gibi davranmışlardı. Billy içinden küfretti. İşte hafıza meleğinin savaştığı şey buydu. Her şey önceden yazılmış olduğu için, felaket, neyin yazıldığını önemsemiyordu. Hafıza meleği zıpladıkça şıngırdıyor, kafatası aşağı yukarı sallanıyordu.

Yeniden gürültüler duyuldu. Gölgeler ve yansımalar oynadı. *Architeuthis* tankın içinde, çalındığı yere geri dönmüştü. Billy ona baktı. Yaratık, olmayan gözleriyle ona bakmaya çalışıyordu. Zombi kollarını oynattı. *Neler oluyor,* diye düşündü Billy.

"Onu canlandırdınız mı?" dedi Vardy. "Neden?"

"Vardy, lütfen," dedi Billy. "Bu işe yaramayacak, asla olmayacak. Her şey bitti, Vardy. Yaşlı tanrın kaybetti."

"Belki de kaybetmemiştir, "dedi Vardy. Önündeki tezgâhta duran maddeler tutuştu. "Kaybetmiş de olabilir, kaybetmemiş de. Haklısın. Benim tanrım kaybetti. Bu yüzden o alçağı hiç affetmeyeceğim."

"Gerçekten bu kadar güçlü olduklarına inanıyor musun?" Billy sürünmeye devam ediyordu.

"Her şey bir kandırmaca, bunu sen de anlamışsındır. *Bütün* mesele, tartışma çıkarmak. Bu yüzden Griz hakkında çok endişelenmemiştim. Sen onunla mıydın?" Billy başını salladı. Vardy'nin ne zamandan beri Grisamentum'un aklındakileri bildiğini ve nasıl öğrendiğini merak ediyordu. "Şimdi, bunlar onun başladığı yer. Tartışmanın başladığı yer."

Billy, zaman ateşinin gerçek hedefine doğru yaklaşıyordu. Kehanetin asıl hedefi buydu. Mürekkep balığının bu işle hiçbir ilgisi yoktu, o sadece seyrediyordu. Odanın, tanımlanmamış bir halde bekleyen tüm diğer sakinleri de, tıpkı numuneler gibi, raflarda örnek halinde yan yana dizilmişlerdi. Darwin'in *Beagle* ile yolculuğunda topladığı küçük hayvanlardı hepsi.

ÇOK ATEŞLİ BİR yeniden başlangıç oldu. Dünya yeniden yükleniyordu.

Billy Vardy'nin ne kadar hüzünlü, ne kadar *öfkeli* olduğunu, Collingswood'un sözlerini hatırladı. Collingswood haklıydı. Vardy'nin trajedisi, inandığı şeylerin kanıtlarla yıkılmış olmasıydı. İnancını kaybetmişti. O artık yaratan değildi. Vardy buna dayanamıyordu. Eskiden inandığı yanlış şeylerin doğru olmasını istiyordu.

Vardy evrim teorisini yok etmek istememişti. Onun gerçekliğini geri döndürmek istemişti. Diğer her şeyi peşinden sürükleyecek bu evrimle, hiçbir işe yaramayan bu tanrısızlık onda sadece kızgınlık yaratıyordu.

Vardy kandırılmıştı ve şehri de, tarihi de kandırmak istiyordu. Bu numuneleri, koruyucu sıvıları içinde yıllardır durmakta olan bu örnekleri, evrimle kandırmak istiyordu. Eğer insanlar farkına varmasaydı, evrime ne olurdu? Hiç. Hiçbir şey. Onu görerek, Darwin onun olmasını sağlamıştı. Ve hep olagelmişti. Bu *Beagle* olayı biraz fazla abartılmıştı.

Vardy onları hiç olmamışlarcasına yakabilirdi. Darwin'in dokuduğu düğümleri çözebilir, gerçeklerin kökünü kazıyabilirdi. Vardy'nin, doğmamış tanrısına yardım etmesinin yolu buydu. Onu kazandıramazdı, ama *kazanmış olmasını* sağlayabilirdi. Evrimi hiç olmayana kadar yakmak, evreni yeniden başlatmak, insanları olması gerektiği gibi bırakmak.

Her şey o gece olmuştu, çünkü Billy ve arkadaşları onu o gece yapmışlardı. Son savaşını, bu kaosu ve krizi başlatmışlardı. Vardy harekete geçmesi gerektiğini biliyordu.

"İşe yaramayacak," dedi Billy. Zamandaki ve gökyüzündeki gerilmeyi hissediyordu. İşe yarayacak gibiydi. Evren plastik bir hal almıştı. Vardy'nin elinde bir molotofkokteyli vardı.

"Bak," dedi Vardy. "Şişe büyüsü." Cole'a yaptırdığı filojistonla doluydu. Cole'un kızını elinde tutarak ona bunu zorla yaptırmıştı. Hızla fışkıran ışıklar vardı. Yavaşça ses çıkardı, Vardy'nin yüzünü aydınlattı.

Vardy onu kavanozun içindeki kurbağalara doğru tuttu. Hayvanlar kıpırdandı. Kabaran zamanın sıcaklığıyla büzüldüler. Kollarını gövdelerine çektiler. Önemsiz, biçimsiz, uzun kuyruklu, bacaksız iri başlara dönüştüler. Alev kavanozu yaladı. Bir saniyelik bir ısınma sonunda kavanoz parçalanıp kuma dönüştü. Varlıkları yok olmuştu. Sanki hiç orada değillermiş gibiydiler.

Vardy Darwin'in numunelerinin olduğu rafa yöneldi.

Billy güçlükle ayağa kalktı. *Böyle olamaz*, diye düşünüyordu. Ateşi dağıtmanın bir yolu olmalıydı. Her şeyi ilk haline çevirebilirdi, ama Billy'nin elleri arkadan kelepçeliydi ve çok uzaktaydı.

"Hayır!" diye bağırdı Billy.

Charles Darwin'in el yazısıyla yazdığı etiketlerin üstünde alevlerin gölgeleri oynaştı. Billy pisi balığı gibi yere uzandı. Vardy, ilahiyi andıran bir çığlık atarak elindeki ateş topunu fırlattı.

ATEŞ UÇTU, UÇARKEN DÖNDÜ. Billy'nin elleri bağlıydı. Ama içeride başka kollar da vardı.

Ölmemiş olan *Architeuthis* odanın karşı tarafından uzun kollarını uzattı. Son bir av. Ateş şişesini havada yakaladı.

Vardy bakakaldı. Bir çığlık attı.

Zaman ateşi *Architeuthis*'e değiyor, onu yakıyordu. Zombi mürekkep balığı diğer koluyla Vardy'nin belini sardı. Şişeyi onun ağzına soktu. Yaratık daha kısa olan kollarını onu kendine çekmek için dolarken Vardy ulumaya başladı.

Vardy çığlıklar atıyordu. Zaman ateşi kükreyerek etrafa yayılıyordu. Mürekkep balığı küçülüyordu. Vardy'nin kolları ve bacakları da küçüldü.

Mürekkep balığı Billy'ye baktı. Bu bakıştaki anlam, asla kelimelere dökülemezdi. Şişelenmiş numune onunla temas kurmuş, arkadaş olmuştu. İtaatkârlık yoktu. *Boyun eğme* yoktu. Yaptığı her şeyi isteyerek yapmıştı. Şimdi de veda eden gözlerle ona bakıyordu.

Zaman ateşi onu git gide küçültüyordu. Üzerinden ölü derilerini aldı, derisi yumuşadı. Benliksiz bir bencillik haine gelmişti. Evrim olmasa o ve kardeşleri ne olurdu? Derinlerin tanrıları bu şeyin kardeşleri değildi. Onun varlığı kraken adına değil, *numuneler* adına alınmıştı. Bütün bu numuneler, bu örnekler, bu bilim tanrıları.

Tank ateş içinde kükrüyordu. Ateşin içinde kol kadar kalmış dev mürekkep balığıyla birlikte bir bebek çığlığı duydu. İkisi de yanıyordu. Yanmaya devam ettikçe iki beden de embriyo haline geldi, iç içe geçti, tuhaf bir protoplazma halini aldı ve yanarak yok oldu.

Tankın yan tarafları yıkıldı. Parçalamaya fırsat kalmadan, için için yanan kristaller, kimyasal parçalar ve sonrasında da atomlar halinde yerlere saçıldı.

81

YANGININ SON PARÇALARI DA ÇEKİLDİ. Ateşin ışığı söndü. Sadece floresan lambaların beyaz ışığı kaldı.

Bir şey buruşturuldu

vızıldayarak eridi

ve

Akın akın yeniden donanım başladı. Bozuk bir iyileşme, ama iyileşme. Büyük, çığır açan bir kapanma. Londra'nın derisi değişti. Ateş her yeri kavurmuş, sonra da çekip gitmişti.

Billy, yeni derideydi. Bir Billy vardı. Bir şeyin içinden nefes alıp, nefes veriyordu. Rahatlayarak silkindi. Bir odadaydı.

DARWİN'İN NUMUNELERİ sağlamdı. Billy onlara tek tek dokundu. *Architeuthis*'in artık olmadığı çelik yüzeyde ellerini gezdirdi. Minik nemoflaks ona bakıyordu. Kemik kafası, onun hareketlerini takip ediyordu.

Hiçbir şey yok olmamıştı. Billy bunu düşünüyordu.

Billy, yaşadığı onca şeyden sonra, o devasa, esrarlı hayvanın asla bu odada bulunmadığından garip biçimde emindi. Hafıza meleği minik bedeniyle yuvarlanıp kafasını salladı. Billy sebebini bilemeden güldü. Hayatta kalan bir ateş büyücüsü vardı ve kızını bekliyordu. Nasılsa artık kimse ona şantaj yapamayacaktı. Zaman sıfırlanmış gibiydi. Billy'nin bu odada bozguna uğrattığı tehlike kimseye bulaşmamış, hiç var olmamıştı. Billy güldü.

Gökyüzü farklıydı. Billy çatıların ötesinden bunu hissedebiliyordu. Olmadığı halinden daha farklıydı. Gerginlik gitmişti. Dünyanın sonu, gerçek son, artık olasılık dışı bir şeydi.

Kayıp detaylar vardı. Billy artık akıllanmıştı. Onca şeyden sonra, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Tarihte bir yanık izi oluş-

muştu. Etraf hâlâ yanık kokuyordu. Billy maymunlardan, denizdeki balıkların soyundan gelmişti.

Nemoflaksa baktı. Gülümseyecek yüz kasları olmamasına rağmen, Billy onun gülümsediğinden emindi. İncecik parmaklarıyla camdan gövdesine bir şey yazdı. Billy bunun ne olduğunu anlayamadı. Ağzını açıp kapadı. O hafızaydı. Başını salladı. Parmağını olmayan dudaklarına götürdü. İnce gövdesi yere düştü, kemikler döküldü. Sıradan bir deney tüpü ve bir numune kalıntısı haline geldi.

Billy dev yumuşakçanın artık olmadığı çeliğin üstüne oturdu. Sanki o da bir numuneydi. Başa çıkılamayan yangının ne olduğunu düşündü. Bir şeyler olmasını, onu bulmalarını bekledi.

Sonunda Baron'la Collingswood geldiler. Kimseyi kaybetmemişlerdi. Ekipte üçüncü bir kişi hiç olmamıştı. Hatta birbirlerine daha yakın duruyorlardı. Duvarın dibinde öylece dururlarken, çerçevelenmiş bir resme benziyorlardı. Bir şeyler olduğunu ve artık sona erdiğini biliyorlardı.

Billy ayağa kalkıp kelepçeli ellerini salladı. Polisler kimse tarafından saçılmamış olan cam kırıklarını, dökülen koruyucu sıvıyı, numune kalıntılarını incelemeye başladılar.

"Billy," dedi Baron.

"Artık tamam, sanırım," dedi Billy. Birbirlerine baktılar. "Simon nerede?"

"Gitti," dedi Collingswood.

Baron'la Collingswood mırıl mırıl bir şeyler konuştular. "Boş ver," dedi Collingswood. Billy'nin kelepçelerini çözdü.

"Suç nedir?" diye sordu Baron, Billy'ye. "Neredeyse benim için çalışacaktın. Hani hayvan?" dedi. "Burada hayvan falan yok." Parmağıyla kapıyı gösterdi. "Hadi, yok ol," dedi.

Billy gülümsedi. "Çalışamazdım," dedi.

Collingswood onun sözünü kesti.

"Lütfen," dedi. "Çek git buradan. Sana bir iş teklif edildi ve sen reddettin."

"Keyfin bilir," dedi Baron.

"Bir adam eksiğimiz olsun varsın," dedi Collingswood. "Zaten hep bir adam eksiktik." Havayı kokladı. Dikkatle Billy'ye baktı.

"Yangın güzellikle tedavi etmez," dedi. "Hep bir iz bırakır. Bunu değiştiremezsin, Billy."

Billy elini uzattı. Baron kaşını kaldırıp onun uzattığı eli sıktı. Billy dönüp Collingswood'a baktı, ona el salladı.

"Ha, Billy, Billy, Billy," dedi Collingswood. Gülümseyip ona göz kırptı. "Sen ve ben, ha? Ne yapmadık?" Ona bir öpücük gönderdi. "Görüşürüz," dedi. "Bir sonraki kıyamette. Seni tanıyorum, Billy. *Seni* bulurum." Başını sallayarak veda etti. Billy de aynen karşılık verdi.

BILLY KORİDORLARDA yürümeye başladı. Haftalardır yürümediği bu koridorları ezbere biliyordu. Amaçsızca dolaştı. Darwin Merkezinden çıkıp hâlâ çatışmaların, soygunların, kâfir kehanetlerin izlerini taşıyan, ama gittikçe *yatışan*, kendi huzursuzluğundan habersiz, neden kıyamet gecesi olduğunu düşündüğünü bilmeden dolaştı.

TANK ODASINDA, Baron bilgisayarını açmıştı.

"Tamam," dedi. "Bütün bunları nasıl yazıya dökeceğiz, hiç bilmiyorum. Ne dersin, Collingswood?" Hızlı hızlı konuşuyor, Collingswood'a bakmıyordu.

Collingswood ona cevap vermeden önce biraz durdu.

"Ben ayrılıyorum," dedi. Baron çok şaşırmıştı.

"Bir başka KTSB birimine, patron. 'Patron'" Dikkat çekmek ister gibi parmağını havaya kaldırdı. "Ben terfi alıyorum." Collingswood gülümsedi.

Yedinci Kısım

KAHRAMAN = ŞİŞE

82

DEMİR YOLUNUN ŞEHRİN içinden geçtiği sakin bir yerde, bir köşeye atılmış heykeller duruyordu. Şehrin aşırı duygusallığını yansıtan bu heykellere artık ihtiyaç duyulmadığından bir kenara atılmışlardı. Bunlardan birinin içinde Wati uyuyordu. Sadece arkadaşları, nerede olduğunu biliyordu.

Beklendiği gibi gerçekleşmeyen kıyametin ardından, Marge'ın boynundaki haçın içinden çıkmıştı. Londra tehlikeden kurtulmuştu. Bu tehlike her ne idiyse, savuşturulmasında onun da yardımı olmuştu. Ama sendikası mücadeleyi kaybetmişti. Yapılan yeni anlaşmalar da tam bir ceza gibiydi. Billy onun bu durumda bile uyuyabiliyor olmasından memnundu. Çünkü uyandığı anda kendini suçlamaya başlayacak ve grev hareketini yeniden başlatacaktı.

"Üzgün müsün?" dedi Saira. Billy'nin karşısında oturuyordu. Billy'nin evindeydiler. O geceden sonra, bütün her şeyden sonra, Billy onu bulmuştu. Onun gördüklerini gören biriyle olmaya çok ihtiyacı vardı.

Önce Collingswood'u aramıştı. "Defol git başımdan, Harrow," demişti Collingswood. Domuz sesine benzeyen bir ciyaklama duymuştu, ardından Collingswood telefonu yüzüne kapatmıştı. Onu yeniden aramayı denediğinde, elindeki telefon bir tost makinesine dönüşmüştü.

"Peki," demişti Billy. Yeni bir telefon almış, ama Collingswood'u bir daha aramaya kalkmamıştı. Onun yerine Saira'nın izini sürmüştü. Onu bulmak çok zor olmamıştı. İşine devam ediyordu, ama artık Londra Kâhini değildi. Eskiden kalma yeteneklerini kullanarak parmakları arasında içmek için sigara sarar gibi Londra'nın parçalarını yuvarlıyordu.

Ne Billy, ne de Saira, olanlardan tam olarak emin olamıyorlardı. Denizin saldırısını görmüşlerdi, ama sebebini hatırlayamıyorlardı. "Sen hatırlıyor musun?" dedi Saira. Tedirgin görünüyordu. Birlikte geçirdikleri onca şeye rağmen çekingen davranıyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Billy. "Onunla hiç tanışmadım."

O, dediği, ölen adamdı: Önceki Billy, ilk Billy. Deniz elçiliğinden ışınlanan Billy Harrow. Bu ışınlanmanın mutlaka iyi bir sebebi vardı, ama hatırlamıyorlardı. Billy atomlarına ayrılmıştı.

"Çok cesurmuş," dedi Billy. "Yapması gerekeni yapmış." Saira başını salladı. Billy kendini övüyormuş gibi hissetmiyordu. Billy'nin zaten cesur biri olduğunu biliyordu. Billy de, önceki Billy kadar cesurdu.

"Neden yaptın? Yani, neden yaptı?" dedi Saira.

Billy omuz silkti. "Bilmiyorum. Yapması gerekiyordu. Dane'in dediği gibi, –Dane'i hatırlıyor musun?" Dane ölmüştü. Bundan emindi. Grisamentum onun içine girmeden önce..." Grisamentum da ölmüştü. "Bu şekilde seyahat etmeyi hiç düşünmeden yapan çok insan var. Tek sorun, bunu *bilmekte*." Her şey, senin bu olaya nasıl baktığına bağlıydı. Kaçınılmaz gerçeği nasıl karşıladığına.

"Kendimi sürekli suç üstünde yakalar gibiyim," dedi Billy. "Sadece Billy'nin bilebileceği şeyler hatırlamaya çalışıyorum. Birincisi. Sırlar." Billy güldü. "Bunu hep yaparım." Billy, birkaç gün önce, kıyametin son bulması sırasında tank odasında havadaki moleküllerinden yeniden doğarken, mirasçısı olduğu anıları sahiplenmiyordu.

Dane'i özlüyorum, diye düşündü. Dane'le ilgili somut bir şey hatırlamıyordu. Onu özlediğinin bile farkında değildi, ama onu düşündükçe başına gelenlere üzülüyordu. Daha iyisini hak ediyordu.

MARGE VE PAUL kapıyı çaldıklarında, onları içeri çağırdı. Ama onlar kaldırımda beklemeyi tercih ettiler. Billy aşağıya indi. Bu bir vedalaşmaydı. Herkes birbirine karşı çok temkinliydi.

Paul eski ceketini giymişti. Temizlemiş, yama yapmıştı. Yeni görünmüyordu, ama derli topluydu. Yüzündeki çizikler de geçmeye başlamıştı. Marge her zamanki gibiydi. Sımsıkı sarılarak selamlaştılar.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Billy.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Paul. "Belki kırsala, belki de başka bir şehre."

"Öyle mi?" dedi Billy. "*Öyle mi?*"

Paul omzunu silkti. Marge gülümsedi. Billy, tarihi o tehlikeden kurtardığından beri ne zaman onunla konuşsa Marge'ın morali düzeliyordu ve şu an yaşadığı yerle ilgili giderek daha fazla şey öğreniyordu.

"Her şey palavra," dedi Paul. "Sadece bu şehirde mi tanrılar yaşıyor?" Gülümsedi. "Bundan kaçmanın yolu yok. Nereye gidersek gidelim, tanrıların yaşadığı bir yer hep olacak."

Billy'yle Marge baş başa kaldıklarında, Billy ona Leon'un başına gelenleri, Goss ve Subby'nin onu nasıl öldürdüğünü anlatmıştı. Pek çok şeyi tam hatırlamıyordu. Unutulan bu detaylar ikisini de yıldırmıştı.

"Neler olduğunu Paul'e sorabilirsin," demişti Billy. "Her şey o pisliğin başının altından çıkmış olmalı."

"Nasıl sorabiliriz?" demişti Marge. "Onun hatırlayacağı ne malum?"

Hâlâ Paul'e, yani Dövme'ye itaat edenler kalmıştı, ama çok değildi. Çoğu ayrıntıları bilmiyordu, ama onun önceden olduğu şey olmadığından emindiler. Dövme'nin birlikleri artık dağılmıştı. Herkesin aklı karmakarışıktı.

"Nasıl yapabiliriz?" dedi Marge yeniden.

Sokakta onlara dikkat eden kimse yoktu. Paul tişörtünü sıyırdı, arkasını dönüp Billy'ye sırtını gösterdi.

Dövme'nin gözleri büyüdü, sonra öfkeyle kısıldı. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydi. Sanki Billy dikkate alıp onu dinleyecekmiş gibi. Paul'ün sırtının aşağısına doğru, yeni bir dövme daha yapılmıştı. Dövme'nin ağzına yapılmış dikişlerdi bunlar. Billy *mmm mmm mmm* seslerini duyabiliyordu.

"Kolay olmadı," dedi Paul. "Yetenekli bir dövmeci bulmamız gerekti. Sürekli hareket ediyordu, ağzını büzüp duruyordu."

"Onu kazıtmayı denemediniz mi?" dedi Billy.

Paul tişörtünü giydi. Marge ile birlikte gülümsediler. Marge kaşlarını kaldırdı. "Canımı çok sıkarsa onu kör edebilirim," dedi Paul. Bu sadizm miydi? Billy öyle olmadığını düşündü. Adalet? Güç.

"Bize neler olduğunu hiç anlatmayacaksın, değil mi?" dedi Marge aniden.

"*Bilmiyorum*," dedi Billy. "Goss Leon'u öldürdü. Her şeyi başlatan bu oldu. Başka bir sebep yok." Sessizlik oldu. "Sonra da Paul Goss'u öldürdü. Sen de oradaydın."

"Evet," dedi Paul.

"Oradaydım," dedi Marge. "Tamam." Gülümsedi. "Tamam. Başka? Sonra ne oldu?"

"Her şeyi kurtardım. Sen de öyle."

"BYRNE'I TUTUYORLAR MI?" dedi Saira.

"Galiba onu deniz elçiliği için saklıyorlar. Okyanustan özür dilemek için."

"O yapmamış olsa bile mi?"

"Evet."

"Denizin yeni bir elçilik kurduğunu duydum."

"Ben de."

Billy yukarı, evine çıkmıştı. Bir anlam veremeden, koridorlarda şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Elbette burası onun evi değildi. Hiç onun olmamıştı. Önceki Billy'den devralmıştı. Bu küçük sınavları yaparak kendini neden kışkırttığını da bilmiyordu. Caddeye baktılar. Yılın sonu gelmişti.

"Hangi yıldı?" dedi Saira. "Ne yılıydı? Geride bıraktığımız?"

"Bilmiyorum," dedi Billy.

"Şişe yılı."

"*Hep* şişe yılıdır zaten."

"Şişe yılı ve bir hayvan yılı."

"Hep öyle olur."

Demek evren buydu, öyle mi? Billy gerildi. Belki önemsizdi, belki de garip duruşu yüzündendi, ama gökyüzünde kanat çırpan bir kuş, olduğu yerde duruyormuş gibi göründü. Saira baktı. Tek kaşını kaldırdı. İnsanlar hâlâ maymunlarla akrabaydılar. Bu yeni yaşlı Londra'da her şey olabilirdi.

Billy gökyüzüne baktı. Son defa camın ardından baktığında olduğundan daha farklıydı. Billy artık Heresiopolis'te yaşıyordu. Kı-

yametin geldiğini, ama kopmadığını biliyordu. Şimdi başka barlarda içmiş, başka şeyler öğrenmişti.

Şarabını bitirdi, Saira'yla kendi kadehini yeniden doldurdu. Bu yılın şişe yılı olduğunu düşündü, şişelenmiş turşular yılı olduğunu düşündü. Gerindi. Saatlerin tedirginliğini duydu. Bir kez daha şişe yılıydı.

Saira'yla kadeh tokuşturdu. Bir şey yılı falan değildi. *Ee.*

Yine dünyanın sonu geliyordu. Ama o kadar da çılgınca değil, belki. Acılar içinde değil. Billy hafıza meleği değildi, böyle bir şey olmak için fazlaca insandı, ama durduğu yerden hafıza meleği olmanın ne olduğunu görebiliyordu. Sokaklar artık aç değildi.

Yukarıda gökyüzü onlara bakıyordu. Billy camın ardındaydı.

Londra Doğal Tarih Müzesi'ndeki Darwin Merkezi'nde uzman olarak çalışan Billy Harrow, merkezin en değerli, nadide türü olan *Architeuthis dux*'u –bilinen adıyla Dev Mürekkep Balığı'nı– tanıtma amaçlı bir müze turu yapmaktadır. Ancak Billy'nin turu, Dev Mürekkep Balığı'nın aniden sırra kadem basmasıyla, beklenmedik biçimde yön değiştirir. Çok geçmeden bu olay, varlığı bugüne kadar görmezden gelinmiş gizemli ve etkili güçlerin ölümüne mücadelesini gün yüzüne çıkartır.

İnsanlığın varoluşundan bile eskilere dayanan, Dev Mürekkep Balığı'na tapanların tarikatı: Tanrı Kraken Kilisesi;

Zavallı kurbanlarının derisine mürekkep olarak nüfuz eden acımasız bir yeraltı dünyası lideri: Dövme;

Londra'nın, büyücülükle mücadele eden başarılı birimi: KTSB;

Yardımcı ruhlar sendikasının, Eski Mısır'dan kopup gelmiş bir ruh olan lideri: Wati;

Ölümünden sonra da var olmaya devam eden, Londra'nın en büyük büyücüsü Grisamentum;

Ezelden beri var olan bir adam ve bir çocuğun bir araya gelerek oluşturduğu dehşet verici ve karizmatik, şeytani ikili: Goss ve Subby...

Fantastik edebiyat alanının en saygın ödülü olarak kabul edilen Arthur C. Clarke ödülünü üç kez kazanan tek yazar olan China Miéville, *Kraken*'de garip, karanlık, ürkütücü bir kent öyküsü anlatıyor. *Kraken*'deki Londra, suçluların, polislerin, tarikat üyelerinin, büyücülerin ve kâhinlerin, yaklaşan sonun gölgesinde mücadele ettiği, efsane ve büyülerin gizemli sularında yüzen tekinsiz bir metropol olarak karşımıza çıkıyor.

Yordam Kitap

9 786055 541675